

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KRISTEN ASHLEY

The Will

— A MAGDALENE NOVEL —

Vasiyet
Kristen Ashley

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu](#)

[Bölüm Epilog](#)

Birinci Bölüm

Olabileceğim En Güvenli Yer

"Küller küllere, tozlar tozlara."

Bu sözleri duyduğumda ağzım salya doldu, güneş gözlüğü ve büyük siyah şapkamın gölgesinde kalan gözlerim, koyu kırmızı güllerle kaplı parlak tabuttan, yanında duran vaize kaydı.

Sandalyeye kalkıp, havada asılı duran sözleri yakalayıp onun boğazına tıkmak istedim.

Bu benim için alışılmadık bir tepkiydi. Ben öyle biri değildim. Ama o büyükannemden bahsediyordu.

Büyükannem, *benim* büyükannem, o tabutun içinde yatan büyükannem.

Gerçekten de genç değildi, bu doğrudu. Doksan üç yaşında olduğu için bunun olacağını biliyordum.

Ama bu, onun ölmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Onun ölmesini asla istemedim.

Henry dışında, sahip olduğum tek kişi oydu. Bu dünyada sahip olduğum tek kişi.

Kül küle, toz toza.

Büyükannem toz değildi.

Büyükannem her şeyimdi.

Bu düşünceyle, onların geldiğini hissettim ve onları durduramadım. Neyse ki, taşkıklarında sessiz kaldılar. Zaten her zaman öyleydiler. Bu tür bir duyguyu en son on yıllar önce serbest bırakmışım.

Bir daha asla böyle bir şeyin olmasına izin vermedim.

Gözlerimi tabuta çevirdiğimde, güneş gözlüğümün altından yanaklarımdan ıslaklıkların aktığını hissettim. Çenemden damladıklarını hissettim ama elimi kaldırmadım. Kimsenin gözyaşlarını fark etmesini istemedim, bu yüzden onlara bunu fark etmeleri için hiçbir neden vermek istemedim, hareket bile etmedim.

Bu düşünceyle, başka bir şey hissettim — cildimde kayan garip bir karıncalanma hissi. Güneş gözlüğümün arkasındaki gözlerim kalktı ve tabutun etrafında duran kalabalığın arasından kaydı.

Güneş gözlüğüm onun gözlüğüne çarptığında durdu. Ve o anda nefesim de kesildi.

Çünkü tüm hayatım boyunca, ki uzun bir hayatım oldu, ve tüm gezintilerim boyunca, ki çok uzaklara gittim, onun gibi bir adam görmemişim.

Bir kez bile.

Koyu mavi bir takım elbise, tek renk gömlek ve tek renk kravat giyyordu. Kıyafetleri ona çok yakışuyordu ve ona daha da çok yakışuyordu. Bunu sadece kıyafetleri sevdiğimden değil, son yirmi iki yıldır moda dünyasının kenarında olduğumdan da biliyordum.

Deneyimli gözümle, takım elbisesinin Hugo Boss olduğunu gördüm, bu biraz şaşırtıcıydı. Büyükanemnin yaşadığı küçük kasabada biraz para vardı ve görünüşe göre o adam da bu paraya sahip olanlardan biriydi.

Şaşırtıcı olan ise, onun geri kalanının Hugo Boss gibi görünmemesiydi. Kesinlikle zengin biri gibi görünmüyordu.

Siyah saçlarında gümüş grisi bir ton vardı. Saçları kalın ve iyi kesilmişti, ancak bu bir stil tercihi değil, saçlarına zaman ayırmak istemediği için yıkayıp çıktığı belliydi.

Yine de ona yakışuyordu.

Alnında ve sert ağzının çevresinde çizgiler vardı, ama sert olmasına rağmen dudakları o kadar dolgundu ki, özellikle alt dudağı neredeyse şişkin gibiydi. Güneş gözlüklerinin göz çevresindeki çizgileri gizlediğinden emindim.

Bu çizgiler bana onun güneşe yabancı olmadığını gösterdi.

Ayrıca duygulara da yabancı olmadığını gösteriyordu.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve çok iriydi. Etrafımda etkileyici bir varlığı olan birçok erkek ve kadın vardı, Henry de onlardan biriydi, ama bu adaminki öyle değildi. Etkileyici değildi.

Talepkardı.

Garip, ama doğru ve aynı zamanda biraz da şaşırtıcıydı.

Bunun nedeni, sadece vücudunun iri olması değil, genel olarak agresif bir görünüşe sahip olmasıydı. Daha önce böyle birini görmemiştim. Kaşları geniş ve güçlüydü. Çenesi sert ve belirgindi. Boynu ve boğazı kaslı ve damarlıydı. Elmacık kemikleri, kare çenesinden koyu renkli favorilerine kadar bir çizgi oluşturuyordu. Burnu bir zamanlar düzgünmüş ama kırılmış ve iyi iyileşmemişti, o da bunu kabul etmişti ve bu, hiçbir şekilde kötü bir seçim değildi. Sol elmacık kemiğinde, heybetli yüz hatlarıyla tezat oluşturan ve sertliğini en uç noktaya taşıyan bir yara izi vardı.

Bana yakın değildi, ama uzak da değildi. Gün güneşliydi, ama o kadar uzaktaydı ve güneş gözlüğü takmıştı ki, gözyaşlarımı görebileceğini hayal edemiyordum.

Yine de, güneş gözlüklerinin bana kilitlendiğini, ağlamamı izlediğini, yüzünün ifadesiz, bakışlarının sarsılmaz olduğunu şüphesiz biliyordum.

Bunu garip buldum, onun ilgisi ve benim ona baktığımı fark etmesine rağmen gözlerini kaçırmaması.

Garip ve yine biraz da şaşırtıcıydı.

Nefes almak için, biraz çaba sarf ederek, gözlerimi ondan ayırdım ve yanında, belki yirmi yaşlarında, koyu gri bir takım elbise, açık mavi bir gömlek ve oldukça çekici bir kravat giyen genç bir adam gördüm. Yanındaki adamın tıpatıp aynısı olmasa da, kalın siyah saçları, boyu, yapısı ve yüz hatlarıyla, o adamın oğlu olmaktan başka bir şey olamazdı.

Gözlerimi genç adamdan ayırdım ve diğer yöne baktım, orada on beş, on altı yaşlarında, uzun kıvılcık saçlı ve narin yüz hatları sıkılmış bir genç kadın gördüm. Adamdan biraz uzakta duruyordu, kolları kavuşturulmuştu. Neden bildiğimi bilmiyordum, ona hiç benzemiyordu, ama yine de onun kızı olduğunu biliyordum.

Gözlerimi indirdiğimde, adamın önünde sekiz, dokuz yaşlarında bir çocuk gördüm. Yine koyu saçları, uzun ve güçlü bir vücuda sahip olacağı belli olan yapısı, onun da o adamın çocuğu olduğunu görmemek imkansızdı. Çocuğun adamın bacaklarına yaslanmış olması ve adamın parmaklarını çocuğun omzuna dolamış olması da bunu doğruluyordu.

Çocuk rahatsız görünüyordu ve ben fark edilmeden daha yakından baktım, yüzü kızarmıştı. Ya ağlıyordu ya da ağlamıştı.

Büyükannemi tanıyordu.

Tabii ki, büyükannenin cenazesinde olan herkes onu tanıyordu, ama en azından o çocuk onu iyi tanıyordu.

Büyükannem ve ben haftada birkaç kez düzenli olarak konuşurduk ve bana kasabasındaki çeşitli insanlar hakkında (biraz ayrıntılı olarak) bilgi verirdi. Ben de gençken bir süre orada yaşamıştım ve yıllar boyunca onu sık sık ziyaret etmiştim, bu yüzden çoğunu şahsen tanıyordum.

O aile hakkında bana hiç bahsetmemişti.

O aileyi hatırlardım.

Daha fazla bakmadım, gözlerimi tabuta çevirdim. O ailenin yanında, şüphesiz bir yerde duran kadını görmek istemedim.

Onu tanımak için görmeme gerek yoktu.

Muhtemelen kıvılcık saçlı olduğunu biliyordum. Bildiğim tek "muhtemel" şey buydu. Geri kalan her şey kesindi.

O adamın tercihlerine bağlı olarak, ya doğal olmayan bir şekilde zayıf ya da çekici bir vücuda sahip olacaktı. Olmayacağı şey ise, yirmi yıl boyunca ona üç çocuk doğurmuş ve vücudunu

ya da kendisi hiçbir şekilde değişmeyecekti. Asla, asla olmazdı. Eğer değişirse, onu kaybedecekti. Kesinlikle. Onun gözü başka yerlere kayacak ve onun yerini başkası alacaktı. Bu nedenle, bunun olmaması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Ayrıca yaşından daha genç görünürdü. Bunun için büyük çaba sarf ederdi. Kesinlikle.

Ve onun takım elbisesini ve çocuklarının ne kadar iyi yetiştirildiğini düşünürsek, şık olacaktı, kıyafetleri ve ayakkabıları pahalı olacaktı, saç modeli de öyle (ve *hiç* gri saçları olmayacaktı), manikürü, pedikürü, her şeyi.

O adam daha azını kabul etmezdi. İstedini alırdı ve alamazsa, sahip olduklarını bir kenara atar ve istediğini bulurdu.

Vaiz, kendisi ve benim adıma gelenlere teşekkür ederken, onu aklımdan çıkardım.

Büyükanneimin onu çok sevdiğini ve düzenli olarak kiliseye gittiğini bilmesem, benim adıma konuşması beni rahatsız edebilirdi. Ve bu onun için zor hale geldiğinde, Reverend Fletcher'ın onu alıp kiliseye götürecekt, kahvaltıya çıkaracak ve sonra eve götürecekt birini ayarladığını biliyordum. Bazen, kimse bulunamadığında ya da sadece bunu yapmaktan hoşlandığı için, bu kişi Reverend Fletcher'ın karısı olurdu.

Bu çok hoş bir davranıştı. Büyükanneimin dışarı çıkmaya ihtiyaçı vardı. Sosyaldir. Ama aynı zamanda bağımsız ve inatçıdır ve yardım istemeyi sevmez. Bu, yardım teklif edildiğinde kabul etmeyeceği anlamına gelmez. Ve Fletcher'lardan gelen yardımı kabul etti.

Papaz Fletcher bana başını salladı ve ben ayağa kalktım, yüzümdeki gözyaşlarının kuruyarak cildimi kaşındırdığını hissettim. Hâlâ dokunmadım. Bunu daha sonra, yalnız kaldığımda yapabilirdim. şu anda, şapkam ve güneş gözlüklerim vardı ve bunların arkasına saklanabilirdim. Ve bunları kullanacaktım.

Reverend Fletcher'a doğru ilerlerken insanların etrafımda dolaştığını hissettim. Yaklaştığımda elimi uzattım. Sadece elimi, geri kalan vücudumu uzak tutarak bir mesaj vermek istedim.

Ben sarılmayı seven, dokunmayı seven, sevgi dolu biri değildim. Büyükanneim dışında kimseye karşi öyle değildim.

O benim niyetimi anladı. Sadece elimi tuttu, elimi sıkıca ve sıcak bir şekilde kavradı ve "Lydia özlenecek, Josephine" diye mırıldandı.

Haklıydı.

Özlenecekti.

Yutkundum ve bir kez başımı salladım. "Öyle olacak. Çok güzel bir tören oldu, Reverend. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, canım." Eli benim elimi sıktı. "Ve lütfen, bir süre şehirde kalacaksan, Ruth ve benim evimize gel. Seni akşam yemeğinde ağırlamaktan mutluluk duyarız."

"Çok nazıksınız, papaz bey. Düşüneceğim ve size haber vereceğim," dedim sessizce, elimi çekmesi için bastırarak, bunu söylerken onunla ve eşiyle akşam yemeği yemeyeceğimi çok iyi bildiğimden.

Büyükannem

sosyaldır.

Ben değildim.

Elimi bıraktı.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve arkanı döndüm. Arabama binip Lavender House'a dönmek istiyordum. Neyse ki, büyükannem cenazesinden sonra duygusal bir toplantı istemediğini belirtmişti ve bu, o yerden ve o insanlardan uzaklaşabileceğim ve atıştırma hakları çığneyip, zaten bildiğim şeyleri dinlemek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Büyükannemin ne kadar harika bir insan olduğu ve onun aramızdan ayrılmasının ne kadar üzücü olduğu.

Büyükannemin bu isteği muhtemelen benim içindi. İki oğlunun gelmeyeceğini biliyordu. Babam ve amcam uzun zamandır onun ve benim hayatımdan çıkmışlardı. Ve gelmiş olsalardı (neyse ki gelmediler), cenaze sonrası bir toplantıda bile olsa, onların sosyalleşmesi fikri endişe verici olurdu. İkisi de genç değildi ve onları on yıllardır görmemiştik, ama hala hayattaysalar, hiç değişmediklerini kesin olarak biliyordum.

Asla değişmeyeceklerdi.

Onlar, ağacın köküne düşen elmalar gibiydiler. Büyükannemin ağacının değil, büyükbabamın ağacının. Ve büyükbabam yılan gibi acımasız, bencil, kontrolcü ve tüm bunlar o kadar aşırıydı ki, zihinsel olarak dengesiz olduğu tartışmasızdı.

Neyse ki, o da uzun zaman önce ölmüştü.

Bu yüzden sosyalleşmek için bir neden yoktu, büyükannemin kanından kimse kalmamıştı ki onun ne kadar harika olduğunu ve şimdi toprağa gömüldüğü için ne kadar büyük bir kayıp olduğunu dinlesin.

Beklendiği gibi, arabama ulaşmam biraz zaman aldı. Orada çok fazla insan vardı, büyükannem bu kasabada çok sevilirdi ve bu yüzden benim kaybım için üzüntülerini paylaşmak isteyen çok sayıda insan vardı.

Büyükannemin böyle bir şeye sahip olmasına sevindim.

Bu, arabaya kadar olan yolculuğun keyifli geçtiği anlamına gelmiyordu. Büyükanneimin bu kadar saygı gördüğünü bilmek çok güzeldi, ama bunu zaten biliyordum. Bunun bana hatırlatılmasına gerek yoktu.

Kendime, bu sözleri söylemek, göz teması kurmak, duygularının *beni* biraz olsun rahatlattığını düşünmek onların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağladığını söyledim. Ve büyükanneim de benim onlara bunu vermemi isterdi.

Ben de öyle yaptım.

Arabama giden bu engelli parkuru sadece iki kucaklamaya katlanarak geçmeyi başardım ve bir kez bile tökezlemedim ya da sendelemedim. Henry gurur duyardı. Büyükanneim hayal kırıklığına uğradı.

Büyükanneim sık sık tökezlememi çok komik bulurdu, ama tökezlediğimi gördükten sonra bana gülüşünü yönelttiğinde, benimle birlikte güldüğünü, bana güldüğünü değil, anlardım. Uzun zamandır bana, kendimizi olduğu gibi kabul etmemiz gerektiğini öğretmeye çalışıyordu, hatta, ya da belki de özellikle, onun "özel şeyler, buttercup, başka kimsede olmayan, sadece sende olan şeyler" dediği şeyleri.

Benim için bu, beceriksiz olmak demekti. Bazen untabildiğim zamanlar da olurdu, ama takılıp düşecek ya da yere çarpacak bir şey varsa, onu mutlaka bulurdum.

Büyükanneim bunu sevimli bulurdu.

Bunları yaptığımda, Henry'nin dudaklarının da birden fazla kez seğirdiğini gördüm. Büyükanneimin tavsiyesine uymaya çalışsam da, bunu sinir bozucu buluyordum.

Ancak, Manolo marka topuklu ayakkabılarımın çimlere batması olmadan bu yolculuğu başaramadım, bu da beni sinirlendirdi.

Sonunda kiralık arabama ulaştım. Mezarlığı dolaşan yollar arabalarla doluydu, çoğu artık mırıldanıyor, araba kapıları çarpıyor, tekerlekler çıkıyordu.

Bu arada, bir kızın sinirli, sızlanan "Baba!" sesi mezarlığın ciddi havasını deliyordu.

Bu ses tonu o kadar uygunsuzdu ki, arabamın açık kapısında durup yola baktım.

Aracımın park edildiği yerin karşısındaki üç dört araba ileride, büyük bir bordo renkli kamyonet vardı. Nispeten yeni görünüyordu. Kabinde dört kapısı olan, düz yataklı, uzun ve yüksek bir sedan modeliydi. Gösterişli değildi ama bir şekilde öyleydi. Belki de yeni yıkanmış ve cilalanmış gibi güneşte parıldadığı içindi.

Tüm kapılar açıktı ve daha önce beni izleyen adam ve üç çocuğu kamyonete biniyorlardı. En büyük oğlu

kamyonetin ön yolcu koltuğuna oturuyordu. En küçüğü ise çoktan arkaya binmişti. Adam ise açık sürücü kapısında durmuş, ellerini beline koymuş, sokakta duran kızına bakıyordu.

Karısı

yoktu.

Şaşırtıcı.

Belirsiz bir gürültü duydum, sonra kız hafifçe öne eğildi, yüzü çirkin bir şekilde buruştu ve "Umurumda değil!" diye bağırdı.

Bu da şaşırtıcıydı çünkü bulunduğumuz yer ve az önce orada olanları düşünürsek, bu çok kaba bir davranıştı.

Etrafa baktım ve diğer katılımcıların bazılarının bu tartışmayı açıkça ama dikkatlice görmezden geldiğini gördüm.

Adam bana sırtını dönmüştü ve kız da dikkatini babasına vermişti, bu yüzden ben de bu tartışmayı görmezden gelmedim. Kavga ediyorlardı. Beni fark etmezlerdi.

Bir gürültü daha duydum, sonra kız bağırdı: "Dedim ki, umurumda değil!" Buna karşılık, bir gürültü duyulmadı.

Bir kükreme duyuldu.

"Tanrı aşkına! Lanet olası kamyonete bin, Amber!"

Yüzü buruştu ve vücudunun fiziksel olarak *homurdandığını* gördüm! Sonra hareket etti ve kamyonetin arka koltuğuna tırmandı.

Adam kapısını çarptı ve kendi kapısına döndü.

Hugo Boss takım elbise sahibi olacak kadar parası ve zevki olan birinin, doksan üç yaşındaki bir kadının cenaze töreninden sonra mezarlıkta kızına küfürler yağdırarak bu kadar kaba davranmaması gerektiğini düşünerek hemen kendi koltuğuma oturdum.

Ancak, bunu söylerken, büyükannem muhtemelen az önce olanlara gülmekten karnı ağrırdı. Ve kavgaya doğru yürür ve hemen araya girerdi.

Benim beceriksizliğim gibi, o da başkalarının zaaflarını eğlenceli bulurdu ve bunu yaparken de, insanlara bu zaafları gösterip *kendilerini* eğlenceli bulmalarını sağlama konusunda olağanüstü bir yeteneği olduğu için paçayı kurtarırdı. Büyükannem hiçbir şeyi çok ciddiye almazdı ve başkalarının dünyayı onun gözüyle görmelerine yardımcı olma konusunda oldukça ustaydı.

Evlendiği adam ve onun verdiği oğullarıyla bir ömür boyu yetecek kadar ciddiyet yaşamıştı ve bundan kurtulduğunda, bunu geride bıraktı.

İçine sızmasına izin verdiği tek ciddi şey bendim. Nasıl yetiştirildiğim. Bunun bana ne yaptığı. Beni neye dönüştürdüğü.

Ve büyükannem benim kendim olmamı sağladı. Henry dışında bunu yapan tek kişi oydu.

Arabayı çalıştırıp vitesle takıp aynaları kontrol ettiğimde, büyük bordo kamyonet yanımdan geçiyordu. Kabine bakma fırsatım olmadı. Ayrıca, ne adamın ne de çocuklarının bana yaklaşıp kaybım için üzgün olduklarını söylememeleri de pek dikkatimi çekmedi.

Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü onun nasıl bir adam olduğunu biliyordum ve onun ve kızının davranışlarına bakılırsa, onlarla asla tanışmak istemezdim.

Onlar gittikten sonra, muhtemelen asla tanışmayacağımı bildiğim için garip bir şekilde rahatlamıştım.

* * * *

"Seninle gelmeliydim," Henry telefonda kulağıma fısıldadı ve ben pencereden denizi seyrederken derin bir nefes aldım.

"Ben iyiyim Henry," diye onu sakinleştirdim.

"Orada tek başına olman mümkün değil."

"Ben *iyiyim* Henry," diye tekrarladım. "Orada olmalısın. Her yıl *Tisimo* için bu çekimi yapıyorsun."

"Evet, bu da demek oluyor ki, bu işten biraz uzaklaşmam lazım."

İç geçirdim, pencere kenarındaki koltuğa oturdum ve gözlerimi denizden ayırmadım. Gün batımı, gökyüzünü şeftali pembesi, tereyağı sarısı ve lavanta rengi çizgilerle boyamıştı.

Denizdeki bu gün batımlarını özlemiştim.

Keşke büyükannem de orada, benimle birlikte oturuyor olsaydı.

"Bunu bitirince oraya uçacağım," dedi Henry sessizliğime. "Çekimi bitirince, Henry, Roma'da olman gerek."

"Seninle birlikte olmam lazım."

Gözlerimi kapattım, gün batımını görmemek için, Henry Gagnon'un kişisel asistanı olarak geçirdiğim yirmi üç yıl boyunca, ünlü moda fotoğrafçısı, video yönetmeni ve yakışıklı, cesur, pervasız, maceracı, cüretkar, atılgan uluslararası kadın avcısı olan Henry Gagnon'un bana bu sözleri söylediğinde başka bir anlam kastettiğini defalarca dilemiştim.

Beni kişisel asistanı olarak değer verdiği için değil. Beni sırf öyle olduğu için sevdiği için de değil.

Yirmi yılı aşkın bir geçmişimiz olduğu ve onu benden daha iyi tanıyan kimse olmadığı için de değildi (gerçi o beni benim kadar iyi tanımıyordu ama bu benim kişiliğimin bir parçasıydı).

Hayır.

Başka nedenlerden dolayı.

Artık çok geçti.

Bunun mümkün olabileceği bir zaman bile olmamıştı. Kollarında (ve yatağında) mankenler ve aktrisler vardı. Ve onun inanılmaz derecede güzel garsonlara, turistlere veya benzerlerine tembel gülümsemesini kaç kez gördüğümü saymayı bırakmıştım ve on beş dakika sonra, Henry o saatleri farklı bir şekilde geçirmek için otelimize gittiği için kahvem i tek başıma bitiriyor veya birkaç saat boş vaktim olduğu için parka gidiyordum.

Henry Gagnon'un o güzel gözlerini bana çevirmesi imkansızdı. O zaman değil.

Kesinlikle şimdi de olmazdı, kırk beş yaşında, en güzel günlerimi çoktan geride bırakmışken. Henry kırk dokuz yaşında olsa bile.

Ama yine de, Henry'nin son iki sevgilisi sırasıyla otuz dokuz ve kırk iki yaşındaydı.

Aslında, bunu düşününce, sevgililerinin de onunla birlikte yaşlandığını fark ettim. O, yirmili yaşlarından beri, şey... yirmili yaşlarında (ya da en geç otuzlu yaşlarının başında) biriyle birlikte olmamıştı.

"Josephine?"

Hayal aleminden çıkıp konuşmaya geri döndüm. "Roma'da buluşuruz. Ya da Paris'te," dedim ona. "Yarın vasiyetnamenin vasiyet okunmasına gitmem ve ne olup ne olmadığını öğrendikten sonra buradaki işleri halletmem gerekiyor. Uzun sürmez."

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, ama Henry'nin hayatını sıkıntısız hale getirmek benim işimdi ve bunu o kadar uzun süredir yapıyordum ki, başka bir şey yapmayı bilmiyordum.

Gerçek şu ki, büyükannemin bir evi vardı ve o ev ağzına kadar doluydu. Bütün bunlarla ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Ancak, mzayedeyle ilgilenmesi için kolayca bir emlak acentesi tutabilirdim ve bunun için orada bulunmam gerekmezdi. Mülkün satışı için de orada bulunmam gerekmiyordu.

Bu düşünceler beni çok rahatsız etti, bu yüzden onları bir kenara bırakıp Henry'ye döndüm.

"En fazla bir hafta, en fazla iki hafta," dedim.

"Bir haftadan fazla sürerse, ben de gelirim," diye cevapladı. "Henry..."

"Josephine, hayır. Yirmi üç yıldır bana baktığını unutmuş olamazsın. Yirmi üç yılda bir kez olsun, sana bakmak için ne gerekiyorsa yapabilirim."

"Çok nazıksın," dedim yumuşak bir sesle.

Kısa bir sessizlikten sonra, yine aynı yumuşak sesle, "Bu benim Josephine'ime bakmamdır," dedi.

Bu, tüm bu yıllar boyunca Henry'nin yanında durmamın nedenlerinden biriydi. Ve birçok nedenlerden biriydi.

İlk olarak, işimi yapmak o kadar da zor değildi. Henry, yeteneği buna izin verse de, erkek diva değildi. Oldukça mantıklı biriydi. Kuru temizlemeden kıyafetleri almak için koşturup durmuyordum (en azından her zaman değil) ve pastörize edilmemiş sütle latte yapan bir kahve dükkanı aramıyordum.

İkincisi, bana iyi maaş veriyordu. Çok iyi. Aslında *son derece* iyi. Bonuslar verdiğini söylemeye gerek bile yok. Ve hediyeler (bunlardan biri cenazede giydiğim Manolos, diğeri ise o anda bileğimdeki olan elmas tenis bileziği).

Üçüncüsü, çok seyahat ettik ve o birinci sınıfta otururken beni ekonomi sınıfında oturtmadı. Hayır, ben onun yanında otururdum. Her zaman. Dahası, gittiğimiz yerlerde olmak zor değildi. Venezuela'da geçirdiğim zamanı pek sevmediğim doğrudu (Kamboçya'da, Haiti'de veya Kosova'da geçirdiğim zamanları da sevmemiştin) ama bunun tek nedeni onun moda çekimi yapmaması, başka tür fotoğraflar çekmesi ve bu nedenle Ritz'de kalmamamızdı.

Henry macerayı severdi. Benim için ise durum farklıydı. Ama her zaman Henry'nin yanımdaydım.

Her zaman.

Şu an hariç.

Son olarak, ve belki de en önemlisi, çok tatlı olabiliyordu ve genellikle böyleydi.

"Her gün aramanı istiyorum," dedi. "Arayıp durumunu bildir. İyi olduğunu bana haber ver."

"Her gün seni aramak için çok meşgulsün," dedim ona, bilmem gereken bir şeyi söyledim, çünkü *Tisimo* dergisi onun yerine geçici olarak Daniel adında genç bir adam göndermiş olsa da, onun programını avucumun içi gibi biliyordum.

"Neye çok meşgul olduğuma benim karar vermeme ne dersin, tatlım? Ama umarım şimdiye kadar anlamışsındır, o şeylerden biri sen değilsin ve asla da olmayacaksın."

Aman

Tanrım.

Evet.

Çok tatlı.

"Henry..." diye fısıldayarak başladım.

"Şimdi, iyi bir şey yap. Mesela dışarı çık, güzel bir şarap al ve normalde nefret ettiğin saçma bir TV programını izlerken iç, böylece bana onu neden nefret ettiğini anlatabilirsin. Oturup çayını içip anlamlı şeyler yapma. Mesela Daniel'a e-posta gönderip işine odaklandığından emin olmaya çalışmak ya da Yedi Milyonuncu Kez *Savaş ve Barış*'ı okumaya çalışmak gibi."

"Bir gün o kitabı bitireceğim," diye mırıldandım. "Bugün o gün olmasın," diye cevapladı ve ben gülümsedim.

"Tamam. Reality TV ve iyi bir şişe şarap olsun," diye mırıldandım. "Aferin kızım," diye mırıldandı ve sesinde gülümseme duyabiliyordum.

"Yarın, her yerdeki ev kadınlarının seni sinirlendiren tüm yönlerini bilmek istiyorum."

Gülümsedim ve sordum: "Not almamı ister misin?" "Muhtemelen seni birçok yönden sinirlendireceklerini düşünürsek çoğunu unutacağın için, evet." "O zaman halloldu say."

"Tamam." Sesindeki gülümsemeyi hâlâ duyabiliyordum. "Şimdi git. Şarap. Televizyon. Ve hazır gitmişken, iyi bir şeyler al. Mükemmel bir brie peyniri değil, bir kova tavuk gibi bir şey al."

Yalan söylediğimde sesimde duyulmayacağını umarak bir yüz ifadesi yaptım, "Onu da hallederim."

"Yalancı," diye mırıldandı ve ben tekrar gülümsedim. Sonra dedim ki, "Seni bırakmalıyım."

"Şimdilik, tatlım. Yarın konuşuruz." "Yarın, Henry."

"Yaramaz ol," dedi sessizce.

"Deneyeceğim," diye cevap verdim ve ikimiz de bunun da yalan olduğunu biliyorduk.

Bir süre daha sessizlik oldu, sonra fısıldadı, "Başını dik tut, Josephine.

Her zaman."

"Yükseldi Henry. Her zaman."

"Tamam, tatlım. Yarın görüşürüz." "Hoşça kal, Henry."

"Görüşürüz, tatlım."

Telefonu kapattım ve önümdeki yastığa attım. Sonra denize baktım.

Gökyüzünde tereyağı sarısı yoktu, şeftali pembesi soluyordu ve lavanta rengi hakim olmaya başlamıştı.

Muhteşemdi ve Henry'nin gerçekten burada, benimle birlikte olmasını diledim. O bu manzarayı muhteşem bir fotoğrafla ölümsüzleştirirdi.

Lavender House'un aydınlık odasıydım. Bu ev, büyükannemin anne ve babasından miras kaldığı evdi. Neyse ki, büyükannem kocasından boşandıktan sonra miras kalmıştı.

Bu odanın bulunduğu ev, beş katlı bir spiral merdivenin yukarısındaydı. Her tarafı kavisli pencerelerle çevrili dairesel bir odaydı, böylece her şeyi görebiliyordunuz. Denizi. Magdalene Koyu boyunca uzanan kayalıkları ve kumsalları. Asırlık, küçük Magdalene kasabasını. Ve ötesindeki manzarayı.

Bu odanın her tarafında pencere kenarında oturma yerleri vardı. Ortada büyük bir masa vardı ve büyükannemin bana mektuplarını her zaman bu masada yazdığını biliyordum. Bazen bu masada oturup beni arardı. Faturaları bu masada öderdi. Tarifleri bu masada yazardı. Bana yazdığım mektupları bu masada açar ve muhtemelen burada okurdu.

Odanın ortasında, büyükannemin bulup satın aldığı yarım daire şeklindeki kanepeler vardı, çünkü "bu kanepeler çok mükemmeldi, kaçırmak olmazdı, tatlım."

Ve öyleydi. O kanepeler mükemmeldi. Onu pencereden içeri sokmak için yedi adam, bir makara ve kim bilir ne kadar para harcanmıştı. Ama büyükannem bunu başarmıştı.

Burayı çok
seviyordu. Ben de
burayı çok
seviyordum.

Yıllar önce, büyükannem beni babamdan kurtardıktan sonra, biraz hareket edebilecek kadar iyileştiğimde, tam da bu noktada oturmuştum. Onu arayıp kaçmam gerektiğini, *kaçmam gerektiğini* söylediğimde de tam da bu noktada oturmuştum ve o beni buraya uçurmuştu.

Buraya. Eve.

Burada babamı geride bıraktım. Burada dünyamı geride bıraktım.

Burada, moda dünyasında bir şeyler yapmak için New York'a taşınan bir kız arkadaşımın telefon aldım (ne olursa olsun, umurunda değildi, başarılı oldu ve sonra kendini her şey sanan, kısa süre önce indirimli mağazalar için kıyafet tasarımı işinden kovulan, geçici bir moda ikonu olan tasarımcının yardımcısı olarak çalışmaya başladı).

Bir kız arkadaşım, Henry Gagnon'un bir asistan aradığını ve benim kıyafetleri sevdiğimi bildiğini söyledi. Ben onun fotoğraflarının hayranıydım ve o,

beni onunla bir görüşme ayarlayabilecek biriyle konuşabileceğini söyledi.

Ve işte, onunla bir görüşme ayarladığını öğrendiğimde bir sonraki telefonu burada aldım.

İşte burada hayatım sona erdi... iki kez, hatta yeniden başladı... iki kez.

Yıllardır bu odaya çıkamamasına rağmen, burası hala Gran'ın kokusuyla doluydu.

Lavender House'un her yerindeydi. Ama

çoğunlukla buradaydı.

Ve şimdi o yoktu.

Ve bu düşünceyle, olan oldu.

Olacağını biliyordum. Sadece insanların önünde, mezarının başında olmamasına sevindim.

Orada oldu, benim için en güvenli yerde, sahip olduğum en güvenli yerde, büyükannemin etrafımda olduğu yerde.

Yirmi yılı aşkın bir süredir ilk kez duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim ve yüksek sesle ağladım, bedenimi sarsan ve her santimimde derin, kalıcı bir acı yaratan iğrenç gözyaşları döktüm, rahatlamak yerine.

Dışarı çıkıp bir şişe şarap almadım.

Kesinlikle bir kova tavuk almadım (zaten almayacaktım).

Ve televizyonda hiçbir yerde gerçek ev kadınlarını izlemedim.

Yüzümde hala gözyaşları varken, büyükannem etrafımda, o pencere kenarındaki koltukta uykuya daldım.

Olabileceğim en güvenli yer.

İkinci Bölüm

En Değerli Varlığım

"Ah, Josephine Malone. Ben Terry Baginski."

Bekleme odasındaki sandalyemden kalktım ve Terry Baginski'nin uzattığı eli sıktım. Saçlarının yüzünden sertçe geriye çekilmiş ve arkada kız gibi at kuyruğu şeklinde toplanmış olduğunu fark ettim.

Dünyada her yaşta bu saç stilini taşıyabilecek kadar güçlü veya narin özelliklere sahip birçok kadın olduğunu düşünerek bunu fark ettim.

O ise onlardan biri değildi.

Bu düşünce pek nazik değildi. Ancak doğrudu ve kendimi, bunu ona açıklayabilmeyi ve makyajını daha hafif tutmasını, belki de *güç* gösterisi yapan bir takım elbise yerine, doğru yapıldığında çok daha güçlü olan kadınsılığı ima eden bir takım elbise almasını tavsiye etmeyi dilerken buldum.

Sonra, elimi tuttuğunda bırakmasını dilemekten başka hiçbir şey düşünmedim, çünkü elimi o kadar sıkı tuttu ki, elim doğal olmayan bir şekilde kıvrılmak zorunda kaldı ve bu da ağrıya neden oldu.

Neyse ki, o absürt derecede sıkı tutuşundan bir saniye sonra elimi bıraktı.

Konuşmaya devam etti ve söyledikleri kafamı karıştırdı.

"Bay Spear geç kaldı, bu sürpriz değil. Ama sizi ofisime götüreceğim ve size kahve getirmelerini söyleyeceğim."

Sonra bana tek kelime etme şansı vermeden arkasını dönüp uzaklaştı.

Onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Onu takip ederken, "Bay Weaver nerede?" diye sordum.

Arnold Weaver, büyükannemin avukatıydı. Onu tanıyordum. İyi bir adamdı. Karısı da iyi bir kadındı. Noel için oraya gittiğimde, her zaman onların Noel partisine giderdik. Bu, Weaver'ların Noel partilerine pek çok kez katıldığım anlamına geliyordu ve bu nedenle Arnie ve Eliza Weaver'ın iyi insanlar olduğunu, büyükannemin onları çok sevdiğini ve benim de onları sevimli bulduğumu biliyordum.

"Oh, pardon," diye omzunun üzerinden bakarak açık bir kapıdan içeri girdi ve ben de onu takip ettim. "Arnie izinli," dedi, durup bana döndü. "Karısı hasta. Kanseri. Durumu iyi görünmüyor."

Tatlı, nazik Elizabeth Weaver'ın kanser olduğunu ve "durumunun iyi görünmediğini" öğrenmenin şokunu içime sindirdim, bu his son derece rahatsız ediciydi, ama Bayan Baginski bunu fark etmedi.

Küçük ofis için çok büyük ve görkemli olan mobilyaların bir parçası olan devasa masanın önündeki sandalyeyi eliyle işaret etti. Konuşmaya da devam etti.

"Size kahve getirmesi için birini göndereceğim. Ama Bay Spear geç kaldı ve ben de oldukça meşgulüm, sakıncası yoksa bu fırsatı değerlendirip birkaç meslektaşımın tartışılması gereken bazı önemli konular hakkında konuşacağım."

Benim için sorun vardı.

Toplantımız saat sekiz buçukta idi. Ben sekiz yirmi beşte gelmiştim. O ise sekiz otuz dokuzda resepsiyonda beni karşılamaya gelmişti. Zaten geç kalmıştı ve bunun bilinmeyen Bay Spear ile hiçbir ilgisi yoktu. Şimdi beni yalnız bırakıyordu ve onun yokluğunda ne yapacağımı bilmiyordum.

Ve son olarak, Bay Spear'ın kim olduğunu hâlâ bilmiyordum.

"Üzgünüm, kafam karıştı," dedim, o kapıya doğru yürürken. Durdu, bana baktı ve kaşlarını kaldırdı, sabırsızlığını gizlemeye çalışarak başarısız oldu. "Bay Spear kim?"

Başını keskin bir şekilde yana eğdi ve "O, büyükannenizin vasiyetinde bahsedilen diğer kişi" diye cevap verdi.

Ona baktım, şaşkın olduğumu belli ettiğimi biliyordum, çünkü bunu gizlemeye çalışmıyordum.

"Geri geleceğim," dedi bana, kafamdaki karışıklığı gidermek için hiçbir bilgi vermeden ve kapıdan çıktı.

Bu yüzden, orada durup kapıya bakakaldım.

Ve bunu yaparken, bana verdiği yetersiz bilgileri düşündüm.

Benim düşündüğüm, büyükannemin tanınmış ve sevilen bir kişi olduğuydu. Vasiyetinin okunmasında bir düzine ya da daha fazla kişi olsaydı şaşırmazdım. Kasabanın yarısına para ve ıvır zıvır miras bıraksa bile şaşırmazdım.

Beni şaşırtan şey, orada olması gereken tek kişinin, hayatımda hiç duymadığım bir kişi olmasıydı.

Daha fazla soru soracak kimse olmadığı için, büyükannemin işaret ettiği sandalyeye oturdum, omzumdan çantamı indirdim ve yanıma koydum.

Birkaç dakika sonra, genç bir kadın gelip kahve tercihim sordu. Ona tercihim söyledim. O ayrıldığında, telefonumdan Daniel'a e-posta göndererek

Henry'nin iPod'unu şarj etmesini hatırlatmak için e-posta attım. Henry sürekli müzik dinlemeyi sevdiği için bunu yapması gerekiyordu, özellikle de uzun uçuşlarda ve Los Angeles'tan Roma'ya uçuş kesinlikle uzun bir uçuştı. Genç kadın kahvemi getirdi. Bayan Baginski geri döndüğünde, kahvemın yarısını bitirmiştim, saat dokuzdu, yirmi dakikadır orada hiçbir şey yapmadan oturuyordum ve çok sinirlenmişim.

"Henüz gelmedi mi?" diye selam vermeden sordu ve gizlemeye çalışmadan rahatsızlığını belli ederek ofise girdi.

"Bayan Baginski..." Kahvemi getiren genç kadın kapıda belirttiğinde ben de konuşmaya başladım.

"Terry, Bay Spear aradı. Geciktiğini ama ofise beş dakika uzaklıkta olduğunu söyledi," diye duyurdu.

"Bu, yirmi dakika uzaklıkta olduğu anlamına gelir," dedi Terry Baginski tuhaf ve öfkeli bir şekilde mırıldanarak telefona uzandı. "Teşekkürler, Michelle," dedi ve gözleri beni süzdü. "Biraz daha vaktim var, umarım bir telefon görüşmesi yapmamın sakıncası yoktur."

Aslında, yine rahatsız *oldum* ve ona bunu söylemek için ağzımı açtım, ama o bir düğmeye bastı ve hızlı bir şekilde art arda gelen sesler ortalığı doldurdu. Ben ses çıkaramadan, ahizeyi aldı, kulağına dayadı ve büyük, gösterişli sandalyesini hafifçe çevirerek beni yanına aldı.

Ağzımın sıkıştığını hissettim, gözlerimi ayağıma çevirdim ve parmağımla yere vurmaya başladım.

Ayakkabılarımı görünce biraz sakinleştim.

Çok güzel ayakkabılardı.

Aslında, sahip olduğum tek şey güzel ayakkabılardı. Hiç spor ayakkabım ya da parmak arası terliklerim yoktu ve Tanrı'ya, hiç sahip olmamayı diledim.

Çantalar ve ayakkabılar benim tutkumdu. Aslında, giyim genel olarak benim tutkumdu.

Ama kıyafetlerimi görmekten rahatlık duyamıyordum çünkü yine siyah giyinmeme rağmen kıyafetimi göremiyordum. Bu kıyafeti giymiştim çünkü bu duruma uygun olduğunu düşünmüştüm. Dizlerime kadar tam oturan siyah bir kalem etek. Etek ucu baldırlarımın ortasına kadar uzanıyordu ve kalçalarım ve bacaklarıma o kadar sıkı oturuyordu ki, yürüyebilmemin tek nedeni dizlerimin arkasına kadar uzanan bir yırtmaç olmasıydı.

Bluzum da siyahtı ve ipekti. Önden bakıldığında basit bir bluz gibi görünüyordu (ancak çenemi saran muhteşem bir yüksek yakası ve boğazıma büyük bir fiyonk bağladığım, aynı derecede muhteşem, geniş bir şerit vardı

bağladığım muhteşem bir yüksek yakası vardı). Ancak arkada, boynumun tabanından ve omuz kemiklerimden omuz kemiklerime kadar cildimi ortaya çıkaran bir kesik vardı, sırtımın geri kalanı kapalıydı.

O da bana mükemmel uyuyordu.

Kıyafet (olağanüstü uyumu, sadeliği, mükemmel kaliteli kumaşları ve o kesik dışında) oldukça sıradandı. Zarif (bence), ama sıradan.

Ancak ayakkabılarım *çok* dikkat çekiciydi

Dove grisi vernikli deri slingback ayakkabılar, kalem inceliğinde 10 cm stiletto topuklu ve sivri burunluydu. Burun kısmı siyah vernikli deriydi. Ancak topuk ve taban parlak fuşya rengindeydi.

Tanrısalılar.

Saçlarım, her zamanki gibi, zarif bir topuz şeklinde gevşekçe arkaya toplanmıştı. Bu sefer hacim vermek için biraz kabartmışım ama kafatasımın tabanına kadar düzgün ve dolgun duruyordu.

Makyajım her zamanki gibi muhteşemdi.

Ve genellikle bu tür düşüncelere kapılmam, çünkü büyükannem bana bunların anlamsız (ve kabaca) olduğunu öğretmişti. Ama o anda, Terry Baginski'nin profiline bakarken, onun kibirli, küçümseyen tavrını, saçını, sert makyajını ve hazır giyimden satın aldığı kıyafetlerini (*yanlış* marka olması dışında fena değildi) incelerken, kendimi kendini beğenmiş hissetmeme izin verdim.

Büyükannem hayal kırıklığına uğrardı ama bu düşüncelerin kendimi daha iyi hissettirdiğini itiraf etmekten başka çarem yoktu.

Telefonun içine mırıldandı.

Öne eğildim ve kahveden bir yudum daha aldım.

Fincanı Bayan Baginski'nin masasındaki fincan tabağına koyarken, arkamdan "Bay Spear geldi" sesi geldi.

Görünüşe göre, Bayan Baginski'nin ima ettiği gibi, yalan söylememişti. Yirmi dakika değildi. Beş dakikaydı.

Sandalyeye otururken arkama baktım ve orada duran genç kadını gördüm.

Bir saniye sonra, cenazede bana bakıp duran adam odaya girdiğinde şoktan sırtım dikleşti.

Bugün, mükemmel kesimli siyah bir blazer, özel dikim siyah bir gömlek, mavi kot pantolon ve siyah botlar giyiyordu.

Dünkü takım elbisesinden çok daha az resmi bir kıyafetti ama garip bir şekilde ona çok daha yakışıyordu.

Çok daha yakışmıştı.

Gözleri bana çarptı.

Dudaklarım (ustaca çizilmiş, dolgunlaştırılmış ve parlatılmış, ancak bunların bir kısmı şimdi kahve fincanımın üzerindeydi) açıldı ve midem düğümlendi.

"Bir işim çıktı," dedi Bayan Baginski telefona. "Uzun sürmez. Seni sonra ararım."

Bunu söyledi ama ben onu duymazdan geldim çünkü o adam ofise girerken onu büyük bir dikkatle izliyordum. Bu yüzden, sandalyelerin arkasından birkaç metre uzaklıkta durduğunda da onu izliyordum. Ve bu yüzden, ofisin büyük olmadığını ama bir amfityatroda olabileceğimizi ve onun ezici erkek varlığının bu alanı dolduracağını tüm gücümle hissedebiliyordum.

"Sonunda başlayabiliriz," dedi Bayan Baginski. "Bayan Malone, Jake Spear'ı tanıyor musunuz?"

Yavaşça sandalyemden kalktım, ona döndüm ve sandalyenin etrafında dolaşmaya başladım, elimi kaldırdım, tüm bunları onun ezici varlığı karşısında konuşmadan yapıyordum.

Ona doğru yürürken, onun güçlü pençelerinden birini kaldırdığını gördüm. Kendimi minyon biri olarak görmüyorum ama elimi tuttuğunda, onun eli benimkini yutacak gibi görünüyordu.

Bu durum cildimde garip bir his uyandırdı, sanki cildimde rahat değildim ya da yatıştırıcı bir ilgiye ihtiyaç duyuyordum.

Ve tam bu düşünceyle, ayakkabımın burnu, ofis halısını kaplayan (garip bir nedenden dolayı) kalın halının kalın tüylü kısmına takıldı ve ben tökezledim.

Bu sık sık oluyordu. Bunu sinir bozucu buluyordum ve büyükannem ne kadar sevimli bulsa da, Henry ne kadar eğlenceli bulsa da, ben bundan nefret ediyordum.

O adamın önünde yaptığım için daha da nefret ediyordum.

Ancak bunu düşünemedim. Öne doğru uçarken, diğer elimi nereye düşersem düşeyim kendimi tutmak için kaldırdığım halde, bir elimin sıkıca tutulduğunu hissettim.

Neyse ki, ya da belki de ne yazık ki, Bay Spear tuttuğu eli çekerek aynı anda hızlıca hareket etti. Bu nedenle, yere düşmek ya da halının üzerinde sendelemek yerine, ona çarptım.

Yani ona çarptım.

Şakaklarım onun köprücük kemiğine çarptı, alnım çenesine çarptı ve omzum koluna çarptı.

Elimi tutan eli, ikimizin ellerini göğsüne kaldırdı ve diğer kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti.

Böylece birbirimize sıkıca sarıldık, alnım onun boynuna değiyordu.

Yakından baktığımda, boynunun uzaktan görüldüğünden daha kaslı, boğazının daha damarlı olduğunu gördüm.

Sersemlemiş bir şekilde başımı geriye eğdim ve onun da başını eğdiğini gördüm. Dün, tıraşlıydı.

Bu sabah tıraş olmamıştı ve çenesinde siyah ve gümüş rengi sakal izleri vardı.

Bu da ona çok yakışıyordu.

Gözlerim onun gözlerine takıldı ve anında üç şey fark ettim.

Bunlardan biri, alışılmadık gri gözleri olduğu gerçeğiydi. Gözlerinin neyin alışılmadık olduğunu tam olarak anlayamadım, ancak gözlerinin şaşırtıcı derecede çekici olduğu gerçeği dışında.

Ayrıca güzel kokuyordu. Çeşitli erkek parfümlerinin kokusunu içime çekmiştim ama hiçbirisi bu kadar çekici değildi. Onunla ilgili her şey gibi, bu koku da agresif bir şekilde erkeksiydi, duyularımı saldırıyordu ve nefes almamı zorlaştırıyordu.

Son olarak, vücudu uzaktan görüldüğünden çok daha büyük ve heybetliydi.

Ve çok sertti.

"İyi misin?" diye derin sesiyle sordu. Sesini duydum ve hissettim, gözlerimi kıptım.

O zaman utanç duymam ve mesafemi korumam gerektiğini hatırladım.

Bu yüzden onun tutuşunu çektim ve kolunu etrafımda hissettim, elini benim elimde garip bir şekilde kısa bir an için sıkıca tuttu, sonra belimden bıraktı. Yarım adım uzaklaştım ama o elimi tutmaya devam ettiği için daha fazla uzaklaşamadım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim sessizce. "Özür dilerim," diye mırıldandım ve elime baskı uygulayarak bırakması gerektiğini işaret ettim.

O bırakmadı.

"Sorun değil," diye mırıldandı, dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Belli ki sen Josie'sin."

Sırtım dikleşti çünkü kimse bana Josie demezdi.

Büyükannem dışında kimse.

"Evet, *Josephine* Malone." Adımı özellikle vurgulayarak söyledim. "Lydia'nın torunu."

Bu da dudaklarının tekrar kıvrılmasına ve "Biliyorum. Senin hakkında çok şey duydum, Josie" demesine neden oldu.

Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim.

"Artık buradasınız, belki başlayabiliriz. Günüm dolu ve bu gecikme programımı yarım saat geriletti," Terry Baginski konuşmamıza müdahale etti, sesi keskin, sanki Bay Spear ve benim birbirimizi selamlamak için bir dakika ayırmamız onun sabrını zorluyormuş gibi.

Elbette, geç kalmıştı, ancak geç kalacağını açıklamak için (geç de olsa) aramıştı. Ama gecikmemizin sebebi oydu.

Bu nedenle, o kadın bu sözleri söylediğinde bana ne oldu, emin değildim.

Belki de bu adama çarpmış olmaktan utanç duyuyordum. Belki de bir gün önce sevgili büyükannemi toprağa vermiş olmam ve bunun pek de eğlenceli olmamasıydı. Belki de önceki gece ağlayarak kendimi o hale getirdikten sonra pek iyi uyuyamamış olmamdı.

Ya da belki de bu kadın, ofisine geldiğimden beri hiç kibar davranmamıştı. Sevgili büyükannemin vasiyetinin okunacağı toplantıya gelmişim. Büyükannemin artık bu dünyada olmadığını, onu özleyeceğimi, onu ömür boyu özleyeceğimi ve Bayan Baginski'nin bunu aklında tutması gerektiğini sürekli hatırlatan bir şey daha olduğu için yapmak istemediğim bir şeydi.

Ama, nedeni ne olursa olsun, bu duygu beni sardı.

Bu nedenle, elimi çektim ve Bay Spear beni bıraktı. Bayan Baginski'ye dönerek, "Resepsiyonda benimle buluşmak için geciktiğiniz için nasıl geride kalabildiğinizi anlamıyorum. Bundan bahsetmiyorum bile, o zamandan beri, uzun süredir müşteriniz olan birinin torunu bekliyor olmasına ve ona zaman geçirmesi için bir dergi bile sunulmamasına rağmen, Bay Spear'ın geç gelmesinin sizi işinize devam etmekten alıkoymasına izin vermediniz."

Dikkatlice sandalyeye doğru ilerledim ve yan tarafına koyduğum fuşya renkli, parlak deri el çantamı almak için eğildim. Kendimi düzgünce oturarak konuşmaya devam ettim.

"Bu durum pek de mutlu bir durum olmadığı için, Bay Spear'ı tanımadığımdan onun adına konuşmayacağım." Bacaklarımı çaprazlayıp ona baktım. "Ama ben, şahsen, bu talihsiz meselenin sonuçlanmasını istiyorum. Evet, lütfen. Sonunda asıl meseleye geçebilirsek minnettar olurum."

Ağzı sıkılaştı. Bu ona hiç yakışmıyordu ama zaten hiçbir şey yakışmıyordu ve bunun, saçını nasıl yapacağını bilmediği

saçını ve makyajını yapmayı bilmediğiyle değil, tamamen gerçekten hoş olmayan bir kadın olmasıyla ilgiliydi.

Bay Spear'a bakmadım.

El çantamı kucağıma koydum ve bekledim.

Bayan Baginski masanın arkasına geçerken, Bay Spear'ın yanımdaki sandalyeye oturduğunu hissettim ve "O halde daha fazla geciktirmeyelim" dedi.

"Yarım saatten fazla süredir buradayım, bu benim için de uygun olur" diye cevap verdim.

Bana kötücül bir bakış attı. Ben de soğukkanlılıkla karşılık verdim.

Bay Spear'ın kısmen eğlenmiş, kısmen şaşırmış gibi görünen garip (ama çekici olmayan, endişe verici) bir homurtu çıkardığını duydum.

Onu görmezden geldim ve Terry Baginski'nin bakışlarına karşılık verdim.

O ilk olarak bakışlarını kaçırdı ve masasındaki bazı kağıtlarla oynamaya başladı, "Devam edelim" dedi.

Amacımı ulaştırdığımı düşündüğüm için bu konuyu kapattım.

Bazı kağıtları ters çevirip masasına vurdu ve bakışları benden Bay Spear'a, oradan da kağıtlara kaydı.

"Bayan Malone'un, ölümünden sonra mülklerinin ve eşyalarının ne olacağına dair isteklerini belirten yasal ve bağlayıcı bir belgesi var. Ancak, bu işlemler sırasında o belgenin yerine okunmasını istediğini belirten bir mektup yazmış," diye başladı Bayan Baginski. "Bu mektup, isteklerini daha özlü bir şekilde özetliyor."

Ben hiçbir şey söylemedim. Bay Spear da öyle.

"Bu nedenle, Bayan Malone'un isteği doğrultusunda, onun sözlerini okuyacağım," diye devam etti. Büyükannemin sözlerini dinlemeye hazırlanmak için derin bir nefes aldım.

Bayan Baginski gecikmeden okumaya başladı.

"Ben, Lydia Josephine Malone, zihnim tam olarak yerinde ve bedenim rahatsız edici derecede şüpheli olmakla birlikte, tüm dünyevi mal varlığımı torunum Josephine Diana Malone'a miras bırakıyorum. Buna Lavender House, müstemilatları, içlerindeki tüm eşyalar ve bunların bulunduğu arazi dahildir. Ayrıca, çek ve tasarruf hesaplarımdaki paralar ile Magdalene Bank and Trust'ta bulunan sertifikalı mevduatlar da buna dahildir. Buna ek olarak, yine Magdalene Bank and Trust'ta bulunan 633 numaralı kiralık kasa da dahildir. Bu kasanın anahtarı, Lavender House'daki aydınlık odadaki masamda bulunmaktadır.

Son olarak, Magdalene Bank and Trust'taki danışmanlar tarafından benim için yönetilen yatırım hesaplarındaki fonlar da buna dahildir."

Lavender House ve üzerinde bulunduğu iki dönümlük arazi, uçurumun kenarında, sahilde, geniş içeriği, büyüklüğü ve konumu ile şüphesiz bir miktar para değerinde olduğunu düşünerek dinledim. Bununla birlikte, büyükannem tutumlu yaşamamıştı ama aynı zamanda savurgan da değildi.

Hiç para konusunu konuşmamıştık, paraya ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu, asla fazla harcama yapmazdı, bu yüzden buna gerek yoktu. Bu nedenle, Magdalene Bank and Trust'ın çalışanlarıyla konuştuğumda, büyükannemin varlıklarının az olmadığını ama aynı zamanda abartılı da olmadığını göreceğimi düşündüm.

Her iki durumda da umurumda değildi.

O bankada ne varsa, hiçbiri Gran'a ait değildi.

Ayrıca, tüm bunları bana miras bıraktıysa, neden Bay Spear'ın orada olduğunu merak ederek dinledim.

"Yani," diye devam etti Bayan Baginski, "150 bin dolar hariç her şeyi miras bırakıyorum. Bu para, Bay James Markham Spear'a emanet edilecek ve Connor Markham Spear, Amber Joelynn Spear ve Ethan James Spear'a 50 bin dolar olarak dağıtılacak."

Eh, bu her şeyi açıklıyordu.

Ve bu da Gran'ın sahip olduğu malların düşündüğümde daha abartılı olabileceğini gösteriyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Bay Spear ve gözlerim ona kaydı.

Bayan Baginski'nin elindeki kağıtlara bakıyordu ve büyükannemin sahip olduğu mallara, cömertliğinden bahsetmeye gerek bile yok, en az benim kadar şaşırdığını anlayabiliyordum.

Şaşırmış ve duygulanmıştı. Yüzündeki ifade açıkça

şaşkınlıktı. Aynı zamanda yumuşaktı.

Ve son olarak, sert hatlarının yumuşaması çok çekiciydi. Bu

düşünceyle, bir nefes daha aldım.

"Jake," Bayan Baginski devam etti ve ben ona baktım, neden bu ismi söylediğini merak ederek. "Bu parayı akıllıca yatırmanı sana bırakıyorum, çünkü bunu yapacağını biliyorum. Ancak, çocuklar yirmi bir yaşına gelene kadar bu parayı görmemeliler. Tabii o zamana kadar üniversitede kalırlarsa. Okula gitmezlerse, yirmi beş yaşına gelene kadar bu parayı almamalarını tercih ederim. İkimiz de bunun akıllıca olacağını biliyoruz, özellikle Amber'ın kozmetik ürünleri ve platform ayakkabılar almaya ne kadar düşkün olduğunu düşünürsek."

Görünüşe göre, tanımadığım Amber ile ortak bir yanımız vardı.

Ayrıca, yanımdaki adamın büyükannem tarafından "Jake" olarak bilindiği anlaşıyordu.

Ama bunu dinleyip, büyükannemin dün cenazede Bay Spear ile birlikte gördüğüm üç gence verdiği miktarı duyunca, Bay James Markham Spear veya çocuklarından hiç haberim olmamış olmasını yine garip ve rahatsız edici buldum.

"Ve son olarak," diye devam etti Bayan Baginski. "Bu dünyadaki her şeyden daha değerli olan, en kıymetli varlığım, torunum Josephine Diana Malone'u James Markham Spear'a miras bırakıyorum."

Bu sözler okunduktan sonra, hazırlıklı olmasam da, hazırlıklı olsaydım bile, yine de hazırlıklı olamazdım, çünkü bunlar tamamen *deliceydi*, nefesim kesildi.

James Markham Spear, eğlenerek, "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı. Terry Baginski başını kaldırmadı bile. Okumaya devam etti.

"Jake, benim Josie'm oldukça beceriksiz ve sadece tam bir sakar olduğunu kastetmiyorum, gerçi o da öyle. Ben bunu sevimli buluyorum ve umarım sen de öyle bulursun. Ayrıca sinir bozucu derecede düzenli, bu yüzden umarım ona ara sıra dağınık olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu öğretirsin. Dahası, nasıl eğleneceğini bilmiyor ve *eminim ki*," Bayan Baginski bu kelimeyi tuhaf bir şekilde vurguladıktan sonra devam etti, "sen ona bunu nasıl yapacağını ve iyi yapacağını öğretebilirsin. Ama tüm bunların altında, tanıyacağınız en nazik ruh, hissedeceğiniz en hafif dokunuş var ve eğer onu ortaya çıkarmayı başarırsanız, size parlayacak en tatlı ışığı yayar. Ben yokken ona iyi bakacağına güveniyorum, Jake. Ama bunu söylerken bile, bunu yapacağını biliyorum."

Hızla gözlerimi kırptıyordum.

Bayan Baginski konuşmasını bitiriyordu.

"Bunlar benim isteklerim ve bunların yerine getirilmesini istiyorum. Ve bir uyarı, eğer yerine getirilmezlerse, bunu bileceğim ve çok üzüleceğim. İkinizin de bunu istemediğini biliyorum. Şimdi, mutlu olun benim Josie'm ve Jake'im. Bu benim son ve en önemli isteğim. Lütfen bunu bana vermek için elinizden geleni yapın."

Terry Baginski okumayı bıraktı ve bize baktı.

"Lydie vasiyetinde beni *size* mi bıraktı?"

Bu benim tarafımdan geldi ve daha az gürültülü ya da eğlenceli değildi. Aslında, çok *daha* gürültülü ve eğlenceliydi ve yavaşça, nefesim kesik kesik gelmeye başlayınca, başımı ona doğru çevirdim.

Evet, eğleniyordu. Bunu biliyordum çünkü geniş bir gülümsemeye gülümsüyordu, düzgün, güçlü beyaz dişleri koyu sakallarıyla tezat oluşturunuyordu.

Midem yine düğüm düğüm oldu.

"Açıkçası, bir insanın vasiyeti bağlayıcı değildir," diye araya girdi Bayan Baginski ve ben minnetle bakışlarımı Bay Spear'dan ayırıp ona baktım. "Ancak bu bağış," diye devam etti, "aynı zamanda yasal belgede de yer alıyor. Bağlayıcı olmasa da, geri kalanı bağlayıcıdır."

Yasal boyutlu bir manila klasörü aldı ve masanın üzerinden bana doğru attı.

"Bayan Malone'un resmi vasiyetnamesinin kopyaları," diye devam etti, klasörü işaret ederek. "Az önce okuduğum mektup ve tapu bilgileri ve benzeri bilgiler bu klasörün içinde. Magdalene'de bize katılmak istemiyorsanız, Bayan Malone'a Lavender House'u satın almakla ilgilendiklerini bildirmek için geçmişte temasa geçen Stone Incorporated şirketinin iletişim bilgileri de burada."

Ne dedi o?

Biri Lavender House'u satın almak için büyükanneme mi yaklaşmıştı? Büyükannem bana bunu da söylememişti!

"O dosya senin," dedi, gözleri üzerimdeyken, ayağa kalktı ama masasına yaslanarak, ellerini masanın üzerine koydu. "Şimdi, sorunuz yoksa..." zamanını boşa harcamamamız için kaba bir şekilde, ince bir ima ile bizi uyardı.

Elbette milyonlarca sorum vardı, ama yeterince hızlı davranmadığımı için hiçbirini sormadım.

"Kağıt yasal olarak bağlayıcı değildir, ama kan bağlayıcıdır," dedi Bay Spear ve ben onun Terry Baginski'ye hitap ettiğini görmek için ona baktım.

"Anlamadım?" diye sordu Bayan Baginski.

"Kağıt üzerindeki kelimeler yasal olarak bağlayıcı olmayabilir." Bakışları bana yöneldi ve sesi derinleşerek şöyle dedi: "Ama kan bağlayıcıdır."

Gözlerimi tutarken ve sözlerinin anlamı kulaklarımı doldururken, göğsümün hızla inip kalktığını hissettim.

"Bir kadını sahiplenebileceğini düşünemezsin, Jake," dedi Bayan Baginski küçümseyerek.

"Sahip olmak, hayır," dedi Bay Spear, gözleri hala benimkini esir tutarken. "Lydie'nin tam olarak benim yapmamı istediği şeyi yapmak, evet."
Lydie'nin benimle yapmamı istediği şeyi yap, evet."

Aman Tanrım.

Bu sözleri söyleme şekli çok imalıydı.

Çok imalı.

Nefesim daha da hızlandı ve ayrıca düzensiz hale geldi. Sözlerinin imalı kısmını görmezden gelmeye ve başka bir şeye odaklanmaya karar verdim.

"Büyükannem... o..." Bir kelime aradım ve buldum. "Beni koruyordu."

"Anladım, çünkü o lanet olayı devam ettirmek için vasiyetinde beni *sana* bıraktı," diye cevapladı ve sırtım tekrar düzeldi.

"Bunu kendim halledebilirim," dedim ona.

Yüzünde bir şey o kadar hızlı değişti ki, anlamını kavrayamadan fısıldadı: "Duyduğum kadarıyla öyle değil."

Bunun üzerine gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

"Büyükannem sana ne anlattı?" diye sertçe sordum.

"Saygıyla rica ediyorum, bu konuşmayı başka bir yerde devam ettirebilir miyiz?" diye sordu Bayan Baginski. "Aslında bugün halletmem gereken başka işlerim var."

Bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşündüm. Konuşmaya devam etmemek. Bu konuşmadan bıkmıştım. Bunun yerine, başka bir yere gitmek istedim.

Bu nedenle, ayağa fırladım ve Bay Spear'ın da ayağa kalktığını hissettim. Ama düşersem beni tutmak için elini uzattığını hissetmedim.

Onu gördüm.

Gördüğümde, gözlerimi ona çevirdim. "Sandalyeden kalkmakta ustayım, Bay Spear," diye tersledim.

"Sadece dikkatli davranıyorum," diye mırıldandı, beni inceleyerek ve sırtarak. Her ne kadar çekici olsa da - sesi ve sırtışı - ikisini de sinir bozucu buldum.

Bunu ona söylemedim.

Ondan Bayan Baginski'ye baktım. "Büyükannemin Spear'ın çocukları için emanet bırakmak istediği parayı Spear'a ulaştırmak için yapmam gereken bir şey var mı?" diye sordum, umarım yoktur diye düşündüm, çünkü o ofisi ve Spear'ı geride bırakıp bir daha asla görmemek niyetindeydim.

Terry Baginski başını salladı. "Hayır. Bayan Malone bu düzenlemeleri çoktan yaptı. Bu ofis para transferini halledecek."

Gözleri Bay Spear'a kaydı ve "Jake, bu hediyeyi IRS'ye bildirmen gerekecek" diye uyardı.

"Hadi canım?" diye sordu ve bana, birbirlerini tanıyor ve pek anlaşıyor gibi geldiler.

Ya da en azından Bayan Baginski Bay Spear'ı pek sevmiyordu.

Bu beni ilgilendirmiyordu.

Kaçmak beni ilgilendiriyordu. Bunun yanı sıra büyükannemin mirasını halletmek ve mümkün olduğunca çabuk Roma'ya (ya da Paris'e) gitmek de.

Bu işleri gecikmeden halletmek için çantamı omzuma astım, uzanıp manila klasörü aldım ve "Eğer sorun yoksa, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, ben gidiyorum" dedim. Bay Spear'a baktım. "Büyükannem sizden bahsetmemişti ama sizi ve çocuklarınızı çok takdir ettiği belliydi."

Sözümü bitirmeme izin vermedi. Araya girerek (hâlâ sırtarak ve neredeyse alaycı bir şekilde) "Evet, Josie. Bizi çok takdir ediyordu" dedi.

"Öyleyse, sizinle tanışmak bir zevkti." Gözlerimi ondan ayırdım, Bayan Baginski'ye baktım ve sözlerimi bitirdim, "Şimdi, ikinizi işinize bırakayım. İyi günler."

Bunu söyledikten sonra, dikkatlice ama hızlıca adımlarımı atarak odadan çıktım.

Bunu yaparken Bay Spear, "Bekle, Josie" diye seslendi.

Ben kesinlikle "beklemedim". Yürümeye devam ettim. Hızla.

Koridora çıktığımda sesi çok daha yakındaydı ve "Hey, bayan. Bir saniye bekle" dedi.

Yürümeye devam ettim ama az önce girdiğim resepsiyon alanına seslendim. "Kaba olmak istemem ama halletmem gereken işlerim var ve Roma'ya gitmem önemli olduğu için acele etmeliyim."

Elimi ön kapıya koyduğumda "Roma mı?" diye sordu.

Gözlerimi ona çevirdim. "Roma," dedim, kapıyı itip açtım ve hızla kiralık arabama doğru ilerledim.

Bana tekrar seslenmedi ama onu kaybetmediğimi biliyordum ve arabama ulaştığımda beni kolumdan yakaladığında bu çok açık bir şekilde ortaya çıktı.

Beni kendine doğru çevirdi.

"Josie, bana bir saniye izin ver," dedi sessizce.

Yine ona baktım. "Elbette, Bay Spear, ama kaba olmak istemem ama sadece bir saniyem var."

"Jake," diye

cevapladı.

"Anlamadım?" diye

sordum.

"Adım Jake," dedi.

"Tamam," dedim ve sonra sordum, "Bir saniye mi istemiştiniz?"

Elini benden çekmedi, gözleri yüzümde dolaşırken sanki beni inceliyormuş gibi hissettim.

Ve o anda o gözlerin olağandışı yanını fark ettim. Çünkü ofisteyken gözleri açık açık griydi.

Güneşin altında ise berrak buz mavisiydiler.

Olağanüstü, ilgi çekici ve çarpıcıydılar.

Kahretsin!

"Bay Spear..." diye tekrar sordum ve beni yarım santim daha yaklaştıırken parmaklarının koluma daha da sıkıca sarıldığını hissettim.

"Jake," diye mırıldandı.

"Bana ilk adınızla hitap etmemi istediğiniz için beni alıkoyuyor musunuz?" diye sordum.

Olağanüstü, ilgi çekici ve çarpıcı gözleri benimkilere odaklandı. "Her zaman böyle mi konuşursun?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, dudakları yine kıvrıldı. Sonra başını az önce çıktığımız binaya doğru çevirdi ve bana hatırlattı, "Orada büyük bir şey oldu."

"Gerçekten," diye onayladım ve kasıtlı olarak anlamamış gibi davranmaya devam ettim. "Ve eğer büyükannemin çocuklarına verdiği hediyelerle ilgili bir sorunum olacağından endişeleniyorsan, lütfen endişelenme. Büyükannemin hayatının sonuna kadar akli başında olduğunu biliyorum, bu yüzden çocuklarına o parayı vermek istediye, bu isteği yerine getirilecektir."

"Lydie çok güzel bir şey yaptı," diye cevapladı. "Ama ben ondan bahsetmiyorum. Bana verdiği *diğer* hediye bahsediyorum."

"O da neymiş?" diye sordum, hala anlamamış gibi davranarak.

"Josie." Adım onun eğlencesiyle titredi ve bu canımı sıktı çünkü kulağa çok hoş geliyordu. "Bana seni verdi."

Bunu ve bunun midemi bulandırıp nefesimin düzensizleşmesine neden olmasını görmezden geldim ve ona, "Kimse bana Josie demez," dedim.

"Lydie öyle diyor," diye itiraz etti.

Evet, doğru.

Büyükannem kesinlikle ona benden bahsetmişti. Bu hoşuma gitmedi.

"Tamam, o zaman bana Josie diyen tek kişi büyükannemdir," dedim. "Ve şimdi de ben."

Nefes aldım, bu onun elinin üzerimde olduğunu hatırlattı, ben de "Elini çekebilir misin?" diye sordum.

Dudakları, mizahını gizlemek için başarısız bir çabayla kıvrıldı ve cevap verdi: "Elini *çekeceğim*, ama sadece kaçmayacağına söz verersen."

"Söz verebilirim," dedim.

"Tamam," diye mırıldandı ve beni bıraktı ama uzaklaşmadı.

Ben de uzaklaşmamaya karar verdim, çünkü bu yanlış bir mesaj verebilirdi ve James Markham Spear ile çok kısa sürede iletişim kuracağım için, ona oldukça net bir şekilde iletişim kurmam gerektiğini hissettim.

"Bu akşam yemeğe çıkmalıyız," dedi.

El çantama baktım ve güneş gözlüğümü bulmak için çantayı açtım, çünkü her kadın bilir ki, güneşte iki şey olmadan dışarı çıkmamalıdır. Birincisi, makyajının altında çok iyi bir SPF nemlendirici. İkincisi, gözlerini kısarak çizgiler oluşmaması için mükemmel bir güneş gözlüğü.

Konuşurken gözlüğümü taktım. "Korkarım akşam yemeği söz konusu olamaz."

"Neden?"

Güneş gözlüklerimi burnuma kaydırdım ve ona tekrar baktım. "Neden?"

"Josie, orada olanları olmamış gibi davranmaya çalıştığını görüyorum ama sadece söylüyorum, orada olanlar oldu."

İç geçirdim ve kabul ettim, "Evet, oldu."

"Tamam, o zaman bu akşam yemeğe çıkıyoruz."

"Hayır, çıkmıyoruz."

Başını yana eğdi ve konuşmak için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım.

"Dinle, Bay Spear..."

"Jake," diye sözümü kesti, derin sesi sabırsızlıkla alçaldı.

"Tabii ki," diye aceleyle devam ettim. "Bayan Baginski'nin ofisinde açıkladığım gibi, büyükannem beni çok korurdu. Ayrıca çok yakındık. Onu çok seviyordum ve o da benim için aynı şeyi hissediyordu. Ama bizimki gibi ilişkilerde, büyükannemin yerinde olan kişi, ihtiyaç duyulduğu bir zamanda sıkışıp kalabilir ve

artık o şekilde ihtiyaç duyulmadıklarını fark edemeyebilirler. Mektupta yazdıklarından, büyükannemin başına da bunun geldiği açıkça anlaşıyor."

Yüzü tekrar sertleşmiş, üstüne bir de soğukluk eklenmişti, "Yani Lydie'ye ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun?" dedi.

"Hayır," diye fısıldadım, onun sözleri midemde farklı bir tür kıvrılma yarattı, çok daha kötü hissettiren bir kıvrılma. Bu his sesime yansıdı ve ses tonumla yüzündeki soğukluk kayboldu. Onun yerine uyanık bir sıcaklık geldi. Bu, onunla ilgili diğer her şey kadar dikkat çekiciydi, ama ben konuşmaya devam ettim. "Büyükanneme ihtiyacım vardı. *Hala* büyükanneme ihtiyacım var. Sadece o şekilde değil."

"O aynı fikirde değildi," diye cevapladı sessizce, sesi artık yüzündeki sıcaklığı yansıtıyordu.

"Yanılıyordu." "Josie..."

"*Josephine*," diye sözünü keserek vurguladım.

"Her neyse," diye sabırsızca cevap verdi. "Lydie'yi yedi yıldır tanıyorum. Bu, az önce dinlediğimiz mektubun son yedi yıl içinde yazılmış olduğu anlamına geliyor. Tahminimce, yakın zamanda. Bu da, son arzularına bunu dahil etmek için sana karşı hissettiği duyguları hissettiği ve bu duyguları yakın zamanda hissettiği anlamına geliyor. Bunu gerçekten görmezden gelecek misin?"

"Evet," diye cevap verdim hemen ve yüzü yine değişti, gözleri değişti, her şeyi değişti.

Nasıl değiştiğini tam olarak anlayamadım. Ta ki o fısıldayana kadar: "Yapma."

Bütün vücudum dondu.

"Bunu yapma, Josie," diye devam etti. "O benim senin için olmamı istedi." Ciddi olamazdı.

"Yani sen..." diye zorla dudaklarımı açarak sordum.

"Hayır." Başını salladı. "Demek istediğim, en azından birbirimizi tanıyabiliriz. Ona istediği şeyi biraz verebiliriz. İkimiz de ona bu saygıyı borçluyuz ve ben seni, onun bana anlattıklarından ve son yirmi dakikada seninle geçirdiğim zamandan başka tanımıyorum, ama senin de bildiğin gibi, biz bunu yapmalıyız."

İstediği şeyin birazını.

Tam olarak ne istiyordu?

Büyükannem bu adamı yedi yıldır tanıyordu. Çocuklarına büyük miktarda para vermişti. Ve *beni ona* vermişti.

Yine de, ondan bir kez bile bahsetmedi.

Bunu anlamıyordum.

Bu tuhaf sabahım ilerledikçe anladığım şey, bunun pek hoş bir his olmadığıydı.

"Akşam yemeği," diye nazikçe teşvik etti. "Sadece akşam yemeği. Beni pislik olarak görüyorsun, hepsi bu. Ama Lydie'nin kızına pislik gibi davranmayacağım çünkü o kadın benim ve çocuklarım için çok önemliydi, bu olmayacak. Zaten benden bunu hissediyorsun, işimiz bitti. Ama akşam yemeğine bir şans ver."

Akşam yemeğine bir şans verebilirdim.

Aslında, ona akşam yemeği verebileceğimi söyleyebilirdim çünkü bunu yapana kadar vazgeçmeyeceği belliydi.

O zaman akşam yemeğine gitmezdim. Kasaba büyük değildi ama Lavender House tam olarak ana cadde üzerinde değildi. Orada kaldığım kısa sürede ondan kaçınabilirdim.

Sonra da gidecektim.

Bu yüzden, tam da bunu yapmaya karar verdim. "Tamam. Akşam yemeği," diye yalan söyledim.

Dudakları kıvrıldı. "Harika."

"Nerede buluşalım?" diye sordum ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı ama kaşları hafifçe yukarı kalktı.

"Seninle buluşmak mı?" diye sordu.

"Seninle buluşmak."

"Josie, bir erkek bir kadını yemeğe çıkarırsa, onu kapısından alır ve oraya geri bırakır," diye hükmetti ve ben bu hükmü rahatsız edici buldum.

Bunu rahatsız edici buldum çünkü, çıkmasam da, hiç çıkmamış olsam da, bu, çıkan çok sayıda kadınla sık sık vakit geçirmediğim anlamına gelmiyordu. Ve bu günlerde, erkekler ve kadınlar çoğu zaman söz konusu randevular için buluşuyorlardı.

Bundan hoşlanmıyordum. Eğer biriyle çıkacak olsaydım, benimle bir yerde buluşacağını söyleyen bir erkeği kabul etmezdim. Yani, centilmenlik gösteremeyen, beni almaya gelip güvenli bir şekilde eve bırakmak için çaba göstermeyen bir erkek, benim zamanımı harcamaya değmezdi.

James Markham Spear'ın benimle aynı fikirde olması da rahatsız ediciydi.

"Bugün ne yapacağımdan emin değilim," dedim ona ve bu doğrudu. "İşverenim için yapmam gereken bazı işler var." Bu doğru değildi. "Büyükanneimin vefatıyla ilgili çeşitli işler de var." Ve bu sözlerle tekrar doğruya döndüm. "Lavender House'da seninle buluşmak zorunda kalmadan tüm bu işleri halletmek istiyorum, çünkü

Zaten şehirde olacağım, akşam yemeği için şehre geri döneceğiz, o yüzden yemek yiyeceğimiz yerde seninle buluşabilirim."

Beni inceliyormuş gibi tekrar bana baktı.

"Peki, ne zaman ve nerede buluşalım?" Bir süre böyle devam edince ve o tek kelime etmediğinde sordum.

Bu durum uzun sürdü ve ben tekrar bir şey söylemek üzereydim ki, sonunda konuştu.

"Lobster Market, altı buçuk." Altı buçuk.

Bu hoşuma gitmedi. Ben asla yedi buçuktan önce akşam yemeği yemem. Ben bir gece kuşuyum. Genelde gece yarısından sonra yatarım.

Bu kadar erken yemek yemek, yatmadan önce atıştırmalık bir şeyler yemem gerekeceği anlamına geliyordu ve bu canımı sıkıyordu, çünkü atıştırmalık bir şeyler yemiyordum, büyükannemin evinde çok az yiyecek olduğu için değil, hiç atıştırmalık yemediğim için.

Hiç.

Neyse ki, onunla gerçekten buluşmayacaktım, bu yüzden bu bir sorun olmayacaktı.

"Orada görüşürüz," dedim. "Altı buçukta."

"Harika."

"Tamam."

Hareket etmedi.

Ona hareket etmesini söylemek için ağzımı açmak üzereydim ki, sonunda hareket etti.

Yarım adım geri çekildi ve durdu, artık mavi olan gözlerini güneş gözlüğümlle buluşturdu.

Ve o zaman sessizce, "Sonunda seninle tanışmak gerçekten çok güzel, Josie," dedi.

Ve bunu söylerken, içtenlikle söylüyordu.

Ve içtenliği, ses tonu, gözlerindeki kararlı bakış, yine o hissi tenimde hissettirdi. Her yerinde. Bir şey yapma, bir şey söyleme dürtüsü gibi bir his. Sadece ne yapacağımı bilmiyordum.

Ne söyleyeceğimi de bilmiyordum. Bu yüzden başımı eğdim.

"Markette görüşürüz," diye mırıldandı. "Evet," diye cevapladım.

"Görüşürüz, Josie." "Hoşça kal."

Elini hafifçe sallayarak uzaklaştı.

Onun o büyük bedenini hiç çaba harcamadan hareket ettirmesinin ne kadar olağanüstü olduğunu düşünerek onu izledim.

Ama içimden, bu o kadar büyüleyiciydi ki, onun hareketlerini uzun süre izleyebileceğimi düşündüm. Dakikalarca. Saatlerce.

Sonsuza kadar.

Bu tamamen mantıksız düşünceyle midem yine burkuldu ve öğle yemeğimi yemeden önce, anahtarlığımdaki düğmeye basarak arabayı açtım, böylece içeri girip Magdalene'deki zamanımı sonlandıracak işime başlamak için bankaya gidebilecektim.

Sonsuza kadar.

Böylece beni en çok korktuğum şeye götürdü.

Büyükanneme son vedam.

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bayan Jake Spear

Magdalene'den bir kasaba ötedeki mükemmel bir restoran olan Breeze Point'in verandasında oturmuş Chambord içiyordum. Lavender House gibi, bu restoran da bir uçurumun üzerindeydi ve manzarası gündüzleri olduğu gibi, şu anda olduğu gibi geceleri de muhteşimdi.

Berrak, mürekkep gibi siyah, yıldızlarla dolu gecede, Magdalene'den çıkıntı yapan deniz fenerinin dönen ışığını görebiliyordum.

Lavender House'daki ışık odasındaki tüm ışıkları açık bıraksaydım, onu da görebilirdim.

Bunu biliyordum çünkü büyükannem ve ben Breeze Point'e sık sık giderdik. Bir keresinde denemiştik ve bunun doğru olduğunu görmüştük.

Breeze Point, büyükannem ve benim sık sık gittiğimiz bir yerdi. Küçük bir kızken onu ziyarete gittiğim zamandan, geçen yaz onu oraya götürdüğüm zamana kadar, giyinip buraya gelir, muhteşem ıstakoz çorbası, enfes yengeç köfteleri ve zarif whoopee turtalarını yerdik.

O gece hepsini yedim, büyükannemi hatırlayarak ve belki de onunla birlikte yediğim kadar zevk almadan, ama yine de zevk alarak.

Orada olmamın bir başka nedeni de, James Spear'ın olacağı Lobster Market'e yakın olmamasıydı. Onu en az bir hafta boyunca görmeyeceğim sonucuna vardım ve bunu uygulamaya koymakta gecikmedim.

Maine'de Eylül ayının başlarında akşamları hissedilen serinliği uzak tutmak için yumuşak şalı üzerime daha sıkı sardım ve derin bir nefes aldım.

Bunu, günün çeşitli sürprizlerle başladığını ve bu şekilde devam ettiğini düşünerek yaptım.

Yani, Magdalene Bank and Trust'a gitmiş, müdürle konuşmuş ve büyükannemin mal varlığı konusunda yanıldığımı öğrenmişim.

Onun çek hesabında on dört bin küsur dolar vardı. Onun sertifikalı mevduatında yirmi yedi bin küsur dolar vardı.

Ama aynı zamanda tasarruf hesabında da beş yüz bin dolardan fazla parası vardı. Ve bu sürpriz yetmezmiş gibi, beş milyon dolardan fazla yatırımını da vardı.

Ayrıca, banka müdürü Lavender House'un son değerlemesinin yedi milyon doların üzerinde olduğunu söyledi.

Yedi.

Milyon.

Dolar!

Ev harika bir konumdaydı, beş yatak odası vardı ve muhteşemdi, ama yedi milyon dolar mı?

Lavender House'a uğrayıp büyükannemin kiralık kasasının anahtarını almamıştım ve buna sevindim. Büyükannemin yaklaşık on üç milyon dolarlık bir serveti olduğunu öğrenmek, bir gün için yeterince sarsıcıydı.

Söz verdiğim gibi, bankadan döndüğümde Henry'yi arayıp durumu bildirdim. Ona kaba Terry Baginski'den bahsettim. Ayrıca büyükannemin hesaplarında bulduğum paradan ve Lavender House'un değerinden de bahsettim (bunu duyunca şoktan düşük bir ıslık çaldı).

Tabii ki, büyükannemin beni üç çocuğu olan, tanımadığım, son derece erkeksi, oldukça çekici (tamam... olağanüstü çekici) bir adama bıraktığını ona söylemedim. Büyükannemin çocuklarına verdiği hediyeleri de söylemedim.

Bunu daha sonra, birlikte Roma'da (umuyordum) veya Paris'te (yemin etmişim) olduğumuzda ve tüm bunlar geride kaldığında anlatacaktım.

"Josephine'im çok zengin," demişti Henry, ona şaşırtıcı günümü anlattığımda ve haklıydı.

Öyleydi. Büyükannemin parası ve benim paramla birlikte, çok zengin bir adamdım.

Bunun nedeni, iyi maaş almam, sık sık seyahat etmem ve Henry'nin hayatıyla çok meşgul olmamdı. Hiç kendi evim olmadı, bu yüzden o masrafı da hiç yapmadım. Kısa süreliğine yerleştiğimizde, Henry'nin Los Angeles'taki evindeki havuz evinde kalıyordum. Seyahat ettiğimizde her şeyi Henry ödüyordu. Bu nedenle, çok az masrafım olduğu için, son yirmi üç yılda çok para biriktirdim.

Çok fazla.

O kadar çok ki, çoğu kişi benim hesaplarımdaki parayla emekli olabilirdi. Büyükannemin parasını da ekleyince, rahat bir hayat sürebilirdim.

Tabii ki bu beni çok sıkardı, bu yüzden bu düşünce aklıma geldi ve tam bir saniye sonra da gitti.

Bu, o gün büyükannemin mali durumu hakkında öğrendiklerimden şaşırmadığım anlamına gelmiyordu.

Ben doğmadan önce dedemden boşanmış ve ben onu tanıyacak yaşa gelmeden önce vefat etmişti.

Tabii ki, ben büyüdüğümde ve onun anlatacağı hikayeleri kaldırabilecek duruma geldiğimde, büyükannem bana büyükbabamdan bahsetmişti. Bu hikayeleri, babamın davranışlarını ve benim de erkekler konusunda neden kötü seçimler yaptığımı açıklamak için anlatmıştı.

Mazur göstermiyordu. Açıklıyordu: "Çünkü bir ruhu anlamak, canım, bir ruhu yatıştırabilir."

Benim ruhumu yatıştırmamıştı ama onun ruhunu yatıştırmış olmasını umuyordum.

Ancak, anladığım kadarıyla, büyükannem onunla ilişkisini bitirmek için büyükbabamı terk etmiş ve hiçbir şey almadan gitmişti.

Ayrıca yetmiş sekiz yaşına kadar çalışmıştı. Bir doktorun muayenehanesinde resepsiyonistti. İşini çok seviyordu. Onlar da onu seviyordu. O kadar zeki ve dinçti ki, emeklilik yaşını çok geçtikten sonra bile çalışmakta hiçbir sorun yaşamadı ve sadece yemek pişirmek, örgü örmek, arkadaşlarıyla briç oynamak ve herkesin işine karışmak için daha fazla zamanı olsun diye işi bıraktı.

Ama görünüşe göre, su kenarında muhteşem bir evi olan ebeveynleri, kızlarına verecek kadar iyi bir miktar paraya da sahipti, çünkü bir doktor muayenehanesinde resepsiyonist olarak bu kadar para kazanması imkansızdı.

Karanlık geceye bakarken, tüm bunlar beni rahatsız etti.

Büyükannemin zengin olduğunu bilmediğimden değil. Rahat bir hayat sürdüğüne seviniyordum, ama bunu zaten biliyordum. Bana tam olarak bunu düşünmemem için hiçbir işaret vermemişti.

Bununla birlikte, büyükannem hakkında bilmediğim pek çok şey olduğu gerçeği ortadaydı ve ben onu çok iyi tanıdığımı sanıyordum.

Ama hepsi bu kadar değildi.

Tam olarak ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

"Size katılabilir miyim?"

Başımı çevirip yanımda duran adama baktım ve onu restoranın içinden tanıdım. Likörümü içmek için verandaya çıkmadan önce, içeride tek başıma yemek yemiştim. Oldukça şık bir takım elbise giyen adam, açıkça bir iş yemeğinde olan diğer üç adamla birlikte yemek yiyordu.

Çekici bir adamdı. Ancak ne yazık ki onun için, ben son derece çekici olan Henry Gagnon için çalışıyordum ve o gün aşırı derecede çekici olan James Spear ile tanışmıştım, bu yüzden bu adam kesinlikle onlarla kıyaslanamazdı.

Ama onun bana katılmasını istemememin sebebi bu değildi.

Genel olarak, küçük bir kız olduğumdan beri kendi başıma olmayı tercih ediyordum. Arkadaşlarım vardı, hepsi de iyi arkadaşlardı, ama sayıları azdı.

Gerçekten, hayatımda vakit geçirdiğim ve derin şeyler paylaştığım tek iki kişi Henry ve Gran'dı.

Ayrıca arkadaşlık havasında da değildim. Aklımda bir sürü şey vardı. Aklımı bunlara vermek istiyordum, zaman geçirmek için bir yabancıyla

sonra da zaman geçirmek için bir yabancıyla anlamsız bir sohbet yapmaya çalışmak istemiyordum.

Son olarak, seks yapmak için de havamda değildim ve onun bana ilgi duyduğu için bana yaklaştığı belliydi.

Gerekirse, bir sevgili bulurdum ve bunu ciddiye alırdım, beni çeken, bana uygun bir erkek bulur ve onu yatağıma götürürdüm. Bazen bu aktivite tekrarlanırdı ya da iletişim bilgilerini değiştirirdim ve tekrar onun bulunduğu yere gittiğimde onu arardım.

Ancak çoğunlukla kendime dikkat ettim. Bunu daha verimli ve çoğu durumda daha keyifli buldum.

Bunun nedeni, yakınlık kurmanın benim için kolay olmamasıydı ve cinsel birleşme genellikle oldukça zevkli olsa da, bu konuda çok iyi olan erkekler nadirdi ve iyi olanlar da, ben geri döndüğümde çoktan başkasına ait oluyorlardı.

Bu adamın, ona bakarak bile, bu konuda pek iyi olmadığını anlayabiliyordum. Yaklaşmak için yeterince kendine güveniyordu, ama tavırlarında Terry Baginski'yi hatırlatan bir şey vardı. Bir kibir, bu da yatakta şüphesiz bencil olacağı anlamına geliyordu ve bu hiç de zevkli değildi.

Bununla ilgili sorun, kibirinin o kadar fazla olmasıydı ki, onun gibi bir erkeğin kolayca vazgeçmeyeceğini, beni kendi düşünce tarzına ikna edebileceğinden emin olduğumu öğrenmiştim.

Ve son birkaç günün ardından, onun elde edeceğinden emin olduğu şeyden vazgeçirmeye gücüm yetmiyordu.

Bu yüzden yalan söyledim.

"Senin bana katılman benim için sorun değil, ama hayatımda buna karşı çıkacak bir adam var."

"Ah," diye cevapladı, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Peki bu adam, sana başka bir likör almama karşı çıkar mı?"

Verandanın kenarlarına asılmış loş, romantik ışıkların altında onu inceledim ve cevabı zaten vermişken nasıl böyle bir soru sorabildiğini merak ettim.

"Evet, sanırım karşı çıkardı," dedim, hayal kırıklığına uğramış gibi davranarak, ama bunu kasten kötü bir şekilde yaptım.

Yeterince kötü değildi, çünkü sesimden duyduğu şey onu yanıma bir Adirondack sandalyesi çekip oturmasına neden oldu.

"Ben o adam olsaydım, muhtemelen aynı şeyi yapardım," dedi oturduktan sonra.

Hiçbir şey söylememeye karar verdim.

O ise aynı şekilde davranmadı ve sesini alçaltarak konuşmaya devam etti.

"Ama yine de, ben o adam olsaydım, senin yalnız yemek yemene daha fazla karşı çıkardım."

Beni restoranda görmüştü. Ben de onu orada gördüğüm için bu beni şaşırtmadı.

"Bu akşam meşgul ve ben de ıstakoz çorbası içmek istedim," diye cevap verdim.

Bu bir hataydı ve "canım çekti" dediğimde, gözleri dudaklarıma indiğinde bunun farkına vardım. Bakışları tekrar bana döndü ve "Eğer ben o adam olsaydım, eğer senin bir zevkin olsaydı, bunu sana sağlardım" dedi.

Gözlerimi devirip dudaklarımı kıvrırmamak için kendimi zor tuttum ve koltuğumda ondan uzaklaştım.

"Aslında Jake, istediğim şeyi kendi başıma elde edebilecek kadar yetenekli olduğumu biliyor."

"Jake mi?"

"Jake Spear."

Bu da başka bir hataydı ve o kendi koltuğuna oturup dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülmeden önce gözleri fal taşı gibi açılmadan önce bunu biliyordum.

Bunu biliyordum çünkü Magdalene'den bir kasaba uzakta olsak da Magdalene çok küçüktü ve herkes çeşitli şeyler için daha uzaklara gitmek zorunda kalıyordu. Bu nedenle, o bölgede uzun süre yaşamış olan herkes daha uzaklarda da tanınabilirdi.

Ancak, benim için pek de hoş olmayan sıra dışı bir gün geçirmiştım. Bu karşılaşma kesinlikle hoş değildi. Önceki gün, büyükannemin vefat ettiğini öğrendiğim iki gün önceki gün hariç, hayatımın en tatsız günüydü. Normal halimde değildim.

Ama onun tepkisi garipti.

"Jake Spear'la mı görüşüyorsun?" diye sordu.

Cevap vermedim. Bunun yerine, bu fırsatı aptallığım için kendimi zihinsel olarak azarlamak için kullandım.

"Sen?" diye ısrar etti.

Sessiz kalmaya devam ettim.

Bana bakarak sordu: "Eskiden onun için dans ediyor muydun?" Ne tuhaf bir soru.

Garip ve rahatsız edici.

Ayrıca kırıcıydı.

Bu yüzden, "Tabii ki hayır" diye tersledim.

Bana bakmaya devam ederken kaba bir şekilde "Jake sonunda daha iyisini bulmayı öğrendi" dedi.

Rahatsız edici ve *son derece* kırıcı olsa da, bu tuhaf bir şey değildi. Bu yüzden, yine sert bir şekilde konuştum. "Anlamadım?"

"Tatlım, dördüncü Bayan Jake Spear olmayı hedefliyorsun, sana şunu söyleyeyim, o striptiz kulübünden bir servet kazanabilir, bu da sana bir süre lobster bisque yemenizi sağlayacaktır. Ama kimse seni uyarmadıysa, ben uyarayım. O kadınları su gibi tüketir ve sen, onun her iki yılda bir yaptığı gibi kamyonetini değiştirme zamanı gelmeden terk edilmiş olacaksın."

Dördüncü Bayan Jake Spear mı?

Tanrım.

Ve striptiz kulübü mü?

Aman Tanrım!

Bu bilgiyi ne kadar şok edici bulsam da, bu adam iğrenç biriydi ve bu yüzden karşılık verdim: "Jake hakkında epey bilgi sahibi gibisin."

"Hayatım boyunca bu ilçede yaşadım ve bu işi yaptım, *kamyon* hakkında hemen hemen her şeyi bilmemek zor."

Son iki kelimesini oldukça alaycı bir şekilde söyledi ve ayağa kalktı.

"Bana bir iyilik yap ve *Jake'e* sana içki ısmarlamaya çalıştığımı söyleme. Senin halini görünce, senden hoşlanıp seni yanında tutmak isteyebilir ve ben, teklifimi öğrendiğinde *kamyonun* nasıl tepki vereceğini bilmek istemiyorum."

Evet.

En iğrenç şey.

"Lütfen, gitmeden önce adını söyle de görelim," diye cevap verdim.

Bir anlığına bana bakmaya devam etti, sonra başını salladı ve restorana geri döndü.

Onun gidişini izledim, bu karşılaşma beni daha da tedirgin ettiği için hiç de memnun değildim.

Ancak, benim yapmak istediğim şeyi yapmak yerine, restoranda kalıp başka bir kadına asılmak ihtimaline karşı, bu hoş olmayan karşılaşmayı ne kadar önemsemediğimi göstermek için, sadece manzaraya geri döndüm ve sanki hiçbir şey olmamış gibi Chambord'umu yudumladım.

Ne yazık ki, bu olay gerçekten olmuştu.

Bu nedenle, gözlerim manzaraya odaklanmıştı ve dudaklarım sık sık likörün derin baş döndürücü tadını alıyordu.

Ama zihnim önceki üç Bayan Jake Spears'a, bir striptiz kulübüne ve "kamyon"un ne olduğunu merak etmeye odaklanmıştı.

* * *

Gözlerimi açmadan birkaç saniye önce, güneş ışığının göz kapaklarıma vurduğunu fark ettim ve yüksek, rahat yatakları, çiçekli çarşafaları, çok sayıda yumuşak yastığı ve kabarık yorganı olan büyük demir yatakta yuvarlandım.

Gözlerim, odanın karşısındaki büyük elmas camlı pencereden parıldayan deniz ve parlak gökyüzünün manzarasına kaydı.

Sonra gözlerim yatağın yanındaki çalar saate kaydı.

Saat yedi buçuktu.

Benim için erken bir saatti ama yine de hala Los Angeles saatine göre yaşıyordum.

Her zamanki gibi, ne zaman uyanırsam uyanayım, kahveye ihtiyacım vardı.

Yorganı geri çektim, bacaklarımı yatağın kenarına attım ve ayağa kalktım.

Ayağa kalktığımda, tozlu pembe geceliğim popomun üzerine düştü.

Geceliğin etek ucu, kalçalarımın alt kısmını ve uyluklarımın üst kısmını kaplıyordu. Etik ucu, üstte ve altta krem rengi dantelle süslenmiş, on santim genişliğinde tozlu pembe pilelerden oluşuyordu. Askıları inceydi ve korsesi düzdü, dekoltesi çok azdı, ama yine de bir santim genişliğinde süslenmiş pilelerden oluşan başka bir kısmı vardı.

Kızıydı ama çekiciydi, göze batmıyordu, yani kaba değildi, bu yüzden satın aldım.

Ayrıca oldukça rahattı. Bu da

artı bir puandı.

Köşedeki kabarık chintz koltuğa yürüdüm ve krem rengi saten bornozumu aldım. Kemerini bağlamaya zahmet etmedim. Evde yalnızdım, bu yüzden gerek yoktu. Ancak, yalnız olsam bile, ince, kısa bir gecelikten başka bir şey giymeden dolaşmak yakışıklıydı.

Odayı çıkmadan önce bir at kuyruğu tokası aldım ve saçımı başımın arkasında dağınık bir topuz haline getirip koridordan geçip iki kat merdiven indim.

Bunu hiçbir şey almadan yaptım.

Genellikle Lavender House'da olduğumda, her santimetresini tüketir, her görüntüyü, her kokuyu, hatta hissettiğim her şeyi hafızama kazıyarak geri dönene kadar saklardım.

Bu sefer bunu yapmadım ve bunun nedeni hala yarı uykulu olmam değildi. Mutfığa vardım ve özellikle hiçbir şeyi içime sindirmedi.

Bunun nedeni, aydınlık odanın dışında, mutfığın büyükannemin çoğu zamanını geçirdiği yer olmasıydı. Muhteşem bir mutfaktı ve büyükannem de muhteşem bir aşçıydı. O mutfakta kokladığım ağız sulandıran kokuların sayısını ya da büyükannemin o odada yarattığı lezzetlerin sayısını sayamazdım.

Büyükannem o mutfakta benim için yemek pişirirdi. O mutfakta bana yemek yapmayı da öğretmişti.

Ve onunla ilgili her anı gibi, vefat etmeden önce bile bildiğim anılar, benim için en değerli anılarımdan bazıları olacaktı.

Bu nedenle, önceki gece demlemek için hazırladığım kahve makinesine doğru ilerledim ve hala hiçbir şey anlamadan bunu yaptım.

Parmağımı açma düğmesine götürdüm ve düğmenin zaten açık olduğunu gördüm. Cezveyi izledim.

Programlanabilir bir makineydi ama nasıl programlanacağını bilmediğim için programlamamıştım ve öğrenmek için talimatları bulmam gerekiyordu, bu da etrafa bakmam anlamına geliyordu, ki bunu yapmak istemiyordum. Aslında, programlandığında yanan küçük ışıklı düğme yanmıyordu.

Açma düğmesine basmak yerine, elimi paslanmaz çelik sürahiye yaklaştırdım. Sıcakdı.

"Ne oluyor...?" diye söylemeye başladım ama arkamdan gelen derin bir sesle boğuk bir çığlık atarak dönüp durdum.

"Ayakta bekletilmeyi pek sevmem."

Dönüşümden sonra, büyükannemin yıpranmış ahşap mutfak masasının bulunduğu köşeyi çevreleyen çok camlı pencereden içeri giren güneşin altında oturan James Spear'a bakarken tamamen hareketsiz kaldım.

Önündeki masada bir fincan kahve vardı. "Ne... ne... ne yapıyorsun burada?" diye kekeledim.

Ağzı dışında hiç kıpırdamadı. Ama ağzını hareket ettirdiğinde, soruma cevap vermedi.

"Amber'ın kardeşine bakması başımın belası. Öncelikle, saat başına yirmi dolar gibi çok yüksek bir ücret istiyor. Dün gece arkadaşlarıyla planları vardı ve ben onun planlarını değiştirmesini istedim, o da ücreti artırdı. Sert pazarlık yaptı. Cumartesi gecesi eve dönüş saatine bir saat ekledi ve kim bilir, Amber ve cumartesi gecesi bir saat...

Cumartesi gecesi bir saat onun için her şey anlamına gelebilir. Bir kefil ziyaretine ya da birkaç ay sonra Babies 'R' Us'a farklı bir ziyarete."

Belli ki, akşam yemeğine katılmadığım için kızgın olduğu için oradaydı, bu yüzden sorumu tekrarlamama gerek yoktu, bu yüzden başka bir soru sordum.

"Buraya nasıl girdin?"

Elini kot pantolonunun cebine soktu ve çıkardı. Elini indirmeden önce, uzun işaret parmağına takılı ince bir halkadan sarkan bir anahtar gördüm, sonra elini cebine geri soktu ve tekrar masanın üzerine koydu.

"Lydie'ye bakardım, bazen de Lydie okuldan sonra Ethan'a bakardı. Ben ve tüm çocuklar anahtarlarımız vardı."

"Ben, şey... hepsinin geri verilmesini istemek zorundayım," dedim ona.

"Ciddi misin sen?" diye sordu, koyu renk kaşlarını kaldırarak.

"Evet," diye cevapladım ve koyu renkli kaşlarının birbirine yaklaştığını gördüm. "Tanrı aşkına Josie, beni ektin."

"Senin bu şekilde düşündüğünü açıkça görebiliyorum ama ben zaten seninle akşam yemeğine çıkmak istemediğim için, ben aynı şekilde düşünmüyorum."

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Ve gerçekten," aptalca devam ettim, "senin dilin oldukça..."

"Bana dilimin ne olduğunu söyleme lan," diye sözümü kesti. "Ve Lydie'nin mutfağında durup bana saçmalıklarını anlatma," diye emretti ve ben gözlerimi kıptım.

Sonra sırtım dikleşti. "Anlamadım?"

"Lydie'nin mutfağında duruyorsun ve onun senin için ne istediğini biliyorsun, o da *benim*."

Son sözünde başparmağını kendine doğru salladı ama konuşması bitmemişti.

"Dün gece beni oyaladın, kızımın planlarını değiştirmesine neden oldun ve o da bunu dört gözle bekliyordu. Beni lanet olası bir restoranda kırk beş dakika boyunca tek başıma oturup seni beklememe neden oldun, oysa pek çok insanın hayatında kırk beş dakikayı boşa harcayacak kadar vakti yok ve ben de onlardan biriyim. Gelmedin ve bana bu saçmalıkları mı söylüyorsun?"

Ne yazık ki, bu beni rahatsız etti. Çünkü haklıydı. Kızı planlarını değiştirmişti (bunun gerekli olup olmadığını bilemezdim, ama bu gerekli olmadığı anlamına gelmezdi). Ve bunu yapmak için kızıyla pazarlık etmek zorunda kalmıştı. Tabii ki, hoşuna gitmeyen bir pazarlık yapmıştı ve anlattıklarına bakılırsa, bu gerçekten de hoş olmayan bir pazarlıktı. Ve

ben ıstakoz orbası keyfi yaparken (aslında biraz önceydi, ama yine de), o bir restoranda tek başına oturmuş benim gelmemi bekliyordu ve ben gelmedim.

Bu bana olsaydı, son derece sinir bozucu bulurdum. Ve ben ona bunu yapmıştım.

Mutfağın karşısından onun öfkeli gözlerine baktım ve yapmam gerekeni yaptım. Özür diledim.

"Bu çok kabaydı," dedim sessizce. "Bunun için bir mazeretim yok. Senin zamanını boşa harcamadan ve ailenizi bu işe karıştırmadan, akşam yemeğİ hakkında ne hissettiğimi daha kesin bir şekilde açıklamalıyđım."

"Kesinlikle haklısın," diye cevapladı. "Peki, zür dilerim."

"zür dilemelisin," diye karşılık verdi. Ağzımı kapattım.

O ise kapatmadı.

"Peki, bebeğim, şimdi ne yapacağız?"

Bebeğim mi?

Hiç kimse bana "bebeğim" dememişti ve onun öfkeli tavrını pek sevmedim.

Bunu görmezden geldim ve odaklanmaya devam ettim.

"Bundan sonra nereye gideceğiz, Bay Spear, o..."

Konuşmayı kestim çünkü o oturuyordu ve neredeyse hiç kıpırdamıyordu ama ona Bay Spear dediğimde ayağa kalktı.

Ayağa kalktığında, tüm mutfakı kaplayan bir güç hissettim ve bu hiç de azımsanacak bir şey değildi. Büyükanneimin mutfakı çok büyüktü.

"Adım, Josie," diye yavaşça başladı, "*Jake*."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Ve sana bundan sonra nereye gideceğimizi sormamalıyđım, çünkü senin nereye gideceğimizi düşündüğün umurumda bile değil."

Buna hiçbir şey demedim.

Bana cevap vermeme gerek yoktu. Konuşmaya devam etti.

"Onu tanıyorsun. Dün gece yaptığın saçmalığın onu kızdıracağını biliyorsun."

Bunu nefret ettim çünkü o haklıydı. Büyükanneimin bu adama çok değer verdiği açıktı ve yaptığım şeyi öğrenirse çok kızardı.

Bu yüzden, "Evet" diye itiraf ettim.

"Ve dediğim gibi, onu tanıyorsun. Dün mektupta açıkça söylemişti. Bu kadın çok sevgi dolu biriydi ve sevgisini cömertçe paylaştı. Ama

bu lanet olası gezegende o sevginin en çoğuna sahip olan, herkesten daha çok değer verdiği tek kişi sensin. Ve Lydie'nin sana karşı böyle hissetmesi ve benim hakkımda seni yanlış yönlendirmesi imkansız."

O anda yine aptallık ettim.

Ve "Striptiz kulübün olduğunu biliyor muydu?" diye sorarak aptallık ettim.

Onun varlığının gücü o kadar arttı ve ısındı ki, bedenime baskı uyguladığını ve ciğerlerimi yaktığını hissettim.

Bir adım geri çekildim ama sadece bir adımdı çünkü duvara çarptım.

Sesi öfkeyle titriyordu: "Evet, Josie, gördü, çünkü satın almam için bana para ödünç verdi."

Gözlerimi kırptım. "Öyle mi?"

"Evet, öyle yaptı. Ona borcumu ödedim ama o parayı yatırdı, böylece spor salonumu ve çocuklarıma giyecek ve yiyecek alabilirdim ve bir kez olsun onlara düzgün bir hayat sunabilirdim."

"Striptiz kulübü sahibi olarak mı?" diye sorduğumda sesim yükseldi.

Gözleri bana dikildi. "Lanet olsun, Lydie'ye o sopanın kışına ne kadar sokulduğunu hiç gösterdin mi?"

Tabii ki hayır!

Asla!

"Bay Spear," ellerimi kaldırıp bağırdım, "Sen *bir striptiz kulübü sahibisin*."

Bağırmam biter bitmez, bana doğru eğildi ve bağırdı

"*Jake!*"

Sabahın ilk saatlerinde sergilediği bu davranış ve bu sahne beni o kadar öfkelenirdi ki, alışılmadık bir şekilde (yani, daha önce böyle bir şeyin olup olmadığından emin değildim), kontrolümü kaybettim, ben de ona doğru eğildim ve hayatımda hiç bu şekilde kullanmadığım bir kelimeyi bağırdım, "*Her neyse!*" Geriye yaslandım ve ona devam ettim. "Senin işin kadınları boyun eğdirmek."

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdı.

"Boyun eğdir. Ez. Zor durumda olan kadınları para için aşağılayıcı şeyler yapmaya zorla."

"Bebeğim, bir dansçıya ihtiyacım var, gazeteye ilan verdim. Sokağa çıkıp onları kaçırmıyorum, uyuşturucu verip sahneye çıkmaya zorlamıyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye tısladım.

"Öyle mi?" diye sordu, geriye yaslanıp kollarını açarak. "Öyle mi? Siktir git. Ben bir pisliğim ve en yeteneksiz kızlarımla bile işlerin yavaş olduğu bir gecede beş yüz dolar kazandığını görünce bunu hiç düşünmemiştim. Kızlarımla için ne kadar berbat bir durum olmalı, işten sonra yedi yüz dolarlık ayakkabılar giyip Corvette'lerine biniyorlar."

Kızlarım için çok kötü olmalı, işten sonra 700 dolarlık ayakkabılarla Corvette'lerine yürümek."

Beş yüz dolar mı?

Sakin bir gecede mi?

Şaşkına dönmüştüm. Bu oldukça büyük bir paraydı. Konuşmaya devam etti.

"Kızlarım aptal değil. Bir adam sikiyle düşünür, bunu yapmak için parasını kullanır, onların tek yapması gereken dans etmek ve ondan parayı almaktır. Çocuklarını beslerler, evlerinde iyi mobilyalar, sürmek için güzel arabalar ve iyi mahallelerde yaşarlar, 401K'larına para yatırırlar ve Bahamalar'da tatil yaparlar. Bunun baskı olduğunu sanmıyorum ama onlar öyle düşünmüyorlar. Ama dar görüşlü düşünmek istiyorsan, seni durdurmak benim işim değil."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o henüz bitirmemişti.

"Ve bir kadının vücudu güzeldir, ayakta, otururken, uzanırken, kesinlikle dans ederken. Onlar bunu bilir, bunu kullanır, bunda lanet olası bir sorun yoktur. Yine de, buna burun kıvrıman senin hakkında çok şey söylüyor."

Gerçekten bunu kabul etmek istemiyordum ama o haklıydı. Bir kadının vücudu güzeldi.

Ve egzotik dansı hiç bu şekilde düşünmemiştim.

O anda bunu yüksek sesle itiraf etmemeye ve yerine başka bir konuya geçmeye karar verdim.

Bu yüzden, "Sen beni tanıyorsun ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu sana garip gelmiyor mu?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye alaycı bir şekilde cevapladı. "Belki de bunun, senin yargılayıcı, kışına çomak sokmuş bir kaltak olmanla bir ilgisi vardır, ki o bana hakkımda bir şey söyleseydi, az önce yaptığın gibi tepki verirdin."

Onun sözlerinden ve özellikle de alaycı tavrından hiç hoşnut olmadığım için ona sert bir bakış attım. "Evet, belki de haklısın, çünkü ben biraz yargılayıcı olabilirim ve bana üç kez evlenmiş bir adama striptiz kulübü satın alması için borç verdiğini söyleseydi tepki gösterirdim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzü sertleşti. "Benim hakkımda etrafta sorular mı soruyorsun?"

"Hayır. Dün gece Breeze Point'te pek centilmen olmayan bir adam bana asıldı ve zor birkaç gün geçirdim, onunla uğraşacak halim yoktu ve

onu başımdan savmak için seni sevgilimmiş gibi göstererek aptalca bir davranışta bulundum. O da senin hakkında çok sert sözler söyledi. İyi haber, planım işe yaradı. Adam gitti. Kötü haber ise, gitmeden önce senin hakkında çok şey anlattı."

Oda daha da gerginleşti, ben tezgaha yaslanırken o sordu: "Dün gece bir pislik sana asıldı mı?"

"Mesele o değil," dedim ona.

"Önemli olan ne, Josie?" diye sordu ve cevap vermeme izin vermedi. "Bu saçmalıkla, beni tanımıyorsun ama tanıyormuşsun gibi davranıyorsun. Hiçbir fikrin yokken benim biletimi aldın. Büyükannen benim hayatında olmamı isterken, sen benim gitmemi istiyorsun. Önemli olan bu mu?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum," dedim. "Uyandığım anda, daha ilk kahvemi içmeden, içeri girip bana bağırmaya başlamasaydın, ne demek istediğini anlayabilirdim."

"Azarlamak mı?" diye sordu.

"Azarlamak," diye açıkladım. Yüzü daha da sertleşti ve bunu da anlamadığının bir işareti olarak algıladım, bu yüzden "Azarlamak" diye bağırdım.

"Biliyorsun, bebeğim, normalde bu çok sevimli. Ve o gecelikle *çok* sevimlisin," dedi, elini uzatıp giydiğim şeyi işaret ederek.

Ben de giydiğimi unutmuştum ve bornozumu kapatmadan yapıyordum, bunu hemen düzelttim, ellerimi bornozumun kenarlarına götürdüm ve etrafıma sardım.

"Senin bu kibirli tavırların," diye devam etti, "sevimli" olanın ne olduğunu açıklayarak. "Sevimli olmayan şey, hayatını yaşamaktan kaçmak için bu tavırların arkasına saklanman."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim, kalbim ise burkulmaya başladı.

"Sen beni tanımıyorsun. Böyle bir şey söyleyemezsin," diye fısıldadım. Ve o da söylemedi.

Büyükannemin ona benim hakkımda
söyledikleri hariç. Büyükannem benim
hakkımda böyle mi düşünüyordu?

"Bebeğim, senin boktan halini bilmek için seni tanımama gerek yok. Ama şunu söyleyeyim, ben seni tanıyorum. Kendini hiç tanımayan sensin."

Bunun üzerine kapıya döndü, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı
kullandı. Onu gözden kaybettim ve birkaç saniye sonra ön kapının
çarpıldığını duydum.

Ayaklarım hareket etmeden önce, onu son gördüğüm yere bir süre baktım.

Ve ayaklarım beni aile odasına götürdü, şöminenin üzerindeki rafta onları buldum.

Onlarca farklı boyutta çerçeve.

Gözlerim onları taradı ve zaten orada olduğunu bildiğim şeyi gördüm.

Babamın ve amcamın bebeklik ve çocukluk fotoğrafları, dokuz yaşından büyük olmayanlar, çünkü büyükannem şöyle açıklamıştı: "O zamanlar değişti, tatlım, ve bunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yok."

Büyürken ve yetişkinlik dönemimden fotoğraflar.

Büyük büyükbabam ve büyükannem ile kasabada on bir yaşındayken bir araba kazasında hayatını kaybeden teyzem Julia'nın fotoğrafları.

Aile odasından çıkıp evin ön tarafındaki resmi oturma odasına geçtim.

Karşılıklı duran iki kanepenin arkasında iki uzun, ince masa vardı. Her ikisinde de daha fazla çerçeve vardı, hepsi gümüştü. Fotoğrafların çoğu siyah beyaz ve eskiydi. Büyükannem. Julia teyzem. Büyük anne ve büyük babam. Kardeşleri ve çocukları. Ve Lavender House'da yaşamış, uzun zaman önce vefat etmiş ailenin daha da eski fotoğrafları.

Ve ben.

Hepsi arasında en büyüğü, yıllar önce Henry'nin Dolce ve Gabbana defilesinde çektiği fotoğraftı. Podyumun yanında oturuyordum, dirseklerim dizlerimde, çenem avuçlarımda içinde, gözlerim yukarı dönük, yüzüm hayranlık dolu. Profilden çekilmişti.

O fotoğrafı çok seviyordum. Henry, çekildikten sonraki Noel'de onu büyükanneme vermişti. Büyükannem de onu oraya koymuş ve hiç yerinden oynamamıştı, böylece eve girdiğinizde başınızı sola çevirdiğinizde onu görüyordunuz.

Beni.

Kalbim daha hızlı atıyordu, oturma odasından çıkıp antreye, sonra da evin içlerine doğru ilerledim. Orada olan şey bilincime girmeye çalışıyordu ama ben direndim, ayaklarım sürünüyordu ama yine de beni oraya götürüyordu.

Çalışma odası.

Büyükannem merdivenleri çıkmakta zorlanmaya başladığında yatak odasını oraya kurmuştu.

Eve geldiğimden beri o odaya girmemiştin, şimdi de gitmek istemiyordum.

Ama oraya gittim, kapıyı açtım ve onun kaybının acısını, sanki yeni yaşanmış gibi hissettim, etrafta onunla ilgili her şeyi gördüğümde, parfümünün kokusunu aldığım da.

Yutkundum ve yatağa doğru yürüdüm.

Yatak yapılmamıştı. Gelip onun kalktığından, banyo yaptığından, giyindiğinden ve yemek yediğinden emin olan hemşire onu orada bulmuştu. Onu oradan götürmüşlerdi.

Gitmişti.

O zamandan beri kimse yatağı toplamamıştı.

O yatakta, o çarşaflarda ölmüştü, o, onun nefes aldığı son yeri.

Sonra kaybolmuştu.

Gözlerimi yataktan komodine çevirdim.

Bir başka gümüş çerçeveli fotoğraf. Ben ve büyükannem. Hayatımı geride bırakıp ona geldiğim o yaz çekilmişti. Evin dışında, lavanta tarlasının içindeydik. Renkli bir fotoğraftı. O hasır sandalyelerinden birinde oturuyordu, ben ona doğru eğilmiş, kollarımı ona dolamış, yanağımı yanağına dayamıştım, ikimiz de onun arkadaşlarından birinin tuttuğu kameraya bakıyorduk. İkimiz de gülümsüyorduk.

Gözlerimi kapattım ve yüzümü çevirdim, derin bir nefes aldım, ciğerlerimi doldurduğunu hissettim.

Gözlerimi açtım ve diğer komodine baktım. Oradaydı.

Yavaşça oraya doğru ilerledim, büyük çerçevenin kenarını elimle kavradım ve resmi daha yakından bakmak için kaldırdım.

Jake Spear çocuklarıyla birlikte, hepsi lavanta çiçekleriyle çevriliydi ve arkalarında deniz uzanıyordu.

Fotoğraf evin dışında çekilmişti.

Kızı yanındaydı, göğsüne yaslanmış, kolları babasının beline dolanmış, yanağı babasının göğsüne değmiş, gözleri kameraya bakıyor, dudakları gülümsüyordu.

En büyük oğlu diğer yanında duruyordu, Jake'in kolu onun omuzlarına da dolanmıştı ve genç adamın babasının beline kolunu doladığı belliydi, çünkü birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Genç adam da gülümsüyordu.

Kızın önünde ise Jake'in en küçük oğlu duruyordu. Kızın vücuduna yaslanmıştı.

O da kameraya gülümsüyordu. Jake de öyle.

Dönüp yatağa oturdum ve fotoğrafa bakakaldım.

Hepsi daha gençti. Çok fazla değil, belki birkaç yaş, ama çocuklarla birlikte yıllar geçtikçe çok şey değişir.

Ve kız, onları yatağının yanında tutmuştu.

Yine de bana onlardan hiç bahsetmemişti. Son yedi yılda bu odaya birden fazla kez girmiştim ama bu fotoğrafı hiç görmemiştim.

Ama anahtarlar oradaydı ve o onları sakladı.

Öldüğü güne kadar sakladı.

Hepsi onun evinin anahtarlarına sahipti.

Onlara büyük miktarda para vermişti. *Beni* o adama vermişti.

"Neden bana ondan bahsetmedin, büyükanne?" Fotoğrafa fısıldadım ve sonra başımı kaldırdım.

Gözlerimi odanın karşısındaki pencereye çevirdim ve yüksekte yetişen lavantalar ile onun ötesindeki denizi gördüm.

"Ona benim hakkımda ne söyledin?" diye pencereye sordum.

Güneş denizin üzerinde parılıyordu ve lavanta rüzgarda hafifçe sallanıyordu. Kafamı salladım.

"Bana ne yapmasını istedin?"

Lavanta, deniz, oda, hiçbirisi bana cevap vermedi.

Dördüncü Bölüm

Sadece Orada

Lavender House'un önündeki kıvrımlı yola park ettim, kapıyı açıp dışarı çıktım, kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve market alışverişlerini koyduğum bagaja doğru yürüdüm.

Magdalene'de çok uzun süre kalmayacaktım ama bir süre orada olacaktım. Ayrıca, yemeklerimin çoğunu restoranlarda veya partilerde yediğim ve nadiren yemek pişirme fırsatı bulduğum bir hayatım vardı.

Jake Spear gittikten ve beni rahatsız eden sorularıma cevap alamadıktan sonra, madem oradaydım, oradan yararlanmaya karar verdim.

Yani kendime bir ödül verecek ve yemek pişirecektim.

Böylece, gün için hazırlandım ve kasabadaki pazara gittim.

SUV araba yola girdiğinde, her iki kolumda kahverengi kağıt torbalar vardı.

Güneş gözlüklerimin arkasından parlak siyah Escalade'ye ve özellikle direksiyonun başına oturan adama baktım.

Onu daha önce hiç görmemiştim.

Onun yaklaşmasını izledim ve buna ihtiyacım olmadığına karar verdim.

Yapacak birçok işim vardı, o anda önceliğim eve yiyecek almaktı, ama habersiz gelen bir ziyaretçiyle ilgilenmek hiçbir zaman öncelikli değildi, çünkü habersiz gelmek çok kaba bir davranıştı.

Belki de sadece başsağlığı dilemek için gelmişti. Ancak, büyükannem öldüğünden beri onlarca kişinin yaptığı gibi telefonla arayabilirdi. Eve gelmesine gerek yoktu.

Özellikle de onun kim olduğunu bilmediğim için.

Güneş gözlüğünün arkasından gözlerini benden ayırmadan arabasından indi ve onun uzun boylu, zayıf ve iyi giyimli olduğunu gördüm. Üzerinde tam oturan, kaliteli koyu mavi bir pantolon ve aynı şekilde tam oturan, özel dikim açık mavi bir gömlek vardı.

Kravatı yoktu.

Koyu kahverengi saçları iyi kesilmişti.

Ve bir bakışta, güneş gözlüğünün beş yüz dolar olduğunu anladım.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi, yaklaşık üç metre uzaklıktayken.

"Kaba olmak istemem," diye cevapladım. "Ama sizi tanımıyorum, bu yüzden korkarım reddetmek zorunda kalacağım."

reddetmek zorunda kalacağım."

Başını salladı, dört adım uzaklıkta durdu ve "Bunu düzeltelim. Ben Boston Stone" dedi.

Yüzüm, onun absürt ismine verdiğim tepkiyi ele vermiş olmalı ki gülümsedi ve bu hiç de çirkin bir gülümseme değildi.

"Annem doğumdan sonra uyuşturucu etkisi altında olduğunu söyledi," dedi ve adını, hayatında sık sık yaptığı bir şey olduğunu anladığım bir şekilde açıkladı. Ama yine de, o isimle, bunu yapmak zorunda kalırdı.

Başımı salladım ve "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Stone?" diye sordum.

Cevap vermeden önce başını hafifçe yana eğdi ve cevabının bir kısmında garip bir şekilde kendini tekrarladı: "Ben Boston Stone. Stone Incorporated'ın CEO'su."

Hiçbir şey söylemedim.

"Terry size benden bahsetmiş olmalı?" diye sordu.

"Terry mi?" diye sordum.

"Terry Baginski. Dün büyükannenizin vasiyetini okuyan Weaver and Schuller'ın ortağı."

Beklenmedik ve hoş olmayan bir heyecan dalgası vücudumu sardığında, bedenimin kilitlendiğini hissettim.

Stone Incorporated. Olan biten her şeyde, unutmuştum.

Büyükannemin bana hiç bahsetmediği diğer şey. Bu adam Lavender House'u satın almak istiyordu.

"Evet," dedim. "Bayan Baginski bana sizden bahsetti."

"Meşgul görünüyorsunuz," diye cevapladı, başını kollarımdaki çantalara doğru eğerek, "Yarın benimle öğle yemeği yiyip Lavender House ile ilgili planlarınızı konuşmak ister misiniz diye sormak dışında sizi alıkoymayacağım."

O nabız yine içimi sardı ve bu sefer çok daha rahatsız ediciydi. Stone Incorporated'ın Boston Stone'u.

Bir şirketin arkasındaki adam.

Çocukları olan bir aile değil, karısı oturma odasına ve mutfak masasına koymak için lavanta kesen, çocuklar arka bahçede çardak etrafında frizbi oynayan, etraflarında wisteria çiçekleri uçuşan, kocası lavaboyu tamir etmeyi bilen ve evi sevgiyle bakımlı tutan... sonsuza kadar.

Ağzımda ekşi bir tat hissettim ve zorla yuttum, "Bay Stone, kaba olmak istemem, ama gördüğünüz gibi meşgulüm. Ve bildiğiniz gibi, büyükannem sadece beş gün önce vefat etti. Aklımda

ve bunlardan biri Lavender House ile ilgili planlarımı tartışmak için biriyle öğle yemeği yemek değil."

Bu tam olarak dođru deđildi. Bu konuyu belirsiz bir řekilde dūřünmūřtüm. Sadece belirsizdi.

řimdi, bu adam karřımda dururken, bu dūřünce hiç de belirsiz deđildi ve bu durumdan hořlanmıyordum.

"Tabii ki, özür dilerim. Henüz çok erken," diye mırıldandı.

"Öyle," diye onayladım.

"O zaman öğle yemeği teklifimi tekrar edeceğim, ama bunu size güzel bir yemek sunmak ve belki de son zamanlarda yaşadığınız kaybı unutturmak için yapacağım."

Onun sözlerini dūřünürken onu inceledim. Sonra sözlerini dūřündüm.

Tanrım, büyükannemin garaj yolunda tanıştığım bu adam bana çıkma teklif ediyordu.

Oldukça yakışıklıydı ve bunu nazik bir ses tonuyla, saygılı bir şekilde, pürüzsüz bir şekilde yapmıştı, ama yine de inanamıyordum.

"Bay Stone..."

"Bayan Malone, sadece öğle yemeği, iş konuşmayacağız, sizi anılardan uzaklaştırıp kafanızı dağıtmak için. Midyeyle harika şeyler yapan bir yer biliyorum. Deniz ürünlerini seviyorsanız, sizi oraya götürmekten memnuniyet duyarım."

O oldukça nazikti, ayrıca midye ve tüm deniz ürünlerini çok severdim.

Sadece onunla öğle yemeği yemek istemiyordum.

"Bu teklifiniz çok nazik, Bay Stone," dedim sessizce. "Ama korkarım çabalarınız başarıya ulaşmayacak. Dūřünmem gereken çok řey var ve yapmam gereken daha da fazlası."

Başımı salladı ve elini kaldırdı, sonra hemen indirdi. "Elbette. Ama fikrinizi değiştirerseniz, Terry'nin size verdiği bilgilerde bana ulaşabileceğiniz direkt numara var. Arayın, plan yapalım."

"Fikrimi değiştirirsem" —ki bu pek olası değil—"bunu yaparım."

Pürüzsüz sesi daha da alçaldı ve daha da pürüzsüzleşti: "Kaybınız için üzgünüm, Josephine. Lydia çok sevilen biriydi ve bunun birçok nedeni vardı. Lütfen bilin ki, bu kaybın ne kadar ağır olduğunu anlıyorum."

Boğazım düğümlendi, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Umarım ararsın," dedi, sesi hala alçak ve yumuşaktı.

"Dūřüneceđim. İyi günler, Bay Stone."

Güneş gözlüğünü benim güneş gözlüğümün üzerine koydu, sonra çenesini eğdi, döndü ve SUV'sine doğru yürüdü.

Arabaya binip kapıyı çarpmasını izledim. O bunu yaptıktan sonra eve doğru yürüdüm.

İçeri girdiğimde, arkamdaki kapıyı topuklu ayakkabımla kapattım ve aniden durdum.

Bunu yaptım çünkü birden
her şey kafama dank etti. Her
şey.

Gördüğüm her şey. Yaşadığım
her şey.

Ama en çok da *hissettiğim* her şey.

Gölgeleri delen ışık huzmeleri, havayı neredeyse büyülü kılan toz zerrecikleri.

Giriş salonundan açılan geniş odalara sıkıştırılmış bol miktarda mobilya. Hepsi eski, hepsi lüks, hepsi rahat.

Ve sonra bolca süs eşyası vardı, bazıları muhtemelen değersiz, bazıları belki paha biçilmez, ama hepsi değerliydi. Antika masaların parlak ahşabı. Duvarlarda onlarca yıldır asılı duran çerçeveli baskılar, belki bazıları bir asırdan fazladır.

Zihnimde evin çevresindeki araziye canlandırdım. Kıyı şeridinin pürüzlü gri taşları. Derin iskelesi olan kayalık sahil. Yayılan uzun evin etrafını saran devasa lavanta çalıları. Yeşil kesilmiş çimler. Deniz manzaralı, beyaz hasır mobilyalarla donatılmış, wisteria çiçekleriyle kaplı çardak. Deniz manzaralı, mozaik karolu verandaya açılan dikdörtgen serası. Alçak, beyaz çitle çevrili küçük bahçesi.

Ailem o evde yüz elli yıldan fazla bir süredir yaşıyordu. Büyükannem orada büyümüştü. Kız kardeşini orada kaybetmişti. Kocasını onu kullanıp istismar ettikten sonra oraya kaçmıştı. Oğlu beni kullanıp istismar ettikten sonra benim de oraya kaçmama yardım etmişti.

Ben sadece orada gerçeğe mutlu
olmuştum. Sadece orada.

Sadece orada.

Bu düşünceyle, uyuşmuş bir halde evin içinden mutfığa geçtim ve orada çantaları kesme tahtasının üzerine bıraktım, güneş gözlüklerimi kafama geri taktım ve geniş alanı içime çektim.

Her zaman sıcak kalan ve enfes yemekler pişiren Aga sobası. Kayrak taşından zeminler. Derin çanaklı çiftlik lavabosu. Krem rengi boyalı, cam kapaklı dolaplar. Altındaki dolapların oluklu kapakları.

pencerelerdeki raflarda saksılarda otların yetiştirildiği seraya açılan kapı. Odanın ortasından boydan boya uzanan, yıpranmış, kesik ve eğrilmiş devasa kasap bloğu.

Çantamı omzumdan indirdim ve poşetlerin yanına koydum. Sonra kiralık arabama geri döndüm, son poşeti aldım, bagajı kapattım ve eve götürdüm.

Alışveriş poşetlerini yerleştirdim ve artık kendimi uyuşmuş hissetmiyordum. Hatta tam tersine.

Beynim ısınmış, hatta ateşlenmiş gibi hissediyordum. Artık tedirgin değildim.

Kendimi iyi hissetmiyordum. Bir şeyler yolunda değildi.

Hayır, *hiçbir şey* yolunda değildi.

Ama yine de, Lydia Josephine Malone'un olmadığı bir dünyada hiçbir şey yolunda değildi.

Ve bunu düzeltmenin tek bir yolunu biliyordum.

Çantaları katlayıp kilerde sakladıktan sonra hemen telefona yöneldim.

Büyükannem adres defterini orada tutuyordu.

Defteri açıp sayfaları çevirdim ve M harfini buldum. Sayfalar arasında M harfi ile başlayan isimlerin yazılı olduğu sayfalar vardı.

Ama ben orada değildim.

J harfine geri döndüm.

Onun el yazısıyla yazılmış ismi gördüğümde beynim soğudu.

Josie.

Satırlara yazmamıştı. Sayfanın her yerine istediği gibi karalamıştı ve gözlerimin arkasında bir karıncalanma hissederken dudaklarımın hafifçe yukarı kıvrıldığını hissettim.

Sayfada benim cep numaram vardı, on yıllar boyunca değiştirdiğim için birkaç numara üst üste çizilmişti. Henry'nin cep numaraları. Henry'nin Los Angeles'taki adresi ve yanında büyük harflerle yazılmış "*Pool House*" yazısı vardı. Bu yetersiz bilgi tüm sayfayı kaplıyordu.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtım ve kitabın sonuna doğru çevirdim. Numarayı buldum ve duvardaki yuvasından eski telefonu aldım. O kadar eskiydi ki, uzun, kıvrımlı bir kordonu vardı. Bu kordonun, konuşabileceğiniz kadar uzun olduğunu biliyordum.

üzerine koyup lavaboya, kesme tahtasına, ama ocağa değil. Bunu biliyordum çünkü büyükannem odada dolaşırken onunla konuştuğunu görmüştüm.

Büyükannemin kitabındaki numarayı tuş takımına girdim ve kulağıma dayadım.

Üç kez çaldıktan sonra bir erkek "Alo?" diye cevap verdi.

"Bay Weaver?"

"Evet."

"Ben Josephine Malone."

Bir duraklama oldu, sonra "Josephine. Canım. Senden haber almak ne güzel."

Yutkundum ve yumuşak bir sesle, "Sizinle konuşmak çok güzel, Bay Weaver. Ama, sadece şunu söylemek için arıyorum, Bayan Baginski Bayan Weaver hakkında bir şey paylaştı."

Bir süre daha sessizlik oldu, sonra "Tabii ki. Evet, aramalı ve açıklamalıydım. Bu yüzden cenazeye gelemedik."

"Bu tamamen anlaşılabilir bir durum," diye mırıldandım ve devam ettim, "Ama bu haberi duyduğumda çok üzüldüğümü söylemek için arıyorum."

"Evet, canım, üzücü bir haber," dedi nazikçe, aynı şeyi yaptığım için kendimi aptal hissettirmeden bariz olanı işaret ederek.

Bu işi batırmış olsam da, yine de devam ettim.

"Bayan Weaver ziyaretçi kabul edecek kadar iyi mi?" diye sessizce sordum.

Bu soruya yine bir duraklama ile cevap verildi, sonra yumuşak bir sesle, "Bence hoşuna gider, Josephine. Seni görmekten her zaman keyif alırdı. Ancak sabahları daha iyidir. Yarın saat 10 civarında gelebilir misin?"

Yarın saat 10 civarında Weaver'lara gitmek istemiyordum. Ağır bir hastalığın pençesindeki nazik bir kadını ziyaret etmek ya da karısının ölümünü izlemek zorunda kalabilecek nazik bir adamla vakit geçirmek istemiyordum.

Ama büyükannem giderdi.

Eliza Weaver hakkında bildiklerimi bilip de yarın saat 10 civarında onu ziyaret etmek için zaman ayırmayarak, onun nazik bir kadın olduğunu ve hayatımı takdir ettiğim bir şekilde etkilediğini ona iletmenin bir yolunu bulmamak bana çok kötü gelirdi.

"Giderim... evet. Gidebilirim. Kesinlikle," kabul ettim. "Çiçek ya da..."

"Sadece kendimi getireceğim," diye onu temin ettim.

"Eliza bunu dört gözle bekleyecek, ben de öyle."

"Harika," diye cevap verdim. "Yarın ikinizle de görüşürüz." "Görüşürüz, Josephine."

"Kendinize iyi bakın, Bay Weaver."

"Siz de, canım. Hoşça kalın."

Ona veda ettim ve telefonu yerine koydum. Sonra büyükannemin kitabına geri döndüm ve bulana kadar sayfaları çevirdim. Telefonu aldım ve numarayı tuşladım.

Beş kez çaldıktan sonra "Fletcher'ların evini aradınız. Şu anda telefona cevap veremiyoruz, lütfen mesaj bırakın" sesi geldi.

Bip sesini bekledikten sonra, "Peder Fletcher? Ben Josephine Malone. Bir süre Magdalene'de kalacağım ve... akşam yemeğinden bahsetmişsiniz. Sizinle ve Bayan Fletcher'la akşam yemeği yemekten memnuniyet duyarım. Ya da Lavender House'a gelebilirsiniz, büyükannem için yaptığınız tüm düşünceli şeyler için minnettarlığımı göstermek amacıyla size yemek pişirebilirim. Ne zaman vaktiniz olursa, beni arayabilirsiniz. Evden ya da cep telefonumdan arayabilirsiniz."

Ona numaramı verdim, vedalaştım ve telefonu kapattım.

Telefonu kapattıktan sonra, bir kez daha derin bir nefes aldım ve S harfine geçtim. Listede yoktu ve bu beni şaşırtmadı.

Sonra aklıma geldi ve J harfine geri döndüm. Benimkinden bir sayfa sonra, oradaydı. *Jake* ve bir numara.

Kararımı vermeden önce bir süre numaraya baktım.

Çantamdan telefonumu almak için mutfak tezgahına gittim. Adres defterine geri döndüm ve numarasını telefonuma kaydettim.

Ama kullanmadım.

Söylenmesi ve yapılması gerekenler yüz yüze olmalıydı. Bu nedenle, büyükannemin telefon rehberini sakladığı çekmeceye gittim.

Ne aradığımı bilmeden, ince sarı kağıda basılmış arka sayfaları çevirdim.

Sonra aradığımı buldum.

Kalın harflerle "*Egzotik Dansçılar*" başlıklı bir liste.

Telefon numarası ve adresi vardı.

Sayfayı rehberden yırttım, rehberi çekmeceye geri koydum, sayfayı katladım ve kot pantolonumun arka cebine koydum.

Bunu yaptıktan sonra, spiral merdivene geçip ışık odasına gittim, böylece büyükannemin kasa anahtarını bulabilecektim.

* * *

Karanlık otoparkta oturup binaya bakıyordum.

Binada pencere yoktu. Ancak otopark iyi aydınlatılmıştı.

Ve neredeyse tamamen doluydu.

Önündeki tabelada, bu mekanın adı "The Circus" yazıyordu. Bu tabela, mavi harflerle yazılmış siyah rengiyle şaşırtıcı derecede zevkliydi. Yanıp sönen ışıklar veya neon ışıklar yoktu ve binanın ön tarafında sadece bir tane vardı, sokağa çıkıntı yapan büyük bir standda bile yoktu.

Bina, ıssız bir yerde tek başına duruyordu ve otoparkı büyüktü. Ancak çatlaklardan otlar çıkmıyordu. Binanın gri süslemeli siyah boyası temiz, yeni ve ustaca yapılmıştı. Grafiti veya işaretler yoktu.

Giriş kapısı düğmeli siyah deri ile kaplanmıştı. Yanında mavi rüzgarlık ve siyah pantolon giymiş iri bir adam duruyordu. Ayrıca saçakların altına çok sayıda kamera monte edilmişti. Bunlar ve aydınlatma, dışarıyı güvenli hissettiriyordu.

Arabamdan indim, kapıyı kapattım ve anahtarlık üzerindeki düğmeye basarak bip sesini duydum. Bunu yaparken kıyafetlerimi değiştirmeli miydim diye düşündüm.

Hiç striptiz kulübüne gitmemiştim. Ne giyeceğimi bilmiyordum.

O gün markete giderken giydiğim kıyafetleri değiştirmeye karar verdim ve büyükannemin yatağını toplarken, çamaşırlarını yıkarken, valizimi boşaltırken ve telefonumdan Daniel'a Henry'ye nasıl bakacağına dair çeşitli hatırlatmalar gönderirken.

Koyu mavi bootcut kot pantolonumu, karmaşık bir şekilde drape edilmiş yakası olan şık patlıcan rengi bluzumu ve lacivert rügan Manolo Blahnik ayakkabılarımı giymiştim. Çıkmadan önce makyajımı ve parfümümü tazeledim, iyi dikilmiş siyah İtalyan deri ceketimi giydim ve telefondaki adrese doğru yola çıktım.

O noktada, bu kadarı yeterliydi.

Park yerinden geçip kapıya yaklaştım. Yaklaştığımda, kapının yanındaki adamın kulağına giden bükülmüş bir tel olduğunu fark ettim.

Yaklaştığımda çenesini eğdi, "Hanımefendi" diye mırıldandı ve hareket ederek kapıyı benim için açtı.

Bir kadının böyle bir kulübe girmesine şaşırdığını gösteren hiçbir işaret vermedi ve ben de bunu ilginç buldum, çünkü onun iyi tavırlarını da aynı buldum.

Ona küçük bir gülümseme verdim, içeri girdim ve durdum.

Bunun bir nedeni, gözlerimin karanlığa alışmasıydı. Bir diğer nedeni ise kulaklarımın müziğe alışmasıydı. Ama asıl nedeni şok olmamdı.

Dışarısı gibi, içi de temiz ve bakımlıydı, ama daha fazlası vardı.

Ortada beş kadının dans ettiği büyük, dairesel bir sahne vardı. Pürüzsüz olmayan, spiral şekilli parlak gümüş direkler vardı. Sahnenin dışında, duvara uzanan ve duvarın uzunluğu boyunca uzanan iki podyum vardı, burada da daha fazla direk ve dansçı vardı.

Giysili olmamaları şaşırtıcı değildi. Üzerlerinde sadece tanga vardı, başka hiçbir şey yoktu.

Şaşırtıcı olan ise, hepsinin çok çekici, güzel ve fit vücutları olması, çeşitli ilginç ve modaya uygun (ama hepsi çok yüksek topuklu) ayakkabı ve sandaletler giymeleri ve bir tanesi hariç hepsinin çok yakışan saçları olmasıydı (saçını boyayan tek kişi, ten rengine hiç yakışmayan oldukça parlak bir kırmızıya boyatmıştı).

Bir başka sürpriz de, sahneleri çevreleyen, oldukça çekici, siyah döşemeli, önlerinde içecekleri koymak için küçük yuvarlak masalar bulunan yarım daire şeklindeki kabinlerdi. Ayrıca, kalan alanı dolduran şık masa ve sandalyeler, koyu mavi deri döşemeli daha büyük kabinler ve bunların ortasında, sahne veya barın kaplamadığı duvarlara yaslanmış daha büyük masalar vardı.

Bar da çok zevkliydi, arkası tamamen aynalıydı, ancak şişelere mavi ışık tutan akıllıca yerleştirilmiş ışıklar ve cam raflarda duran temiz, bazıları oldukça şık olan çeşitli bardaklar vardı. Barın çevresinde koyu mavi deri kaplı, sırtlıklı, rahat görünümlü yüksek tabureler vardı.

Ve son sürpriz, orada çok sayıda insanın olmasıydı. Kulüp, Magdalene ile 15 mil uzaklıktaki kuzeydeki kasaba arasında yer alıyordu. Telefon rehberinde sadece bir kayıt olduğu için, bu tür bir eğlence arıyorsanız, bulabileceğiniz tek yer burasıydı. Bu nedenle, bu belki de sürpriz olmamalıydı.

Ama sürpriz oldu, çünkü burası, ellerini ceplerine sokmuş, büyük paltolar giymiş, pis, dağınık ve şehvetli erkeklerle dolu bir yer gibi görünmüyordu.

Aslında, müşterilerin çoğu dansçılara dikkat etmiyordu, sadece içki içmek için orada bulunuyor gibi görünüyorlardı.

Sahneyi çevreleyen üç kabin kadınlarla doluydu, hepsi farklı taçlar takıyordu ve içlerinden biri garip bir şekilde, kalitesi şüpheli pembe bir boa takıyordu. O da taç takıyordu ama diğerlerinden farklı olarak

diğerlerinden farklı olarak, onun tiarasından tüyler çıkıntı yapıyordu ve üzerinde "Bekar Kız" yazan bir yazı vardı.

Ne tuhaf.

Bara geçtim ve duvarın yanındaki boş taburelerden birine oturdum. Çantamı bara koydum ve gece mavisi gömlekli, siyah pantolonlu, genç ve oldukça çekici barmenin bana gelmesini bekledim.

Geldiğinde rahat bir gülümsemeyle "Ne alırsınız?" diye sordu.

"Bir Shirley Temple," diye sipariş verdim. Gözlerini kırptı. Ben bunu görmezden gelip devam ettim, "Ve mümkünse, Bay Spear'a burada olduğumu söyler misiniz? Josephine Malone geldiğini söyleyebilirsiniz."

Bana bir an baktı ve sonra sordu: "Shirley Temple ister misiniz?" "Evet, lütfen," diye onayladım. "Ve Bay Spear'a burada olduğumu söyleyin, sakıncası yoksa

sakıncası yoksa, Bay Spear'a burada olduğumu söyleyin."

Beni bir süre daha inceledi, sonra başını sallayıp uzaklaştı. Bir bardak alıp buz, şişeler ve soda tabancasıyla bir şeyler yaptığını gördüm. Ayrıca kalabalığın içinde başka bir mavi gömlek ve siyah pantolon giyen iri yarı bir adamın dikkatini çektiğini gördüm.

Adam bara gitti. Barmen ona doğru eğildi, bir şey söyledi ve başını bana doğru salladı. Barın dışındaki iri adam bana bir bakış attı, başını salladı ve uzaklaştı, elini arka cebine sokup bir telefon çıkardı.

Adam içkimi getirdi. Teşekkür ettikten sonra parasını ödedim ve o, iki yüksek, kavisli gümüş direk ile barın geri kalanından ayrılmış bir alana doğru uzaklaştı.

O sırada orada bekleyen garsonu gördüm ve onun da zevkli giyindiğini fark ettim. Alt kısmını göremedim ama vücuduna oturan ve dekoltesini hafifçe gösteren, ama hiç de müstehcen olmayan, omuzları açık siyah bir bluz giydiğini gördüm. Boynuna siyah kadife bir kurdele bağlamıştı, loş ışıktaki bile makyajı mükemmeldi ve saçları da çok güzeldi.

İçkimi yudumlarken kalabalığın içinden diğer garsonları da aynı şekilde giyinmiş olarak gördüm. Omuzları açık bluz, boynunda kadife kurdele ve buna eşlik eden dar kesim, oldukça kısa ama müstehcen olmayan koyu mavi etek. Şeffaf siyah çorap. Çok çekici siyah platform topuklu ayakkabılar.

Garsonları, dansçıları ve hatta mavi gömlek ve siyah pantolon giyen birçok erkeği inceledim. Hiçbiri zayıf, solgun, çökmüş

, cam gibi gözlü ya da herhangi bir şekilde kederli görünmüyordu.

Hepsi sadece işlerini yapıyor gibi görünüyordu ve garsonlar masalar ve kabinler arasında dolaşırken müşterilerine sık sık samimi gülümsemelerle gülümsüyorlardı.

Evet. Jake Spear'ın mekanına bakındığımda, onun söylediği şeyi tam olarak yaptığımı fark ettim.

Yargılayıcı davranmıştım.

Ağızda o ekşi tat tekrar belirdi. Bir yudum içkiyle onu ağızımdan attım.

Beş dakika sonra, barmenin konuştuğu iri adam kulüpte bana doğru yürüdü.

Yakınımda durdu, eğildi ve "Bay Spear müsait değil, Bayan Malone. Ona mesaj bırakabilir miyim?"

Onun müsait olmamasına şaşırmadım. Biri bana onun bana davrandığı gibi davransaydı, ben de müsait olmazdım.

Kafamı salladım ama müziğin sesini bastırmak için sesimi yükselterek, "Hayır, ama teşekkür ederim" dedim.

O da başını salladı ve uzaklaştı.

İçkimi yudumlarırken, zevkli bir striptiz kulübünde olan biteni izledim ve ikilemimi düşündüm.

(Tekrar) özür dilemem gerekiyordu. Ve cevaplara ihtiyacım vardı.

Jake Spear bana bir seçenek sunmadığı için başka seçeneğim olmadığını bilerek iç geçirdim ve onu suçlamadım. Ben de kendime bir seçenek sunmazdım.

Bardaki çantama uzandım, telefonumu çıkardım, numarasını buldum ve ekrana dokunarak aradım.

Diğer kulağıma parmağımı koyup, beş kez çaldıktan sonra onun gürleyen sesini duydum: "Spear. Mesaj bırakın."

Bip sesi duyuldu ve telefona "Bay Spear... Jake, ben Josephine Malone. Bu sabahki davranışım ve sana söylediklerim için özür dilemek istiyorum. Ayrıca, başka... şeyleri de konuşmak istiyorum. Bana kızgın olmaya hakkınız var, çünkü çok kötü davrandım. Ama bana, şey... durumu düzeltme fırsatı vererseniz çok minnettar olurum." Nasıl bitireceğimi bilemedim ve durakladım, sonra şöyle karar verdim: "Sizden haber almayı umuyorum. Kendinize iyi bakın."

Bağlantıyı kestim, telefonu çantama geri koydum ve tekrar bardağıma uzandım. İçkimi bitirene kadar yudumladım ve kızıl saçlı kadına saç rengi seçimiyle ilgili konuşma fırsatı bulabilmeyi gerçekten çok istediğimi düşündüm. Eğer kırmızıya kararlıysa, koyu kestane rengi ona çok daha yakışırdı.

Keratin tedavisiyle daha güzel olabilecek bir sarışın da vardı. Saçları çok güzeldi ama çok fazlaydı, oldukça uzundu ve kendi kendine fön çektiği belliydi. Bu, kötü yapıldığı için belli değildi, sadece onun istediği kadar düzgün olmadığı için belliydi. O kadar saçla, bunu yapmak çok uzun sürmüş olmalıydı. Dans ederken saçlarını düzleştirip yumuşatarak kullanması, oldukça dikkat çekiciydi ve belki de G-stringinden dışarı çıkan, hala oldukça bol olan bahşişlerini artıracaktı.

Corvette araba kullanıyor olabilirdi ve en az yetenekli dansçı olmadığı açıktı, ama herkes daha fazla paraya sahip olmaktan hoşlanıyordu.

Bir iç çekerek, bitmiş bardağıma bara koydum, barmenin gözlerini yakalayana kadar bekledim ve ona minnettar bir gülümseme attım.

O da çenesini kaldırarak gülümsedi. Çantamı karıştırdım, cüzdanımı çıkardım ve bardağımın altına beş dolarlık bir banknot koyduktan sonra tabureden kalkıp kulüpten çıktım.

Dışarı çıktığımda, kapının yanındaki adam bana "iyi akşamlar" diledi.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim, ama Jake Spear'ın dar kot pantolonlu kalçalarını sürücü kapısına dayadığını ve siyah deri ceketiyile kaplı kollarını beyaz gömleğinin geniş göğsüne çaprazladığını görünce, hemen topuklu ayakkabılarımla tökezledim.

Ben takılıp düştüğümde, o ayaklarına baktı ve ben onun yüzünü gölgelerde kaybettim. Neyse ki, o sırada kaldırırma çarpmadan kendimi toparlamıştım, ama bunu yaparken zihnimde kendi beceriksizliğime lanetler yağdırıyordum.

(Neyse ki) başka bir olay olmadan ona doğru yürüdüm ve bir metre uzaklıkta durdum.

O, duygusuz gözlerini bana çevirdiğinde, "Merhaba, Jake" diye selam verdim. "Sonunda adımı kullanıyor" diye mırıldandı.

Buna nasıl tepki vereceğimi bilemeden dudaklarımı sıkıca kapattım. "Mesajını aldım, bebeğim," dedi.

Eh, çok da uzun sürmedi. "İyi,"

diye sessizce cevap verdim.

"Beni görmek için striptiz barına kadar gelmişsin," dedi.

"Uh... evet," ikimiz de söz konusu *striptiz barının* dışında durduğumuz için bu bariz gerçeği kabul ettim.

"Orayı biraz şıklaştırmışsın, Josie," diye devam etti ve ben gözlerimi kırptım.

"Beni gördün mü?"

"İçeride ve dışarıda her yerde kameralar var," dedi, başını binaya doğru sallayarak.

"Tabii ki. Evet. Dışarıdakileri fark ettim. İşletmenizin güvenliği ve emniyeti için gözünüzü dört açmanız çok iyi."

Dudakları seğirdi ve sonra cevap verdi, "Evet, sarhoş, azgın pislikler kendilerini daha da pislik yapan şeyler yapmak istediklerinde, biri bunu görürse, başlamadan durdurulur, bu benim *işyerim* için iyi bir şey."

Yorumunu ilginç buldum ve şöyle dedim: "Müşterilerinize pek saygı duymuyor gibisiniz."

"Çoğu içkilerinin parasını ödüyor, kızlara şovlarının parasını ödüyor, onlarla bir sorunum yok. Sorun, sarhoş, azgın pislikler."

Bunun doğru olduğunu tahmin

ediyordum. "Tabii ki," diye

mırıldandım.

O hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerime baktı.

Bu durumdan rahatsız oldum ve söylemem gerekenleri nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Bu nedenle, maalesef, oyalamaya karar verdim.

"Jake, bu tür şeylerle ilgilenen danışmanların var mı bilmiyorum, kulübün oldukça seçkin olduğu için var olduğunu tahmin ediyorum, ama kim olurlarsa olsunlar onlarla bir konuşurdum. Kızıl saçlı kız çok çekici ama ten rengiyle daha koyu bir kızıl saç rengi ona çok daha yakışır. Bununla birlikte, çarpıcı bir esmer olurdu."

Gözlerimi tutmayı bıraktı ve bana bakmaya başladı. Çok ince bir fark vardı ama bu farkı hissedebiliyordum. Kesinlikle.

"Ve," diye devam ettim, o cevap vermediğinde, "sarışın bir keratin tedavisi yaptırabilir. Saçları dikkat çekici ama günlük hayatta çok daha kolay şekillendirebilir ve onun, şey... *hareketleriyle*, sanırım *işinde* de oldukça faydalı bulacaktır."

Yine hiçbir şey söylemedi, sadece bana bakmaya

devam etti. Ben, nedense, konuşmaya devam ettim.

"Garsonlarınız için platform topuklu ayakkabılar iyi bir seçim olmuş. Platformlar bacakları güzelce uzatıyor ama aynı zamanda çok rahatlar. Ayrıca, çok da çekici."

Bu anlamsız cümleyi bitirdiğimde, o kahkahayı patlattı, kahkahasının derin zenginliği serin gece havasında yankılandı.

Konuşmamı durdurmak için dudaklarımı sıkıca kapatmaya karar verdim.

Gülmeyi bıraktığında, hala gülümsüyordu, gözlerime tekrar baktı ve fısıldadı, "Lydie haklıydı. Çok sevimli."

"Anlamadım?"

"Hiçbir şey, bebeğim," diye mırıldandı, ama ses tonu daha güçlüydü:

"Söyleyecek bir şeyin mi var?"

İşte buradaydı. Artık daha fazla erteleyemezdim ve erteleyemezdim, çünkü kendimi gülünç duruma düşürüyordum.

"Bu sabah kötü davrandım..."

"Evet," diye sözümü kesti, sesi nazikti. "Telefonda bu konudan bahsetmiştin, Josie. Duydum. Anladım. Artık bunu geride bırakabiliriz."

Bu çok nazikti.

Derin bir nefes alıp başımı salladım.

Sonra dedim ki, "Yarın akşam Lavender House'a yemeğe gelmeni istiyorum."

Başımı yana eğdi ve "Evet?" diye sordu.

"Evet, sanırım..." Tereddüt ettim, sonra itiraf ettim, "Aslında, senin haklı olduğun dışında ne düşündüğümü bilmiyorum. Büyükanнем açıkça bizim birbirimizi tanımamızı çok istiyordu ve, şey... bunu yapmalıyız."

"Evet," dedi yine, yine nazik bir sesle. "Yapmalıyız." Şimdi zor kısım geliyordu.

"Ben, şey... Onun bizim *nasıl* tanışmamızı istediğinden emin değilim ve bunu muhtemelen konuşmalıyız. Ama ben... şey, yani ben inanıyorum ki..."

"Bebeğim," diye yine sözümü kesti, yine nazikti ama bu sefer daha da nazikti,

"Mesele o değil. Sen güzelsin, gerçekten çok güzelsin ve çok şeyin var ve hepsi de gerçekten çok iyi. Ama sen benim tipim değilsin." Kafam karıştı.

"Tipim mi?"

"Tipim," diye açıkladı. "Ben büyük saçlardan ve büyük..." durakladı, dudakları yine kıvrıldı, sonra devam etti, "diğer şeylerden hoşlanırım ve kadınlarımın tenini göstermesinden rahatsız olmam. Sen gerçekten çok iyisin. Ama benim tipim değilsin."

Ne demek istediğini anladım ve üç saniye önce, bu bilgiyi alacağımı söyleseydiler, bunun beni rahatlatacağını düşünürdüm.

Ama öğrendiğimde rahatlamadım. Birçok şey hissettim ama bunların hiçbiri rahatlama değildi. Tam tersine. Beynim yine ateşleniyordu ve cildim yine karıncalanıyordu, sanki elektrik akımı tüm vücudumu dans ediyordu. Onu tırmalamak, yırtıp atmak istedim ve bu her şeyi daha da kötüleştirdi çünkü *nedenini* bilmiyordum.

Bu tepkiyi gizlemek için başımı çevirdim ve yanımdaki kaldırıma baktım.

Bunu yaptığında, onun hareket ettiğini hissettim, vücudunun benimkine yaklaştığını hissettim ve sesinin fısıldadığını duydum, "Siktir, bebeğim." Bir duraklama, sonra, "Siktir, lanet olsun."

Bunu söyledikten sonra, büyük, sıcak elinin boynumun yanına kıvrıldığını hissettim ve ona baktım.

Bunu yaptığında, yumuşak bir sesle, "Ben de senin tipin olduğumu düşünmemiştim" dedi.

Gerçeği söyledim. "Değilsin." Bunu söyledikten sonra yalan söyledim (ya da yalan söylemişim gibi hissettim, ama aslında ne düşündüğümü bilmiyordum), "Sanırım senin sözlerine verdiğim tepkiyi yanlış anladın."

Dudakları yine kıvrıldı, boynumdaki parmakları sıkı ve sordu: "Peki benim açıklamama tepkin ne?"

"Büyükannemin seninle benim için ne istediğini anlamıyorum."

"Belki de bizim arkadaş olmamızı istedi?" diye sordu, ama bunu yaparken bile, bu bir cevaptı. "Belki de senin için endişelenen, sana göz kulak olan, seni dinleyen, ihtiyacın olduğunda arkada duran ve sadece ihtiyacın olduğunda değil, her zaman sana değer veren birini bulduğunu bilmek istedi?"

İşte cevaptı.

Sorularımın cevabı. Ama hala anlamıyordum.

"Evet," diye fısıldadım. "Benim için bunu isterdi." Gözlerim onun omzuna kaydı ve mırıldandım, "Ama bu mantıklı değil. Henry'nin olduğunu biliyor."

"Patron patrondur," dedi, bana büyükannemin onunla paylaştığı şeyi ima ederek, Henry'nin kim olduğunu tam olarak bildiğini ima etti. O konuşmaya devam ederken ona baktım. "Her zaman, Josie. Umursayabilir ama sonuçta, ne olursa olsun, hatta hiç olmazsa bile, o sadece bir patron."

Elbette Henry'nin benim işverenim olduğunu biliyordum. Bazen onun gerçekten sadece işverenim olduğunu bilmek acı vericiydi.

Ama yirmi yılı aşkın bir süre birlikte geçirdikten sonra, bu durum değişmişti. Değil mi?

"Henry..." diye başladım.

"Burada değil," diye sözümü kesti. "Umursuyordu, Josie, hayatta olmaz, adam için ne mazeretlerin olursa olsun, sen güneş gözlüğünün arkasında ağlarken, büyükannenin tabutuna bakarken, senin yanında oturmaktan başka bir yerde olur muydu?"

İşte cevap buydu. Cenazede ağladığımı görmüştü.

Jake henüz bitirmemişti.

"Ve o buradaydı, dün gece tek başına akşam yemeği yemen, bir pisliğin sana asılmasına ve seni üzmesine izin vermen imkansızdı. Sonuç bu, bebeğim. Bir düşün."

Gözlerine baktım ve düşündüm.

Henry gelmek istedi, geleceğini söyledi, ama ona çekimi yapması gerektiğini söyledim. Sözleşmesi vardı. Her şey ayarlanmıştı. Ve bir dergi için yapılan bir çekimden öylece çekilip gidilmezdi. Birçok kişi ve oldukça fazla para söz konusuydu.

Dahası, Henry asla böyle şeyler yapmazdı. Alaska'dayken grip olduğu ve karda mayo çekimi yaptığımız zaman bile, parkasının fermuarını çekip çekimi yapmıştı. Sadece muazzam yeteneği ile değil, güvenilirliği, rahat tavırları ve telaşsız, sorunsuz yapısı ile de tanınıyordu.

Ama Jake haklıydı. Sonuçta, ona benimle gelip işi yapmamasını söylediğimde, o da kabul etmişti.

"Josie," diye seslendi Jake ve ben tekrar ona odaklandım. Odaklandığımda, parmakları beni tekrar sıktı ve "Bu akşam yemeğin var mı?" diye sordu.

"Aç değilim." "Tatlım, yemek yemelisin."

Cevap vermek biraz zamanımı aldı. Çünkü hayatımda dört kişi bana "tatlım" diyordu. Babam, iyi bir ruh halindeyken ya da korkunç bir şey yaptığında ve telafi etmeye çalışırken. Büyükanmem. Henry.

Ve şimdi de Jake.

Jake'in "tatlım"ı, büyükanmem ve Henry'ninki gibi, hoş geliyordu.

Kendimi bu hissin içine kaptırmadan önce ona, "Bugün markete gittim. Eve gidince meyve ve peynir yiyeceğim" dedim.

"Tamam. Ve yarın gece" —gülümsedi—"ortadan kaybolmayacağına söz ver, ben de gelirim. Ama Ethan da benimle olacak.

Amber'a aptal erkek arkadaşıyla boktan şeyler yapmak için bir saat daha vermeyeceğim ve maskaraya harcaması için ona bir yığın kek daha vermeyeceğim."

Bu iyi bir haber değildi.

Gelmeyi kabul ettiği için değil. Aslında, tam olarak anlayamadığım garip bir şekilde bunu dört gözle bekliyordum.

Hayır. Çünkü çocukları sevmiyordum. Onları gürültücü ve dikkat çekmeye çalışan buluyordum. Konuşmaları bölüyorlardı ve bu günlerde ebeveynler bu kabalıkları için onları azarlamıyorlardı. Eşyaları kırıyorlardı. Bir şeyleri döküyorlardı. Sızlanıyorlardı. Denemeden yemek yemeyi reddediyorlardı, sevip sevmediklerini bilmedikleri halde sevmediklerini yanlış bir şekilde ilan ediyorlardı.

Ve yemek yerken genellikle ağızları açık olurdu, bu da iğrençti.

Tabii ki, bunların hiçbirini Jake Spear ile paylaşmadım.

"Onun ya da senin sevmediğin bir yemek var mı?" diye sordum.

"Ethan, Lydie'ye mutfakta bir sürü şey pişirmesine yardım etti. Lydie ona, ne olursa olsun yemeğini yemesini öğretti. Ben bunu çoktan öğrendim, yani ne yaparsan yap, biz yeriz."

Bundan, en azından Ethan konusunda, oldukça şüpheliydim. Ben de bunu paylaşmadım.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Saat altıda orada olacağız." Altı.

Çok erken.

Harika.

Oğlunun ertesi gün okula erken gitmesi, ödevlerini yapması ya da sınıfın gerbilini bakması gibi şeyler olduğu için geç saatlere kadar dışarıda kalamayacaklarını düşünerek buna uymak zorundaydım.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Tamam," diye mırıldandı, yine sırtarak.

Sonra hiçbir şey söylemedi.

Ben de konuşmadım.

Bu durum bir süre devam etti ve onun sıcak eli hala boynumda olduğu için rahatsız olmaya başladım, çünkü bu durum hiç de rahatsız edici gelmiyordu. Sonunda sessizliği bozdum.

"Bitti mi?"

"Henüz bitmedi," diye cevapladı. Onun cevabına derin bir nefes aldım ve o da "Ama şimdilik bitti" diye bitirdi.

"Öyleyse... iyi geceler, Jake."

"Tamam," diye mırıldandı ve ben şaşkınlıkla gözlerimi genişleterek onun eğilip alınımın derisine fısıldamasını izledim, "İyi geceler, Josie."

Dudaklarının oraya değdiğini hissettim ve bu da rahatsız edici değildi. Hiç de bile. Aslında, o kadar rahatsız edici *değildi* ki, cildim yine karıncalandı, ama bu sefer farklı bir şekilde.

Geri çekildi, boynumu sıktı ve gülümsedi, sonra uzaklaştı.

Bir saniye boyunca hareketlerini izledim, sonra kendimi zorlayarak onu izlemeyi bıraktım.

Bunu, arabama binip, motoru çalıştırıp, arkama bakmadan uzaklaşarak yaptım.

Beşinci Bölüm

İyi Geceler

Ertesi akşam saat 18:04'te zil çaldı ve ben hızla ön kapıya gittim, bütün gün boyunca hissettiğim garip beklenti hissi o kadar artmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum.

Oymalı, cilalı ahşap kapının önünde durdum ve zihnim nedense uçup gitti.

Ve aklımın gittiği yer, büyükannemin isteği üzerine ve onun da birçok kez yaptığını gördüğüm gibi, kapıyı cilalamam gerektiğine karar vermemdi.

Sonra dikkatimi kıyafetime çevirdim.

Ev yapımı bir aile yemeği olduğu için rahat bir kıyafet giymeye karar verdim. Ustaca solmuş ve yine bootcut kesimli kot pantolon. Nude renkli, parlak deri platform topuklu ayakkabılar. Ve omuzdan omuza kesik, yüksek yakalı, pudra rengi kaşmir kazak. Derin yarasa kanatları vardı ama kanatlar dirseklerimin hemen altında bitiyordu ve örgü ön kollarımı sıkıca sarıyordu.

Hafif nemli bir görünüm veren ince makyaj.

Saçlarım her iki taraftan yumuşak bukleler halinde geriye çekilmişti ve hafifçe kabartılmış, dolgun buklelerle başımın arkasında son derece feminen bir topuz oluşturmuştu.

Bu saç modeli daha çok bir gece elbisesi için uygun olsa da, gündelik kıyafetlerimle yan yana duran karmaşık zarafetini sevdiğim için bu modeli tercih ettim.

Jake ve oğlu dışarıda kapıyı açmamı beklerken, kıyafetlerimi düşündüğümü fark ettim. Bu yüzden kıyafetlerimi düşünmeyi bırakıp kapıyı açtım.

Kapıyı açtığımda donakaldım.

Bunun nedeni, Jake Spear'ın koyu mavi balıkçı yaka, soluk kot pantolon ve kahverengi botlarla orada durup erkeksi tavırlarını sergilemesi değildi (ya da sadece bu değildi).

Bunun nedeni, onun önünde duran küçük oğlunun, bir spor takımına olan bağlılığını gösteren bir sweatshirt giymesi, siyah saçlarının dağınık olması ve garip bir nedenden dolayı ağzı açık bir şekilde bana bakması da değildi.

Hayır, çünkü babasının yanında duran Jake Spear'ın kızı, somurtkan bir ifadeyle, aşırı makyajlı, Jake'in egzotik dansçılarının bile kaçındığı bir saç stilinde ve

kısa bir örgü etek giyiyordu ve hareket ettiğinde bu eteğin oldukça rahatsız edici bir şekilde yukarı çıkacağını biliyordum.

Orada olmaması gerekiyordu.

Belki bir çocuğu idare edebilirdim. Ama bir çocuk ve gelecekteki mesleği babasının kulübünde dans etmek olan, kalbinin arzusuyla giyinen somurtkan bir genç kız?

Hayır.

"Selam bebeğim," diye selamladı Jake ve gözlerim ona kaydı. "Arayacaktım ama Amber evden çıkmadan iki dakika önce cezalandırılmıştı, zaten bir faydası olmazdı. Gördüğün gibi Amber burada. Onun için yeterince yiyeceğin yoksa pizza falan sipariş ederim."

Onu ikna etmek için dudaklarımı zorla hareket ettirdim, "Yeterli yiyeceğim var." "Harika," diye cevapladı.

Orada durdum.

Onlar da orada durdular.

Sonra orada durduğumu fark ettim ve bunun kaba olduğunu düşündüm, bu yüzden gözlerimi Amber'a çevirdim.

"Merhaba Amber. Ben Josephine. Tanıştığımıza memnun oldum." Bana ters ters baktı ve "Her neyse" diye mırıldandı.

"Bebeğim," Jake kızına açık bir uyarıda bulundu.

Kızının kötü niyetli bakışları babasına yöneldi, sonra tekrar bana döndü ve "Selam" diye mırıldandı.

Ben de konuyu orada bırakmaya karar verdim ve çocuğa baktım. "Merhaba Ethan."

Bana iki saniye baktı, sonra tuhaf bir şekilde öne atıldı, kendini bana doğru fırlattı ve kollarını belime dolayarak bana sıkıca sarıldı.

Hiçbir çocuk bana sarılmamıştı. Hiçbir çocuk bana dokunmamıştı bile. Bu yüzden ne yapacağımı bilemedim ve ellerimi hafifçe kaldırarak orada durdum, onun koyu renkli kafasına bakarak, bunu dehşet içinde yapmadığımı umarak.

Benim kucaklaşmasına karşılık vermememi umursamıyor gibiydi. Geldiği kadar hızlı bir şekilde beni bıraktı, geri atladı ve bana baktı.

"Lydie sürekli senden bahsediyordu," dedi.

Bu *çok* hoş, *çok* hoş bir duyguydu, ama yine de ben de aynı şeyi söyleyebilmeyi dilerdim.

Ancak, konuşmaya devam ettiği için bir şey söyleme fırsatı bulamadım.

"O ve tüm fotoğraflarından çok daha güzelsin." En azından bu hoştu.

Karşılık olarak bir iltifat yapmanın uygun olacağına karar verdim ve ona bir iltifat ettim. "Sen de oldukça yakışıklısın."

İtiraf etmeliyim ki, oldukça sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Evet, biliyorum. Babama benziyorum ve o da kasabanın en yakışıklı erkeği," dedi.

Bu muhtemelen yanlış değildi.

"Öyle değil," diye araya girdi Amber, öne doğru iterek kardeşini tutup onu da yanına alarak beni geçtiler. "Mickey babamdan çok daha yakışıklı. Coert ise ondan da yakışıklı olabilir."

"Değiller," dedi Ethan, onlar eve girerken.

"Öyle," diye karşılık verdi. "Ve herkes Boston Stone'un Magdalene'nin en uygun bekarı olduğunu bilir."

Buna katılmıyorum. Bay Stone zengin olabilir ama para her şey değildir.

"Boston Stone zengin olabilir Amber, ama o kadar da değil. Ve zaten adı da aptalca," diye karşılık verdi Ethan.

Daha az saldırgan bir sıfat kullanırdım ama Ethan ve ben aynı fikirdeydik.

"Josie." Yakınımdan bir mırıldanma duydum.

İrkıldım ve başımı kaldırdığımda Jake'in çok yakınımda *olduğunu* gördüm. Çok yakın. Elini belime dolayacak, eğilip dudaklarını yanağıma değdirecek kadar yakın.

Aman Tanrım.

Yine çok güzel kokuyordu, kokusu duyularımı hiç de rahatsız edici olmayan bir şekilde etkiliyordu.

O geri çekilirken, ben de kendimi toparlamaya çalıştım. Ancak, fuayenin loş ışığında gözlerinin rengi yine değişmiş olduğu için bu zordu. Şimdi mürekkep mavisi gibi görünüyordlardı.

Zorlukla, düşüncelerimi onun değişken göz renginden uzaklaştırdım ve "Merhaba, Jake" diye selam verdim.

O sırttı.

Sonra elini kalçama koyarak beni nazikçe eve itti ve kapıyı kapatmam için bırakmadı.

Ben orada durup ona bakarken, o başını eve doğru eğerek içeri girmemiz gerektiğini işaret etti ve ben de aptalca davranmayı bırakıp harekete geçmeye karar verdim.

aptal gibi davranmayı bırakıp harekete geçmeye karar verdim.

Bunu yaptım ve koridordan mutfığa doğru koştum.

Odaya girdiğim anda Ethan gözlerini bana çevirdi ve "Kokuyor patron!" diye bağırdı.

"Tanrım, öyle, Josie," Jake de aynı fikirdeydi ve yanımda durdu. "Aç değildim, ama bu kokuyu alınca şimdi açlıktan ölüyorum."

Nedenini bilmiyordum ama onların yorumları birdenbire içimi ısıttı. "Et kokuyor," dedi Amber tuhaf bir şekilde ve ben ona baktım.

"Bok gibi kokuyor Amber, et gibi değil," diye cevapladı Jake.

Babasını görmezden geldi, bana baktı ve "Ben vejeteryanım" dedi. "Evet, bu sabah karar verdi," diye ekledi Jake yanımda.

"İnsanların tüketimi için hayvanları öldürmek iğrenç," diye babasına söyledi.

"Kızlarını baş belası oldukları için öldürmek ne kadar iğrençtir acaba," diye mırıldandı Jake, muhtemelen sadece benim duyabileceğim bir sesle ve ben onun sözlerini o kadar komik buldum ki, gülmeme engel olamadım.

"Vay canına!" Ethan bağırdı ve gözlerim ona kaydı, şimdi açık buzdolabının içinde duruyordu. Yavaşça döndü, buzdolabının içini işaret etti ve şaşkınlıkla "O ne?" diye sordu.

Buzdolabına baktım, sonra Ethan'a döndüm. "Bu bir pavlova." "Bu ne?" diye sordu.

"Pavlova. Beze, krema ve çilek. Tatlı olarak yiyeceğiz," diye cevap verdim ve sonra bakışlarımı Amber'a çevirdim. "Vejetaryen olduğun halde yumurta yiyor musun?"

"Evet," diye kızının yerine Jake cevap verdi.

"Hayır," diye Amber kendi adına cevap verdi.

"Bu çok yazık, çünkü beze yumurta akından yapılır," dedim ona.

"Zaten önemli değil," diye cevapladı. "Ben tatlı yemem. Popom zaten yeterince şişman."

Kıçına baktım ve çok yanıldığını gördüm.

Onun vücudu hakkındaki bu yanlış izlenimi ele almadım, ancak bunu yapmak için garip ve karşı konulmaz bir istek duydum. Bunun nedeni kısmen ne söyleyeceğimi bilemememdi. Asıl nedeni ise Ethan'ın buzdolabından daha önce fark ettiğim ve merak ettiğim (artık merak etmediğim) mavi bir içecek alması ve Amber'ın dikkatini kardeşine çevirmesiydi.

"Bana da ondan bir tane getir, cüce," diye talep etti.

"İstiyorsan, bana cüce deme," diye karşılık verdi. O da ona surat yaptı.

O da ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Bana bir bira getirir misin dostum?" diye seslendi Jake, odanın içine doğru ilerlerken.

Ben de odaya girerek, "Akşam yemeği neredeyse hazır. Sınıfın gerbilini bakmak, ödevini yapmak ya da başka bir şey için erken eve gitmen gerekiyorsa seni geciktirmek istemedim, bu yüzden birazdan yemek yiyeceğiz," dedim.

"Ödevleri kamyonette, Josie," dedi Jake arkama dönerek.

"Ve sınıfta hamsterımız var, gerbil değil. Ama onu hiç izleyemiyorum çünkü hafta sonu eve götürme sırası bana geldiğinde sonuncusunu öldürdüm," Ethan da bu nispeten kötü haberi arkamdan paylaştı.

Ona ve odaya döndüğümde, baba ve oğulun içkilerini içtiklerini ve Amber'ın kafasının buzdolabında olduğunu gördüm.

Burada rahat görünüyorlardı ve bunu biliyordum çünkü o mutfakta defalarca bulunmuşlardı.

Yine de garipti.

Ve aynı zamanda garip bir şekilde hoş geldin gibiydi.

"Babam onun zamanının geldiğini söyledi," dedi Ethan. "Onu kafasının üstüne düşürdüğüm için değil."

Gözlerimi kırdım.

"O tuhaftı. Onu kucağıma almamı istemiyordu ve istediğini elde etti," diye açıkladı Ethan.

Hiçbir şey söylemedim.

"Merak etme tatlım, sınıfa başka bir hamster aldık," diye Jake beni teselli etti.

Cevap veremedim Ethan bana koşarak geldi ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Yardım edebilirsin ama neredeyse her şey bitti. Sadece patatesleri ezmem gerekiyor," dedim ona.

"Patatesleri ezebilirim. Lydie bana öğretti," dedi.

Bana da öğretmişti. Onun da öğrettiğini bilmek içimi daha da ısıttı.

Bunu kimseyle paylaşmadım.

"Tamam o zaman." Ocağın başına geçtim. "Bunları süzüp sana başlayalım."

"Amber, bebeğim, masaya bir servis daha koy." Ethan, haşlanmış patatesleri Aga'dan lavaboya taşıyan beni takip ederken, Jake'in sessizce emir verdiğini duydum.

Böylece, sadece Ethan'ın değil, herkesin katıldığı akşam yemeği için son hazırlıklar başladı.

Ethan'ı denetlerken, onun patates püresi yapmada uzman olduğunu fark ettim.

Ayrıca Amber'ın her şeyin yerini bildiğini ve benim önceden hazırladığım mutfak masasına bir kişilik daha yer ayırdığını fark ettim (aile akşam yemeğinin yemek odasında resmi bir şekilde değil, mutfakta yenmesi gerektiğini düşünüyordum, bu yüzden orada yemek yiyecektik).

Jake bile yardım etti ve bunu Amber'a bezelye, havuç ve mısırı kaselere koymasına yardım etmesini söyleyerek ve onunla birlikte çalışarak, ısıtılmış ekmekleri sepete koyarak yaptı.

Ana yemeği masaya getirdiğimde, her şey masadaydı. Jake, daha önce açtığım ve akşam yemeğini hazırlarken içmeye başladığım şarap kadehimi ve şarap şişesini bile masanın ucundaki koltuğumun yanına koymuştu.

"Hay aksi, bebeğim, *köfte mi* yaptın?"

Endişeli gözlerimle Jake'e baktım ve onun, masaya koymaya çalışırken elimde tuttuğum yemeğe bakakaldığını gördüm.

O da gülümsüyordu, bu da ses tonuyla çelişiyordu ve kafamı karıştırıyordu.

"Domates soslu biberiye köftesi," dedim ona. "Kokusu... *harika!*" Ethan, büyük gözlerini köfteye dikerek duyurdu. "Domates soslu biberiye köftesi," Jake tuhaf bir şekilde

ve bakışları tabaktan yüzüme kaydı.

"Köfte sevmez misin?" diye sordum, sonunda yemeği kıvrımlı demir bir sıcak tabağa koyarak.

"Seviyorum," diye cevapladı. "Ama beş yüz dolarlık ayakkabı ve iki yüz dolarlık kazak giyen güzel bir kadının köfte servis etmesi çok şok edici. Coq au vin falan yememiz gerekeceğini sanmıştım."

Ayakkabılarımın 600 dolar, süveterimin ise 400 dolar olduğunu ona söylememeye karar verdim. Ayrıca, tekrar akşam yemeğine gelirlerse, mükemmel olduğunu düşündüğüm ve en sevdiğim yemeklerden biri olan coq au vin'i yapmamam gerektiğini zihnimde not ettim, çünkü açıkça pek beğenilmeyecekti.

Ama o konuşmaya devam ettiği için ona hiçbir şey söyleme fırsatım olmadı.

"Yine de, domates soslu biberiye köftesi o kadar da sürpriz değil. Köftede biberiye yediğimi hatırlamıyorum ama görünüşüne ve kokusuna bakılırsa, sabırsızlıkla bekliyorum."

Giydim fırın eldivenlerini kesme tahtasına attım ve oturarak, "Umarım beğenirsiniz," diye mırıldandım.

"Sebze ve ekmek bol olduğu için mutluyum," diye mırıldandı Amber.

Jake iç geçirdi.

"Yiyebilir miyiz?" diye sordu

Ethan. "Lütfen yiyin," diye davet ettim.

Gecikmeden yemeye başladılar.

Kâseler dolaştırıldı, tabaklar bana uzatıldı, ben de köfteyi kesip servis ettim ve herkes sessizce (ve oldukça hızlı bir şekilde) yemeğini yiyordu. Tam o sırada, sohbet etmenin uygun olacağına karar verdim.

"En büyük oğlun bu akşam ne yapıyor? Şey... Conner," diye Jake'e sordum.

"Muhtemelen üçlü yapıyordur," diye mırıldandı

Amber. Ethan güldü.

Gözlerimi kocaman açarak ona

baktım. Jake, "Amber," diye

tersledi.

O tabağına baktı.

Jake bana baktı. "Şehirde bir işi var, Josie. Wayfarer's'ta çalışıyor. Bu akşam vardiyasında."

"Ah," diye mırıldandım.

Buna ekleyecek başka bir şey olmadığından, hepimiz yemeğimize devam ettik.

Ekmeğime tereyağı sürdükten sonra (bu arada, kasabadaki tek market olan Wayfarer's Grocers'dan satın almıştım; burada her zamanki çeşitli ürünler vardı, ama çoğunlukla mükemmel bir kasap tezgahı, taze organik sebzeler, olağanüstü deniz ürünleri seçkisi, çok çeşitli peynirler ve mükemmel ekmekler, çörekler ve hamur işleri yapan muhteşem bir fırın bulunan bir gurme marketiydi), "Peki, herkes kaç yaşında?" diye sordum.

"Ben sekizim," dedi Ethan hemen, ağzı dolu halde.

Amber hiçbir şey söylemedi, bu yüzden Jake bana "Amber on altı yaşında. Conner on yedi, neredeyse on sekiz. O lise üçüncü sınıf, o da lise son sınıf" dedi.

"Ah," diye mırıldandım, Conner'ın yaşına şaşıarak. Daha büyük görünüyordu.

Yemeğimizi yemeye devam ederken yine sessizliğe büründük.

"Bu gerçekten çok lezzetli, bebeğim," dedi Jake sonunda.

Ona baktım ve gülümsedim, içim yine ısındı. "Teşekkür ederim." Bana göz kırptı ve dikkatini tekrar tabağına çevirdi.

Ama bana göz kırptığında, midemde garip bir his uyandı. Sanki midem bir anda boşaldı ve o anda tüylerim diken diken oldu, ama bu hoş olmayan bir his değildi.

Ancak kafa karıştırıcıydı. Ama bunları düşünmenin sırası değildi, bu yüzden Amber'a baktım ve onun köfteye göz attığını gördüm.

Dudaklarımın hafifçe kıvrıldığını hissettim.

O vejeteryan değildi ve tabağını sebze ve patatesle doldurmuş olsa da, babası ve erkek kardeşinin zevkle yedikleri köfteyi denemek istediğini biliyordum.

Buna dikkat çekmedim. Çöreklerin bulunduğu sepeti aldım ve ona uzattım.

"Bir tane daha ister misin?"

Bana baktı, sonra tabağına geri döndü. "İyi değilim."

Sepeti yere koyarken onu inceledim.

Çok çekici bir kızdı, bu yüzden erkek arkadaşı olmasına şaşırmadım.

İstese muhtemelen birkaç tane bile olabilirdi.

Ve genç bir gece kadını gibi görünmeseydi daha da fazla. Onu incelerken bir karar verdim ve harekete geçtim.

"Amber," Ben dedi ve o bana bana bana "bilmiyorum bilmiyorum biliyorbüyükannem sana söyledi mi bilmiyorum ama ben moda sektöründe çalışıyorum."

"Evet, söyledi," diye mırıldandı, neredeyse boşalmış tabağına bakarak. Görünüşe göre yapabileceği tek şey buydu: mırıldanmak, homurdanmak ve fısıldamak.

Ayrıca çok güzel bir sesi vardı, bu yüzden bu durum çok talihsizdi. Ancak şimdi bununla uğraşmanın sırası değildi.

Öncelikler.

"O zaman, paylaşmamın sakıncası yoktur umarım, sen olağanüstü güzelsin."

Gözleri bana doğru çevrildi ve şaşkınlık vardı.

Bu da beni şaşırttı. Elbette aynaya bakmıştı. Ama kozmetik ürünlerini kullanma şekline bakılırsa, belki de bakmamıştı.

Konuşmaya devam ettim.

"Ancak, kozmetik ürünlerini biraz fazla kullanıyorsun. Eyelinerin oldukça kalın ve kaş kalemleri zaten var olanı doldurmak içindir, yeni bir şey çizmek için değil."

Amber'ın yüzü değişince odadaki hava da değişti. Yüzü gevşedi, sonra da buruşmaya başladı.

Yine de, bu çocukların annesinden hiç bahsedilmemişti, Jake artık eşlerinden hiçbiriyle birlikte değildi ve biri ona bunu söylemeliydi.

Bu zorunluydu. Bu
yüzden konuşmaya
devam ettim.

"Jean-Michel DuChamp bana makyaj yapmayı öğretti," dedim, yüzündeki buruşukluklar kayboldu, gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. "İsterseniz, bana öğrettiği bazı şeyleri size göstermekten memnuniyet duyarım. Size en çok yakışan renkleri açıkça görebiliyorsunuz, sadece çok fazla kullanıyorsunuz."

"Jean-Michel DuChamp'ı tanıyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki," diye cevapladım.

Uzun bir süre hızlıca gözlerini kırıştırdıktan sonra bana, "Onun iki kitabını da aldım. Birinde süper modelleri çılgın şekillerde makyajlamış, mesela birini bebek gibi göstermiş, Acadie'yi ise sert ve fütüristik bir görünüme kavuşturmuş. Diğerinde ise Hollywood yıldızlarına harika şeyler yapmış," dedi.

Acadie modelini tanıyordum. Çok güzel ve çok tatlı biriydi. O kitapları da biliyordum, çünkü Henry birinde çalışmıştı.

"Henry o kitabı modellerle çekti," dedim ona.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bunu nasıl bilmedim? Lydie bize Henry Gagnon için çalıştığını söylemişti. Bunu bilmeliydim."

Omuz silktim. "Nasıl bilmediğini bilmiyorum, ama o kitap Jean-Michel'in vizyonu ile ilgiliydi, Henry'nin fotoğraflarıyla değil. O genelde böyledir. Bazen fotoğraflar önemlidir. Bazen fotoğraflarda olanlar önemlidir. İkincisi söz konusu olduğunda, o bunu gölgede bırakmayı sevmez. Elbette kitapta adı geçiyordu, ama o kitapta Jean-Michel'in ön plana çıkmasını istediği için, sözleşmesinin hatırladığı kadarıyla, adı göze batmayacak şekilde yazılmıştı."

"Harika." Hâlâ fısıldıyordu.

Elimi uzattım ve "İstersen, senin fotoğrafını çekebilirim. Jean-Michel'e gönderip, sana bazı ipuçları vermesini isteyeceğim. O bunu benim için sık sık yapıyor. Giydiğim kıyafetin fotoğrafını çekip, onu nerede giydiğimi söylüyorum, o da bana makyajımı nasıl yapacağım ile ilgili oldukça ayrıntılı talimatlar gönderiyor. Eminim senin için de benzer bir şey yapmaktan mutluluk duyacaktır."

Gözleri şimdi çok büyük ve çok parlaktı ve hala fısıldayarak, "*Ciddi* misin?" dedi.

"Tabii ki," diye cevapladım.

"Aman Tanrım, *aman* Tanrım," diye nefes aldı ve sonra babasına baktı. "Baba, cep telefonumun yasağını kaldırmalısın. Taylor ve Taylor'a bunu anlatmalıyım!"

Jake ağzını açtı ama o bir şey söylemeden ben sormayı başardım, "Taylor ve Taylor mı?"

"En iyi arkadaşları," diye cevapladı Ethan. "Taylor bir kız. Diğer Taylor ise bir erkek ve o eşcinsel."

"O da Jean-Michel gibi makyaj sanatçısı olmak istiyor," diye ekledi Amber. "Taylor ise manken olmak istiyor."

"Yarın okulda onlara söyleyebilirsin," diye araya girdi Jake ve Amber'ın gözleri babasına döndü.

"Baba! Lütfen! Cidden, *Jean-Michel DuChamp'tan* bahsediyoruz!" diye bağırdı. "Bunu *hemen* bilmeleri gerekiyor."

"Bebeğim, yaptığın saçmalıkları kesersen, *hemen* öğrenirler. Ama sen saçmalıklarını kesmedin, bu yüzden *yarın* öğrenecekler," dedi Jake ve "Evet?" diyerek cümlesini bitirdi.

"Bu tamamen haksızlık ve tamamen delilik," diye cevap verdi. "Sanki... sanki... Jimmy Choo içeri girip bana ayakkabı ayarlamayı teklif etti ve sen benim arkadaşlarıma bu rüyanın gerçekleştiğini söylememe izin vermiyorsun."

Şaşırtıcı bir şekilde, Amber ile bazı ortak noktalarımız olduğu ortaya çıktı.

"Yarın, Amber," dedi Jake.

"Tanrım!" diye bağırdı Amber ve sandalyesine geri yaslandı.

"Ne yazık ki, bu oldukça zor bir ders," dedim ve tüm gözlerin bana çevrildiğini hissettim, ama ben Amber'a bakıyordum. "*Ne tür saçmalıklar* yaptığını bilmiyorum ama bu açıkça babanı üzüyor. Elbette dramatik davranmayı ve yanlış anlaşıldığını hissetmeyi seçebilirsin. Ama gerçekte, istediğini elde etmenin en kolay yolu babanın istediği gibi davranmaktır. O zaman özgürlüklerin sana verilir ve şu anda hissettiğin gibi hissetmezsin. Böylece bunu arkadaşlarınla paylaşabilirsin."

"Tabii. Babam tamamen mantıksız davrandığında onun istediğini yapayım," diye tısladı. "Peki bu nasıl olacak?" diye sordum.

"Noah'ı sevmiyor," diye cevapladı. "Noah kim?" diye sordum.

"Erkek arkadaşım ve o tamamen dürüst biri," diye cevapladı.

"Anladığımdan emin değilim," diye itiraf ettim. "Baban, bu Noah'ın" — durakladım — "*doğrucu* olduğu konusunda seninle aynı fikirde olmadığı için *mantıksız* davranıyor mu?"

"Hayır," dedi. "Noah beni Boston'daki bir konsere götürmek istiyor ama babam herkes giderken benim gitmeme izin vermiyor. Sadece bir eyalet ötede, Miami falan değil ki. Ve sanırım babam, onun *tamamen* mantıksız davrandığına dair hislerimi ona *açıkça* söylediğimde pek hoşuna gitmedi."

"O, f-kelimesini kullandı," dedi Ethan. "Yani, *milyonlarca* kez."

Tanrım.

F-kelimesi mi?

Bu kıza birinin el atması gerektiği açıktı ve büyükannem yokken onu büyükannemin masasına oturtan ben olmaya karar verdim.

"İlk olarak," diye başladım, "Bir hanımefendi küfür etmemelidir. Bu kaba bir davranıştır. Küfürlü kelimelerin kullanıldığı durumlar vardır ama bunlar nadirdir. İkincisi, on altı yaşındaki bir kızın erkek arkadaşıyla başka bir eyalete konser izlemeye gitmesi fikri tamamen saçmadır."

Bana bakarak yine hızla gözlerini kırpıştırdı ve Jake'in homurdandığını duydum ama henüz bitirmemiştim.

"Amber, babanın bir erkek olduğunu belirtmeme gerek olmadığını eminim..." diye başladım ama o şaşkınlığını kaybetti ve sözümü kesti.

"Hayır, bunu belirtmene gerek yok," diye tersledi.

"Dediğim gibi," diye devam ettim, o keskin sesini kesince. "Baban bir erkek, yani bir zamanlar Noah gibi genç bir adamdı. Sen ise olağanüstü güzel bir genç kadınsın. Eminim bu gerçeği baban da fark etmiştir. Babanın, eskiden genç bir erkek olduğu için, genç erkekler hakkında senden çok daha fazla şey bildiğini tahmin ediyorum. Yani, bu Noah'ı sevmiyorsa, bu açıdan bakarsan, muhtemelen ne dediğini biliyordur."

Jake'in boğazından gelen, yutulmuş ve eğlenceli bir homurtu daha duydum. Ethan'ın yutulmamış bir kıkırdamasını da duydum ama Amber bana ters ters bakarken ben devam ettim.

"Her ne olursa olsun, Noah erdemin timsali olabilir, ama baban seni seviyorsa, onu sevmemek bir baba olarak onun görevidir. Bir erkekle vakit geçirmeni umursamıyorsa, o zaman üzölmelisin."

hiçbir şeyi umursamıyor olması, Amber, çok şey ifade ediyor ve sen de bir an durup onu dinlemelisin, çünkü o umursuyor."

Konuşmam bittiğinde, Amber artık bana öfkeyle bakmıyordu, iki erkek Spears da esprili davranmıyordu ve odadaki hava ağırlaşmıştı.

Nedenini biliyordum.

Çünkü beni tanıyorlardı. Büyükanne mi tanıyorlardı. Büyükbabamı ve babamı tanıyorlardı. Ve babamın beni umursamadığını biliyorlardı.

Hiçbir şekilde.

Hiçbir şekilde.

Amber sessizce konuşmaya başladığında, bu endişe verici anlayıştan zihnim kopmuştu.

"Lydie de böyle derdi. 'Erdem timsali' gibi kelimeler kullanarak böyle söylemezdi, ama muhtemelen böyle derdi."

"Büyükanne mi tanıdığım en bilge insandı," diye cevapladım, "o zaman belki de onu dinlemelisin. Şimdi, köfte ister misin?" diye sordum ve ekledim, "Yoksa Noah vejeteryan mı ve onun gibi olmazsan bir şekilde çekici görünmeyeceğinden mi korkuyorsun?"

"Kilo vermek için iyi bir yol olduğunu duydum," dedi.

"Aslında değil," diye cevap verdim. "Bu, bunu yapan insanların inandığı bir uygulamadır. Ancak, kilo vermek için bunu yapıyorsan, kilo vermekle ilgilenmene gerek olmadığını düşünürsek, bu bir faktör değildir. Harika bir vücudun var. Neden bunu değiştirmeye çalıştığını anlayamıyorum."

"Ben de öyle dedim," diye araya girdi Ethan.

"Sen *sekiz* yaşındasın ve benim *kardeşimsin*," diye karşılık verdi Amber, gözlerini kardeşine dikerek.

"Ben sekiz yaşında değilim ve senin kardeşin de değilim. Yirmi üç yıldır haute couture sektöründe çalışıyorum," diye hatırlattım ve bakışları bana yöneldi. "Ve inan bana, harika bir vücudun var. Daha bir saat bile olmadan iki kez kilo vermekten bahsettin. Bunu yapmayı bırak. Bu çok saçma. Ve biri sana aksini söylerse, ona bunun saçmalığını söyle."

Yine bana göz kırptı.

Ethan kahkahayı bastı.

"Şimdi," onun kahkahaları arasında konuştum, "akşam yemeğinden sonra, Jean-Michel için fotoğrafını çekecek miyiz, çekmeyecek miyiz?"

"Tabii ki," diye fısıldadı, bu sefer şaşkınlık içinde değil. Neden fısıldadığını bilmiyordum ve benim için önemi yoktu.

"Harika. Yüzünü yıkaman gerekecek," dedim. "Temiz bir palete ihtiyacı olacak."

"Ben yapabilirim," diye kabul etti.

"Tamam," dedim ve masaya bakarak sordum, "İkinci porsiyon isteyen var mı?"

"Köfte!" dedi Ethan, nedense bunu aşırı yüksek sesle söyledi.

Ve çok eğlenceli ve tatlı bir çocuk olan Ethan'dan geldiği için bunun hiç de can sıkıcı olmadığını fark ettim.

"Tabağını ver," diye emrettim.

Bana tabağını uzattı.

Ona köfte verdim.

Sonra dikkatimi tekrar tabağıma verdim ama biraz havuç yedikten sonra, olağandışı bir şey hissettim ve gözlerimi kaldırdım.

Jake'in beni izlediğini görünce midem yine o şekilde çöktü. Yüzü yumuşaktı ve mutfak ışığında artık gri olan gözlerinde, çözemediğim bir şey vardı.

Ne olduğunu anlayamadan, ağzı yavaşça, tembelce yıkıcı bir gülümsemeye dönüştü ve bu gülümseme nefes almamı bozdu, sonra kızına dönüp "Ekmeği uzat, bebeğim" dedi.

O bakışın arkasında ne olduğunu gerçekten bilmek istediğimi fark ettim. Ne düşündüğünü ve belki de daha fazlasını, ne hissettiğini.

Ve bunun, asla bilemeyeceğim, çünkü asla sormayacağım ve muhtemelen bana asla söylemeyeceği için açıklanamayan bir acıya neden olduğunu fark ettim.

Acıyı atlatmak için yemeğimi bitirip tatlıyı servis etmeye karar verdim, çünkü köfte (küçük çocuklu bir aileye hiç yemek yapmadığım için internette bulduğum bir tarifi, bu yüzden yeni şeyler deniyordum) oldukça lezzetliydi.

Ama pavlovalarım *muhteşemdi*.

* * * * *

Köfte ve pavlova yedikten sonraydı.

Çocuklar mutfak masasında ödevlerini yapıyorlardı ve ben Jake ile bulaşıkları yıkıyordum.

Jake'in bulaşıkları yıkaması ilginç geldi. Jake ile bulaşık yıkamak da hoşuma gitti. Henry için yemek pişirdiğimde de o da bulaşıkları yıkamama yardım ederdi ve bunu da severdim.

"Yemek harikaydı, bebeğim. Sonunda yediğimiz şey, vay canına," diye mırıldandı Jake, tabağı kurularken.

"Beğendiğine sevindim," dedim, ona söylediğim gibi (*çok*) memnun hissederek ve o bitirdiği tabağı yaptığı yığına koyduğunda ona başka bir ıslak tabak uzattım.

"Lydie'ye söyledim, sana da söyleyeceğim, bulaşık makinesine ihtiyacım var," dedi. "Büyükannem her zaman iki tane olduğunu söylerdi. Elleri."

"Evet, hep öyle derdi," diye cevapladı sessizce, derin sesinde eğlence vardı ama melankoliyi de duyabiliyordum.

Onun ses tonu beni de aynı şekilde hissettirdiği için, eğlenceli kısmı *hariç*, cevap vermemeye karar verdim.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

Geçmemişti.

"Hayır," diye cevapladım.

"Hayır mı?" diye sordu ve ben ona bakarken ona başka bir tabak uzattım.

"Bu sabah Eliza Weaver'ı ziyaret ettim." "Kim?"

"Eliza Weaver, Arnold Weaver'ın karısı."

"Avukat mı?"

Başımı salladım ve kaşları çatıldı. "Vasiyette bir sorun mu var?"

Kafamı salladım ve dikkatimi lavabonun dibindeki gümüş çatal bıçaklara çevirdim. "Weaverlar aile dostlarımız. Eliza hasta." Bir an durup, Bay Weaver'ın yemek odasına kurduğu hastane yatağında yatan Eliza'yı düşündüm ve sözlerime devam ettim. "Ağır hasta."

"Tanrım, bebeğim, üzıldüm," diye fısıldadı.

"Ben..." Ona baktım ve ona durulanmış çatalları uzattım. "Onu o halde görmek çok üzücüydü. Eskiden çok neşeli biriydi." Tekrar lavaboya baktım ve başka çatal bıçak aradım. "Bay Weaver ona çok düşkündür. Her zaman öyleydi. Bunu açıkça gösterir, ben de bunu her zaman çekici bulmuşumdur. Çok acı çekiyor."

"Çok kötü, Josie," diye mırıldandı Jake.

"Evet," diye onayladım ve ona bakmadan temiz çatal bıçak takımını uzattım. "Bay Weaver ile konuştum. İşten izin aldı ama o da bir ortak ve bu durum onun için de zor. Magdalene'de kaldığım süre boyunca sabahları birkaç saatliğine yanına gelmeme izin vermesi için onu ikna ettim."

Bayan Weaver'ın çoğu arkadaşının hemşire olmasından ve arkadaşlarının gündüzleri çalışmak zorunda olmasından bıktığını söylüyor, ama ben buradayken çalışmıyorum. Bu yüzden o birkaç saat ofisteyken ben onunla oturup vakit geçireceğim."

Jake hiçbir şey söylemedi.

Jake, ona uzattığım damlayan çatal bıçakları da almadı, ben de yanına baktım ve onun hareketsiz bir şekilde bana baktığını gördüm.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

Kafasını hafifçe salladı ve çatal bıçağı aldı, "Çok nazıksın tatlım," dedi.

Omuz silktim ve dikkatimi tekrar köpüklü suya verdim. "Büyükanne mi severlerdi."

"Seni de sevdikleri belli."

Seviyorlardı ve ben de bunu seviyordum. Sadece bu şekilde acı çekmelerini sevmiyordum.

Cevap vermedim.

"Peki, Magdalene'de ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum" diye cevapladım.

Ve gerçekten bilmiyordum.

Hiçbir müzayede evini aramamıştım. Emlakçıyı aramamıştım. Büyükanne min eşyalarını ayırmaya başlamamıştım.

O gün yaptığım tek şey, menüyü belirledikten, şehre gidip yiyecekleri aldıktan ve Weaver'ları ziyaret ettikten sonra, en az hoşum olan üstümü ve büyükanne min çizimleri giyip bahçesine gidip kış için hazırlamak için çalışmaktı. Kim dikti bilmiyordum, çünkü büyükanne min artık orada çalışmıyordu ve bahçe, onun ciddiyetle baktığı zamankinden çok daha az doluydu, ama o yaz çalışılmıştı.

Ayrıca, bu tür işler için daha uygun giysiler almak için alışveriş merkezine gitmem gerektiğini de not etmişim.

Sonra bu notu zihnimde tuttuğum için rahatsız oldum, çünkü bunu yapmak hiç mantıklı değildi.

Gelecekte bahçecilik yapmayacaktım.

Öyleyse neden böyle bir şey yapmak için kıyafet alayım ki?

"Nasılsın?" diye sordu Jake, ben tencereleri ısılatmak için lavabonun fişini çekerken.

"Roma'da olmam gerekiyor," dedim

ona. "Ne zaman?"

Gerçekten ne zaman?

Henry bugün oraya uçmuştu, bu yüzden yarın en iyi senaryo olurdu.
Ancak bu imkansızdı.

Ve garip bir şekilde, bir kez daha valizimi toplayıp uçağa binmek, saatlerce uçakta mahsur kalmak, inip başka bir otele gitmek, o otel Roma'nın tüm muhteşemliğine sahip olsa bile, hiç de çekici gelmiyordu.

"Paris'te olmam lazım," diye devam ettim, kendime konuşuyordum ve bunun mantıklı olmadığını fark etmiyordum.

"Ne?" diye sordu Jake.

"Ya da Henry'nin yanına Sidney'e gitmeliyim diye düşünüyorum." Sidney'deki iş bir ay sonra başlayacaktı.

Ama Sydney'i *çok sevmeme* rağmen, Sydney'i düşünmüyordum.

Hayır, daha çok, o Los Angeles'a tatile döndüğünde ona katılmam gerektiğini düşünüyordum.

Ve o ara üç ay sonraydı. "Josie... *ne?*"

Ona tamamen döndüm ve gözlerine baktım. "Boston Stone dün buraya geldi," dedim.

Onun varlığı yine o şişkinlik ve ısınma hissini uyandırdı, gözleri kısıldı ve tuhaf (ama biraz endişe verici) bir ses tonuyla fısıldadı, "Ne yaptı?"

"Lavender House'u satın almak istiyor," dedim.

"Evet." Ethan'ın masadan seslendiğini duydum. "O istiyor ama Lydie ona Atlantik'e atlamasını söyledi."

"Öyle demedi," diye Amber abla üstünlüğüyle itiraz etti. "Onu ancak cesedini çiğneyerek geçebileceğini söyledi."

Hava yine ağırlaşırken ve Ethan'ın gözleri kız kardeşine dikilirken midem burkuldu.

"Tanrım, Amber, daha aptal ol, neden olmuyorsun?" diye bağırdı, ama sesinde hafif bir titreme vardı.

Ona aptal olduğunu söylemesine gerek yoktu. Bana bakıyordu ve yüzü solgundu.

"Üzgünüm, Josie," dedi yumuşak bir sesle.

Harika.

Artık çocuklar bana Josie diyorlardı.

"Önemli değil," dedim sertçe ve tencere ve tavalara geri döndüm.

Patates tavaşını sıcak suyla doldurmak için musluğu açtım ama Jake'in eli benimkinden hemen sonra çıktı ve musluğu kapattı.

Ona tekrar baktım.

"Stone'a ne dedin?" diye sordu.

"Ona, büyükannemi kaybettikten beş gün sonra habersizce ortaya çıktığı için onunla bu konuyu konuşmaya hazır olmadığımı söyledim."

"Peki onunla konuşmaya hazır olacak mısın?" diye sordu ve ben başımı salladım.

"Hayır."

Bunu söyledim ve söylediğimde kendime şaşırdım, çünkü o ana kadar bu kararı vermemiştim.

Yine de ciddi dim.

"Yani evi elinde tutacaksın?" diye sordu Jake.

"Tabii ki," Ethan benim için cevap verdi ve ben omzumun üzerinden ona baktım. "Lydie, Lavender House'u kendisinden daha çok seven tek kişinin Josie olduğunu ve onu asla ailenin elinden çıkarmayacağını söyledi."

Onun sözleri üzerine, ıslak elimle lavabonun kenarına dokundum ve nefes aldım, zihnim boşaldı.

"Bebeğim?" Jake'in sesini duydum ama hiçbir şey söylemedim. Sonra boynumun yanında sıcak bir el hissettim ve Jake'in göğsünü gördüm ve "Josie? İyi misin?" diye seslendiğini duydum.

Gözlerimi ona doğru kaldırdım.

"Lavender House'u büyükannemden daha çok seven tek kişi benim ve onu asla aileden dışarı çıkarmam," diye fısıldadım. "Yani evet, soruna cevap vermek gerekirse, evi saklayacağım."

Bu da yine o anda verdiğim bir karardı. Ve yine tutmaya niyetli olduğum bir karardı. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ya da neden.

Lavender House benim hayatıma uymuyordu. Dünyayı dolaşırken kocaman bir evi başıboş bırakamazdım.

Ama onu bırakamazdım
da. Asla.

Asla.

Öldüğümde, çocuklarım olmadığı ve benim yaşımda da olmayacağı için, anlaşılır bir şekilde "aileden çıkacaktı".

Ama bu gerçekleşene kadar aile içinde kalacaktı.

"Harika!" Ethan bağırdı ve ben, hala elini boynuma koymuş, bana dikkatle bakan Jake'e tekrar odaklanmaya başladım. "Kesinlikle biliyordum," diye devam etti Ethan. "Bu, buraya gelmeye devam edebileceğimiz anlamına geliyor, ama artık Josie bizim için yemek pişirecek."

"Evet," Amber daha az coşkuyla cevap verdi, ama yine de Ethan'dan daha coşkulu olmak zordu.

"Bebeğim," diye seslendi Jake ve ben zaten ona bakıyordum, ona odaklandığımı belirtmek için başımı salladım. "İyi misin?" diye sessizce sordu.

"Hayır," nedense paylaştım. Beni inceledi.

Sonra bu sefer çok sessizce, "Konuşuruz. Yarın. Çocuklar olmadan," dedi.

Yine, nedenini bilmediğim bir nedenden dolayı, başımı sallayarak kabul ettim.

Elini elime sıkıca bastırdı. "Git kendine biraz daha şarap doldur ve rahatla. Tavaları ben bitiririm."

"Tavaları ben bitirebilirim."

"Bebeğim." Yüzünü yaklaştırıp sesini alçaltarak daha ciddi bir tonla tekrar elimi sıktı. "Ne dedim ben?"

Bunu şaşırtıcı buldum. Uygunsuz bir şekilde otoriter ve diktatörceydi.

Daha da şaşırtıcı olanı, kendimi başımı sallarken, onun önünden kayarken ve onun uygunsuz bir şekilde diktatörce söylediği şeyi yaparken bulmamdı.

Bu, hepimiz aile odasına geçip televizyon izlemeye başlamadan önce, on beş dakikamı mutfak masasında şarap yudumlarırken geçirdiğim anlamına geliyordu. Ama önce telefonumu alıp Ethan'ın çarpım ödevindeki cevaplarını (matematikte umutsuz vaka olduğum için) hesap makinesinde kontrol ettim.

Otuz sorudan birini yanlış cevaplamıştı.

Bu da onun zeki olduğu kadar eğlenceli ve oldukça tatlı olduğunu gösteriyordu.

Ve ona yanlış soruyu tekrar yapmasını istediğimde, dudaklarını hareket ettirerek parmaklarıyla sayarken bile bunun tam anlamıyla doğru olduğunu hissettim.

Bunu hissettim çünkü bunun da çok sevimli olduğunu düşündüm.

* * *

Akşamın sonu gelmişti. Jake'in kamyonetinin yanında duruyorduk ve ben Amber'a sesleniyordum.

"Jean-Michel bana geri dönünce babana haber vereceğim," dedim ona, o benim yüz yıkama jelimle yüzünü temizlerken ve ben onun fotoğrafını çekerken. Her ne kadar

Geç olduğu için Jean-Michel'e ertesı güne kadar mesaj atmayacaktı, çünkü o New York'taydı ve bu kabalık olurdu.

"Tamam," diye mırıldandı.

"Seninle tanışmak çok güzeldi," diye devam ettim.

"Ben de," diye mırıldandı, elini garip bir şekilde salladı ve kamyonete doğru yürüdü.

Kısa yolculuğuna daha yeni başlamıştı ki Ethan öne atıldı ve belime bir kez daha sarıldı.

Bu sefer, o uzaklaşmadan önce elimi omzuna koyup sıktım.

"Seninle tanışmak çok güzeldi ve yemekler de *muhteşemdi*!" dedi.

"Böyle düşündüğüne sevindim, ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum," diye cevap verdim.

Bana kocaman bir gülümsemeyle el salladı ve kamyonete doğru koştu.

Jake onun yerini doldurdu ve bunu yaptığında, "Güzel bir geceydi" dedi.

Gerçekten de öyleydi ve görünüşe göre hepimiz için öyleydi.

Ben de başımı salladım.

"Yarın, saat dokuzda. The Shack'te buluşalım." Ona

şaşkınlıkla baktım.

Şaşkındım çünkü The Shack, şey... *bir kulübeydi*. Rıhtımdaydı ve oradan haberim vardı ve büyükannemin ara sıra oraya gittiğini biliyordum, ama aynı zamanda orayı görmüştüm ve şey... *korkunçtu*.

"The Shack mı?" diye sordum ve o gülümsedi.

"The Shack, zeki," dedi garip bir şekilde, çünkü neden "zeki" kelimesini eklediğini anlayamadım. "Dokuz," diye bitirdi.

"Ben, şey... belki sana kahvaltı hazırlayabilirim," diye önerdim.

"Yapabilirsin, ama yaparsan sana o kadar lezzetli ki seni hayran bırakacak deniz ürünlü omletlerini tanıtmaya fırsatım olmaz. Ve senin kahvaltı hazırlamakla değil, o güzel mavi gözlerinin arkasında olup biten her şeyi bana anlatmaya odaklanmanı istiyorum."

Güzel mavi gözler mi?

Gözlerimi mi kastetti?

Sadece bu düşünce bile midemi bulandırdı.

"Öyleyse dokuz. The Shack," diye emretti.

Kabul etmeden önce iç geçirdim, "Tamam."

Bana bir kez daha gülümsedi, eğilip yanağıma bir kez daha dudaklarını değdirdi ve sonra bir santim bile geri çekilmeden fısıldadı, "Güzel bir gece için teşekkürler."

"Rica ederim."

Lavender House'un loş dış ışıklarında bile, başını sallayıp uzaklaşmadan önce gözlerinin eğlenceyle parladığını görebiliyordum. "Görüşürüz, bebeğim," dedi.

"Uh... erm... sonra görüşürüz," diye seslendim.

Onun kamyonetine binmesini izledim.

Ethan arka koltuktan bana el salladığında ben de ona el salladım.

Kamyonet yol boyunca gürültü yapmaya başladığında eve taşındım.

İçeri girip kapı arkamdan kapanıp kilitlendiğinde, mutfağa gidip ışıkları kapatana kadar bunu hissetmedim.

Ev garip geliyordu.

Garip bir şekilde boş
gibi.

Hiç böyle hissetmemiştim. Her zaman tam tersi hissettirirdi, sadece büyükannem ve ben olsak bile.

Canlı.

Canlı.

Şimdi ise
sessizdi.

Yalnız.

"Ya da belki de sadece sen öyle hissediyorsun, tatlım."

Bu sözleri ben söylemişim ve sadece söylediğim gerçeği değil, söylediğim sözler o kadar şaşırtıcı ve rahatsız ediciydi ki, anında onları kafamdan silip ışık anahtarına doğru yürüdüm.

Ama yönümü tersine çevirdim ve ışıkları kapatmak yerine, tıpalı şarap şişesine gittim ve kendime son kalan şarabı koydum.

Onu yanıma alarak, ancak o zaman ışıkları kapattım. Ve
aydınlık odaya gittim.

Altıncı Bölüm

Şiddetli

Ev neredeyse tamamen karanlık ve sessizdi, bir elinde bir şişe bira olan Jake, diğer elini masasındaki kilitli çekmeceye uzattı.

Josie'nin gözlerinin renginde mavi saten kurdeleyle bağlanmış uzun zarf yığınının çıkardı.

Nefesini tuttu, yığını masanın üzerine koydu ve kurdelenin ucunu kayana kadar çekti. Sonra işaret parmağının ucuyla yığını tarayarak aradığını buldu.

En sevdiği zarf, en üzücü olanıydı. Zarf pembeydi.

Birayı bir kenara koydu, pembe zarfın üzerindeki yığını çevirdi ve onu aldı.

Sonra yığını yukarı kaydırarak ve mavi olanı çıkardı.

Birasını aldı ve pencerenin yanındaki sandalyesine geçti. Ayaklı lamba zaten açıktı, bu yüzden sandalyeye oturdu, birayı yanındaki masaya koydu ve sık sık eline aldığı mektupları çıkardı, dikkatlice açtı.

Yine birasını aldı, arkasına yaslandı ve mektupları kaldırdı, mavi olan en üstteydi, gözleri küçük, düzenli, ama bir şekilde narin ve kesinlikle kadınsı yazıyı taradı.

Sevgili büyükanne,

Az önce telefonda konuştuk ve senin için endişeleniyorum. Telefon görüşmemiz senin benim için endişelendiğinle ilgili olduğu için bu biraz garip gelebilir.

Lütfen endişelenme. Lütfen?

Ben mutluyum, büyükanne. Gerçekten mutluyum. Dürüstçe söylüyorum.

Az önce konuşurken bunu söylemek istedim ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Belki de bunu yüksek sesle itiraf etmek ya da sana söyleyip seni daha fazla üzmemek istemediğim için ağzımdan çıkaramadım.

Ama bilmen gerekir ki, yalnız olmak benim için sorun değil. Ben böyle olmasını istiyorum.

Gerçekten öyle.

Zaten çoğu zaman yalnız olmadığımı biliyorsun. Ama ne demek istediğimi anladığımı düşünüyorum.

İlk hatıram, mutfakta o ve o, o yerde yatıyordu, nasıl olduğunu biliyorsun. Sana anlatmıştım. Ve ondan sonra daha da hoş olmayan başka hatıralar da vardı. Onları da biliyorsun.

Ve evet, gerçek şu ki, bu beni etkiledi. Evet, bu beni ilişkilerden uzaklaştırdı. Bunun sağlıklı olmadığını düşündüğünü biliyorum, ama gerçekten, sorun yok.

İnsanlara ihtiyaç duyan insanlar var, bazen çok sayıda insana. Ve olanların beni öyle bir insan yapmadığını anlıyorum. Ama bu, kurduğum ilişkilerin aslında anlamlı olduğu, yalnız hissetmemek için bir araya gelen ruhlar topluluğu olmadığı anlamına geliyor. Buna ihtiyacım yok çünkü kendimi asla yalnız hissetmiyorum.

Bir erkek arkadaşım olsaydı, çok nazik ve anlayışlı, sabırlı ve kibar, düşünceli, yufka yürekli ve evet, belki de yakışıklı ve zarif, kesinlikle zeki ve başarılı olması gerekirdi.

Tüm bunlar ve sonuncusu özellikle, çünkü onun kendi eğlenceleri olmasını isterim, benimle çok fazla zaman geçirmek zorunda kalmasını istemem. Çünkü yalnız kalmayı seviyorum. Kendi kendime vakit geçirmeyi seviyorum.

Bu, bazen nazik bir dokunuş, bir erkeğin takdirle bana bakması, bir gün birbirimize bakıp, anlayıp gülümseyebileceğimiz ortak bir geçmiş oluşturmayı özlemediğim anlamına gelmez.

Ama ben bu özlemleri çoktan bıraktım. Birçok erkekle tanışıyorum ama hayatımı paylaşmam gereken bu adam, o adam yok, büyükanne. Bunu anladım ve kabullendim. Keyif aldığım, beni meşgul eden bir hayat kurdum ve bundan mutluyum.

Gerçekten.

Tüm bu zorluklara rağmen hala aşka, romantizme, tüm o heyecan verici olasılıklara inanman bana olağanüstü geliyor. Ve benim için bunu istemen beni çok mutlu ediyor.

Kalbinde anlamanı istediğim şey, benim için her türlü güzelliği istemeni çok hoş bulsam da, ben onsuz da tamamen mutluyum.

*Senin sevgine sahibim ve ihtiyacım olan
tek şey bu. Sen de benim sevgime
sahipsin.*

*Sonsuza kadar ve
tamamen. Senin,*

Josie

Jake bir yudum bira içti, bardağı kenara koydu ve pembe kağıdı önüne getirdi. Birasını etiketledi ve gözlerini dağınık, kıvrımlı kızsı harflere indirdi.

Büyükanne!

Aman Tanrım! İnanmayacaksın!

Alicia Tiffany'den duydu, bana anlattı ama ben ona inanmadım, sonra öğle yemeğinde yanıma geldi!

Andy Collins!

Harikaydı. Öğle yemeği boyunca benimle oturup konuştu. Ve yarın orada görüşeceğimizi söyledi!

Şimdi, biliyorsunuz, en iyisinden başka hiçbir şeyle yetinmeyeceğim. Erkek arkadaşım güçlü, uzun boylu, yakışıklı, zeki, koruyucu, sert, çok sert, harika olacak ve beni çok sevecek. Sonra onu Maine'e taşınmaya ve Lavender House'da yaşamaya ve üç çocuk sahibi olmaya ikna edeceğim (iki kız, bir erkek, erkek tabii ki en büyük olacak, böylece kız kardeşlerine bakabilir) ve ben bahçeyle uğraşıp lavanta yetiştireceğim ve Aga'da yemek pişireceğim ve o da, bilmiyorum, balıkçı falan olacak.

Andy'nin tüm bunları yapabileceğinden emin değilim, ama o güçlü ve uzun boylu (futbol takımında!) ve çok sevimli.

Keşke size onun resmini gösterebilseydim.

Tabii ki babam on yedi yaşına gelene kadar kimseyle çıkmamamı söylüyor, bu çok tuhaf ve acımasızca çünkü çoğu arkadaşım on beş yaşında çıkmaya başladı (sadece arabada değil) ve ben zaten on altı yaşındayım (ve kendi ehliyetim var, Tanrı aşkına!) ve şimdiden iki erkeğe hayır demek zorunda kaldım! Felaketti! Nefret ettim! Ve herkes benim çok titiz olduğumu düşünüyor, bu çok kötü!

Ama ikisi de okulun en yakışıklı çocuğu Andy değildi!

Yarın tekrar yazacağım ve öğle yemeğinde yanıma oturup oturmadığını sana haber vereceğim.

Keşke babamla konuşsaydın. Belki onu ikna edersin, bu yaz Lavender House'a gitmeme izin vermesinin yanı sıra Andy ile çıkmama da izin verir (eğer o sorarsa ve sen anlamadıysan, umarım sorar!!!!!!!!!!).

Tamam. Peki, gitmeliyim. Ödevim var (Cebir. İğrenç. Bay Powell çok sıkıcı!). Sadece bunu bilmeni istedim. Şimdi babamın masasından birkaç pul çalmalıyım. Biri bunun için, diğeri de yarın sana Andy'nin yine benimle oturduğunu yazacağım mektup için.

Seni seviyorum. Umarım iyisindir. Seni özledim.

Babamla tekrar konuşmaya başla. Lütfen? Geçen yaz Lavender House'u özledim.

Ama en çok seni özledim.

Tüm sevgimle, sonsuza kadar ve tamamen, Josie

Jake mektupları bir kenara koydu ve pencereden denizi seyretti, Andy'nin ertesi gün yine onunla oturacağını biliyordu.

Ve Andy'nin daha fazlasını yaptığını biliyordu.

Onu dövdü, kuzum.

Lydie'nin sözleri beynine çarptığında gözlerini kapattı ama bu onların gelmesini engellemedi.

O çocukla çıkmak için o kadar çok istiyordu ki, gizlice evden kaçtı. Bunu bir yıldan fazla sürdürdü. Bir gece eve döndüğünde, babası bunu öğrendi ve onu dövdü, kuzum. Babası onu o kadar kötü dövdü ki, bir hafta hastanede kaldı.

Jake gözlerini açtı ve şişeden bir yudum daha aldı.

Onu dövdü, kuzum.

Nefes aldı.

Onu o kadar kötü dövdü ki, bir hafta hastanede kaldı.

Pencereden dışarı baktı, ama hiçbir şey görmedi.

Erkeğim güçlü, uzun boylu, yakışıklı, zeki, koruyucu ve sert, çok sert, harika olacak ve beni çok sevecek.

Bunu yapabilir.

Çok nazik ve anlayışlı, sabırlı ve kibar, düşünceli, yufka yürekli ve evet, belki de şık ve zarif, kesinlikle zeki ve başarılı olması gerekecek.

Bunu yapamazdı.

Jake birasını bir yudum daha içti.

Onu yendi, kuzum.

Birayı fırlatmamak için parmaklarıyla sıkıca tutarken çenesinin gerildiğini hissetti. Eğer fırlatırsa, o pisliği temizlemek zorunda kalırdı ve bu da çocukları uyandırabilirdi.

Bunun yerine, mektupları zarflara geri koydu, kalktı ve birasını da yanına alarak masaya geri döndü. Lydie'nin verdiği Josie'nin mektuplarını bir araya getirdi ve kurdeleyle bağladı.

Sonra çekmeceyi açtı ve yığını içine atmak üzereyken, en altında onu gördü.

Mektupları masanın üzerine koydu, çekmeceye uzandı ve çerçeveyi çıkardı.

Josie'nin fotoğrafıydı.

Josie bir plajdaydı. Ten rengi bronzlaşmıştı. Uzun sarı saçları rüzgârla savruluyordu, elini kaldırıp saçlarını geri çekmiş

başının üstünde tutuyordu, ama saçlarının uçları lens tarafından yakalanmış, yüzünün etrafında uçuşuyordu. Diğer eli kalçasının üzerindeydi. Ayakta duruyor, uzağa gülümsüyordu, boynundaki fular rüzgarda uçuşuyor, gözlerinde güneş gözlüğü vardı, sundresi uzun, ince ama kıvrımlı vücuduna yapışmıştı.

Onun beyinsiz fotoğrafçı patronu bu fotoğrafı çekti, Lydie'ye verdi ve Lydie de Jake'e verdi.

Fotoğraf, 50'li yılların İtalyan bomba güzellerinden birinin fotoğrafı gibi görünüyordu. İtalyan çünkü Josie sofistike görünüyordu. Egzotik. Göz alıcı. Şık. Bunların hepsine sahip olduğu için, Amerikalı olamazdı, yabancı, bilinmeyen, ulaşılamaz bir şey olmalıydı.

İmkansız.

O yüzden, o birkaç saatini ofiste geçirirken ben de onunla oturup bekleyeceğim. Jake, daha fazla bira içerken bile gözlerini fotoğraftan ayırmadı.

Ve inan bana, muhteşem bir vücudun var. Daha bir saat bile olmadan iki kez kilo vermekten bahsettin. Bunu yapmayı bırak. Bu çok saçma. Ve biri sana aksini söylerse, ona bu saçmalığı söyle.

Fotoğrafa gülümsedi.

Onu yendi, kuzum.

Gülümsemesi kayboldu.

Siktir, o beyinsiz fotoğrafçı patronu yıllardır bunu yaşıyordu.

Yıllardır.

Ve hala büyükannesinin tabutunun yanında tek başına oturuyordu. *Evet, soruna cevap vermek gerekirse, evi tutacağım.* O evi tutuyordu.

Bu, onu kendilerine saklayabilecekleri anlamına geliyordu.

Jake'in bunu gerçekleştirmesi gerekiyordu.

Fotoğrafı çekmeceye geri koydu ve mektupları da oraya geri koydu. Çekmeceyi kapattı. Kilitledi. Son bir yudum birayı içti, ışıkları kapattı, yatak odasına gitti, soyundu ve yatağa girdi.

Geç olmuştu ve biraz uykuya ihtiyacı vardı.

Çünkü yarın sabah kahvaltıda Josie ile buluşacaktı.

Yedinci Bölüm

Nefes nefese

Yüksek topuklu botlarım tahta kaldırımında gürültüyle yankılanırken, kuvvetli rüzgâr Alexander McQueen marka fularımı arkamda savuruyordu.

Soğuk, gri ve yağmur yağacak gibi görünen bir günde olmasına rağmen taktığım güneş gözlüklerimin arkasından The Shack'in penceresinden Jake'i gördüm.

McQueen fularımı seçtiğim için pişmanlık duyuyordum. Krem rengi üzerine pembe kafatasları desenliydi (onun imza tasarımlarından biriydi) ama pek sıcak tutmuyordu.

Yine de muhteşemdi ve muhteşem olmak fedakarlık gerektirirdi. Yıllarca muhteşem olmaya çalışarak bunu öğrenmiştim.

Ya da denemekten.

Sanki yaklaşmamı hissetmiş gibi, Jake döndü, güneş gözlüğü takmayan gözleri beni baştan aşağı süzdü ve ne yazık ki çekici dudakları, ne yazık ki çekici dişlerini ortaya çıkaran geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Ben yaklaşırken o da bana doğru geldi ve pencereden "Bitince bağır, Tom" dediğini duydum.

"Anlaşıldı!" diye cevapladı görünmeyen Tom.

Jake'in durduğu yerde durdum, The Shack'in sonunda, üzerinde çeşitli şeyler bulunan uzun bir masanın olduğu yerde.

"Günaydın, Jake," diye selamladım.

"Günaydın, Slick," diye karşılık verdi, hala geniş bir gülümsemeye. Ama ben gözlerimi kırpıttım.

Slick.

Sonunda "slick" kelimesini neden kullandığını anladım. Tanrım.

Bana bir takma ad takmıştı. Ve bu takma ad Slick'ti!

Buna itiraz etmek için ağzımı açtım ama o bana elini uzattı ve iki beyaz kağıt bardak tuttuğunu gördüm.

"Kahve," diye bariz olanı işaret etti.

Nezaket gereği, lakabıma karşı hoşnutsuzluğumu ifade etmek yerine minnettarlığımı ifade etmek zorunda kaldım, fincanları aldım ve "Teşekkür ederim" dedim.

"Bunu içine koymak için buradayız," diye masayı işaret etti. Sonra kahvesini masaya koydu ve beyaz kapağı çıkardı.

Seçimlerine baktım ve ilerinde toz krema ve tatlandırıcı olmadığını fark edince oldukça dehşete kapıldım.

"Fellini'nin öldüğünü sanıyordum," dedi Jake tuhaf bir şekilde, gümüş kapaklı cam bir kaptan kahvesine uzun bir şeker akıtarak.

"Anlamadım?" diye sordum.

Bir süre daha dökmeye devam etti, sonra şekerini bıraktı ve bana döndü. "Bebeğim, sanki Fellini filminin setinde yürüyormuşsun gibi görünüyorsun."

Ona tekrar göz kırptım ve "Fellini filmi izledin mi?" diye sordum.

O da yine kocaman gülümsedi. "Hayır, ama bu, senin o eski sanat filmlerindeki kadınlara benzemediğın anlamına gelmez. O filmlerdeki kadınlar, çok iyi giyinmiş, güneş gözlüğü takmış, her yere eşarplarını savuran seks bombası güzelleridir."

Bunun bir iltifat olabileceğini düşünerek ona baktım.

Çok güzel bir iltifat.

Ya da Jake Spear tarzında çok güzel bir iltifat.

"Eşarplar, ekleyeyim, 50 derece sıcaklıkta hiçbir işe yaramazlar ama rüzgar soğuşu 40 derece gibi hissettirir," diye devam etti.

Ona bakmaya devam ettim.

"Josie? Uyanık mısınız?" diye sordu, bu bir süre devam edince.

"Kahvene çok fazla şeker koyuyorsun," diye patladım.

"Evet," dedi ve şimdi karıştırdığı kahvesine geri döndü. "Bunu bana söyleyen ilk kadın sen değilsin."

Bunu ilginç buldum.

Bana baktı, masaya baktı, sonra tekrar bana baktı ve "Kahveni hazırlayacak mısınız?" diye sordu.

"Kahvemi hazırlamak" için sunulanlara bakarak hoşnutsuzluğumu gizledim, sonra ona dönüp başımı salladım.

Genelde bir miktar yağsız süt ve tatlandırıcı eklerdim. O sabah ise sade içtim.

"Tamam, oturalım," dedi Jake ve karıştırıcısını masanın üzerinde bulunan (kirli ve çeşitli şeylerle kaplı, hepsi kahve olmayan) küçük beyaz çöp kutusuna attı.

Sonra, muhtemelen sadece tuzlu hava ve deniz esintisiyle temizlenen, aynı derecede itici beyaz elik (bolca pasla kaplı) masaların bulunduğu itici beyaz plastik sandalyelerin karışımına doğru ilerlemeye başladı.

"Oturmak ister misin?" diye Jake'in sırtına sorarak onu takip ettim. "Dışarıda mı?"

Bir masa seçti (kimse olmadığı için geniş bir seçim vardı) ve bana döndü. "Dışarıda oturmakla bir sorunun mu var?"

"Normalde yok. Açık havada yemek yemek genellikle çok güzeldir. Ama rüzgar soğukluğu kırk derece olduğunda değil."

"Açık havada yemek," diye tekrarladı.

"Dışarıda yemek," diye açıkladım ve bu da ona bir gülümseme daha kazandırdı.

"Ne olduğunu biliyorum, Slick," dedi. Bu takma ad hakkında ne düşündüğümü söylemek için ağzımı açtım ama ben bir kelime bile söylemeden o önceki konuya geri döndü. "İyi bir atkıya ihtiyacın var."

"Bu iyi bir atkı," diye karşılık verdim. "Alexander McQueen marka."

"Belki öyledir ama Alexander'ın Maine'e geldiğinden emin değilim."

Ben de emin değildim. Ne yazık ki, ne o ne de dehası artık aramızda değildi, yani gitmemiş olsaydı, bu artık imkansızdı.

Bu konuşma saçmalıktı ve o yerinden kıpırdamıyordu, ben de oturmaya karar verdim. Otururken, antiseptik mendil (yaklaşık yüz tane, sandalye ve masa için) olmasını diledim. Elimde olmadığı için sandalyeye oturdum ve kahvemi yudumladım.

Bunu yaptıktan sonra, fincana baktım, çünkü kahvenin güçlü ve lezzetli olmasına şaşırmıştım.

"Tom kahve konusunda şakası yoktur," diye mırıldandı Jake ve ben gözlerimi ona çevirdim.

"Öyle görünüyor." Bana

tekrar gülümsedi.

Kahvemi masaya dikkatlice koydum ve aynı dikkatle omzumdan çantamı indirip masanın üzerine koydum.

"Sabahın iyi geçti mi?" diye sordu sessizce.

Kahvemi aldım ve ona baktım. "Şimdilik."

"Arkadaşlarının evine ne zaman gidiyorsun?"

"Bundan sonra," dedim ve bir yudum aldım.

Başını hafifçe yana eğdi. "Buna hazır olduğundan emin misin? Zaten uğraştığın onca şey varken bu çok fazla."

Haklıydı.

Yine de.

"Bay Weaver'ın bir molaya ihtiyacı var."

"İhtiyacı olabilir, Josie, ama bence sen ona bunu vermesen de başka bir şekilde alırdı."

"Ben teklif ettim," dedim. "Şimdi vazgeçemem."

Hiçbir şey söylemedi, kahvesinden bir yudum alırken beni izledi.

Sessizliğimiz bir süre devam edince, "Çocuklarınızı seviyorum" dedim. "Evet, onlar da seni sevdiler."

Bunu şaşırtıcı bulduğum için kaşlarımın kalktığını hissettim.

Ethan'ın beni sevdiğini biliyordum. Sarılmalar ve benzeri şeylerden bunu anlayabilirdim.

Amber'ın beni sevdiğinden emin değildim.

Bu yüzden sordum, "Amber bile mi?"

"Amber erkekleri, makyajı, ayakkabıları, kıyafetleri sever ve erkekleri çok sevdiği için tekrarlamaya değer. Sen bu üçünü de seviyorsun, bu yüzden seninle anlaşacaktır diye düşünüyorum. Sevmediği şeyler ise okul ödevleri, babası, annesi, ev işlerine yardım etmek ve arabasına benzin doldurmak. Sonuncuyu biliyorum çünkü benzinleri bittiğinde beş kez onu almaya gitmek zorunda kaldım ve ehliyetini alalı iki ay oldu."

"Ah canım," diye mırıldandım. "Aynen öyle," diye onayladı.

Onu teselli etmek için, "Onun yaşındaki bir kızın, ebeveynleri de dahil olmak üzere, bu tür şeyleri sevmemesi normal değil mi?" diye sordum.

"Belki," diye cevapladı ve devam etti, "Ama o beni sevmiyor çünkü tam da senin dediğin gibiyim. Koruyucu bir baba ve Noah denen çocuk onu Boston'daki konsere davet ettiğinde, bunun Boston'da geceyi geçirmek anlamına geldiğini bilen bir baba. Ve bu konuda çok katıyım, ayrıca kızımın iyi notlar almasını istiyorum çünkü kızım çok zeki ve zekasını kullanarak bir şeyler başarabilir, başarmalı da. Annesini sevmiyor çünkü annesi seks yapmakla meşgul, ne kadar sık olursa o kadar iyi, ne kadar genç erkeklerle birlikte olursa o kadar iyi. O kaltak erken orta yaş krizine girdi, bir anda cougar oldu ve Amber, annesinin erkek arkadaşları için rakip olmasından pek hoşlanmıyor.

Bu şok edici habere yüksek sesle nefes aldım.

Jake, "Aynen öyle" diye tekrarladı. "O, şey...

Ethan'ın...?"

O başını salladı. "Conner ve Amber'ın anneleri aynı. Arada bir kadınla evlendi, neyse ki onu hamile bırakmadı, çünkü o ilişki üç ay sürdü. Ethan'ın annesi farklı. O ilişki üç yıl sürdü. Şimdi yeni erkek arkadaşıyla Raleigh'de yaşıyor ve kendini ona adıyor, yani onun çocuklarını altın gibi görüyor ve kendi çocuğunu unuttu."

"Olamaz," diye fısıldadım, bu durum hiç hoşuma gitmemiştir.

"Evet. Onları seçebiliyorum," diye mırıldandı ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Ben de bir yudum aldım ve zavallı Ethan diye düşündüm.

Ve zavallı Amber.

"Hey! Jake! Yemek hazır!" Rüzgârın arasında bir ses duydum ve The Shack'e baktım. Pencerenin dışındaki çıkıntıda iki strafor kap vardı ama Tom hâlâ küçük, harap yapının karanlık gölgesinde saklanıyordu.

"Hemen geliyorum," dedi Jake, kalkıp yemeğimizi almaya gitti.

Geri geldi ve benim yemeğimi önüme koydu. Yemeğin içinde, peçete ve plastik çatal bıçak takımı bulunan şeffaf plastik bir paket vardı.

"Yengeç, krem peynir ve yeşil soğanlı omlet," dedi Jake.

İnanmadım ama aslında kulağa çok lezzetli geliyordu.

Teredditle kabı açtım.

Görünüşü de lezzetliydi ve yayılan koku *muhteşemdi*.

Kahvemi bir kenara koyup, plastikle sarılmış paketi aldım ve "Conner ve Amber'ın annesiyle ne kadar süre birlikteydiniz?" diye sordum.

"Yedi yıl," diye cevapladı. "O da bu civarda yaşıyor ve keşke o da Raleigh'e taşınsa." Bir süre durakladıktan sonra mırıldanarak, "Ya da belki Bangladeş'e," diye ekledi.

Gözlerimi ona çevirdim ve şakasına gülümsedim.

Sonra tekrar omletime baktım ve gözlerinin değişmesini, sonra da gözlerinin ağzıma kaymasını fark etmedim.

"Sen, şey... Amber'ın Ethan'a bakmak için para aldığını ve büyükannenin okuldan sonra ona bakacağını söyledin." Omletimi çatalla alıp ağzıma götürdüm ve ona baktım. "Magdalene'deyken, ona bakacak birine ihtiyacın olursa yardım edebilirim."

"Döngü tamamlandı, Slick," dedi ve ben "Slick" konusuna girmeden önce devam etti, "Planların hakkında daha fazla düşündün mü?"

Aslında, dün gece aydınlık odanın pencere kenarındaki koltuğunda, karanlık denizi seyrederek bir kadeh şarap içerken düşünmüştüm.

Bu yüzden planlarımı onunla paylaştım.

"Sanırım bir süre kalmaya karar verdim. Bir nevi tatil yapacağım. Henry için yaptığım işlerin çoğunu buradan da yapabilirim, telefon ve internetim olduğu sürece. Büyükannem interneti yok ama erişmek oldukça kolay. Yani sıkılmayacağım. Ama büyükannemi kaybettikten sonra, hissetmek istiyorum" — bir kelime aradım ve buldum

— "bir süreliğine yerleşik hissetmek istiyorum."

Bir ısırık aldım ve haklı olduğunu anladım. Beni hayrete düşürmedi ama şaşırtıcı derecede lezzetliydi. Sadece yengeç, krem peynir ve yeşil soğan değildi. Hafif bir sarımsak tadı da vardı, biber açıkça taze çekilmişti ve yengeç çok lezzetliydi.

Mükemmeldi.

"Bu iyi bir fikir, Josie." Jake'in söylediğini duydum ve gözlerimi ona çevirdim, beni dikkatle inceliyordu. "Biraz yavaşla. Lydie'nin vefatıyla başa çık." Gülümsedi. "Onu senin gibi seven insanlarla birlikte ol."

Yıllarca süren ilginç ve doyurucu bir jet sosyete hayatından sonra, bu hala harika geliyordu.

Bununla birlikte, tartışılması gereken, bilinmesi gereken şeyler vardı. Ve ben de bunu yapmaya başladım.

Omletime geri döndüm ve bir lokma daha almadan önce, "Bunu daha iyi anlamak istiyorum, Jake," dedim.

"Neyi daha iyi anlamak istiyorsun?"

Çiğnedim, yuttum ve tekrar ona baktım. "Büyükannemi nasıl bu kadar iyi tanıdığını."

"Weavers'a gitmeden önce bunu konuşacak vaktimiz yok."

Bu bir oyalama taktiği gibi geldi ve ağzımı açtım ama o elini kaldırdı.

"Sana her şeyi anlatacağım, tatlım. Her şeyi. Ama cidden, uzun bir hikaye olmayabilir ama sorular doğurabilir ve onlara cevap vermek için zamanım ve dikkatim olsun istiyorum."

Bu düşünceli ve nazikti ve onun haklı olduğunu hissettim. Bir sürü sorum olacaktı ve onların cevaplarını vermek için zaman ve odaklanma imkânına sahip olmasını isterdim. Bu yüzden başımı salladım ve bir ısırık daha aldım.

"Sana akşam yemeği borçluyum, seni dışarı çıkaracağım, hepsini sana vereceğim." Ben çiğnerken onu duydum.

Yutkundum ve ona baktım. "Bu mümkün gibi görünüyor." Gülümsedi.

Çantamdaki telefonum çaldı.

Çalmaya devam etmesine izin verip yemeğe devam ettim.

Çalmaya devam etti.

"Cevaplayacak mısın?"

Jake'e dönüp cevap verdim: "Hayır. Yemek yerken veya birinin yanında telefonlara cevap vermek kabalıktır."

O yine sırtıttı ve "Bebeğim, takma kafana, yemek yemiyoruz ki. The Shack'teyiz."

Aradaki farkı tam olarak anlamamıştım ama telefonum çalmayı bıraktığında konuşmamız anlamsız hale geldi.

Omletten bir lokma daha aldım.

Telefonum tekrar çalmaya başladı. Kaşlarımın çatıldığını hissettim.

"Bebeğim, cevap ver. Dediğim gibi, aldırma, belli ki biri seni arıyor," diye ısrar etti Jake.

Başımı salladım, rüzgârın uçurmasından korktuğum kadar hafif olan çatal bıçağımı bir kenara koydum (bu yüzden omletimin kalan kısmının altına elimden geldiğince sıkıca sıkıştırdım) ve çantama uzandım.

Telefonumu çıkardım ve ekranda arayanın Henry olduğu yazıyordu.

Jake'e baktım ve "Özür dilerim Jake. Henry arıyor. Bir sorun olabilir," dedim.

Yüzü biraz değişti, hafifçe boşaldı ama daha çok kararsız bir ifadeye büründü ve çenesini kaldırarak, aramayı cevaplamam gerektiğini ima ettiğini düşündüm.

Telefonu aldım ve kulağıma götürdüm, "Henry" diye selam verdim. "Ne oluyor lan?"

Masada gözlerimi kırptım çünkü Henry bana hiç böyle bir şey söylememişti, o ses tonuyla da hiç konuşmamıştı. En azından bana karşı.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Ne oluyor, Josephine?" Ne oluyor?

"Özür dilerim," diye kekeledim. "Bir sorun mu var?"

"Evet, bir sorun var. İki gündür aramadın." Eyvah. Gerçekten aramamıştım.

"Henry..."

"Senin için endişelendim Josephine. Sana haber ver, kontrol et, iyi olduğunu bana bildir demiştim."

"Dün Roma'ya seyahat ediyordun," diye hatırlattım ona.

"Evet, o uçuş uzun ama bir yıl sürmüyor. Programımı biliyorsun Josephine. Ne zaman ayrıldığımı, ne zaman indiğimi ve uçuş için telefonumu ne zaman kapattığımı ve açtığımı biliyorsun."

Öyleydi. Son saniyeye kadar kapatmamayı bekledi ve iniş yaptığımız anda açabildiği anda açtı.

"Üzgünüm, Henry. Burada işler biraz... garipti." "Nasıl garip?" diye hemen sordu.

Arkanıza yaslandım ve gözlerimi kucağıma diktim. "Çeşitli şekillerde tuhaf. Şu anda bunların hiçbirini anlatamam çünkü Jake ile kahvaltı yapıyorum ve sonra Weavers'lara gitmem gerekiyor. Ama seni daha sonra arayıp açıklayacağım."

"Jake mi?"

"Evet. Jake."

"Jake kim?"

"Büyükanneimin bir arkadaşı." "Onunla tanışmış mıydım?"

Henry sık sık benimle Magdalene'ye gelirdi ve büyükanneimin birçok arkadaşı ve tanıdığıyla tanışmıştı.

Ama onun Jake ile tanışmadığından nispeten emindim. "Sanmıyorum," diye cevapladım.

"O, büyükanneimin bir arkadaşlarından biri mi?"

Jake'in, hiçbir yetmiş yaşın altında olmayan büyükanneimin arkadaşlarıyla bir oyuncağı düşünmek beni gülümsetti.

"Hayır."

"O zaman kim o, Josephine?"

Neden bu kadar öğrenmeye kararlı olduğunu merak ettim.

Bunu sormadım.

"Bu uzun bir hikaye Henry, üzgünüm ama şu anda sana anlatacak vaktim yok. Rıhtımda oturuyorum ve omletim soğuyor. Çok lezzetli ve sıcakken yemek istiyorum. Ayrıca Jake de burada oturuyor ve biriyle birlikteyken telefonda konuşmak kabalık olur."

Buna sessizlikle karşılık verildi ve bu oldukça uzun sürdü.

"Henry? Seni kaybettim mi?" diye sessizliğe seslendim.

"Hayır, kaybetmedin," diye cevapladı. "Rıhtımda omlet mi yiyorsun?"

"Oldukça lezzetli bir omlet," dedim.

O hiçbir şey söylemedi.

"Henry?" diye seslendim.

"Fırsatın olunca beni ara," dedi tuhaf bir şekilde kısa ve öz bir şekilde. "Burada saatin kaç olduğu umurumda değil. Ara yeter. Endişeleniyorum. Çok fazla şeyle başa çıkmaya çalışıyorsun ve tek başınasın."

Bu, Jake'in yanıldığına dair bir kanıttı. Henry, benim için endişelendiği için öfkeliydi. Evet, o benim işverenimdi, ama aynı zamanda beni de önemsiyordu.

Ancak Henry de yanılıyordu. Yalnız değildim. Jake benimle birlikteydi.

Bu, etrafım soğuk olsa bile o sıcaklığın geri gelmesine neden oldu, ama ben bunu görmezden geldim ve Henry'ye "Telefon edeceğim" diye güvence verdim.

"Ve Daniel'e Paris'i iptal etmesini söyleyeceğim."

Kucağıma baktım, sonra rıhtımda sallanan teknelere göz attım. "Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim Josephine ve yapacağım da."

"Ama bu, aylarca süren hazırlıkların ardından çekilecek bir video," diye hatırlattım ona. "Başka bir yönetmen bulmak zorunda kalacaklar," dedi.

"Dee-Amond sadece seninle çalışır," diye devam ettim, onun bildiği şeyleri anlatarak.

Ve Dee-Amond sadece Henry ile çalışıyordu ve son on yedi yıldır sadece Henry ile çalışmıştı.

O, kendi moda markasını kurmuş, dikkat çekici ve oldukça başarılı bir hip-hop sanatçısıydı. Henry, Amond'un müzik videolarında ve moda çekimlerinde tüm işlerini yapıyordu.

Amond aynı zamanda çok yakışıklı, ancak biraz korkutucu bir siyahiydi ve kariyerinin ilk günlerinde, oldukça şiddet içeren suçlamalarla, kendi deyimiyle "rap" dediği bir dizi suç işlemişti.

O zamandan beri yerleşmişti ve çok çekici olabiliyordu. Bu yüzden, yedi yıl önce VMA'lardan sonra katıldığımız bir partiden sonra onunla özellikle keyifli bir gece geçirdim. Ondan sonra, beni "arkadaş grubuna" katılmam için davet etti ama ben tereddüt ederek reddettim (çünkü o *çok* çekiciydi ve dediğim gibi çok yakışıklıydı ve gecemiz de o kadar keyifli geçmişti).

Ama Henry'yi asla terk edemezdim.

Ayrıca, "çete"nin bir üyesi olarak rahat hissedecek bir kadın olmadığım da bir gerçektir.

Henry elbette bunu hiç bilmiyordu. Ben her zaman, istisnasız, ihtiyatlı davrandım ve neyse ki Amond da öyle.

"O zaman ikimizin de uygun olduğu bir tarihe ertelemesi gerekecek," diye cevapladı Henry. "Henry, benim hiç gerek yok..."

Beni keserek, "Paris'te benimle buluşacak mısın?" diye sordu.

Tereddüt ettim, kucağıma baktım ve fısıldadım, "Durumlar öyle ki, bu pek olası değil."

"O zaman iptal ediyorum."

Sormadan önce iç geçirdim, "Bunu sonra konuşabilir miyiz?"

"Tabii. Omletin ve Jake."

Sesi alışılmadık ve biraz rahatsız ediciydi.

Dudaklarımı sıkıştırdım.

"Yakında konuşuruz," dedi. "Tabii ki,"

diye mırıldandım.

"O zamana kadar, Josephine."

"O zamana kadar, Henry. Hoşça kal."

Veda etmedi. Sadece bağlantıyı kesti. Bunu da daha önce hiç yapmamıştı.

Bir an telefonuma baktım, sonra onu çantama geri koyup çatal bıçaklarımı aldım ve dikkatim dağılmış bir şekilde Jake'e, gözlerim yemeğime dikilmiş olarak, "Özür dilerim. Çok uzun sürdü" dedim.

"Ve pek iyi gitmemiş gibi görünüyordu."

Jake'in yorumuna, gözlerimi ona çevirdim. "Magdalene'ye gelmek için işini iptal ediyor."

Garip bir nedenden dolayı ağzının sıkılaştığını gördüm ve saniyeler sonra, tepkisini gizlemek için bilerek öyle yaptığını düşünerek, daha da garip bir şekilde gevşediğini gördüm.

"İyi olacak, etrafında arkadaşların var."

"İptal etmemeli. Bu bir video çekimi. Fotoğraf çekiminden daha karmaşık bir iş. Lokasyonda çekim yapıyorlar, bu yüzden izin ve ruhsat almaları gerekiyor. Personel masrafları bir yana, bu işe çok para yatırılmış."

"Sen tüm bunlara değersin."

O sıcaklık içimi yine kaplarken ona baktım ama "Bu aptalca" diye cevap verdim.

"Sen de buna değersin."

Sözleri beni öyle hissettiriyordu ki, dikkatimi muhtemelen artık soğutucu dolabı kadar soğuk olan omletime geri çevirmeye karar verdim. Öyle de yaptım.

Bir ısırık aldıktan ve omletin gerçekten soğutucu dolabı kadar soğuk olduğunu gördükten sonra, Jake sordu: "Ne zaman geliyor?"

Ona baktım. "Roma'daki iş bir haftadan biraz fazla sürecek. Paris'i iptal ederse, önümüzdeki Cumartesi buraya uçabilir."

"Tamam."

Kahve fincanımdan bir yudum aldım ve dikkatimi omletime geri verdim.

"Teklifini kabul edeceğim," dedi Jake ve gözlerim ona döndü.

"Teklifim mi?"

"Ethan'a bakmak," dedi. "O, Con ve Amber okuldan sonra sık sık senin evine giderlerdi. Ben başım dertte olduğunda, Con ve Amber devreye girip küçük kardeşlerine bakmak, onu bir yerlere götürmek gibi işleri üstlenirlerdi. Lydie çok genç değildi, ama çocuklar onu seviyordu. Onlara bakması değil, birbirlerine sahip olmaları ve benim çocuklarımla okul bittiğinde gidecekleri birileri olmasıydı. Sanki benim çocuklarımla hayatları güzeldi ve Lydie en iyisiydi."

Bu konuda haklıydı. Konuşması da bitmemişti.

"Amber'ın hayatında iyi, dürüst bir kadına ihtiyacı vardı. Lydie de öyleydi."

Gerçekten

öyleydi. Devam etti.

"Amber'ın baş belası olmasının bir nedeni, Lydie'nin yokluğuyla hissettiği acıyla ne yapacağını bilmemesi. Ethan da her şeyi açıkça ortaya koyuyor, bunu gömmek ya da bununla nasıl başa çıkacağını bilmek için çok genç. Con da Lydie ile çok yakındı ama o artık çocuk değil ve erkek olmak için duygularını saklaması gerektiğini düşünüyor. Amber'ın çevresinde tüm bunlar varken, o ne yapacağını bilemiyor. Lydie ona çok şey vermişti, bu da onun çok şey kaybettiği anlamına geliyor." Konuşmasını bitirdiğinde sesi alçaldı, "Sanırım sen bunu çok iyi biliyorsun."

Çok iyi biliyordum.

Sözlü olarak katılmadım. Başımı salladım.

"O boşluğu doldurmak için Lydie'den bir parça almaları iyi olacak. O da sensin." Ben anne değildim ama bir babanın bunu doğru bulacağını anlayabiliyordum.

Ve bu boşluğu doldurmak garip bir şekilde hoşuma gitti, o boşluk büyükannemin bıraktığı boşluktu, onun büyükannemin bıraktığı her boşluğu doldurabileceğimi düşünmesi bir yana, çok iyi biliyordum ki, bu boşluk çok büyüktü.

Yine başımı salladım.

"Yani, Amber bir hafta boyunca evden çıkamaz, bu yüzden Ethan'a, eve ya da Lavender House'a bağlı kalacak, sen onlarla ilgilen. Ondan sonra, bir süre buralarda olacaksın, ona biraz rahat vermen iyi olur. O on altı yaşında. Sekiz yaşındaki bir çocuğun annesi olmak için çok

küçük bir çocuk için çok erken ama kulüp ve spor salonu ile ilgili yapmam gereken onca iş varken, ona güvenmek zorundaydım."

"Ona biraz nefes aldırırım," dedim sessizce. "Çok sevinirim."

"Ben... bugün başlamalı mıyım?"

"Hayır. Sen yerleşmeye devam et. Yarın Cumartesi. Amber dün ağzından çıkan saçmalıklar yüzünden randevusuna gitmeyecek. Onlar halloldu. Ama gelecek hafta başlayabilirsen, minnettar olurum."

Yine başımı salladım.

"Amber zorunlu bebek bakıcılığı görevinde olduğu için, yarın akşam seni yemeğe çıkaracağım. Sana her şeyi anlatırım."

Jake ile akşam yemeği. Yalnız başıma.

Yine, önceki gün boyunca yaşadığım o garip heyecan beni sardı ve o anda bunun bu adamın yanında olmaktan hoşlandığım için olduğunu anladım. Bilmediğim şey, o yanımda otururken neden onu görmeyi bu kadar çok istediğim, o hissin neden bu kadar güçlü olduğu idi.

"Giyin, seni güzel bir yere götüreceğim," diye emretti. O beklenti, meme uçlarımda hissettiğim bir şekilde doruğa ulaştı. *Meme uçlarım.*

Aman Tanrım.

"Ben... şey... tamam," diye cevap verdim.

"Saat yedide evinde ol," dedi.

Sonunda, akşam yemeği için uygun bir saat. "Hazır olacağım."

"Bitirdin mi?" diye sordu, başını omletime doğru eğerek. Ben de başımı salladım.

"O zaman seni Weavers'a götürelim."

Bununla, tüm çöplerimizi toplayacağını, bana sadece kahve fincanımı almamı bırakacağını kastetti. Öyle de yaptı, fincanı, belki de sadece The Shack'in değil, tüm rıhtımın çöp kutusu olarak kullanılan, siyah plastik astarlı büyük varile attı.

"Görüşürüz Tom" diye seslendi ve "Görüşürüz Jake" cevabını aldı. Baktım ama The Shack'te Tom hala görünmüyordu.

"Omletlerin çok güzel." Öyle oldukları için bağırmaya karar verdim, muhtemelen o da bunu biliyordu ama iltifat almak her zaman hoşuma giderdi.

"Teşekkürler, tatlım!" diye bir cevap duydum ama hala Tom'u göremiyordum.

Jake elimi tutup tahta kaldırıma doğru yürümeye başladığında Tom'u tamamen unuttum.

Nefes almayı da tamamen unuttum ve kalbim atmayı tamamen unuttu.

Jake bizi arabama götürürken yürüdük ve yürürken, nefes alamıyor ve çoğunlukla düşünemiyor olsam da, aklıma gelen *tek* şey, Jake'in elimi tutarak benimle yürümek onun için tamamen doğal bir şey gibi göründüğüydü.

Ama yine de, üç karısı olmuştu, bir kızı vardı ve kısa tanışıklığımızda, sevgi dolu olabileceğini göstermişti ve sadece bana karşı böyle davrandığı şüpheliydi.

Ben ise liseden beri bir kez bile bir erkeğin elini tutarak yürümemiştim.

Ve bunu yapmak... *bu* beni hayrete düşürdü. Harika hissettiren güzel bir şekilde.

"Kahvaltı için teşekkürler," diye zorla kendimi söylemeye zorladım, nefes almaya zorladıktan sonra.

"Önemli değil," diye mırıldandı.

Başımı çevirip ona baktım. "Haklıydın, çok lezzetliydi."

Çenesini eğdi ve bana baktı. "Seni yere serer demiştim."

Gözlerine baktım, şimdi gökyüzünü yansıtan fırtınalı bir gri renkteydiler, haklı olduğunu biliyordum.

Ayaklarım yerden kesilmişti. Ama

omlet yüzünden değil.

Tamamen farklı bir şey tarafından.

Ve bu his, beni arabamın sürücü kapısında durdurup eğildiğinde de devam etti. Dudaklarını yanağıma değdirdi, bu da bana onun çekici kolonyasının kokusunu bir kez daha hissettirdi ve aynı zamanda çok çekici olan sakalının kaşıntısını da hissettirdi (o sabah yine tıraş olmamıştı).

Geri çekildi ve gülümseyerek, "Görüşürüz, bebeğim" diye mırıldandı. "Evet. Yarın akşam görüşürüz."

Göz kırptı, elimi sıktı, bıraktı ve ben onun kamyonetine doğru yürüdüğünü izledim.

Kendimi zorlayarak arabama binip Weaver'ların evine gittim.

Ama bunu tuhaf bir hisle yaptım.

Kıçımın üstüne düşmüş gibi.

Nefesim kesilmişti.
Ve hiç umursamadan.

* * *

Neden yaptığımı bilmiyordum; sanki gözlerim görünmez bir güç tarafından oraya çekiliyormuş gibi.

Ama Weavers'dan Lavender House'a geri dönerken, zihnim Eliza ile meşguldü, onun kırılganlığı, ağzının etrafına kazınmış acı, gözleri kapanırken her şey yolundaymış gibi davranmak ve sohbet etmek için hala gösterdiği çaba... Kafamı çevirdim ve onu gördüm.

Magdalene büyük bir yer değildi ve uzun zamandır eski Maine sahil kasabasının havasını korumaya kararlı bir belediye meclisi vardı. Bu nedenle, kasabanın ticari bölgeleri çoğunlukla dokunulmamıştı ve bir asırdan fazladır öyle kalmıştı. Fast food restoranları gibi yerler kasabanın dışına yerleştirilmişti, o yoldan geçmediğiniz sürece onları göremezdiniz bile.

Bu, Cross Street'in (kasabanın ana caddesi) dışında, on yıllar boyunca ortaya çıkan başka işletmelerin olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bunlar arasında bir zamanlar nalbur dükkanı olan büyük bir mağaza da vardı, ancak şimdi, başımı çevirip Haver Way'e baktığımda, vitrinde nalbur ürünlerini tanıtan bir tabela yoktu.

Yıllardır o binaya dikkatimi vermemiştim.

Ama yanından geçtikten sonra geri dönmek için bir fırsat buldum, Haver Way'de sola döndüm ve binanın dışındaki büyük otoparkta park ettim.

Pencerede siyah kenarlıklı altın rengi boya ile "Truck's Gym" yazıyordu.

Ve içeride, artık sisli yağmurun arasından, bunun gerçekten bir spor salonu olduğunu gördüm. Özel bir tür spor salonu. Spor salonlarında hiç zaman geçirmemişim ama yine de, bulunduğum yerden görebildiğim kadarıyla, geniş açık alanda iki boks ringi kurulmuş olduğunu görünce, bunun ne tür bir spor salonu olduğunu tam olarak anladım.

Bunlar bir tarafta duruyordu. Diğer tarafta ise ağırlık aletleri vardı ve filmlerdeki boks salonlarında her zaman gördüğüm, küçük top gibi olanlar ve büyük boru şeklindeki kum torbaları asılı duruyordu.

İçeride yumruk atan, ağırlık kaldıran ve ip atlayan erkekler vardı. Birkaç tanesi vardı, ki bu bir iş gününün öğleden sonra erken saatleri olduğu için beni şaşırttı.

Ayrıca, pencereye en yakın ringin dışında duran Jake'i de görebiliyordum. O sabah bana omlet ısmarlarken giydiği kot pantolon, botlar ve kazak giymiyordu

omlet ısmarladığı zamanki gibi kot pantolon, bot ve kazak giymiyordu. Şimdi yanlarında üç beyaz şerit olan koyu renkli bir eşofman altı ve beyaz, uzun kollu bir tişört giyiyordu. Ringde boksörler vardı ve Jake onlara sesleniyordu.

Spor salonundan birden fazla kez bahsetmişti. Burası olmalıydı.

Adı da "Truck's" idi. Breeze Point'teki o iğrenç adam "kamyon"dan bahsetmişti ve bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyordum.

Jake hakkında öğrenecek daha çok şey vardı.

Jake hakkında öğrenecek çok şey olduğunu hissediyordum. Üç karısı vardı, biri sadece üç ay sürmüştü. Bütün çocuklarının en azından kısmi velayetine sahip olduğu açıktı. Eski eşlerinden birinin bu bölgede yaşadığını söylemiş olsa da, çocuklarının onunla kaldığından bahsetmemişti ve Conner ile Amber ikisi de onun çocuklarıydı. Bir boks salonu ve bir striptiz kulübü vardı, ki bunlar birbirinden çok farklı işletmelerdi. Breeze Point'teki adamın söylediklerine inanacak olursak, o çok tanınmış biriydi, ayrıca kötü huylu Terry Baginski de onu tanıyordu.

Evet, ringdeki boksörleri izlerken, Jake Spear hakkında öğrenecek çok şey olduğunu düşündüm.

Ve ne olduğunu bile bilmeden kendimi çoktan büyülenmiş buldum.

Yerimden geri çıkıp arabayı Havers Way'e, sonra da Cross Street'e çevirdim ve kasabadan çıkıp Lavender House'a doğru yola çıktım.

Ceketimi çıkardım, elimde bir fincan çay ile bekledim, sonra telefonumu aldım, aile odasındaki pencerenin yanındaki koltuğa oturdum ve Henry'yi aradım. Saat farkı nedeniyle İtalya'da saat geç olmuştu ama Henry de benim gibi bir gece kuşuydu. Uyanık olacaktı.

"Josephine," diye cevapladı.

"Merhaba Henry," diye cevapladım.

Sonra ne diyeceğimi bilemedim ve Henry de belli ki bilememişti çünkü o da sessiz kaldı.

Sessizliği bozan bendim.

"Aramadığım için özür dilerim," dedim yumuşak bir sesle. "Sadece önceki gün bir şey oldu. Bir adam eve geldi. Büyükanne evi satın almak için teklifte bulunmuş ve bana da teklifte bulundu. Ben de buna çok sert tepki gösterdim."

"Biri Lavender House'u satın almaya mı çalışıyor?" diye sordu Henry.

"Evet, ama büyükanne bunu bana söylemedi." Diğer şeylerin yanı sıra, yine Henry'ye bu konuları anlatmadım, nedenini bilmiyorum,

"Ve öylece eve mi geldi?"

"Evet."

"Ne pislik," diye mırıldandı Henry. "Büyükannenizi yeni kaybettiniz." "Evet," diye cevapladım.

"Peki bu güçlü tepkinin sebebi neydi?" diye sordu Henry.

"Ben..." Durdum, nefes aldım ve sesimi alçaltarak, "Bunu unutmak istemiyorum," dedim.

"Tabii ki istemiyorsun."

Bu gerçeği bu kadar çabuk kabul etmesine şaşırdım.

"Siktir et onu, tatlım," diye devam etti Henry. "Seni rahat bırakmasını söyle. Eğer bırakmazsa, ben oraya vardığımda ona söylerim."

"Ben..." diye başladım ama o konuşmaya devam etti, ben de başka bir şey söyleyemedim.

"Düşündüm de, ikimizin de bir molaya ihtiyacı var. O yüzden Lavender House'da mola vereceğiz. Ve senin hoş olmayan şeyler yapman gerekecek, mesela Lydia'nın eşyalarını karıştırmak gibi, ve bunu yaparken yardım almalısın. Ama bir sorunumuz var."

Onu tam olarak anlayamamıştım ama yine de sormayı başardım, "Bir sorun mu var?"

"Evet. Daniel'a Paris'i iptal etmesini söyledim ve o da bunu araştırdı ama Amond bunu duydu ve Cecile'i aradı. Ona sözleşmedeki yükümlülüklerimi hatırlattı. Sözleşmede bir çıkış yolu var ama Amond bunu zorlarsa, ki öyle yapacağını ima etti, durum hoş olmayan bir hal alabilir. O, iptal etmememi tavsiye etti ama Sydney'i iptal etmeyi düşünüyor. Başka bir fotoğrafçı bulmak için daha fazla zamanları olduğu için, bunun da başarılabilirliğini ve sonrasında benim programımı temizleyebileceğini düşünüyor. Ama bu, birkaç hafta Magdalene'ye gidemeyeceğim anlamına geliyor."

Cecile, Henry'nin menajeriymi ve yıllardır onunla çalışıyordu. Sydney'in iptal edilebileceğini söylüyorsa, öyle olacaktı.

Bu beni rahatlattı.

"Bu daha iyi bir plan gibi görünüyor, Henry," dedim ona.

"Oraya gidebilmem için haftalar geçmesi hoşuma gitmiyor," diye itiraz etti. "Ben iyiyim," diye onu teselli ettim.

"Biliyorum tatlım. Yine de memnun değilim."

Hiçbir şey söylemedim, çünkü Henry'nin tekrar Henry gibi konuşmaya başlamasından dolayı rahatlamıştım.

Sonra Henry gibi konuşmayı bıraktı ve şöyle sordu: "Tamam. Peki, Jake kim?"

Ağzımı açtım, kapattım, tekrar açtım ve açtığımda, bunun Henry olduğunu kendime hatırlattım.

Sonunda kelimeler ağzımdan çıktı.

"Jake ve çocukları büyükannemle yakındır. Sanırım bizim yaşlarımızda, üç çocuğu var, ikisi genç, biri küçük ve büyükannemle Lavender House'da çok zaman geçiriyorlar. Çocuklar ve sanırım Jake de onu çok özleyiyorlar ve onlar, şey... hepimiz aynı şeyi hissettiğimiz için bir bağ kuruyoruz." Bitirdiğimde sesimi tekrar alçaltarak, "Ve bu çok güzel bir duygu, Henry. Büyükannemi bu kadar çok seven insanlarla birlikte olmak çok güzel bir duygu." dedim.

Söylediklerimin sadece bir kısmını duymuş gibi görünüyordu, çünkü "Jake ile kurduğun bağ ne?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu sabah onunla kahvaltı yaptın," diye hatırlattı ve ne demek istediğini anladığımı sandım.

Ben de açıkladım: "Öyle değil. Ben onun, şey... şeyi değilim. O büyük saçları ve büyük..." durakladım, "...diğer şeyleri seviyor. Ve o da benim tipim değil."

Son cümlenin yalan olduğunu düşünmeye

başlamıştım. Yine de devam ettim.

"Yerel striptiz kulübü ve boks salonu onun."

Henry'nin sesi artık sorgulayıcı değildi, mizahla titriyordu: "Neyin sahibi?"

Tekrar ettim.

Islık çaldı, sonra kahkahayı patlattı.

Hâlâ gülerek, "Lydie yerel erkekler kulübünün sahibi ile vakit mi geçirdi?" diye sordu.

Bunu söyleme şekli, ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"O sert biridir, Henry," dedim sessizce. "Ama çok iyi biridir, iyi bir babadır ve büyükannemi çok severdi."

Henry sessiz

kaldı.

Ben susmadım.

"Bana özenle ve nezaketle davranıyor ve ben... şey, kızı biraz dağınık ama küçük oğlu çok sevimli." Nefes aldım ve şöyle bitirdim: "Onların burada olması çok güzel."

"O zaman onlara sahip olduğun için mutluyum, tatlım. Ve ben de oraya gelir gelmez sana sahip olacağım."

Beni göremese de başımı salladım ve yumuşak bir sesle, "Buraya gelmeni sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedim.

"Şimdi seni bırakacağım ama telefon etmeyi unutma." "Unutmam, Henry."

"Güzel, tatlım. Kendine iyi bak ve bana ihtiyacın olursa, saat farkını dert etme. Ara."

Evet, Jake Henry hakkında yanılmıştı.

O sadece işveren-çalışan ilişkisiyle değil, gerçekten beni önemsiyordu. Bu yüzden gülümseyerek "Tamam" diye cevap verdim. "Tamam Josephine, sonra görüşürüz."

"Evet, Henry, iyi geceler."

"Hoşça kal, tatlım."

Telefonu kapattık ve ben çayımı yudumlarken, gözlerim pencereden dışarıya kaydı ve sisin hala manzarayı kapladığını gördüm. Tam o sırada ev telefonu çaldı.

Telefonu açtım, arayan papazın eşi Ruth Fletcher'dı ve biraz (biraz sinir bozucu ama kibar olmaya çalışıyordu) konuşmadan sonra, pazar akşamı akşam ayininden sonra Lavender House'a geleceklerini ve benim onlar için yemek pişireceğimi (tersini değil) kararlaştırdık.

Pencerenin yanındaki sandalyeme ve çayıma geri dönüyordum ki, sandalyenin yanındaki masanın üzerinde duran cep telefonum çaldı.

Ekrana baktım ve telefonu açtım. "Amond," diye selamladım.

"Güzel, ne oluyor?" Oh hayır.

"Amond, lütfen dinle. Henry sadece..."

"Henry'yi siktir et. Ne olduğunu biliyorum. Herkes benim işimi onun kadar iyi yapabilir, senin için olduğu için yapması gerekeni yapmasına izin veririm. Benim sorduğum şey, büyükannenini kaybettin ve beni aramadın mı?

Pencereden dışarı bakarak "Anlamadım?" diye sordum.

"Josephine, sen benim kızımsın, resmi olarak benim kızım *olmaya* karar vermemiş olsan da benim kızım olduğunu biliyorsun. Hala sana çok değer verdiğimi biliyorsun, sana gelince çok ama çok değer veriyorum. Cecile bunun senin hayatta kalan tek akrabası olduğunu söyledi, sen de ona çok bağlısın, onu kaybediyorsun, o tatlı beyaz kıcını Maine'e götürüyorsun ve erkek arkadaşına büyükannenizi kaybettiğini söylemiyorsun?"

"Ben... şey..."

"Ve Henry bunu öylece bırakıyor, sen tek başına Maine'de mi kalıyorsun?" "Henry'nin işleri vardı," diye açıkladım.

"Biliyorum, ben de onlardan biriyim. Yine de bu saçmalık."

Sırtım dikleşti. "Amond, hatırlatayım, daha bugün onu o işlerden birinden çıkarmadın."

"O iş, büyükannen öldüğünde de planlanmamıştı."

Bu, derin ve biraz sinir bozucu bir sürprizle fark ettiğim, hayatımdaki erkeklerin ortak bir özelliği gibi görünüyordu. Hayatımda *olduklarını* bile bilmediğim erkeklerin.

"Eşlik etmemi ister misin?" diye sordu düşüncelerimi okumuş gibi. "Ben iyiyim," diye onu temin ettim.

O ikna olmamıştı.

"Emin misin?" diye sorduğunda bunu anladım.

Sesimi yumuşattım ve "Evet, Amond. Eminim. Büyükannemin çok arkadaşı vardı ve onlar bana bakıyorlar. Çok sık yalnız kalmıyorum. Her şey yolunda. Söz veriyorum." dedim.

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Tamam, kızım," dedi.

Bir nefes daha aldım, nefesimi bıraktım ve ona "Beni önemsemen çok güzel" dedim.

"Josephine, her kırmızı halıya çıktığımda, kolumda duran her ne kadar sürtük olursa olsun, o sen değilsin diye düşünüyorum. Sınıf, dürüst olmak gerekirse. Dışarıdan bakınca buz gibi soğuk. Lanet olası buz gibi soğuk, ama yine de buz gibi soğuk. İçinden bakınca, çok sıcak... çok güzel. Sen bana bunu vermiyorsun, anlıyorum. Bu senin içinde yok. Bu, hala bunu istemediğim anlamına gelmez. Ayrıca, sana verebileceğim şeyi veremeyeceğim anlamına da gelmez. Yani bir şeye ihtiyacın olursa, ara. Orada olacağım. Anladın mı?"

Ve yine, yine hayrete düştüm. Nefesim kesildi.

Çünkü bu çok hoştu, çok tatlıydı ve çok beklenmedikti.

Benden hoşlandığını biliyordum. Bana ilgi duyduğunu biliyordum (bu, gecemiz boyunca ve hatta öncesinde, ve dürüst olmak gerekirse, sonrasında da kesinlikle şüphe götürmezdi).

Sadece bunun ne kadar derin olduğunu bilmiyordum.

Nefes nefese kalmış olsam da, "Seninleyim, Amond" diye cevap verdim.

"Evet, kıçın Los Angeles'ta, aynı zamanda benim evimde. Senin için yemek pişiriyorum ve büyükannen hakkında konuşmanı dinliyorum."

Gülümsedim. "Bunu planlayalım."

"Tamam, güzel. Şimdi kapatayım." "Aradığın için teşekkürler, Amond."

"Rica ederim. Görüşürüz, Josephine."

Veda ettim ve bağlantı koptu. Yine içim ısındı.

Aynı zamanda garip de hissettim. Kötü bir garip değildi. İyi bir garip de değildi. Sanki bir şeyi kaçırmışım, bir şeyi hatırlamam gerekiyormuş gibiydim, ama aklıma gelmiyordu.

Gri denize bakarak ve çayımı yudumlarken hatırlamaya çalıştım, ama ev telefonu tekrar çaldı.

İç geçirdim, çayımı bıraktım ve telefonu almaya gittim.

"Lavender House," diye selamladım.

"Josephine?"

"Evet."

"Ben Boston."

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtım ve "Bay Stone..." diye başladım.

Beni keserek sözümü kesti. "Lavender House için aramıyorum. Büyükkannenizin bana bu evle ilgili hislerini anlattığı ve sizin de aynı hisleri paylaştığınızı varsayarsak, bu mülkü satmayacağınızı düşünüyorum. Sizi akşam yemeğine davet etmek için arıyorum."

Tanrım, neler oluyordu?

Neyse ki, doğru ama olumsuz bir cevabım vardı. "Üzgünüm, Bay Stone. Başka planlarım var."

"Lütfen bana Boston deyin."

Böyle bir isimle bir adama hitap edebileceğimden emin olamadığım için hiçbir şey söylemedim. "O gecenin ardından," diye devam etti.

"Papaz Fletcher ve eşiyle akşam yemeği yiyeceğim." "O zaman pazartesi gecesi."

İç geçirdim.

Ben iç çekip hiçbir şey söylemeyince, "Josephine?" diye seslendi.

"Bay Sto... yani, *Boston*, alınmayın ama şu anda romantik bir ilişki aramıyorum."

"Anlaşılabilir bir durum," dedi nazikçe, yumuşak sesi tatlı bir tona büründü.

"Ancak, bu fırsatı değerlendirip size hatırlatmak isterim ki, böyle zamanlarda, herhangi bir ilişki, şu anda aklınızı meşgul edenlerden daha keyifli olabilir."

Bu doğrudu.

Yine de onunla bir ilişkiye girmek istemiyordum.

Ama ben bir kelime bile söyleyemeden, maalesef devam etti.

"Ve sen olağanüstü güzel bir kadınsın. Öyle ki, sana tanışmak istediğimi anlamamı sağlamak için, nezaket kurallarının dışına çıkıp bu fırsatı değerlendirmeme neden oldu."

"Bu çok gurur verici, şey... Boston. Ama..."

Yine sözümü kesti: "Bir içki."

Anlamadım.

"Anlamadım?"

"Akşam yemeği değil. Bir içki. Seni almayı teklif ederdim ama benimle buluşmanın daha rahat olacağını düşünüyorum, o yüzden öyle yapalım. Kulüpte. Kapıda onlara adını vereceğim. Pazartesi akşamı. Saat yedi."

İç geçirdim.

Kulüp, Magdalene Kulübü'ydü, bir zamanlar Magdalene'nin zenginlerinin, yoksullarla karışmadan diğer zenginlerle bir araya gelip sohbet edebilecekleri bir buluşma yeri olan özel bir kulüptü. On yıllar içinde, barlarına bir yemek salonu eklemişlerdi ve ben oraya hiç gitmemiştim ama büyükannem (ve diğerleri) bana yemeklerin oldukça lezzetli olduğunu ve deniz manzarasının çok güzel olduğunu söylemişti.

Benim evimin çeşitli pencerelerinden de deniz manzarası çok güzeldi ama Boston Stone'un vazgeçmeyeceği hissine kapıldım. Magdalene'nin en gözde bekarı değildi.

Tabii yüz yüze onu reddetmezsem. Ki

bunu bir içki içerken yapardım.

"Tamam. Pazartesi. Saat yedi."

Cevap verirken sesinde bir gülümseme vardı: "Sabırsızlıkla bekliyorum, Josephine."

Ben bu görüşe katılmadığım için cevap vermedim.

"Görüşürüz o zaman," dedi.

"Evet," diye onayladım.

"Gününün geri kalanını iyi geçirmeye

çalış." "İyi geçireceğim, Boston. Sen de."

"Ben de öyle yapacağım. Hoşça kal, Josephine."

Veda ettim, telefonu kapattım ve o gün bir daha telefona cevap vermemeye karar verdim.

Ayrıca Boston Stone ile içki içmeyi de düşünmemeye karar verdim, çünkü ona ilgilenmediğimi söylemek için içecektim ve bu beni sinirlendirecekti, ama sinirlenmek için havamda değildim.

Ama bunu, erkeklerle neden ilişki kurmadığımı hatırlayarak yaptım. Erkekler son derece sinir bozucu olabiliyorlardı.

Aklımı bundan uzaklaştırıp sandalyeme ve çaya yöneltiltim ve çayı yudumlarırken aklıma Henry'nin söylediği bir şey geldi.

Bunu yaparken, vücudum sandalyeden kalktı ve çayı tekrar kenara koydum.

Yavaşça evin içinden geçerek çalışma odasına gittim ve büyükannemin odasına girdim.

Yatağı yeniden yapmamıştım. Bunun nedeni, o odayı çalışma odası olarak hak ettiği haline geri döndürmek istememdi ve odada bulunurken, bunu mümkün olan en kısa sürede yapmaya karar verdim.

Büyükannemin Lavender House'un tadını tam olarak çıkaramadığı bir noktaya geldiğini hatırlamak istemiyordum, oysa o, onlarca yıl boyunca tek başına orada yaşamıştı.

Ama daha da önemlisi, onun hayatının son günlerini orada geçirdiğini hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yoktu. Sonra oraya koyduğu gardıroba yöneldim.

Kapıları açtım ve onun kıyafetlerini gördüm.

Bir bakış attım, kapıları kapattım ve odadan çıktım. Boğazım düğümlendi. Gözlerim bulanıklaştı. Aklım boşaldı. Ve bu halde, aile odasındaki koltuğuma geri döndüm.

Ve telefonuma.

Düşünmeden telefonu aldım, numarayı buldum ve aradım. Beş kez çaldıktan sonra "Spear. Mesaj bırakın." sesi geldi.

"Jake?" diye seslendim bip sesinden sonra. "Josephine. Ben... şey... zamanın olduğunda beni arar mısın?"

Kapatmadan önce hoşça kal demedim.

Sonra telefona bakarak, neden aradığımı merak ettim.

Bunun cevabını bulamadım, ya da belki de bir cevap istemiyordum, mutfağa gidip çayımı tazeledim.

O gün başka ne yapabileceğimi düşünmeye çalışarak sandalyeme geri döndüğümde, düşünmek istemediğim çeşitli şeyleri aklımdan uzak tutmak için başka bir şey bulamadım ve o sandalyede oturup kasvetli manzaraya bakarak o çeşitli şeyleri düşünmekten başka bir şey yapamadım. Tam o sırada cep telefonum çaldı.

Hemen telefonu aldım ve ekrana dokunarak bağlantı kurdum.

Bunu düşünmeden ve açıklanamayan bir şekilde yaptım.
Ama bunu yaptım çünkü ekranda Jake'in aradığı yazıyordu.

"Jake?"

"Josie, iyi misin?"

"Ben..." Tanrım! Ne yapıyordum ben? "Ben... Büyükannemin kıyafetleri," aptalca söyledim ve başka bir şey söylemedim.

"Ne, tatlım?"

"Çalışma odasına girdim," diye açıkladım. "Büyükannemin kıyafetleri. Ben... Onları saklamam için bir neden yok. Başka biri kullanabilir. Ve ben... ben... çalışma odasının tekrar çalışma odası olmasını istiyorum. Onu düşünemiyorum... Olanları hatırlamak istemiyorum..." Yutkundum ve "Tekrar çalışma odası olmasını istiyorum," diye bitirdim.

Bir saniye bile geçmeden cevap verdi, "Giysileri düşünme. Giysilere bakma bile. Giysilerle ben ilgilenirim. Ve birkaç kişiyle konuşurum. Onları oraya getiririm. Çalışma odasını hallederiz."

Onun sözleri üzerine, içimi o kadar büyük bir sıcaklık kapladı ki, sandalyeye oturmak zorunda kaldım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım telefona. "Sorun değil, bebeğim."

Onun derin, tatlı, yumuşak sesiyle içimi daha da sıcaklık kaplarken gözlerimi kapattım.

"Ben... uh, seni alıkoymayacağım," dedim.

"Sen iyisin. Ne zaman aramak istersen, ara." Ve daha fazla sıcaklık.

"Tamam."

"Şimdi iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Çalışmam lazım ama bu akşam uğramamı ister misin? Bir bira içmek için? Konuşmak ister misin?"

O zaman anladım.

Anladım.

Büyükannem benim için bunu istiyordu ve Jake Spear'a beni vererek bana bunu verdi.

Sadece neden bunu benden sakladığını anlayamıyordum.

"Ben iyiyim Jake. Çok nazıksın ama gerçekten, ben iyiyim. Sadece..." Tereddüt ettim ve sonra itiraf ettim. "Bir anlık bir şey oldu."

"Böyle anların olursa, bir telefon kadar uzağım." Evet.

Büyükannem benim için bunu istiyordu.

"Teşekkür ederim, Jake," diye fısıldadım.

"Ne zaman istersen, tatlım," diye fısıldadı. "Seni bırakmamın bir sakıncası var mı?" "Hayır."

"Tamam. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz, Slick."

Bu takma ad beni sarsarak o anın dışına çıkardı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ses çıkmadı.

Bağlantıyı kesmişti.

Sekizinci Bölüm

Denemeye Cesaret

Jake Lavender House'un zilini çaldıktan otuz saniye sonra, Josie kapıyı açtı.

Ve kapıyı açtığı anda Jake donakaldı.

"Merhaba Jake," dedi. "Ceketimi alayım." Jake kıpırdamadı.

Çünkü Josie'nin görüntüsü beynine kazınmıştı ve o bu hissin tadını çıkarıyordu.

Sonra Josie döndü ve Jake onun sırtını gördü. Jake yine kıpırdamadı.

Bunun nedeni, Josie'nin sırtının görüntüsünün Jake'in penisini sertleştirmesiydi ve Jake bu hissi bastırmaya çalışıyordu.

Elma rengi gibi sıra dışı bir sarımsı yeşil saten elbise giymişti. İnce askıları ve ön tarafında aşağıya doğru sarkan bir kumaş parçası olan diyagonal bir yakası vardı. Üst kısmı vücuduna tam oturuyor, her çizgisini ve kıvrımını vurguluyordu. Etek kısmı kalçalarında toplanıyor, bir şekilde sivri uçlu bir etek ucu ile biten panellere dönüşüyordu, sivri uçlar dizlerine değiyordu.

Ama arka

kısmı...

Kahretsin.

Arkası yoktu.

Omuzlarından kalçasının üst kısmına kadar çıplaktı.

Tanırım.

Saçları yine toplanmıştı, bu sefer bukleler boynunun yan tarafında bir topuz halinde düzenlenmişti. Tam Josie'ye yakışır, zarifti. Ama Josie'den farklı olarak, neredeyse eğlenceli deydi.

Ve çok seksi.

Saçlarını ne kadar sevse de, elindeki fotoğrafta olduğu gibi görmeyi tercih ederdi.

Aşağıda.

Ama rüzgarda uçuşan değil.

Yastığına yayılmış.

O elbiseyi de çok beğeniyordu ama yatağının yanındaki yerde olmasını daha çok isterdi.

Baştan ayağa, o bir harikaydı. Belki de özellikle ayak parmakları, çünkü tırnakları beni becer kırmızısı boyanmıştı ve ayakkabılarında

çok ince, koyu gümüş renkli kayışlardan oluşuyordu. O kadar çok kayış vardı ki, arkadan fermuarla kapatılmak zorundaydı.

Ve topuklar yüksek ve ölümcül.

O şeylerin üzerinde nasıl yürüyebildiğini hiç anlamıyordu.

Ama kadın bunu yaptı, bu sefer zarıfçe, tökezlemeden. Adam onu izledi ve kadının koridordaki sandalyeden paltosunu aldığını gördü. Bu sonunda onu harekete geçirdi.

Ve öyle de yaptı, yanına gidip paltosunu aldı.

"Ben hallederim, Slick," diye mırıldandı, paltoyu silkeledi ve kadının arkasına geçerek giymesi için tuttu.

Kadın çıplak omzunun üzerinden ona baktığında yüzünde şaşkınlık belirdi, ama o kadının yüzünden ve çıplak omzundan gözlerini kaçırdı, sonra bakacak bir yer bulamadı çünkü her şey çok güzeldi.

Sonunda, kız kolunu deliğe soktu, diğer kolunu da soktu ve parlak gümüş paltoyu omuzlarına yerleştirerek onu örttü.

Tanrıya şükür.

O elbiseyi giyen kızla nasıl akşam yemeği yiyeceğini bilmiyordu, onu kamyonetine sürükleyip Lavender House'a geri götürmeden ve muhtemelen giriş holünün zemininde onu sikmeden.

Ama yine de, dün o şık yüksek topuklu botlarıyla, şık güneş gözlükleriyle, rüzgarda dalgalanan eşarbiyle yürüdüğünde de aynı şeyi düşünmüştü ve başarmıştı.

Yine yapardı.

Bir şekilde.

Çantasını aldı ve ona döndü.

"Hazırım," dedi yumuşak sesiyle, her zamanki gibi, en başından beri olduğu gibi, kültürlü ama melodik.

"Tamam," diye mırıldandı ve elini tutup kapıya doğru ilerledi. "Ev kilitli mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı kız.

"Harika." Onu kapıdan dışarı çıkarırken hâlâ mırıldanıyordu.

Onu durdurdu, elini bıraktı, cebinden anahtarları çıkardı ve kendi anahtarıyla kapıyı kilitledi.

Sonra tekrar elini tuttu ve onu kamyonete götürdü. "Güzel görünüyorsun," dedi kız.

"Teşekkürler," diye cevapladı, dikkati dağılmış, kamyonetinde onun kıcını düşünerek. Daha doğrusu, koltuğunu yatırıp onu yanına çekmeyi

ve onu oraya götürdüğünde onunla ne yapacağını düşünüyordu.

Bu düşünce, penisinin sertleşmesini engellemesine yardımcı olmayan bir düşünceydi, kız "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğunda kapısını açtı.

"Eaves," diye cevapladı ve onu kamyonetine bindirmek için nazıkçe çekti.

Ama kız aniden durdu, o da ona baktı. "O çok pahalı, Jake," diye fısıldadı kız.

"Bebeğim, sen sensin," diye cevapladı. "Ve o elbiseyle sen sensin. Seni başka nereye götürebilirim ki?"

Kadının hafifçe nefes aldığını gördü ve bu da çok seksi bir hareketti, onu ellerini veya ağzını kullanarak nasıl böyle yapabileceğini merak etti, ama kadın şans eseri onu bu düşünceden kurtardı ve "Dün sabah beni The Shack'e götürdün" dedi.

"Ve sana bu bölgedeki en iyi omleti yedirdim."

"Bu muhtemelen doğru," diye mırıldandı, sanki kendine söylüyormuş gibi, bu davranışı ona sevimli olabileceğini hatırlattı ve sonunda gülümsemesine neden oldu.

"Kesinlikle doğru. Şimdi kışını kamyonete sok."

Kamyonete baktı ve bir saniye tereddüt etti, sonra o lanet olası harika ayakkabısını basamağa koydu ve o da ellerini beline koyarak onu kaldırdı.

Onu koltuğa oturttu ve kız ona baktı. "Teşekkürler. Kendi başıma kalkabileceğimden emin değildim."

"Eh, oradasın, Slick," dedi.

Kadın bir şey söylemek için ağzını açtı ama adam kapıdan çıktı ve "Kemerini bağla" diye emretti, sonra kapıyı çarptı.

Kaputun etrafından dolaştı, diğer tarafa geçti, kemerini bağladı ve arabayı çalıştırdı.

Onları yola çıkardı ve önce zor işleri halletmeye karar verdi.

"Yarın gelirim, önce Lydie'nin eşyalarını kutulayacağım, sonra birkaç kişi daha gelecek. Ben saat 10 civarında gelirim. Onlar da 11 civarında gelirler. O zamana kadar çalışma odasını ne yapacağına karar vermelisin, bebeğim. Lydie'nin mobilyalarını saklayacak bir yerim var. Satmak istersen, Con'a Craig's List'e koymasını söylerim. Onları kullanmak istersen ve geri almak istersen, bana haber ver."

"Tamam, Jake," diye fısıldadı.

"Tamamdır," diye cevapladı. "Ama şunu söyleyeyim, çocuklar mobilyaları taşıyacaklar, onlara yemek vermek zorunda kalacaksın. Çok abartmana gerek yok. Pizza yeter."

"Tamam," dedi, bu sefer daha yüksek sesle. "Ve teşekkür ederim. Senin yaptıkların hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum..."

Onu keserek sesini yumuşattı, "Hiçbir şey söylemene gerek yok, Josie."

Onun iç çekişini duydu ve kamyoneti kasabaya doğru yönlendirdi.

"İsterseniz çocuklar da gelebilir," diye teklif etti kadın. "Fletcher ailesi yarın akşam yemeğe geliyor ama hepiniz için yeterince yemek yapabilirim."

"Papaz Fletcher'ın yerel striptiz kulübünün sahibi ile aynı masada yemek yemek isteyeceğinden emin değilim," diye cevapladı.

"Oh," diye fısıldadı, sonra daha yüksek sesle, "Bunu düşünmemiştim."

"Pazartesi akşamı geliriz. Con işten izinli ve Ethan senin köftelerini övüp duruyor. Con kendini dışlanmış hissediyor."

"En büyük çocuğunuzla tanışmak isterim ama pazartesi akşamı gelemem. Belki salı olabilir mi?"

"Salı olmaz. Con çalışıyor," dedi. "Pazartesi akşamı neyin var?"

"Boston Stone ile kulüpte içki içeceğim."

Göğsü sıkıştı ve eli direksiyonu sıktı, dudakları zorla "Bir daha söyle?" dedi.

"Biliyorum," dedi, o söylemeden önce bilmiyordu, "Sinir bozucu."

Ona baktı ve onun da sinirli görüldüğünü fark etti. Ama yine de, ne kadar zarif olsa da, Josie her şeyi açıkça gösterme eğilimindeydi.

Yola geri dönüp sordu, "Evini satman konusunda sana baskı yapıyor mu?"

"Evden vazgeçtiğini söyledi," diye paylaştı. "O..." Bir duraklama, sonra hayal kırıklığıyla vurgulayarak, "...beni tanımak istiyor."

Tanrım. Kahretsın.

"Büyükannen daha yeni öldü, o da sana asılıyor mu?"

"Evet, ve onu kolayca vazgeçiremezsin. O yüzden yüz yüze vazgeçiririm." Hayır, vazgeçirmezdi.

Jake onu reddedecekti.

Bu nedenle, "Ben hallederim" dedi. Kızın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

"Anlamadım?"

"Ben hallederim," diye tekrarladı.

"Nasıl?"

"Nasıl olacağını merak etme. Sadece halledileceğini ve benim ve çocukların Pazartesi gecesi geleceğimizi bil."

"Ben..." Bir başka duraklama, sonra, "Belki de onu aramalı ve onu tanımak istemediğimi daha açık bir şekilde belirtmeliyim."

"Bebeğim, ne dedim

ben?" "Ne dedin?"

"Evet, ne dedim?"

"Ben..."

"Ben hallederim."

Sessiz kaldı.

O öfkелendi.

Boston Stone, lanet olası pislik.

Jake onu pek tanıımıyordu ama bu olaydan, onun lanet olası bir pislik olduğunu anladı.

Bununla birlikte, adam onun için mükemmeldi. Tüm parası, sınıfı, gücü. Josie'nin onun dikkatini çekmesi şaşırtıcı değildi. Her şeyin en iyisini alacak parası vardı ve en iyisinin ne olduğunu tam olarak bilen türden bir adamdı. Ve o adamı tanınmasına gerek yoktu, çünkü o pislik herifin tüm kasabada hüküm sürdüğünü biliyordu.

Josie konuyu değiştirmeye karar verdi ve ona "Çocuklar bu akşam ne yapıyor?" diye sorduğunda adam bunu anladı.

"Amber, Noah ile randevusu vardı ama cezalandırıldığı için iptal etmek zorunda kaldı, bu yüzden somurtuyor. Ayrıca telefona da erişimi yok, bu da normalde yaptığı gibi onu arayıp yatak odasında saatlerce konuşamayacağı anlamına geliyor. Ethan muhtemelen bir sürü abur cubur yiyip, sabahın ikisinde mide ağrısından uyanacak, bu da benim de sabahın ikisinde uyanacağım anlamına geliyor. Con da her zaman babasının arkasını kolluyor. Ethan'a göz kulak olmak ve Amber'ın başına daha fazla bela açacak bir şey yapmamasını sağlamak için, onu dışarı çıkarmak yerine kızlarından biri buraya geliyor.

"Kızlarından *biri* mi?" diye

sordu. "Beş tane kızı var. Sabit."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Beş tane *düzenli* kız arkadaşı nasıl olabilir?" diye

sordu. "Çocuğun bunu nasıl başardığını bilmiyorum Slick, sadece başardığını biliyorum. Bu

beşinin birbiriyle iyi geçindiği ve paylaşmayı sevdiği anlamına gelmez. Sadece Con'un

Con'un onlara bunu yaptırmak için ne yaparsa yapsın katlandıklarını bil yeter."

"Bu konuda gelecekte iyi şeyler görmüyorum, Jake," dedi. "Kadınlar paylaşmayı sevmez. Bu uzlaşma bir süre sürebilir ama sonsuza kadar sürmez."

"Elini şeker kasesine soktu ve orada tutuyor, biri onu oradan çıkarmak için tokatladığında acıyla başa çıkmak zorunda kalacak."

"Öğrenmesi zor bir ders," diye mırıldandı.

"Conner babası gibi. Yaparak öğrenir, ya da bazı durumlarda, batırarak ve aynı hatayı tekrar yapmamak için yeterince akıllı olmaya çalışarak."

Kadın itiraz ettiğinde, onun gözlerine tekrar baktığını biliyordu: "Ama bu durumda insanlar, kızlar ve onların kalpleri söz konusu ve onlar incinebilir."

Ona baktı ve onun da kendisine baktığını gördü, sonra başını salladı ve tekrar yola döndü. "Zor kısmı da bu, Josie. Bir erkek, ilk incittiği kadından, o boku bir daha yapmamayı öğrenir. Bu boku yirmi beşinde değil de on yedinde öğrenmesi iyi."

Bir süre hiçbir şey söylemedi ve Jake, Cross Street'ten çıkıp sahil yoluna girdiğinde tekrar konuştu.

"Bunu ne zaman öğrendin?"

"Sence neden üç kez evlendim?" diye cevapladı. Josie,

"Anlamadım?" diye sorduğunda, yine onun gözlerine baktığını hissetti.

"Erken öğrendim. On yedi yaşında değil, ama bir kız gördüm, üniversitede ikinci sınıftayken bir kız arkadaşım vardı. Bu olayı öğrendiler ve pek iyi gitmedi. Kendimi tam bir pislik gibi hissettim, çünkü öyleydin. Kız arkadaşımın yüzündeki ifade. Siktir." Yola doğru başını salladı. "O ifadeyi asla unutma, tatlım."

"Peki bu seni üç kez evlenmeye nasıl yönlendirdi?"

"O bakışı bir daha görmek istemedim, bir kadından nasıl kurtulacağımı bilmiyordum, bu yüzden onu arka aynamda görmek yerine parmağında yüzüğünü buldum."

"Sen..." durakladı ve devam ederken sesi yükseldi, "onlarla ilişkini bitirmek yerine *evlendin mi?*"

Yola doğru sırtıttı. "Einstein olduğumu hiç iddia etmedim."

"Gerçekten de etmedin," diye mırıldandı.

"Ne kadar gerçek olmasını istiyorsun?" diye sordu. "Ne kadar" —bir ara daha— "*gerçek?*"

"Dürüst. Açık sözlü. Ne kadarını kaldırabilirsin?"

"Zaten şaşırtıcı derecede açık davrandın, Jake."

Yola bakmadan önce ona tekrar baktı ve sordu, "Birbirimizi tanıyor muyuz?"

"Evet."

"Sen benim misin?"

Şaşkın bir şekilde, "*Anlamadım?*"

"Lydie seni bana verdi mi, bebeğim?" diye açıkladı. "Şey... evet."

Tabii ki evet.

İşte oradaydı.

O, onun idi.

"O zaman sen benimsin," dedi. "Ve bu, benim çocuklarımın da seninki olduğu anlamına geliyor. Bu da demek oluyor ki, birbirimize karşı dürüst olmalıyız. Yani saklanmamalıyız, zaten saklayacak bir şeyim de yok. Yaptığımı yaptım, aptalca kararlar verdim, her şeyi mahvettim, ama hala ayakta'yım, çocuklarım sağlıklı ve mutlu. Amber'ın somurtması ve ara sıra baş belası olması, Con'un sürekli randevulara çıkması ve Ethan'ın tek tanıdığı büyükannesinin yasını tutması hariç."

Bir süre daha sessizlik oldu, sonra sessizce konuşmaya başladı, "Onun diğer büyükanneleri..."

"Annem öldü, bebeğim. Babam da öyle," dedi Jake. "Annesinin babası da öldü ve annesi Bridgewater'da yaşıyor. Tatlı bir kadın ama biraz kafayı yemiş. Biriktirme meraklısı, evinden çıkmıyor ve çocuğumun böyle bir evde kalmasını istemiyorum. Ayrıca, çok da yakın sayılmaz. Telefonda konuşuyorlar. Elinde olan tek şey bu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, anne baban için de Jake," dedi, sesi hala yumuşaktı.

"Başa çıkıyoruz, Josie," diye aynı tonda cevap verdi. Kızın anne babasını sormadı.

Çünkü babasının öldüğünü biliyordu. Polis arkadaşı Coert'e, Lydie'nin isteği üzerine bu konuyu araştırmasını istemişti ve Coert bu gerçeği ortaya çıkarmıştı. Amcasının hayatta olduğunu da biliyordu. Ve annesinin ortadan kaybolduğunu, muhtemelen Josie'nin pislik babasından kaçarken aldığı kimliğin altında çok derinlere gömüldüğünü, hayatta olsa bile, o pislik kocası çoktan ölmüş olsa bile, asla ortaya çıkmayacağını biliyordu.

O kaltak kızını da almalıydı.

Ama o kaltak kızını bir canavara bıraktı.

"Ebeveynlerini nasıl kaybettiğini anlatmak ister misin?" diye dikkatlice sordu. O da tereddüt etmeden ona anlattı.

"Babam, anevrizma. Doğru iş yerinde iş yerinde.

Altmış dört. Birkaç ay ay emekliye ayrılmasından birkaç ay sonra, ona çarptı, o düştü. Gitti. Ethan üç ay sonra doğdu."

"Jake," diye fısıldadı ama başka bir şey söylemedi. Jake söyledi.

"Annem Eath neredeyse iki yaşındayken öldü. O annesini hatırlamıyor. Annem bir enfeksiyon kapmıştı, ama fark etmedi, sadece babasını kaybettiği için üzgün olduğu için yorgun olduğunu düşündü. Bu sorunu araştırmaya başladığında, enfeksiyon kalbine çoktan zarar vermişti. Onarılması imkansız bir hasardı. Birkaç ay sonra, annem hayata veda etti. Amber ise annemle çok yakındı. Lydie gibi, o da bunu çok zor karşıladı."

Buna karşılık, hiçbir şey alamadı.

Hiçbir şey alamayınca, başını çevirdi ve onun yan camdan dışarı baktığını gördü.

Yola geri döndü. Kahretsin, ne pislikti.

"Josie," dedi nazikçe. "Üzgünüm, bebeğim. O konuya girmemeliydim."

"Hayat böyle, Jake," diye cevapladı kadın sessizce. "Ve sen sadece" —tereddüt etti—"gerçekçi davranıyorsun."

Fazla gerçekçi.

"Bu konuyu konuşmayı bırakalım." Kız hiçbir şey söylemedi.

O sürmeye devam etti.

Sonunda, kadın sessizliği bozdu. "Yani, şey... *gerçek olmak*. Eşlerin?"

Harika.

Şimdi ona pislik olduğunu değil, aptal olduğunu söylemek zorundaydı.

"Donna, ilki, onu seviyordum. Muhtemelen ondan boşanmamalıyım.

O istedi, ben anlamadım, ama ona verdim." "Bu tuhaf geliyor," dedi kadın, adam başka bir şey söylemeyince.

"Öyleydi," diye kabul etti. "Bugüne kadar hala anlamıyorum ama anladığım şey beni sinirlendiriyor, bu yüzden düşünmemeye çalışıyorum."

"Paylaşmak zorunda değilsin," dedi kadın.

Bu onu gülümsetti.

"Bebeğim, kendimi zaten ortaya koydum. Bunun için çok geç."

"Doğru," diye mırıldandı, ama sesinde bir gülümseme duydu ve onu yakalamak için ona baktı.

Gözlerini yola çevirmeden önce bir anlık bir bakış attı ve bunu yaptığına memnun oldu.

Kız normalde güzeldi. Ama gülümsediğinde... Tanrım.

"Ama kızmanı istemiyorum," diye devam etti.

"Çok zaman geçti, artık kızmaya değmez," dedi ona.

"Tamam," diye cevapladı kadın ve adam da kabul etti.

"Kavga ettik, her zaman değil, ama böyle şeyler olur," dedi ona. "Ve Tanrı şahidimdir ki, neyi kafasına takmıştı bilmiyorum ama bir şey vardı. Dişlerini geçirdi ve bırakmadı, sonra hiçbir şeyi bırakmadı, sonra beni bırakmak istedi. Hatırladığım kadarıyla, her şey onun yeni bir araba istemesi ile başladı. Yeni bir araba almaya gücüm yetmedi, ona ikinci el bir araba aldım. Onun arabasından daha iyiydi, ben de onun memnun olacağını düşündüm. Ama olmadı. Bana onu hiç dinlemediğimi söyledi. Dinlediğimi söyledim ama yeni bir araba almaya gücümüz yetmiyordu. Sinirlendi, sinirlenmeye devam etti, beni evden attı. Erkeğini kaybetti ama kendine yeni bir araba aldı."

"Bu çok saçma," diye bağırdı, aniden sinirlendi ve o gülümsemesini zorla bastırdı. Ama onun bu duyguyu ona yaşatmasından hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı.

"O boktan şey oldu. O uzlaşmaya çalıştı. Aramızdaki ilişki iyiydi, ben de onunla denedim ama o boktan şey sürekli başıma geliyor ve beni sinirlendiriyordu, işe yaramadı. Yeni bir araba için evliliğini, ailesini çöpe attı. Ben bunu kabul edemem."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi kadın ve o anda adam gülümsemesini engellemedi. Kendini bıraktı.

"Yine de, hayat sonunda Ethan'ı bu durumdan kurtardı, Donna ile birlikte olmasaydı, bu yüzden her şey olması gerektiği gibi gitti."

"Evet," diye onayladı kadın.

Bu nefes nefese bir ses tonuydu ve nedenini bilmiyordu. Ama sesin tonunu sevdi.

"Mandy, ikinci eşim, harikaydı," diye devam etti. "Onu da çok sevdim. Bana çok düşküncü, çocuklarımla üvey annesi olmaya bayılıyordu. Parmaklarına yüzük taktım, beni istedi, ama 24 saat çocuklarla başa çıkamayacağını fark etti. Bir gün eve geldi ve gitmişti. Boşanma belgeleri postayla geldi

O zamandan beri onu görmedim. İyi haber, onun biletini almamıştım, ama çocuklar almıştı, bu yüzden dünyam altüst oldu, ama onlar onun gitmesine sevindiler."

"Bu, şey... dünyanın altüst olmak hoş bir şey değil."

Jake, onun sözlerine ve söyleme şekline başını salladı.

Kahretsin, onunla geçirdiği zamanın yarısında ve konuşma tarzında, gülüp gülmeyeceğini ya da onu öpüp öpmeyeceğini bilemiyordu.

Ne yazık ki, ikincisini yapamadı ve birincisini yaparsa onun hoşuna gitmeyeceğini düşündüğü için ikisini de yapmadı.

"Öyle değildi tatlım, ama merak etme. Onun öyle çekip gitmesi beni çabucak atlattı. Hiç hoş değildi. Sonunda, onun öyle biri olduğunu anladım, temiz bir şekilde ve çabucak kurtuldum, yani iyi yaptım."

"Peki ya sonuncusu?" diye sordu, o konuşmayı bitirdiğinde.

"Sloane, Ethan'ın annesi."

"Evet."

"Ve sen gerçek olanı kabul ediyorsun?"

Bir duraklama, sonra, "Evet, Jake, gerçek olanla *yetiniyorum*."

Kadının bunu söyleme şekline tekrar gülümsedi ve "Yatakta harika biriydi" dedi.

Başka bir şey söylemeyince, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı. "Yatakta *inanılmaz* derecede harikaydı."

"Ben, şey... yani... bu kadınların hiçbirisiyle ilişkinizi bitirmek istemediğiniz anlaşıyor."

"Gözlerini açarsan, işaretleri görürsün. Gözlerini kapalı tutarsan, hiçbir şey görmezsin. Geriye dönüp baktığımda, hepsi bana işler resmileşmeden önce pes etmem için bir neden verdi. Bunu görmedim çünkü bunu arayacak kadar erkek değildim."

Yine uzun bir sessizlikten sonra kadın şöyle dedi: "Bu konularda pek bilgim yok Jake, ama bence bir erkek aşık olduğu halde denemeye cesaret edemezse, erkekliğinden bir şey kaybeder."

Denemeye cesaret etmek.

Lanet olsun.

Kadın devam etti.

"Bu nedenle, sevdiğini iddia etmediğin Ethan'ın annesi dışında, sadece kalbinin sesini dinledin ve ben bunu çok erkeksi buluyorum."

Kalbinin sesini dinlemek.

Lanet olsun.

Sessiz kaldığında "Jake?" diye seslendi.

"Evet, bebeğim," diye cevapladı sessizce.

"Ben..." Bir başka duraklama ve sonra, "İyi misin?"

"Her şeyi ortaya koydun, çirkin bir durumdu, sen nazik davrandın," diye cevapladı, elini uzattı ve onun elini buldu. Elini sıktı ve "Bunun için teşekkür ederim, tatlım," diye bitirdi.

"Rica ederim," diye mırıldandı ve bir saniye düşündükten sonra onun elini sıktı.

O elini tutmaya devam etti, elinin arkasını kadının yumuşak uyluğundaki pürüzsüz ipek üzerine koydu ve kadın bu kez refleks olarak elini tekrar sıktı. Bunun ne anlama geldiğini bildiğini düşündü ama The Eaves'e vardıklarında ve otoparka döndüklerinde bile kadını bırakmadı. Sadece kamyoneti ön kapının önünde durdurduğunda kadını bıraktı.

Vites boşa aldı, kapısını açtı ve atladı. Kaputu dolaşarak, onun kapısını açtı.

"Seni burada indireceğim. Burası her zaman kalabalık olur. Uzakta bir yer bulurum, senin yürümene gerek kalmaz," diye açıkladı.

"Çok nazıksın Jake. Teşekkür ederim," diye cevapladı ve emniyet kemerini çözdü.

Kapıya dönüp, ateş gibi ayakkabılarından birini dikkatlice basamağa koyduğunda, ellerini beline koydu. Kız da ellerini onun omuzlarına koydu ve o da onu aşağı çekip ayakları üzerine indirdi.

Onu bıraktı, kız ellerini indirdi ama Jake bir elini tuttu ve onu ön kapıya götürüp içeriye geçirdi.

Onu soğuktan kurtardıktan sonra, diğer elini kaldırdı ve elini sıkarken boynunun yanını sıktı, eğilip yaklaştı ve "Geri döneceğim" dedi.

Mavi gözleri onun gözlerine bakarak, "Tamam" diye mırıldandı. O da ona gülümsedi ve ayrıldı.

Geri döndüğünde, o elbiseyi giymiş halini hayal ederek saldırıya uğradı. Belli ki, onun paltosunu almışlardı.

O, hala kız ve elbisesiyle uğraşırken, kız kapıdan içeri girer girmez gözlerini ona çevirdi, dudakları yukarı kıvrıldı, gözleri nedense parladı ve "Sordum. Masamız hazır" dedi.

Sonra elini ona uzattı. Tanrım.

O anda, o eli tutup onun onu istediği yere götürebileceğini, bunu asla unutmayacağını anladı. Dudaklarını yukarı kaldırıp

gözlerini ona çevirip elini uzatsa, onunla birlikte cehenneme bile giderdi ve bunu gülümseyerek yapardı.

Bu fikrin saçma olduğunu biliyordu.

Ayrıca, Lydie için onun kadar derinden yas tutan başka kimse olmadığını da biliyordu. Evi bırakmayacağını biliyordu, bu Lydie'nin ve çocuklarının kalbini kıracaktı. Neredeyse hiç tanımadığı ölmek üzere olan bir kadına, kocası biraz dinlenebilsin diye baktığını biliyordu. Amber'ın etrafına ördüğü genç kız dramasının ağını bir milim bile olsa delebilen tek kişinin o olduğunu biliyordu. Ayrıca, kızının bir günlüğüne vejeteryan olduğunu, sonra da kesinlikle Josie yüzünden bu aptalca şeyi bıraktığını biliyordu. Oğluna ödevlerinde yardım ettiğini biliyordu. Kadınlarla ilgili tüm berbat işlerini ona verdiğini ve onun da onu beyaz atlı bir şövalye gibi gösterdiğini biliyordu. Ve son olarak, onunla aralarını bozduğunu bildiğini ve bir gün bile geçmeden ona gidip özür dilediğini biliyordu.

O hatalıydı. Donna ve Mandy konusunda kör olmuştu.

Şimdi gözleri açıktı ve gördüklerini çok beğendi.

İleri adım attı ve kadının uzattığı eli tuttu. Sonra elini yukarı çekip göğsünün yanına koydu ve gözleri hostese kaydı.

"Hanımefendinin dediği gibi. Spear," dedi hostese.

Kadın başını salladı ve birkaç menü aldı. "Tabii ki. Lütfen beni takip edin."

Masalarına doğru yürürken Josie'yi kendine yakın tuttu. Jake, hayatında birlikte olduğu kadınlarla -bazıları iyi kadınlardı, hepsi de güzeldi- hiç bir zaman, Josie'nin yanında o restoranda yürürken hissettiği gururu hissetmemişti.

Restoranın ortasında, herkesin onu ve kolundaki kadını görebileceği, hoşuna giden masaya vardıklarında, onu bırakıp sandalyesini çekti.

Onu oturtup, hostesin Josie'nin peçetesini açmasını ve Josie'nin peçeteyi kucağına yerleştirmek için alışık bir rahatlıkla arkasına yaslanmasını izledi.

Jake kendi peçetesini aldı, hostesin kendisi için de aynısını yapmasını istemiyordu.

Menülerleri verildi, garsonun akşamın spesiyallerini açıklayacağı söylendi ve hostes uzaklaşırken, bir komi gelip su bardaklarını doldurdu.

Josie çocuğa baktı ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

O anda yüzü daha da parladı ve gözleri ona doğru tamamen ışıldadı.

Josie bunu yaptığında, Jake o gece ikinci kez göğsünün sıkıştığını hissetti, ama bu seferki tamamen farklı bir duyguydu.

Garson gitti ve Josie hemen masaya eğildi. "Büyükannem ve ben buraya üç kez geldik," dedi.

Kahretsin.

Onu yakından izledi, o parlak gözleri yanlış yorumlayıp mutluluk değil de gözyaşları olduğunu mu düşündüğünü merak etti.

"Burayı çok seviyorum," diye devam etti. "Benim doğum günüm için iki kez, onun doğum günü için bir kez geldik. Burası en sevdiğim restoranlardan biri."

Bu iyi bir şeydi.

Gülümsedi, yüzünü aydınlatan ve güzel beyaz dişlerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümseme.

İçini bir sıkıntı kapladı.

Onun gülümsemesini görmüştü. Ama hiç böyle olmamıştı. Olağanüstüydü.

"Breeze Point'e gittim ve büyükannem de oraya giderdi, daha ucuz olduğu için daha sık giderdik. Ve ben tek başıma gittim. Kötü bir deneyim değildi ama beni melankolik yaptı ve bunun sebebi sadece o iğrenç adamın bana yaklaşması değildi," dedi, hala gülümsüyordu.

O anda ona verdi.

"Ama şimdi ben güzel bir elbise giyiyorum, sen takım elbisenle çok yakışıklısın, çok centilmensin, bu da çok çekici, ve muhteşem bir restorandayız, burada harika bir yemek yiyeceğimizden eminim. Ve bu beni melankolik hissettirmiyor, çünkü büyükannem burada birlikte bunu keyifle yaşadığımız için mutlu olurdu."

Elini uzattı, su bardağını aldı, bir yudum içti ve geri koydu, gözlerini Jake'e çevirdi. Jake, hala onun gülümsemesi ve sözleriyle uğraşırken, söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

"Şimdi burada güzel bir anı yaratacağız. Bu harika değil mi?" diye sordu.

"Evet, bebeğim," diye cevap verdi zorla.

Bir anlığına gülümsemesiyle onu büyülemeye devam etti, sonra dünyasını sarsmaya devam etti.

"Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim. Benim için çok anlamlı." "Rica ederim, tatlım," diye fısıldadı.

Ve o anda başka bir şey daha fark etti.

Onu ilk gördüğünden beri, kederin örtüsüyle kaplıydı. Günlük hayatını sürdürüyordu, ama keder onu hala boğuyordu.

Şimdi mutluydu. Ve
bunu ona o vermişti.

Kahretsin, lanet olsun, ama bu çok iyi hissettiriyordu.

Kızın başını menüye eğip "Acaba spesiyalleri ne acaba? Spesiyallerinde her zaman harika şeyler var," diye mırıldandığını izledi.

"Hayatını yaşa Slick, ne istersen," diye mırıldandı ve kız yine başını eğdi, parlayan gözleriyle ona bir kez daha göz kamaştırıcı bir gülümseme attı.

Ona gülümsedi, sonra menüsüne gülümsedi.

Seçimini yapamadan garson masalarına geldi ve Jake, adamın Josie'nin önüne bir kadeh şampanya koymasını şaşkınlıkla izledi.

"İyi akşamlar," dedi Jake, bardağı, onu inceleyen Josie'yi ve garsonu sırayla izlerken. "Bu, bardaki beyefendiden," diye açıkladı, gülümseyerek başını bara doğru eğdi.

Garson Jake'in içki siparişini almaya devam etti ama Jake, omzunun üzerinden bara bakan Josie'nin ötesine baktı ve onu gördü.

Lanet olası Boston Stone.

Ve o pislik, Jake'in masasında oturan kadına içki gönderme cesaretini gösterdi.

"Efendim?" diye sordu garson ve Jake ona gözlerini dikti.

"Bud. Varsa şişe olsun," diye kısa bir şekilde sipariş
verdi.

"Tabii ki," diye cevapladı garson. "Günün spesiyallerini duymak ister misiniz?" Jake, Josie'ye baktı ve onun şampanya kadehine öfkeyle baktığını gördü. "Geri gel," dedi.

"Tabii ki," diye mırıldandı garson ve uzaklaştı.

Garson uzaklaşır uzaklaşmaz, Jake Josie'nin ne kadar sinirlendiğini anladı, çünkü Josie bunu ona söylemekten çekinmedi.

"Bu çok haddini aşılıyor," diye tısladı. "Tamamen *nezaketsiz*. Bir beyefendiyle yemek yiyorum ve o sadece *bana* bir kadeh şampanya gönderiyor? Bu *yapılmaz*. Bu son derece *kaba*, hatta *kibirli*. Gerçekten bunun beni etkileyeceğini mi sanıyor? Eğer öyleyse, çok *yanılıyor*."

Josie bunu söyledikten sonra Jake sandalyesinden kalktı, peçetesini masaya attı, masanın üzerinden uzanıp Josie'nin şampanya kadehini aldı.

Masayı dolaştı, gözleri hedefindeydi, kanı damarlarında kaynıyordu ve sadece kadının elinin kendi elini kavradığını hissettiğinde durdu.

Aşağıya baktığında kadının yüzünün solduğunu ve endişeli görüldüğünü gördü.

"Jake..." diye fısıldadı.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim," diye onu sakinleştirdi. "Burada kal. Hemen döneceğim."

Sonra elini sıkıca tuttuğu elinden çekip Stone'a doğru yürüdü.

Bardağı Stone'un yanındaki bara koydu ve "Dışarı" diye homurdandı.

Stone'un onu takip edip etmediğini görmek için beklemedi. Boston Stone'u tanımıyor olabilir, ama onun nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Jake'in onu yenebileceğini biliyordu, ve bunun sebebi sadece Jake'in ondan 5 cm uzun ve 15 kg ağır olması değildi, aynı zamanda çağrıldığında yerinde kalarak erkekliğine zarar vermek istemiyordu.

Jake yanılmamıştı. Dışarı çıktığında Stone oradaydı. Pislik herif onu çevreledi ve karşı karşıya geldiler, Jake ilk hamleyi yaptı.

"Cesursun," dedi Jake.

Buna karşılık, o pislik sıırttı. "Bu bir kelime oyunu mu?"

"Komik olmaya çalışmıyorum, pislik," diye Jake sertçe cevap verdi. "Ciddi misin? Masamda karşımda oturan kadına içki mi gönderiyorsun?"

"Bütün şişeyi aldım ama geri kalanını ben içeceğim. Dom Perignon'un sana bir şey ifade etmeyeceğinden eminim," diye cevapladı Stone, sesi yumuşak, sözleri alaycıydı.

Jake bunu görmezden geldi. Boston Stone'un onun hakkında ne düşündüğü önemli değildi. Ne şimdi, ne de gelecekte.

Önemli olan Josie'nin iyi bir gece geçirip, bir dakika sonra bu pislik yüzünden sinirlenmesiydi.

"Josie sana bunu söylemek için fazla klas bir kadın," diye cevapladı Jake. "Ama buraya gelirken, seninle içmesi gereken içkiyi bana anlattı. Ayrıca o içkiyi istemediğini de söyledi. Konuştuk ve ben sana söylemeye karar verdim. Ve şimdi bu fırsatı bulduğuma göre, işte söylüyorum. O senden hoşlanmıyor dostum. Vazgeç artık. Ve şunu bil ki, onun gibi kaliteli bir kadın için, az önce yaptığın şey onu kızdırmaktan başka bir işe yaramaz."

"Josephine'in benden hoşlanıp hoşlanmadığını Pazartesi gecesi göreceğiz." Tanrım. Bu adam sağır mıydı?

"Beni duymadın," diye cevapladı Jake. "Hiçbir şey görmeyeceksin çünkü, kulübe gidersen, o orada olmayacak çünkü benim ve ailem için akşam yemeği hazırlayacak."

Stone'un yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi, ama hemen sakladı ve çenesini kaldırdı. "Görünüşe göre o, fakir mahallelere gitme havasında, ama öyle kadınlar, o heyecan geçince her zaman geri dönerler."

Bu adamın nesi vardı?

"Büyükannesini yeni kaybetti, pislik," diye hatırlattı Jake.

"Ve kederli zamanlarda, zihnini daha zevkli şeylere yöneltmek iyidir ve bana fırsat verdiğinde, zihnini tam da o şeylere yöneltmekten zevk alacağım."

"Tanrım, cidden mi?" diye sordu Jake. "Sana onun senden hoşlanmadığını söyledim. Cidden sikişinin o kadar büyük olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben hiç karşılaştırma yapan bir adam olmadım. Bu konuda ortak noktamız yok. Ortak hiçbir noktamız yok, Spear. İkimizin de Josephine Malone'un ne kadar çekici olduğunu çok iyi bilmemiz dışında. Ve bunun mümkün olduğuna inanmazdım ama bu gece onu o elbiseyle görünce, onun *daha da* çekici olduğunu kanıtladı. Eğer cesaretin varsa, benim önerim, oraya git ve çabuk ol. Bu gece. Cazibenin geçmeden önce. Ama lütfen, Lavender House'un giriş holünün duvarına karşı yapma. İlk seferinde onu oraya götüreceğim."

Jake'in gözleri kızardı ama tek kelime bile edemedi.

Çünkü kız ona arkadan saldırdı. Jake o kadar sinirli ve odaklanmış durumdaydı ki, kızın topuklarının kaldırım taşlarına çarptığını duymadı. Sadece kızın omzunun koluna çarptığını hissetti, sonra kız onun önüne kaydı ve Josie'nin elini geri çekip Stone'un yüzüne sert bir tokat attığını gördü.

Stone'un başı yana doğru savruldu ve Jake harekete geçti. Parmaklarını kızın bileğine dolayarak onu aşağı ve karnına doğru çekti, onu önüne çekip diğer kolunu kızın göğsüne dolayarak ikisini de geriye doğru attı.

Ama şimdi, *Josie* odaklanmıştı.

"Seni *alçak*," diye bağırdı ve Jake öfkesini anında kaybetti ve dişlerini sıkarak, saçma sapan hakaretine gülmemek için kendini zor tuttu, çünkü bu saçma sapan hakaret, tamamen Josie'ye özgü olduğu için çok sevimliydi. "Bu ne cüret!" diye devam etti. "Sen... sen... *tarif edilemez birisin*," diye tıslayarak bitirdi.

Stone'un yüzü tamamen değişti, gözleri ona dikilmiş, dudakları "Josephine..." diye mırıldanıyordu.

"Bir kelime daha etme," diye öfkeyle uyardı. "Korkarım ki, bu geceki davranışın ve az önce duyduğum sözlerin nedeniyle, pazartesi günü seninle içki içmeye gelmeyeceğim. Aslında, *hayatımda* bir daha seni görmek istemiyorum. Kendimi açıkça ifade ettim mi?"

"Bunu duyman çok talihsiz, Josephine, ama izin ver de..." Stone başladı.

"Aslında, ben bunu oldukça şanslı buluyorum," diye sözünü kesti. "Senin sadece kibirli ve duyarsız olduğunu düşünüyordum. şimdi ise çok daha fazlası olduğunu ve bunların hiçbirinin iyi olmadığını biliyorum. Ne yazık ki, Jake ve ben çok güzel bir akşam geçiriyorduk. Büyükannem ldğnden beri geçirdiğim ilk güzel akşamdı ve sen onu mahvettin. Ancak senin gibiler kolayca unutulur, bu yüzden senin gibi tatsızlıkları geride bırakıp restorana dönüp akşamımızın tadını çıkarmaya devam edebiliriz."

Bunu dinleyen Jake, Josie'yi kızdırmamaya karar verdi, ama Josie onun kollarından çekildiğinde elini tuttu.

"Gel Jake. Biranın geldi ve ben de bir martiniye çok ihtiyacım olduğunu fark ettim."

Elini ekti.

Jake ona gülümsedi, sonra Josie'ye pek hoşuna gitmeyen karanlık bir bakış atan Stone'a gülümsedi. Ama yine de, o pislik hiçbir şey yapamazdı. Josie, ondan daha önce olduğundan daha fazla uzaklaşmıştı. Jake'in zengin olması ve masasına bir kadeh Dom Perignon gönderebilmesi önemli değildi. Jake, Josie için artık yoktu.

Bu düşünceyle Jake, Josie'nin onu restorana doğru çekmesine izin verirken sırtıtmaya devam etti.

Ama Josie döndüğünde, yüksek topuklu ayakkabılarında sendeledi, bu yüzden Jake elini çekerek onu kendine doğru çekti. Elini bıraktı ama kolunu Josie'nin sırtına dolayarak onu sıkıca kendine çekti ve Josie fkeyle "Kahretsın!" diye mırıldandığında kahkahasını bastırdı.

"Sadece devam et, bebeğim," diye fısıldadı. "Onu yere serdin. O ayakkabılarla ne yaparsan yap fark etmez. Yaparken iyi grneceksin, onun hiç şansı yok, yani her şey yolunda."

Onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve kapıyı açmak için elini uzattığında, "O adam bir kurbağa," dedi.

"O adam arka aynanda kaldı, önümüzde ise martini ve harika bir yemek var."
Onu kapıdan içeri çekerken nefes aldığını duydu, sonra "Gerçekten de öyle" dedi.

Onu sıkıca sarıldı ve masalarına doğru yürürken kadının kolunun sırtına dolandığını hissetti.

Sadece o kadının sandalyesini tuttuğunda birbirlerinden ayrıldılar. Kadın sandalyeye oturdu.

Jake onu masanın altına soktu ve yerine oturdu.

O, peçeteyi kucağına koyarken, kadın tekrar konuştu. "Haklıydım.

Sen çok centilmen birisin."

Kadının gözlerinin kendisine dikildiğini görmek için ona baktı. "Ne?"

"Az önce yaptığın şeyi hem onurlu hem de cesurca buldum. Hiçbir erkeğin böyle davrandığını görmemiştim. Ben o konuyu gecikmeden halletmek için sinirlenirken senin davranışın oldukça memnuniyet vericiydi."

Ona gülümsedi ve "Yani bana iltifat ediyorsun" dedi.

Kadın bir kez başını salladı. "Evet. Büyükanneemin senden hoşlanmasına şaşmamalı. O her zaman şövalyeliğin asaletle birlikte yok olduğunu ve bunun çok yazık olduğunu söylerdi. Bu tür erkeklerin artık çok nadir olduğunu söylerdi. O, sende böyle bir erkek buldu. Onun bunu bilerek bana seni verdiği, benim de bunu istememi istediği nedenini giderek daha net anlıyorum."

Jake hiçbir şey söylemedi. Çünkü onun sözlerinin içini yakıp kavradığını tam olarak hissedebilmek için yine donakalmıştı.

"Anlamadığım şey, neden seni benden uzak tuttuğu," dedi, gözlerini kaçırarak haliya bakmaya başladı. "Ancak, o karşılaşma çok can sıkıcıydı." Ona tekrar baktı. "O yüzden, üzücü olabilecek her şeyi tartışmayı bırakıp, sadece akşamın tadını çıkarmaya ne dersin?"

Tanrım, o çok fazlaydı.

Ve çok sevimliydi.

Jake yine ona gülümsedi. "Sen nasıl istersen öyle yapabiliriz, Slick."

Konuşmayı bitirdiğinde gözleri parladı, sonra ifade dolu yüzünde bir şeyin hareket ettiğini, yerleşip tüm yüz hatlarını ısıttığını gördü ve sonunda gülümsedi.

O da o gülümsemenin kendisini de yakmasına izin verdi, sonra gözünün ucuyla garsonu gördü. Adamın dikkatini çekti ve çenesini kaldırdı.

Adam masalarına koştu.

"Bayan martini istiyor," dedi Jake.

"Votka, zeytinli," diye ekledi Josie.

"Hemen getireceğim," diye cevapladı garson. "Sonra da spesiyalleri istiyoruz," diye ekledi Jake.

"Tabii ki," dedi adam hafifçe eğilerek. "Hemen döneceğim."

Adam uzaklaştığında Josie konuşmaya başladı. "Conner'ın yemediği bir şey var mı bilmem lazım, pazartesi günkü menüyü planlayabilmem için."

Adam, kendilerine verilen soğuk bardağı görmezden gelerek birasına uzandı ve "Con sebzelere alerjisi var" diye cevap verdi.

Şişeden bir yudum aldı ve Josie'nin büyük mavi gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görünce yine gülümsedi.

"Bu korkunç," dedi kız. "Sebzelere alerjisi mi var? *Bütün* sebzelere mi?"

Birasını masaya geri koydu ve ona doğru eğildi. "Bebeğim, bu sadece bir deyim. O sebzelere alerjik değil. Sadece sebzeleri sevmiyor."

"Oh," diye mırıldandı. Sonra bakışları keskinleşti. "Bunu aşması lazım. Diyetle sebze olmaması sağlıklı değil." "Pazartesi günü bunu onunla paylaşmana izin vereceğim."

Omuzlarını düzeltti ve şöyle dedi: "Bunu gecikmeden yapacağım. Anladığım kadarıyla genç erkekler yirmili yaşlarına kadar büyümeye devam ediyorlar. O küçük sayılmaz ama beslenmesi daha sağlam olsaydı, kim bilir neler olabilirdi."

Lanet olsun, o tam bir baş belasıydı.

"Evet, Josie. Kim bilir," diye mırıldandı Jake.

"Şimdi canım biftek çekti," diye konuyu değiştirdi. "Sen ne istersin?"

Açıkçası, sevimli, sakar, klas bir kadını yemek ve inlemelerini dinlemek istiyordu.

Bunu ona söylemedi.

"Özel menüyü bekliyorum," dedi. Kız başını salladı ve gülümsedi.

Jake onun gülümsemesini karşıladı ve ona gülümsedi. Sonra martini geldi.

* * *

Jake, aydınlık odanın pencere kenarındaki koltuğa oturdu, bacaklarını koltuğa uzattı, ayak bileklerini çaprazladı, elinde Lydie'nin viskisiyle, gözleri denizin üzerindeki ay ışığına bakıyordu.

Josie onun altında, bacaklarını altına kıvrımış, vücudu bükülmüş, gövdesi koltuğun arkasına yaslanmış, pencerelere bakıyordu.

Ona bir sürpriz yapıp ayakkabılarını çıkarmıştı, bu onun önünde ilk kez biraz rahat davranıştıydı. Saçlarını açmamıştı ve o gecedan sonra, onun saçlarını açık olarak görmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ama bu da olacaktı.

Ona ne olduğunu sorduğunda, ona bir kadeh uzattı ve o da kadehi aldı. Kadehteki mor sıvı, şık bir şişeden alınmıştı ve öksürük şurubu gibi kokuyordu. Tadına bakmadı. Koklamak bile onu rahatsız etmeye yetti ve yüzündeki ifade bunu ona belli etmiş olmalıydı, çünkü hemen kadehi elinden aldı, ama bunu sevimli bir kıkırdama eşliğinde yaptı.

Ona akşam yemeğinden sonra bir içki içmeye davet ettikten, onun viskisini ve kendi içkisini aldıktan ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra, onu evdeki en sevdiği odaya götürdü.

Güzel bir geceydi ve bunu biliyordu çünkü kızın gülümseme sayısını saymayı bırakmıştı, çünkü o kadar sık gülümsüyordu ki, sayısını tutamıyordu. Hatta gülümştü, çoğunlukla sessiz ve tatlı bir şekilde, ama bir keresinde omuzları gülmekten titriyordu.

Onu gülümseten ve güldüren şey, çocukları veya spor salonundaki erkekler hakkındaki hikayeleri ya da dansçılarının ve fedailerinin sürekli flört edip, ayrılıp, yaramazlık yapıp, onun dostluk kurma yasağı olduğunu bildikleri için bu durumları saklamaya çalışıp başarısız olmalarıydı.

O da onu gülümsetmişti, akşam yemeği ilerledikçe giderek daha fazla rahatlamış ve gittiği yerleri, yaptığı şeyleri, tanıdığı ve birlikte çalıştığı insanları anlatmıştı. Kayıt sanatçılarının bazılarının isimlerini kesinlikle biliyordu. Hatta bazı tasarımcıların isimlerini bile biliyordu.

Onu rahatsız eden tek şey, kadının bu konularda konuşma şekliydi. İşinden açıkça zevk alıyor, birlikte çalıştığı insanları seviyor ve/veya hayranlık duyuyordu ve yaptığı işi ve birlikte çalıştığı insanları sevdiği belliydi.

Moda ve müzik dünyasının seçkinleriyle dolu dünyayı dolaşan yaşam tarzında, Maine sahilindeki küçük bir kasabaya yerleşmenin ne kadar zor olacağını görebiliyordu, kasaba ne kadar güzel olursa olsun, o kasabadaki evi ne kadar muhteşem olursa olsun.

Kadın, "Merdivenleri çıkması çok zorlaşmadan önce, büyükannem ve ben hep burada otururduk" diyerek onun düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı.

Gözleri, onun hala manzaraya bakıp bakmadığını görmek için ona yöneldi ve kadın konuşmaya devam etti.

"Gençken hikayeler uydurur ve ona anlatırdım. Sanırım benim hayallerim olduğunu biliyordu ama hiçbir şey söylemezdi. Büyüdüğümde, hiçbir şey söylememize gerek kalmazdı. O Drambuie'sini, ben Chambord'umu yudumlar, burada oturur, denizi seyreder ve sadece *var olurduk*, ama bunu birlikte yapardık."

Jake hiçbir şey söylemedi, onun ruh halini okudu ve onun bir yas danışmanına veya sohbet arkadaşına ihtiyacı olmadığına karar verdi.

Onun ihtiyacı olan şey dinleyen bir kulaktı.

O da ona bunu verecekti. Ancak yanılıyordu.

Kadın ona dönüp loş ışıktaki gözlerine baktığında bunu anladı.

"Nasıl tanıştığınızı anlatır mısın?" diye sessizce sordu. "Ne istersen anlatırım, bebeğim," diye sessizce cevapladı. O başını salladı ve Jake ona ihtiyacı olanı verdi.

"Spor salonum batıyordu," diye anlattı.

Kız başını yana eğdi ve o devam etti.

"Orayı gerçekten başarılı hale getirmek için, boot camp, spin dersleri, aerobik ve benzeri şeyler sunmam gerekiyordu. Bu büyüklükteki bir kasabada, bir boks salonu bir adama çok fazla para kazandırmaz. Ve kazandırmadı da. Sorun şu ki, o zamanlar bakmam gereken üç çocuğum ve bir eşim vardı ve para kazanmam gerekiyordu. Bir arkadaşım ilçe gazetesinde muhabir ve spor salonu kapanacak gibi görüldüğünde, bana daha fazla üye kazandırmak umuduyla bunu büyük bir olay haline getirdi. Kamyoncu spor salonunu kaybediyor. Çocuklar liglerini kaybediyor."

"Çocuklar liglerini mi kaybediyor?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Spor salonunda bir genç boks ligi var. Haftada üç öğleden sonra okuldan sonra antrenman yapıyorlar ve hafta sonları maçlar yapıyorlar. Çok fazla çocuk yok ama her zaman yirmi otuz kişi oluyor. Para kazandırmıyor, ödedikleri aidat ekipman masraflarını zar zor karşılıyor ve spor salonunun zamanını alıyor. Yine de, çocukların saçma sapan şeyler yapmasını engelliyor, onlara disiplin öğretiyor, özgüven veriyor, vücutlarına dikkat etmenin önemini gösteriyor ve kendilerini savunmaları için gerekli araçları sağlıyor."

"Bundan hiç bahsetmemiştin," dedi.

"Seni o kadar uzun süredir tanımıyorum tatlım," diye cevapladı.

Kız başını salladı ve "Bu 'kamyon' işini duydum ve spor salonunun adı da öyle. Bu ne anlama geliyor?" dedi.

"Ben Kamyonum."

"Anlamadım?"

Ona gülümsedi. "Ben The Truck'ım, Josie. Eskiden boks yapardım. Bana öyle derlerdi."

Kız koltuğunda dikleşti. "Sen boksör müsün?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Uh... evet, ben bir boksörüm. Eskiden oldukça iyiydim. Bu sayede, sadece kasaba gazetesi olsa da, gazeteye çıkabildim. Erken yaşta, sadece egzersiz için boksa başladım. Takım sporlarına ilgi duymuyordum ve babam da çocuğunun evde oturup televizyon izlemesinden hoşlanmıyordu. Boksun bana uygun olduğunu fark ettim. Kafamın içinde olmak hoşuma gidiyordu, vücudumun yapabileceklerini düşünmek hoşuma gidiyordu, ama daha da önemlisi, vücudum zorlanırken kafamı da açık tutmam gerekiyordu. Antrenman yaparsın, rakibini tanırsın, sana strateji öğretirler, ama ringe çıktığında sadece ikiniz varsınız ve hedef oldukça aşırıdır. Diğer adamı fena halde dövmelisin ki o da sana aynısını yapmasın."

Konuşmayı bitirdiğinde, kadın sordu: "Ve sen oldukça iyi miydin?" "Evet."

"Ne kadar iyiydin?"

"Vegas'ta birkaç pay-per-view dövüşü yaptım. O kadar iyiydim."

"O kadar iyi mi?" diye sorduğunda sesi sevimli bir şekilde şaşkın geliyordu.

Adam ona tekrar gülümsedi. "Evet, Josie. Çok iyiydi. Üniversitede boks yaptım, bir antrenör-menajer bana yaklaştı, üçüncü sınıftan okulu bıraktım, her şeyimi bu işe verdim. İşe yaradı. Büyük maçlar yaptım. İyi para kazandım. Seyahat ettim ve güzel yerler gördüm. İyiydi, heyecanlıydı, hoşuma gitti ve boksu sevdim. Ama akıllı davranmalı ve zamanı geldiğinde bırakmalısın. Vücudun bunu sonsuza kadar kaldıramaz. Ben bıraktım, Maine'e döndüm, kazandıklarımı kullanarak spor salonu açtım."

"Hala sana neden The Truck dediklerini anlamıyorum," dedi.

"Bana The Truck derler çünkü üniversitede ilk rauntta üç dakika içinde bir çocuğu nakavt ettim. Üniversite gazetesi ona ne olduğunu sorduğunda, sağ kroşemin yüzüne bir kamyon çarpmış gibi olduğunu söyledi. Bu isim bana yapıştı."

"Bunu bir iltifat olarak alıyorum," diye tahmin etti ve bu, ondan bir gülümseme daha kopardı.

"Evet, bebeğim. Çok," diye onayladı.

Kızın dişlerinin parladığını gördü, sonra kız hikayeye geri dönmesini istedi: "Yani, spor salonunu kaybedecektin..."

"Evet. Ve Lydie makaleyi gördü," dedi ona. "Beni görmeye geldi. The Truck'ın spor salonunu elinde tutmasını istediğinden emin değildim. Muhtemelen daha çok çocukların boks ligi olmasıyla ilgiliydi. Ama her neyse, bana kefaletimi ödemek için para teklif etmeye geldi."

"Ah..." diye mırıldandı.

"Lydie, Lydie, olduğu gibi, beni konuşturdu ve tüm hikayeyi öğrendi. Babam ölmüştü. Annem zorluk çekiyordu ve çok geçmeden onun da ölmek üzere olduğunu öğrendik. Spor salonum zarar ediyordu ve yemek masasına yemek koyabilmek için The Circus'ta geceleri kapı görevlisi olarak çalışıyordum. Rıhtıma yakın iki yatak odalı bir dairede yaşıyorduk ve o yer normalde iyi bir yer değildi, ama rüzgarın estiği yöne bağlı olarak ölü balık kokuyordu. Donna içindeki cinsel arzuyu keşfetmeye başlamıştı, bu yüzden velayet süresince çocuklarıyla ilgilenmektense seks yapmaya daha çok ilgi duyuyordu. Bu da Sloane'ın bana başımın belası olması anlamına geliyordu, çünkü Donna çoğu zaman dışarıda eğleniyordu ve o küçük dairede bir bebek vardı.

"Bu yüzden mi seni terk etti?" diye sordu Josie.

"Beni terk etmedi bebeğim, onu kovdum."

Sesi şaşkınlıkla sordu: "Onunla ilişkini sen mi bitirdin?"

O, ona doğru eğildi. "Sloane ile birlikte, sonunda nasıl yapılacağını öğrendim. Hayat bazen berbat olabilir ve o zamanlar benim için *gerçekten berbat bir durumdaydı*. O dairenin berbat olduğunu biliyordum. Ailemin de orada olmasını istemiyordum. Babamla çok yakındım, annemi seviyordum, babamın ölümü ve annemin gidişi beni çok etkilemişti. Spor salonuna bağlı değildim. Oradan ayrılmam gerektiğini biliyordum. Bu beni öldürüyordu. O spor salonunu seviyordum. Ama ailem daha önemliydi. İki işte çalışıyordum, sabah üçte eve sürünerek gidiyordum, yedide kalkıp spor salonunu açıyordum, ne zaman fırsat bulursam uyuyordum. Bunu istemiyordum ve bir çıkış yolu arıyordum. O ise beni sıkıştırmanın yollarını arıyordu. İşler zorlaştığında, erkeğinin yanında durursun. Zaten tuvaletin başında kıvranırken onu daha da aşağı çekmezsin.

Bir süre sessizlik oldu, sonra fısıldayarak, "Bu çok doğru," dedi.

"Biliyorum."

Fısıldayarak devam etti: "Sana öyle davrandığı için üzgünüm, Jake."

Çok tatlıydı.

"O zamanlar ben de öyleydim, tatlım," diye cevapladı. "Ama bana sırtını döndüğü, ama daha çok Ethan'a sırtını döndüğü, yeni bir erkek bulup yeni bir hayat kurduğu için, ondan kurtulduğuma üzülmiyorum."

Uzun bir süre gözlerine bakarak sordu: "Yani büyükannen sana The Circus'u satın alman için para teklif ettiğinde mi?"

"Evet." Adam başını salladı. "Orası bok çukuru gibiydi. Ve sahibi Dave de pisliğin tekiydi. Kızlara hiçbir şey ödemiyordu, paralarını bahşişlerden kazandıklarını söylüyordu. Her gece iki fedai tutuyordu. Sadece iki tane. Böyle bir kulüp için bu, belayı davet etmektir. Barın arkasında, bir şey olursa hiçbir şey yapamayan kızlar vardı. Yine de para kazanıyordu. Hem de çok. Ve o buradan çıkmak istediğinde, ben de biliyordum ki, eğer satın alabilirsem, durumu tersine çevirebilir ve çok daha fazla para kazanabilirdim."

"Bu yüzden büyükannene bunu anlattın ve o senin vizyonuna inandı."

Jake yine gülümsedi. "Evet. Vizyonuma inandı, Slick. Bana, spor salonunu kullanmamı, geri kalan parayı bana vereceğini ve The Circus'u ayakta tutabileceğimi, bu süreçte ona borcumu ödeyebileceğimi söyledi. Tabii ki hayır dedim."

O dikleşti ve ona doğru eğildi, şaşkın bir sesle sordu: "Hayır mı dedin?"

"Hayır dedim," diye onayladı. "Seksen altı yaşındaki bir bayandan acıma parası mı alacaktım?" Başını salladı.

"Ama sonunda parayı aldın," dedi kadın. Jake başını salladı.

"Parayı aldım. Önce yüzlerce kez hayır dedim. Bunun iyi yanı, onun benimle ilgilenmesi, beni sevmesi, benim de onu sevmem ve bana ısrarla yaklaşmasıydı. Bu süre zarfında çocuklarla tanıştı, hayatımıza dahil oldu, onu sevdik, onu yanımızda tuttuk, o da bizi. Sonunda beni ikna etti. Parayı aldım, binanın sahibi olduğum için spor salonuna kredi çektim. The Circus'u iki aylığına kapattım, birkaç arkadaşım ile birlikte tamir ettik, yeniden açtık ve bir yıl içinde Lydie'ye borcumu ödedim. Spor salonunun kredisini üç yıl içinde ödedim. Çocuklarımın hepsinin kendi odası olduğu dört yatak odalı bir ev aldım. Hayatım değişti. Berbat olmaktan çıktı. İyiye gitti. Ve tüm bunların katalizörü Lydie'ydin."

"Demek böyle tanıştınız," dedi yumuşak bir sesle. "Evet, böyle tanıştık," diye cevapladı o da aynı yumuşak sesle.

Hala yumuşak bir sesle konuşuyordu: "Senin için orada olduğu için mutluyum Jake."

"Ben de sevindim, tatlım."

Kızın başını manzaraya çevirmesini izledi, sonra kız şöyle dedi: "Senin hayatına, çocuklarının hayatına bu kadar dahil olmasına rağmen, hiçbirinizi bana tanıtmamış olmasını anlamıyorum."

Bu, zor bir konuydu.

Ve bunun berbat bir hareket olduğunu biliyordu, ama kız acı çekiyordu, bu yüzden Jake bu bataklığa daldı.

Geri tepme olursa, o zaman bununla başa çıkacaktı, ama umarım böyle bir şey olmazdı.

"Bebeğim, sen ziyarete geldiğinde tüm ilgisi sendeydi," dedi Jake ve kadın ona baktı.

"Anlamadım?"

"Sürekli senden bahsederdi. Seni çok severdi. Sen ziyarete geldiğinde çok heyecanlanırdı. Sabırsızlanırdı. Sen yokken seni çok özlediğini ve çok özlediğini görmek zor değildi. Bu yüzden, tahminimce, seni doğurduğunda seni paylaşmak istemedi."

"Partilere giderdik ve diğer arkadaşlarını sürekli görürdüm," diye cevapladı.

"Evet, ama ben onun yaş grubunda değilim ve ailem de onun sosyal çevresinde değil. Bize briç oynamaya davet edilmiyoruz ve kilise etkinliklerine gitmiyoruz."

"Bu doğru," diye mırıldandı.

"Ve sen gittikten sonra bana anlattıklarından, artık yapamayana kadar her zamanki gibi çılgınca sosyalleşerek, hareketli bir hayat yaşamadığını biliyorum. Sen buradayken, bir ara verdi. Zamanını sana ayırdı ve senin zamanını da elinden geldiğince emdi."

Bu, sessizliğe neden oldu, ta ki o sessizliği bozup sessizce, "Birbirimizi tükettik," diyene kadar.

"Bir daha söyler misin?" diye sordu.

Kadın tekrar pencereye baktı. "Birlikteyken birbirimizi tükettik. Sadece büyükannemi özlediğimi sanıyordum. Onunla birlikteyken, onunla ve bu evde geçirebileceğim her anı değerlendiriyordum. Hafızama kazıyordum. Bunu daha önce de yapıyordum..." Sesi kesildi, sonra tekrar başladı. "Küçük bir kızken bile yapıyordum. Onunla birlikte olmayı ve bu evde onunla birlikte olmayı seviyordum."

"Belki de bu yüzden tanışmadık."

Ona baktı. "Sen ve çocukların onun yakın arkadaşları değilsiniz Jake, ama sen de onun için çok önemliydin. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Komodininin üzerinde senin fotoğrafın var."

Jake buna cevap veremedi.

Hayır, durun.

Bir cevabı vardı. Sadece ona söyleyemiyordu.

Şu anda değil.

"Başlangıçta belki olabilir. Ama yedi yıl?" diye sordu.

Dizini büküp, eğildi ve elini uzattı, onun elini tuttu. "Sana verecek bir cevabım yok, bebeğim," dedi nazikçe, bu sözlerin hiçbirisi içinden gelmiyordu çünkü ona nazikçe yalan söylediği anlamına geliyordu. "Ve bu çok kötü ama o gitti. Bu açıkça kafanı karıştırıyor ama bunu unutmalsın çünkü o gittiğine göre, o cevapları asla alamayacaksın. Sadece, her ne olduysa oldu ve o bunu yaptı, şimdi birbirimize sahibiz diye kabullen."

"Artık birbirimiz varız," diye fısıldadı.

"Evet."

Elini onun eline çevirdi, parmaklarını kıvrıp sıkıca tuttu.

Ve bunu yaparken, gözlerine bakarak fısıldamaya devam etti. "Mutluyum, Jake."

O da onu aynı şekilde sıkıca tuttu. "Ben de, tatlım." Ona küçük bir gülümseme verdi.

Ve Jake, gitme zamanının geldiğine karar verdi. Onun bu hali, onu bu durumdan çıkarmak için yaratıcı yollar bulmak istemesi için onu teşvik ediyordu ve bu yaratıcılığın nereye varacağını biliyordu.

O, Boston Stone değildi.

Başlangıçta, cenazede onu büyük siyah şapkası ve büyük siyah güneş gözlükleriyle gördüğü anda, kesinlikle bir dürtü hissetmişti. Böyle bir kadına karşı, çok az erkek böyle hissetmezdi.

Ama aslında, onun fotoğraflarını görmeden, mektuplarını okumadan, Lydie'nin onun hakkında konuşmalarını dinlemeden çok önce de bu dürtüyü hissetmişti.

Cenazede vasiyetten haberi yoktu ama Lydie'nin neye meyilli olduğunu, ne istediğini biliyordu. Bunu açıkça söylememiştir ama bu, mesajını bolca açık hale getirmediği anlamına gelmiyordu ve bunu defalarca yaptı.

Ama Jake, Josie'nin kendisi gibi bir adamla ilgilenmek isteyeceğini düşünmüyordu.

Kulübün otoparkında, kadınlara olan zevklerinin başka yöne kaydığını söyleyerek onu rahatlatıldığında, durumun farklı olduğunu anladı.

Yalan söylememiştir. Uzun saçları severdi. Büyük göğüsleri severdi. Ve kadınlarının tenini göstermesinden rahatsız olmazdı.

Bununla birlikte, kışları, bacakları, vücudunun doğru yerlerindeki kıvrımları, yüksek topuklu ayakkabıları, melodik sesleri, kalın sarı saçları, büyük mavi gözleri ve

onun paketini oluşturan hemen hemen her şeyi seviyordu. Ona oraya gideceğini söyleyerek onu şaşırtmıştı. Onun tipi olmadığını söylemişti ama yalan söylediğini biliyordu.

Ama şimdi onun bu kararları vereceği zaman değildi. Bu dünyada yakın olduğu tek kişiye kaybetmişti — o sadece bir büyükanne değil, bir kurtarıcıydı. Ve onun bir dönüm noktasında olduğunu hissetti. İlki henüz tazeyken ve ikincisi belirsizken, ona asılmak aptallık olurdu.

Bekleyecekti.

Akşam yemeğinde ona, beyinsiz patronunun en az üç hafta, belki daha uzun süre ortalarda grnmeyeceğini söylemişti.

Bu yüzden oraya girmek için üç haftası vardı ve bu süre zarfında nazik davranacaktı. Yani, ocukken yakın zamanda vefat eden büyükannesine hikayeler anlattığı odadaki pencere kenarındaki koltukta onu sikkemek, gitmek için doğru yol değildi.

"Yarın taşınacak mobilyalar var tatlım, o yüzden yola çıkıp yatmaya gitsem iyi olacak."

Elini onun elinde sıkıca tuttu, sanki onu bırakmak istemiyormuş gibi, ve o da bunu sevdi. Ama kız, "Tamam, Jake," dedi.

İkisini bitirdikten sonra ayağa kalktı ve onu koltuğundan kaldırdı. Kız düşmeden başardı. Ama tabii, ayakları çıplaktı.

Jake, spiral merdivenden inerken onun elini tuttu ve merdivenin geniş olduğu için bunu yapabildiği için şükretti. n kapıya kadar onun elini tuttu.

Elini tutmaya devam etti, bardağını kapının yanındaki masaya koydu, kadının bardağını da alıp kendi bardağının yanına koydu. Diğer elini kadının boynunun yanından arkasına kaydırıp onu öne doğru çekerek eğildiğinde de elini tutmaya devam etti.

Sonra alnını öptü ve gözlerine bakmak için bir adım geri çekildi. "Yine iyi geceler, Slick."

"Evet," diye onayladı nefes nefese, gözleri onun gözlerine bakıyordu ve onun kapıdan çıkmasını istemediğini gizlemiyordu.

Evet.

O, onun her şeyiydi.

Bunu tahmin edemezdi. Bunun mümkün olduğunu bile düşünmezdi. Yıllarca bunun mümkün olmadığını düşündü.

Ama dn, onu içeri aldı. Yeni bir keder dalgası onu sardığında onu aradı ve o, mesajındaki ses tonundan ve daha sonra onu geri aradığında bile, onun bu pisliği yaptığını anında anladı.

Mesajındaki ses tonundan ve daha sonra onu geri aradığında bile bunu anladı.

Sadece geri kalan yolu yavaşça ve kolayca kaymak zorundaydı. Onun için. Kendisi için. Çocukları için.

Lydie'nin istediği gibi. Tam olarak Lydie'nin istediği gibi.

"İyi uykular, bebeğim," diye mırıldandı. "Sen de, Jake."

Ona gülümsedi ve iki eliyle onu sıktı.

Sonra onu bıraktı, kapıyı açtı ve dışarı çıktı, "Arkamdan kilitle" diye emretti.

"Tabii ki," diye cevapladı kadının sırtına. Sonra "İyi geceler" diye seslendi.

Kamyonetinin kapısında dönüp ona hafifçe el salladı ve gülümsedi. O da el sallayarak karşılık verdi.

Sonra geri adım attı, kapıyı kapattı ve gitti.

* * *

Jake garajdan mutfığa girdiğinde televizyonun sesini duydu.

Anahtarlarını tezgahın üzerine attı ve Conner içeri girdiğinde ceketini çıkarıyordu.

Gözleri oğluna kaydı. "Onun eve dönüş saati ne zaman?"

"Bugün Cumartesi, baba. Gece yarısına kadar vaktimiz var."

Ceketini yumruğunda sıkıştırdı, odanın içine doğru yürüdü ve "Ethan kaç tane dondurma yedi?" diye sordu.

Conner sırtı. "Üç tane."

"Harika," diye mırıldandı Jake.

Conner adaya yaslandı ve gülümsemesi kayboldu. "Sadece söylüyorum, Amber bütün gece herkese çok kötü davrandı."

Onu Josie'ye geri götürme zamanı gelmişti. Josie ile son görüşmesinden sonra pek neşeli ve güler yüzlü olmasa da, en azından bu sayede bir iki günlüğüne sessiz ve düşünceli olmuştu.

"Onunla konuşacağım."

"On iki kez konuş," diye cevapladı Conner. "Ellie bıktı. Beni eve götürmemi istedi. Onu ikna etmek çok zor oldu."

Jake keşke bunu yapmasaydı. Bu, Conner'ın arabasında, Jake'in kanepesinde değil, ne halt ediyorlarsa onu yaparlardı demekti.

"Konuşacağım demiştim, Con," diye hatırlattı.

Conner başını salladı ve tekrar sırtıttı. "Akşam yemeği nasıldı?"

"Josie harika," diye cevapladı Jake, ceketini tezgahın üzerine atıp buzdolabına doğru yürüdü.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu Conner ve Jake buzdolabından bir şişe suyla çıktı ve gözlerini oğluna dikti.

"Senin kızın içeride televizyon izlerken biz samimi bir sohbet mi yapıyoruz?"

Conner'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Sadece soruyorum, Ethan onun çok güzel olduğunu söyledi."

"Pazartesi akşamı kendin göreceksin. Akşam yemeği için oraya gidiyoruz. Ve şunu bil, kız senin sebze yemediğinden endişeli. O çok klas bir kız ama aynı zamanda Lydie'nin torunu. Lydie yıllardır sana sebze yemesi için baskı yapıyor. Josie, Amber'la tanıştıktan yarım saat sonra ona bunu söyledi. Sebzeler konusunda tereddüt etmeyecek."

Oğlunun gülümsemesi hiç bozulmadı. "Hazırlanacağım."

Jake başını salladı, oğlunun yanına gitti ve onu ensesinden tutup sıktı.

Sonra onu bıraktı ve "Kızına dön" diye mırıldandı. Conner çenesini kaldırdı.

Jake koridorun kapısına doğru ilerledi ama durdu, geri döndü ve oğlunun adını seslendi.

Conner da ona döndü. "Evet?"

"Birini seç," dedi Jake sessizce. "Düşün, uzun uzun düşün ve doğru seçimi yap. Ama diğerlerini bırak. Eğlencenizi yaşadınız. Şimdi bir seçim yapma ve bağları koparma zamanı, yoksa hepsini peşinden sürükleyip sonunda onları da aşağı çekeceksin. Anladın mı?"

Conner gülümsemeden konuşmaya başladı, "Ama baba..."

Jake onu keserek, "Babanı dinle. Bir kadının kalbi kırılmandır ve çok değerlidir. Onu tekmeleyen pisliklerden biri olma," dedi.

Oğlunun yutkunmasını izledi.

"Şimdi, beni anlıyor musun?" diye sordu Jake.

Conner tereddüt etti, ama sadece birkaç saniye sonra cevap verdi: "Evet, baba."

Jake başını salladı. "Güzel. İyi geceler, Con." "İyi geceler, baba."

Bunun üzerine Jake odasına çıktı.

Dokuzuncu Bölüm

Ne yazık

Ertesi gün, araba yolundan yukarı çıktığımda, garajda sadece Jake'in kamyoneti duruyordu. Jake, kamyonetin arkasında kutuları düzenliyordu.

Büyükannenin kıyafetlerinin bulunduğu kutular.

Arabamı kamyonetin arkasında durdururken boğazım düğümlendi.

O sabah Jake beni aramış ve o ve arkadaşları çalışırken benim orada olmamamın benim için daha az travmatik olacağını söylemişti.

Bu nazik bir öneriydi (Jake'in çok nazik biri olduğunu öğrenmiştim) ve ben de kabul ettim. Sonra Bay Weaver'ı arayıp, pazar günü olmasına rağmen ofiste biraz vakit geçirmek isteyip istemediğini sordum ve ben de gelip Bayan Weaver'ın yanında oturabilirdim.

O da teklifimi kabul etti, bu yüzden Jake'in önerdiği gibi, o geldiğinde ben evden çıkmıştım. Çıkmadan önce, ayrıntılı notlar yazıp bunları mobilyalara, lambalara ve evin her yerine dağılmış olan ve eskiden çalışma odasında bulunan süs eşyalarına yapıştırdım, böylece Jake'in "çocukları" bunları olması gereken yerlere koyabileceklerdi.

Jake'in pizza sipariş edebilmesi için para da bırakmıştım.

Saat öğleden sonra bir olmuştu ve geriye sadece o kalmıştı.

Ben kiralık arabamdan inerken, o kamyonetinin kasasından atladı, kapıyı çarptı ve bana doğru geldi. Bunu, kamyonetten atlamasını bile çekici bulduğum için yaptım. Ayrıca Jake Spear'ın her şeyini çekici bulduğum için de yaptım, özellikle de önceki geceki cesur ve samimi davranışlarını, eğlenceli ve düşünceli olmasını saymıyorum bile.

"Naber, Slick?" diye sırtarak bana doğru gelirken seslendi.

Onun sözleri üzerine, kutulardaki büyükannemin kıyafetlerini düşünmeyi bıraktım, ona gülümsedim ve yanında durdum. "Hiçbir şey yok Jake, bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum."

Gülümsemesi çekici, beyaz bir gülümsemeye dönüştü.

Sonra yaptı. Elini uzattı, boynumun yanından arkaya doğru kaydırды ve beni nazikçe öne doğru çekerek alnımı öpebildi.

Başka bir yerimi öpmesini çok daha fazla tercih ederdim, bu arzunun beni önceki gece onun

aynı hareketi yaptığında hissettiğim arzuyu hissettim ve başımı geriye eğip ona farklı bir hedef vermek için duyduğum dürtüyü bastırmak aynı derecede zordu.

Bunu başardım, ama geri çekildiğinde, dün gecedен farklı bir şey yaptı.

Elini boynumun arkasından kaydırarak çenemi kavradı ve yüzünü yakın tuttu.

"Her şey bitti," dedi sessizce.

Başımı salladım.

"Görmek ister

misin?" Tekrar

başımı salladım.

Çenemi bıraktı (ne yazık ki), ama elimi yakaladı ve beni eve çekti.

Çalışma odasının kapısına vardık ve içeri baktığımda, büyükannem burayı yatak odası yapmadan önceki yıllara çok benzediğini görünce içimde farklı bir his uyandı. Birkaç şey yanlış yere konulmuştu ve mobilyaların yeniden düzenlenmesi gerekiyordu.

Ama genel olarak olması gerektiği gibiydi. Ve bunu görünce rahatladım.

Bu yüzden, odaya bakarak, "Teşekkür ederim, Jake" diye fısıldadım.

Elimi çekerek dikkatimi çekmek istediğini belirtti ve ben de ona döndüm.

Elimi ve gözlerimi tutarak nazikçe bana şöyle dedi: "Giysi olmayan birkaç kutu eşya var. Onları yukarıdaki yatak odasına koy. Kamyonetteki eşyalar, istediğin gibi sadece giysileri. Onları Goodwill'e götüreceğim. Bu iş halloldu. Geri kalan eşyaları için acele etme, ama yardıma ihtiyacın olursa beni ara."

Yanılmıştım.

Jake nazik değildi.

Cömert, özverili ve şefkatliydi. Büyükannemi de seviyordu. Bu onun için kolay olamazdı.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum..." diye başladım ama o sadece elimi sıkarak değil, sözleriyle de beni kesintiye uğrattı.

"Söylemen ya da yapman gereken bir şey olmadığını kararlaştırdık. Dediğim gibi, bu iş bitti. Hayatına devam et, tatlım."

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı salladım. O konuşmaya devam etti.

"Çocuklar pizza yediler, ben de kutuları ve kağıt tabakları temizledim. Çöpün dolmuştu, ben de dışarı çıkardım."

Cömert.

Özverili.

Yufka yürekli.

Jake.

"Bira falan içmek için kalmak ister misin?" diye sordum, umutlu görünmemeye çalışarak ve şanslı bir şekilde başararak.

O başını salladı ve elimi bir kez daha sıktı.

"Kalmak isterdim ama Con isteyken Amber Ethan'a bakıyor, bu yüzden eve gitmem lazım ki o da odasında tek başına somurtmaya devam edebilsin ve Ethan'ı o saçmalıklarla rahatsız etmesin."

Başımı salladım.

Konuşmaya devam etti.

"Yarın akşam altı da geleceğiz. Tamam mı?"

"Evet, Jake, şey... tamam," diye kabul ettim.

Elimi tekrar sıktı ve yine sırtıttı. Sonra eğilip alnıma bir öpücük daha kondurdu.

Bu sefer bana dokunmadan geri çekildi (ne yazık ki) ve bir süre bana gülümsemeye devam etti, sonra "Görüşürüz, bebeğim" dedi.

"Evet... sonra görüşürüz."

Göz kırptı, midem bir anda boşaldı, sonra beni bıraktı ve gitti. Ne yazık ki.

* * *

O akşam yemeğinden sonra Fletcher'lar ayrıldıktan yirmi beş dakika sonra cep telefonum çaldı.

Hızla telefonu aldım ve ekranda kimin aradığını görünce daha da hızlı bir şekilde telefonu açtım.

"Jake," diye selamladım.

"Selam Slick," diye cevapladı. "Papaz ve eşiyle akşam yemeği nasıl geçti?"

Onun sözleri üzerine, donakaldım.

Tanrım, sadece konuşmak için aramıştı. Bu çok hoştu.

Çok hoş.

O kadar hoş geldi ki telefona gülümsedim ve mutfağa gidip çaydanlığı koyup bir fincan çay yaptım. "Oldukça keyifliydi. O çok

ilginç bir adam ve o da çok hoş bir kadın. İkisi de büyükannemi çok seviyorlardı. Onları burada ağırlamak çok güzeldi."

"Bu çok iyi, bebeğim."

Su ısıtıcısını ocağa koydum ve "Amber nasıl?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok, çünkü ben eve geldiğimden beri odasından sadece bir kez çıktı ve o da bir tabak yemek almak için, sonra tekrar odasına kayboldu."

"Ah canım," diye mırıldandım.

"Normalde," diye devam etti, "böyle şeylerde ona çok kızarım ama biz televizyon karşısında yemek yiyoruz, yani büyük bir aile yemeğini kaçırmış olmuyor. Ayrıca futbolu hiç sevmez, sürekli somurtup durur, o yüzden o orada olursa, ben ve çocuklar maçı rahatça izleyebiliriz."

Futbolu seviyordu. Geçmişte sporcu olduğu düşünülürse bu şaşırtıcı olmamalıydı. Ancak, nedenini bilmesem de bu durum beni biraz endişelendirdi. Ben sporu sevmezdim, hiçbirini, ve ona zaman ayırmazdım. Babamla yaşadığım zamanlarda mecbur kaldığımdan beri. Dahası, Jake ve ben sadece arkadaştık, bu yüzden onun bir eğlenceyi paylaşmamamın bir önemi yoktu.

Yine de bu durum beni endişelendiriyordu. Böyle düşündüm.

Yüksek sesle "Tabii ki" dedim.

"Bugün ona bir şans vereceğim. Yarın, kafasını kışından çıkarmak zorunda kalacak."

"Bu durumu idare etmek zorunda olduğun için seni kıskanmıyorum," dedim ona.

"Evet," diye cevapladı, sesinde mizah gibi bir şey hissedilen bir titreme vardı.

"Ben de kendimi kıskanmıyorum."

Bu hiç mantıklı değildi. Tabii ki onu kıskanmayacaktı.

Bunu belirtmedim.

"Jean-Michel, Amber hakkındaki e-postama cevap verdi, belki yarın akşam onun cevabını Amber'e gösterdiğimde, bu onu biraz neşelendirebilir," dedim.

"Geçen seferki tepkisinden yola çıkarak, bu işe yarayacaktır."

Amber'ı mutlu edecek bir şey yapabildiğim için tekrar gülümsedim. "Tamam, bebeğim, seni bırakayım. Con, Ro-Tel sosuyla geldi, o yüzden..."

"Midemiz ağrıyana kadar yemek yiyip maçın ikinci yarısını izleyelim."

Onun sözleri üzerine kaşlarım çatıldı.

"Ro-Tel dip mi?"

"Ro-Tel dip," diye tekrarladı ve açıkladı. "Bir kutu Ro-Tel'i Velveeta peynirinin üzerine dök, mikrodalgada ısıt, karıştır, pürüzsüz olana kadar tekrar ısıt ve sonra mısır cipsiyle birlikte ye."

Ro-Tel'in ne olduğunu bilmiyordum ama Velveeta'nın adı bile midemi bulandırdı. Velveeta peynir gibi görünüyordu ama ben peyniri tanıyordum ve neredeyse tüm peynir çeşitlerini severdim ve Velveeta öyle değildi. Ona bakmak bile midemi bulandırıyor.

Bununla birlikte, bunu hiç tatmadığım için düşünmeye başladım. Ve bunu düşünürken, ne hakkında konuştuğumu bilmeden yargıda bulunduğumu fark ettim.

Bu beni, sevmediklerini bilmedikleri yiyecekleri yemeyi reddeden gençler gibi yapıyordu. Bu yüzden Velveeta satın alıp doğru bir değerlendirme yapmaya karar verdim.

Bu düşünceyle, saatin sekiz buçuk olduğunu fark ettim. Çocukların ertesi gün okula gitmeleri gerektiği için makul bir saatte yatmaları gerektiğini varsayardım. Ve yemekten sonra uyumak zorlaşırdı. Yine ne yiyorlardı?

Bunların hiçbirini söylemedim.

Bunun yerine, "O zaman oyuna dönmenize izin vermeliyim" dedim.

"Önümüzdeki pazar, siz de gelmelisiniz."

Tüm vücudum ısındı, futbol izlemenin heyecanından ya da bu Ro-Tel sosuyla karşılaşma ihtimalinden değil, Jake ve çocuklarıyla birlikte olmak, şey... her ne yaparsak yapalım.

"Çok sevinirim," diye cevap verdim.

"Anlaştık," dedi. "Yarın görüşürüz, Slick." Ve yine aynı

şey oldu.

Slick.

Bu, önceki gece sadece sevdiğimi değil, muhtemelen çok sevdiğimi de karar verdiğim bir şeydi. Bu kelimedeki bir tanıdıklık, ayrıca mizah vardı, kesinlikle (çünkü onun gözlerinde benim gerçekten "slick" olduğumu görebiliyordum) ve bir samimiyet vardı.

İlk ikisini sevdim.

Sonuncusunu ise büyük olasılıkla sevmiştim. Tabii ki bunu da paylaşmadım. "Yarın görüşürüz, Jake" dedim.

"Yarın görüşürüz, Josie!" Jake'in telefonundan uzaktan bir ses duyuldu ama bunu Jake değil, Ethan bağıırıyordu.

Ve yine, vücudum ısındı.

"Lütfen Ethan'a onu tekrar görmek için sabırsızlandığımı söyle," diye Jake'den rica ettim.

"Söylerim ona, bebeğim. Yarın." "Yarın, Jake."

"Hoşça kal, Josie."

"Hoşça kal."

Sonra bağlantıyı kesti ve gitti. Ne yazık.

* * *

Kapı zili çaldı ve ben koridora koştum. Saat altı sıfır iki idi.

Jake ve çocuklar oradaydı.

Görünüşüme özen göstermişim, çünkü normalde görüşüme özen gösterirdim, ama aynı zamanda Conner ile tanışacaktım, bütün gün bunu bekliyordum (Ethan ve Amber'ı tekrar göreceğimi beklediğim gibi, ama daha çok Jake'i), ama bu beni biraz gergin yapıyordu.

Nedenini tam olarak anlamıyordum ama düşününce, bir oğulun babasına çok benzeyebileceği aklıma geldi. Jake düşünceli, cömert, özverili ve şefkatli olduğu için, oğlu da aynı olabilir. Ve bu durumda, ailesini, büyükannemi koruyucu olabilir ve ben büyükannemi düşündüm ve ailesiyle vakit geçiriyordum.

On yedi yaşındaki bir çocuğun benim hakkımda ne düşündüğü, beni endişelendirecek bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Ethan ve Amber için aynı şeyi hissetmemiştim.

Ama o zamanlar Jake'i de tanıımıyordum. Artık Ethan ve Amber'ın benden hoşlandığını biliyordum. Ve Jake'den hoşlandığımı da çok iyi biliyordum.

Bu nedenle, Conner'ı kazanmam gerektiğini hissettim.

Bu, yine gündelik kıyafetler giymem anlamına geliyordu, ama benim tarzımdaki gündelik kıyafetler. Kot pantolon. Omuzlarımdan düşen, belimde daralan ve kalçama kadar uzanan, thistle renginde bol bir kazak. Ve bu kombini tamamlayan, zarif, 10 cm topuklu, duman grisi süet ayakkabılar.

Nefes aldım, gülümsedim ve kapıyı açtım.

Kapıyı açar açmaz, birkaç gün önce gördüğüm görüntünün aynısı karşımda belirdi... neredeyse.

Jake yakışıklı görünüyordu (bu sefer V yakalı bir kazak giymişti ve boynunda tişörtünün yakasını görebiliyordum). Ethan bu sefer kapüşonlu bir sweatshirt giymişti, ama bu da bir spor takımına olan bağlılığını gösteriyordu. Amber, makyajı biraz daha hafifti, ama kıyafeti yine de uygunsuzdu, somurtkan görünüyordu ve uzak duruyordu.

Sonra Conner vardı, yakından bakınca çok daha yakışıklıydı, babasıyla neredeyse aynı kıyafetleri giyiyordu, ancak süveteri bisiklet yakalıydı. Ve son olarak, beni yakından inceliyordu.

Yutkundum.

"Josie!" Ethan bağırdı, ileri atıldı ve belime sarıldı.

Elimi omzuna koydum ve başının tepesine baktım, ama o geri atlayıp bana bakmadan önce sadece bunu yapabildim.

"Selam!" diye selamladı.

Ama yanımdan koşarak geçip eve girerken bana tek kelime bile etmeme izin vermedi.

"Bebeğim," diye mırıldandı Jake yaklaşırken ve sonra daha da yaklaştı.

Elini kalçama koydu, eğilirken parmakları sıktı ve bu sefer alnıma öpücük kondurmadı. Onun baştan çıkarıcı kolonyasının kokusu beni sarstı ve saldırı bununla da bitmedi. Sakallı yanağını benim yanağıma kaydırıp ve dudaklarını kulağımın hemen önüne değdirdi.

Büyük bir çaba sarf ederek, dokunuşuyla beni sarsacak olan titremeyi kontrol ettim ve geri çekildiğinde ona gülümsedim ve "Jake" diye fısıldadım.

O da gülümsememe karşılık verdi ve beni içeriye itti.

Amber ve Conner da onunla birlikte geldi ve kapıyı kapattıktan sonra, eliyle yine kalçama dokundu ve "Josie, benim oğlum Conner'la tanış" dedi.

Conner'a baktım, gülümsedim ve elimi uzattım. "Conner, senin hakkında çok iyi şeyler duydum. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ciddi misin?" diye garip bir şekilde sordu ve ben gözlerimi kırpıttım. "Şey, tabii ki ciddiğim," diye cevapladım.

Yüzünde çok çekici bir gülümseme belirdi ve bana doğru yaklaşarak beni sıkıca kucakladı.

Orada donakaldım, kollarım yanımda, ne yapacağımı bilmeden, ama hiçbir şey yapamadan, çünkü o oldukça güçlüydü, vücudu dışarıdan soğuktu ama yine de beni ısıttı ve kucaklaması çok hoş bir duyuydu.

Küçük kardeşi gibi, sevgisini kolayca gösteriyordu ama bu kısa sürdü.

Sonra geri çekildi ve bana baktı. "Lydie ve Ethan'dan senin hakkında çok şey duydum. Seninle tanışmak gerçekten çok güzel."

"Ben... şey, evet. Güzel," diye kekeledim, sonra nefes alıp kendimi topladım ve Amber'a baktım.

"Merhaba Amber," diye selamladım.

Omuzları çöktü, gözleri beni geçip gitti ve "Selam" diye mırıldandı.

Ona anlamlı bir şekilde bakmaya devam ettim ve "Bu akşam başka bir kelime mırıldanmayacağına, mırıldanmayacağına veya fısıldamayacağına söz verersen, Jean-Michel'in bana gönderdiğini sana göstereceğim. Ve bu anlaşmayı kabul edip etmemeye karar vermeden önce, Jean-Michel'in senin görüntünden oldukça etkilendiğini ve birkaç öneri yazmaktan çok daha fazlasını yaptığını söyleyeyim."

Konuşurken gözleri bana çevrilmişti.

Ben de gözlerini tutarak sözlerimi bitirdim:

"Çok daha fazlasını." "Öyle mi?" diye fısıldadı.

"Evet," diye cevapladım.

"Benim görüntümden etkilenmiş mi?" Hâlâ fısıldıyordu.

"Bunun nasıl bir sürpriz olabileceğini anlamıyorum, çünkü sana çok çekici olduğunu zaten söylemiştim."

O da gözlerimi tuttu, sonra gözleri babasının yanımda durduğu yere kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Sanırım bu anlaşmayı yapabilirim," diye kabul etti.

"Harika," diye cevapladım ve Spear ailesinin en yaşlı üyelerinin beni takip ettiğini hissederek mutfağa doğru yürümeye başladım. "Sana onun yaptıklarını göstermek için sabırsızlanıyorum," diye devam ettim ve mutfağa girdim.

"Bira, baba!" Ethan, nedense, kasap tezgahının bizim tarafında olmasına ve babasının ondan bir buçuk metreden fazla uzakta olmamasına rağmen bağırdı.

"Teşekkürler, evlat," diye cevapladı Jake.

"Ethan, Amber ve ben birkaç şeyi hallettikten sonra, sıfırdan hollandaise sosu yapacağım. Yardımcı olursan çok sevinirim," dedim ve yüzü aydınlandı.

"Hollandaise sosunun ne olduğunu bilmiyorum ama... *harika!*" diye cevapladı.

"Hollandaise sosu lezzetlidir, ama aynı zamanda zordur," dedim. "Sürekli dikkatli olmak gerekir."

"Dikkatli olmak ne demek bilmiyorum ama ne olursa olsun ben varım," dedi bana.

"Gözünü üzerinde tutman gerekiyor demek, Eath," diye açıkladı Jake, odanın içine doğru ilerlerken.

"Bunu yapabilirim," dedi Ethan babasına.

Conner'a baktım ve "Bu sos, kuşkonmazın üzerine dökülecek. En azından denersen çok memnun olurum."

Nedense dudakları kıvrıldı ve "Tabii" diye cevap verdi.

Başımı salladım ve mutfak masasına doğru ilerleyerek, "Amber. Gel," diye seslendim.

Onun peşimden geldiğini hissettim ama masanın yanında durduğumda Amber de yanımda durdu. Jake'e baktım, o da Ethan'ın yanında durmuş bira şişesinden içiyordu. Conner'ın kafasını buzdolabına soktuğunu görünce şaşırmadım.

Jake içkisini bitirdiğinde ona seslendim. "Bugün elektronik mağazasına gidip bir yazıcı ve masaüstü bilgisayar aldım. Ayrıca kurulumunu da yaptım."

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayıldı, o gülümseme bana da yayıldı ve Jake "Tebrikler, Slick" diye alay ettiğinde bana verdiği hissi büyük zorlukla bastırdım.

Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim, başımı bir kez salladım ve devam ettim.

"Kablo şirketini de aradım. Büyükannemin kablolu televizyonu var ama internet erişimi yok.

İnterneti açabilirler ama prizleri kurmak için eve girmeleri gerekiyor."

"Tamam," dedi, hala bana sırtarak ve ben hala tepkimle mücadele ederken, ben de saldırıya geçtim.

"Bu işler bana kiralık araba için para ödediğimi hatırlattı ve bununla ilgilenmem gerektiğine karar verdim. Burada olduğum sürece ulaşımaya ihtiyacım olacak ve bunun için fahiş fiyatlı bir kiralama ücreti ödememe gerek yok. Büyükannemin arabasını inceledim ve sadece çalışmıyor olmakla kalmıyor, benim tarzım da değil. Başka bir araç satın aldığımda onu takas etmem gerekecek ama çalıştıramazsam bunu yapamam."

Sözlerim üzerine yüzünde bir değişiklik oldu ve bunun iyi bir şey olduğunu dışında tam olarak anlayamadım.

"Con ve ben dışarı çıkıp Buick'e bir bakacağız, sen ve Ethan hollandaise sosu hazırlayın," dedi Jake.

"Çok sevinirim," diye kabul ettim. "Ama bir ricada daha bulunmak zorundayım, çünkü hayatımda sadece bir kez araba satın aldım ve bu hoş olmayan bir deneyimdi. Anladığım kadarıyla araba satıcıları erkekleri kadınlardan daha ciddiye alıyor ve sen oldukça iri yapılısın ve bölgede boksör olarak tanınıyorsun, eğer bana eşlik edersen, onların bundan yararlanmayacağını düşünüyorum. Biliyorum, bu büyük bir ricada bulunmak, ama..."

Jake sözümü bitirmeme izin vermedi.

"Ne zaman hazır olursan, bana haber ver. Ben oradayım." Oradaydı.

Önemli konularda her zaman yanımda olduğu izlenimini veriyordu. Ve bu hoşuma gidiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

"Neye ihtiyacın olursa, Josie," diye aynı sessizce cevap verdi.

Gözlerimin yumuşadığını hissettim. Başka bir şey daha hissettim ve mutfağa baktım. Ethan babasına gülümsüyordu, Conner'ın bakışları babası ile benim aramda gidip geliyordu, yüzünde spekülâtif bir ifade vardı ve sonunda Amber'a baktığımda, o da babasına bakıyordu ve yüzü ağabeyininkine benziyordu.

Bu, dikkatimi ona çevirmemi sağladı.

"Amber," diye seslendim ve o bana baktı. "Jean-Michel'in senin için yaptıklarını gözden geçirelim."

O da başını salladı. "Tamam."

Masaya döndüm ve Jean-Michel'in bana gönderdiği, yazdırdığım belgeleri koyduğum klasörü açtım. Görüntüleri kağıda almak için telefonumu bilgisayara bağlamam gerekmişti ve bu yüzden elektronik mağazasına gitmiştim.

Ama klasörü açtığımda Amber'ın nefesini tuttuğunu duydum. Ve bu neşeyle olmuştu.

Bu sesi o kadar çok sevdim ki, içimi bir sıcaklık kapladı ve uzanıp elini tuttum ve dikkatlice çekerek onu kendime yaklaştırdım.

"Gördüğün gibi, Jean-Michel yüzünü ve farklı özelliklerini çizmiş, böylece onlara odaklanabilmiş," dedim ona sessizce, sayfayı çevirip bir sonraki görüntüyü gösterdim. "Her çizimde talimatlar yazmış ve ürünler ve tonlar önermiş."

Bir sonraki sayfayı çevirdim ve onun resimlere dikkatle baktığını görmek için ona baktım.

"Cezan bittiğinde, baban izin verirse, alışveriş merkezine gidip bu ürünlerden bazılarını senin için satın alacağım," dedim.

Bunu yaptığımda, Jean-Michel'in kahverengi ve yeşil mat tonlarla güzelce gölgelendirilmiş gözünün çiziminden gözlerini ayırdı ve bana hayretle baktı.

Keşke bir kameram olsaydı da, huysuzluk yerine muhteşem bir ışıkla yüz hatlarının ne kadar çekici görüldüğünü ona gösterebilseydim.

"Ciddi misin?" diye sordu (bu kelime, Spear ailesi tarafından aşırı kullanıldığı için, o anda paylaşmadım ama düşündüm).

"Evet," diye onayladım.

"Ama," diye ekledi, çizime baktı sonra tekrar bana dönerek, "O ürünleri tanıyorum ve ucuz değiller."

"Doğum günü hediyesi," dedim.

"Ama benim doğum günüm aylar önceydi," diye cevapladı. "Geç kalmış bir hediye," diye düzelttim.

"Çok isterim," diye fısıldadı ve güzel yüzü bunun çok doğru olduğunu gösteriyordu.

"Harika," dedim. "Ancak, bu teklifin bir şartı olduğunu şimdiden söyleyeyim: net bir şekilde konuşmaya devam etmelisin, mırıldanmamalısın ve bu ürünleri Jean-Michel'in önerdiği şekilde kullanmalısın, dramatik tavırlarına geri dönmemelisin."

Bu teklifle onun kıyafetlerine de değinmeyi düşünmüştüm, yani ona, yeni yetme ve ucuz bir eskort gibi giyinmeyi bırakmasını istemeyi düşünmüştüm, ama çok erken çok fazla baskı yapmak istemedim.

Ne yazık ki, sözlerim üzerine yüzü ihtiyatlı bir ifadeye büründü ve "Beni makyajla rüşvet mi veriyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye onayladım.

Bana bir süre baktı. Ben de sabırla bekledim, onun bakışlarını karşıladım.

Aniden kahkahayı patlattı.

Rahatladım, ama gülünce daha da güzel olduğunu fark ettim.

Gözleri babasına kaydı ve "Biliyor musun baba, pahalı ve harika makyaj malzemeleriyle bana rüşvet versen, sana bu kadar baş belası olmazdım" dedi.

Jake'e baktım, yüzünde sıcak bir ifade vardı ve gözleri kızında idi.

Dudakları yukarı kıvrılmıştı ve "Not aldım" dedi.

Jake'in yüzündeki sıcak ifadeyi çok sevmeme rağmen, o anda rüşvetime küfürlü kelimelerin kullanımını kısıtlamayı dahil etmediğim için hayıflanmaya başladım.

"Peki, Josie ile alışverişe gidebilir miyim?" Amber babasına sordu.

Jake bize doğru geldi. "Cezan bittikten sonra, keyfinize bakın."

Mutlulukla gülümsedim.

Jake sıcak bakışlarını bana çevirdi.

Bir titremeye daha mücadele ederken bile gülümsememi yüzümde tutmaya devam ettim.

Jake yakınıma geldi, çok yakına, çok sevdiğim tanıdık, samimi bir yakınlığa, sonra şöyle dedi: "Buick'in anahtarları lazım, Slick."

"Telefonun yanındaki tezgahta," dedim.

O oraya gitmedi. Yakınımda kaldı, gözlerime baktı ve gözlerindeki bakış, onun ailesiyle ilk kez akşam yemeği yediğimde gördüğüm bakış, yine titremeye karşı koymaya çalıştım.

"Aldım baba," diye seslendi Conner.

"Tamam," diye mırıldandı Jake, gözlerini benden ayırmadan. Nefes almakta zorlanmaya başladım.

O eğilip kulağıma "Sen harikasin, Slick" diye fısıldadığında bu mücadele daha da şiddetlendi.

Bu sözler benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama o anda her şeyi ifade ettiğini fark ettiğim, onları söyleme şekli hariç.

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordum ve o geri çekildi, ama yüzü hala yakınımda kalacak şekilde.

"Doğru tahmin ettin."

Onun yakınlığı ve bunun nefes almama etkisi yüzünden zorla gülümsemek zorunda kaldım, ama başardım.

O da gülümsedi ama ne yazık ki dönüp uzaklaştı. "Gidelim," dedi Conner'a.

"Sosunu şimdi yapabilir miyiz, Josie?" Ethan bana sordu. "Açlıktan ölüyorum *açlıktan ölüyorum*."

"Tabii ki," diye cevapladım, Amber'ın dikkatinin tekrar çizimlere döndüğünü görmek için ona baktım, sayfaları çeviriyordu (çok fazlaydı, Jean-Michel zamanını ve yeteneğini cömertçe paylaşmıştı), onları dikkatle inceliyordu. "Gördüğün gibi," diye sessizce başladım ve o da gözlerini bana çevirdi. "Sen çok güzelsin, Amber. *Çok*." Vurguladım ve fısıltıyla devam ederken yüzünde yine o hayranlık ifadesi belirdi. "Bunu saklama, güzel kız. Bize bir zevk ver ve bunu dünyaya göster."

Dudakları aralandı ve ben elimi uzatıp onun elinin arkasına dokundum, sonra onu rahat bırakıp Ethan'ın yanına gitmeye karar verdim.

* * *

"Dur orada!" diye emrettim.

Akşam yemeği bitmiş ve biz de televizyon izlemek için aile odasına çekilmiştik.

Akşam yemeğinde Conner, kuşkonmazını yemeye çalışmıştı ama her lokma aldığında yüzündeki ifadeden, bunu nezaketen yaptığı belliydi (ki ben bunu oldukça hoş buldum ve onun hakkında iyi şeyler söyledim). Ancak, bundan zevk almadığı için, ona zorla yemesi gerekmediğini söyledim ve aynı zamanda, Lavender House'da tekrar yemek yediklerinde ona brokoli denemeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Ethan, kahve masasının yanında yerde oturmuş ödevini yapıyordu. Amber koltukta oturmuş, ödevini çoktan bitirdiğini (bana şüpheli geldi) söylemişti. Conner ise evin başka bir yerinde, "kız arkadaşlarından" birinin telefonuna cevap vermişti (bu, garip bir şekilde, babasının ona keskin bir bakış atmasına neden oldu ve Conner, "Biliyorum" diyerek odadan çıktı).

Jake'in yanında kanepede oturuyordum, o oturup ben yanına yaklaştığımda kalçalarımı tutup beni yanına oturtmuştu.

Elbette kendi koltuğumu seçmeyi tercih ederdim, ama onun davranışlarında (konumumdan bahsetmiyorum bile) daha çok hoşuma giden bir şey vardı.

Çok daha fazla.

Amber uzaktan kumandayı elinde tutuyordu ve tam da benim çok sevdiğim bir programa rastlamıştı.

Benim emrimle, Jake "Bebeğim, Project Runway'i izlemeyeceğiz" diye homurdandığında programı tam o anda duraklattı.

"Olmaz!" Ethan da oyunu kullandı.

Ama ben başımı Jake'e çevirdim. "Ama *izlemeliyiz*. Bu program *harika*. Daha önce birkaç kez izledim ve muhteşem."

Jake gözlerime bakarak cevap verdi: "Josie, hiçbir reality şov harika değildir."

Kaşlarımı çatarak ona otoriter bir şekilde, "Bu gerçeklik değil. Moda." dedim.

"Josie'nin burada olması *ne kadar* harika olacak, çok iyi anlıyorum," dedi Amber bu noktada ve ben ona baktım. "Gruba bir kız daha eklenmesi, Project Runway'in tekrarları ve Pazartesi Gecesi Futbolu'nun olmaması anlamına geliyor."

Amber'ın yorumu beni çok memnun etti, bu yüzden başımı Jake'e çevirip gülümsedim, o da şöyle dedi: "Başlangıcı kaçıracağız, bu yüzden maçı evde kaydediyoruz. Çocuklarım ve ben daha sonra izleyebiliriz. Ama şimdi, hepimizin izlemek istediği bir şeyi izlemeliyiz."

"Evet," diye onayladı Ethan.

Amber ve benim izlemek istediğimiz şey ile Jake ve Ethan'ın (ve "bebeği" ile konuşmasından döndüğünde Conner'ın) izlemek isteyeceği şey arasındaki farkın aşılabilir olduğunu hissettim.

Ama bu konuyu fazla düşünmedim.

Sadece Project Runway'i izlemek istiyordum.

Bunu gerçekleştirmek için Jake'e eğildim ve ikna edici bir şekilde konuştum.

"Jake, anlamıyorsun. Bu programda yaptıkları şey olağanüstü. Bir sanatçı birçok şeyden ilham alır, ancak normalde onları etkileyen her şeyden ilham almakta özgürdür. Bu programda ise, kullanmaları gereken ilham onlara *veriliyor* ve bu tür koşullar altında yaratmak çok zor. *Ayrıca*, bir vizyon oluşturmak için imkansız derecede kısa bir süreleri var ve gerçek giysileri yaratmak için gereken süre ise, şey... neredeyse *suç sayılır*."

Jake kaşlarını kaldırdı, dolgun dudakları kıvrıldı ve "Suç sayılır mı?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye son derece ciddi bir şekilde cevap verdim. "Ve Tim Gunn olağanüstü yetenekli. Yirmi üç yıldır moda sektöründe çalışıyorum ama onun gibi bir göze sahip birini daha önce hiç görmedim. Tabii ki, tavırları da çok çekici ve duygularını, samimiyetini ve diplomasi yeteneğini aktarma becerisi muhteşem. O tek başına bu programı izlemeye değer. Ancak jüri üyeleri de oldukça bilgili ve yorumları çok aydınlatıcı."

Jake gülümsemesiyle kavgayı kaybediyordu ve ben de Amber ile beni programımızdan mahrum bırakma isteğini kaybetmesini umuyordum, bu yüzden ona daha yakın eğildim ve yalvarmaya devam ettim.

Ama bunu yaparken Amber konuştu.

"Aman *Tanrım*," diye fısıldadı ve ben ona baktım. "Az önce fark ettim. Heidi veya Zac'i tanıyor musun?"

Kafam karışmış bir şekilde yana eğildim. "Zac mı?"

"Zac Posen," diye cevapladı. "Michael Kors'un yerini aldı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım sevinçle. "Zac Posen şimdi programda mı?"

"Evet. Ve o harika," dedi Amber. Bunu

görmem *gerekiyordu*.

Bu yüzden, başımı Jake'e çevirip, "Zac Posen çok yetenekli. Bu *çok* ilginç. Michael Kors'un ayrılması büyük bir kayıp ama Posen'in programa ne gibi katkılar sağlayacağını *çok* merak ediyorum," dedim.

Ve düşüncemi tam olarak iletmek için, "çok" kelimesini vurgulayarak eğildim ve yalvarırcasına elimi göğsüne koydum.

Konuşmam bittiğinde, gözlerinin ısındığını gördüm ve istediğimi elde edeceğimi hissettim, bu yüzden kalbim de dahil olmak üzere vücudumun çeşitli yerlerinde bir sıcaklık hissettim.

“Şovunu izleyeceğiz, bebeğim” diye mırıldandığında haklı olduğumu kanıtladı. Geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Jake'in gözleri ağızıma kaydı. Ethan

öfkeyle "Baba!" diye bağırdı.

Jake oğluna baktı. "Bir saatlik bir şey, Eath. Hayatta kalacaksın." "Bir buçuk saatlik bir şey," diye Amber itiraz etti.

"Tanrım," diye mırıldandı Jake, bu tek kelimedeki korkusu açığa çıktı ve ben bunu tuhaf bir şekilde çok eğlenceli buldum.

Böylece, ona tekrar gülümsedim.

Gözleri yine ağızıma kaydı, vücudumun başka bir bölgesi ısındı ve bu kalbim değildi.

"Tamamdır!" diye bağırdı Amber. Gözlerimi Jake'den ayırıp ona baktım. "Peki," diye ısrar etti. "Zac'i veya Heidi'yi tanıyor musun?"

"Maalesef hayır," diye cevapladım ve yüzü düştü. "Henry elbette Heidi'nin fotoğraflarını çekti, bu yüzden onun ekibiyle konuştum ama çekimi ben başka bir yerdeyken yaptım, onun video çekimi için hazırlık yapıyordum. Gerçi bir keresinde Nina Garcia ile bir partideydim. Ama başım ağrıdı ve onunla tanışmadan ayrılmak zorunda kaldım."

"Ne yazık," diye mırıldandı Amber.

Öyleydi. Bayan Garcia ile tanışmayı çok dört gözle bekliyordum.

Amber'ın mırıldanmasını önemsemedim ve yerime oturdum, bakışlarımı televizyona çevirip, "Başlayalım, Amber," dedim.

"Harika," dedi ve uzaktan kumandanın düğmesine bastı.

Elimden geldiğince yetişmek istediğim için önceki bölümden sahneler gösterilirken dikkatle izliyordum. Bununla birlikte, Jake'in kolunun arkamdaki kanepeye uzanıp doğrudan omuzlarımı kavrayarak beni yanına çektiğini fark etmemiştim.

O sıcaktı, pozisyon rahattı ve daha sıcak ve rahat hale getirmek için ona yaslandım ve bacaklarımı yanımdaki kanepeye kaldırarak daha da yakınlaştım.

Bu sırada Conner da bize katıldı ve "Ne oluyor? Cidden mi? Project Runway mi?" diye mırıldandı.

"Şşş!" Amber (ben söylemeden önce) tısladı.

Gözlerimi Conner'a çevirdim ve onun tiksintiyle televizyona değil, babasına baktığını gördüm. Ben kanepede kıvrılmışım ve o yine spekülasyonlarla bunu yapıyordu. Gözleri Amber'a kaydı ama ben programı kaçıırıyordum, bu yüzden bakışlarımı tekrar televizyona çevirdim.

Jake kanepeye uzandı, botlu ayaklarını sehpaye kaldırdı ve beni kendine çekti.

Ben de yerleşip, iç çekerek yanağımı göğsüne dayadım.

Ve Jake'in ailesiyle birlikte Project Runway'i izledim, Amber ile bol bol sohbet ettik, fikirlerimizi ve yorumlarımızı paylaştık ve şaşırtıcı (ve memnuniyet verici) bir şekilde her zaman aynı fikirdeydik.

Sonunda, kazanmasını istediğimiz tasarımcı kazandı ve Amber ile ikimizin de elenmesi gerektiği konusunda hemfikir olduğumuz, alışılmadık ve pek de başarılı olmayan bir kıyafet tasarlayan tasarımcı elendi.

Bu da beni ısıttı.

* * *

"Bize bir saniye izin ver," dedi Jake, elimi tutup bizi araba satıcısından uzaklaştırdı.

Ertesi gün öğleden sonraydı ve ben bir araba seçmişim.

Jake'in, bizi satıcıdan uzaklaştırırken profilini incelerken, onun bu araba konusunda aynı fikirde olmadığını anlayabiliyordum.

Bizi duyamayacağı bir mesafede durdurdu ve bana dönerek elimi tutmaya devam etti.

"Bebeğim, o arabayı almayacaksın."

Ona bakarak gözlerimi kırptım. "Ama Jake, rengi çok güzel."

Bana baktı ve onu doğru anladıysam, bakışlarında inanamama vardı.

"Ve fiyatı da uygun," diye devam ettim, ancak fiyat aslında önemli değildi.

Bunu daha önce Jake ile paylaşmışım, yani benim kaprisim üzerine bu ikinci el araba galerisine uğramadan önce Porsche, Lexus ve Cadillac galerilerine gitmiştik. O kapris, galeride test sürüşü yaptığımız arabayı görüp "Burada duralım!" diye bağırmamdı.

Jake, Jake olduğu için, araba galerisine girdi.

"Bu araba ucuz çünkü bir yıllık ve 60 bin mil yol yapmış," dedi.

"Bu çok mu?"

Bana bir an daha baktıktan sonra başını salladı, botlarına baktı ve tekrar bana döndü. "Evet, çok," dedi. "Bu kadar kilometre, ilk sahibinin arabayı çok fazla kullandığı anlamına gelir. Sen sormadan söyleyeyim, bu iyi bir şey değil."

"Oh," diye mırıldandım.

"Parayı karşılayabileceğine göre Cayenne'yi alacaksın," dedi.

Cayenne'nin çok lüks olduğunu ve sürüşünün olağanüstü derecede yumuşak olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

Yine de, "Anladığım kadarıyla, yeni bir araba satın almak, onu galeriden çıkardığınız anda değerinin büyük bir kısmını kaybetmesi anlamına geliyor," dedim.

"Bir ay ya da bir yıl sonra satmak istersen, bu bir sorun olur," diye cevapladı. "Ama Porsche satın alırsan, bu yüksek performanslı bir araçtır, karşılaştığın herhangi bir sorun çok ileride olacaktır, yani çok ileride, ve muhtemelen aşınma ve yıpranma dışında başka bir şey olmayacaktır. Sağlam olacaktır. Sana baş ağrısı yaratmayacaktır. Ve muhtemelen yirmi yıl boyunca ona sahip olabilirsin ve düzenli bakım dışında hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmazsın."

Geleceğimin ne getireceğini bilmiyordum, sadece Lavender House ve Magdalene'nin olacağını biliyordum. Ve bu yüzden, oradayken güvenilir bir ulaşım aracına ihtiyacım olacaktı. Ve altı ay, bir yıl, hatta on yıl sonra tekrar araba satın alma gibi zahmetli bir işe girmek istemem çok olası değildi.

"Ve siyah," diye devam etti ve ben tekrar ona odaklandım. "Siyah seksidir. Siyah Cayenne daha da seksidir. Sen ne sürersen sür, mini van bile olsa, seksisin. Bu senin özelliğin. O Cayenne'de sen..." durakladı ve kocaman gülümsedi, "*Seksi*."

"Cayenne'yi alacağım," diye hemen kabul ettim. "İyi karar, Slick," diye onayladı ve daha da geniş bir gülümsemeyle. Ben de ona gülümsedim.

Sonra elimi tutarak bizi kamyonetine doğru götürdü, başını çevirip satış elemanına "Zaman ayırdığınız için teşekkürler" dedi.

Satıcının yüzü düştü.

Jake kamyonetinin kilitlerini açtı, beni doğrudan yolcu tarafındaki kapıya götürdü ve kapıyı benim için açtı. Ayrıca bana binmeme yardım etti. Direksiyona geçti ve Porsche bayisine geri dönmek için 20 millik yolculuğa başladık.

Jake'in bana verdiği her şeye olduğu gibi, o öğleden sonra da bana cömertçe zaman ayırmıştı.

Bu nedenle, taksiye binince, "Bu öğleden sonraki yardımın için, sana ve ailene bir akşam yemeği daha borçluyum galiba" dedim.

"Bebeğim, dün akşamki somon ve sote patates ve o inanılmaz derecede lezzetli hollandaise sosu ve ardından ev yapımı tiramisudan sonra, hayır diyemem. Ama şunu söyleyeyim, seninle birlikte olmayı seviyorum, bu yüzden bu fırsatı kaçırmayacağım, bunun için tüm ilçeyi dolaşıp arabalara bakmak ve araba satıcılarıyla uğraşmak zorunda kalsam bile. Yani bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Benimle birlikte olmaktan hoşlandığını söylediğinde nefes almayı kesmiştim.

Söylemeliyim ki, ben de onunla birlikte olmayı seviyordum. Hem de çok. Ve onunla birlikte olduğum her seferinde, bunu daha çok seviyordum.

Ne yazık ki, onun hoşlanmadığı bir şekilde hoşlanıyordum.

Yine de, Henry'nin sevmediği bir şekilde yıllardır Henry ile birlikte olmaktan hoşlanıyordum ve hayatta kalmıştım.

Bunu tekrar yapabilirdim.

Kolay olmayacaktı ve Jake'i (ve ailesini) tanıdıkça, bu daha da zorlaşıyordu.

Ama tek alternatifim Jake'i (ve ailesini) kaybetmektir ve onları tanıdığım kısa sürede bunun daha kötü olacağını zaten biliyordum.

Bu yüzden, ne kadar zor olursa olsun, bunu yapacaktım. Yapabildiğim sürece.

"Yine de, belirtmek isterim ki, oğullarım ve ben Project Runway olmadan da yapabiliriz. O programı izlemek, Ethan'ın televizyona değil ödevlerine dikkat etmesini sağlıyordu ama Conner'ı neredeyse öldürüyordu."

Onun esprisine gülümseyerek ön cama baktım ve "Bir dahaki sefere Amber ve ben başka bir odada izleyeceğiz" dedim.

"Unut gitsin, sen başka bir odada izle, sen benimle kanepede değilsin, ben de Project Runway'e katlanacağım."

Gülümsemem daha da genişledi.

Evet, benimle birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Ve ben de bundan hoşlanıyordum.

Çok hoşuma gidiyordu.

Jake'in kamyonetiyle Porsche bayisine gittik.

Jake sert bir pazarlık yaptıktan sonra, yeni siyah Cayenne ile Lavender House'a geri döndüm.

Benim için.

* * *

Ertesi gün öğleden sonra, Eliza Weaver ve hastalığının neden olduğu endişe verici hızlı yıkımdan kafamı dağıtmak için, Bay Weaver ofisten döndüğünde evlerinden ayrıldım.

Yeni Cayenne'ime bindim ve telefonumu elimde, evlerinin garajından çıktım.

Yola çıktığımda, bir sonraki hedefim alışveriş merkeziydi. Bunun nedeni kıyafetlerimin bitmesi değildi (birinci sınıfta uçtuğum için normalden daha fazla bagaj hakkım vardı, ama yine de nasıl valiz hazırlayacağımı biliyordum ve *her şey* hazırlıklıydım), farklı türde kıyafetlere ihtiyacım olduğu içindi.

Ayrıca Henry'ye günlük telefonumu da etmem gerekiyordu.

Son birkaç gündür yaptığım aramalar aceleye gelmiş ve kısa olmuştu, çünkü bana ayıracak çok az zamanı vardı. Yine de aramaları yaptım ve o da yatışmış görünüyordu.

Bu yüzden bugünkü aramayı hareket halindeyken ve başka işlerle uğraşırken yaptım. "Josephine," dedi sesinde bir gülümsemeyle.

"Merhaba Henry," diye cevap verdim, ben de gülümsediğim için sesimde gülümseme vardı. "Nasılsın tatlım?" diye sordu.

"İyi," diye cevapladım. "Meşgulüm. Yapacak çok iş var. Dediğim gibi, dün yeni bir araba almayı başardım, bu iyi bir şey. Ancak, araba aramak ve evrak işleri, ki bu çok zaman alıcı ve sinir bozucu bir iş, öğleden sonrayı aldı ve bahçede yapılacak daha çok iş olduğu için kıyafet almam gerekiyor, bu işi halletmek için Versace giymemeliyim."

"Bahçede iş mi?" diye sordu Henry.

"Evet," dedim, sinyal lambasını yakıp yaklaşan dur işaretine yavaşlayarak, yumuşak bir şekilde yavaşlarken Jake'in bu araç hakkında çok haklı olduğunu düşündüm. Muhteşemdi. "Ve alışveriş merkezine gidip eve dönmem gerekiyor, hem de çabuk, çünkü Jake aradı," diye devam ettim. "Büyükanneimin Buick'ini satın almak isteyen birini bulmuş, bu yüzden Lavender House'a dönüp Jake ile buluşmam gerekiyor, böylece alıcı geldiğinde orada olabileceğiz."

"Birini bulmuş mu?" Henry tuhaf bir şekilde mırıldandı ve sonra devam etti, "Biz mi?"

"Evet," diye onayladım ve dönüşümü yaptım. "Tabii ki, ben araba satmayı bilmiyorum, bu yüzden Jake benim için pazarlığı yapacak. Yarın da kablolu yayın şirketi interneti kurmak için eve gelecek ve tabii ki Amber'ın cezası da bitti, bu yüzden alışveriş merkezine geri döneceğiz, çünkü ona

Ona makyaj malzemeleri almam gerekiyor. Ayrıca okuldan sonra Ethan'a bakmaya başlayarak Jake'e yardım edeceğim, ama bu sefer Amber da bizimle alışveriş merkezine geleceği için Ethan'a Amber bakacak."

"Amber ve Ethan mı?"

"Jake'in çocukları," diye açıkladım ve devam ettim, "Conner da var. O en büyüğü. Wayfarer's'ta çalışıyor ve zamanını alan bir sürü kız arkadaşı olduğu için onu pek sık görmüyorum." Nefes aldım ve sordum, "Ee, nasılsın?"

O cevap vermeden önce telefonum çaldı.

"Bir saniye, Henry," diye mırıldandım, telefonuma hızlıca baktım ve tekrar kulağıma götürdüm. "Çok özür dilerim," diye devam ettim. "Jake arıyor. Cevap vermem lazım. Buick ile ilgili olabilir."

"Jose..."

"Yarın ararım," dedim çabucak, Jake'in aramasını kaçırmamak için. "Ama umarım iyisindir. Kendine iyi bak, Henry."

O bir şey söylemeden Jake'in aramasını kabul ettim ve telefonu kulağıma götürerek "Merhaba Jake" diye selamladım.

"Selam Slick. İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye cevap verdim ve ekledim, "Eliza iyi değil."

Bir an sessizlik oldu, sonra "Siktir. Durumu kötü mü?" dedi.

"Günden güne kötüleşmesi çok üzücü."

"Bebeğim," dedi yumuşak bir sesle ve bu iki heceli kelime Eliza Weaver için duyduğum endişeyi gidermedi ama bu, onun bir teselli olmadığı anlamına gelmiyordu. "Bunu yapmandan endişeleniyorum," diye devam etti. "Durumu çok hızlı kötüleşiyor, senin de başın yeterince dolu ve bu senin için çok ağır olabilir."

"Ben iyiyim Jake," dedim sessizce. "Eliza iyi değil."

"Anlıyorum ve bu onun için çok kötü. Onun için, Weaver için üzülüyorum, ama onları tanımıyorum. *Seni* tanıyorum ve *sana* değer veriyorum."

Beni önemsiyordu.

O *çok* sevimliydi.

"Gerçekten, Jake, onun kötüye gitmesini izlemek hoş değil ama büyükannemin değer verdiği insanlar için orada olmak ve elimden geleni yapmak beni mutlu ediyor."

Bir süre sessizlik oldu, sonra cevap verdi: "Tamam, tatlım."

Bu mutsuz konuyu kapatmak için "Buick için mi aradın?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı. "Conner, mağazada Buick'in satışta olduğunu duyurdu ve bir alıcı daha çıktı. Diğer alıcıdan ilk alıcıdan yarım saat sonra gelmesini istedim. Eğer ilgilenirse, başka birinin de ilgilendiğini bilecek ve umarım bu sana iyi bir fiyat almamıza yardımcı olur."

"Harika," diye cevap verdim.

"Evet. Saat dörtte senin evinde görüşürüz?"

"Evet, Jake, orada görüşürüz," diye onayladım.

"Tamam, Slick. Görüşürüz, bebeğim."

"Görüşürüz Jake."

Nedense, gülerek telefonu kapattı.

Bana gelince, çok iyi bildiğim nedenlerden dolayı, Jake ile konuştuktan sonra, konu ne olursa olsun, gülümseyerek telefonu kapattım.

* * *

Dört saat sonra, Jake ile birlikte Lavender House'un önündeki yolda durmuş, Buick'in uzaklaşmasını ve onu takip eden iki arabayı izliyorduk. Birincisi, karısı için Buick'i satın alan adamdı, şu anda Gran'ın arabasının direksiyonunda oturan kadın. Diğerisi ise, Jake'in arabuluculuk yapmaya çalıştığı ancak tartışma o kadar kızıştığı için kendi tekliflerini yükselttikleri ve Jake veya benim müdahil olmadan kendi aralarında pazarlık yaptıkları müzakereden memnuniyetsiz çıkan kaybedeniydi.

Gerçekten de, işler saçma bir noktaya gelmişti. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmesem de, tartışma iki yaşlı beyefendinin on yıllık bir Buick'i satın almak istemesi değil, birbirlerini alt etmek istemesi haline geldiğinde, karısının açıkça endişelendiğini fark ettim.

Her neyse, sonuçta bu durum benim için oldukça iyi oldu.

Bu nedenle, son arabayı gözden kaybettiğimizde, Jake'e baktım ve "Bence iyi gitti" dedim.

O kahkahayı patlattı, ama bunu bana dönüp beni kollarına alıp sıkıca sarılırken yaptı.

Bu çok hoş bir duyguydu, ben de kollarımı ona doladım ve ona sarıldım.

Gülmesi bittiğinde bana baktı ve "Sen beni çok güldürüyorsun, bebeğim" dedi.

Bunu, Buick ile ilgili pazarlığın iyi gittiğinin bir kanıtı olarak kabul ettim, ama daha da önemlisi, onu eğlendirmekten hoşlandım, bu yüzden ona gülümsedim ve "İyi" diye cevap verdim.

Kollarını bana doladı ve yüzünde hayal kırıklığından başka bir şey olamayacak bir ifade belirdi (ve şunu söylemeliyim ki, yüzünde başka bir şey okumak için çok uğraştım ama sadece bunu görebildim) ve sonra "Eve gitmem lazım, çocuklara akşam yemeği hazırlamalıyım, birbirlerini öldürmediklerinden emin olmalıyım" dedi.

Ben de aniden hayal kırıklığına uğradım, ama kabul etmekten başka seçeneğim yoktu. "Tamam."

Beni sıktı. Ben zorla bir gülümseme daha yaptım.

Sonra başını eğdi ve bu sefer dudaklarını ağzımın kenarından sadece bir santim uzağa değdirdiğinde nefesim kesildi ve sonra uzaklaşmadan önce burnunu benim burnuma değdirdi.

Nefesimi geri kazanmak için mücadele ettim. Bu mücadeleyi kazandıktan sonra, o uzaklaşıp "Sonra konuşuruz, Josie" diye fısıldarken nefesimi düzenlemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

Konuşamayan ben, başımı salladım.

Beni bir kez daha sıktı, sonra bırakıp kamyonetine doğru yürüdü.

O uzaklaşırken el salladım ve arka camdan elini kaldırıp el salladığını gördüm, benim el salladığımı gördüğünü işaret ediyordu.

Jake'in kamyoneti gözden kaybolana kadar izledim ve eve geri döndüm, günlerdir ilk kez, Jake'i tekrar göreceğimi veya ondan haber alacağımı gösteren hiçbir plan, acil durum veya başka bir şey olmadığını düşündüm.

Bu da beni alışılmadık bir şekilde, kederli ve moralsiz hissettirdi.

Ama Henry'ye karşılıksız bir şekilde baktığım deneyimimden, Jake ile olan ilişkimde de buna alışmam gerektiğini biliyordum.

Bu yüzden, Lavender House'un kapısını arkamdan kapatırken derin bir nefes aldım ve bu günlerde sık sık düşündüğüm ve Jake Spear söz konusu olduğunda düzenli olarak düşünmeye devam edeceğimi bildiğim bir kelimeyi düşündüm.

Ve o kelime... *ne yazık ki*.

Onuncu Bölüm

Nasıl Yapıldığını Göstermek

Burnumu bir şey gıdıkladı ve, neredeyse uykuda olan ben, onu uzaklaştırdım. Gitti ama geri geldi ve gözlerimi kapalı tutarken kaşlarımı çatıp beni rahatsız eden şeyi uzaklaştırmaya çalıştım.

Yine gitti ama sonra geri geldi, ben de o hissi durdurmak için elimi tekrar kaldırdım ve uykulu bir şekilde suçluyu yakaladım.

Böcek gibi bir şey değildi.

Bir eldi.

Bir el!

Gözlerim birden açıldı ve yana doğru kayarak Jake'in yatağımın kenarında oturduğunu gördüm, bana doğru eğilmiş, bir kolu diğer tarafımda, eli yatakta, bir eli yüzümde, burnumu gıdıklayan saç telimi tutuyordu.

Şaşkınlıkla birden doğrulduğumda, başımı Jake'in çenesine çarptım. Neyse ki bu sayede saçımı bıraktı. Ne yazık ki, başıma (ve onun çenesine) çarpan darbe sert oldu ve keskin bir acı verdi ama hemen geçti.

Böylece sırtım kıvrımlı demir başlığa dönük olacak şekilde kaydurdum ve birkaç santim geriye yaslanmak dışında hareket etmeyen Jake'e baktım.

"Özür dilerim," diye kekeledim. "Çenen iyi mi?"

"İyi, bebeğim. Seni korkuttuğum için hak ettim." Hiçbir şey söylemedim.

Sonra aklıma geldi, özür dileyen bendim ama o sabahın erken saatlerinde bilinmeyen bir nedenden dolayı benim yatak odamdaydı.

Bu yüzden, "Şey... burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Cevap vermedi. Meşguldü ve meşgul olduğu şey, kafamın çevresini baştan aşağı incelemekle oldukça ilgileniyor gibi görünmesiydi.

"Jake?" Bir süre böyle devam edince seslendim ve gözleri benimkilere geldi.

"Saçların açıkken çok güzel görünüyor, tatlım," dedi yumuşak bir sesle ve ses tonu hiç de

Onun sesini daha önce hiç duymamıştım. Oldukça alçak ve çok gürültülüydü. Aslında, o kadar alçak ve gürültülüydü ki, Jake tüm o iri yarısı ve yakışıklılığıyla yatağımın kenarında otururken, üzerimde fiziksel olarak hoş olmayan bir etki yarattı. "Gerçekten iyi," diye devam etti ve bu ses gerçek bir *hırıltı* gibi geldi.

Aman Tanrım.

"Şey... teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Birbirimize baktık, ben nefes almakta zorlanıyordum. Jake'in ne hissettiğini bilmiyordum.

Sonunda kendimi konuşmaya zorladım ama tek söyleyebildiğim şey "Uh..." oldu.

"Tamam," dedi, sesi artık kısılmıştı. Boğazını temizledi ve devam etti, "Weavers'a gitmeden önce, seni spor salonuna götürüp egzersiz yaptıracağım."

Ona göz kırptım.

Sonra sordum, "Egzersiz mi?"

"Evet," diye cevapladı.

"Ben... şey..." Ne diyeceğimi bilmediğim için konuşmayı kestim.

Jake'in aynı sorunu yoktu.

"Önce sana yemek yedireceğiz, sonra benim spor salonuma gelip egzersiz yapacaksın."

Geç de olsa, yan tarafında geniş beyaz bir şerit olan lacivert eşofman altı ve omuzlarına, göğsüne, kollarına ve karın kaslarına tam oturan, nefes alabilen malzemeden yapılmış beyaz uzun kollu bir tişört giydiğini fark ettim.

Bu manzarayı görünce ağzım kurudu.

"Egzersiz yapmak için giyecek bir şeyin var mı?" diye sordu.

Jake Spear ile birlikte olmak için Jake Spear ile yapabileceğim pek çok şey vardı, örneğin Velveeta peynirinden yapılmış bir sos eşliğinde futbol izlemek ya da dünyanın sonuna kadar yürüyüp el ele tutuşarak atlamak gibi, ama egzersiz yapmak Jake ile *ya da... hiç kimseyle* yapmak istediğim bir şey değildi.

Bu nedenle, bana verilen mazereti hemen kabul ettim. "Hayır, Jake," diye cevapladım. "Spor kıyafetlerim yok." "O zaman o vücudu nasıl koruyorsun?"

"Yürürüm," dedim ve genellikle öyle yapardım. Oldukça sık. Özellikle akşam yemeğinden sonra. Son zamanlarda normal programımın dışına çıktığım için bunu yapmıyordum ama bunu yapardım çünkü hoşuma gidiyordu ve aynı zamanda aktif kalmama ve günlük enerji seviyemi artırmama yardımcı oluyordu.

"Bugün yürüyüşten daha fazlasını yapacaksın," diye cevapladı. "Korkarım bunun için uygun kıyafetim yok, Jake."

Gülümsedi, yatağın yanındaki yere eğildi ve bir hışırtı duydum. Hışırtı devam etti, sonra doğruldu ve giysilerle dolu plastik bir market poşetini kucağıma attı.

"Amber geçen yaz birdenbire forma girmek istedi. Aslında, kıyafet almak için başka bir neden arıyordu. Ve istediğini yaptı. O çantada sana uyacak şeyler var, hiçbiri giyilmemiş bile."

Kucağımdaki rahatsız edici torbaya baktım ve bunun bir hata olduğunu anladım.

Hata oldu çünkü elim ve torba tutuldu ve dikkat etmediğim için bu benim için sürpriz oldu. Jake torbayı yanımdaki yatağı attı ve elimi çekti, bu yüzden yataktan kalkmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ayağı kalktığımda, ona baktım ve onun bana baktığını gördüm, ama o benim geceliğıme bakıyordu.

Ben de aşağı baktım ve basit korsajlı, duman grisi dantelli derin etekli gece mavisi ipek geceliğı gördüm.

"Lanet olsun, Slick," diye mırıldandı Jake, sesinde daha önce duyduğum nüans vardı ve ona baktığımda yüzünde hoşnutsuzluk ya da garip bir şekilde şiddetli acı gibi görünen alışılmadık bir ifade gördüm.

"Beğenmedin mi?" diye aptalca sordum, çünkü Jake'in geceliklerimi beğenip beğenmemesi önemli değıldi. Geceliklerin tasarlandığı özel şekillerde onun için giyme fırsatım asla olmayacaktı.

Sözlerime karşılık, gözleri benimkilere dikildi ve şöyle cevap verdi: "Bebeğim, bir erkek sana o geceliğı beğenmediğini söylüyorsa, ya eşcinseldir ya da yalan söylüyordur."

Onun geceliğini beğendiğini öğrenince rahatlamaktan (ve başka şeylerden) başka ne yapacağımı hiç bilemedim.

Elimi bıraktı ve kapıya doğıru yürürken "Giyin" diye emretti.

Onunla spor yapmamak için bir bahane aradım, bulamayınca da en azından geciktirmek için bir bahane bulmaya çalıştım. Bu zordu, çünkü o sıkı beyaz gömleğin içinde omuzlarının hareketini izlemek beni büyülemişti.

Sonunda bir bahane buldum ve "Sabah bir şey yapmadan önce kahve içmem lazım, Jake" diye seslendim.

"O zaman komodinin üzerinde bir fincan kahve olması iyi olmuş," dedi ve kapıdan çıkıp gitti.

Yatağımanın başucuna baktım ve bir fincan kahve gördüm, rengi siyahtı, sanki The Shack'te içtiğim gibi.

Süt ve tatlandırıcıya ihtiyaım vardı.

Gözlerimi plastik market poşetine çevirdim ve Amber'ın ne tür spor kıyafetleri seçtiğini keşfetme fikri garip bir şekilde ilgimi çekti.

seçtiğini keşfetme fikri garip bir şekilde ilgimi çekti.

Bu nedenle, kahvemi hazırlamaya gitmeden önce çantanın içindekileri incelemek istedim.

On dakika sonra, kendimi söz konusu giysiler içinde buldum (yanlarında ince lavanta rengi şeritler bulunan dar siyah kapri tayt, göğüs kısmı ve sırtı açık, lavanta rengi dar tişört, alt kenarlarında ve uzun kollu kısımlarında büzgülü, omuzlarında ve arka etek kısmında file V kesimli, oldukça çekici bir fermuarlı ceket ve yürüyüş ayakkabılarım).

Ayrıca kendimi kahvemi hazırlamak için aşağı kata inerken buldum. Ama bunu yaparken, seyahat kupasını kullandım.

* * *

"Ne istiyorsun, Slick?"

Sergilenen donut duvarından gözlerimi ayırdım ve yanımda duran Jake'e baktım.

"Egzersizden önce donut mu yiyorsun?" diye sordum.

"Her zaman değil, ama ara sıra egzersiz yapmamın nedenini hatırlamak için yerim," diye cevapladı.

Bu saçma bir şeydi ama itiraf etmeliyim ki, bir şekilde mantıklı da geliyordu.

"Josie, spor salonu n u açmak için gitmem gerek," dedi ve sordu

"Ne istersin?"

Duvara tekrar baktım. Çok çeşitli seçenekler vardı ve donutlar donuttu. Donutlar varken bir saniyede karar vermek imkansızdı.

"Şey..." diye mırıldandım.

"Siktir et," diye mırıldandı Jake, sonra daha yüksek sesle ve tezgâhtara. "İki Boston kremalı. İki şekerlemeli. İki tarçınlı. İki akçaağaç şekerlemeli. İki çikolata şekerlemeli. İki tereyağlı."

"Tamamdır," diye cevapladı tezgâhtar ve arkaya geçip bir kutu aldı.

"Bu kadar çok donut almamız gerekli mi?" diye sordum ve Jake bana baktı.

"Spor salonumu açmam için gerekli, yani senin harekete geçmen için gerekli, yani evet. Seçeneğin var. Biz yemediğimizi çocuklar yer."

"Oh."

Hala yanımda taşıdığım seyahat kupasına başını eğdi, sanki bir can simidiymiş gibi tutuyordu, oysa kahve servisi yapan bir mekana girmiştik ve bana "Isıtmamı ister misin?" diye sordu.

Kesinlikle
ısıtılmasını
istiyordum.

Başımı salladım.

Dudakları kıvrıldı ve tezgâhtaki asistana baktı. "Ve buradaki kızım da ısınmaya ihtiyaç duyuyor."

Kız
arkadaşı
. Aman
Tanrım.

"Sorun değil," diye tekrar güvence verdi tezgahı ve donut kutusunu önümüze bıraktı.

Isıtma yaptırdım.

Jake sadece kahve aldı.

Spor salonuna giderken onun kamyonetinde Boston kremalı donut yedim.

* * *

"Tamam, şimdi ip atla," diye emretti Jake ve ben ona baktım.

Donutumu yedim, seyahat kupam spor salonunda durduğumuz yerin yanındaki bir çıkıntıya koyuldu, ben de ona baktım.

Söylemeye gerek yok, kasvetli bir günde arabamdan spor salonunu incelediğimde pek ayrıntılı bir inceleme yapmamıştım. On dakika önce arkadan içeri girdiğimizde bunu fark ettim ve Jake etrafta dolaşp ışıkları açıp ön kapının kilidini açarken, ben de ceketimi çıkararak etrafa bakındım.

Çok daha büyüktü ve bu, *mağara gibi* olduğu anlamına geliyordu.

İki boks ringi değil, üç tane vardı.

Ayrıca çok sayıda ekipman da vardı. Dahası, arka tarafta ana kattan birkaç basamak yukarıda, çoğunlukla pencerelerden oluşan bir ofis vardı, buradan spor salonunu görebiliyordunuz. Ofisin arkasında, arkasında ne olduğunu anlatan yazılar bulunan kapılar vardı, biri Soyunma Odası, diğeri Ekipman ve sonuncusu da Hizmet Odası olduğunu belirtiyordu.

Son olarak, spor salonunun duvarlarında çok büyük harflerle yazılmış alıntılar vardı, bunlardan bazıları şöyleydi:

"Hayat bir boks maçı gibidir. Yenilgi, düştüğünüzde değil, tekrar ayağa kalkmayı reddettiğinizde ilan edilir."

Ve "Şampiyonlar spor salonlarında yaratılmaz. Şampiyonlar, içlerinde derinlerde bulunan bir şeyden yaratılır: bir arzu, bir hayal, bir vizyon."

Becerileri ve iradeleri olmalıdır. Ama irade, beceriden daha güçlü olmalıdır. - Muhammed Ali"

Ve "Sana boks yapmayı gösterebilirim. Bildiğim her tekniği ve numarayı öğretebilirim, ama seni asla bir dövüşçü yapamam. Bu içinden gelir ve kimse sana bunu veremez. – Joe Lewis"

Ve en sevdiğim alıntı: "İmkansız, kendilerine verilen dünyada yaşamayı, onu değiştirmek için sahip oldukları gücü keşfetmekten daha kolay bulan küçük insanların kullandığı büyük bir kelimedir. İmkansız bir gerçek değildir. Bir görüşüdür. İmkansız bir beyan değildir. Bir meydan okumadır. İmkansız potansiyeldir. İmkansız geçicidir. İmkansız hiçbir şeydir. – Muhammed Ali"

Jake'e bu alıntıların çok zekice olduğunu düşündüğümü söyleyecek vaktim olmadı. Kahvemi aldı, kenara koydu ve bana bir atlama ipi verdi. Elinde bir tane daha olduğunu fark ettim.

O zaman bana onu kullanmamı emretti. "İp atmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Isınman lazım," dedi. "Ayrıca o donutu yakman lazım."

Ona biraz daha baktım ve "İp atlayarak mı?" diye sordum.

"Bebeğim, ip atlamaktan daha fazla kalori yakacak başka bir şey yok. Ayrıca kalp atışını hızlandırır, dayanıklılığı artırır, çevikliği geliştirir ve tüm vücudu çalıştırır."

"İp atlayarak mı?" diye inanamadan sordum.

Bana gülümsedi ve "Josie, yap şunu" dedi.

Onu bir süre inceledikten sonra ipimi hazırladım ve atlamaya başladım. Bunu, onlarca yıl önce okulun oyun alanında öğrendiğim gibi, bir ayağımla, sonra diğer ayağımla ipin üzerinden atlayarak yaptım.

Jake ayaklarıma bakarken kocaman gülümsüyordu, sonra yüzüme baktı ve hala kocaman gülümsüyordu.

Ve "Dur" dediğinde sesi mizahla titriyordu. Durdum.

"Şimdi izle" diyerek emir vermeye devam

etti. Ben de izledim.

Jake ip atlamaya başladı ama benim gibi değil. İp o kadar hızlıydı ki havada ıslık çalıyordu ve o ayak parmaklarının ucunda zıplıyordu, bazen bir ayağını bir santim kadar kaldırıp tek ayakla zıplıyordu, sonra diğer ayağına geçiyordu, sonra da iki ayağını birden kullanıyordu.

Bunu yapmayı bırakıp, "Sen bunu yapabilir misin?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır," diye dürüstçe cevap verdim çünkü... *yapamazdım*. Kendimi öldürebilirdim ve bu abartı değildi. Ben, ip, hız ve zıplama iyi bir kombinasyon değildi. Kendim hakkında bunu çok iyi biliyordum.

Yine gülümsüyordu ve "Slick, bu zor değil" dedi.

"Jake, benim en zarif kadınlardan biri olmadığımı sen de biliyorsun," dedim.

Ya da erkekler. Ya da bacakları olan herhangi bir varlık.

Bu seçenekleri eklemedim. "Evet, topuklu ayakkabılarla," diye cevapladı.

"Topuklu ayakkabılarla da değil," dedim.

"Peki ne zaman topuklu giymiyorsun?" diye sordu.

"Bu sabah, kafamı çenenize çarptığımda." "Seni şaşırttım."

Bu doğrudu.

"Dene bakalım," diye cesaretlendirdi.

O anda kendimi Amber'ın spor kıyafetlerini giyerken, midemde bir çörek varken, güne başlamak için gerekli olan kafeinden çok daha azını almışken ve sabahın yedi çeyreğinde Jake'in spor salonunda Jake Spear için ip atlayarak hayatımı tehlikeye atma fikrini düşünürken buldum.

Gözlerim vücuduna yapışan tişörtüne kaydı ve cevabımı buldum.

Böylece, ipimi düzenledim ve başladım.

İlk denemem iyiydi, ikinci denememde ip ayak bileğime takıldı ve tökezledim.

"Salla gitsin, tekrar dene," diye mırıldandı Jake ve ip atlamaya başladı.

Derin bir nefes aldım ve tekrar denedim.

Üç atlayıştan sonra yine başarısız

oldum. "Tekrar dene," dedi Jake,

hala atlayarak. Ona bir bakış attım

ve tekrar denedim. On saniye sonra

yine başarısız oldum. "Vazgeçme,

bebeğim," diye teşvik etti Jake.

İç geçirdim ve tekrar denedim, yine başarısız oldum, tekrar denedim ve

yine başarısız oldum. Jake atlamayı bıraktı ve ona baktım.

"Tamam," dedi, sesi yine mizahla titriyordu. "Onun yerine okul bahçesindeki ip atlama hareketini yap. O kadar hızlı değil ama yine de bir şey ve ısınman gerekiyor."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldandım, başımı eğip yeniden başlamaya hazırlanırken, Jake yanımda erkeksi boks salonu tarzında atlarken, ben kızlar gibi okul bahçesindeki tarzda atlıyordum, ama Jake'in parmakları bileğimi kavrayarak elimi tuttu.

Jake'in diğer elinin parmakları çenemi kavradığında başımı kaldırdım ve onun yaklaştığını gördüm.

Çok yakındı.

"Aptal değilsin," diye fısıldadı. "Asla aptal olamazsın. Baştan aşağı tam bir klasın. Aynı zamanda sakarsın da. Bunu kabullen, bebeğim, çünkü bu sevimli ve çünkü bu sensin. Kendini olduğun gibi kabul etmeyi öğrenirsen, tuhaflıklarını nefret etmek yerine onlara gülmeyi öğrenirsen, hiç de çirkin olmayan şeyleri saklamaya çalışmadan dünyaya tüm benliğini gösterirsen, bu seni *daha* çekici yapar. Sahip olduğun şeyler çok fazla. Hepsine sahip çık ve hepsini ortaya çıkar, o zaman sınırları aşarsın."

Kalbim egzersizden dolayı değil, heyecandan hızla atıyordu ve "Çok tatlısın" diye patladım.

"Sen de çok tatlısın," diye hemen cevap verdi ve gülümsedi. "Dövüşçü salonunda ip atlayarak dururken daha da tatlısın. Öyleyse bunu kabullen, Josie."

Bu çok hoştu, sözleri beni çok mutlu etti, sadece başımı sallayabildim.

Ben de öyle yaptım.

Yıllarca büyükannem aynı şeyi söyleyip ben de onu dinlemediğim halde, Jake için bunu kabullenecektim.

Jake için, ne yazık ki, her şeyi yapabileceğimi hissediyordum. Maalesef beni bıraktı ve uzaklaştı.

O ip atlamaya başladı, ben de atlamaya başladım. Bir süre ipim ayak bileklerime takılmadan ve başka hatalar yapmadan bunu sürdürdüm ve birdenbire bunun eğlenceli olduğunu fark ettim.

Bu düşünceyle, ofisteki telefon çaldı.

Jake ip atlamayı bıraktı ve bana, "Devam et, Slick. Nefesin kesilmedikçe durma," dedi.

Ben de başımı salladım.

Arkamdaki kapı açılır açılmaz ofise doğru yürüdü.

Hala atlayış yapmaya devam ediyor ve hata yapmamak için konsantre oluyordum. Ona döndüm ve spor kıyafetleri giymiş, omzunda spor çantası taşıyan kaslı bir adamın içeri girdiğini gördüm. Belki iki ya da üç santim daha kısaydı.

Jake'den daha uzundu (ki bu da onu yine de uzun boylu yapıyordu) ve koyu kahverengi saçları kafasına yakın bir şekilde çekici bir kesimle kesilmişti. Oldukça kaslıydı ve kasları hacimli olmasına rağmen Jake'inki kadar belirgin değildi.

Spor salonuna girerken gözleri de benim üzerimdeydi ve dudakları gülümsemeye dönüşmüştü.

Jake'in söylediği gibi ip atlamaya devam ettim ve adam yaklaştığında, benim aptal gibi göründüğümü düşünmediğini anladım. Gözlerindeki bakışı doğru okuduysam tabii.

"Selam," diye selamladı ve yakınımında durdu (ama çok yakın değil, ipim hala sallanıyordu).

Güzel mavi gözleri vardı.

"Günaydın," diye cevap verdim, hala ip atlamaya devam ederek.

Beni baştan aşağı süzdü ve sonra tekrar gözlerime baktı. "Kadınlar ligine yeni mi katıldın?"

"Ne olduğunu bilmediğim için cevabım hayır," dedim ve gülümsemesi daha da büyüdü.

"Kadın dövüşçüler," diye açıkladı.

"Evet, cevabım hayır," diye onayladım.

"Bunu bilmek güzel, çünkü kimse o yüze eldiven giymemeli," dedi.

Yüzüme boks eldiveni vurmasını istemediğimi kabul ettiğim ve bunun alışılmadık ama oldukça hoş bir iltifat olduğunu düşündüğüm için hiçbir şey söylemedim.

Gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. "Adım Mickey," dedi. "Josephine."

"Tanıştığımıza memnun oldum,

Josephine." "Ben de," diye cevap verdim.

"Lütfen Jake'in spor salonunu aerobik dersleri için açtığını ve senin de eğitmen olduğunu söyle," diye yalvardı iyi niyetle.

"Ne yazık ki, bu hayali yıkmak zorundayım," dedim ona.

O kahkahayı patlattı ve ben bu sesi çok çekici buldum.

Gülmesi durduğunda, "Bu spor salonu sadece dövüşçülere açık olduğuna göre, burada ip atlayarak ne yaptığını paylaşmak ister misin?" diye sordu.

"O benimle birlikte."

Bu ses arkamdan geldi ve Jake'e aitti.

Mickey'nin gözleri Jake'e kaydı ve ben de omzumun üzerinden ona baktım (evet, hala ip atlıyordum).

"Bırakabilirsin, Slick," dedi bana. İp atmayı bıraktım.

"Yeni bir spor salonu politikası mı var?" Jake yanıma yaklaşınca Mickey Jake'e sordu.

"Evet, kural şu: burası benim olduğu için, istediğim herkesi içeri alabilirim," diye cevapladı Jake.

"Peki, geri bildirim istersen, senin seçiminizi onaylıyorum," diye cevapladı Mickey ve ben ona bakıp gülümsedim.

Bunu yaptığımda, Jake'in bana yaklaştığını hissettim.

Mickey bana baktı. "Cumartesi gecesi maçına geliyor musun?" "Neye?" diye sordum.

"Yetişkinler ligi," dedi Mickey ve soruma cevap verdiğini düşündüğü belliydi, ama vermemişti.

Ben de "Anlamadım?" diye sordum.

"Yetişkinler ligi," Jake Mickey'nin sözlerini tekrarladı ve ben ona baktım. "Mick ve ben yetişkinler ligine üyeyiz. Cumartesi gecesi lig maçlarında boks yapıyoruz."

İlginç.

"Her hafta sonu mu?" diye sordum.

"O kadar çok dövüşemeyiz, Slick," diye cevapladı Jake. "Ayda bir maç, kısa maçlar, üç raunt."

"Gelmek ister misin, ofise biletlerini bırakayım," diye davet etti Mickey bu sırada ve ben ona baktım.

Ben cevap veremeden Jake araya girdi: "Gelmek istiyor, ben hallederim."

Ona baktım.

"Senin üç çocuğun ve DeeDee var. Ben ona bakarım," diye cevapladı Mickey ve içim sıkıştı.

DeeDee mi?

DeeDee kimdi?

"Dee öldü Mick," dedi Jake, garip bir şekilde oldukça ölümcül gelen sessiz bir sesle. "Bunu biliyorsun," diye bitirdi ve bu daha da ölümcül geldi.

İçim rahatladı.

"İki yıldır bir ayrılıp bir barışıyorsunuz, Jake," dedi Mickey. İçim yine sıkıştı.

"Beş aydır ayırınız, Mick," diye cevapladı Jake, sesi hala sessizdi, ama şimdi gergin ve aynı zamanda keskin bir tondaydı.

"Doğru," diye mırıldandı Mick, ama bu sesinde alay ve inanmama duygusu tuhaf bir şekilde karışmıştı.

Neler olduğunu tam olarak anlamamıştım. Sadece tehlikeli olduğunu biliyordum ve bu konuda bir şeyler yapabilecek tek kişinin ben olduğumu da biliyordum.

Bu yüzden harekete geçtim ve Jake'e dönerek, "Sanırım ısındım, Jake. Artık kum torbasına vurabilir miyim?" dedim.

Jake bana baktı ve yüzünün de gergin olduğunu gördüm, özellikle de güçlü, kare çenesinin.

Oh hayır.

"Evet, bebeğim. Sana kum torbasını nasıl kullanacağını göstereceğim, sonra da hız torbasında bitireceğiz" diye cevap verdiğinde yüzü biraz gevşedi.

Ne olduğunu hiç bilmiyordum ama yine de "Harika" dedim.

Çenesini kaldırdı ve "Hadi gidelim" dedi. Ama beni hareket ettiren oydu, elini belimin altına koyup beni nazikçe itti.

Harekete geçtim.

Jake omzunun üzerinden, "Görüşürüz Mick," dedi.

"Görüşürüz Jake," diye cevapladı Mickey ve sonra, açıkça bana dönerek, "Maça gelirsen, sana bir bilet ayırırım Josephine."

Jake, boğazından rahatsız edici bir ses çıkardı, ama Jake'in her şeyi gibi bu da çekiciydi. Hem de çok çekici.

Bunu düşünürken bile, "Teşekkürler, Mickey, tanıştığımıza memnun oldum" diye belirsiz bir şekilde seslendim.

"Ben de" dediğini duydum, Jake beni uzun, silindirik bir çanta önünde durdurdu.

En iyisi Mickey ile konuşmamı burada bitirip tüm dikkatimi Jake'e vermem olduğuna karar verdim.

Hâlâ sinirli görünüyordu. Hem de çok. Ayrıca kum torbasına, zincirlerinden koparıp pencereden dışarı atmak istemiş gibi bakıyordu.

Onu bundan alıkoymak için, "Tamam. Şimdi ne yapacağım?" dedim.

Jake bana baktı ve ifadesinin netleşmesi biraz zaman aldı, ama sonunda netleşti ve bana küçük bir gülümseme attı.

"O torbayı tekmelemeye hazır mısınız?"

"Tekmelemek mi gerekiyor?" diye sordum, biraz şaşkın bir şekilde.

Bu tür çantaların bu şekilde kullanıldığını bilmediğimden değil. Sadece boksörler değil, diğer türden dövüşçüler de bu şekilde kullanıyordu.

"Senin onu nasıl kullanacağın önemli."

Bu eğlenceli olabilir diye düşünerek torbaya baktım.

Sonra Jake'e baktım, gülümsedim ve "Harika" dedim.

Sonunda Jake'in yüzü tamamen aydınlandı ve o da gülümsedi.

Sonra, "Tamam, Slick. Sana nasıl yapıldığını göstereceğim, sonra sıra sende." dedi.

O anda Jake beni hafifçe geri itti ve "nasıl yapıldığını göstermeye" başladı.

Ve o anda, Jake'i izlerken, neden kendimi yataktan kaldırıp sabahın köründe bir boks salonuna sürüklememe izin verdiğimi hiç şüphe duymadan anladım.

Ayrıca yarın da aynı şeyin olmasına izin vereceğimi

biliyordum. Ve ertesi gün.

Ve ertesi gün.

Jake'in "nasıl yapıldığını bana gösterdiği" sürece sorun yok.

* * * *

Gerekli olmasa da, antrenmanımızdan sonra Jake beni eve bıraktığında, Lavender House'un ön kapısına kadar eşlik etti ve kapıdan içeriye kadar geçirdi.

Terli olduğum için kendimi oldukça garip hissettim, çünkü ben asla terlemezim. Vücudum da yorgun hissediyordu, ama vücudum uzun bir gün geçirmediğim veya akşam dans etmediğim için asla yorgun hissetmezdim. Ayrıca her zamanki kıyafetlerimi giymemiştim, bu da beni dengesiz hissettiriyordu. Amber'ın seçtiği kıyafetler çok güzeldi, ama bana yakışmıyordu.

Jake sabahın soğuğuna karşı kapıyı kapattığında ve bana döndüğünde, dengesiz hissediyordum ve sabah Jake'in saçımın bir tutamını burnuma sürterek beni uyandırmasıyla başlamış ve ikimizin terlemesi ile bitmişti (ne yazık ki, benim seçeceğim bir şekilde değildi ama kötü de değildi, özellikle Jake'in bunu yapmasını izlemek). Ona yaklaşmak için neredeyse dayanılmaz bir istek duydum. Kollarımı boynuna dolamak. Nemli vücudumu ona bastırmak, sonra dudaklarımı dudaklarına bastırmak.

Neyse ki, bu dürtüye kapılmadan önce Jake konuştu.

"Amber'ın cezası bugün bitti. Öğleden sonra Eath'e bakabilir misin?"

Şaşkınlıkla ona bir an baktım.

Bunu konuşalı bir hafta mı geçmişti? Evet, geçmişti.

"Tabii ki," diye cevapladım.

"Okuldan saat iki kırk beşte çıkıyor," dedi. "Amber'a mesaj atıp görevinin bittiğini haber vereceğim."

Ben başımı salladım.

"Spor salonunda yapmam gereken işler var, kulüpte yapmam gereken işler var," diye devam etti Jake. "Ve çocuk ligi yeniden başlıyor, o yüzden onun için de yapmam gereken işler var. Onu akşam yemeğine davet edebilir misin?" diye sordu.

Ethan'la akşam yemeği paylaşmak.

Bunu çok isterim. "Tabii ki,"

diye cevap verdim.

"Bu çok yardımcı olacak, Slick," dedi.

"Ethan çok iyi bir arkadaş, bu yüzden bu benim için hiç sorun değil, Jake," diye tamamen dürüstçe onu temin ettim.

Gülümsedi ve "Onu yedi buçuk civarında alırım" dedi. Hmm.

Yine erken bir akşam

yemeği. Neyse.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Yarın akşam futbol maçına gidiyoruz." Gözlerimi

kırpıştırıp "Anlamadım?" diye sordum.

"Cuma gecesi lise futbol maçı. Sen, ben ve Ethan gideceğiz."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, ama lise futbol maçına gidecek olmamdan dolayı değildi. "Kulağa eğlenceli geliyor," dedim, kısmen yalan söyledim çünkü futbol muhtemelen beni çok sıkardı.

Jake ile birlikte olmak ise başka bir hikayeydi.

Ve onunla daha fazla zaman geçireceğimi bilmek ise bambaşka bir hikayeydi.

Yine sırtı ve yaklaştı. Kalbim yine

çarpıntıya başladı.

"Okuldan sonra Eath'i al. Ben ikinizi daha sonra alırım. Bir şeyler yiyip gideriz."

Kendimi normal konuşmaya zorlayarak sordum: "Amber ve Conner bizimle gelmiyor mu?"

"Amber arkadaşlarıyla gidiyor. Conner ya kız arkadaşlarından biriyle ya da erkek arkadaşlarıyla gidiyor. Onlar lise öğrencisi. Babalarıyla takılmıyorlar.

ama babaları onları gözetlemek için maçlara gidiyor, özellikle de Amber'ı. Amber muhtemelen tribünlerin altında, düşünmek bile midemi bulandırıp ağzımı ekşi bir tada boğan şeyler yapıyor, bu yüzden düşünmemeye çalışıyorum. Ama başaramıyorum."

"O... şey," diye dikkatlice başladım ve "çapkın mı?" diye bitirdim.

"Umarım değildir," diye hemen cevapladı, bu üç kelimeyi çok ciddiye aldığını belli eden bir ses tonuyla. "Bununla birlikte, popüler olmak istiyor, sevilmek istiyor, erkeklerin onu fark etmesini istiyor ve bu Noah denen çocuk son sınıfta ve okulun en popüler çocuğu unvanını Con ile paylaşıyor. O çok başarılı bir basketbol oyuncusu, bu yüzden futbol oynamıyor ama maçlara gidiyor. Onun tüm bunları isteme şekli ve birinci sınıftan beri gözünü diktiği Noah'a takılması, her şeyin olabileceği anlamına geliyor."

Conner'ın lisenin "büyük adamı" olmasına şaşırmadım. Ancak, benim okuldayken yaşadığım deneyim ve hala geçerli olduğunu düşündüğüm kadarıyla, bu onuru kazananlar sporculardı.

"Conner spor yapıyor mu?" diye sordum.

"Babası gibi boks yapıyor," diye cevapladı

Jake. "İyi mi?" diye sordum.

"Şu anki liginde üç yıldır yenilgi yüzü görmedi," dedi Jake, gururunu gizlemeye bile çalışmadan.

İşte bu yüzden lisenin "büyük adamı"ydı. Jake'e gülümsedim.

"Aferin ona."

Jake de gülümsedi ama "İyi değil. Bunun için çok çalışıyor. Spor salonunun duvarlarındaki alıntıları gördün mü?" dedi.

"Evet." Başımı salladım. "Hepsinin çok ilham verici olduğunu ve onları duvarlara yazdırmanın çok akıllıca olduğunu söylemek istedim."

Gülümsemesi daha da genişledi ve "Öyle düşünmene sevindim Slick, ama Con o sözleri yaşıyor. Öğrenmeye aç ama bir savaşçının ruhuna sahip. Onun için gençler ligini kurdum, bunun bir yol olacağını umuyordum. Lig kurulduğunda, o katılmak için çok küçüktü. Yeterince büyüdüğünde, umduğumdan daha iyi uyum sağladı. Kız arkadaşlarından biriyle ya da işte değilse, spor salonundadır."

Yüzünün değişmesini hayranlıkla izledim ve bitirdiğinde sesinin sertleşmesini daha da hayranlıkla dinledim.

“Lydie'nin benim ve ailem için yaptıklarını daha da anlamlı kılan şey, oğluma antrenman yapabileceği bir yer sunabilmem için bunu başardığını bilmek. Ona sunabileceğim bir yer. Bir gün isterse onun olacak bir yer.”

"Evet, Jake," dedim yumuşak bir sesle, onun sözlerine, bakışlarına ve ses tonuna bakarak, yine içimi kaplayan bir dürtüyle. Ama bu seferki ona dokunmak, elini tutmak ya da elimi göğsüne ya da çenesine koymak içindi. Nasıl olduğu önemli değildi, sadece o bağı kurmak istiyordum. Herhangi bir bağ. Ya da hepsini.

Bunu elde edemedim, bu yüzden yapmadım. Ama istedim.

"Tamam, o zaman akşam yedi buçukta görüşürüz," dedi Jake. "Yarın spor salonuna gitmek istersen bana haber ver, seni yedide alırım. Yarın akşam seni ve Eath'i beş buçukta alırım. Cumartesi günü maçlar Blakeley'deki arenada olacak. Çok fazla maç var, bu yüzden sabah dokuzda sinek sikletlerle başlayacaklar. Ben ağır siklette dövüşüyorum, bu da son maçlardan biri olacak, yani benim maçım akşam sekiz civarında olacak. İstedğin kadar gelip izleyebilirsin. Ofiste senin için bir bilet hazırlayacağım."

İstedğim kadar çok değildi. Jake'in boks maçını izlemek istediğimden bile emin değildim, başkalarını izlemek istemiyordum. O zamana kadar Jake'in yaptığı her şeyi izleyeceğimi biliyordum, ama birinin ona vurmasını izlemek istemiyordum.

Ama o benim gitmemi istiyor gibiydi. Ben de gidecektim.

Böylece tekrar başımı salladım.

"Bir planımız var," diye mırıldandı Jake ve daha da yaklaştı. "Ve sen Weaver'lara gitmelisin."

İç geçirdim ve başımı salladım. İç geçirmemin sebebi sadece Jake'in yakında ayrılacak olması değildi, Eliza Weaver'ı görecektim olmam ve onun dünden daha kötü, yarından da daha kötü olacağını bilmemdi.

Jake iç çekişimi anladı ve bunu, nazikçe "İstedğin zaman vazgeçebilirsin" dediğinde anladım.

"Bay Weaver'ın bana ihtiyacı kalmayana kadar orada kalacağım," diye cevap verdim.

Bir an gözlerime baktı, sonra gözleri ısındı ve bu ısınma beni de içten içe ısıttı, sonra da o başını salladı.

Bunu yaptıktan sonra elini kaldırdı ve ben hazırlandım, bekledim, bana vereceğine sevindim ve o da beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Çenemi avuçladı ve eğilerek, dudaklarını ağzımın köşesinden sadece birkaç santim uzaklıktaki cilde değdirdi.

Sadece birkaç santimetre geri çekildi, böylece dudaklarımda nefesini hissedebildim. Böylece nefesim tamamen kesildi.

"Görüşürüz, Slick," diye fısıldadı.

"Görüşürüz, Jake," diye mırıldandım.

Gözlerinin gülümsediğini gördüm.

Loş ışıklı antremde, fırtınalı gri gözlerindeki gülümsemeyi görünce, karnım düğümlendi.

Sonra *tekrar* eğildi ve ağzımın köşesine dudaklarını *bir kez daha* değdirdi, sonra yeni bir şey ekledi. Elini çenemden çekti ve nazikçe ve şakacı bir şekilde at kuyruğumu çekiştirdi, sonra uzaklaştı ve ben onun ön kapımdan çıkmasını izledim.

* * *

Okuldan sonra Ethan ve ben Wayfarer's'taydık.

Onu okuldan almıştım, daha doğrusu, beni Cayenne'imde görmüş ve aşırı heyecanla (ve bunu yapmadan önce caddeyi kontrol etmeden) yolun karşısına koşarak bana kalp krizi geçirtecek kadar korkutmuştu, yolcu kapısını açarak "Bu muhteşem arabaya binmek için sabırsızlanıyorum!" diye bağırıyordu.

Amacına ulaşmak için hiç vakit kaybetmedi, arabaya bindi ve kemerini bağladı. Ona "bu muhteşem arabaya binme" zevkini yaşatmak için biraz zaman tanıdıktan sonra, karşıya geçmeden önce her zaman caddeyi kontrol etmesi gerektiğini ölçülü sözlerle açıkladım.

"Oops," diye cevap verdi.

Bunu beni duyduğunu kabul ettim ve öğleden sonraki planımızın sıfırdan kremalı puflar yapmak olduğunu söyledim.

Buna karşılık, "*Harika!*" diye bağırdı. Ben de ön cama gülümsedim.

Wayfarer's'ta koridorlarda dolaşp ihtiyacımız olan şeyleri alırken Ethan benimle sohbet etti. Ama kasaya yaklaştığımızda, Conner ön kapıdan içeri girdi.

"Con!" diye bağırdı Ethan ve Conner başını bizim tarafa çevirdi. Bizi gördü ve gülümseyerek bize doğru geldi.

"Naber?" diye sordu geldiğinde.

"Kremalı puflar, dostum," diye cevapladı Ethan.

"Harika, küçük dostum," diye yanıtladı Conner, hala küçük kardeşine gülümsüyordu.

"Merhaba, Conner," diye selamladım.

"Selam Josie," diye cevapladı ve gülümsemesini bana çevirdi. "İyi misin?" "Evet, iyiyim," diye cevapladım. "Ya sen?"

"Hiçbir şey beni üzemez," dedi neşeyle ve ben onun sözlerine ve ses tonuna gülümsemeden edemedim. "Rap yapmayı seviyorum ama işe gitmem lazım," dedi bize.

"Görüşürüz kardeşim," dedi

Ethan. "Hoşça kal Conner,"

dedim.

Çenesini kaldırdı, tıpkı babası gibi, bize hafifçe el salladı (yine babası gibi) ve uzaklaştı.

"Amber baş belası ama Con harika bir çocuk," dedi Ethan ve ben ona baktım.

"Amber, bu dünyadaki yerini anlamaya çalışan bir genç kız ve yanlış bir şekilde, bu yerin kaç erkeğin onu çekici bulduğuna ve okulda ne kadar popüler olduğuna bağlı olduğunu düşünüyor. Kardeşin, yakışıklılığı ve muhtemelen boks ringindeki başarısı nedeniyle kendine çok güveniyor. Amber, kendini neyin iyi olduğunu bulduğunda, baş belası olmaktan vazgeçecek."

"Umarım yakında başarılı olduğu şeyi bulur," diye mırıldandı

Ethan. "Ben de öyle umuyorum," diye mırıldandım.

"Neyin yanlış?" diye sordu ve ben ona gülümsedim. "Yanlış," diye açıkladım.

"Tamam." Bana gülümsedi ve devam etti, "Peki yetenek nedir?"

"Beceri. Uсталık," dedim.

"Doğru," diye tekrarladı, hala gülümsüyordu.

Bu sırada kasiyer bana toplam tutarı söyledi.

Alışverişin parasını ödedim ve Ethan, üç adet kahverengi kağıt torbadan ikisini almak istedi (bu da, görünüşe göre, babası gibi). Ben kalan bir tanesini aldım ve mağazadan çıktık.

Cross Street, Wayfarer's'a vardığımızda oldukça kalabalıktı (ve hala öyleydi), bu yüzden mağazadan oldukça uzakta park etmek zorunda kaldık. Çantalarımızı taşıyarak yolculuğumuza başladık, Ethan yine gevezelik ediyordu.

"Fırında kremalı puflar var ama eminim seninkiler daha lezzetli olacaktır," dedi.

"Amerikalılar genellikle şekerli çırpılmış krema veya vanilyalı pudingleri choux hamurunun arasına koyarlar ve biz de crème patisserie yapacağız, bu

bu gerçekten doğru."

"Crème patisserie nedir?" diye sordu Ethan. "Tanrı'nın varlığının kanıtı," diye cevapladım.

O kahkahayı patlattı ve ben bu sesi çok sevdim, ona bunu benim vermiş olmamdan bahsetmiyorum bile, ona gülümsedim, tam o sırada "Yo! Josephine!" diye bir ses duydum.

Durdum ve itfaiye binasının iki büyük açık bölmesinden birinin önünde durduğumuzu gördüm. Parlak kırmızı itfaiye aracının ötesindeki gölgelere baktım ve spor salonundan Mickey çıktı.

Ve bu sefer spor salonundaki Mickey'nin kendisine çok yakışan spor kıyafetleri giymediğini, bunun yerine koyu mavi pantolon ve göğsünde amblem olan açık mavi tişört giydiğini gördüm. Bunlar yangınla mücadele etmeyen, ama yine de itfaiyeci olan bir itfaiyecinin kıyafetleri olduğu için ona daha da yakışıyordu.

"Mickey!" Ethan, adamı tanıdığı belli bir şekilde haykırdı.

"Selam, Ethan," diye cevapladı Mickey, Ethan'a gülümseyerek ve gülümsemesi, o sabahki gibi, yine oldukça hoştu.

"Josie'yi tanıyor musun?" diye sordu Ethan ve Mickey gülümsemesini bana çevirdi. "Bu sabah spor salonunda tanıştık," diye açıkladı Mickey.

Ethan'ın bakışlarını hissettim ve tam o sırada ona baktım, "Bu sabah spor salonundaydın mı?" diye soruyordu.

"Babanla birlikte spor yaptık," dedim ve Ethan kocaman gülümsedi.

"Harika," dedi onaylayarak.

"İtfaiyeyi görmek ister misin, küçük adam?" diye sordu Mickey bu anda şaşırtıcı bir şekilde ve gözlerim ona kaydı.

"Ciddi misin?" diye sordu Ethan.

Ben bir şey söylemeden, Mickey başını itfaiye binasına doğru salladı ve "Tabii ki. Çantalarını ben alırım. Sen içeri gir" dedi.

Ethan hiç vakit kaybetmeden, market poşetlerini Mickey'nin ayaklarının dibine bırakıp itfaiye binasına koştu.

Bunu o kadar hızlı yaptı ki, onu hemen gözden kaybettim.

Ben baktım Mickey'e Mickey'e "Şey... Mickey, Ethan'ın benim sorumluluğum ve onun gözümün önünden kaybolması beni rahatsız ediyor."

Bunun üzerine Mickey gövdesini çevirip bağırdı: "Hey! Jimbo! Oğlum Eath orada. Ona göz kulak olur musun?"

Sonra bir cevap geldi: "Tamam!"

Mickey bana döndü ve konuşmak için ağzını açtı ama o bir şey söylemeden ben konuştum.

"Jimbo'nun yardımına minnettarım ama Jimbo'yu tanımadığım için Ethan'ın ne yaptığını bilmek istiyorum, yani onu *görebilmek* istiyorum."

Mickey'nin (en azından çirkin sayılmayacak) dudakları, ben konuşmayı bitirene kadar geniş bir gülümsemeye yayılmıştı ve ben konuşmamı bitirdiğimde, bana "Ethan iyi olacak" diye güvence verdi.

"Ama..."

"Dinle," diye sözümü kesti. "Yarın akşam planın var mı?" Ağzımı kapattım.

Aman Tanrım.

Magdalene'deki başka bir erkek daha mı bana çıkma teklif edecek?

Pazartesi günü büyükannemin cenazesine katıldığımdan beri sadece bir buçuk haftadır oradaydım ve Mickey gerçekten bana çıkma teklif ediyorsa, bu kadar kısa sürede bunu yapan ikinci erkek olacaktı.

Çekici olduğumu bilmiyordum. Güzel değildim, hayatım boyunca çok güzel kadınların arasında yaşamıştım, bu yüzden güzelliği tanıyordum ve bende o yoktu. Ama bu, çekici olmadığım anlamına gelmiyordu. Ben de payıma düşen ilgiyi görüyordum ve ruhum istediğinde bu ilgiden yararlanıyordum.

Ama bu çok saçmaydı.

Ve daha da kötüsü, bana normalden fazla ilgi göstermesini istediğim tek adam, gerçekten de normalden fazla ilgi gösteriyordu, ama benim istediğim şekilde değil.

"Ben..." diye başladım.

Cevap veremeden yine sözümü kesti. "Çünkü seni Breeze Point'e akşam yemeğine götürmek istiyorum."

Evet, bana çıkma teklif ediyordu.

Ve bunu Breeze Point'e götürmek için yapıyordu, bu da bu randevunun nasıl geçmesini istediği hakkında çok şey söylüyordu.

Ve bu hoş bir
duyguydu. Yine
de.

"Üzgünüm, Mickey," dedim sessizce. "Jake ve benim yarın akşam için planlarımız var."

Mickey'nin yüzü tuhaf bir ifadeye büründü ve nedense omzunun üzerinden itfaiye binasına baktıktan sonra bana dönüp "Sen ve Jake bir çift misiniz?" diye sordu.

Birlikte olmanın ne anlama geldiğini bilmeme rağmen, bu soru beni çok şaşırttı çünkü Jake ile birlikte olmam hem sonsuz bir arzu hem de tamamen imkansızdı, bu yüzden aptalca "Birlikte mi?" diye sordum.

"Onunla görüşüyor musun, tatlım?" diye açıkladı. Keşke öyle olsaydı.

"Hayır, biz sadece arkadaşız," dedim, sesimdeki hayal kırıklığını başarıyla gizleyerek.

Yüzü aydınlandı ve bana tekrar gülümsedi. "O zaman cuma günü onunla planın kesin mi?"

Jake'in dahil olduğu her plan kesinleşmişti. "Evet," diye cevapladım.

"Tamam. O zaman cumartesi günü boks maçım var. Pazar akşamı yemeğe ne dersin?"

Reddetmek için ağzımı açtım, sonra kapattım.

Ona cevap vermekte gecikmeyerek onu hızlıca inceledim ve bir kez daha onun çok çekici olduğunu fark ettim. Benden uzundu ve ben her zamanki gibi topuklu ayakkabı giyiyordum. Çok güzel bir vücudu vardı. Ve Boston Stone'a hiç benzemiyordu. Mickey sık sık ve içten gülümsüyordu. Tavırları rahattı. Kendine güveni vardı, kibirli değildi. Ayrıca Ethan ile bariz bir uyumu vardı.

Son olarak, benden hoşlanıyordu ve bunu hoş bir şekilde gösteriyordu. "Bunu çok isterim, Mickey," diye kabul ettim.

"Harika," dedi yumuşak bir sesle ve ben ona küçük bir gülümseme verdim. Telefonunu arka cebinden çıkardı ve yine yumuşak sesiyle, "Numaran ne, tatlım?" diye sordu.

Bana tatlım diyen başka bir adam. Ve yine hoşuma gitti.

O numarayı telefonuna kaydederken ben de ona numaramı verdim.

"Seni sonra ararım," dedi ve telefonunu cebine geri koydu. "Ethan'a bakmayı ne zaman bitireceksin?"

"Jake onu yedi buçukta alacak." "Ondan sonra seni ararım."

"Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim," diye cevap verdim ve bunun içten geldiğini fark ettim. Bana tekrar gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Evet, ona bakmak çok hoştu, gülümsemesi samimiydi ve tüm bunları sevdim.

Ne yazık ki, kremalı puflar yapmam gerekiyordu.

"Gitsem iyi olacak," dedim, hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyordum çünkü gerçekten öyleydim. "Ethan ve ben kremalı puflar yapıyoruz."

"Kremalı puflar" kelimesini söylediğimde, yüzünde başka bir değişiklik oldu ve bunu anlamak zor değildi.

Bu, bacaklarımın beni destekleme şeklini de değiştirdi, yani bacaklarım titremeye başladı, çünkü itfaiye binasının önündeki caddede dururken çok hoş bir şekilde titriyorlardı.

"Bana da bir tane ayır," dedi, sesi alçalmıştı ve ses tonu ve birdenbire kafamda canlanan kremalı pufu ısırıldığı görüntüsüyle, kendimi sadece ayakta kalmaya değil, aynı zamanda başımı sallamaya da zorladım.

Sonra dönüp bağırdı, "Eath! Kremalı puflar yapman lazım!"

Saniyeler sonra Ethan itfaiye binasından koşarak çıktı. Bir saniye sonra Mickey bana yaklaştı ve elimden çantayı aldı, Ethan'ın çantalarının yanına gitti, onlardan birini aldı ve bizi Cayenne'ime kadar götürdü.

"Güzel araba, bebeğim," dedi, market alışverişlerini arkaya koyduktan sonra.

"Teşekkürler," dedim, onun arabayı beğenmesinden aptalca bir şekilde memnun olarak.

Ethan öne bindi ve Mickey beni kapıma kadar geçirdi, kapıyı açtı ve kapatmadan önce "Cumartesi gecesi görüşürüz... ve Pazar günü" dedi.

"Evet, o zaman görüşürüz," diye cevap verdim.

Bana bir kez daha gülümsedi ve kapıyı kapattı.

Arabayı çalıştırıp park yerinden çıkıp Cayenne'yi eve doğru sürerken nefesimin hafifçe etkilendiğini fark ettim.

"Cumartesi günü babam ve Mickey'nin dövüşüne gidecek misin, Josie?"

diye sordu Ethan. "Evet," diye cevapladım.

"Harika," dedi. "Genelde giderim ama yarın *Combat Raptor* çıkıyor ve cumartesi Josh'a gidiyorum, sinemaya gideceğiz, sonra onda kalacağım ve *sabırsızlanıyorum*."

"*Combat Raptor mu?*" diye sordum.

"Evet. *Tüm zamanların en havalı filmi*," diye açıkladı. "Ve bunu izlemeden önce böyle bir değerlendirme yapabiliyorsun?"

"Uh... Josie... bu *Combat Raptor*," dedi, filmin adını yanlış anlaşılmayacak şekilde vurgulayarak. Yine de anlamamıştım ama ben sekiz yaşında bir çocuk da değildim.

"Hafta sonu için böyle heyecan verici planların olması çok güzel," dedim ona.

"Evet. Öyle. Kesinlikle. Josh ve ben bu filmi çok uzun zamandır bekliyorduk."

"Ve şimdi sonunda geldi," dedim. "Evet," diye onayladı.

"Amber veya Conner babanın dövüşüne gidecek mi?" diye sordum.

"Amber, imkansız. Artık cezası bitti, bu yüzden Noah ona çıkma teklif ederse kesinlikle randevuya gidecek ya da gitmezse arkadaşlarıyla takılacak ve somurtacaktır. Conner normalde her zaman gider ama şu anda tüm kız arkadaşlarını terk ediyor, bu yüzden muhtemelen Cumartesi gecesi bir kızın kalbini kıracaktır."

Şaşkınlıkla Ethan'a baktım, sonra tekrar yola döndüm. "Conner kız arkadaşlarından ayrılıyor mu?"

"Bir tanesi hariç hepsiyle," diye cevapladı. "Babam kural koydu. Eğlendiğini ve artık birini seçme zamanının geldiğini söyledi. Con'un arkadaşıyla telefonda konuştuğunu duydum. Henüz birini seçmedi ama Shantay'den kurtuldu bile. Üç tane daha kaldı, sonra kimin seçildiğini öğreneceğiz."

Onun sözlerini duydum ve genç kadınların kalplerini tartışmak için pek de hoş sözler değildi ama Ethan, Jake'in "kural koyduğunu" söylediği için bu konuya giremedim.

"Babanın bunu Conner ile ne zaman konuştuğunu biliyor musun?" diye sessizce sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Ama Shantay pazar günü telefonda bunu kabul etti."

Jake ve ben Cumartesi gecesi Conner ve kız arkadaşlarını konuşmuştuk. Bu da Jake'in Conner ve kız arkadaşlarını Conner ile çok kısa bir süre sonra konuştuğu anlamına geliyordu.

İçimde garip, tuhaf, mucizevi, güzel ve güçlü bir şeyin filizlendiğini hissettim. Sevebileceğimi bildiğim bir şekilde sevdiğim bir şey. Sevmekten bile öte, hayranlık duyduğum bir şey. Tapınma.

İhtiyaç.

"Her neyse," Ethan düşüncelerimi bölerek ve belki de şans eseri dikkatimi o duygudan uzaklaştırarak devam etti, "Umarım Ellie'yi seçer. O sadece en güzel olan değil, aynı zamanda en tatlısı. Çok utangaç ve diğerleri gibi benim etrafında olmama izin vermiyor gibi davranmıyor. Aynı anda hem bu kadar güzel hem de bu kadar utangaç olması çok hoş. O kadar güzel biri utangaç olmamalı ama o öyle. Onu en çok seviyorum."

Onun tarifinden yola çıkarak ben de onu sevdim.

"Peki," dedim ve Cross Road'dan dönerek bizi uçurumlara ve Lavender House'a doğru götürdüm, "Umarım Conner iyi bir seçim yapar ve diğerleriyle ilişkisini bitirirken duyarlı davranır."

"Conner kızlara çok düşkün. Onlarla iyi geçinecektir," diye beni teselli etti Ethan.

Bu beni rahatlattı.

"İyi," dedim yumuşak bir sesle.

"Umarım okuldan sonra harika bir atıştırma yersin çünkü ben çok *açlıktan ölüyorum*," dedi Ethan ve ben gülümsedim.

O sık sık acıktı.

Ve benim okuldan sonra yediğim harika atıştırmalıklar vardı.

Ayrıca buzdolabının dolu olmasını da seviyordum, çünkü sık sık misafirlerim olurdu ve insanlar iki masamdan birinde yemek yerlerdi.

Aslında, sadece buzdolabımın olmasını seviyordum. Ve masalarımı.

Ethan'ın o öğleden sonra ve akşam, ve ertesi gün, büyükannemle yaptığı gibi Lavender House'u benimle paylaşacağını bilmek de hoşuma gidiyordu.

Son olarak, ona crème patisserie'yi tanıtmayı dört gözle bekliyordum. Buna bayılacaktı.

Ve ona bunu vermekten büyük zevk alacaktım.

"Sahip olduğum her şey senin," dedim ona.

"Harika," diye cevapladı.

Gülümsedim ve onun haklı olduğunu düşünerek Lavender House'a giden yola saptım.

Sahip olduğum her şeyi Ethan'a vermek gerçekten *harikaydı*.

* * *

"Hadi canım? Dee-Amund'u tanıyor musun?" diye Mickey kulağıma fısıldadı.

Jake Ethan'ı almaya geldikten beş dakika sonra arayan Mickey ile çay içip sohbet ederken, pencere kenarındaki koltukta uzanmış olduğum aydınlık odanın penceresine gülümsedim.

Jake bunu her zamanki dost canlısı, sevimli Jake tarzıyla yapmıştı, kremalı puf yedikten sonra, onu çok beğendiğini göstererek beni kollarına alıp sıkıca sarıldı ve benim tanıdığım en iyi aşçı olduğumu, büyükannemin bile ondan daha iyi yemek yapmadığını söyledi.

Bunu, her akşam ona yemek pişirerek bu şekilde düşünmesini sürdürmesini dilediğim bir şekilde sevdim. Bunu düşündükten sonra, asla yapamayacağımı bildiğim için hissettiğim üzüntüyü anında gömdüm.

Conner'ın işte olması ve Amber'ın okuldan sonra "arkadaşlarıyla takıldktan" sonra kısa süre içinde eve dönmesi gerektiği için hızlıca ayrıldılar. Jake, Amber'ın zamanında eve dönmesini ve okul ödevlerini yapmasını sağlamak istiyordu.

O çok iyi bir babaydı.

Aslında, her konuda çok iyiydi.

"Evet, Amond'u tanıyorum," dedim Mickey'e. "Onu yıllardır tanıyorum." "Adam bir dahi," dedi Mickey.

Hip-hop'ı severdim, onun yeterince takdir edilmeyen bir ifade biçimi olduğunu düşünüyordum ve bu yüzden kabul ettim.

"Öyle, gerçekten."

Bu sözlerim sessizlikle karşılandı, ardından yumuşak bir sesle "Konuşma tarzını seviyorum, tatlım" dedi.

Ne kadar hoş.

"Ben de sevindim," diye aynı yumuşaklıkla cevap verdim.

Neredeyse bir saattir konuşuyorduk. Sohbet ilginç ve rahattı. Ayrıca tamamen Mickey'nin yönlendirdiği bir sohbetti.

Bu da pazar gecesi akşam yemeğimizi daha da iple çekmemi sağladı.

Konuşmamız sırasında, sadece Amond'u tanıdığımı değil, hakkımda pek çok şey öğrenmişti.

Amond'u tanıdığımı öğrenmişti.

Ben de onun boşandığını ve eski karısıyla velayetini paylaştığı iki çocuğu olduğunu öğrendim. Gönüllü itfaiyeciydi, gündüzleri inşaat ve çatı işlerinde çalışıyordu ve yirmi yaşından beri ara ara boks yapıyordu, yani kırk yedi yaşında olduğu şu anda bile bir süredir boks yapıyordu.

Benden uzun boyluydu. Çok yakışıklıydı. Benden yaşlıydı. Ve konuşması kolay biriydi. Kesinlikle sevimliydi.

"Seninle konuşmak çok hoştu, bu yüzden üzücü," diye başladı. "Ama spor salonuna erken gitmem ve sonra işe gitmem gerekiyor, bu yüzden gitmeliyim."

Bu gerçekten "kötüydü".

Yine de, "Tamam, Mickey" dedim.

"Cumartesi ring kenarında görüşürüz."

Aman

Tanrım.

Ring

kenarında

mı?

Bu çok yakındı. Bir dövüşe o kadar yakın olmak istediğimden emin değildim. Bunu Mickey'e söylemedim.

"Evet, cumartesi görüşürüz" dedim.

"Sabırsızlıkla

bekliyorum." "Ben de."

"Görüşürüz, bebeğim" dediğinde sesinde mizah vardı.

"Görüşürüz, Mickey."

Telefonu kapattım, telefonu koltuğa attım, çayımı yudumladım ve denizin üzerinde parlak ay ışığıyla aydınlanan mürekkep gibi karanlık geceye ve gökyüzündeki parıldayan yıldızlara baktım.

Bunu yaparken, bir ara verip Magdalene'de vakit geçirmeyi, kendimi en güvende hissettiğim Lavender House'da kalmayı, Jake ve ailesini tanımayı ve şimdi de Mickey ile tanışmayı doğru bir karar olarak gördüğümü düşündüm. En son ne zaman bu kadar uzun süre bir yerde kalmıştım, işler, akşam yemekleri, partiler, telefonlar, e-postalar, programlar, düzenlemeler ve ayak işleri ile sürekli meşgul olmadan.

Orada oturup, Henry'nin, Gran'ın masasında, benden sadece birkaç adım uzakta bulunan ve artık internete bağlı olan bilgisayardan hayatını yönetmeme izin vermesini umuyordum.

Ama kabul etmeyeceğinden endişeleniyordum. Yapmam gerekenlerin çoğu telefon ve bilgisayar üzerinden olsa da, birçoğu Henry'nin yanında olmamı gerektiriyordu.

Henry ile çalışmaya başladığımdan beri ilk kez, Henry için çalışan pek çok *kişi* olmak istemediğimi fark ettim.

Güzel bir hayatım olmuştu, birçok harika şey görmüş, birçok harika yere gitmiş, birçok canlı ve ilginç insanla tanışmıştım.

Ve bunun sonsuza kadar bitmesini istemiyordum.

Bununla birlikte, beni yemeğe çıkarmak isteyen yakışıklı bir adamla çay içip telefonda sohbet etmek iyi geliyordu. Ertesi gün Ethan'la ve Jake'le daha fazla zaman geçireceğimi bilmek. Hayatımın dolu olduğunu ve meşgul olduğumu bilmek, ama daha önce hiç yaşamadığım ve çok keyif aldığım bir istikrarın olduğunu bilmek.

Bu düşünceyle, telefonum çaldı.

Aşağı baktım, ekranı gördüm ve gördüğüm şey beni hemen telefonu kapıp, aramayı cevaplayıp kulağıma götürmeye itti.

"Merhaba Jake," diye selamladım.

"Selam," diye cevapladı. "Çıkmadan önce sormayı unuttum, yarın spor için seni almaya gelecek miyim?"

Vücudumun her yerinde rahatsız edici bir ağrı vardı, çok kötü değildi ama harika da değildi.

Yine de, ben de karşılık olarak, "Amber'ın ödünç alabileceğim başka bir kıyafeti var mı?" diye sordum.

Jake cevap verirken sesinde mizah vardı: "Yaklaşık yedi tane var."

"O zaman cevap evet. Ama spor salonunda buluşurum ve soyunma odanızı kullanarak orada üstümü değiştiririm" dedim ona.

"Gitmeden önce sana enerji içeceği hazırlayamam, spor salonunda buluşalım" diye cevapladı.

Bu pek cazip gelmedi. "Uh..."

diye mırıldandım.

"Altı buçukta orada ol. Kalk. Eşyalarını ben getiririm." Altı buçuk mu?

Daha önce yedi demişti.

Ve yedi saat zaten bir saat (ya da iki saat) erken gelmişti. "Uh..." diye tekrarladım.

"Kahve işinden sen sorumlusun."

"Um... Jake..." diye başladım.

"Kahretsin," diye mırıldandı, ben daha fazla konuşmadan. "Con az önce içeri girdi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, aklında bir şey var. Gitmeliyim."

Bunun, Conner'ın "babes"lerinden birine yine "kesinti" yapmasıyla ilgili olduğunu hissettim. Ve eğer onlara karşı duyarlıysa ve onları önemsiyorsa, sayıları ne olursa olsun, bu hoş olmayan bir durum olurdu.

Babasına ihtiyacı olacaktı.

Ve Jake, Jake olduğu için, onun yanında olacaktı.

Kalbim kabardı, midem düğümlendi ve kafam isyan etti.

Nasıl tepki vereceğini bilen kafamdı, ama bu Henry'ye de olmuştu. Çok istediğim şeye sahip olamamanın acısı, sahip olduğum şeyin hiç olmamaktan daha iyi olduğunu kabul etmeden önce daha da artmıştı.

"Tamam, Jake. Yarın görüşürüz," dedim.

"Evet, bebeğim. Görüşürüz," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "İyi uykular." "Sana da."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz, Jake."

Telefonu kapattı.

Telefonuma baktım.

Sonra iç geçirdim, telefonumu koltuğa attım, çayımdan bir yudum daha aldım ve gözlerimi denize çevirdim.

Lüks bir arabam vardı. Güzel manzaralı, güzel anılarla dolu güzel bir evim vardı. Güzel bir ailenin parçası olmaya başlamıştım. Güzel bir adamla arkadaşlık kuruyordum. Ve güzel büyükannemin beni çok ama çok sevdiği için bana tüm bunları verdiği bilinciyle teselli bulabiliyordum. Hepsi benimdi. Ve hayatımda sahip olduğumdan çok daha fazlasıydı.

Bu yüzden, kendime, şikayet edecek hiçbir şeyim olmadığını ve tadını çıkaracak çok şeyim olduğunu söyledim. Ve çaydan bir yudum daha alarak, bunu yapmaya karar verdim.

Ayrıca yarın Ethan ile okul sonrası etkinliklerimize alışveriş merkezine gitmeyi de ekledim, böylece kendime spor kıyafetleri alabileceğim.

Belki Amber'ı da yanımızda götürebiliriz, böylece ona makyaj malzemeleri alabilirim.

Bu düşünceyle gülümsedim, çünkü Ethan alışveriş merkezine gitmeyi sevmeyebilirdi, ama Amber bayılacaktı.

Evet, çok keyifli olacaktı.

Ertesi sabah kahve hazırlamakla başlayacaktım.

On Birinci Bölüm

Rol Yapmak

Rol yapıyordum.

Aslında, bütün gün rol yapıyordum.

Alarmı kurmayarak rol yapmaya başlamıştım. Bu, Jake'in o sabah beni yine uyandırması anlamına geliyordu. Ama bu sefer yatağa oturup saçlarımla burnumu gıdıklamadı.

Bunun yerine, üzerime eğildi, saçımı boynumdan çekip çenemden parmağını gezdirerek, "Uyan, uykucu" diye mırıldandı.

Onun dokunuşu ve sesi, üzerimdeki yumuşacık battaniyeden bile daha fazla beni ısıttı ve gözlerimi açtım, böylece Jake iki sabah üst üste gördüğüm ilk şey oldu.

Bu, tanışmamızın o aşamasında, hayatımın geri kalanında her gün istediğim bir şey olduğunu saçma bir kesinlikle bildiğim bir şeydi.

"Erteleme düğmesine mi bastın yoksa alarmı kurmayı mı unuttun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Unuttum" diye yalan söyledim.

O sırttı.

Sonra, ne yazık ki, dikleşti ve "Giysiler çantada. Kahveyi ben yaparım" dedi. Giysilerin nerede olduğunu bana göstererek köşedeki koltuğu işaret etti. Sonra, hiç vakit kaybetmeden odamdan çıktı.

Gitmesi üzücüydü. Yine de, giderken geniş omuzlarına yayılmış elektrik mavisi spor tişörtünü görebildim, bu yüzden manzara muhteşemdi.

Mickey, önceki gece söylediği gibi o sabah spor salonuna geldi.

Ancak Mickey yaklaşmak istediğini açıkça belirtmesine rağmen, Jake antrenmanımız boyunca yapışkan gibi yanımdan ayrılmadı. Ben onun talimatları doğrultusunda kum torbasına yumruk ve tekme atarken, o bir talim çavuşu gibi davranıyordu (bu sefer ellerim bantlanmıştı, bu da kendimi garip bir şekilde daha az sahtekar hissetmemi sağladı, Jake'in ellerimi ustaca bantlaması da görülmeye ve hissedilmeye değer bir manzaraydı).

Böylece Jake, Mickey'e ve bana birbirimize gülümsemekten başka bir fırsat vermedi, ben el salladım, Mickey ise çenesini bana doğru kaldırdı.

İşimiz bittiğinde, Jake beni spor salonundan çıkardı ve Weavers'a gitmem gerektiğini, kendisinin de "yapacak işleri" olduğunu söyledi. Bunu, Mickey bize sırtını dönmüş, kum torbasına çalışırken yaptı, bu yüzden bizim gittiğimizi bile görmedi.

Sonra Jake beni eve götürdü. Beni yine içeri aldı, yanağıma (dudaklarıma yakın bir yere) bir öpücük daha kondurdu ve at kuyruğumu çekiştir-di, Jake bana akşam için planlarımızı ve zamanlamasını hatırlattı.

O gitmeden önce Amber'ın cep numarasını da aldım ve ona mesaj atarak okuldan sonra Ethan ve benimle alışveriş merkezine gelmek isteyip istemediğini sordum.

Cevap vermesi bir saat sürdü ama dersinde olduğunu söyleyerek gecikmesini kibarca mazur gösterdi, bu da beni memnun etti, çünkü kibarlık Amber'ın güçlü olduğu bir konu değildi, ders sırasında mesajlaşmaması gerektiği de cabası. Teklifimi kabul etti ve bunu coşkuyla yaptı (evet, mesajla bile).

Böylece, hayatımda Jake Spear ve ailesinin hayatımın bir parçası olduğunu iddia etmeye devam edebildim.

Bunu, okuldan sonra Amber ve Ethan'ı doğrudan alışveriş merkezine götürerek yaptım. Amber, gitmeden önce Lavender House'da arabasıyla bizimle buluştu.

Bu deneyim sırasında Ethan'ın yemek yapmaktan hoşlandığını, ancak alışverişten hoşlanmadığını öğrendim. Satın almamız gereken belirli kozmetik ürünlerinin bir listesi vardı ve ben denemeden bile bana neyin yakışacağını biliyordum (yine de denedim), bu nedenle kadın spor mağazası ve kozmetik reyonundaki gezintimiz kısa sürdü. Yine de Ethan, hiç eğlenmediğini yüksek sesle dile getirdi.

Sadece aç olduğunu söyleyip, ona kocaman bir soda ve içinde endişe verici turuncu renkli sıvı peynir bulunan büyük bir paket yumuşak pretzel satın aldığımda sakinleşti. Yine de Ethan bunu lezzetli buldu ve bunu biliyorum çünkü bu oldukça büyük atıştırma beş dakika içinde bitti.

Onu eve götürdük ve Amber ile ben mutfak masasına oturduk, el aynası ile Jean-Michel'in önerdiği görünümünden birini denedi. Onu izlerken, ona aldığım fırçaları oldukça ustaca kullandığını fark ettim ve sonunda ikimiz de sonuçtan memnun kaldık.

Özellikle ben.

O normalde çok sevimliydi.

Öyle makyajlı haliyle çok güzeldi ve bunu ona söylemekten çekinmedim. Sonra, onunla bu tür şeyleri paylaşmaktan asla çekinmemek için kendime bir not aldım, çünkü yüzündeki ifade, bu sözleri söylemek için harcadığım enerjiye değdi.

Ancak bu sırada Ethan'ın genel olarak "kız şeylerini" sevmediğini öğrendim. Bunu, mutfak masasındaki kozmetik ürünlerine ve fırçalara tiksintiyle bakarak paylaştığı sırada öğrendim.

ve fırçalara tiksintiyle bakarken bunu paylaştığında öğrendim. Bunu, televizyon izlemeye gitmeden önce yaptı.

Bunu yaparken ben ona gülümsüyordum, çünkü tiksindiği halde bile sevimliydi.

Kısa bir süre sonra Jake bizi yemeğe ve ardından maça götürmek için geldi.

O, kızına yumuşak, sade ve romantik renklerle makyaj yapmış bir şekilde baktığında, ben de rol yapmaya devam ettim.

Ve ben, onun benim olduğunu taklit ediyordum ve bunu yaparken, Amber'ı gördüğünde ona yaptıkları için onu nasıl ödüllendirebileceğimi hayal ediyordum.

Bu, parmaklarıyla çenesini tutup gözlerini yüzünde gezdirmektir.

Sonunda gözleri Amber'ın gözlerine takıldı ve sessizce, "Tanrım, tatlım. Güzel olduğunu biliyordum. Ama bu güzelliğin ne kadarını sakladığını şimdiye kadar bilmiyordum" dedi.

O anda Amber'ın yüzünün değiştiğini, umut dolu bir ifadeyle parladığını gördüm ve babasına gülümserken kalbimin etrafında hoş bir his toplandığını hissettim.

Jake eğilip Amber'ın yanağına öptü ve kalbimin etrafındaki o his daha da güçlendi.

Jake onu bıraktığında, Amber gülümsemesini bana çevirdi ve "Teşekkürler, Josie" dedi.

"Benim için bir zevkti, sevimli kız," diye cevap verdim.

Gülümsemeye devam ederek babasına ve bana, "Taylorlara gitmem lazım. Görüşürüz," dedi.

"Görüşürüz, bebeğim," diye cevapladı Jake.

"Bu gece eğlenmene bak, Amber," dedim.

Bana sırtıttı, sonra başını aile odasına çevirip kardeşine "Görüşürüz, cüce!" diye bağırdı.

"Bana cüce deme!" diye bağırdı Ethan.

Jake'e gülümsedim.

Jake gülümsememe karşılık verdi ama onun gülümsemesi, çocuklarının birbirleriyle şakalaşmalarının sevimli haliyle ilgili değildi. Onun gülümsemesi farklıydı, daha derindi, minnettarlıkla ve tam olarak anlayamadığım ama çok önemli ve *çok* iyi bir şekilde anlamlı olduğunu bildiğim başka bir şeyle doluydu.

Kızının görünüşünü beğendiğini söylüyordu. Hem de çok. Ve

benim ona bunu verdiğimi beğendiğini söylüyordu.

Çok seviyordu.

Ve ben de bunu

sevdim.

Çok fazla.

Sadece Jake için değil, Amber için de.

Jake'in gülümsemesinin bana verdiği o güzel hissi hissederek, bizi Magdalene'deki Weatherby's Diner'a akşam yemeğine götürdüğünde rol yapmaya devam ettim. İçeri girerken, Jake'in eli benim elimi tutarken, ona ve Ethan'a aitmişim gibi davrandım. Bize atılan bakışların hak ettiğim bakışlar olduğunu, kadınların gözlerinin Jake'e, sonra benim elimi tutan eline kayıp umutsuzluğa kapıldığını varsaydım.

Jake yanımdaki koltuğa oturduğunda da rol yapmaya devam ettim.

Kolunu koltuğun arkasına attığında da rol yapmaya devam ettim, bunun sadece sevgi göstergesi değil, aynı zamanda sahiplenme göstergesi olduğunu hayal ettim, oysa büyük bir adam olduğu için bu şekilde uzanması onun için daha rahattı.

Bunu bilmeme rağmen, bu hayali bırakmadım. Çok fazla zevk alıyordum. Ve bu, elde edebileceğim tek şeydi.

Bu nedenle, lokantadan ayrılıp Jake bizi lise futbol sahasına götürdüğünde, Ethan heyecanla konuşurken (akşam yemeğinde de böyle yapmıştı, Jake ve benim akşam yemeği sohbetine katılmamız çoğunlukla Ethan'a cevap vermek veya ona gülümsemekten ibaretti çünkü sözümüzü bile sokamıyorduk) rol yapmaya devam ettim.

Combat Raptor ana konuydu, bekleyişinin *sonunda* sona erdiği için duyduğu coşku, karakterler ve onları canlandıran oyuncular hakkında ayrıntılı açıklamalar ve tüm bunlar hakkında ne hissettiği.

Jake, kamyonetinde yine elimi tuttuğunda ve otoparktan geçip stadyuma girdiğimizde, ben de rol yapmaya devam ettim.

Koltuklarımıza doğru ilerlerken ve daha fazla bakışlar üzerimize yönelirken bunu yapmaya devam ettim. Bazıları Jake'in tanıdığı, benim tanımadığım kişilerdi ve Jake onlara çenesini kaldırdı. Bazıları tanıdığım kişilerdi ve onlara gülümsedim veya kısa bir el salladım. Ve sonra diğerleri vardı, bana, sonra Jake'e bakan ve yüzleri kapanan erkekler. Kadınlar ise tam tersini yaptılar ama sonuçta aynı tepkiyi verdiler.

Bunu yapmaktan o kadar keyif aldım ki, Jake koltuklarımızı seçtiğinde kendimi kaybettim ve tribünde durup onun metal bankın üzerine kalın yünlü bir battaniye sermesini izledim. Ama bunu yapmadan önce, battaniyeden bir şey salladı. Battaniye yerleştirildikten sonra, üzerine oturmadan önce bana döndü.

Nefesimi tuttum, o da uzun bordo renkli yönlü bir atkıyı boynuma doladı ve boğazımda bağladı, bunu yaparken "Kızımı sıcak tutmalıyım" diye mırıldandı.

Onun kızı.

Ah, ne kadar da *isterdim*.

Gece soğuk ve bulutluydu ve Jake, The Shack'te kahvaltı yaptığımız sabah benim atkıımı hatırlamıştı.

Oh evet.

Keşke öyle olsaydı.

Eşarp kıyafetime pek uymasa da.

O, elini çeneme koyup gözlerini benimkilere diktiğinde, nefes almaya zorluyordum kendimi ve bana, "Lydie bunu üç Noel önce benim için ördü," dedi.

Büyükannem onun için örmüştü.

Boynumdaki yumuşak yn daha da ısındı ve anında gözlerimin yaşardığını hissettim.

Çoğunlukla söyleyemedim, çünkü söyleyemedim.

Jake bunu fark etti ve bana doğru hafifçe eğilip "Sana çok yakışmış, bebeğim. Ama Lydie'nin yaptığı için, onu yanımda tutmak istiyorum" dediğinde bunu anladım.

Başımı salladım ve zorla "Tabii ki" dedim.

Gülümsemesi hafifti, sadece dudaklarını yukarı kaldırdı ve gözlerini yumuşattı. Ama çok güzeldi.

O kadar güzeldi ki, ona doğru eğildim. Eğildiğimde, gözleri tamamen değiştı. Yumuşak ve sıcak bakışları, yoğun ve başka bir şeye dönüştü.

Daha karanlık görünen bir şeye.

Ateşli.

Daha da güzel.

Bu tepkiyi anlamaya çalışırken Ethan o anı bozdu ve yüksek sesle bağırdı: "Baba! Josh ve Bryant geldi! Onlarla takılabilir miyim?"

Bir an için, Jake'in bakışları benimkini esir aldı, parmak uçları çeneme batarken bile.

Sonra maalesef elini indirdi ve oğluna döndü. "Gözümün önünden ayrılma, evlat," diye emretti.

"Tamam," diye onayladı Ethan, önümüzdeki boş bankın üzerine atladı ve merdivenlere doğru koştı. Merdivenlerden aşığı koşarak, sahanın yanındaki çitin yanında duran iki çocuğun yanına gitti.

"Otur, Slick," diye davet etti Jake.

Ethan'dan ona baktım ve oturdum.

O da yanıma oturdu, kolunu belime doladı ve bizi ayıran birkaç santimi kapatarak kalçalarımızı ve uyluklarımızı birbirine değdirdi.

Oh.

Aman.

Titreyerek nefes aldım ve etrafa baktım.

Saha ve oyuncu bankları boştu. Deplasman taraftarlarının tribünleri hızla doluyordu ama etrafımızdaki ev sahibi taraftarların bulunduğu bölüm kadar hızlı değildi. Okulun renkleri olduğunu bildiğim sarı ve mavi renkler çok fazlaydı.

Cheerleaderların takım bankının arkasında dolaşarak o akşamki görevlerine hazırlandıklarını gördüm. Hava çok soğuktu ve seyirciler şapka, atkı, kalın parkalar, ceketler ve hatta eldivenlerle soğuğa karşı korunmak için giyinmişlerdi. Etrafta birçok çocuk ve genç vardı, gençler soğuk akşama pek hazırlıklı değillerdi, çünkü arkadaşlarının moda seçimlerini görmelerini tercih ettikleri ve kendilerini sıcak tutacak kalın paltolarla örtünmek istemedikleri belliydi.

O anda aklıma, katıldığım son spor etkinliğinin, on yıllar önce kendi lisemdeki bir futbol maçı olduğu geldi.

O zamanlar kısa bir süreliğine futbolu sevdiğim de aklıma geldi.

Gizli erkek arkadaşım Andy oynuyordu, bu yüzden hiçbir maçı kaçırmadım. Hatta hiçbir oyunu bile kaçırmadım. Onu sahada izlemek beni büyülyordu. Her cuma akşamı kız arkadaşarımla maça gitmeyi, erkek arkadaşımın futbol oynamasını izlemeyi ve ardından onunla gizlice buluşmayı, sonra da devam etmesi çok tehlikeli hale gelip eve gitmem gerektiği için durmak zorunda kalana kadar onu öpmeyi iple çekiyordum.

O zamanlar

mutluydum. O

zamanlar normaldim.

Rol yapmam

gerekmiyordu. Her şeye

sahiptim.

Sonra babam hepsini benden aldı. "İyi

misin?"

Jake'in sesi beni hüzünlü düşüncelerimden kopardı ve ona baktım. "Evet," diye cevapladım.

"Yeterince sıcak mısınız?" diye devam etti.

"Elbette, Jake." Duygulu bir sesle, "Atkı için teşekkür ederim," dedim.

Yumuşak gözlerle hafifçe gülümsedi ve devam etti, "İyi görebiliyor musun?"

O çok nazik, düşünceli... *muhteşem* biriydi. Ben

başımı salladım.

"Güzel," diye mırıldandı, tarlaya bakarak bana sarıldı ve beni daha da kendine doğru çekti.

Rol yapmaya devam etmek istedim. Gerçekten istedim. Ve bunu yapmak için daha da yakınlaşmak istedim. Başımı omzuna yaslamak. Kolumu sırtına dolamak ve onu da kendime çekmek. Hatta iki kolumu da karnına ve sırtına dolayarak onu yakınımnda tutmak.

Ama rol yapmaya devam edemedim.

Dahası, tuvalet bulmam gerekiyordu.

"İşler başlamadan önce tuvalete gitmem lazım," dedim ve onun profiline baktım, gözleri artık hafifçe gülümsemedi, ağzı gibi açıkça gülümsüyordu.

"Tamam, Slick. *Tuvaletler*, sahanın güney ucundaki büfeden arkada," dedi ve başını sola eğdi.

"Teşekkürler, Jake," diye mırıldandım. "Hemen dönerim."

"Vaktin var. Maç on beş dakika sonra başlayacak," dedi ben ayağa kalkarken ama o devam etti. "Ama yine de acele et."

Ona baktığımda, gri süet ceketimin altından görünen kot pantolonumun arka kısmına bakıyordu, sonra gözleri yukarı kayd ve benimkilerle buluştu, hala gülümsüyordu.

"Acele edeceğim," diye onu temin ettim ve öyle de yaptım. Acele ettim.

Ya da en azından acele etmeye başladım.

Ellerimi yıkayıp tuvaletten çıktıktan sonra, kendime bütün gün yaşamama izin verdiğim hayal dünyasından zihinsel olarak kendimi sıktım.

Orada olmak hoştu ve kendime bunu yaşatmak güzeldi, ama orada uzun süre kalamazdım. İşlerin nasıl olduğunu hatırlamam gerekiyordu. O dünyada çok uzun süre kalırsam, sonunda onun benim olmadığını hatırlayacağımı ve kendime rol yapmaya devam ettikçe bunun neden olacağı acıyı aşmanın daha zor olacağını biliyordum.

Bu düşünceyle, gözümün ucuyla bir hareket gördüm ve baktığımda Conner'ın tribünlerden biraz uzakta, ama yiyecek içecek standına da yakın olmayan bir yerde, bir ışık direğinin altında durduğunu gördüm.

Yanında, oldukça kıvrımlı, uzun boylu ve çok çekici, keten rengi saçlı bir kız vardı. Kızın, insanların kıyafetleri hakkında ne düşündüklerini umursamıyor gibi görünmesi de hoşuma gitti. Sıcak giyinmişti ama boynuna doladığı kalın, gevşek dokunmuş istiridye rengi bir fular ve koyu pembe kadife ceketiyse bunu şık bir şekilde başarmıştı. Hatta sevimli bir çift eldiven bile giyiyordu.

Ayrıca Conner'ın yanında durmuş, ona bakıp biraz çekingen olsa da samimi ve çekici bir şekilde gülümsüyordu.

O Ellie olmalıydı ve onu gördüğümde Ethan'a katıldım, Conner'ın sonunda onu seçmesini umuyordum.

Jake'in en büyük oğlu gözlerimi hissetmiş olmalı ki bana doğru geldi; sırtı ve çenesini kaldırdı. Ellie bana doğru baktı ve bunu yaparken Conner'a biraz daha yaklaştı, Conner da bu fırsatı değerlendirip kolunu Ellie'nin omuzlarına doladı.

Evet, birlikte çok güzel görünüyorlardı.

Onlara el sallayıp gülümsedim ve yaklaşmamaya karar verdim. Bu bir lise futbol maçıydı ve o kız arkadaşıyla (ya da kız arkadaşlarından biriyle) birlikteydi. Bir yetişkinin araya girmesine gerek yoktu.

Ama uzaklaşırken, yiyecek içecek standının önündeki kuyrukları fark ettim. Ayrıca, oyuncular sahaya çıkıp ısınmaya başlamış olsalar da maçın henüz başlamadığını da fark ettim. Sonunda, sıcak içeceklerin Jake'i ve beni içten ısıtabileceği aklıma geldi.

Bu nedenle, biraz uzun olan kuyruğun arkasına geçtim, çantamdan telefonumu çıkardım ve onu aradım.

O da "Kayboldun mu?" diye cevap verdi.

Yumuşak bir kahkaha attım ve "Hayır, Jake. Ama yiyecek içecek standında sırada bekliyorum. Sıcak bir içecek iyi olur diye düşündüm. Kahve mi, kakao mu istersin?" diye cevap verdim.

"Orada buluşuruz."

Öyle.

Çok.

Harika.

"Jake, birkaç içkiyi kaldırabilirim. Ne istersin?" "Bir dakika sonra gelirim ve alırım."

"Jake," dedim yumuşak bir sesle. "The Eaves'te akşam yemeği, omletlerimizi ve bu akşamki yemeği sen ısmarladın. Karşılığında, en azından iki içki alıp tribüne götürebilirim. Ayrıca, koltuklarımızdan ayrılırsan, onları kaybedebiliriz."

"Battaniye burada," diye cevapladı ve bunu duyunca kahkahayı bastım. Evet.

Çok.

Çok.

Harika.

Gülmeyi bıraktığımda, "Bana bakmaya oldukça kararlısın, değil mi?" diye sordum.

Sesi o kadar alçaktı ki, cevap verdiğinde midem bir anda düğümlendi: "Fark ettiğine sevindim."

Fark *etmemek* imkansızdı ve onun davranışları yüzünden, öyle davranmamak zor geliyordu.

Fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Lütfen sana bir içki ısmarlayayım" dedim.

"Sıcak çikolata," dedi sonunda ve ben telefona gülümsedim. "Ethan için mi?" diye sordum.

"Ethan'ın on doları var. Bir şey isterse alır. Ama sıcak çikolata olmaz. Bir sürü saçmalık olur."

Hâlâ gülümsüyordum, "Tamam" diye cevap verdim ve hat iki santimetre ilerlemişti. "Birkaç dakika sonra dönerim."

"Görüşürüz,

Slick."

"Görüşürüz,

Jake."

Önümdeki genç adamın dudakları aralık, açıkça bana baktığını fark ettiğim anda telefonu kapattım.

Bunu fark ettiğimde, onun biraz kısa boylu, çok zayıf, açıkça kadınsı olduğunu ve cesur bir houndstooth pantolon giydiğini fark ettim. Bunları oldukça şık bir çift siyah süet loafer ve siyah balıkçı yaka kazakla tamamlamıştı.

Bu kombin, son dokunuş olarak bir fötr şapka ile tamamlanabilirdi, ancak bu değerlendirmeden bağımsız olarak, onun moda zevkinden çok etkilendim.

O şaşkınlıkla bana bakmaya devam edince, "Merhaba" dedim.

"S e n Josie'sin," dedi, bildiğine şaşırdığım bir gerçeği bana bildirdi.

"Evet, benim," diye onayladım. "Peki sen kimsin?"

Elini uzattı. "Taylor. Amber'ın en iyi arkadaşıyım. Ya da en iyi arkadaşlarından biriyim."

Ah.

Jean-Michel hayranı.

Bu, pantolonunu ve mokasenlerini açıklıyordu.

Elini tutup sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Taylor.

Amber senden bahsetmişti."

O da elimi sıktı ve bırakarak, "O da senden *çok* bahsetti. Seni harika biri olarak görüyor." dedi.

Bunun iyi bir şey olduğunu öğrenmiştim ve iyi hissettirdiğini biliyordum, bu yüzden gülümsedim.

Sonra şunu söyledim: "Kıyafetin çok modaya uygun ve onu çok yakıştırmışsın. Ancak bir fedora şapka lazım."

Yüzü aydınlandı, eğilip "Biliyorum! Değil mi?" diye haykırdı. Geriye yaslanıp gülümsedi ve "Ama Magdalene Lisesi maçında fötr şapka takabileceğimi sanmıyorum. Bu pantolonla gece bitmeden ayağım takılmadan, itilmeden veya ezilmeden kurtulursam şanslıyım." diye ekledi.

Elini alt vücuduna doğru salladı ama ben kaşlarımı çattım. "Peki neden takılıp düşesin, itilesin ya da ezilesin ki?" diye sordum. "Şey... Ben on yedi yaşında, okul futbol maçında houndstooth giyen eşcinsel bir erkeğim" diye sordu.

Ah.

Bu kesinlikle sorumu cevaplamıştı.

"Anlıyorum," diye mırıldandım. "Keşke sana bilgece bir tavsiye verebilseydim, genç Taylor, ama ne yazık ki yok. Dar görüşlü aptallar her yerde ve kendileri gibi olmaya cesaret edenler genellikle onlara katlanmak zorunda kalır. Korkarım ki bu senin kaderin. Ama en azından, onların dar bir dünyada yaşadıklarını, dar bir dünyanın verimsiz bir dünya olduğunu, senin dünyanın ise canlı olduğunu ve bunun *onların* kaderi olduğunu bilerek kendine karşı dürüst olduğun için rahatlayabilirsin."

Konuşmamı bitirdiğimde, dudakları aralık, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle yine bana bakıyordu ve ben bir şey söylemek üzereydim (örneğin, sıranın ilerlediği yedi santimetre kadar ilerlemesi gerektiğini söyleyecektim) ki arkamda başkalarının da sıraya girdiğini hissettim.

Konuşuyorlardı. Onlar da erkek çocuklardı.

Ve tartışıkları konu tüm dikkatimi çekti.

"Amber'ı sanki orada değilmiş gibi görmezden geldin," dedi bir çocuk.

Taylor'ın gözlerinin çok büyüdüğünü görünce gözlerimi kırdım.

"Bu gece çok güzel görünüyor. Gerçekten çok güzel. Yüzünde farklı bir şey var," diye mırıldandı başka bir çocuk.

"Onunla işin bitti mi?" diye sordu bir başkası.

"O sürtük kurallara uymak zorunda," dedi dördüncü adam çok kalın bir sesle. "Kışkırtmayı sevmem. Amber Spear tam bir kışkırtıcı. O kadar saç. Kısa etekler. Ama onu ele geçirdim ve eteğinin altına elimi sokmama izin vermiyor mu? Siktir et onu."

Sırtım dikleşti ve Taylor'ın yüzünün solduğunu gördüm.

"Ve babası da başımın belası," diye bitirdi derin sesli dördüncü kişi.

"Ondan çok korkuyorsun çünkü Spear, yaşlı bir adam olsa bile seni pataklatabilir," dedi diğer seslerden biri.

Pardon?

Jake yaşlı *değildi*.

Aslında yaşını bilmiyordum ama yaşlı olmadığını biliyordum. Bunu biliyordum çünkü onu spor yaparken görmüştüm.

"Her neyse," en derin ses devam etti. "Onun bizimle birlikte Bounce'u görmek için Boston'a gitmesine izin vermiyor. Cidden mi? Bu ne demek oluyor? Bu çok saçma. Chelsea ve Brooke gidiyorlar ve aileleri umursamıyor bile."

Amber'ın görmek istediği konser Bounce'du. O anda, bana bunu söylemiş olmasını diledim.

Ve iki saniye sonra, derin sesli olan bir sonraki sözünü söyledikten sonra, bir saniyede karar verdim ve oldukça aptalca bir şekilde harekete geçtim.

"Oraya girip onu patlatayım dedim. O seksi ama Amber kirazını o kadar seviyorsa, onu saklayabilir."

Taylor'ın ağızını kapattığını ve çenesini sıktığını gördüm ama dönmeden önce gördüğüm tek şey buydu.

A r kanda dört erkek vardı. Hepsi uzun boyluydu. Hepsi nispeten yakışıklıydı. En uzun boylu ve en yakışıklı olanı Afrikalı-Amerikalı bir gençti.

İçgüdüsel olarak onun Noah

olduğunu anladım. Amber'ın onu

istediğini görebiliyordum.

Ama ona sahip olamayacaktı.

Ya da daha doğrusu, *Noah onu* elde edemeyecekti.

"Sen Noah mısın?" diye sordum.

Yavaşça gülümsedi; çekici beyaz bir gülümsemeydi ve onun lise basketbol takımının yıldız oyuncusu olduğunu duyduğumu düşündüğünü anladım.

Gülümsemesinin ardından, "Evet. Ben Noah Young'ım" diye cevap verdi.

Başımı salladım. "Peki, Noah Young, Amber'ın seninle konsere gitmeyeceğini bilmelisin çünkü o ve Taylorlar benimle geliyorlar. Lavon sahne arkasında çok fazla insanın olmasını sevmez ve Amber, onun için alabileceğim sahne arkası geçiş kartlarını en yakın arkadaşlarına vermeyi tercih etti. Ve görünüşe göre, sen onlardan biri değilsin," diye yalan söyledim.

Ya da daha doğrusu, o anda yalan söyledim.

Bunu gerçeğe dönüştürmek için Lavon'un ekibiyle konuşmam gerekecekti.

Lavon Burkett, Bounce grubunun solistiydi. Henry, grup için dört video klip yönetmişti. Lavon, Henry'yi ve dolayısıyla beni çok takdir ediyordu. Konserden sonra çok sayıda insanla sosyalleşmekten hoşlanmadığı doğru olsa da, bana istediğim kadar sahne arkası geçiş kartı verirdi. Arkadaşlarına karşı çok cömert olduğu için, istediğim her şeyi yapacağı kadar beni severdi. Bunu, ilk videosunun düzenlemelerini yaptıktan sonra bana muhteşem bir çiçek aranjmanı, ikincisinden sonra bir magnum şampanya, en sevdiğim Bounce şarkısının sözlerini yazdığı orijinal kağıdı çerçeveletip gönderdiğinde ve son olarak da bir çift elmas küpe gönderdiğinde anladım.

Noah Young bana göz kırpyordu ama ben işimi henüz bitirmemiştim.

"Amber'ın alaycı olduğu iddiasına gelince, öyle değil. Sadece senden o kadar hoşlanmıyor."

Bu elbette düpedüz bir yalandı ve arkamda Taylor'ın boğuk bir ses çıkardığını duydum, belki de benim ihanetimi ifşa ediyordu.

Yine de, ısrar ettim.

"Senin oldukça yakışıklı olduğunu kabul etse de, ona çok saygı duymadığını düşünüyor ve bu konuda sorunlar yaşıyor, sonunda kurallara uyup uymayacağını merak ediyor. Ama ne yazık ki, bu geceki yorumlarına bakılırsa, uymayacağın anlaşılıyor."

Gözlerine bakarak sesimi alçaltım.

"Kendini ve değerini bilen bir kadın, zamanının değerli olduğunu ve kalbinin kıymetli olduğunu bilir. Kendisine sunulan hediyeleri saygı duymayan bir erkeğe ikisini de vermez."

Noah gözlerini kırıp duruyordu ve ben sözlerimi bitirirken sesimi biraz yükselttim.

"Zaten, Julian ile Skype'ta görüşüyor. Onları internette tanıştırdım. Julian Fransız Kanadalı ve şu anda Fiji'de bir moda çekimi yapıyor

ama gelecek hafta New York'a dönecek. Model olmasına rağmen oldukça doğa sever biridir ve Amber'la tanışmak ve Maine'i görmek için can atıyor. Amber, o geldiğinde ona memleketini gezdirmekten büyük keyif alacaktır."

Tabii ki bunların hepsi yalandı, ama bu beni finalde bombayı patlatmaktan alıkoymadı.

"O on dokuz yaşında ve Julian ondan biraz büyük olmasına rağmen babası onu oldukça seviyor. Bunun nedeni, Julian'ın çok güzel kadınlarla oldukça fazla zaman geçirmesi ve bu yüzden onlara nasıl davranacağını bilmesi, ama daha da önemlisi, kaliteli birini gördüğünde onu tanıyabilmesi. Sadece internette olsa bile. Lütfen Amber'ı iyice incele," diye davet ettim. "Bu, sonunda senin ne kadar sığ olduğunu anladığında, seni sıkıcı bulup terk ettiğinde, sadece hayal kırıklığını ve belki de kalp kırıklığını önleyecektir."

"Vay canına," diye mırıldandı arkadaşlarından biri ve bu bana işimin bitmediğini hatırlattı.

"Son bir şey daha var," diye başladım. "Küfürlü konuşmayı yakıştırabilen erkekler vardır. Ama onlar *erkektir*. Sen kullandığında, sanki çaresizce olmadığın bir şey olmaya çalışıyormuşsun gibi saçma sapan geliyorsun. Dahası, herkesin duyabileceği bir yerde genç bir kadını kötülemek sadece kötü bir davranıştır. *Son derece* kötü bir davranış. Bu, bahsettiğin genç kadın hakkında hiçbir şey söylemez, ama senin karakterin hakkında her şeyi söyler. Ve şunu söyleyeyim, bunların hiçbiri iyi değildir."

Bunun üzerine ona sırtımı döndüm ve Taylor'a baktım.

"İlerlemek isteyebilirsin, genç Taylor," dedim. "Sıra ilerledi."

İnanamayan gözlerini benden ayırdı ve sıra on iki santimetre ilerlemişken o kadar ilerledi.

"Hadi, gidelim buradan." Arkamdan mırıldanmalar duydum ve arkalarındaki sıra yaklaşırken çocukların varlığını hissetmedim ve Taylor tekrar gözüme çarptı.

"Bu... *efsanevi*...ydi," diye nefes nefese söyledi.

"Efsanevi" kelimesini abartılı bulsam da, onun böyle düşünmesinden memnun oldum. Ama iş bittiğine göre, endişelenmeye başlamıştım.

Taylor öyle düşünebilir, ama Amber'ın *öyle düşünmeyeceğinden* ciddi endişelerim vardı.

"Telefonun yanında mı?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı.

"Çabuk Amber'a mesaj at. Ona hemen buraya gelmesini söyle. Olanları ona haber vermemiz gerekiyor."

"Tamam," diye mırıldandı ve arka cebinden telefonunu çıkardı.

Devam ettim, "Onunla iletişime geçtikten sonra, ailenle iletişime geçip benimle Bounce konserine gidebilir misin diye sorabilirsin. Onlara ulaşım ve konaklama masraflarını karşılayacağımı ve senin refakatçin olacağımı söyle."

Parmakları telefon ekranında uçmayı bıraktı ve bana sanki yeryüzüne düşmüş bir meleğim gibi baktı.

Ben normal nefes almaya çalışırken o telefonuna geri döndü ve Amber'ın aşk hayatına müdahale etmemin hoş karşılanmayacağından giderek daha fazla endişelenmeye başladım. Sıra ilerlerken bile endişelenmeye devam ettim.

Taylor yanımda dururken Amber sonunda bize katıldı ve ben kahverengi karton tutucuda bulunan iki sıcak kakaoyu tek elimle aldım.

Amber'ın yanında genç bir kadın da vardı ve onu gördüğümde endişelerimi bir an için unuttum.

Amber ve benden en az beş santim daha uzundu, uzman gözümle bakınca boyu 1,78 metre civarında olduğunu tahmin ettim. Ayrıca çok zayıftı. Saçları parlak siyah bir örtü gibiydi. Kıyafetleri, Taylor'ınki gibi, Magdalene Lisesi'ne uygun değildi, aksine, kot pantolon, botlar ve son derece iyi kesimli bir deri ceket giymiş olsa bile, Manhattan'da kaldırımda yürüyerek arkadaşlarıyla salata yemeye giderken giyilebilecek türden kıyafetlerdi.

Yüz hatları karışık ırklıydı, Kafkas ve büyük olasılıkla Koreli, yüksek, yuvarlak elmacık kemikleri, zarif şekilli koyu kahverengi gözleri ve kesinlikle kusursuz porselen teni vardı.

O, çarpıcı bir güzelliğe sahipti.

"Selam Josie," diye selamladı Amber. "Naber?"

Amber'ın sesiyle korkularım geri döndü ve yanındaki kızdan gözlerimi ayırıp ona baktım.

"Biraz mahremiyet bulmalıyız, sevimli kız. Seninle konuşmam lazım," dedim ona. Yüzü temkinli bir ifadeye büründü ama Taylor imdadıma yetişti.

"Kesinlikle, Amber. Az önce olanları dinlemelisin."

Amber arkadaşına baktı, yüzündeki ifade daha da temkinliydi ve biz de yiyecek standından uzaklaşarak, stand ile tribünler arasındaki açık çim alana geçtik. Kimsenin yakınında durmadığı geniş bir çim alanı bulduk ve birbirimize sokulduk.

"Ne oluyor?" diye sordu Amber hemen.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama arkadaşı benden önce konuştu.

"Bu arada, ben Taylor ya da... *diğer* Taylor. Amber ve Taylor'ın en yakın arkadaşı," diye kendini tanıttı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Taylor. Ben Josephine."

"Biliyorum." Gülümsedi, yüz hatları ince bir şekilde değişerek başka bir olağanüstü görüntüye dönüştü. "Amber'ın bu geceki makyajı *harika*. Herkes ona bakıyor. *Muhteşem*."

Onun böyle düşünmesinden memnun oldum ve gülümsedim ama aklımda daha acil şeyler olduğu için başka bir şey söylemedim.

Bunları paylaşmadan, Taylor, "Kızım, Noah satış standında arkamıza geçti ve beni görmediğini sanıyorum çünkü o ve arkadaşları senin hakkında *çok* kötü konuştular," dedi.

Amber, arkadaşına bakarken yüzünün rengi attı.

"Ama merak etme. Josie *onu* tamamen *yere serdi*," diye Taylor onu sakinleştirmeye devam etti.

Soluk yüzü bana döndü ve yüzündeki ifadeden emin olmadığı belliydi.

Kalbim daha hızlı atarken ona yaklaştım. "Çok üzgünüm, sevgili kızım," dedim nazikçe. "Korkunç şeyler söylüyordu ve ben kendimi tutamadım."

"Ne dedi?" diye fısıldadı.

Erkek Taylor (ve kız Taylor) daha da yaklaştılar ve erkek Taylor sessizce, "Sana 'cılveli' dedi ve kirazını bu kadar seviyorsan, saklayabilirsin' dedi" diye paylaştı.

Bunu duyunca yüzü kızardı ve yüzünü buruşturdu.

"Ne pislik adam," dedi kız Taylor ve ben ona baktığımda Amber'a baktığını gördüm. "Sana söylemiştim Amber. Tamamen kendini beğenmiş bir adam."

"Öyle, kızım," diye onayladı Taylor. "Sen bu kadar güzelken, o da kendini bir şey sanıyor. Bu geceki yüzünle ise *daha* da güzelsin. Zaten hiçbir erkek, kimsenin duyabileceği bir yerde bir kıza kötü sözler söylememeli... *Asla*. Ama o yaptı ve buna katlanmaya değmez. Katlanmaya değse bile, yine de değmez."

"Bunun doğru olduğuna inanıyorum," dedim ona, hala nazik bir şekilde, ve o bana baktı. "Ve korkarım bunu onunla paylaştım ve belki biraz yalan söyledim," diye itiraf ettim.

"Yalan mı söyledin?" diye sordu, sesi zayıflamıştı, bir genç kıza oldukça acımasız gelen bu darbeleri kabul ederken.

"Evet."

"Ne hakkında?"

Derin bir nefes aldım ve nefes verirken açıkladım, "Şey, sana ve Taylor'lara Bounce'a götüreceğimi söyledim, ama Boston'da görmek istediğin konserin bu olduğunu bilmiyordum. Lavon'u tanıdığım için, babanı seni gitmene izin vermesi için ikna edebilirsek, bunu seve seve yaparım."

Ağzı açık kaldı ve ben Taylor'a baktım.

"Bunu ailenle paylaşmak isteyebilirsin. Lavon, istersem bana sahne arkası geçiş kartlarını seve seve verecektir, bunu yarın ilk iş olarak yapacağım. Lütfen ailene tüm seyahat ve konaklama masraflarının tarafımdan karşılanacağını ve her zaman seninle birlikte olacağımı söyle."

Çarpıcı gözleri iriydi ve sordu: "Lavon Burkett'i tanıyor musun?" "Elbette," mırıldandım, ama asıl konuya dönmemiz gerektiğini hissettim.

Bunu yapmak için Amber'a baktım.

"Julian ile çevrimiçi olarak konuştuğun konusunda da yalan söylediğimi itiraf etmeliyim. Julian, Henry'nin sık sık birlikte çalıştığı bir manken. Tabii ki, seni Julian ile tanıştıracaktır ve bu yalanı da gerçeğe dönüştürebilirim, ama babanın buna nasıl tepki vereceğinden emin değilim, o yüzden önce konser meselesini halledelim, sonra Julian'a geçelim."

Amber şimdi bana bakarak gözlerini kırıştırıyordu, başına gelenleri açıkça sindiremiyordu, ama onu sakinleştirmeye çalışmadan, erkek Taylor "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"Ne?" diye sordu kız Taylor.

Hepimiz ona baktık ve telefon ekranını bize doğru çevirdiğini gördük. Ekranda, sörf yaparken çıkan, tamamen ıslak, belirgin kasları çekici bir şekilde bronzlaşmış, oldukça dar siyah bir mayo giyen, alnından sarkan koyu renkli saçlarından su damlayan, yüzünde dikkat çekici ama yaramaz bir gülümseme olan Julian'ın bir fotoğrafı vardı.

"Lütfen bana onun gerçekten eşcinsel olduğunu söyle," diye nefes nefese konuştu erkek Taylor.

"Ne yazık ki, sana bunu söyleyemem genç Taylor, çünkü o kesinlikle eşcinsel değil," diye cevapladım.

"Aşık oldum," diye fısıldadı kız Taylor.

"Beni *onunla* tanıştıracabilir misin?" Amber nefes nefese sordu.

Gözlerim ona kaydı ve hatamı fark ettim, bu yüzden durumu kontrol altına almak için hemen harekete geçtim.

"Odaklanalım," diye ısrar ettim. "Öncelikle, arkadaşlarının konsere gitmek için izin alması gerekiyor ve bunun için babanla konuşmam lazım. İkincisi, bu gece çok dikkatli davranmalısın. Noah'ın benim reddime nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ama öfkesini senden çıkarabilir."

Ona yaklaştım ve daha sessiz konuştum.

"Sen, benim sevgili kızım, umursamıyormuş gibi davranmalısın. Onu kabul edebilir ya da reddedebilirsin. Seni görmezden gelirse, buna vereceğin tepkiyi sakla. Arkadaşlarınla bu konuyu konuşabilirsin, hatta..." Tereddüt ettikten sonra, "*bana* da, duygularını paylaşacak kadar bana güveniyorsan. Seni görmezden gelmezse, ona zaman ayır, ama çok fazla değil. Bu geceki sözleri ve davranışları, onun buna değmediğini kanıtladı."

Amber, tek bir şeye odaklandığını kanıtladı — o da erkeklerdi — ve başını Taylor'ın telefonunun olduğu yöne doğru sallayarak, "Beni *onunla* tanıştırebilir misin?" diye tekrarladı.

"Amber, ne dediğimi duydun mu?" diye sordum.

Yutkunduğunu, gözlerinin parladığını ve sesinin titrediğini gördüm, sonra bana "Bana 'oynaşkan' mı dedi?" diye sordu.

Yüzündeki ifade ve ses tonundan kalbimin ağırlaştığını hissettim.

Zavallı kızım.

Ona doğru eğildim ve elimi çenesine götürdüm.

Başparmağımla yumuşak yanağını okşayarak fısıldadım, "Evet, benim güzel kızım. O çok kaba davrandı."

"Benden hoşlanıyormuş gibi davrandı," diye fısıldadı.

"Muhtemelen öyledir," dedim ona. "Ayrıca arkadaşlarına karşı belli bir yüz göstermesi gerekiyor ve bu rolünü sürdürebilmek için büyük adam rolünü oynaması gerektiğini düşünüyor, ancak bunu yapmanın, kadınları tavlama ve çok kötü davranmak anlamına geldiği gibi yanlış ve oldukça çocukça bir izlenime sahip."

Hâlâ fısıldayarak bana şöyle dedi: "Ama Josie, onu... *sonsuz* dek sevdim."

Derin bir nefes aldım, lise yıllarımdan bu yana çok zaman geçmişti ama bir erkeğe aşık olmanın ve onun bana çok istediğim ilgiyi göstermesinin nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyordum.

Böylece, yine yanağını okşadım ve cevap verdim: "Bence şu anda birçok şey yaşıyorsun, canım. Ve bunlardan biri, onun senin düşündüğün gibi biri olmadığı gerçeği. Ama öyle değil. Bununla barışman biraz zaman alabilir, ama gerçek bu. Belki bu geceki sözlerim bir şekilde etkisini gösterir ve o sana farklı gözlerle bakar. Ama eğer öyle olursa ve ilgisi sana geri dönerse, sadece çekicilik değil, aynı zamanda saygı, nezaket ve sevgiye dayanan bir ilgi dışında hiçbir şeyi kabul etmemelisin."

"O okulun en yakışıklı erkeği," dedi bana.

"Bu doğru olabilir ama sana garanti ederim, bu gece onun sözlerini duysaydın, o sözler senin hakkında söylenmemiş olsa bile, sana *çok* daha az çekici gelirdi," dedim.

"Bu tamamen doğru, Amber," diye araya girdi Taylor ve ikimiz de ona baktığımızda elimi indirdim. "O tam bir pislikti."

"O her zaman bir pislikti," diye mırıldandı Taylor.

"Genç bir erkeğe pislik demek benim için son derece uygunsuz," dedim ve herkes bana baktı. "Bununla birlikte, Taylor haklı. O kesinlikle pisliğin tekiydi."

Amber'ın gözleri aşırı derecede büyüdü, iki Taylor da kahkahalara boğuldu.

Sonra, Amber'ın gözlerinin parladığını gördüm, o da onlara katıldı ama elimi tuttu, sıkıca tuttu ve eğlencesine rağmen bana şöyle dedi: "Josie, *pislik* kelimesini kullanman *hayatımda* duyduğum en komik şey."

Elimi tutmasını sevdim. Noah Young ile olanları duyduktan sonra gözyaşlarına boğulmamasını sevdim. Bana kızıp, tartışmalı bir şekilde öfke nöbeti geçirip olay çıkarmamasını sevdim, ama hayatımın bir döneminde genç bir kız olduğum için, bunun haklı olduğunu düşünürdüm.

Son olarak ve en önemlisi, şimdi gülüyor olması hoşuma gitti.

Bir çılgılık duyduğumuzda hoşuma gitmeyi ve düşünmeyi bıraktım: "*Cidden Conner! Beni kazıyabileceğini mi sanıyorsun?*"

"Uh-oh," diye mırıldandı Amber, elini benimkine sıkıca tutarken, gözlerimiz Conner'ı kız arkadaşıyla gördüğüm yere kaydılar.

O hala oradaydı, kız da öyle. Hala birbirlerine yakın duruyorlardı. Ama şimdi Conner, oldukça şehvetli (bir lise kızı için), nispeten minyon ve kesinlikle kızgın bir kız onlara karşı dururken, sarışın kızı koruyucu bir şekilde arkasına almıştı.

"*Sen, evet sen!*" diye bağırmaya devam etti ve şimdi Ellie olduğunu düşündüğüm kişiyi işaret ediyordu. "*Seni alt edemeyeceğimi mi sanıyorsun?*"

Conner'ın yüzü öfkeyle donmuş bir maske gibiydi ve sarışını daha da arkasına iterek esmer kıza doğru bir adım attı ve tam o anda beynimin emri olmadan ayaklarımın hareket ettiğini fark ettim.

Ayaklarım beni doğrudan Conner'a götürdü.

Amber ve Taylor'ların peşimden geldiğini hissettim.

Yan tarafa doğru geniş bir adım attım (Amber ve Taylorlar da benimle birlikte durdu) ve bana bakan Conner'a baktım.

O, "Josie..." diye başladı.

"Sanırım bu genç hanımla baş başa kalman gerekiyor," dedim sessizce ve anlamlı bir şekilde. Sonra gözlerimi sarışına çevirdim ve ona elimi uzattım. "Gel," diye teşvik ettim.

"Ellie," diye fısıldadı Amber arkamdan.

Demek haklıydım.

Başımı salladım ve elimi Ellie'ye doğru uzattım. "Gel, Ellie. Oturalım, maçı izleyelim ve Conner'ı bekleyelim."

Ellie, omzunun üzerinden ona bakan Conner'a baktı. "Git," dedi nazıkçe. "Josie seninle ilgilenir."

Dudaklarını sıkıştırdı, bir an tereddüt etti ve sonunda bana doğru yürüdü.

"Arkanı kolla," dedi esmer kız bana yaklaşırken.

Ellie hızla yanıma geldi ve ben onun elini tuttum. Kim olduğumu hiç bilmediği halde (erkek arkadaşının kız kardeşi olduğum gerçeği dışında) elimi şaşırtıcı derecede sıkı tuttu.

Elini tutup onu uzaklaştırdım, bakışlarım Conner'a döndü. Gözleri üzerimdeydi. "Ben hallederim, Josie."

"Evet, öyle sanıyorsun," dedi esmer kız hala fısıldayarak. "Ama *halledemezsin*." Oh hayır.

Görünüşe göre Conner'ın eli kolu bağlıydı.

Ellie'yi hızla büyüyen kavgadan uzaklaştırdım, Amber ve Taylorlar da peşimden geldi.

Uzaklaştık, tribünlerin yanına yaklaştık ve başka bir mahrem yer buldum. Maçın başladığını anlayabiliyordum ama Ellie'nin yüzünün solgun ve sarsılmış olduğunu ve elinin benim elimden hiç gevşemediğini de görebiliyordum.

Durduğumuzda ona döndüm ve Amber ile Taylor ailesi yanımıza yaklaştı.

"Ben Josephine," diye kendimi tanıttım.

"Evet," dedi sessizce, sesi çekingen, gözleri tam olarak benimkilere bakmıyordu. "Con bana senden bahsetti. Babasının yeni kız arkadaşı."

Onun sözleri üzerine, sanki mızraklar başımdan ayaklarıma kadar beni deliyormuş gibi içimi ateşler yakıyordu. Bu his acı vericiydi çünkü bu his, umutsuzluk karşısında umuttu. O hisse odaklanmamak ve bunun yerine bu korkmuş, utangaç kıza odaklanmak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Conner, benimle ve Conner'ın babasıyla oturursan hoşuna gider diye düşünüyorum. O genç bayanla işi bittiğinde bizi bulacaktır," dedim ona.

Kız başını salladı. "Fark etmez. Bana ulaşacaktır. Okulda günlerdir beni ortadan kaldıracağını söylüyor."

"O zaman yalnız kalmamalısın," dedi Taylor, yaklaşarak. "Senin yanında olacağız, Ellie," diye güvence verdi Amber, o da yaklaşarak.

"Mia, senin seçileceğini bildiği için sinirli.

Yok olacak," dedi kız Taylor da yaklaşarak.

Bunu yaptığımda iç geçirdim.

Seçilmeyi başarmak,
gerçekten de.

Conner bu karmaşık ağı örmüştü. Umarım bunu çok fazla acı çekmeden çözebilir.

"Sanırım oturmam gerek," dedi Ellie yumuşak bir sesle.

"Onu tribüne götürelim," dedim ve hemen çocukları oraya götürmek için harekete geçtim.

Koltuklarımıza en yakın merdivenleri buldum. Jake'in kalabalığın arasında oturduğunu da gördüm, battaniyenin üzerinde her iki yanında birer boş koltuk vardı, biri yok olan Ethan için, diğeri yok olan benim için.

Ellie'yi bıraktım ama Amber'ın koluna parmaklarımı doladım ve eğilip kulağına fısıldadım, "Ellie'yi yukarı çıkarabilir misin ve babandan aşağı gelmesini isteyebilir misin?"

Ondan uzaklaştığımda, gözlerime bakıp başını salladı.

Boy Taylor diğer elimden unutulmuş kakaoları aldı ve hepsi birden koşuşturmaya başladı. Sonra Jake'e ulaşmak için dört seyircinin önüne geçtiler. Amber'ın eğilip onunla konuştuğunu gördüm, sonra gözlerinin bana doğru geldiğini gördüm. Ayağa kalktı, o ve çocuklar etrafta dolanırken gözleri benden hiç ayrılmadı. Seyircilerin önüne geçti, sonra merdivenlerden bana doğru koşarken onu izledim.

Bana ulaştığında, tek kelime etmeden elini tuttum ve onu, gençlerin ve benim daha önce boşaltığımız yere çektim.

Durup ona yaklaştım.

Sonra, daha yakın olmak için parmak uçlarımda yükselip konuşmaya başladım. "Söyleyecek çok şeyim var ama fazla vaktim yok," dedim.

Kaşları yukarı
kalktı.

Konuya girdim.

"Daha sonra, beni bir dizi aceleci karar almaya iten nedenleri, seyirci olmadan öfkelenebilmen için açıklayacağım, ama şimdilik özetleyeceğim. İzninle, Amber ve Taylor'ları Boston'da Bounce'u izlemeye götüreceğim, ne zaman orada çalışıyorlarsa. Grubu tanıyorum ve solistiyle nispeten yakınız, bu yüzden sahne arkası geçiş kartları alabilirim. Onlara eşlik edeceğim. Ama Amber ve arkadaşlarının bunu yaşamasını çok istiyorum çünkü Noah Young ile tanıştım, hoş bir tanışma değildi, ondan çok hoşlanmıyorum ve Amber ile Taylor'ların sadece konsere gitmekle kalmayıp, sanatçılarla da tanışarak ona derslerini vermelerini istiyorum."

Jake gözlerini
kırpı. Ben
devam ettim.

"Conner şu anda Ellie'ye fiziksel zarar vermekle tehdit eden oldukça öfkeli bir genç bayanı sakinleştirmeye çalışıyor. Amber, Taylor ailesi ve ben yardıma koştuk ve bu yüzden Ellie bizimle birlikte Conner'ın dönüşünü bekliyor. Bana bilinmeyen nedenlerden dolayı, kızlar öfkelerini Conner'a yöneltmek yerine birbirlerine yöneltmeye başlayacak gibi görüldüğü için, bir noktada senin müdahale etmene ihtiyaç duyabileceğini düşünüyorum. Conner'ın bunu kaldırabileceğini ve muhtemelen hak ettiğini düşünüyorum. Bunu söylemek bana düşmez ama tek eşlilik yolunda mayın tarlasında ilerlerken uygun bir rehberliğe ihtiyaç duyabilir."

Jake hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı.

"Ve şunu da söyleyeyim," diye devam ettim. "Amber ve Noah, eğer resmi olarak birlikte olmuşlarsa, ayrıldılar. Ne yazık ki, bu konuda oldukça önemli bir rol oynadım. Öngörülebilir gelecekte evinde bazı genç kızların ruh hali sorunları yaşanması muhtemel. Ya da, daha fazlası. Bunun için şimdiden özür dilerim."

Konuşmayı kestim ve Jake bir süre bana bakmaya devam etti, sonra sordu: "Tanrım, Slick, ne kadar süre yoktun?"

Bir yıl gibi geldi.

Bunu söylemedim. Aslında, hiç konuşmamaya karar verdim. "Con'un bana ihtiyacı var mı?" diye sordu Jake sessizliğime.

"Hallettiğini söylüyor," dedim.

"O zaman halletmiş," diye mırıldandı, botlarına bakarak.

Ona yaklaştım ve hala elini tuttuğumu fark ettim. Elimi geri çektim ama onun elini bırakamadım çünkü bunu yaptığımda parmakları sıkılaştı.

"Üzgünüm, Jake. Biraz karışıklık yaratmış olabilirim."

Gözleri benimkilere dikildi. "Noah'la ne oldu?" Oh, hayır.

"Belki daha sonra anlatabilirim," dedim.

"Noah'la ne oldu, Josie?"

Gözlerine baktım ve onun geri adım atmayacağını anladım.

Bu yüzden onun elini daha sıkı tuttum ve tekrar yaklaştım, sonra da "Belli ki kim olduğumu bilmiyor ve bu yüzden onu, Taylor'ın dediği gibi, Amber hakkında *kötü konuşurken* duydum."

Jake'in ağzı, beni biraz korkutan bir şekilde sıkılaştı ama ben ısrar ettim.

"Korkarım ki sinirlerime hakim olamadım ve ona bir nutuk attım," itiraf ettim. "Ona nutuk attın," diye tekrarladı.

"Evet," diye onayladım.

Buna hiçbir şey söylemedi ve "Noah'ın ailesiyle konuşmam gerek" dedi.

Hızla başımı salladım. Jake

beni inceledi.

Sonra sessizce sordu, "Amber'a kötü sözler mi söyledi?"

Yavaşça başımı salladım.

Onun iri cüsseli enerjisi etrafıma yayılmaya başladı.

"Ne dedi?"

O anda ona daha da yaklaştım, boş elimi kaldırıp göğsüne koydum ve ihtiyacım olan kelimeleri bulmaya çalıştım.

Taylor'ın söylediği şeyleri hatırlayarak buldum ve "Önemli değil Jake. Onu yere serdim" dedim.

Beni tekrar inceledi ve sordu: "Amber onun ne dediğini biliyor mu?"

"Bir kısmını, evet. Ama bence Taylorlar bu konuyu halledebilir. Oldukça destekleyici davranıyorlar, bu da çok memnuniyet verici. Ayrıca, ikisi de Noah'ı pek sevmiyor."

"Orada mıydı?"

Başımı salladım.

Derin bir nefes aldı ve nefesini verdi.

Sonra beni şaşırtarak sırttı, bana dönerek kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekerek tribünlere doğru ilerlerken, "O zaman birkaç hafta sonra konsere gidiyoruz, Slick," dedi.

Biz mi?

Bunu sormadım.

Ve sormadım çünkü kolunu omuzlarıma dolamış, benimkiler ise yanlarda sarkmış halde onunla yürümek garip geliyordu, bu yüzden bir kolumu onun beline doladım.

Jake, tribündeki koltuklarımıza giden merdivenlere ulaşana kadar bizi birbirimize bağlı tuttu. Bana önünden gitmemi söyledi ve bunu, elini belimin altına koyup beni nazikçe merdivenlere doğru iterek yaptı.

Yukarı çıktım ve çocukların bizim için daha fazla koltuk ayırdığını ve Ethan'ın geri döndüğünü fark ettim.

Conner'dan hiçbir iz yoktu ve Ellie de hiç de az endişeli görünmüyordu.

Jake, oturma düzenini değiştirdi ve benimle kızının arasına oturdu. Ekstra koltuklar temin edilmişti, ama koltuklar birbirine yakındı ve kalçam ve uyluklarım dahil olmak üzere vücudum Jake'e yapışmıştı.

Ama kolunu tekrar bana dolamadı.

Bunun yerine, kolunu kızının etrafına doladı ve onu diğer tarafına yaklaştırdı, eğilip kızının başının üstüne öpücük kondurdu.

Jake başını kaldırdığında, Ellie yüzünü geriye doğru eğerek Jake'e baktı, gözleri yumuşak ve kısmen kaybolmuş, kısmen sevgi doluydular ve o anda onun hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündüm.

Jake'in kızına sessizce sevgi dolu ilgisini gösterirken, onun hiç bu kadar harika olmadığını düşündüm.

Oysa normalde de *oldukça* harikaydı.

Açıkçası, baba-kız sevgisi sadece lise etkinliklerinde kısa süreliğine kabul edilebilirdi, çünkü Jake kısa bir süre sonra Amber'ı bıraktı ve dikkatini bana çevirdi, yine kolunu sırtıma doladı ve beni daha da sıkı kendine çekti.

O zaman Conner'ın neden beni babasının yeni kız arkadaşı olarak gördüğünü anladım. Jake'in rahat ve sık sık gösterdiği sevgi, şüphesiz bu şekilde yanlış anlaşılabilirdi.

Çocukların kafasını karıştırabileceğini düşündüğüm için onunla bu konuyu konuşmalı mıyım diye düşündüm ve eğer (maalesef, ama büyük olasılıkla)

başka bir kadın bulması gerektiğini, onların bunu anlamayabileceğini düşündüm.

Bunu düşünürken Conner geri döndü ve Jake, keskin gözleri oğluna kilitlenmiş olsa da yanımdan ayrılmadı.

Ama Conner, Ellie'den başka kimseyi görmüyordu. Doğrudan ona gitti ve ona yakın duran Taylor'dan onu aldı.

Bunu gördükten sonra, "seçilecek" kişinin Ellie olduğu belli oldu. Conner döndükten sonra onları izlerken, Conner'ın ona çok dikkatli davrandığını, çok koruyucu olduğunu ve bu günlerde dedikleri gibi, ona çok "ilgi duyduğunu" fark ettim.

Conner bize katıldığında koltuklarımız daha da daraldı, ama diğer seyirciler maça dalmışlardı, bu yüzden fark etmediler.

Söylemeye gerek yok, kakaolarımız bu karmaşada kayboldu ve sonunda bir yudum bile içilmeden tribünlerin altına atıldı. Bunu, Magdalene Tritons birçok touchdown'larından birini yaptığında heyecanlanan Ethan yaptı. Bu durum, Jake'in Ethan'ı (bu görevde Conner ve Ellie de ona eşlik etti) hepimize sıcak içecekler almaya gönderdiği devre arasında düzeltildi.

Oldukça heyecanlı bir maç olması ve bir süredir maç izlememiş olmama rağmen Tritons'un çok yetenekli olduğunu görmem dışında, akşamki dramamızın şükürler olsun ki sona erdiği görünüyordu.

Olayların tek sarsıcı yanı (ve bu sadece benim algımdı), oturduğumuzda (diğer bir deyişle, Jake alkışlamadığında, ellerini ağzına götürüp takıma cesaret verici sözler bağırmadığında, ki bunların duyulmadığından nispeten emindim, ya da etrafımızdakiler gibi ayağa kalkıp alkışlayıp bağırmadığında), Jake beni sürekli kendine doğru çekti. Ve o sırada, parmak uçlarının kot pantolonumun üzerinden kalçamı okşadığını bile hissettim (evet, kalçamı okşadı!).

Bu *çok* hoş bir duyguydu (*çok* hoş), ama yine de çocukları tarafından görülürse kafalarını karıştırabilecek bir davranıştı.

Tritons galip geldiğinde, gürültülü alkışlar sona erdiğinde, Jake çocuklarımızı "Gidin" diye uyardı.

Hepimiz yerimizden kalktık.

Tribünlerin önündeki çakıllı yola vardıklarında, Ethan önde, Amber ve Taylorlar onu takip ediyordu. Kafalarını birbirine yaklaştırmış, bir şeyler planlıyor gibi görünüyorlardı. Onları, kollarını birbirlerine dolamış, kafalarını da birbirine yaklaştırmış, bambaşka bir şey yapıyormuş gibi görünen Conner ve Ellie takip ediyordu.

Jake yine beni sahiplendi. Oğlunun kız arkadaşını sahiplendiği gibi yaptı, ama kafalarımızı birleştirmeden.

Hayır, kolumu beline doladığımda, başını yukarı kaldırmış olduğunu gördüm ve lise spor seyirciliğine girişimizin başlangıcındaki dramaya rağmen, ifadesi son derece memnun görünüyordu.

Belki de en yakışıklı haliydi.

Ama yine de, hepsi öyle olduğu için bunu yargılamak zordu.

Yüksek topuklu botlarımla çakılların üzerinde en iyi şekilde yürümek için ayaklarıma bakmaya başladım, ama gözüm Ellie'nin Conner'ın kot pantolonunun kemer halkasına takılmış başparmağına takıldı.

O anda, başka bir dayanılmaz dürtü hissettim — o kadar dayanılmaz bir dürtü ki, Jake'e de aynısını yapmak için can atıyordum.

Daha doğrusu, Jake'in hayatında onun kot pantolonuna bu tür bir hak iddia edebilecek kişi olmak (uygunsuz bir şekilde ateşli bir düşünce).

Ama daha da ötesi, onun kişisi olmak.

Jake beni sıkıca sarıyor olsa da, onun kızına arkadaşlarının önünde yapacağı şeyi bana yaptığını bildiğim için, rolümü iyi ve gerçekçi bir şekilde oynamam gerektiğini fark edince iç geçirdim.

Bu düşünceyle, Noah'ı arkadaşlarıyla birlikte tribünün ucunda dururken gördüm. Onu izlerken, Amber'ı yakından incelediğini fark ettim.

Arkadaşları da öyle yapıyordu ve yanılmıyorsam, içlerinden birkaçı bunu spekülasyon ya da öfkeyle değil, hayranlıkla yapıyordu.

Amber'a baktım ve onun Noah ile göz teması kurmaktan kararlı bir şekilde kaçındığını gördüm ve bir kadın olarak, ama aynı zamanda bir zamanlar genç bir kız olan biri olarak, onun orada olduğunu bildiğini anladım.

Noah'ı görmezden gelmesi fark edilmedi. Çenesinin sertleştiğini gördüm ve sonra bakışlarının bana döndüğünü gördüm.

Bir anlığına gözlerine baktım, sonra başka yere baktım, gülümsememi bastırdım ama "İşte benim kızım" diye mırıldandım.

Jake'in kolunu bana daha sıkı sarmasıyla bunu duyduğunu anladım. Amber omzunun üzerinden bakıp yana eğilerek gözlerime baktığında Jake'in bunu gördüğünü de anladım.

Ona göz kırptım. O da bana gülümsedi. Tüm vücudum hoş bir şekilde ısındı ve Jake beni yanına sıkıca çektiğinde daha da ısındı, kucaklaşmaya uyum sağlamak için hafifçe ona doğru dönmek zorunda kaldım.

"Kızıma iyi bak," dedi yumuşak bir sesle.

Ona baktım. "Evet, Jake. Ama sanırım ben ondan daha çok yararlanıyorum."

Nazik bakışları benimkini esir alırken, "O zaman yanılıyorsun, Slick," diye cevap verdi.

Dudaklarımı sıkıştırdım ve başımı çevirdim, çünkü hissettiğim sıcaklık o kadar yoğundu, o kadar güzeldi, hatta o kadar değerliydi ki, bu duyguya kapılıp yüzüstü düşmemek için yürümeye konsantre olmam gerekiyordu.

Olay, ilerlediğimiz mesafenin beş adım içinde gerçekleşti.

Ve olan şey, son derece çekici, uzun boylu, dolgun göğüslü bir kızıl saçlı kadın geçit törenimize yaklaşarak "Bebeklerim!" diye bağırmasıydı.

"Siktir," diye mırıldandı Jake.

O bizi durdururken hızla ona baktım. Artık mutlu görünmüyordu.

Ve onun gözlerinin baktığı yöne baktığımda, bizi durdurmasının sebebinin, Amber'e sıkıca sarılmak için üzerine atlayan ve Amber'in açıkça karşılık vermediği kadın olduğunu gördüm.

Kadın bunu fark etmemiş gibi görünüyordu, Amber'ı bırakıp hemen Conner'ı Ellie'den uzaklaştırıp ona da aynısını yaptı.

Kız kardeşi gibi değil, Conner kadına sarıldı, ama bana göre bunu sevgiden çok nezaketen yaptı ve o anda kadının Donna, Conner ve Amber'ın annesi olduğunu anladım.

O anda onu daha dikkatli inceledim ve kızına çok benzediğini, ancak onun çok daha kıvrımlı olduğunu fark ettim. Ve bu sonuncusu, Jake'in eski karısı Donna'nın büyük saçları ve *büyük... diğer şeyleri* olduğu gerçeğini hiçbir şekilde gözden kaçırmamı sağlamadı.

Donna'nın Jake'in eski karısı olmasının ve benim asla Jake'in karısı olamayacak olmamın sebebi tam da buydu.

Amber'a dönerek, samimiyetsiz bir şekilde dudaklarını bükerek, "Hiç aramıyorsun," dedi. Amber cevap veremedi, gözleri oğluna kaydı.

"Wayfarer's'ta görmeseydim, seni hiç göremezdim."

"Anne..." Conner başladı ama o anda iki şey oldu.

Birincisi, biraz uzakta duran ve olan biteni izleyen bir adam fark ettim.

Çok yakışıklıydı. Ayrıca oldukça gençti. Donna'yı benim yaşlarımda, daha genç değil, belki daha yaşlı olarak tahmin ederdim. Onunla birlikte olan adam

oturan adam, ona ait olduğunu düşündüren bir şekilde, otuzdan büyük olamazdı, ama daha genç de olabilirdi.

Ve yakışıklı olmasına rağmen, bir bakışta Jake gibi olmak istediğini anladım. O büyük adamın etkileyici duruşuna, özgüvenine, tavırlarına sahip olmak istiyordu, ama bu her zaman sadece bir arzu olarak kalacaktı. Jake'in sahip olduklarına sahip olmak için, onun olduğu adam olarak doğmak gerekiyordu. Bunu istemekle olmazdı. Öyle olana kadar, öyle *olacaktın*.

Diğer bir şey de, Donna'nın gözleri Jake ve bana kaydı, bakışlarını hızla ileri geri hareket ettirerek bizi (özellikle birbirimize sarılmış kollarımızı) süzdü ve sonunda Jake'e odaklandı.

"Jake," diye selamladı.

"Donna," diye cevapladı Jake.

Gözlerim Ethan'ın Jake'e yaklaşmakta olduğunu fark ettiğim anda, Donna'nın bakışları bana yöneldi.

"Bu Josie," Jake beni tanıttı ve gereksiz yere hafifçe sallayarak bahsettiği Josie'nin ben olduğumu belirtti.

"Evet, Lydia Malone'un torunu," dedi Donna, bakışları beni baştan aşağı süzerken.

"Evet," diye onayladım. "Ve siz de Conner ve Amber'ın annesisiniz. Tanıştığımıza memnun oldum."

Son cümle yalandı.

Çünkü o bir zamanlar Jake'i benim istediğim şekilde elde etmişti ve kıskandığımı itiraf etmeliyim. Bu duygudan gurur duymuyordum ama onu hissettiğimi inkar edemezdim.

Bu aynı zamanda bir yalandı çünkü o Jake'i terk etmişti ve ben onun bana ilişkilerinin sonu hakkında anlattıklarından, bunun onu incittiğini ve benim bundan hiç hoşlanmadığımı anlamıştım.

Bu bir yalandı çünkü çocuklarının hiçbir annelerinden bahsetmemişti ve en azından Amber'ın annesine ihtiyacı olduğu ve annesinin ona ulaşamadığı açıktı.

Bu ayrıca bir yalandı çünkü ne Conner ne de Amber onun yanında rahat görünmüyordu ve bu çok şey ifade ediyordu.

Ve son olarak, bu bir yalandı çünkü kendine bir ödül erkek arkadaş edinmiş ve ona tam da bu şekilde davranıyordu. Bu, çocuklarının rahatsız olmasının muhtemel nedenlerinden biriydi.

Genç bir erkek arkadaşı olması benim için önemli değildi. Herkesin kendi hayatına kendi karar vermesi gerektiği felsefesine sahiptim.

Ancak benim çocuğum yoktu, ama olsaydı, çocuklarımın benimle vakit geçirdiğim insanlar hakkında ne düşündüklerini çok önemserdim ve bu insanlar önemli olsaydı, bunu çocuklarıma iletmek ve onların bu insanların yanında rahat hissetmelerini sağlamak için elimden geleni yapardım.

Bu adam selam bile vermedi. Neredeyse hiç yaklaşmadı. Ve annem onu kimseye tanıtmadı.

O sadece
sergileniyordu.

Önemli değildi.

Donna çok çekici bir kadındı, ama onun kendisine bu şekilde davranmasına neden izin verdiğini anlamıyordum.

Bana başını salladı ve "Evet. Sen de" diye mırıldandı. Gözleri Jake'e kaydı. "İkinizin bir ilişki yaşadığını duydum."

Jake'in onu düzeltmesinin etkisine dayanmak için kendimi hazırladım, ama o bunu yapmayı sessiz kaldığında oldukça şaşırdım.

Kız çocuklarına dönerek, "Bu hafta sonu görüşebilir miyiz?" diye sordu.

"Meşgulüm anne," dedi Conner yumuşak bir sesle.

Annem bunu yorum yapmadan ve görünürde bir kızgınlık göstermeden kabul etti ve Amber'a bakarak sevgiyle kaşlarını kaldırdı.

"Ciddi misin?" Amber alaycı ve aynı zamanda inanmaz bir şekilde sordu.

Taylorlar Amber'ın etrafını sardılar ve ben bu hareketin anlamını anlayınca tekrar gerildim.

"Evet, tabii," dedi Donna, kızının ses tonunu veya tavrını anlamamış gibi. "Yarın kızlar gecesi yapabiliriz." Gülümsedi. "Pijama partisi."

Amber öfkeyle gözlerini kısarak "Cidden mi?" diye tekrarladı. Donna'nın yüzü şaşkınlıkla eridi ve o da "Evet, tabii" diye tekrarladı. "Seni bir aydan fazla görmedim," dedi Amber.

Bu uzun bir süreydi.

Kendi gözlerimin de kısıldığını

hissettim. "Şey..." diye başladı

Donna.

Amber elini uzattı ve "Lydie'yi kaybettik" dedi.

"Tatlım..." Jake sessizce başladı, kolunu benden çekerek gevşetti ve bunun kızına gitmek istediği için olduğuna emindim.

Donna'nın ifadesi yumuşadı ve nazıkçe, "Biliyorum, kızım. Aradım." dedi.

"Aradın," diye tükürdü Amber. "Bir kez."

"Ben..." Donna tekrar başladı.

Ama Amber tükürmeye devam etti. "Boş ver. Lydie'yi kaybettik ama Josie'yi kazandık. Lydie varken sana ihtiyacımız yoktu. Şimdi Josie var ve *yine* sana ihtiyacımız yok."

Donna şok olmuş gibiydi.

"Amber..." Conner sessizce, uyarıcı ama aynı zamanda yatıştırıcı bir sesle konuştu. Ama o anda Jake harekete geçti.

Bana gelince, zihnim savaş halindeydi. Onun söylediklerini hem çok sevdiğimi hem de nefret ettiğimi fark ettim.

"Hayır!" Amber, babasını kaybettikten sonra Ethan'ın bana yaklaştığını hissettiğimde bağırdı. Amber, babasına elini uzattı, ben de Ethan'ın omzuna parmaklarımı doladım. "Hayır," diye tekrarladı ve Jake hareket etmeyi bıraktığında elini indirdi. "Ben iyiyim. Her şey yolunda. Her şey yolunda. Her zaman yolunda, çünkü öyle olmak zorunda."

Sonra yüzü parçalanınca bunun kesinlikle doğru olmadığını kanıtladı ve geç kalmış bir şekilde dönüp uzaklaşarak bunu gizlemeye çalıştı.

Taylor ailesi onun peşinden koştu.

Ellie, Conner'a bir bakış attı, Conner, Ellie'ye başını salladı ve Ellie de onun peşinden koştu.

Jake Donna'ya döndü, sonra dört adım yana doğru çekildi ve bizim sahnemiz yüzünden engellediğimiz, o ana kadar fark etmediğim, ayrılan seyircilerin trafiğinden çıktı.

Hareket ederken Donna'nın kolunu tuttu ve onu da yanında sürükledi.

Ana yoldan bu dramayı uzaklaştırmak dışında ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden Ethan'ı da yanıma alıp onlarla birlikte yürüdüm.

Donna'ya ait olan sessiz adam, iki adım yana doğru hareket ederken tek kelime bile etmedi. Jake'in Donna'nın koluna dokunduğuna da hiç aldırmış etmedi.

Son olarak, Conner da bizimle birlikte hareket etti, gözleri anne ve babasına dikilmişti.

Jake'in yüzüne bir bakış attığımda, duygusal bir durumun önemli ölçüde kötüleşeceği hissine kapıldım.

"Şimdi değil," diye Jake'in homurdandığını duydum, "ama seyirci olmadığında, sen ve ben konuşmalıyız."

"Jake..." diye başladı, hala sarsılmış ama aynı zamanda şaşkın bir ifadeyle ona bakarak, ve ben bu şaşkınlığın nasıl olabileceğini hayal edemiyordum.

Kızını bir aydır görmemesinin yanlış olduğunu bilmesi gerekiyordu. "Kapa çeneni," diye kesti ve Conner'a baktı. "Josie'yi ve kardeşini al al ve Amber'ı bul."

"Benim de ona söyleyeceklerim var," diye cevapladı Conner. Oh hayır.

Bu durumdan kurtulmak için Ethan'ın omzuna baskı uygularken, Jake "Kardeşini ve Josie'yi buradan çıkar" diye emretti.

Conner babasını görmezden geldi ve annesine baktı. "Ona ihtiyacın var."

"Tatlım..." Donna yine konuşmaya başladı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Conner onu keserek, "Kıçını kaldırmam lazım anne, hem de hemen, yoksa onu sonsuza kadar kaybedeceksin," dedi.

Bunun üzerine Donna'nın ağzı açık kaldı ama Conner konuşmasını bitirmişti. Bana ve Ethan'a döndü ama gözleri beni kesip geçtikten sonra kardeşine baktı.

"Hadi, Eath," dedi, elini uzattı. Ethan ona koştu.

Conner sonra bana baktı. "Babamla kal," diye emir verircesine söyledi ve sonra kardeşinin elini tuttu ve gittiler.

Jake'e baktım.

Jake, Donna'ya somurtuyordu.

"Umarım senin için yapar," dedi ölümcül bir sessizlikle, başını hala hiçbir şey söylemeyen adama doğru çevirerek. "Gerçekten umarım yapar. Çünkü sana verdiği şey, sen lanet olası bir an önce farkına varmazsan, kaybettiğin şeyin değerinde olmalı."

Donna bir şey söylemek için ağzını açtı ama bu sefer Jake bana doğru yaklaşıp, yine kolunu omuzlarıma dolayarak beni stadyumdan çıkan hafif trafiğe doğru sertçe yönlendirmeden önce tek kelime bile edemedi.

Jake'in öfkesi bizi ateşli bir kavrayışla sarmış olduğundan, ona düşüncelerini toparlaması için biraz zaman tanımam gerektiğini hissettim.

Onun ruh hali (hiç de) düzelmediğinde, cesaretimi toplayıp "İyi misin?" diye sordum.

"O iyi bir kadın," diye garip bir cevap verdi. "Şaka yapmıyorum, Josie. O çocuklarını seven iyi bir kadın. Bunu biliyorum. O yüzden onun bu hevesini anlamıyorum."

Dikkatlice (*çok* dikkatlice) ona hatırlattım: "Sen de evliliğini sona erdiren onun bu davranışını anlamamıştın."

Kolunu bana sıkıca doladı. "Evet. Bu Tanrı'nın gerçeği. Kahretsin, ama o kadın iletişim kurmayı öğrenmeli. Ve Con haklı. Ayrıca kıçını da kaldırması lazım."

Çok az şey bilsem de, gördüğüm kadarıyla o ve Conner haklıydılar.

Bu yüzden, "Gerçekten" diye fısıldadım.

"Kızım zor bir gece geçirdi," diye mırıldandı, sesi duyguyla daha alçak ve derinleşti.

Ona baktım ve gözlerinin bir şeye odaklandığını gördüm, ben de o yöne baktım ve Amber'ı Jake'in kamyonetinin yanında kardeşleri ve arkadaşları tarafından çevrelenmiş olarak gördüm.

Hâlâ fısıldayarak, "Öyle" diye onayladım.

Jake biraz ileride durdu ve bana baktı. "Eath'i eve bırakacaktım, çünkü Amber ve Taylorlar maçıtan sonra bu gece orada kalacaklardı. Sonra senin evine gelip seninle takılacaktım. Ama kızım için evde olmam lazım."

Benimle takılmak istemesini sevdim ve takılırken yapabileceğimiz birçok şey aklıma geldi. Asla yapmayacağımız şeyler.

Yine de, aydınlık odada tekrar bir içki içip sessizce sohbet etmek bile çok hoş olurdu.

Ama haklıydı. Kız arkadaşının yanında olması gerekiyordu. Başımı salladım.

Sonra kendimi "Hala kremalı puflarım var" derken buldum.

Jake kaşlarını çattı. "Bir daha söyler misin?"

"Şey," diye açıklamaya başladım. "Kadınlarla biraz tecrüben var, bu yüzden kadınlar zorluklarla karşılaştıklarında yiyeceklerin sakinleştirici etkisi olduğunu muhtemelen biliyorsundur. Yiyecekler ve arkadaşlar. Taylorlar, Conner ve kız arkadaşı, Ethan, sen... hepiniz Lavender House'a gelebilirsiniz çünkü bol miktarda kremalı pufum var ve hala çok lezzetliler."

Bunun üzerine Jake'in yüzü yumuşadı ve "Böylece kızıma da bakabilirsin" dedi.

Evet.

Böylece Amber'e de göz kulak olabilirdim.

Hiçbir şey söylemedim.

Yine hareket etmeye başladık ve o, "Kremalı puflar olsun, Slick" diye mırıldandı. Kremalı puflar olsun.

Ve böylece kendimi daha iyi hissettim.

Sadece kremalı puflar, arkadaşlar ve ailenin Amber'a da aynı hissi vereceğini umuyordum.

Onikinci Bölüm

Derimden Çıkmak

Ertesi sabah, bornozum ve geceliğimle mutfakta dolaştım ve doğruca kahve makinesine gittim. Makineyi çalıştırmak için düğmeye bastım ve hemen gürültüyle çalışmaya başladığını duydum. Sonra bir kupa indirdim, bir paket tatlandırıcı aldım ve süt almak için buzdolabına gittim.

Sütü, bekleyen bardağın yanındaki tezgahın üzerine koydum, tezgaha sırtımı döndüm ve ona yaslandım, gözlerimi gri gökyüzüne ve fırtınalı denize çevirdim.

Bütün bunları gülümseyerek yaptım.

Gülümserken yaptım çünkü dün geceki kremalı puflar işe yaramıştı.

Taylor'ların Amber ile birlikte Lavender House'a (defalarca) gittiklerini ve geri gelme fırsatı buldukları için mutlu olduklarını öğrendim. Ayrıca Ellie'nin hiç gitmediğini ve her zaman bu evi görmek istediğini (ve *çok sevdiğini* - onun sözleri, onun vurgusu) öğrendim.

Akşamın sonunda, hepimiz büyükannemin mutfak masasının etrafında toplanmış, kremalı pufları ve sıcak kakaoyu yemiştik ve Amber ve Ellie dahil herkes, bizi eğlendirmek için kararlı görünen Ethan'ın absürt sohbetine gülerek katılmıştı. Ve başarmıştı.

Ben de gülümseyerek manzarayı inceledim, çünkü gece sonunda sona erdiğinde ve hepsini kapıya kadar geçirdiğimde, Jake en son ayrılan kişi oldu.

Kapıya ulaştığında durdu ve başını eğdi, gülümseyen dudakları yanağıma değmedi, yükselen eli saçımı çekip at kuyruğumu çekmedi (çünkü at kuyruğum yoktu, saçımı ensemelede topuz yapmıştı).

Hayır, bunun yerine, gülümseyen dudakları *benim* dudaklarıma dokundu ve elini kaldırıp çenemi kavradı.

Elbette, bu sadece sevgi dolu bir dokunuştı, ama o kadar hoştu ki, dudaklarımda şimdiye kadar aldığım hiçbir öpücükten daha hoş bir karıncalanma hissi bıraktı. Daha ateşli öpücüklerden bile (ve şunu söylemeliyim ki, Dee-Amond muhteşem bir öpüşücüydü ve bu dokunuş Amond'un öpücüklerini bile geride bıraktı).

Bunu o kadar sevdim ki, kendime bir an daha hayal kurma izni verdim. Sadece bir an. Ve kendime o anı verdim.

Sadece bir tane.

Ama çok, *çok* güzel bir andı.

Başını kaldırdığında, "Bu gece mürettebatıma çok iyi baktın, sana The Eaves'te bir akşam yemeği daha borçluyum" diye fısıldadı.

Onunla Hades'te piknik yapardım.

Bunu ona söylemedim.

"Gerek yok, Jake" diye cevap verdim.

"Hayır, gerekli," diye cevapladı, beni bırakmadan önce çenemi nazikçe sıktı ve "Görüşürüz, Slick," diye mırıldandı ve gitti.

Açık kapıda durup tüm arabalar uzaklaşırken el salladım.

Ve sıcak kakao ve kremalı pasta ile karnımı doyurup, Jake'in dudaklarının benim dudaklarımdaki fısıltısıyla yatağa girmiştim ve bir bebek gibi uyumuştum.

Şimdi, günümü planlamam gerekiyordu.

Seradaki bitkilerin bakımı gerekiyordu. Muhtemelen miras vergileriyle ilgilenmem gerekeceğinden, bir muhasebeci tutmak için araştırma yapmam gerekiyordu. Ayrıca Wayfarer's dışında bir markete gitmem gerekiyordu, çünkü Ethan'ın iştahı o kadar büyüktü ki, evdeki tüm yiyecekleri yiyip bitirirdi ve yiyeceklerinin gurme olup olmadığı umurunda bile değildi.

Ama tüm bunlardan önce, Lavon Burkett'in adamlarını aramam ve sahne arkası geçiş kartları almam gerekiyordu.

Ve o gece Jake'in dövüşünü izlemem gerekiyordu, bu yüzden oraya gitmek için arenanın yerini bulmam gerekiyordu.

Bu düşünceyle, kasap tezgahındaki çantamdaki telefonum çaldı. Ona doğru gittim, çantamdan telefonumu çıkardım ve ekranda Henry'nin aradığını gördüm.

Telefonu açtım, kulağıma götürdüm ve "Merhaba Henry" diye selamladım. "Merhaba tatlım" diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Nasılsın?"

"Harika," dedim, kahveye geri dönüp bir fincan hazırladım ve tekrar tezgahın başına geçtim, gözlerimi pencereden ayırmadan, kahvemi yudumlarken önceki günün olaylarını anlattım (Jake'in dudaklarımdan öpüşmesi ve bütün gün rol yaptığım kısmı *hariç*).

Konuşmam bittiğinde, bir an sessizlik oldu, sonra Henry, "Bu Jake ve çocuklarına yakınlaşıyor gibisin" dedi.

"Hepsi çok sevimli," dedim onaylayarak.

Bir an sessizlik oldu, sonra dikkatlice sordu: "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin, tatlım? Çocuklar birine bağımlı hale gelebilir, özellikle de senin gibi birine ve özellikle de senin gibi birini bulurlarsa ve anneleri yoksa. Böyle bir durumda, sonunda kendilerini terk eden başka bir kadına, özellikle de iyi bir kadına ihtiyaç duymazlar."

Henry'nin sözleri üzerine, yavaşlamak ve mümkün olduğunca ışık odasından çalışmak istediğimi ve bu nedenle Jake'in çocuklarının beni daha sık göreceklerini henüz açıklamadığımı fark ettim.

Ama Henry beni her zamankinden çok daha az görecekti.

Bu, şu anda memnun olduğum ruh halimde uğraşmak istediğim bir şey değildi.

Bu yüzden uğraşmamaya karar verdim.

"Eh, günümüzde çeşitli şekillerde iletişim kurmak zor değil ki, Henry," dedim, biraz yanıltıcı ama aynı zamanda yönlendirici bir şekilde, yani *ona*, onunla olmasa bile onun için çok şey yapabileceğimi anlamasını sağlayarak (bu konuyu açmaya karar verdiğimde yolumu açmak için).

"Doğru," diye mırıldandı.

Konuyu değiştirdim. "Peki ya sen? İyi misin?"

"Beni tanıyorsun," diye cevapladı ve ben de tanıyordum. Bu, çok çalıştığı ve çok sosyalleştiği anlamına geliyordu ve ben sormadım ama muhtemelen son sevgilisi bir ara İtalya'ya gelmişti ve bu yüzden başka şeyler de yapıyordu.

"Yakında Paris'e gideceksin," dedim.

"Evet," diye onayladı.

"Daniel spor yapıyor mu?" diye sordum.

"O sen değilsin," dedi Henry, gerçekten cevap vermeden, ama söylediği şey oldukça doğrudu.

"Doğru," diye onayladım, tam o sırada ev telefonu çaldı.

Kahve fincanımı bırakıp telefona doğru yürüdüm ve "Bir dakika bekleyebilir misin? Büyükanнемin telefonu çalıyor" diye sordum.

"Tabii ki, tatlım," diye cevapladı.

"Muhtemelen bir saniye sürer," diye onu temin ettim. "Hemen dönerim."

"Burada olacağım," dedi, daha önce hiç duymadığım tuhaf bir nezaket, derinlik ve katılık karışımıyla.

Ancak aklım Henry'de değil, çalan telefonda olduğu için buna aldırmadım, kulağımdan cep telefonumu çıkardım ve duvardaki yuvasından telefonu aldım.

"Lavender House."

"Josephine?"

Arayan Arnold Weaver'dı.

Bay Weaver'ın araması her anlama gelebilir ve bu anlamların bir kısmı çok kötü olabilir diye kalbim sıkıştı ve zorla kendimi zorladım: "Bay Weaver."

nadasınız?"

"Arnie, Josephine, sana sürekli söylüyorum, lütfen bana Arnie de." "Tabii ki," diye mırıldandım.

"Dinle, çocukları aradım ve hepsi bu hafta sonu geliyorlar, böylece Eliza'nın epey arkadaşı olacak."

Bunu iyi bir haber olarak almadım.

Ayrıca ne demek istediğini de anladım.

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle. "Sen ve Eliza çocuklarınızın eve gelmesinin tadını çıkarın."

"Teşekkürler, Josephine. Seni ararım, eğer..." Durdu ve uzun bir süre sonra devam etti. "Seni sonra ararım. Bir süre ofise gitmeyeceğim, böylece sabahlarını boşaltabilirsin."

Bunu da anladım.

"Tabii ki. Aramanızı bekleyeceğim. Eliza'ya sevgilerimi iletin lütfen."

"Tamam. Hafta sonunu keyifle geçir, Josephine," dedi ve sesinden, çocukları eve gelse de, kendisinin aynı şeyi yapamayacağını anlayabiliyordum.

Yine de ona, "Sen de aynısını yap, Arnie" dedim.

"Kendine iyi bak, Josephine ve" —bir başka ağır bir duraklama— "teşekkür ederim. Eliza ziyaretlerini dört gözle bekliyor. Sadece çocuklar ve torunlar yüzünden..." diye ekledi.

Hemen onu teselli etmek için, "Anlıyorum. Yakında görüşürüz" dedim. "Yakında görüşürüz. Hoşça kal, Josephine."

"Kendine iyi bak, Arnie."

O telefonu kapattı ve ben de Jake ile konuşmam gerektiğini düşünerek telefonu yerine koydum.

Hemen.

Buna ihtiyacım vardı çünkü Eliza'nın hızla kaybolduğunu biliyordum. Arnie'nin çocuklarını ona bakmaları için çağırdığını biliyordum çünkü zaman kıstıtlı ve bu yüzden çok değerliydi. Hazırlandığını biliyordum. Ve benim de hazırlanmam gerektiğini biliyordum ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de, bunu yapmanın en iyi yolunun Jake'in sesini duymak olduğunu kesin olarak anlıyordum.

Ne yazık ki, onu bu bilgiyle sıkıştırıramazdım. Bir boksörün dövüşe hazırlanmak için ne yapması gerektiğini çok az biliyordum, ama ölmek üzere olan bir kadının ölümünün yaklaştığını bilmesinin, onu tanımıyor olsa bile, onun için iyi olmayacağını düşündüm.

Henry'nin cep telefonumdan aradığını duydum ve başım hafifçe sallandı.

Onun hatta olduğunu tamamen unutmuştum.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Henry."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Ona Eliza'dan bahsetmek istemedim. Onun bana vereceğini bildiğim güven, şefkat, düşünceli davranış ve endişesini istemiyordum.

Jake'inkini istiyordum.

"Uh... evet," yalan söyledim. "Sadece büyükannemin bir arkadaşı arıyor." Neyse ki, bu bir yalan değildi. "Dinle, kapatmam lazım. Hala geceliğimle duruyorum ve bugün yapmam gereken bazı işler var."

"Tamam tatlım," diye cevapladı ve sonra biraz garip bir şekilde sordu, "Bütün hafta sonu Lavender House'da mı kalacaksın?"

"Tabii ki Henry. Başka nerede olacağım ki?" diye cevap verdim.

Yani, Jake (ve Mickey) dövüşünü izlemek için arenada olmadığı zamanlarda (çoğunlukla) orada olacaktım.

Ancak bunu ona söylemedim.

"Sadece kontrol ediyordum," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle,

"Sonra konuşuruz." "Tamam, Henry. Yarın konuşuruz."

"Konuşuruz. Hoşça kal

tatlım." "Hoşça kal

Henry."

Dinlemeden

dinlemeden

dinlemeden

onun bağlantıyı

ben

başardım

kendi

kendi

ve

hemen telefonumu aşağı kaydırıp Jake'in numarasını tuşladım.

İki kez çaldıktan sonra "Slick" diye cevap verdi.

Nefes aldım ve "Merhaba Jake" diye selamladım.

"Sabahın nasıl?" diye sordu.

"Harika," diye yalan söyledim. "Amber ve Conner nasıl?"

"Con henüz uyanmadı," dedi. "Ellie'yi bıraktı ve sonra muhtemelen sabaha kadar telefonda konuştular. Amber iyi görünüyor ve bunun sebebi, bu gece Taylor'da yatıya kalmasına izin vermem olabilir."

"Erkek Taylor mı, kız Taylor mı?" diye sordum.

"Erkek Taylor ve bunun en önemli özelliği, onların oynaması için daha iyi bir makyaj koleksiyonuna sahip olması. Kız Taylor'ın daha iyi bir gardırobu var ama Amber'ın bedeninde değil, bu yüzden o kadar eğlenceli değil."

"Ah," diye mırıldandım, sesimde bir gülümseme vardı, dudaklarımda da bir gülümseme. "Bu yüzden mi aradın?" diye sordu.

"Şey... hayır," diye cevapladım.

Sesi daha alçak ve tatlı bir tona büründü ve "Neden aradın, bebeğim?" diye sordu.

"Şey, sadece sana şunu söylemek istedim... Bilmiyorum. Kavga etmeden önce birine ne söylenir? Muhtemelen "bol şans" denmez.

Onun kıkırdamasını duydum, "Hayır. Öyle denmez." "Ne dersen de, ben öyle demek istedim."

"Onu patakla, mahvet, nakavt et, yere ser... Bunlar genelde söylenenler," diye beni bilgilendirdi.

"Peki, hepsini yap," diye cesaretlendirdim.

O, "İyi şanslar da işe yarar" demeden önce bir kez daha güldüm. "O zaman iyi şanslar" dedim.

"Şanssız olamazsın, ring kenarında oturup dövüşümü izliyorsun."

Onun sözleri içimi ısıtırken, duvardaki telefona göz kırptım.

Ve bu sıcaklık içimi kaplarken, onun ne kadar harika olduğunu sevdiğim kadar, onun biraz *daha az* harika olmasını dilemeye başladığımı fark ettim. Jake'in bu kadar harika olması, onun gerçekten olmasını istediğim kadar harika olduğunu deneyimleyebileceğim bir dünyada yaşadığımı iddia etmeme engel oluyordu.

Benim cevap vermememi umursamıyor gibiydi, çünkü sorusuna devam etti: "Bu sabah Weavers'a gidiyor musun?"

"Şey, um..." Kahretsin! Neden yalan söylemek bu kadar zor geliyordu? "Arnie bu sabah aradı ve gelmememi istedi. Çocukları bu hafta sonu ziyarete geliyor ve bu yüzden Eliza'nın zaten yeterince misafiri var ve Arnie'nin ofise gitmek isteyeceği şüpheli," diye kendimi açıklarken buldum.

Buna sessizlikle karşılık verildi. Sonra "Siktir" dediğini duydum.

Weaver çocuklarının ziyaretinin nedenini anlamıştı.

"Üzgünüm, Jake," dedim sessizce. "Sana söylemek istemedim. Bu tür bir haberle bu akşamki dövüşünden dikkatini dağıtmak istemedim. Onları tanımadığını biliyorum ama benim için endişeleniyorsun ve..."

Beni keserek, "Ne olursa olsun, bebeğim, aklında bir şey varsa, onu unutman gerek, bana söyle. Holyfield ile dövüşecek olsam bile umurumda değil, bilmek istiyorum" dedi.

Evet, o bu kadar harika olmasaydı çok daha kolay olurdu. "Bu haberle başa çıkabiliyor musun?" diye sordu Jake.

"Hayır," diye fısıldadım, yine dürüstçe.

"Arkadaşı ihtiyacın var mı?" diye devam etti. İhtiyacım yoktu. Ben iyiyim.

Bu, istemediğim anlamına gelmiyordu.

Ama Jake'in maçı vardı, bu yüzden bunu istemedim.

"Hayır, Jake. Bugün yapacak çok işim var. Bir kez başladığımda, aklımdan başka şeyler geçecek. Sonra da bu akşam senin etkinliğini dört gözle bekleyeceğim. Ben iyiyim."

"Emin misin?" diye ısrar etti. "Eminim," dedim.

Bir an cevap vermedi, sonra "Tamam, bebeğim. Emin olamazsan ararsın, tamam mı?" dedi.

Evet, tabii.

O bu kadar harika olmasaydı her şey *çok* daha kolay olurdu. "Tamam, Jake," diye kabul ettim.

"Kahretsin," diye mırıldandı aniden, sonra bana, "Con uyanmış galiba. İşe gitmeden önce onunla konuşmak istiyorum. Seni bırakmam lazım," dedi.

"Sorun değil. Ben, şey... akşam görüşürüz."

"Görüşürüz, Slick. Görüşürüz."

"Evet, Jake. İyi şanslar ve... onu mahvet."

Bu sözüm üzerine yine güldü ve "Söz veriyorum, Josie. Görüşürüz, tatlım."

"Görüşürüz,
Jake."

Henry'nin aksine, telefonu kapatmadan önce onun kapattığını duymayı bekledim.

Kupama geri döndüm, kahvemi yudumladım ve kararlı bir şekilde gözlerimi büyükannemin serasındaki bitkilere ve otlara çevirdim.

Oraya girmem gerekiyordu. Ve bunu yapmam gerekiyordu çünkü onların ilgilenilmesi gerekiyordu. Ama aynı zamanda Eliza Weaver, Arnie Weaver ve çocuklarının ziyaretinin nedenini aklımdan çıkarmak için de bunu yapmam gerekiyordu.

Ama en çok da Jake Spear'ın ne kadar harika olduğunu ve onun biraz daha az harika olmasını ne kadar istediğimi aklımdan çıkarmak için oraya girmem gerekiyordu.

* * *

Sera'da çalışırken ev telefonu tekrar çaldı.

Tahmin ettiğim gibi, iki hafta sonra Boston'da yapılacak olan Bounce konserine backstage geçiş kartları almayı başarmıştım. Bunu, arayarak yaptım.

Bounce'un menajeri, grupla konuşmadan önce "Sorun değil, Josephine. Malone partisini listeye ekleyeceğiz ve sana ihtiyacın olduğu kadar geçiş kartı vermeleri için talimat vereceğiz" dedi.

Bu bilgiyi Jake'e mesaj attım ve o da "Anladım, Slick" diye cevap verdi. Bu bilgiyi Amber'a da mesaj attım ve Taylor'larla paylaşmasını, böylece ebeveynlerine teyit ettirebilmelerini söyledim. Onun cevabı garip bir şekilde "SQUEEEEE!!!" oldu.

Seraya gidip işe başladım ama Jake'i aklımdan çıkarmak kolay olmadı, bu da şaşırtıcı değildi. Yine de o geceki dövüşüne gitmek ve daha da önemlisi ne giyeceğimi düşünmek gibi daha kolay şeylere odaklanmayı başardım.

Hiç dövüşe gitmemiştim. Ne giymenin uygun olacağını bilmiyordum.

Telefon çalmaya başladığında aklımdayken tam da bunu düşünüyordum.

Makasımı bırakıp telefona gittim, parmaklarımdan küçük kuru kekik yapraklarını silkeledim. Telefonu aldım ve kulağıma götürdüm.

"Lavender House," diye selamladım. "Josephine?"

"Evet?"

"Ben Rahip Fletcher."

Biraz şaşıarak, kalçamı tezgaha dayadım ve "Merhaba, Reverend Fletcher. Bugün nasılsınız?" dedim.

"İyiyim Josephine, sorduğun için teşekkürler," diye cevapladı. "Zamanını fazla almak istemem ama Eliza Weaver'a baktığını ve Ethan Spear'ı okuldan aldığını duydum."

Bunu bilmesine şaşırmadım. Magdalene küçük bir kasabaydı ama haberler küçük kasabalarda bile hızlı yayılırdı.

Asıl şaşırtıcı olan, onun telefon edip bu konuyu açmasıydı.

"Evet, Reverend, öyle," diye onayladım.

"Bu, bir süre Magdalene'de kalmayı planladığınız anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Evet, öyle," dedim.

"Bu harika bir haber. Ruth ve ben sizi ayinlerde görmekten mutluluk duyarız ve belki bir akşam yemeğe bize katılırsınız."

Hizmetler muhtemelen benim gündemimde olmayacaktı. Fletcher'ları oldukça sevmeme ve elbette büyükannemin torunu olarak Tanrı'ya inanıp O'nu onurlandırmama rağmen (çoğunlukla), hizmetler genellikle erken saatlerde gerçekleşirdi. Jake ile egzersiz yapmak için erken uyanırdım

Jake ile egzersiz yapmak için uyanırdım, ama vaaz dinlemek için giyinip kuşanmak hoşuma gitmezdi.

Akşam yemeği güzel olurdu

ama. "Bu çok hoş olur," dedim.

"Başka bir nedenle de arıyorum," dedi.

"O da ne?" diye sordum, o başka bir şey söylemeyince. "Pearl

Milshorn'u tanıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki," dedim. "O, büyükannemin en yakın arkadaşlarından biri."

"Evet, muhtemelen oğlunun Portland'da, kızının Bar Harbor'da ve torunlarının da her yere dağılmış olduğunu biliyorsundur. Haftada birkaç kez ona market alışverişinde ve temizlikte yardım eden insanlar var ve Ruth ya da cemaatimden biri pazar sabahları onu kiliseye götürüyor ama pek ziyaretçisi olmuyor. Ayrıca yürüme aparatıyla yürüyor, bu yüzden kolayca hareket edemiyor. Lydia mümkün olduğunca haftada bir kez onu ziyaret ediyordu, ya da Pearl Lavender House'a geliyordu. Büyükanneniz öldükten sonra oldukça yalnız kalacağından ve..."

Onu keserek, bunu kendim düşünemediğim için kendimi çok kötü hissettim. Magdalene'de olduğumdan beri Pearl telefon etmişti ve büyükannemin cenazesinde bana sarılan birkaç kişiden biriydi. O zamandan beri onu hiç düşünmemiştim, ama büyükannemi ziyarete geldiğimde Pearl'ü görmemek nadirdi, geçip giderken bile.

Onu düşünmeliydim.

Bu yüzden sözünü kesip, "Uğrayacağım. Onu kontrol edeceğim. Bir ihtiyacı var mı, düzenli ziyaretçileri kabul ediyor mu diye bakacağım" dedim.

Bunu söyledim ama Ethan'ın yaşlıları (ve hemen hemen herkesi) oldukça sevdiğini düşündüm. Pearl'ü ziyaret etmekten ve onu tanımaktan hoşlanabilir ve onun da bundan hoşlanacağını biliyordum. Aslında, büyükannemin en yakın arkadaşı olduğu için, onu zaten tanıyor olabilir.

"Bu harika olur, Josephine. Teşekkür ederim," dedi Reverend Fletcher.

"Benim için bir zevk. Aklımda çok şey vardı, daha önce uğramalıydım," dedim ona.

"Şu anda yapıyorsun," diye hatırlattı bana.

Gerçekten de öyleydim.

"Yarın ayinde görüşürüz?" diye sordu. Bu şüpheliydi.

Yine de, "Elimden geleni yapacağım" dedim.

"Belki Spear ve çocuklarını da getirebilirsin," diye önerdi.

Görünüşe göre sadece Pearl Milshorn'un ruhunu korumakla kalmayıp, belki de bir (veya birkaç) ruhu kurtarmak niyetindeydi.

"Jake ile konuşacağım," diye cevap verdim ve bir papaza yalan söylemek istemediğim için, en azından Jake'e bundan bahsetmeye karar verdim. Jake hayır derse, hayır derdi, ama ben Tanrı'nın adamına yalan söyleyerek günah işlemiş olmazdım.

"Harika," dedi. "Ruth'a o akşam yemeği için seni aramasını söyleyeceğim. Kendine iyi bak, Josephine."

"Siz de, papaz bey."

Telefonu kapattık ve telefonu yerine koyduğumda, Pearl'ün numarasını bulup onu aramayı düşünürken, aklıma hemen Dee-Amond geldi.

Ve Amond'a atladı, çünkü Amond benim önceki ikilemimin cevabını biliyordu.

Bu nedenle, Pearl'ün numarasını buldum ve onu selamlayıp Salı öğleden sonra bir buluşma ayarladığımda onun sevincini duyunca kendimi daha da suçlu hissettim.

Sonra telefonu yerine koyup cep telefonumu aldım ve Amond'u aradım.

"Güzel," diye selamladı.

"Merhaba Amond. İyi misin?"

"Yorgunum, kızım. Dün Paris'e vardım ve yolculuk beni mahvetti," diye cevapladı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, onun acısını hissederek. Sayısız kez jet lag yaşamıştım ve bu hiç de keyifli bir şey değildi.

"Neden aradın?" diye sordu, ben başka bir şey söylemeyince. "Bir tavsiyeye ihtiyacım var," dedim.

Bir an sessizlik oldu, sonra garip bir şekilde dikkatli bir şekilde "Ne konuda tavsiye?" diye sordu.

"Şey, bu akşam bir boks maçına gideceğim," dedim. Tamamen sessizlikle karşılandığım için devam ettim, "Ve ne giyeceğimi bilmiyorum. Maçlara gittiğini söylediğini duymuştum ve bana uygun kıyafet konusunda tavsiyede bulunabileceğini düşündüm."

Bir süre sessizlikten sonra, "Dövüşe mi gidiyorsun?"

"Bir tane değil, birkaç tane. Burada bir lig var ve maçlar bütün gün sürüyor. Ama zamanlamayı öyle ayarlamayı umuyorum ki sadece iki tanesine katılmam gerekecek."

"Bir dövüşe mi gidiyorsun?" diye tekrarladı, bu sefer soru şeklinde değil.

"Evet," diye cevapladım.

Bu da yine sessizliği getirdi, sonra, "Peki neden dövüğe gidiyorsun, güzelim? Bu tam olarak senin tarzın değil."

"Dövüşçüler benden rica etti," dedim.

"Dövüşçüler... çoğul mu?" diye sordu.

"Evet."

"Her iki rakip de mi?" Oh, hayır.

Ne Jake ne de Mickey bana rakiplerinin kimler olacağını söylememişti ve ikisi de ağır siklet sınıfında dövüşüyordu.

Umarım birbirleriyle dövüşmüyorlardır.

Tabii ki, eğer öyleyse Jake'in kazanmasını isterdim. Ne yazık ki, Mickey'nin de kaybetmesini istemezdim. En çok da, birbirlerine vurmalarını izlemek istemiyordum.

Evet, birbirleriyle dövüşmemelerini umuyordum.

"Hayır," gerçek cevabı bilmediğim için ona gerçek cevabı değil, umudumu söyledim. "Sadece iki farklı dövüşçü."

Buna o, eğlenmiş gibi mırıldandı: "O benim Josephine kızım, birkaç haftadır orada, Maine'i buzuyla ateşe veriyor."

Kaşlarımla çatıldığını hissettim. "Anlamadım?"

Tekrarlamadı ya da açıklamadı, merakla "Bu iyi olacak" dedi.

"Ne iyi olacak?" diye sordum.

"Hiçbir şey, güzelim. Birdenbire Maine'e gidip olan biteni görmek için canım çekti."

O zaman gülümsedim, ama onu hala tam olarak anlamamıştım.

Ancak, onun ziyareti düşüncesi çok hoşuma gitmişti.

"Bu çok hoş olur, Amond. Lavender House'da benimle kalabilirsin, yeterince yerim var. Boks sevdiğini biliyorum ve yerel halk da boksu çok seviyor gibi görünüyor. Gençler bile boks yapıyor. Benimle bir maça gidebilirsin."

Aslında daha fazla maça gitmek istemiyordum (hiç istemiyordum) ama Amond ile vakit geçirmeyi seviyordum ve onun hoşlandığı şeyleri yapmak istiyordum, bu yüzden ısrar ederse giderdim.

"Senin için işler oldukça yoğun olacak galiba, kızım," dedi yine garip bir şekilde. "Ama bunu düşüneceğim, sana haber veririm. Maine'e gitmeden önce çekmem gereken bir video var."

Bunu nasıl unutabilirdim? "Tabii ki," diye cevap verdim.

"Ne giyeceğın önemli değil. Sen giydiğın her şeyi yakıyorsun," diye devam etti ve bunu çok nazik bir şekilde yaptı. "Ama kendini süsle. Bir dövüşçü bir kadına dövüşüne gelmesini ister, onu ring kenarında görür, kadın buz gibi ve çok seksi görünürse, onu etkilemek isteyeceğı için bu ona ciddi bir güç verir."

Bunun Jake'i motive edeceğini sanmıyordum ama Mickey'i motive edeceğini hissediyordum.

"Giyinelim o zaman," diye kabul ettim.

O, "Eğlenmene bak, Josephine" demeden önce, alçak ve çekici kahkahasını duydum. "Eğleneceğım, Amond," diye onu temin ettim, ama kendimden emin değildim. Yine de,

giyinmek her zamanki gibi eğlenceli olurdu.

"Başka bir şeyin yok mu?" diye sordu, sesi daha alçak ve daha tatlıydı.

"Bazen iyi hissediyorum," diye sessizce cevap verdim. "Ama büyükannemin iyi arkadaşları var ve bana bakıyorlar."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Ginny ile konuşacağım. Maine'e gitmem için işleri biraz kolaylaştırıp kolaylaştırmayacağını soracağım. Sana haber veririm."

"Tamam, Amond. Umarım olur ve o zaman görüşürüz." "Ben de, kızım. Görüşürüz."

"Görüşürüz, Amond."

Telefonu kapattık ve ben seraya geri dönüp bitkileri bitirdim, zihnimde gardırobumu gözden geçiriyordum.

Los Angeles'taki arkadaşım Dakota'yı aramam gerekebileceğini düşündüğüm anda mükemmel kıyafeti buldum. Ondan havuz evine gidip birkaç kutu ayakkabı, giysi ve aksesuar hazırlamasını isteyecektim.

Onlara ihtiyacım olacaktı.

Bunu o gün yapmam gerekenler listesine ekledim, makası aldım ve o gün yapmam gereken işlere koyuldum.

Sonunda hepsini başardım.

Ne yazık ki, bunu başarmış olsam da, Jake hakkında fazla düşünmemeyi başaramadım.

Bir gün bu dürtüyü yenebileceğimi biliyordum.

Ama bu dürtü o kadar güçlüydü ki, bunun zaman alacağını da biliyordum. Çok zaman.

Onu bu kadar sık görmek de işleri kolaylaştırmadı.

Henry'yi her gün, bazen bütün gün görüyorduk ve bu yüzden kolay değildi. Ama nedense, Jake ile bunun daha uzun süreceğini biliyordum. Ve çok daha zor olacağını.

* * *

Arenaya girdiğimde Amond'un kıyafet konusunda haklı olduğunu gördüm. Oradaki neredeyse tüm kadınlar süslenip püslenmişti (bazıları oldukça dağınık giyinmişti, onların dövüşçülerin dikkatini çekmek için değil, dövüşlerini izlemek için orada olduklarını düşündüm).

Amatör bir lig olmasına ve tüm erkeklerin kot pantolon ve çoğunlukla tişört giymiş olmasına rağmen, oldukça fazla sayıda kadın çok süslenmişti. Tabii ki saçları ve makyajları benimkinden daha gösterişli, kıyafetleri daha açık ve kalitesi daha düşüktü. Ama benim elbisem, benimle yatmak isteyen bir tasarımcı tarafından bana verilen bir couture elbise olduğu için (elbiseyi aldım, daveti almadım), haksız bir avantajım vardı.

Süslenmiş tek kişi ben değildim, ama bilet gişesinin yanındaki arena dışındaki alanda paltomu çıkardığımda, birçok erkek ve kadının gözleri bana çevrildi. Görünüşe göre maçlar arasındaydılar, bu yüzden alan, yiyecek içecek alan ve tuvaletleri kullanan seyircilerle doluydu, bu yüzden seyirci kitlem oldukça genişti.

Oradaki insan sayısına şaşırdım ve biraz gerildim. Büyük bir seyirci kitlesi önünde performans sergilemek zor olacaktı ve Jake için endişelendim.

Tabii ki, pay-per-view dövüşleri varsa, geçmişteki seyircileri muhtemelen milyonlarca kişiden oluşuyordu, ama hepsi onunla aynı odada değildi.

Bu düşünceyi saçma bulup bir kenara attım, çünkü Jake oldukça kendinden emindi ve muhtemelen nadiren (eğer hiç) gerginlik yaşıyordu. Bilet gişesinde sıra beklerken gözlerimle temas kurduğum birkaç kişiye küçük gülümsemeler attım ve ceketimi koluma katladım.

Ayrıca kalçamın üzerindeki ipek kumaşı düzelttim.

Mücevher renklerinde, çoğunlukla safir ve zümrüt, biraz da yakut ve inci renklerinde çarpıcı bir desenli elbise giyiyordum. Korse bol kesimliydi ama cildi ortaya çıkarıyordu, aslında kollarımın, omuzlarımın ve omuz bıçaklarımın tamamı çıplaktı, yakası omuzları kesik ve sahte balıkçı yaka idi. Bel kısmı, üst kalçama kadar uzanan narin bir dizi büzgüden oluşuyordu

Etek vücuda yapışıyordu ve arkadaki cesur yırtmaç sayesinde hareket imkanı sağlıyordu.

Bunu, narin, ince çapraz kayışlı ve benim bile cesur bulduğum, parmakları açıkta bırakan kırmızı stiletto topuklu sandaletlerle kombinledim. Aslında, Henry beni ilk kez bu sandaletlerle gördüğünde, yüzündeki ifade değişti ve bu beni memnun etti (her ne kadar yıllar boyunca hiç eyleme geçmemiş olsa da)... saf erkek hayranlığı.

Ve şimdi, bazı erkeklerin arkama baktığını, ama çoğunun ayakkabılarımı izlediğini fark ettim.

Saçımı, kabarık buklelerden oluşan bir yan at kuyruğu ile ve kısa saplı, ince ve şık kırmızı bir el çantası ile tamamladım.

Ve arenaya çok erken girmek istemediğim için sabırla sırada bekledim. Ama ne yazık ki, bir anda sıranın başına geldim.

Öne çıktığımda ağzımı açtım ama bir kelime bile söylemeden pencerenin arkasındaki adam "Josephine Malone" dedi.

"Evet, ben" diye cevap verdim, beni tanıdığına şaşırmıştım.

"Jake ve Mickey ikisi de sizi tarif etti," diye açıkladı ve sonra çok gurur verici bir şekilde devam etti. "Ama size hakkınızı veremediler."

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle.

Adam bana çarpık bir gülümseme attı ve yana baktı. Sonra iki zarf çıkardı ve pencerenin altındaki açıklıktan içeriye itti.

"Mick'in bileti ve Jake'in bileti," dedi. "Sırada Mick var, o yüzden acele etsen iyi olur. Ama ben Jake'in biletini kullanırdım. Lig'i yıllar önce o kurdu, o yüzden koltukları çok iyi."

İki zarf da aynıydı, zarflara baktım ve sonra gözlerimi tekrar adama çevirdim. "Hangisi Jake'inki?"

"Ters çevir, tatlım. Jake'inki 'Slick', Mick'inki 'Josephine' yazıyor," diye cevapladı.

Onları ters çevirdim ve bunun doğru olduğunu gördüm. "Teşekkür ederim," diye tekrar adama söyledim. "Rica ederim, tatlım," diye cevapladı.

Gülümsedim ve yolumdan çekildim. Sonra Jake'in gönderdiği zarfı açtım ve bileti çıkardım. Üzerinde bölüm, sıra ve koltuk numarası yazılı gerçek bir biletti, ki bunu oldukça etkileyici buldum. Ve iyi haber şu ki, koltuğuma giden kapının üzerinde şablonla yazılmış bildirimi bulmak için dış koridorda kısa bir mesafe yürümem yeterliydi.

Koridordan geçerek arenanın oldukça büyük ve dolu olduğunu gördüm. Evet, bu topluluk boksu benimsemişti.

Biletimde "1. sıra, 2. koltuk" yazdığı için koltuğumun ne kadar iyi olduğuna şaşırmadım. Bunun çok iyi bir koltuk olduğu anlamına geldiğini düşündüm.

Birinci sıraya geldiğimde ve koridorun yanındaki iki koltuğun boş olduğunu gördüğümde bunun doğru olduğunu anladım. 3 numaralı koltukta oturan bayana (o da benim gibi şık giyinmişti) gülümsediğimde, o da beni baştan aşağı süzdü ve dostça gülümsedi, bu da bana oldukça hoş geldi. Koltuğuma oturduğumda neden 2 numaralı koltukta oturduğumu anladım.

1 numaralı koltuk ringin köşesine çok yakındı ve bazen görüşü engelleyebilirdi.

2 numaralı koltuk ise geniş bir görüş açısına sahipti. Hay aksi.

Yanımdaki kadın eğildi ve ona baktığımda, elini (siyah üzerine beyaz benekli tırnakları olan) bana doğru uzattığını gördüm.

Elini tuttum ve o, "Ben Alyssa, Junior'ın kadınıyım" dedi.

"Merhaba Alyssa," diye selamladım. "Ben Josephine."

Elimi sıktı ve bırakarak, "Biliyorum. Jake'in kadını." dedi. Gözlerimi kırptım.

Ben onu düzeltemeden, benim tepkimi yanlış yorumlayarak devam etti. "Dedikodular yayılır."

"Uh..." diye mırıldandım ama o devam etmeden başka bir şey söylemedim.

"Sırada Junior var. Mickey ile dövüşecek. Mickey onu mahvettiğinde endişelenme. Mick'i Jake dışında kimse yenemez. Ama Jake *herkesi* mahveder."

Bu iki açıdan iyi bir haberdi, birincisi Mickey Jake ile dövüşmüyordu, ikincisi ise Jake'in kazanması muhtemeldi ve ben bunu izlemeyi çok daha tercih ederdim.

Ancak Alyssa için kötü bir haberdi, çünkü "erkeğinin" yenilmesini izlemek hoş bir şey olmazdı.

"Üzgünüm," dedim.

Gülümsedi ve omuz silkti, uzun sarı saçları omuzlarına değiyordu. Bunu görünce, saçları çok güzel olduğu için sıcak bukle maşası yerine yuvarlak fırça kullanmasını tavsiye etmekten vazgeçtim, ama saçları normalden iki kat daha büyük görünmesini sağlayan bir şekle sokulmuştu ve bu da onun çok çekici yüzünden dikkati uzaklaştırıyordu.

Ama yine de, dar siyah elbisesiyle sergilediği dekolteyle, kadınlar dışında kimsenin saçlarına bakacağı şüpheliydi.

"Junior umursamıyor. Güven bana. Jake ve Mick ile aynı ligde oynadığı için kaybetmeye alışık," dedi.

"Bu iyi," dedim, gülümsemesi daha da büyüdü ve tekrar eğildi. "Kazan ya da kaybet, sonra kutlama yapabilir. Anladın mı?"

Anladığımı hissettim ve başımı salladım.

Bu, onun sırtışını parlak, çekici bir gülümsemeye dönüştürdü ve o daha da eğildi. "Daha iyisi yok," dedi sessizce, gözleri parıldayarak. "Dövüşten sonra bir dövüşçü, tüm o saldırganlık, tüm o adrenalin hala akıyor. Dövüş gecesini *seviyorum*."

Evet, onu

"anladım".

"Gerçekten," diye

cevap verdim.

O, dostluğunu bir kez daha göstererek omzunu benim omzuma çarptı ve ben havada bir değişiklik hissettim.

Dönüp arkamıza baktı. "Geliyorlar," dedi.

Ben de arkamıza baktım ve onun haklı olduğunu gördüm. Koridorda, beyaz yakalı yeşil saten bir bornoz giymiş Mickey geliyordu. O gelirken, sadece onun gibi erkeklerin böyle bir bornozu taşıyabileceğini fark ettim.

Ve gerçekten de taşıyordu.

Ring'e yaklaştığında, beni orada otururken gördüğünde, kafasını bir anlığına şaşkınlık içinde yana eğdiğini fark ettim. Sonra bana çok çekici bir gülümseme attı ve ring'e girdi.

Cüppesinin arkasında "İrlandalı" yazıyordu.

Bu, "Kamyon" kadar iyi bir lakap değildi ama çok da kötü değildi.

Hemen bornozunu çıkardı ve spor salonunda gördüğüm şeyi gördüm, ama daha fazlasını gördüm, çünkü sadece boks ayakkabıları ve beyaz bel bandı ve dış kenarlarında küçük beyaz yoncalar olan yeşil saten boks şortu giyiyordu.

Diğer köşede, kırmızı bel bandı ve yanlarında çizgili beyaz şort giyen, Junior olması gereken adamı gördüm.

Ancak, Junior'a benzemiyordu. Bruiser'a benziyordu. Tamamen keldi ve Mickey'den daha iri ve korkutucu görünüyordu.

Hemen endişelendim.

Alyssa ellerini ağzına götürüp "*Onu mahvet, bebeğim!*" diye bağırdığında daha da endişelendim.

Bu son derece kaba bir hareketti, ancak Junior gözlerini Alyssa'ya çevirip, eldivenli elini kalbine, sonra dudaklarına götürdükten sonra ona yumruk attığında, bunun biraz tatlı olduğunu düşündüm.

"*Seni seviyorum, kaplan!*" diye bağırarak cevap verdi.

Bunun çok sevimli olduğunu düşündüğüm için gülümsemeden edemedim.

Boksörler köşelerinde dans ederken ringin dışındaki erkeklerle konuşuyorlardı. Ben bacaklarımı çaprazladım, ceketimi yanımdaki boş koltuğa attım ve çantamı kucağıma koydum.

"O solak." Alyssa'nın, siyah pantolon ve gri gömlek giyen, ayrıca uyumsuz bir şekilde gülünç bir siyah papyon takan adamın boksörleri ringin ortasına çağırırken söylediğini duydum.

Ona dönüp "Anlamadım?" diye sordum.

"Mickey," diye cevapladı. "O solak. Solak. Gücü Junior için yanlış tarafta. Adamım, ligde yükselebilmek için tüm yıl boyunca solak sparring partnerleriyle antrenman yaptı, yani Mickey'i yenmek zorunda, çünkü Mickey her zaman ikinci, Jake her zaman birinci ve Junior, Jake'i asla geçemeyeceğini bilecek kadar akıllı. Ama ben iyi düşünmüyorum. Mick tüm sezon boyunca herkesi *yendi*. Formu çok iyi."

"Eğer durum böyleyse, partnerinin dövüşmesini izlemek senin için zor değil mi?" diye sordum, gerçekten merak ederek ve o yine sırtıttı.

"Bu senin ilk dövüşün mü?" diye sordu. Başımı salladım.

"Beni anlayacaksın tatlım," dedi. "Güven bana. Jake'i izle, yemin ederim, *birkaç saniye* içinde külotun *sırılsıklam* olacak. O sırada ben evde erkeğimin beynini sikiyor olacağım ama eğer öyle olmasa, Magdalene'ye dönerken Jake'in kamyonetini yol kenarında, camları buğulanmış halde görsem, bu hiç de şaşırtıcı olmaz."

Bu oldukça endişe verici (ve kaba) bir haberdi. Bu yüzden dudaklarımı ısırmaktan kendimi alamadım.

O benim dudağıma baktı ve gülmeye başladı, sonra eğilip bana "Hayatının yolculuğuna hazır ol, kızım" dedi.

Şimdi, farklı bir nedenden dolayı endişelenmeye başlamıştım.

Jake'in nefes alışı bile bana çekici geliyordu. Seni çekici bulmayan bir adam için ıslanan külotlar, benim için hiç de hoş bir şey değildi.

Neyse ki, ses sisteminden çok yüksek ve heyecanlı bir ses geldiğinde dikkatim ringe yöneldi. Bu sayede Mickey'nin soyadının Donovan olduğunu öğrendim (gerçekten de İrlandalıydı). Dövüşçüler ve hakem kısa bir konuşma yaptıktan sonra fazla zaman kaybetmediler. Köşelerine gittiler ve hemen ringin ortasına geri dönerek eldivenlerini yukarıdan aşağıya doğru ve tekrar dokundular.

Sonra zil çaldı ve maç başladı.

İyi haber, Mickey'i izlerken (Alyssa haklıydı, boks hakkında hiçbir şey bilmesem de, onun Junior'dan çok daha iyi olduğunu fark etmek zor değildi) külotum ıslanmadı. Ayrıca, düşündüğüm kadar korkunç da değildi.

Aslında, biraz terli, homurdanan, korkunç bir şekilde, oldukça ilginçti.

Yine de, sadece üç raunt sürdüğü için mutluydum ve Alyssa'yı oldukça sevmeme rağmen, sevgilisine tezahürat ederken çok gürültücü ve kan dökücü (küfürlü konuşmasından bahsetmiyorum bile) olmasına rağmen, karar verildiğinde Mickey'nin elinin kaldırıldığını görmekten mutlu oldum. Yine de, yanımdaki kadına saygı göstererek, kazandığında sadece kibarca alkışladım.

Seyircilerin alkışlarını kabul etmek için biraz zaman geçirdikten sonra, Mickey ringden ayrılmakta gecikmedi ve bunu yaparken gülümseyerek ve göz kırparak benim de dikkatimi çekti.

Bu çok hoştu, ben de ona gülümsedim.

"Ne oluyor?" diye sordu Alyssa, Mickey koridorda koşarken.

"Mickey, Jake'in spor salonuna gidiyor," diye cevap verdim, ona tüm hikayeyi anlatmadan, ama o da beni anladı (tabii ki tam olarak değil) ve çenesini kaldırıp "Ah," dedi.

Sonra çantasını aldı ve telefonunu çıkardı, tuşlara basarak "Acele etmeliyim... dövüş sonrası antrenmanımı yapmam lazım, çabuk, numaranı ver. Öğle yemeği yeriz. Ya da bir şeyler içeriz. Ya da başka bir şey. Hatta gelebilir, sana bedava manikür-pedikür yaparım. Magdalene'de yaşıyorum ve orada bir dükkanım var." Düğmelere basmayı bıraktı, bana baktı ve yaramazca gülümsedi. "Jake'in dövüşten sonra ne kadar eğlenceli olduğunu bana anlatabilirsin."

"Ben, şey..."

"Çabuk," diye ısrar etti.

Gürültücü ve kaba olmasına rağmen onu çok sevdim. Ayrıca, bir süre Magdalene'de kalacaktım ve yerel kilisenin papazının karısı dışında benim yaşımda kimseyi tanımıyordum. Bu yüzden, hemen numaramı verdim. Jake ve benim hakkımda yanlış bir fikri olduğunu söylemek üzereydim ki, koltuğundan fırladı ve bana baktı.

"Sırada Jake var. Eğlen ve ıslak bir iz bırakma," dedi, hala çılgınca gülümseyerek, sonra eğilip yanağıma dokundu, diğer yanağıma da aynısını yaptı ve Jake'in dansçılarının giydiğine çok benzeyen platform sandaletleriyle hızla uzaklaştı.

Onun gidişini izledim, sonra dikkatimi ringe çevirdim.

Jake sıradaki dövüşçüydü, gecenin son dövüşü. Yorgun görünüşlerinden, bazı seyircilerin en başından beri orada oldukları anlaşılıyordu, ama hava heyecanlı ve elektrikliydi. Sanki günlerdir süren bir festivalin sonunda ana sanatçı sahneye çıkmak üzereymiş gibi.

Jake'i sevdiklerini anlamak zor değildi ve bu, "Truck" sloganının alçak ve sessiz bir şekilde başlayıp, kalabalığın alkışlarla patlamasına kadar ivme kazanmasıyla kanıtlandı.

O geliyordu.

Beklenmedik bir şekilde, midemin düğümlendiğini, oturuyor olmama rağmen bacaklarımın titrediğini, ellerimin de aynı şekilde titrediğini fark ettim.

Onları birbirine sıkıca tuttum, yana eğildim ve omzumun üzerinden koridora baktım.

Herkes değil ama oldukça fazla sayıda insan ayakta duruyor, tezahürat yapıyor, bağırıyor, alkışlıyordu ve bu kalabalığın arasından Jake'i gördüm.

Gece mavisii bornoz, koyu gri yakalı, iç dikişlerinde koyu gri çizgiler. Onu, kendisinden daha yaşlı ve onunla hemen hemen aynı vücut yapısına sahip, ama belki on beş yıl önceki haliyle bir adam takip ediyordu.

Mickey boks bornozunu çok yakıştırdı.

Jake, Alyssa'nın tahminini gerçeğe dönüştürmeye başladı ve bunu biliyordum çünkü titremeyen tek yer bacaklarım ve ellerim değildi.

Çok özel bir yerde bir şey titriyordu. Çok iyi bir özel yerde.

Yavaşça, titrek bacaklarımla bile, vücuduma bunu yapmasını söylememiş olmama rağmen kendimi ayağa kalkarken buldum. Gözlerim tüm bu süre boyunca Jake'e kilitlenmişti.

Jake'e kilitliydi.

Koridorun sonuna yaklaşınca, önündeki yere odaklanmış gibi görünen bakışları bana kaymaya başladı.

Evet, o cüppe ona çok yakışuyordu ve yüzündeki dövüş öncesi gerginlik nefes kesiciydi.

O heyecan arttı.

Gözlerim onunla buluştu ve gülümsemeye başladım.

Ama bakışlarımız kilitlendiğinde yüzündeki ifade aniden değişti ve gülümsemem dondu.

Ve o anda hissettim.

Sıcaklığı. Baskıyı. Jake Spear'ın öfkesinin boğucu, içten içe yanan hissini.

Gözleri de ateşliydi ve onları hiç böyle görmemiştim. Öfkesi, elbette. Ama bu öfke değildi. Bu aşırıydı.

Bu öfkeydi.

Ve içgüdüsel olarak bunun yakında karşılaşacağı rakibe yönelik olmadığını anladım.

Nedense, bana yönelmişti.

Gözlerini benden ayırdı ve ben uzun bir süre donakaldım, öfkeli bakışlarının kalıntıları arasında sıkışıp kalmıştım. O yanımdan geçerken vücudum sadece bir pivot hareketiyle hareket etti ve onun ringe girmesini izledim.

Maç öncesi etkinlikler boyunca bana bir daha bakmadı. Bana yönelttiği öfke dolu bakışından o kadar etkilenmiştim ki, sadece oturup çantamı kucağıma koyabildim.

O, bornozunu çıkarıp koyu gri çizgili ve bel kısmı siyah olan gece mavisi şortunu ortaya çıkardığında, daracık antrenman tişörtünün vücudunun olağanüstü, belirgin ve mükemmel erkek güzelliğini sadece ima ettiğini fark ettim.

Köşesinde dans ederken tüm bunları daha iyi fark ettim. Kollarını salladı. Omuzlarını kaldırdı. Başını keskin bir şekilde sağa sola eğdi. Havaya hafifçe yumruk attı. Her hareketinde kasları gerildi ve şişti.

Tüm bu görüntüler, onun önceki görünüşünün sisini dağıttı ve o heyecanımın geri geldiğini ve her zamankinden daha güçlü olduğunu fark ettim.

Tanıtım kısmı yapıldı ve Jake yüksek sesli, coşkulu bir alkış aldı (ben de cesaret verici bir şey söylemesem de içtenlikle alkışladım).

Jake ve rakibi köşelerine geri döndüler, ringin dışındaki adamları dinleyip başlarını salladılar, sonra dans eder gibi koşarak ringin ortasına geri döndüler, gri gömlekli adamı dinlediler, yine başlarını salladılar, eldivenlerini vurdular...

Ve sonra olan oldu.

Zil çaldı ve Jake Spear'ın, Jake Spear'ın doğuştan yapmaya mahkum olduğu şeyi yapmasını izledim.

Ve bunu yaparken, dünyam paramparça oldu.

Benim tüm varlığım.

Bildiğim her şey.

Gerçekleştirmek için uzun süre ve çok çalışmış olduğum her şey.

Jake'in kavgaya ederkenki ilkel güzelliğini izledim ve bu benim içimden çıktı. Parçalandı, parçalandı ve düştü. Hızlı bir şekilde oldu ve birdenbire yok oldu ve ben orada, bacaklarımı çaprazlamış, şık çantamı kucağıma koymuş, ham, çıplak, savunmasız, elektriklenmiş, eski ve yeni hissederek oturuyordum.

Bacaklarımın arasındaki bölge
zonkluyordu. Dikkatim tamamen
oradaydı.

Gitmiştim.

Ben ben

değildim.

Ve ben

bendim.

Yıllardır ilk kez *kendimdim*.

Ve o an, Jake'in ringdeki adamı
dövüşünü izliyordum.

Bunu beş dakikada yaptı.

Beş.

Yarışmacının vücuduna iki kez vurduktan sonra, güçlü kaslı, ıslak sağ kolunu genişçe açtı ve normalde beni yutkunmaya zorlayacak olan bir darbeyi adamın kafasına indirdi.

Ve bunu, zaten zor durumda olan rakibine iki kez vücuduna vurduktan sonra yaptı, sonra güçlü kaslı, ıslak ve pürüzsüz sağ kolunu genişçe açtı ve adamın kafasına normalde midemi bulandıracak bir darbe indirdi. Adamın başı acımasızca sallandı, terler fışkırdı, gözleri kapandı ve düşüşünü engellemek için elini bile kaldırmadan, büyük vücudu çarpmanın etkisiyle baştan aşağı titreyerek matın üzerine düştü.

Kalabalık çılgına döndü.

Ben sandalyemde donakalmış, Jake'in matta yatan adamın yanında dans etmesini izliyordum. Hakem onun yanında çömelmiş, on sayıyordu, her vuruşta kolunu yana doğru sallıyor, ağzı sayılarla birlikte hareket ediyor, sözleri kalabalığın uğultusu içinde boğuluyordu.

Sonunda ayağa kalktı, Jake'in kolunu kaldırdı ve kalabalık daha da gürültülü hale geldi. O kadar gürültülüydü ki kulakları sağır ediyordu.

Ancak Jake bu zaferin tadını çıkarmadı.

Köşesine gitti ve hiç gürültü patırtı yapmadan oradan ayrıldı. Bornoğunu giymedi. Kalabalığa el sallamadı.

Bana bakmadı.

O koridorda ilerleyip arenanın arkasında kaybolurken, ben yavaşça ayağa kalktım ve döndüm.

Düşünmeden, ben değil, ya da kendimi yaptığım ben değil, eğildim ve paltomu aldım.

Sonra harekete geçtim.

Hızla koridorda yürüdüm. En üstte sağa, sonra sola baktım ve göğsünün üzerinde siyah harflerle "güvenlik" yazan parlak sarı bir polo tişört giyen iri yarı bir adam gördüm.

Hızla ona doğru ilerledim.

O, baştan aşağı beni süzerken, "Sen kime aitsin, güzelim?" diye sorduğunda, ben tek kelime bile edemedim.

Gözleri benimkilere geldi ve ben "Jake" dedim.

Gülümsedi ve kenara çekildi. O çekildiğinde, arkasında bir kapı gördüm. Kolu ittim ve içeri girdim, o konuşmaya devam ederken ben de içeri girdim.

"Koridorda sola dön, sağdaki ilk kapı."

Kapı arkamdan kapandı, ben de koridorda koşar adım ilerledim, sola döndüm ve hemen sağdaki ilk kapıdan geçtim.

Dolaplar gördüm. Bir çöp kutusu. Ortada tıbbi bir masa gibi görünen bir masa. Üzerinde büyük, açık bir spor çantası, üstünde Jake'in boks eldivenleri duruyordu. Jake'e ringe eşlik eden adam.

Ve Jake, masanın üzerinde oturuyordu, adam onun önündeydi, ama gözleri hemen bana kaydı.

Ağzımı açtım ama Jake'in tek kelimelik emriyle yine hiçbir şey söyleyemedim: "Çık."

Nedense, bana söylemediğini biliyordum.

Haklıydım. Adamın bana baktığını, sonra Jake'e döndüğünü, başını eğip ayakkabılarına gülümsediğini ve emredileni yaptığını fark ettim.

Jake masadan atladı ve hemen onunla birlikte hareket etti. İkisi de bana doğru gelirken, otomatik olarak yolumdan çekildim ve odanın içine doğru ilerledim.

Jake'e dönüp kapıyı kilitletiğini gördüm.

Orada neden olduğumu biliyordum ve bilmiyordum. Korkuyordum ve korkmuyordum. Kendimi iyi hissetmiyordum ve iyi hissediyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum ama yine de ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ben ben
değildim.

Ama yine de
bendim.

Ne söyleyeceğimi bilmeden, ama söyleyeceğimi bilerek ağzımı açtım.
Yine fırsat bulamadım.

"Yarın akşam Mick'le çıkacak mısın?" Jake homurdandı, gözleri beni yakıyordu, öfkesi odayı dolduruyordu.

"Artık çıkmıyorum," diye fısıldadım hemen.

"Güzel cevap, Slick," diye bağırdı, her kelime bana bir darbe gibi vururken, aynı zamanda bir okşama gibi geliyordu.

Hareketsizce durdum, onun kaşlarını atmasıyla olduğum yerde donakaldım, kalbim hızla atıyor, nefesim garip geliyor, cinsel organım ıslanmış ve zonkluyordu.

Sonra hareket
etti.

Doğruca bana
doğru.

Ben kıpırdamadım. Tek bir kasımı bile.

O bana vurduğunda, ellerini kalalarımaya yapıştırdı, ben ince topuklu ayakkabılarımla geriye sendeledim ve çantamı ve paltomu dşurdım.

Ama Jake düşmeme izin vermeyecekti. O ilerlemeye devam ederken, ben geriye doğru sendelemeye devam ederken ve parmakları eteğime sıkıca tutunurken bunu anladım.

Sırtım duvara çarptı ve eteğim belime çarptı, yarım saniye sonra Jake'in vücudu benimkine çarptı.

"Klotunu ıkar, Josie," diye emretti, sesi kaba ve emrediciydi ve duvarın önünde durmam iyi olmuştu, çünkü sözleri bacaklarımda çok güçlü bir titreme yarattı, öyle olmasaydı ayakta kalamazdım.

Dudaklarımı yaladım, cinsel organım o kadar derinden zonkluyordu ki, onun emrini yerine getirirken i uyluklarımdan boğazıma kadar titrediğini hissettim. Hala eteğime sıkıca tutunan ellerinden kaçındım, başparmaklarımı külotuma takıp aşağı doğru çektim.

Jake'in elleri popoma gelip beni kaldırdığında, klotum ayakkabılarımla üzerinden kaydı.

Bacaklarımı kalçalarına doladım, kollarımı omuzlarına doladım ve Jake'in başı aşağı indiğinde başımı geriye eğdim, ağzı ağzıma çarptı.

Dudaklarımı açtım, bu iyi oldu çünkü Jake'in dili çoktan içeri girmişti.

Sonunda onu tattığımda, sanki asırlardır hissettiğim o derin ihtiyaç nihayet giderilmişti, tadı o kadar güzeldi ki, o kadar *Jake'e özgüydü* ki, boğazına doğru inledim. Uzuvarım onu sıkıca kavrarken, o beni acımasızca öptü ve kalçalarını bacaklarımın arasına bastırdı.

Onun sertliğini, şortunun yumuşak satenini ve benim hassasiyetimi hissederek, elimi kaldırdım ve elimden geldiğince kısa saçlarını kavradım ve ona olabildiğince sertçe bastırdım.

Eli popomdan ayrıldı ve aramızda kaldı. Hareket ettiğini hissettim, sonra tekrar popoma döndü, kalçalarımı kaldırdı ve aniden içime girdi. Derinlere. İçime sertçe girip çıkıyor, beni tekrar tekrar, şiddetle, muhteşemce, *muhteşemce* dolduruyordu, o ağzıma inlerken ben de sıkı sıkı tutunup onun ağzına inliyordum.

Aniden duvardan çekildim ve Jake içimde kalarak bizi masaya götürdü ve masanın üzerine eğdi. Sırtım masaya çarptı ve Jake, bir spor salonundaki soyunma odasında beni sert ve acımasızca becermeye devam etti.

Ve ben her vuruşu memnuniyetle karşıladım, nefes nefese, inleyerek, sızlanarak, kollarımla, bacaklarımla, parmaklarımla ve cinsel organımla, onu bana tutabileceğim, içime alabileceğim, bana *daha fazlasını* vermesini isteyebileceğim her şekilde.

O da öyle yaptı. Bir eli aramıza girdi, başparmağı ağrıyan, ıslak, hassas klitorisimin üzerinde sertçe hareket etti ve ben önce ağzında, sonra dudaklarımı çekip başımı yana çevirerek, hızlı, sert, uzun bir şekilde orgazm olurken bunu yapmaya devam ettim, orgazm içimi parçaladı ve eğer derimi dökmemiş olsaydım, bu beni parçalardı ve yeniden doğardım.

Jake'in eli aramızdan çekildi ve ikisi de iç uyluklarımın yukarısına kayd, bant elleri yumuşak tenime sertçe sarıyordu. Dizlerimin arkasından beni yakaladı ve bacaklarımı yukarı doğru çekti, gövdesini kaldırdı ve bakışlarımı yakaladı, gözleri parıldıyordu, gözleri olağanüstü bir gece mavisiydi, yakışıklı yüzü tutkuyla neredeyse vahşileşmişti.

O, *hayatımda* gördüğüm en güzel şeydi.

Ve beni almaya devam etti, bacaklarımın arasında vurmaya devam etti ve tartışmalı olsa da, bu önceki seferden ve hatta orgazm sırasında hissettiğimden daha iyi hissettiriyordu. O anın içinde olmak, ona kapılmamak, her vuruşu, her santimi,

vücudunun gücü, dizlerimin arkasındaki hassas deriyi sıkıca kavrayan parmakları, odayı dolduran homurtuları.

Sonra oldu. Son bir kez daha girdi, tüm masa birkaç santim hareket etti ve başı geriye doğru savruldu, boğazındaki damarlı sütun bana açıkta kaldı, boynundaki damarlar belirginleşti, boşalırken çıkardığı inilti yüksek ve inanılmaz derecede tatmin ediciydi, sanki bir dağ değil, bütün bir dağ silsilesi hareket etmiş gibi hissettim.

Rocky Dağları.

Himalayalar.

And Dağları.

Üçü birden.

Başı düştü, boynu derin bir şekilde eğildi, böylece ben onun ensesini görebildim ve parmakları dizlerimin arkasını kavradı, kalçaları son bir muhteşem itiş için ileri ve geri hareket etti, bu hareket *ilahi bir his* uyandırdı.

Sonunda, içinde kaldı. Hareket etmedi.

Ben de kıpırdamadım.

Dakikalar geçti.

Aniden, etkisi etkisi etkisi son son son başlayan
geri tersine dönmeye

Bir şey cildimi kaplıyordu. Beni örtüyordu. Beni boğuyordu.

"Jake," diye fısıldadım, o ise boynunu eğmiş, görünüşe göre aramızdaki bağı inceliyordu.

Adını söylediğim anda, başı geriye doğru fırladı, elleri bacaklarımı bıraktı ama onları sırtına dolayarak gövdesini benimkine doğru eğdi.

"Yapma," diye fısıldadı.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey söylemedim, çünkü elini kaldırdı, yanağımı avuçladı ve başparmağıyla dudaklarımı bastırdı.

"Yapma," diye tekrarladı. "Hiçbir şey söyleme, bebeğim. Hiçbir şey düşünme. Benimle birlikte olmaktan başka hiçbir şey *olma*. Seni güvenli bir yere ulaştırana kadar. Senin iyi olduğunu bildiğim bir yerde bunu konuşana kadar. Bana söz ver."

"Ben..." diye başladım, dudaklarım onun başparmağının altında hareket ediyordu, ama o tüm vücuduyla bana bastırıldığında durdum.

"Bana söz ver, tatlım." Yine fısıldıyordu.

Şimdi güzel mavi gözleriyle gözlerime baktı ve ben uzun bir süre buna izin verdim.

Sonra başımı salladım.

O çekilmeden önce zar zor bu hareketi yapabildim. Hoş olmayan ama yine de güzel bir hisle dudaklarımın açıldığını hissettim ama bunu sindiremedim.

Jake arkamdan çantasına uzandı. Bir havluyla geri geldi ve gözleri benimkilerle buluşurken, onu nazıkçe bacaklarımın arasına bastırarak beni temizledi.

Yüzümün yumuşadığını biliyordum çünkü bu oldukça hoştu ve bunu biliyordum çünkü onun yüzü de aynı tepkiyi veriyordu.

Kendimi göremiyordum ama yine de onun görünüşünün daha iyi olduğunu iddia ederdim.

Havluyu benim göremediğim bir yere attı. Parmakları kalçalarımın ulaşmadan önce, ellerinin şortunda bir şeyler yaptığını hissettim. Beni masadan sertçe çekti ama dengemi kaybetmeme izin vermedi. Bir kolunu sıkıca belime doladı ve beni kendine doğru çekti, parmakları eteğimi aşağı çekerek indirdi. Sonra iki eli de belime geldi ve ben ayağa kalktım, popom masanın üzerine oturdu.

Beni oraya koyduktan sonra, hızlıca hareket ettiğini izledim. Bana sırtı dönük olarak odayı dolaştı, önce çantamı ve paltomu aldı, sonra duvara gidip külotumu aldı.

Bunu yaptığında dudaklarımı ısırdım, ama utançtan değil. Jake'in boks şortuyla, beni ilk götürdüğü yer olan beton blok duvarın yanındaki yerden külotumu almasını izlemek çok tahrik ediciydi.

Bu hiçbir şekilde romantik değildi.

Ama bunu yaşayan kişi olarak, bunun başıma gelen en romantik şey olduğunu biliyordum. Aslında, başka bir kadın da bunu yaşasaydı, aynı şeyi hissedeceğini biliyordum.

Yine de emin değildim.

Bir şeyler ters gidiyordu. Düzeltilmesi gereken bir şey vardı.

Bu düşünce dudaklarımı hareket ettirdi ve titreyerek sessizce "Jake" diye seslendim.

Bana doğru geliyordu ve adını duyunca, bunu hızla yaptı. Çantamı ve paltomu yanımdaki masaya attı, bantlı elini çeneme doladı ve yüzünü yaklaştırarak külotumu spor çantasına attı.

Gözlerim çantasından ona kayınca, hemen konuşmaya başladı. "Bana güven," diye ısrar etti.

Sesim hala titriyordu ama "Tamam" dedim.

"Tamam, bebeğim," dedi nazikçe, sonra başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Ve bu sefer, ona sahip olduktan, ona kendimi verdikten sonra, o dokunuş daha da *tatlıydı*.

Ondan sonra, hiç vakit kaybetmedi. Çantasına döndü, lacivert bir spor ceketini çıkardı ve omuzlarına attı. Elleri hala bantlıyken, uyumlu bir pantolon çıkardı ve şortunun üzerine giydi.

Ceketin fermuarını çekip beni masadan kaldırdı ve paltomu aldı. Paltomu bana uzattı, ben de bir daire çizerek döndüm ve o paltoyu omuzlarıma yerleştirirken kollarımı kollara soktum.

Ceketimi giydikten sonra, çantasının askısını tutup omzuna astı ve yan cebinden anahtarlarını çıkardı. Sonra çantamı alıp bana uzattı.

Ben de aldım.

Elimi tuttu ve beni kapıya sürükledi. Kilidi açtı ve beni dışarı çıkardı.

Hemen beni kendine çekti, elimi bırakıp omuzlarımı kavradı ve beni o kadar sıkı kendine çekti ki, hafifçe dönüp göğsümü ona dayamak zorunda kaldım.

Sadece rahatlık için değil, bağ kurmak için de kolumu beline doladım ve o anda olanlar oldu.

Orada olduklarını biliyordum ama az önce olanlardan o kadar etkilenmiştim ki, sanki bir sis içindeydim, alkışlar başlayana, yuhalamalar başlayana ve yakınımıdaki biri "Evet, lanet olsun! Sınıfı The Truck mahvetti!" diye bağırana kadar salonda dolaşan insanları fark etmedim.

O kadar ani durduk ki, ben sallandım ve sersemlemiş bir şekilde Jake'in elinin yukarı doğru uzandığını, uzun parmağının bir şeyi işaret ettiğini gördüm.

Onun işaret ettiği yere baktım ve yakışmayan bir eşofman giymiş bir adam gördüm (Jake'inki çok daha iyiydi), Jake son derece öfkeyle "Kapa lanet çeneni" diye bağırırken adamın yüzü soldu.

Jake bu emri verdiğinde ağzı kısmen açıldı ama hemen kapattı ve dudaklarını inceltip ağzını *sıkıca* kapatmaya çalıştı.

Jake bizi tekrar hareket ettirdi ve dışarıya açılan kapıya ulaşmak üzereyken, alkışların, yuhalamaların ve o yorumun Jake'in dövüşü kazandığı için tebrik etmekle ilgili olmadığını anladım.

Bu alkışlar, birçok kişinin soyunma odasında yaptığımız şeyi duyduğunu açıkça belli eden Jake'i tebrik etmek içindi.

Tanrım.

"Jake," diye fısıldadım yine, bu sefer daha da titreyerek. Kapıdan dışarı çıktı ve sessizce emretti, "Josie, benimle kal."

Hiçbir şey söylemedim ama onunla kaldım, çünkü beni çok sıkı tutuyordu ve gideceğimiz yere ulaşmak için o kadar kararlıydı ki başka seçeneğim yoktu.

Onun kamyonetine vardık. Kilitleri açtı ve göz açıp kapayana kadar beni içeri soktu.

Titrek ellerimle kemerimi bağladım, o da çantasını arkaya attı ve direksiyon başına geçti.

"Arabam burada," diye ona bilmesi gereken bir şeyi söyledim.

Kontak anahtarını çevirirken bana baktı. "Yarın gelip alırsız, tatlım."

Yarın mı?

Sormadım. Park yerinden çıkmakla meşguldü ve o devasa araçla, dikkatini bu işe vermesi gerektiğini düşündüm.

Hareket etmeye başladığımızda ön camdan dışarı baktım.

Magdalene'ye geri dönmek için yola çıktığımızda, onun elinde cep telefonu olduğunu fark ettim. Jake'in telefonda konuştuğunu duyduğumda ve ona baktığımda, telefonu kulağına dayadığını gördüm.

"Con?" Bir duraklama, sonra "Evet, evlat." Bir duraklama daha, sonra "Evet, kazandım. Yarın sana anlatırım. Dinle, bu gece eve gelemeyeceğim."

Derin bir nefes aldım ve Jake'in gözlerinin bana doğru parladığını, sonra tekrar yola döndüğünü gördüm ve konuşmaya devam etti.

"Sokağa çıkma yasağı hala geçerli, dostum. Bu gece onur sistemine uyacaksın. Beni hayal kırıklığına uğratma." Bir an sessiz kaldı ve sonra, "Tamam, Con. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattığını duydum ve o anda, "Jake, konuşmamız lazım," dedim.

"Seni eve bıraktığımızda konuşuruz, Josie."

"Bence şimdi konuşmalıyız."

Cep telefonu konsola çarptı; elimi tutup sert uyluğunun üzerine koydu.

Sonra aynı cümleyi tekrarladı, ama bir kelimeyi değiştirerek ve yumuşak bir sesle, "Seni eve götürdüğümüzde konuşuruz, bebeğim."

Hiçbir şey söylemedim.

Elimi daha sıkı tuttu.

Zihnimi boşalttım.

Eve vardığımızda konuşacaktık.

Eve.

Sessizce bizi Lavender House'a götürdü.

Jake çantasını aldı ve sonra beni aldı, kemerim çözülmüş, kapı açık ve o benim yanıma geldiğinde neredeyse kamyonetinden inmiş olmama rağmen. Yine de atlamadan hemen önce beni indirdi.

Bizi eve kadar götürdü, anahtarıyla kapıyı açtı ve sonra bizi içeriye götürdü.

İçeriye.

Arkamızdan kapıyı kilitledikten sonra, bizi doğrudan yatak odama götürdü.

O zaman garip, şaşırtıcı, korkutucu, kafa karıştırıcı bir gece daha da garip, şaşırtıcı, korkutucu ve kafa karıştırıcı hale geldi.

Ama çoğunlukla mucizevi kısmı.

Çünkü yatak başındaki lambayı yaktıktan sonra çantasını düşürdü, benim çantamı alıp yere attı ve kollarımdan paltomu çıkarıp çantanın yanına attı. Sonra beni belimden tuttu ve beni de yanında götürerek geriye doğru yatağıma doğru yürüdü. Düşüp sırt üstü yere düştü, ben de onun üzerine düştüm ve o hemen yuvarlanarak üstüme çıktı.

Ancak bizi bu şekilde yerleştirdikten sonra, "Artık güvenli bir yerdesin, konuşalım" dedi.

Güvenli bir yerdeydim.

Sahip olduğum tek güvenli
yerdeydim. Ve Jake beni buraya
getirmişti.

"Seks yaptık," ona unutamayacağı bir şeyi söyledim.

"Evet, yaptık," diye onayladı, gözleri benimkilere bakıyordu, değerlendirici, sıcak ama aynı zamanda temkinli.

"Soyunma odasında," diye
devam ettim. "Evet," diye tekrar
onayladı.

Tama m , bununla ilgili keşfedilecek pek bir şey yoktu, ama...
her şeyi ve ben henüz o her şeyi araştırmaya hazır değildim.

"Kavgadan önce bana kızgındın," dedim, ama bu bir soruydu.

"Hayır, bebeğim, sinirliydim," diye cevapladı.

Garip bir şekilde, bu ayrımı tamamen anladım. "Şimdi kızgın mısın?" diye sordum.

Bana baktı.

Sonra o da bana "Kızgın görünüyor muyum?"

diye sordu. "Hayır," diye cevapladım.

"O arenada giyilen en seksi elbiseyi giyen kadını sikmek, bunu arenanın soyunma odasında ilk kez yapmak, ortalığın çok sıcak olması, tüm bu şeyler bir erkeğin ciddi şekilde sinirlenmesini çabucak unutturur."

Konunun özüne gelmek için bunların çoğunu görmezden geldim.

"Ne yaptım?" diye sordum.

Gözlerini kırptıktan sonra tekrar sordu: "Ne yaptın?"

"Evet, Jake, ne yaptım?"

Bana bir an baktıktan sonra cevap verdi: "Slick, sen benimsin ve başka biriyle randevuya çıktın."

"Evet, ben seninim Jake, ama o şekilde değil."

Bana bakmaya devam etti, sonra odanın içinde, özellikle de üzerinde yattığımız yatağa baktı, sonra tekrar bana döndü.

"O şekilde benim değilsin?" diye sordu. Ne

demek istediğini anladım.

Ama aynı zamanda anlamadım da.

Sözler ağzımdan çıkmadan önce bir anlığına ona bakma sırası bendeydi. Ve sözler ağzımdan çıktığında, yumuşak, çekingen, umutlu ve korkuluydular.

"O anlamda seninim mi?"

Anlayış, tatlılık ve güzellik yüz hatlarına yansdı. Yüzünü yaklaştırdı ve elini kaldırarak benim yüzümü kavradı.

"Öylesin," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapatıp sözlerinin içimde dolaşmasını hissettim, sonra gözlerimi açıp (hâlâ çekingen, hâlâ umutlu) "Senin büyük saçları ve büyük... diğer şeyleri sevdiğini sanıyordum" dedim.

Başını hafifçe yana eğdi. "Ne?" "Sen dedin ki..."

Beni keserek sözümü kesti.

"Ne dediğimi biliyorum, tatlım. Ayrıca bunu duymaktan hoşlanmadığını da biliyorum ve Lydie'nin yatak odasına girdikten sonra beni aradığından beri, benim *olanın* benim olmaktan çıktığını ve benim *olanın* benim olmaya başladığını da biliyorum."

"Sanırım bir şeyi kaçırmış olabilirim," diye itiraf ettim.

Küçük, tatlı bir gülümsemeyle, parmağıyla şakakımı okşamaya başladı ve "Nazik davranıyordum, bebeğim, ama aynı zamanda açık olduğumu da düşünüyordum," dedi.

"Değildin," dedim ve kaşları kalktı. "Birçok erkekle el ele tutuşur musun?"

Tutmadım. Hiçbiriyle.

"Hayır."

"Futbol maçında onlara yakın oturur musun?" "Şey... hayır."

"Onlarla kanepede uzanıp, başını göğüslerine yasladın mı?"

Yine ne demek istediğini anladım.

"Oh," diye fısıldadım ve gülümsemesi geri geldi, bu sefer daha büyük. "Evet," dedi sessizce. "Oh."

Jake'in, benim rol yaparken bile bunun gerçek olduğunu söylediği gerçeği, her şey çok güzel ve harikaydı.

Hâlâ emin değildim.

"Ama benim saçlarım uzun değil, büyük de değil..."

Yüzü çok yaklaştığında ve parmağı okşamayı bırakıp hepsini bastırmaya başladığında konuşmayı kestim.

"Bebeğim, her şeye sahipsin."

Gözlerimi kapatmama gerek kalmadan, içimi kaplayan bu güzelliği tam olarak hissetmek için gözlerine baktım ve tekrar "Oh" diye fısıldadım.

Yüzümü inceledi, özellikle ağzıma uzun uzun baktı ve ben, gözleri tekrar benimkilere dönmeden önce umutla nefesimi tutmaya başladım.

"Her zaman bu kadar ateşli misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. Neyi kastettiğini çok iyi biliyordum.

"Asla," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Bu bana bir gülümseme daha kazandırdı, bu seferki gözlerini, vücudumun belirli bir yerinde keskin ve hoş bir şekilde hissettiğim bir şekilde aydınlattı.

Gülümsemesi kayboldu ve dudakları emretti: "Mick'i aramalısın."

Gözlerim yana kayarken cevap verdim: "Öyle görünüyor."

"Bebeğim," diye

seslendi. Gözlerim

tekrar ona döndü.

"Mick'i aramalısın," diye tekrarladı.

"Tamam, Jake," diye kabul ettim.

"Önce duş alacağız," dedi. Aman Tanrım.

Henüz bitirmemişti.

"Hayır, önce ellerimdeki bu bandı kes. Seni duşta çıplak yakaladım, parmak uçlarımdan fazlasını istiyorum. Sonra seni yiyeceğim. The Eaves'teki akşam yemeğimizden beri sana açım. Fırsatımı yakaladım, daha fazla bekleyemem."

Bunun üzerine, tüm vücudumda bir titreşim hissettim. Hâlâ bitirmemişti.

"Sonra da sevişiriz. Yarın Mick'i arayabilirsin." "Tamam, Jake," diye tekrar kabul ettim, bu sefer nefes nefese.

"Geceliklerinden birini giy. Daha iyisi yoksa mavi olanı seçiyorum."

Hiçbir şey söylemedim.

Ancak mavi olan kirliydi. Ama daha iyisi vardı.

"Külot giyme," diye bitirdi.

Onun altında kıvrandım.

Gözleri ağzıma indi. Yine nefesimi tuttum.

Gözleri benimkilere geldi.

"Duş zamanı."

Çoğunlukla fırsatım olmadığı için hiçbir şey söylemedim.

Yataktan kalkıp Jake'i kapıdan dışarı takip ediyordum çünkü elimi sıkıca tutmuş ve beni oraya sürüklüyordu.

Gerçi, sürüklemek belki de yanlış bir kelimeydi, çünkü o anda onu seve seve her yere takip ederdim.

Ama özellikle duşa.

* * *

Jake klitorisimi ağızıyla kapattı ve derin bir nefes aldı. Dilini sertçe salladığında basıncın azaldığını hissettim.

O anda boşaldım.

Hala boşalırken, onun beni kapladığını ve içime daldığını hissettim.

Sersemlemiş bir halde, orgazmım hala içimi yakarken, bacaklarımı onun uyluklarına, kollarımı da sırtına doladım. Elini yatağa dayadı, kolunu bükerek bana yakın kaldı, ağızıyla boynumu emdi, penisi derinlere girdi.

Onu uzun süre içimde tuttum, hissettiğim zevkten, temiz teninin kokusundan, hareketlerindeki güçten, vücudunun büyüklüğünden, bedenime yankılanan seslerinden keyif aldım.

Aniden, dişlerinin çenemin etrafındaki deriye nazikçe battığını, çeneme kadar yumuşakça kaydırıldığını hissettim, bu his tuhaftı ama aynı zamanda tahrik edici ve samimi olduğu için büyüleyiciydi.

Bunu çok sevdim.

Sonra yüzünü tekrar boynuma gömdü, son bir kez içime daldı ve tenime inleyerek boşaldı.

Onu başından sonuna kadar okşadım, ellerim sert kasları ve pürüzsüz teninde gezindi. Ama içimde doruğa ulaştığında, onu sıkıca sarıp kendime yaklaştırdım.

Ona zaman tanıdım, vücudunun benimkine göre gevşemesini bekledim, düzgün nefes alıp verişini dinledim ve ancak o zaman başımı çevirip ona yirmi üç yıldır hiçbir erkeğe söylemediğim sözleri söyledim.

"Senden çok hoşlanıyorum, Jake Spear."

Başını kaldırıp bana baktı ve daha önce yanıldığımı anladım.

Yüzü doygun ve rahatlamış, gözleri sıcak, penisi hala içimdeydi, bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

O benim duygularımı
paylaşmadı. Daha da iyisini
yaptı.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve beni derin, tatlı ve uzun bir
öpücükle öptü. Onu sıkıca sarıldım ve öpücüğüne karşılık verdim.

Nazikçe öpüşmeyi sonlandırdı, dudaklarını benim dudaklarıma sürtünce,
"İşlerim var. Geri döneceğim." diye mırıldandı.

Ben başımı salladım.

Nazikçe çekildi, burnunu çenem boyunca kaydırıp, bu hareketim karnımı boşaltıp cildimde, sadece çenemdeki ciltte değil, tüm vücudumda karıncalanma hissi uyandırdı. Sonra yataktan kalktı. Üzerime battaniyeyi attı ve ben onun çıplak olarak odadan çıkmasını izledim.

Yan tarafa kıvrıldım ve gözlerimi kapıya dikip, zihnim boş ve halsiz, vücudum ise sadece halsiz bir halde, o geri dönene kadar kapıya bakmaya devam ettim.

Sonra ona baktım.

İnanılmaz bir vücudu vardı.

İnanılmazdı.

Mükemmel.

O vücut benim vücuduma yatakta katıldı. Işığı kapattı ve beni kollarına aldı.

"İyi misin?" diye sordu saçlarımin üstünden.

Gölgeli göğsünün duvarına baktım. Cevap vermediğimde "Josie?" diye seslendi.
"Korkuyorum," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle.

Kollarını bana daha da yaklaştırdı ve cevap verirken dudaklarını saçlarımın üzerinde hissettim. "Korkma tatlım. Korkacak bir şey yok. Benimleyken değil."
İtiraflarıma devam ederken göğsüne bakmaya devam ettim.

"Hakkımda bilmen gereken şeyler var."

"Ve bunları benimle paylaşacak vaktin var."

Nefesimi tuttum ve uzaklaşmak için bastırdım ama Jake'in kolları çok sıkıydı, bir eli duştan hala ıslak olan saçlarımı okşadı ve yüzümü göğsüne bastırdı.

Ona bakamıyordum, ama pes etmedim.

"Onları kabul etmek zor."

Çok hoşuma gitmeyen uzun bir sessizlik oldu, sonra o, "Lydie'ye senden bahsettir" dedi.

Gözlerimi

kapattım.

Biliyordum.

Artık *biliyordum*.

Beni sıkıttı ve sesi alçaldı, hala saçlarıma konuşurken, "Senin hakkında konuştu" dedi.

Tanrım.

Tanrım.

Göğsümde yanan bir his hissederek, bunu unutmam gerektiğine karar verdim.

Şimdilik.

Şimdi, başka bir şeye geçecektim.

"Bu gece başıma bir şey geldi, Jake," diye fısıldadım. "Anlat bana," diye fısıldadı o da.

"Yapamam. Ne olduğunu

bilmiyorum." "Ne zaman oldu?"

"Sen kavga etmeye başladığında."

Kollarını titreyerek sordu: "Nasıl bir his oldu?" "Sanki derimden çıkıyormuşum gibi."

"Derinden çıkıyormuş gibi mi?"

"Evet."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"İyi," dedim. "Çok iyi," diye devam ettim.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra sordu: "Neden soyunma odasına geldin?"

"Ben..." diye başladım, ona neden bana kızgın olduğunu öğrenmek için geldiğimi söylemek üzereydim ama öyle değildi.

Neden yaptığımı bilmiyordum.

"Sen gelmeden önce iki dakika kadar oradaydım," diye ekledi, ben başka bir şey söylemeyince.

"Ben..." diye tekrar başladım ama yine durdum.

Kollarından biri beni bıraktı, eli çeneme geldi ve başımı geriye doğru eğdi.

Gözleri ay ışığında benimkilerle buluştu. "Bebeğim, sana kızgındım ama geriye dönüp baktığımda, kızgın değildim ve o bakışı birden fazla kez gördüm, o odaya çok tahrik olmuş bir şekilde girdin."

Aman Tanrım.

"Öyleydim," diye fısıldadım.

"Demek oraya kendin için bir şeyler almaya gittin." Öyle mi?

Aman

Tanrım.

Evet.

"Ben..." Tekrar başladım ama bu sefer durdum çünkü vücudu titriyordu ve bu titreşim beni ve yatağı da sallıyordu.

Çünkü gülüyordu.

"Jake?" diye seslendim. "Gülüyor musun?"

"Evet," diye gürlledi, sesi mizahla doluydu ve onu duymama rağmen, "Evet, tabii ki," diye onayladı.

"Neyin komik olduğunu anlamadım."

Kollarını tekrar bana doladı ve iki kolunu da kullanarak beni göğsüne doğru kaydırды, böylece göz göze geldik.

Sesinde hala bir gülümseme vardı, "Sence bu gece kendinden çıkmak yerine, belki de öyle değildi ve sen kılık değiştirmeyi bıraktın mı?" diye sordu.

"Ne kılığı?"

Sesinde hiç gülümseme yoktu, nazıkçe şöyle dedi: "Uzun zamandır taktığın maske, bebeğim."

Evet, büyükannem benim hakkımda konuşmuştu.

Hiçbir şey söylemedim ama bir şey yaptım.

Yataktan kayarak aşağı indim ve yüzümü göğsüne bastırarak saklandım.

"Bunu sonra konuşalım," dedi, hala nazik bir ses tonuyla. Yine hiçbir şey söylemedim ama başımı sallayarak kabul ettiğimi belirttim.

Beni tekrar kollarına aldı ve "Dövüşmemi sevdiğine sevindim" dedi.

Derin bir nefes aldım ve konu değişikliğini minnetle kabul ettim. "Maçından önce bir kadınla tanıştım. Adı Alyssa ve bana bunun olacağını söylemişti."

"Alyssa. Dövüşe çıkmadan önce duvarların arkasından onun inlemelerini duymamış olmama şaşırdım. Yıllar boyunca sayısız kez, kapı onun kışına kapanmadan önce, ben ve bir grup erkek, onun dizlerinin üzerine çöküp Junior'a sakso çekmeye başladığını gördük, sadece onun aletini şortundan çıkarıp emmesi için."

Görünüşe göre dövüşçüler ve partnerleri seks konusunda çok açık sözlüydüler.

Ancak beni endişelendiren bu değildi.

Beni endişelendiren, o gece yetişkin boks liginin yeni Alyssa'sı haline gelmiş olabileceğimdi.

Bu yüzden, "En azından kapıyı kilitledin" diye mırıldandım.

Bir an sessizlik oldu, sonra "Bebeğim" diye seslendi.

Cevap vermedim. Jake'in dövüşmesini oldukça sevmiştim ve hiç tahmin edemezdim ama onun tekrar dövüşmesini çok istiyordum.

Ne yazık ki, bunu yapamazdım. Yüzümü bir daha gösteremezdim. Bu çok utanç verici olurdu.

"Josie," diye tekrar seslendi.

"Yorgunum," dedim, ki bu tamamen yalan sayılmazdı.

"Bebeğim, bana bak."

Derin bir nefes aldım, sonra başımı geriye eğip ona baktım.

O zaten bana bakıyordu ve gözlerimi yakaladığında konuşmakta gecikmedi.

"Muhtemelen senin tarzın değildi ama o salak herif salaklık yapıp ağzını açmasaydı, sana bunun benim için nasıl bir his olduğunu anlattırdım. Sen güzelsin. Sen klasın. Sen tatlısın. Kıyafetlerin çok havalı ve inanılmaz seksi. Ligimizde üçüncü sıradaki rakibi beş dakikada nakavt ettim ve o odadan seninle birlikte çıkarken, herkesin senin

senin benim olduğunu, nasıl benim olduğunu, sana neler yapabileceğimi ve bana neler verebileceğini bildiğini bilerek o odadan çıkmaktan, onun yere düşmesini izlemekten daha gururluydum.

"Bu hem saçma hem de güzel," diye patladım.

Gölgelerin içinde beyaz dişlerini gördüm ve gülümsediğini anladım. "Güzel kısmına odaklan, Slick," diye tavsiye etti.

"Bunu yapmaya çalışacağım, Jake."

Yüzünün yaklaştığını gördüm, sonra ağzını ağzımda hissettim. Beni öptü, yine derin ve tatlı bir öpücüktü, ama çok geçmeden ağzımdan ayrıldı ve dudaklarını kaldırıp alnıma dokundu.

Sonra sırt üstü yattı ama beni de yanında tuttu, bana sıkıca sarıldı.

Kollarımı onun düz karnına doladım ve yanağımı göğsüne dayadım.

"Alyssa ile iyi anlaşıyor musun?" diye sordu, yerleştikten

sonra. "Gürültücü ve ağzı bozuk olsa da çok sevimli biriydi."

"O harika biridir. İyi bir kadın. İyi bir anne. Junior'a karşı çok iyi."

"Bana numaramı istedi," dedim ve o da kolunu sırtıma dolayarak beni sıktı.

"Junior'la konuşurum. Onun numarasını alırım. O seni aramazsa, sen onu ara. Bana ve çocuklara sahipsın, ama kadınların arkalarında bir kadına ihtiyacı vardır ve o iyi bir kadın olur."

Benim hayatımda çok fazla kadın yoktu, ama olanlar vardı ve bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Beni aramazsa ben onu ararım."

Bu sözüm üzerine beni bir kez daha sıktı ve "İyi" diye mırıldandı. Sessizleştı.

Göğsünün gölgeli hatlarına baktım.

Bir süre böyle devam ettikten sonra fısıldadım, "Jake?"

"Bebeğim, biz iyiyiz," diye fısıldayarak, henüz sormadığım soruyu yanıtladı. Beni en çok korkutan soru. Yaptığımız şeyin aptalca bir hareket olduğunu ve bu yüzden inşa ettiğimiz her şeyi kaybedeceğimizi düşündüren soru. Kısa sürede bile olsa, kaybetmek istemediğim güzel bir şey inşa etmiştik.

Sadece onu daha yüksek, daha güçlü hale getirmek ve sonsuza

kadar korumak istiyordum. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Bilmiyorum, Josie. Sadece, her ne olursa olsun, senin de bunun bir parçası olmanı istiyorum ve umarım sen de aynısını istiyorsundur."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve yanağımı göğsüne sertçe bastırdım.

Ben de aynısını istiyordum.

Aynı şeyi çok istiyordum.

Ama Jake'in bunu isteyeceğini
beklemiyordum. Açıkça, istiyordu.

Ve hissettiğim duyguyu nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. O kadar uzun süre mutluydum ki, nasıl mutlu olunacağını unutmuştum.

Başımı çevirdim ve dudaklarım onun cildine değdiğinde, "Sen de beni seviyorsun" dedim.

Elini omurgamdan yukarı kaydırıp boynumun arkasına doladı ve "Evet, tatlım. Ben de senden hoşlanıyorum" diye cevap verdi.

Boğazımı tıkayan duyguyu yuttum ve çenemi boynuma eğdim, böylece alnımı onun cildine bastırabildim.

Elini boynumda sıkılaştırdı ve "Uyu, Josie" diye ısrar etti.

Onun emriyle gözlerimi açtım, başımı çevirdim ve yerleştim. "Tamam, Jake."

Diğer kolunu da bana dolayarak beni tamamen sardı ve ben de ona daha sıkı sarıldım. Zorlukla ona yaslanarak gevşedim ve çok geçmeden bir kolu kaydı, diğeri gevşedi, eli belime hafifçe kondu ve uykuya daldığını anladım.

Ben uyanıktım.

En son istediğimi, *gerçekten* istediğimi elde ettiğimde, Andy lisede öğle yemeğinde yanıma oturmuştu.

Ve bu pek iyi sonuçlanmamıştı. Her
nasılsa, bu tekrar olmuştu.

O zaman mutluydum.

Şimdi de mutluydum.

Aynı zamanda tamamen dehşete kapılmıştım.

Bu düşünce beni sardı ve Jake'den uzaklaşarak gözlerimi pencereye çevirdim.

Yatağımdan denizi göremiyordum, ama mürekkep gibi karanlık gökyüzünü ve parlak ay ışığını görebiliyordum.

Jake bana doğru yuvarlanıp kolunu karnımın etrafına dolamadan önce, ondan sadece birkaç saniye uzaktaydım.

Başka bir şey yapmadı. Hiçbir şey söylemedi. Nefesi düzenliydi. Kollarını yine gevşek tutuyordu.

"Jake?" diye fısıldadım.

Cevap vermedi.

Uykusunda bana doğru yuvarlanmıştı.

Manzaraya baktım ve o manzarayı, o yatakta uzanmış, Jake'in uykusunda beni kucakladığını görününce, bunun bana büyükannem tarafından verildiğini anladım.

Büyükanne bana

verdi. Hepsini.

En başından beri ne yaptığını biliyordu. Yani gvndeydim.

Ve benimdi.

Bu düşünceyle, omuzlarımdan ve omurgamdan gerginliğin kaybolduğunu hissettim, dudaklarım kıvrıldı, vücudum Jake'in sıcak sertliğine bastırdı ve göz kapaklarım düştü.

Böylece, bu düşünceyle, yirmi yıldan fazla bir süredir ilk kez kaygısız bir şekilde uykuya daldım.

Ve mutlu bir şekilde.

On Üçüncü Bölüm

O bunu çok sevecektir

Jake gözlerini açtı ve beyaz tavanı ve beyaz kornişleri gördü.

Ama göğsünde ve omzunda Josie'nin saçlarını, göğsünde Josie'nin yanağını, karnında Josie'nin kolunu, yanına yaslanmış yumuşak vücudunun sıcaklığını ve kolunda Josie'nin kısa geceliğinin ipek dokusunu hissetti, ancak kalçasında duran eli sadece deriyi hissediyordu.

Bu yüzden gülümsedi.

Gözleri duvarların pembeliğine takıldı ve zihninde neredeyse tamamen çiçeklerle dolu o odanın görüntüsü canlandı: pencerenin yanındaki koltuk, yatağın örtüsü, her yerde duran yastıklar. Desenler birbirine uymuyordu ama kesinlikle ona yakışmayan, hatta Josie'ye bile yakışmayan, Lydie'ye yakışan bir kızsı havası vardı. Duvarlarda çerçeveli solmuş çiçek resimleri bile vardı.

Onca pembe ve onca çiçek varken, odaya girer girmez testosteron seviyesi düşmemesi bir mucizeydi.

Ama yine de, Josie için her zaman, her yerde ereksiyon olabilirdi. Bunu biliyordu çünkü lise futbol maçında, sadece o yanına yaslanmışken ereksiyon olmamak için mücadele etmek zorunda kalmıştı.

Çiçeklerle dolu bir odada da kesinlikle yapabilirdi. Bunu dün gece kanıtlamıştı.

Ve şimdi.

Onu istiyordu. Onun için hazırды. Aklında artık çiçekler değil, onun giydiği kırmızı ipek gecelik vardı.

En sevdiği renk maviydi ama o kırmızı gecelik kesinlikle harikaydı. Josie o gecelikle, uzun saçları açık ve ıslakken, o gecelikle gördüğü en seksi şeydi.

Ama cüzdanında sadece bir prezervatif vardı. Soyunma odasında prezervatif kullanmadan onu almıştı ama konuşana kadar, alacağı tek şey buydu.

Bu çok kötüydü.

Bu, onu bir daha elde edemeyeceği anlamına geliyordu ve önündeki gün boyunca, o geceye kadar onu elde edemeyecekti.

Bu yüzden konuşmak zorundaydılar.

Sadece şu anda konuşmayacaklardı.

Dün gece, büyük bir adım atmışlardı, harika bir adım.
Buna rağmen, şimdi onu zorlamaya niyetli değildi.

Sakinleşmek için, dün gece giydiği o seksi elbiseyi, ring kenarında oturup onu izlemesini, soyunma odasına kadar onu takip etmesini, yüzündeki ifadeyi, güzel mavi gözlerindeki ateşı, başını göğsüne hafifçe yasladığında hissettiği şeyi düşünmemeye çalışıyordu.

O hissettiği şekilde, onun uykusunda hareket etmediğini, onu uyandırmamaya çalışarak hareket ettiğini biliyordu, bu yüzden onun uyanık olduğunu biliyordu.

Bu yüzden kolunu ona daha sıkı doladı ve ikisini de döndürdü, böylece kısmen onun göğsüne, kısmen de yanına yaslandı. Dizini kaldırarak bacaklarını ayırdı ve başını kaldırıp yüzüne bakarken dizini neredeyse onun sıcaklığına yasladı.

Siktir.

Çok güzeldi.

Jake elini kadının yanından göğsüne, boynuna kaydırđı ve nazikçe saçlarını yayarak yastığın üzerine yerleştirdi, gözleri onu izliyordu ve istediğini elde ettiğinde, kadının bakışlarını yakaladı ve fısıldadı, "Günaydın, Slick."

Kadının dudakları yukarı kıvrıldı ve o da fısıldayarak cevap verdi:

"Günaydın, Jake." Kadının sesini duyunca, altında onun hissini hissedince, anladı.

Tanrım, kız oradaydı. Altında. Gecelikle. Saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Elleri hafifçe beline dayanmıştı. Kızın tatlı amını tatmıştı. İki kez sikmişti. Duşta kızın parmaklarıyla orgazm olmasını izlemişti. Kızın inlemelerini ve iniltilerini yutmuştu. Kızın her yerinde onu sımsıkı sıkığını hissetmişti.

Ethan'ın annesi Sloane, Josie'den önce sahip olduğu en iyi kadındı.

Sloane'ın ona ne kadar iyi verebileceğini bilmeden, dün gece soyunma odasında olduğu gibi kontrolünü hiç kaybetmemişti.

Ve o da teslim olmuştu, yolculuğa eşlik ederek, sıkıca sarılmak, yakınlaşmak, teslim olmak ve kabul etmek.

Daha sonra yatağında durum daha iyi değildi, ama daha yavaş, daha tatlıydı ve o, ona verdikten sonra onun onu kabul etme şeklini sevdi.

Sıkıca sarılmak.

Sıkıca sarıldı.

Tutunmak.

Bu düşünceyle başını eğdi ve burnunun kenarını onun burnuna sürttü. Bunu yaptığında vücudunun altında daha da yumuşadığını hissetti ve bunu hissederek onu yataktan kaldırması, ona yemek yedirip giydirmesi ve evine götürmesi gerektiğini anladı. Bunu yapmazsa, henüz yapmak istemediği konuşmayı yapmak zorunda kalacaklardı.

Kız iyi görünüyordu ama o, işleri yavaşlatması gerektiğini biliyordu. Nazik davranmalıydı. Ona sabırlı olmalıydı. Bu, kız için büyük bir değişiklikti, çünkü onun nazik davranmasını özlemişti ama bu, onları şu anki durumlarına getirmişti.

Bunu istediği belliydi. Ve oradaydılar. Ama bu, yine de yavaş davranması gerekmediği anlamına gelmiyordu.

Başını kaldırdığında, kızın elleri hareket etmeye başladı, hafifçe yanlarından yukarı doğru kayarak göğsüne, boynuna doğru ilerledi ve onun dokunuşunu hissettiğinde, onu yataktan çıkarmak zorunda olduğunu anladı.

Sonra ellerini boynuna kaydırıp ve ikisi de çenesini kavradı, ama biri hareket etti ve başparmağını nazikçe elmacık kemiğindeki yara izinin üzerinde gezdirdi.

"Bu nasıl oldu?" diye sessizce sordu. "Bar kavgası," diye cevapladı o da sessizce.

Kız gözlerini kırpıp. "Kavga kavga değil mi?" Adam başını salladı.

"Bar kavgasına mı karıştın?" diye sordu.

Şu anda bu konuyu onunla konuşmak istemiyordu. Bu tür konular, onunla omlet yerken ya da kızı onun kamyonetindeyken ve onu yemeğe götürürken konuşulacak konulardı.

Ama ondan yeterince şey saklamıştı, geri kalanını ona dürüstçe anlatmak zorundaydı.

"Donna ilgiyi severdi," dedi ona. "İlişkimiz başladığında, dışarı çıkardık, o benimle birlikteydi ama yine de bunu yaptı. Bir adam ona verdi. Bundan hoşlanmadım. Bunu açıkça belirttim. O adam bir pislikti. İşler kötüye gitti, ikimiz de geceyi nezarete geçirdik ve ben o yara izini aldım."

Artık şaşkın görünmüyordu. Kızgın görünüyordu.

Bu

sevimliydi.

Ve tatlıydı.

"Senin yanında bile erkeklerin ilgisini mi arıyordu?" diye sordu, melodik sesi sertleşmişti.

"Evet," diye cevapladı.

Gözleri odaklanamadan mırıldandı, "Donna'yı anlamaya başlıyorum."

"Anladığın zaman bana da söyle, bebeğim. Yıllardır kafamı karıştırıyor."

Kafası yastığa yaslandı ve elleri onun boynuna kayd, ama yüzü değışti ve bu değışiklik hoşuna gitmedi.

Kadın yumuşak bir sesle "Hâlâ önemsiyor musun?" diye sorduğunda nedenini anladı.

"Hayır, benim için değil," diye cevapladı. "Ama iki çocuğum onun çocukları ve onu yakalarsam, onlara yardım edebilebilirim. Ethan onun çocuğı değil ama Donna onu korkutuyor. Bir şeyleri kaçırdığını biliyor ama neyi kaçırdığını bilmiyor. Sonunda annesi olmadığını ve kardeşlerinin annesini sevmediğini anlayacak. Onlarla çok yakındır ve ona göre Donna bir joker kart gibidir. Bunu tam olarak anlamayabilir ama bu, Donna'nın onlara zarar verme gücüne sahip olduğunu anlamadığı anlamına gelmez ve Donna aniden velayetini almak için baskı yaparsa, Ethan her iki haftada bir kardeşlerini kaybedecektir. Yani bir bakıma, onun pisliğine bulaşmış üç çocuğum var. Ve bu yüzden önemsiyorum."

"Bu yüzden maçta sana ve bana yaklaştı," dedi. "Sebebi bu."

"Sen ve Conner haklısınız," dedi. "Donna kıcını kaldırmalı."

Josie'nin ağzından çıkan bu sözler üzerine, Jake'in vücudu, sesli çıkarmamak için mücadele ettiğı kahkahalarla titremeye başladı, ancak sözlerinin titremesini engelleyemedi ve "Evet. Con ve ben haklıyız" diyerek ona katıldı.

Yüzü yine odaklanamadı, gözleri onun omzunun üzerinden kayd ve o, Lydie'nin torunu olduğu ve çeşitli pisliklere bulaşmakta hiçbir sorunu olmadığını defalarca kanıtladığı için, Donna'yı parmağını çekmeye zorlamanın bir yolunu düşündüğünü hissetti.

Bu yüzden, "Bebeğim, bunu yapmak ona kalmış. O bunu yaparken ya da yapmazken çocuklarıma bakmak bana kalmış" dedi.

Ona odaklandı ve kesin bir cevap vermeden "Doğru" diye mırıldandı.

Jake ona baktı ve Josie ile Donna'nın karşılaşması nasıl sonuçlanacağını merak etti.

İçgüdüsel olarak bildiğı şey, Josie'nin Amber veya Conner'ı incitmektense kendini feda edeceği idi, bu yüzden Josie'nin Donna'nın karşısına çıkacak zamanı bulursa, bunun Donna'nın sorunu olacağını ve çocuklarına yansımayacağını düşündü.

Yine de, "Bırak o halletsin," dedi.

"Hmm," diye cevapladı kadın.

Vücudu tekrar titremeye başladı.

Kadın bunu hissetti ve gözlerini ona dikti. "Neden gülüyorsun?"

"Anne ayı gibi davrandığında çok tatlısın."

Yüzü dondu ama gözlerinde çok sevdiği bir ışıık ve sesinde daha da sevdiği bir ton vardı, nefes nefese "Anne ayı mı?" diye sorduğunda.

"Evet, Slick. Noah'ı Amber için yatırıyor sun. Con'un durumuyla ilgileniyorsun. Donna her zamanki gibi clueless davranırken Eath'i yakınında tutuyorsun. Anne ayı."

Hızla kendini topladı ama o bunu gördü.

Bunu görünce, onun için bunun ne kadar zor olduğunu içten içe hissetti, ama onun saklamaya çalıştığı şey, kendisi ve çocukları için zor değildi.

Eskiden çocuk istemişti ve bu hayali vazgeçmişti. Şimdi, onun yaşında, bu imkansız değildi, ama zor ve muhtemelen tehlikeli olacaktı.

"Eh," diye küstahça karşılık verdi. "Biri bunu yapmak zorunda." Bu konuda çok haklıydı.

"Tamam, Slick, seni ilk kez elde ettikten sonraki sabah hakkında sana anlatmak istediğim pek çok şey var... iki kez, ama Donna bunlardan biri değil."

Yüzü tekrar aydınlandı ve yumuşadı, sesi de öyle. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Konuşmak, pek değil," dedi. Gözlerinin parladığını gördü, onu da okudu, ona verebilmeyi diledi ve devam etti, "Sana kahvaltı hazırlayacağımı, seni kamyonetime bindireceğimi, arabayı alıp eve götüreceğimi ve sonra seni benim evime götüreceğimi söyleyeceğim, böylece günümüzü çocuklarımla futbol izleyerek geçirebiliriz, kesinlikle."

Hayal kırıklığını gizlemeden "Oh" diye mırıldandı.

Yüzünü ona yaklaştırdı ve "Cüzdanımda sadece bir prezervatif vardı, tatlım" dedi.

"Oh," diye tekrarladı, hala hayal kırıklığını gizlemeden. "Bu konuyu sonra konuşuruz," dedi ona.

"Tamam," diye fısıldadı.

"Şimdi kahvaltı yapalım," dedi.

"Tamam," diye tekrarladı.

"Yedek diş fırçan var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Büyükannem bir yerlerde bir tane olabilir.

Bakarım." "Güzel. Kahveyi hazırladın mı?"

"Dün gece eve geldiğimde başka işlerle *meşguldüm*."

Ona gülümsedi ve "Tamam" diye mırıldandı. Kafasını tekrar yaklaştırdı, burnunu burun deliklerinin kıvrımından ucuna kaydırıp ve yakın durarak, "Sen diş fırçasını bul. Ben kahveyi hazırlayayım," dedi.

"Tamam, Jake. Kahve buzdolabında."

"Anladım."

Ondan ayrılmak için harekete geçti ve bunu yapmadan önce ağzını onun çenesine değdirmek üzereydi ki, kız "Jake?" diye seslendi.

Başını kaldırdı ve onun bakışlarını yakaladı. Sonra gözlerindeki ifadeyi fark edince gerildi.

Utangaç bir şekilde, "Bu gerçek, değil mi?" diye sordu. Siktir git.

Dün gece, ona hoşlandığını söyledi. O, bunu söylemeden önce zaten biliyordu.

O anda, onun kendisini *gerçekten* sevdiğini anladı.

"Rüya gördüğünü mü düşünüyorsun, bebeğim?" diye sordu. "Evet," diye fısıldadı.

Siktir.

O.

"Bu gerçek, Josie," diye söz verdi.

Kız başını kaldırıp dudaklarını onun ağzının köşesinden sakallarına kaydırıp çenesine bastırmadan önce başını salladı. Yolculuk boyunca bunu karnında, penisinde ve göğsünde yakıcı bir his olarak hissetti.

Hatırlatılması gerekmiyordu ama onun bunu yapması işe yaradı. Ve evet.

Evet, lanet olsun.

O da onu gerçekten çok seviyordu.

Kız başını yastığa geri bıraktı, saçları yine her yere dağılmıştı ve "Diş fırçası" dedi.

"Evet," diye mırıldandı, eğilip çenesini öptü ve yataktan kalktı. Eğer eldiven takmadan yapmaya razı değilse, bir kutu prezervatif alıp her yere saklayarak asla bitmemelerini sağlayacaktı. Onun evi. Onun Cayenne'i. Onun kamyoneti. Onun cüzdanı. Onun cüzdanı. Onun spor çantası. Onun ofisi. Kulüp. Onun komodini. Evindeki yatak odası.

Her lanet yere.

Onlarca tane.

Eğitim pantolonunu giydi ve odadan çıkarken arkasına bakmadı. Çünkü ereksiyonunu kontrol etmeyi başarmıştı ve onu yatakta, uzun sarı saçları açık, geceliğiyle görürse, bu çabası boşa gidecekti.

Merdivenlerden aşağı inerken birden durdu.

Durdu çünkü n kapıda birinin olduğunu duydu ve kapıyı almıyor ya da zili almıyordu.

Bildiği kadarıyla, Lydie anahtarları ona, Conner'a, Amber'a ve Ethan'a vermişti. Onu bakmaya gelen hemşirelik şirketi de anahtara sahipti. Ve hala hareket edebilen ve onu sık sık ziyarette gelen birkaç genç arkadaşı da anahtara sahipti.

Çocukları dışında, bu kişilerden hiçbiri pazar sabahı zili almadan kapıyı amazdı.

Ve dün gece kapıyı kilitlemişti. Aklında Josie vardı ama onun güvenliği için kapıyı kilitlemeyi asla unutmazdı ve kilitlediğini biliyordu.

Yavaşça, merdiven sahanlığında dolaştı ve gözlerini kapıya dikti, bir adamın içeri girdiğini izlerken adımlarını dikkatli attı.

O adam, çocuklarından biri, bakım şirketinden biri ya da Lydie'nin arkadaşlarından biri değildi.

Elinde, bir süre kalacakmış gibi büyük siyah bir deri çanta vardı ve gizlice antreye bakıyordu.

Jake yine merdivenlerde durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Kim olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu.

Adamın başı birden yukarı doğru kalktı. Jake, adamın şoktan yüzünün gevşediğini gördü, sonra gözleri Jake'i baştan aşağı szd ve yüzündeki ifade öfkeyle sertleşti.

"Jake, sanırım," dedi, sesi gergindi. Tanrım.

Bu adam...

"Sen beni tanıyorsun, ama ben seni hala tanımıyorum,"

dedi Jake. "Henry Gagnon," diye cevapladı adam.

Evet. Bu adam Josephine'in beyinsiz patronuydu.

Adamın yakışıklı olması iyi değildi. İyi giyinmiş olması da iyi değildi. Ayrıca açıkça formda olması da iyi değildi.

Ama en kötüsü, onun *orada* olmasıydı.

"Josie'nin patronu," dedi Jake.

"Evet," diye cevapladı Gagnon, sesi hala gergindi. "*Josie'nin* patronu ve daha fazlası."

"Daha fazlası mı?" diye sordu Jake.

"Çok daha fazlası," diye cevapladı Gagnon ve o anda Jake'in vücudu gerildi.

Lydie, Josie'nin bu adamla olan geçmişini bilmiyor muydu?

Gagnon'un gözleri onun ötesine kayarken, Jake bir şey söylemek için ağzını açtı ve Josie'nin mutlu bir şekilde "Aman Tanrım! Henry!" diye bağırdığını duydu.

Ona bakmak için döndü ve Josie'nin hala geceliği giydiğini gördü, üzerine siyah ipek bir bornoz giymişti, bornoz bağlanmamıştı ve merdivenlerden aşağı koşuyordu, yüzü ıslık ıslık, gözleri parlıyor, dudakları gülümsüyordu.

Onu geçip gitti ve patronunu gördüğünde heyecanla tepki vermesini izlerken onu biraz olsun daha iyi hissettiren tek şey, bunu tanıdık ve samimi bir şekilde yapmasıydı. Yani, yanından geçerken dengede kalmak için ellerini sırtına ve karnına koydu (çünkü o, onun geçmesi için bir santim bile kıpırdamadı).

Sonra Gagnon'a doğru uçarak gitti ve o, tendonları kopacakmış gibi hissedecek kadar gergin bir şekilde, kızın ellerini Gagnon'un göğsüne koyup ayak parmaklarının ucuna basarak başını geriye eğmesini izledi.

Josie öpücük için yaklaşıyor ya da onu davet ediyor gibi görünse de, Gagnon anında çantasını düşürdü, ellerini Josie'nin beline koydu ve onu bir adım geri itti. Ellerini bırakıp ondan uzaklaşmakta gecikmedi, ama üç adım attı.

Jake merdivenlerin geri kalanını indi, odadaki hava değişti ve Josie şaşkınlıkla "Ne oluyor...?" diye sordu.

Ama Gagnon onu kesip, "Bu lanet olası bir şaka" dedi.

Jake, ikisini de görebilmek için onun etrafından dolaştı. Yakın ama uzak da olmayan bir pozisyon aldı ve Josie "Neden bahsediyorsun?" diye sorarken yine kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bunu," diye cevapladı Gagnon, kolunu uzatarak. "Seni," diye devam etti, kolunu ona doğru uzatarak. "Bu adamı." Kolunu Jake'e doğru uzattı.

Jake hiçbir şey söylemedi, Josie ise kolunun hareketini takip etti, gözleri Jake'e değil, Gagnon'un kolunu uzattığı yere, Jake'in göğsüne kaydı, bu Jake'in pek hoşuna gitmedi. Sonra tüm dikkati tekrar Gagnon'a döndü.

"Anlamıyorum," dedi yumuşak bir sesle ve gerçekten anlamamış gibi geliyordu.

"Tanrım, Josephine, nasıl anlamazsın?" diye bağırdı Gagnon. Gözleri Jake'e kaydı, sonra tekrar Josie'ye döndü. "Jake hakkında konuştuğunda, Jake ile ne kadar yakınlaştığını hiç bahsetmedin."

Jake ile ne kadar yakınlaştığını hiç bahsetmedin." Sonra elini kaldırarak geceliğiyle duran Josie'yi işaret etti.

Bu da onu biraz olsun rahatlattı. Kız bu adama ondan bahsetmişti.

Çok fazla.

"Tamam, Henry, bu kesinlikle garip bir durum," diye cevapladı Josie, onun öfkesine bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyormuş gibi ondan bir adım daha geri çekilirken, aynı zamanda şükürler olsun ki önünü bornozuyla kapatıp kollarını orada kavuşturdu. "Ama bu noktada, senin burada olacağını beklemediğimi belirtmeliyim. Daha dün konuştuk ve geleceğini bana söylemedin. Bu bir sürpriz."

"İtiraf etmeliyim ki, tatlım, bir saniye düşündüğümde, bu benim için sürpriz *değil*," dedi Gagnon, Jake'e bakmadan önce. "Rahatlama. Onun iyi olduğunu biliyorum ama nadiren ikinci kez geri döner."

Jake, Josie'nin nefesini kesildiğini duyunca kaslarının gerildiğini, midesinin burkulduğunu ve boynunun gerildiğini hissetti.

Onun iyi olduğunu biliyor muydu?

"Henry!" diye bağırdı ve o da ona baktı.

"Yirmi üç yıl boyunca, Josephine, yattığın erkeklerin konuşmadığını düşünemezsin. Yarısı benimle yattığını düşünüyordu. Ama öyleyse, neden seni tutmadığımı merak ediyorlardı."

Josie bir adım daha geri çekildi, yüzü solmuştu ve Jake, profilinden bile gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü.

"Neden benimle bu şekilde konuşuyorsun?"

Aniden Gagnon ona doğru eğildi ve Jake bir adım öne çıktı. Ama Gagnon sadece eğildi ve Jake tetikte kaldı ama durdu.

"Çünkü Josephine, bu saçmalıklardan bıktım usandım, senin seçimlerini yapmanı izlemekten ve senin bu saçmalığı bitirmeni beklemekten bıktım, böylece sıra bana gelsin diye."

Josie yine nefesini tuttu ama Gagnon henüz bitirmemişti.

"Ve şimdi de lanet olası bir striptiz kulübünün sahibi olan bir adamla mı yatiyorsun?"

Sırtı dikleşti ve elleri düştü, ama daha önce söylediği bir şey aklında takılı kalmıştı: "Sıranı mı alıyorsun?"

"Josephine, lanet olsun, yirmi yıl önce benimle görüşmeye geldiğinden beri sana aşığım."

Josie hareketsiz kaldı. Jake hareketsiz kaldı. Hava hareketsiz kaldı. Kahretsin, on yıllar. Onu on yıllardır istiyordu.

Jake onu sadece birkaç hafta boyunca elinde tutmuştu, sadece iki kez birlikte *olmuştu* ve şimdi bu pislik sonunda bu sırrı açığa mı çıkarıyordu?

"Bana aşık mıydın?" diye fısıldadı. "Başından beri," diye cevapladı.

"Ben... ben... bu nasıl olabilir?"

"Nasıl olmaz?" diye karşılık verdi. "Sen benimle her yerdesin. Neredeyse her zaman yanımdasın. Kimseye göre daha fazla fotoğrafını çektim ve yanımda taşıdığım tek fotoğraf, her otele girdiğimde çerçeveye koyup asan tek fotoğraf, seninle benim fotoğrafımız."

"Ben senin asistanınım," diye hatırlattı ona.

"Birçok meslektaşını tanıyorsun. Onların işverenlerinden herhangi birinin, her yere yanında götürdüğü gümüş çerçeveli bir fotoğrafı var mı?"

Kız başını salladı. "Sen... senin başka kadınların vardı." "Senin başka erkeklerin vardı," diye kesti sözünü.

Kadın sesini yükselterek karşılık verdi: "*Benim gözümün önünde* sevgililer buldun."

"Ve senin umursamadığın, umursamadığın ve asla umursamayacağın çok açık."

"Bu mantıklı değil," dedi ona. Ama adam onu duymadı, hedefine odaklanmaya devam etti. "Ve şimdi *ben* de umursamıyorum."

Gagnon bunu söyledikten sonra çantasını alıp kapıya doğru yürüdü.

Elini kapı koluna koydu ve Jake'e döndü.

"Bir tavsiye. Dikkatli ol. Onun işi, onlara ihtiyaç duyacakları kadarını vermek ama daha fazlasını istemeye devam etmelerini sağlamak. Bundan zevk alıyor. Arkasında yıkım bırakıyor ve bunu hissetmiyor, sadece çayını ve Chambord'unu yudumlayıp, bir sonraki aptalı arıyor."

Jake bir şey söylemeden ya da Josie bunu yapmadan önce, Gagnon kapıdan çıktı ve ağır ahşap kapıyı arkasında çarptı.

Jake kıpırdamadı. Gözleri, başını ondan çevirip kapıya bakan Josie'ye odaklanmış, tamamen hareketsiz kaldı. Gergin ve hareketsiz.

Josie'nin yıllardır patronuna aşık olduğunu biliyordu. Lydie ona söylemişti. Gagnon'un da ona aşık olduğunu da Lydie söylemişti. Bu yüzden Jake bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu.

Gagnon, Josie'nin bir erkekte aradığı her şeye sahipti ve Josie onu on yıllardır istiyordu, Jake tahmin etmek gerekirse, Josie kapıyı açıp Jake'i geride bırakarak Gagnon'un peşinden koşacaktı.

Bu yüzden hareketsiz kaldı. Gergin ve hareketsiz. Onun onu parçalamasını bekledi.

Bu yüzden, kapıyı açmadığında çok şaşırdı. Kafasını yavaşça ona çevirmesini ve acı çeken yüzündeki şaşkın gözlerinin vücudunu taramadan önce onun gözlerine takılmasını izledi.

Kadının sesi de acı ve şaşkınlıkla doluydu, "Neden oradasın?" diye sordu.

O hiçbir yere gitmemişti. Dört adım ötede duruyordu.

Ama kadının ne demek istediğini anladı, kadının söylediklerini çok beğendi, boynunun gevşediğini, midesinin ağrısının geçtiğini hissetti ve kolları indirip kadına doğru yürüdü.

Kız ondan önce davrandı. Dönüp ona doğru koştu, tüm gücüyle ona çarptı, kollarını ona doladı ve gözyaşlarına boğuldu.

Hayır.

Hayır,
olamaz.

Tahmin etseydi bile, işlerin böyle yürüyeceğini düşünmezdi.

Ama o Henry Gagnon değildi. Kızın ona sunduğu fırsatı kaçırmayacaktı.

Bu yüzden eğilip onu kollarının arasına aldı. Onu kucağına aldığı anda, kız yüzünü onun boynuna gömdü, kollarını omuzlarına sıkıca doladı ve ağlayarak vücudunun tekrar tekrar titrediğini hissetti.

Onu oturma odasına taşıdı, kanepeye oturdu ve onu kucağına aldı. Onları döndürdü ve yere yatırdı, böylece sırtına yaslanmış, vücudunun çoğu onun vücudunun üzerindeydi.

Onun sıkışmış hissetmediğini biliyordu. Daha fazlasını istiyordu. Bunu biliyordu çünkü ona sokulmuş ve sıkıca sarılmıştı.

Jake, "Şşş, bebeğim" diye fısıldarken kızın saçlarını okşadı. Kızın vücudu sarsıldı ve hıçkırarak daha da sıkı sarıldı.

"Şşş, Josie. Kendine gel. Sana böyle konuşan bir adam buna değmez."

Yüzünü onun boynundan çekip, ıslak gözlerini ona dikti ve "Ama o benim arkadaşım!" diye bağırdı.

Adam başını salladı. "O, istediği şey için çalışacak cesareti olmayan, ama sana kızacak cesareti olan beyinsiz bir pislik."

O senin arkadaşın değil. O bir pislik."

Kız ne kabul etti ne de reddetti. Kendi dünyasına dalmıştı ve muhtemelen onun söylediklerini dinlemiyordu. Kız yüksek sesle konuşmaya devam edince bunu anladı.

"Beni sevdiğini söylemesi çok saçma. Benim önümde kadınlara asılıyordu." Bir süre durakladıktan sonra, neredeyse bağırarak, "Başarılı bir şekilde! En azından *ben* ihtiyatlıydım!" dedi.

Onun ihtiyatlı davranışını tartışmak istemiyordu. Aslında bunu hiç yapmak istemiyordu.

Ama kız kanepede ona yaslanmış yatıyordu ve o pisliğin peşinden koşmuyordu.

Ve ona ihtiyacı vardı.

Bu yüzden bunu yapacaktı.

Jake elini kadının çenesine kaydırdı ve yüzünü ona yaklaştırdı. "Onun senden hoşlandığını gerçekten bilmiyor muydun?" diye nazikçe sordu.

"Kesinlikle bilmiyordum," diye

tersledi. "Lydie biliyordu."

Ağlamayı aniden kesip neredeyse bağırmak üzereyken gözlerini kırptı. "O biliyor muydu?"

"Onu senin için istememişti."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

"Hayır, bebeğim. Yirmi yıldan fazla bir süredir seni kışkırtmak için oyunlar oynayan bir adam mı?" Başını salladı. "Hayatta olmaz. Lydie onu bir insan olarak, patronun olarak seviyordu, ama senin için istemiyordu. Seninle birlikte olan adamın bu işi yapmak için yeterince önem vermesi gerektiğini biliyordu, çünkü senin bu çabaya değer olduğunu biliyordu."

Dudakları açılmış, gözleri tekrar büyümüş ve ona

bakakalmıştı. Sonra, şükürler olsun ki, anladı.

Onun yüzünden anladı ve o sessizce "İşini yapmaya yeterince önem ver" dediğinde anladı.

"Evet," diye onayladı, iki kolunu da ona dolayarak ve onun altına kayarak, çoğunlukla onun üstüne çıkmasını sağladı. "Çünkü sen buna değersin," diye bitirdi.

Kız uzun bir süre ona baktı, sonra vücudunun gevşediğini hissetti, gözlerinin ısındığını ve yüzünün yumuşadığını gördü.

Sonra, "Kleenex'e ihtiyacım var," dedi.

Adam ona gülümsedi, ona bu hareketi yaptı, konuyu değiştirmesine izin verdi çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sonra sordu, "Neredeler?"

Kız yana baktı ve "Kahve masasında" diye mırıldandı.

O da o tarafa baktı ve kutuyu gördü. Sonra hızla ayağa kalktı, onu da yanında götürdü ve kucağına oturtdu. Öne eğildi ve kolunu uzattı. Birden fazla mendil çıkardı, geriye yaslandı ve ona uzattı.

Sanki İngiltere Kraliçesi'nin önünde yüzünü silip burnunu siliyormuş gibi, nazıkçe işini halletti. İşini bitirdiğinde, ne yapacağını bilemeden utangaçça etrafına baktı, bu da ona, neredeyse her zaman çok sevimli olduğunu hatırlattı.

Adam mendilleri kızdan aldı ve kız, mendilleri sehpaye attığını izlerken dudağını ısırdı.

Adam iki elini kaldırıp kadının yüzünü çerçevelediğinde ve gözleri onun gözlerine baktığında, kadın dudağını ısırmaı bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Bu hiç hoş değildi," diye cevapladı kadın. "Öyleydi, Slick. Ama sen iyi misin?"

"Geleceğimin ne getireceğini bilmiyorum, öncelikle işim, ve Henry'yi kaybetmek oldukça yıkıcı olacak, o olaydan sonra öyle olacak gibi görünüyor. Ama ne olursa olsun, o benim için önemli," dedi.

Giriş salonundaki o saçmalıkların ardından Jake aynı fikirde değildi. Ama belki zamanla, o da bunun saçmalık olduğunu anlayıp Jake'in düşüncesine katılırdı.

"Yani iyi olmadığını söylüyorsun," diye tahmin etti.

"Hayır, Jake, iyi değilim," diye onayladı ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Şu anda acilen kahveye ihtiyacım var ve ambalajında duran bir diş fırçası buldum. Futbolu pek istemiyorum ama evini görmek ve günümü seninle ve çocuklarınla geçirmek için sabırsızlanıyorum, Henry'yi yarın düşünürüm."

Ona gülümsedi, ellerini kafasından çekip kollarını ona doladı. "İyi plan."

"Madem buradayım, kahve yapayım," diye teklif etti.

"Kabul ederim," diye cevapladı ve kollarını ona daha sıkı sararak onu kendine çekti, gözleri onun dudaklarına indi. "Beni öptükten sonra."

Dudaklarının açıldığını gördü, sonra da ona doğru geldiğini izledi. Başını eğip ona daha iyi erişim sağlamak için ellerinin kollarından boynuna doğru kaymasını hissetti.

Kız, ağzını onun ağzının altında açtı ve dilini ona uzattı.

O an, daha derinden emdi. O bunu yaptığında, kadın daha da yaklaştı.

Bunu hissedince, kontrolü ele aldı.

Bunu en iyi şekilde yapmak için, onu kanepeye geri bıraktı ve üzerini örttü.

Bu, kahvenin daha da gecikeceği anlamına geliyordu, çünkü onun ağzını seviyordu, onu elde etmek için bir süre beklemişti ve doya doya tatmak istiyordu.

Josie de benzer bir ruh halindeydi.

Böylece, Lydie'nin torununa verdiği evde, eskiden Lydie'ye ait olan kanepede seviştiler.

İşleri bittikten çok sonra, kahvelerini içtikten sonra, ona yumurta ve tost hazırladı ve mutfakta Josie'nin güne hazırlanmasını sabırsızlıkla beklerken, Lydie'nin bunu seveceğini düşündü.

Her şeyi.

Ve çok hoşuna giderdi.

On Dördüncü Bölüm

Ona Dünyayı Verirdim

Jake'in mutfağında, kalçalarım tezgaha dayalı duruyordum, Jake çok yakınımda duruyordu, gözleri gözlerime bakıyordu, eli boynumun yanına dolanmıştı, benim elim ise beş saniye önce avucuma sıkıştırdığı ve tek kelimeyle "Mick" dediği cep telefonumu tutuyordu.

Elbette Mickey'i aramam gerektiğini fark ettim. Unutmamıştım.

Ancak Jake, Henry ile yaşadığımız o korkunç olaydan sonra (ilk tepkim gözyaşları olabileceğinden düşünmek *istemediğim*, ancak onun söylediği kaba sözler ve bana karşı konuşma tarzından sonra, ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci tepkim bir şey fırlatmak oldu; altıncı tepkim ise *Henry'ye* bir şey fırlatmak oldu) çok sabırlı davrandı ve her zamanki gibi nazik ve harikaydı.

Jake o zaman her zamanki gibi nazik ve harika davranmış, bütün gün kucaklaşacakmışız gibi davranmış (başka bir deyişle, kanepede *çok* hoş bir şekilde *öpüşmüş*) ve sonra bana tost üzerine poşe yumurta ile lezzetli bir kahvaltı hazırlamıştı.

Jake'in sabrı bundan sonra açıkça tükendi ve bunu, üst katta kirpiklerime maskara sürerken, alt kattan onun "Daha ne kadar sürecek, Slick?" diye bağırdığını duyduğumda anladım.

Evet.

Bağırmak.

Yukarıdan!

O benim yatak odama yabancı değildi. Biz sevgili olmadan önce bile oraya girmişti.

Bağırışını duyunca, maskara fırçamı ve tüpünü alıp yarım kat aşağıdaki sahanlığa kadar yürüdüm.

Orada, merdivenlerin altında onu gördüm.

"Hazır mısınız?" diye sordu beni görür görmez.

"Bana bir soru sormak istiyorsan Jake, merdivenlerden bağışmak yerine odama gelip sorabilirsin."

Dudakları seğirdi ve "Anladığım kadarıyla hazır değilsin, küstahça davranıp bana bağışmak ve hazırlanmak için kullanabileceğin zamanı boşa harcamak istiyorsun" dedi.

"Evet, hazır *değilim* ama şu anda yapmaya çalıştığım şey, sana bağırılmaktan hoşlanmadığımı öğretmek," dedim.

Dudakları tekrar seğırdi ve cevap verdi: "Bebeğim, sesin var, sesini yükseltebiliyorum, bu yüzden merdivenlere çıkıp bağırمام için bir neden yok."

Beni dinlemiyor gibi görünüyordu, bu da beni biraz sinirlendirdi.

Ne yazık ki, merdivenlerin altında eğlenerek duran oldukça yakışıklıydı ve beni kızdırmak için dalga geçtiğini biliyordum, bu yüzden kızgınlığım hafif kalmıştı.

Sesini alçaltıp yüzünü ciddi bir ifadeye bürüdü ve şöyle dedi: "Slick, saat 11'de Ethan'ı almam lazım ve ondan önce Cayenne'ini almak için arenaya gitmeliyiz. Acele etmelisin."

Bu da biraz sinir bozucuydu, çünkü sabırsızlığı haklıydı.

"Hemen hazırlanacağım," diye onu temin ettim ve tam da bunu yapmak için döndüm, ama o "Bebeğim" diye seslendiğinde durdum.

Yine ona baktım.

"Saçlarını açık bırakırsan gerçekten çok sevinirim."

Yıllardır saçlarımı topuz, örgü veya at kuyruğu şeklinde yapıyordum. Ve yıllardır, bir erkeğin istediği her şeyi yapan türden bir kadın değildim (o erkek Henry değilse, ama o benim işverenimdi).

Ancak, günün hazırlıklarını tamamlamak için yukarı çıktığımda, saçlarıma muhteşem bir iksir sürmek dışında, saçlarımı açık bıraktım.

Merdivenlerden inerken Jake'in bana attığı bakışa bakınca, bunu yaptığıma memnun oldum.

Merdivenlerin altına indiğimde Jake'in bana verdiği öpücükten daha da memnun oldum.

Cayenne'imi aldık, Jake beni eve kadar takip etti ve ben arabamı orada bırakıp onun kamyonetine bindim. Sonra Ethan'ı aldık ve Jake'in evine giderken Ethan bize *Combat Raptor'un* ne kadar "harika", "epik" ve "gerçeküstü" olduğunu uzun uzun ve ayrıntılı bir şekilde anlattı.

Ethan sevimli bir şekilde konuşurken, Jake ile ilişkimizin bu kadar büyük bir değişim geçirdiği sabah, onun yanında kendimi bu kadar rahat hissetmem... hatta daha da fazlasını hissetmem beni oldukça şaşırttı.

Bunun nedeni, özlemin ortadan kalkmasıydı. Rol yapma ortadan kalkmıştı. Bu bir rüya değildi.

Bu gerçektir.

Bu yüzden, Henry ile Lavender House'un girişinde, yirmi üç yıldır bana aşık olduğunu

ama bu konuda hiçbir şey yapmadığını söylediği Lavender House'un fuayesinde onunla sürpriz bir tartışma yaşamamayı tercih ederdim (bu noktada ona bir şey fırlatmak istediğime karar verdim), Jake o olaydan önce, sırasında ve sonrasında benimti.

Böylece, kendimi onun kollarına atıp boynuna ağlayabilir, elinin saçlarımı okşadığını hissedebilir ve beni sakinleştirmeye çalışan sözlerini dinleyebilirdim.

Ve öyle yaptım.

Ve bunu yapabildiğim için çok mutluydum.

Çünkü ihtiyaç duyduğunuz anda size tam da ihtiyacınız olan şeyi veren birinin yakınınızda olması çok güzel bir duyguydu. Büyükanнем dışında, bunu hiç yaşamamıştım.

Düşündüm de, Gran'ın cenazesinden sonraki gün Jake ile tanıştığımдан beri, bunu
bunu yaşadım.

Ve şimdi onun yatakta harika olduğunu biliyordum. Orada cömert olduğunu biliyordum.

Bana zevk vermeden önce kendi zevkini almayı önemsedğini biliyordum. Vücudunun her santimini biliyordum çünkü hepsini görmüş ve çoğuna dokunmuştum. Ve onun yanında uyumaktan ve (belki daha da çok) orada uyanmaktan çok keyif aldığımı biliyordum.

Ama tek değişiklik buydu. Geri kalan her şey Jake ve bendim.

O güne hazırlanırken, Jake ile tanıştığımız andan itibaren onun davranışlarını gözden geçirdim ve Jake ile çıktığımızı, yani Jake ve benim olduğumuzu anlamadığım için kendimi biraz aptal hissettim.

Ama bu, Jake ve benim *olduğumuz* gerçeğini değiştirmede. O bundan hoşlanıyordu. Ben de hoşlanıyordum.

Yine de, mutluluğumun altında bazı endişelerin gizlendiğini fark etmiştim.

Seçtiğim son erkek, hayatıma aldığım son erkek, lise erkek arkadaşım dışında yaşadığım tek ve tek ilişki...

Bunu düşünmek bile istemiyordum. Ama Jake o değildi.

Babam da değildi.

Jake centilmen, koruyucu, cömert, özverili ve şefkatliydi. Ve bunların hiçbirisi babam ya da... o değildi.

Bu yüzden, yirmi üç yıldır hiçbir erkekle ilişki kurmaya çalışmamış olsam da, Jake ile bir ilişkiye başladığım açıktı ve Jake, Jake'in tüm özelliklerine sahipti (bu yüzden hiçbirini kaybetmek istemiyordum), ama o endişeler yüzeyin altında kıvrılıyordu.

Yine de, bunları Jake ile konuşmam gerektiğini biliyordum ve bana verdiklerinden yola çıkarak, bu endişeleri ortadan kaldırmama yardım edeceğini kuvvetle tahmin ediyordum.

Ve bu da çok güzel bir duyguydu.

Onun evine gittik ve evin oldukça eski ama çok iyi durumda olduğunu, üç katlı ve görkemli bir yapı olduğunu görünce çok sevindim. Yoğun ağaçların arasından deniz manzarası bile görünüyordu.

Ethan'ın bana yaptığı tur sırasında, Jake'in dekorasyona iyi bir gözü olduğunu da keşfettim, bu oldukça şaşırtıcıydı ama hoş bir sürprizdi. Tabii ki bu göz, rahatlık düşüncesiyle birlikte geliyordu ama seçtiği renkler ve parçalar mükemmeldi (erkeksi olsa da - o kadar erkeksiydi ki Amber'ın bu erkeksi kutsal alanda kendini kaybolmuş hissedeceğinden korktum), mobilyalar çok kaliteliydi ve demirbaşlar ve aksesuarlar çok güzeldi.

Renk katmak için birkaç yastık kullanabilir ve duvar dekorasyonu biraz özensiz görünüyordu, ama bunlar önemsiz detaylardı.

Tur sırasında, evde en sevdiğim üç oda olduğunu karar verdim.

Mutfak, açıkça bir ek bina olarak inşa edilmiş, tavan pencerelerinin altında çıkıntı yapan güzel sarı ahşap kirişleri, tüm tavanı kaplayacak kadar yaygın olan, parlak kırmızı dolapları, paslanmaz çelik aletleri ve siyah granit tezgahı ile dikkat çekiyordu.

En üst kattaki Jake'in yatak odası, erkeksi ama olağanüstü bir kızak yatağına sahipti. Bu yatak o kadar büyüktü ki, ilk bakışta tüm odayı kaplıyor gibi görünüyordu ve yatak yapılmamış olmasına rağmen, son derece davetkardı. Tavan pencereleri olan ana banyosundan bahsetmeye gerek bile yoktu. Bu banyoda pürüzsüz taş döşeme ve üç duş başlığı olan çok büyük bir duş ve basamaklı, gömme bir oval küvet vardı. Bu küvet, yüzünüze bakım yapabileceğiniz, ayaklarınızı ponza taşıyla ovabileceğiniz ve endişelerinizi unutabileceğiniz bir kadın rüyasıydı.

Ve son olarak, yatak odasının yanında bulunan, deniz manzaralı ofisi. Ofiste muhteşem bir antika masa ve pencere kenarında rahat bir koltuk, masa ve lamba bulunan bir oturma alanı vardı. Orayı gördüğümde, bir kitap bulup oraya kıvrılıp okumak ve zihnim dalıp giderse denizi seyretmek istedim.

Aşağı inerken Ethan, "Bütün bunları babam yaptı. Tom, Bert, Coert ve bazen Mickey ile birlikte," dedi.

Aşağı inerken onun ensesine baktım. "Anlamadım?"

Gülümseyerek bana baktı. "Burası *tam* bir çöplük gibiydi. Babam taşınmadan önce her şeyi söküp yeniden yaptı. Fotoğrafları var. Görmek ister misin?"

Tabii ki görmek istedim, bu yüzden başımı salladım.

Merdivenlerin altına vardığımızda Ethan, muhtemelen fotoğraf albümlerini almak için koşarak uzaklaştı.

O sırada Jake beni yakaladı, mutfağa çekti, tezgaha itti, cep telefonumu elime tutuşturdu ve "Mick" dedi.

Ona sert bir bakış attım.

Sonra, "Ethan, Mickey'nin evini yenilemene yardım ettiğini söyledi" dedim.

"Evet," diye cevapladı Jake. "Şimdi onu ara," diye emretti Jake.

Ona tekrar sert bir bakış attım ve "Mickey'i arayıp randevumuzu iptal etmek için senin boynuma elini koyup bir santim bile uzaklaşmadan yapabileceğimi" söyledim.

"Biliyorum, Slick," dedi, dudakları yine eğlenerek kıvrıldı (ancak ben şu anki durumumuzda komik bir şey bulamıyordum). "Mick'in iyi bir adam olduğunu da biliyorum. O bir dostum. Onu uzun zamandır tanıyorum ve tahminimce sana karşı iyi davranacaktır çünkü o kadar iyi bir adamdır. Ama bildiğim bir başka şey de, dün gece dövüşümü bitirip duş aldıktan sonra koridorda olduğunu ve muhtemelen senin yanındaki boş koltuğa doğru gittiğini. Yani ya senin benim soyunma odama girdiğini gördü ya da bunu duydu. Bu yüzden pislik gibi davranıyor ve söylemeliyim ki onu suçlayamam, ama ben buradayım ve ona siktirip gitmesini söyleyeceğim çünkü onu suçlayamasam da böyle bir şey olmayacak."

Mickey'nin dün gece Jake ile aramda olanları bildiğini düşünmek çok utanç vericiydi, bu yüzden bunun yerine bu durumu çözmeye odaklanmaya karar verdim.

"Yani, elin üzerimdeyken çok yakınımda duruyorsun ve Mickey'nin hoşnutsuzluğu durumunda hemen ulaşılabilir olmak için senin huzurunda Mickey'yi aramamı istiyorsun."

"Tam isabet," diye onayladı.

"Benim yetişkin bir kadın olduğumu biliyorsun," diye sordum.

"Evet. Bunun *çok* farkındayım," diye cevapladı, hafifçe sinir bozucu konuşmamız sırasında bile çok çekici bulduğum haylaz bir gülümsemeyle. "Ayrıca, dün gece soyunma odasındaki duvarda resmi olarak *benim* kadının olduğunu ve hiçbir erkeğin benim kadınıma pislik gibi davranamayacağını da biliyorum."

Bunun gülünç derecede koruyucu ve saçma sapan bir davranış olduğunu bilsem de, hoşuma gitmemek elde değildi.

Ayrıca, sadece onun bunu yapması değil, benim de bundan hoşlanmamı biraz sinir bozucu buldum.

Bu yüzden Jake'e bakmaya devam ettim, ama Jake elini boynuma koyarak gözlerime bakmaya devam etti.

O, bakışma yarışını kaybetti ve ben, onun saçma sapan bir şekilde başını benim telefonuma doğru uzatarak "Bebeğim. *Mick*." diyerek kaybettiğine şaşırırmam gerektiğini öğreniyordum.

O zaman onun hareket etmeyeceğini anladım ve onu zorla hareket ettiremeyeceğimi biliyordum, bu yüzden ona son bir kez sert bir bakış attım ve Jake ile konuşacak çok şeyimiz olduğunu düşünmeye başladım, çünkü artık resmi olarak "onun kadını" olmuştum.

Sonra gözlerimi telefonuma çevirdim ve Mickey'i aradım.

Üç kez çaldıktan sonra garip bir şekilde cevap verdi: "Sonunda beni aramış, her şeyi mahvetmek için."

"Ben... şey, Mickey?" Onun selamını aldıktan sonra kekeledim. "Dur tahmin edeyim, Jake tam karşında duruyor."

İçimde güçlü bir kahkaha atma isteği hissettim, ama aynı zamanda yapmam gereken şeyden dolayı kendimi çok kötü hissediyordum, özellikle de Jake ile dün gece aramızda olanları ilk elden ya da başkalarından duymuşsa.

"Aynen öyle," diye onayladım ve Jake'in boğazına bakmaya karar verdim, ama onu çok çekici bulduğum için gözlerimi onun tişörtlü omzuna çevirdim (Ethan bana turu gezdirirken antrenman kıyafetini değiştirmişti).

"Ben de öyle yapardım," diye mırıldandı Mickey.

"Neden aradığımı bildiğini varsayıyorum," dedim sessizce.

"Bebeğim, Jake'e bakışın, onun sana bakışı... Orada yerim olmadığını biliyordum. Dün gece Jake'e randevumuz olduğunu söyledim, bu küstahça bir hareketti ve küstahlık her zaman aptallıktır. O da hiç vakit kaybetmeden hak iddia etmeye başladı. Ben de aynısını yapardım."

"Hak iddia etmek" terimini pek sevmiyordum ve bunun gerçekten olup olmadığından da emin değildim (ancak şunu söylemeliyim ki, Jake soyunma odasında bana saldırdı ve beni duvara itti; ben de onu durdurmadım). Ancak Mickey bu rahatsız edici durum hakkında çok nazikti, bu yüzden onunla bu konuyu tartışmamaya karar verdim.

"Bu konuda çok nazıksın," dedim Mickey'e ve Jake'in omzuna. Elinin boynumu sıktığını hissettim, bu yüzden gözlerine baktım.

Rahatlamış görünüyordu ve o anda onların arkadaş oldukları ve bu durumun çok kötü bir şekilde rahatsız edici olabileceği aklıma geldi.

"Jake ve ben çok yakınız. Senin ona ve onun sana bakışlarına bakılırsa, aslında pislik olan bendim. O hak iddia etti, ben geri çekileceğim. Neyse, akıllı bir erkek, güzel bir kadınla asla köprüleri yakmaz. Sen ve Jake arasında işler ters gidebilir, ama ben yine de araya girebilecek konumda olacağım."

Onun şaka mı yaptığı yoksa ciddi mi olduğunu emin olamadım, ama ikisinin de biraz karışımı olduğunu düşündüm. Bu yüzden, bu konuda yorum yapmamaya karar verdim. Jake bunu okuyabilir ve yüzündeki o rahatlama kaybolabilir.

Bu yüzden sadece "Mm" diye mırıldandım.

"O zaman lig yemeklerinde, Jake'in barbekülerinde ve spor salonunda görüşürüz." Jake barbekü mü yapıyordu?

"Evet?" Mickey, ben hiçbir şey söylemeyince sordu. Aklım, aile odasındaki büyük pencerelerden gördüğüm, arka terasta duran Jake'in biftekleri ızgara yaparken, bunların tadı güzel mi diye merak ettiği anla doluydu.

"Evet," diye cevap verdim ve Jake'in göğsüne baktım. "Lig yemeklerinde ve spor salonunda görüşürüz."

Jake'in eğilip başımın üstüne öpücük kondurduğunu hissettim, sonra beni bırakıp uzaklaştı.

Mickey'nin "Tamam, Josephine. Görüşürüz, bebeğim" dediğini duyduğumda bunu hissettim. "Görüşürüz, Mickey." Sesimi alçaltarak "Ve özür dilerim" dedim.

Onun sesi de alçalmıştı, tatlıydı ve cevap verirken gülümsüyordu. "Özür dileme. Ben birini yakalayamadım ama sen yakaladın. Onun geçmişine takılma. Jake iyi biridir. En iyisidir. Sadece kadınlar konusunda kötü bir zevki vardı. Şimdiye kadar."

Çok tatlıydı.

Ve belli ki iyi bir arkadaş.

"Teşekkürler, Mickey."

"Rica ederim, tatlım. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Bağlantıyı kestim ve Jake'in kafasını çok büyük, yüksek kaliteli buzdolabına (Sub-Zero! Lavender House'a da böyle bir tane lazım) soktuğunu ve şimdi telefonu ugraştığını gördüm.

"Amber, bebeğim, bir süredir senden haber almadım. Babana haber ver de hastaneleri aramaya başlamasın. Ve bu bir teşvik olursa diye, taco yapıyorum, Ro-Tel sosu ısıtıyorum ve Josie de bugün burada. Kıçını buraya getir, Taylorları da getir."

Telefonu kapattı, telefonu arka cebine koydu, buzdolabından bir kutu ve bir paket kıyma çıkardı ve buzdolabı kapanmadan önce başını geriye eğip tavana doğru bağırdı, "Con! Mutfak! Kiminle konuştuğun umurumda değil, gel Josie'ye merhaba de!"

"Onun odasına gidip kapıyı çalarak merhaba diyebilirim," dedim. "Ethan bana kapalı kapısını gösterdi."

"Misafirimiz var, çocuklar gelip merhaba desinler," diye cevapladı Jake ve ben buna itiraz edemedim çünkü misafirleri selamlamamak kabalıktı. Ancak hiçbir şey söylemedim çünkü buzdolabından çıkardığı dikdörtgen sarı kutunun üzerinde büyük harflerle "Velveeta" yazdığını gördüm.

Dudaklarımı sıkıştırdım.

Ethan odaya koşarak geldi ve "Ro-Tel sosu!" diye bağırdı.

"Dip görevini sen yapacaksın dostum," dedi Jake ve Ethan tereddüt etmeden kiler odasına koştu, kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Bir şey yapabilir miyim?" diye sordum.

"Rahat ol, işim bittiğinde gel ve hayran kal," diye cevapladı Jake ve ben onun esprisine gülümseyerek karşılık verdim.

O da bana gülümsedi.

O gülümsediğinde, o gülümseme, mizahı, kendi elleriyle yenilediği çekici mutfak ve kilerden bir teneke kutu ile çıkan coşkulu Ethan'ın varlığı, gülünç derecede koruyucu ve saçma sapan otoriter tavırlarını tolere etmeye değerdi.

Kesinlikle.

Bu düşünceyle, Conner içeri girdi.

"Selam Josie," dedi bana dalgın bir gülümsemeyle ve babası gibi (bariz farklılıklar olsa da) rahat bir sevgiyle yanıma geldi, koluma dokundu ve eğilip yanağıma öpücük kondurdu.

Sonra babasına döndü.

"Selam, baba."

Jake ocaktaki tavaya kıyma döküyordu (Aga değil, Wolf markaydı, yine de kesinlikle küçümsenecek bir şey değildi) ama Conner'a dönüp "Con" diye cevap verdi.

Sonra gözlerini oğluna dikti.

Conner kiler odasına doğru ilerleyerek, "Yeniden kızartılmış fasulyeye ihtiyacımız var mı?" diye sordu.

"Evet, ve bana neden öyle baktığını da anlatırsan iyi olur," diye cevapladı Jake.

Benim orada olmamdan rahatsız görünmeyen Conner, hemen "Bugün Ellie'yi iki kez aradım. İki mesaj bıraktım. Geri aramadı" dedi.

"Uh-oh," diye mırıldandı Ethan, alışveriş merkezinde pretzel parçalarını batırdığı, endişe verici renkteki bir kaba doldurulmuş, oldukça yapışkan bir peynir parçasını keserken.

Jake'in elinde tahta kaşık vardı, ama iki eli de belindeydi ve belki de evrende tahta kaşıkla ocak başında dururken otoriter ve karizmatik görünebilen tek erkek oydu.

Gözleri de oğluna dikilmişti.

"Dün gece Kaylee'den ayrıldın mı?" diye sessizce sordu.

"Evet," diye cevapladı Conner, sesinden bunun hoş bir olay olmadığını anlaşıyordu.

Jake'in oğlunun ses tonunu duyduğu şüphe götürmezdi ve muhtemelen bu yüzden konuyu kapatıp yerine "Ellie onun doğru kişi olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

"Bir hafta önce söyledim baba," dedi Conner, konserve fasulyeyi açmak için konserve açacağı kullanırken.

Bunun üzerine Ethan, "Haklısın," diye mırıldandı.

Jake en küçük oğlunu görmezden geldi ve en büyük oğluna "Sence Mia hala ona kötü davranıyor mu?" diye sordu.

Conner babasına bir bakış attı, bu bakış Mia'nın zavallı Ellie'ye hala zorluk çıkardığını gösteriyordu.

Bu iyi bir haber değildi.

"Pazar sabahları kiliseye gidiyor, Con," diye hatırlattı Jake oğluna.

"Saat dokuzda. Neredeyse öğlen oldu. Neredeyse iki saattir evde," diye cevapladı Conner.

Jake buna cevap veremedi.

"Zoey gitti mi?" Ethan sohbete katıldı. "Az önce onunla telefonda konuştum," diye mırıldandı Conner.

Dudaklarımı ısırdım.

Jake bana baktı.

Dudaklarımı ısırmayıp bıraktım ve alt dudağımı uzatarak anlamsız bir "eek!" sesi çıkardım. Anlamsız olsa da, bu sesin pek çok şeyi ifade ettiğini hissediyordum.

Hareketimi gören Jake başını eğdi ve çoraplı ayaklarına gülümsedi.

Söylediğim birçok şeyi anlamıştı.

"Josie?" diye seslendi Conner ve ben hızla yüzümü düzelttim ve ona baktım. "Sen bir kızsın," dedi.

Sezgisel olarak bunun pek iyi başlamadığını biliyordum.

"Evet, ben Conner'ım," diye gereksiz yere onayladım.

"Onun işi ne?" diye sordu.

Evet, bu iş pek de iyiye gitmiyordu. Üç Spear adamı da gözlerini bana çevirdi.

"Korkarım onu bu soruyu cevaplayacak kadar iyi tanımıyorum, tatlım," dedim nazikçe.

"Ben aradığımda her zaman telefonu açar ya da mesajımı aldıktan sonra mümkün olduğunda geri arar," dedi bana.

Ve durum bu dikenli yolda ilerlemeye devam etti.

O zaman Jake'in bir hafta önce bana sorduğu bir soru aklıma geldi ve ben de Conner'a sordum.

"Onu ne kadar gerçekçi buluyorsun?"

"Onu çok seviyorum," diye cevapladı Conner, benim aksime, soruyu hemen anlamış olduğu belliydi. "O çok tatlı. Gerçekten çok güzel. Havalı. Eath onu seviyor. Babam onu seviyor. Amber bile, baş belası olmadığı zamanlarda onu seviyor. Ve ben onun bana bakışını ve onunla birlikteyken hissettiğim duyguyu seviyorum."

Bu oldukça samimi ve çok tatlı bir cevaptı.

"Diğer bir deyişle, onu kaybetmek istemiyorsun," diye çıkardım. "Diğer bir deyişle, evet. İstemiyorum," diye onayladı Conner.

Jake'in iki oğlunun bulunduğu adaya gittim ve elimi üzerine koydum, gözlerim hep Conner'da kaldı. Oraya vardığımda, yine nazikçe, ona gerçek olanı verdim.

"Maçta ona karşı çok sevimliydin. Çok dikkatliydin. Koruyucuydu," dedim ona.

Yüzündeki ifadenin değişmesini sevdim, sadece onun bu şekilde olduğunu fark ettiğim için değil, Ellie'ye bunları verdiği için de memnuniyetini gösteriyordu.

Ne yazık ki, söyleyeceklerim daha vardı.

"Ancak, birçok kişiden biri olmak iyi hissettirmiyor. O seçildi, bunu şimdi senin iyiliğin için paylaşacağım, ama bu, bir ilişkiyi sürdürmek isteyip istemediğini belirtirken kullanılacak bir terim değil, o hala bu konuda incinmiş olabilir. Ama bence muhtemelen Mia'dır. Ondan korkuyor ve kızlar oldukça tatsız olabilirler.

sen yokken Ellie'ye böyle davranacağı zamanlar bulacaktır. Ellie bunu biliyor. Bu yüzden sana biraz zaman tanımanı ve seni geri aramazsa onu tekrar aramanızı tavsiye ederim. Hala cevap vermezse, onu ara."

"Öyle yapacağım," diye mırıldandı Conner. Sonra daha yüksek sesle sordu, "Mia'ya her şeyi anlatmalı mıyım?"

"Bunu zaten yapmadın mı?" diye sordum.

"Ona rahat bırakmasını söyledim, yoksa kızarım dedim."

"Ve eğer o bunu yapmazsa sinirlenirsen, ne yapmayı düşünüyorsun?" Conner hiçbir şey söylemedi ve ben nedenini biliyordum.

O, babasının oğlu olduğu için ona gerçekten zarar veremezdi, bu yüzden kızması bir tehdit oluşturmuyordu ve Mia da bunu biliyordu.

"Öyleyse, Ellie'ye zarar verme niyetindeyse, senin öfkeni korkutmadığına göre, Ellie'ye zarar verecek bir şey yapacaktır."

Conner hemen endişeli bir ifade takındı. "Kahretsin, şimdi onun evine gitmeli miyim?"

"Ona seni araması için bir şans ver," diye araya girdi Jake. "Birkaç saat. Sonra onu ara ve Josie'nin dediği gibi, cevap vermezse oraya git."

Conner bunu yapmak istemiyor gibi görünüyordu ama babasına başını salladı. Hâlâ elimde olan telefonum çaldı.

Aşağı baktım ve "Bilinmeyen Arayan" yazdığını gördüm, ama numaranın alan kodu yereldir.

Bu beni endişelendirdi, çünkü Henry yakınlarda bir yerde kalıyor ve beni aramak için otelin telefonunu kullanıyor olabilirdi, ancak neden cep telefonunu kullanmayacağını bilmiyordum.

Henry olabileceğinden endişelenmeme rağmen, telefonu açtım ve kulağıma götürdüm.

"Ben Josephine."

"Josie, kızım, *sen... bir... efsanesin!*" diye bir kadın sesi kulağımda çığlık attı. Jake'in adasındaki siyah granitlere gözlerimi kısarak baktım.

"Anlamadım?" "Babelicious, dün gece olanları duydum," dedi kadın.

Konuşmaya devam etmeden hemen önce bunun Alyssa olduğunu anladım.

"Sen harikasin. Sen muhteşemsin. Her şeyi iyi yapıyorsun ve duyduğuma göre, daha da iyisini yapıyorsun. Kızım, büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum, arenaya girip, saf zarafetle, bokun kokmadan, sonra *soyunma odasında* Jake'e işini yapıp, havalı topuklu ayakkabılarla başın dik bir şekilde çıkmak istiyorum. Sen o kadar muhteşemsin ki, Hiroshima'yı tekrar yerle bir edersin."

"Um..." diye mırıldandım ama başka bir şey söyleyemedim. Onun aşırı coşkuyla yaptığı bu alışılmadık iltifatlara ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"*Aman Tanrım!*" diye bağırdı. "Umarım Donna bunu duyar. O kaltak aptal bir kaltak. Yani, *merhaba!* Uyan ve yatağında yatan genç kurt adamına bir bak. Yirmi yıl önceki Jake Spear'a biraz benziyor olabilir ama o yirmi yıl önceki Jake Spear *değil*. Jake'i bıraktın kaltak, kaç tane erkekle yatarsan yat, onu asla geri alamayacaksın."

Bu çok anlayışlı bir sözdü.

Bunu paylaşmadan ya da, muhtemelen, tek taraflı konuşmanın gidişatına bakılırsa odadan çıkamadan, bu telefonu özel olarak cevaplamalıyım, diye devam etti.

"Ve kim yirmili yaşlarda birini ister ki? Kız kafayı mı yedi? Her kadın, çılgınlıklarını yaşamış bir erkek bulması gerektiğini bilir ve şanslıysa, o erkek çılgınlıklarını *onunla* yaşamış olur. O bu şansı kaçırdı ve şimdi geri almak için çabılıyor çünkü Jake'in onunla birlikte olmayacağını biliyor, çünkü Jake aptallara tahammül edemez ve onu bırakan o kaltak, her türlü aptaldır."

O kadar derin bir nefes aldı ki, telefonda nefesini duyabildim ve araya bir kelime sokabileceğimi düşündüm ama yeterince hızlı olamadım.

"Çocuklarına karşı davranışlarından bahsetmeye bile başlamayayım. Kafam patlayabilir."

Bu konuda da ona katılıyordum.

"Gerçekten," dedim.

"Kesinlikle, aynen öyle," diye cevapladı, sanki gülerek söylüyormuş gibi. "Şimdi, bebeğim, dükkanım pazartesi günleri kapalı ama yarın dükkanı açıp sana manikür-pedikür yapacağım, çünkü sen harikasın ve zaten o kadar efsanesin ki, tüm kızlara The Truck'ı beceren klas bir kadının müşterim olduğunu söylersem, herkes oraya gitmek isteyecek."

Aman Tanrım.

"Ama inan bana, bu dudaklar gevşek değil," diye devam etti, ben bir ses bile çıkaramadan. "Öyle olduklarını düşünme *bile*. Junior sıkı oral seks sever, o yüzden ben oraya *hiç* gitmem. Saat üçte gel. Adı Maude's House of Beauty. Benim annemden önce benim annemindi. O Maude. Ben değil tabii ki. Seni hallettikten sonra bir şeyler içmeye gidelim, böylece eve zamanında gidip Junior'a ve onun için doğurduğum haylazlara yemek verebilirim, sen de Jake'e gidip onun dünyasını sallayabilirsin."

"Korkarım yapamam," dedim ona ve aslında yapamayacağım için oldukça hayal kırıklığına uğramıştım. "Ethan'ı alacağım."

"Sorun değil. Ethan'ı Bryant'a bırakırız. Onlar arkadaşdır. Kızım Sofie onlara bakar."

"Bunu Jake ve Ethan ile konuşmam gerek," dedim. "Şu anda büyük adamla mı birliktesin?" diye sordu.

Gözlerimi kararlı bir şekilde adaya dikip "Evet" diye cevap verdim. "Tabii ki öylesin," diye bağırdı. "O zaman sor. Ben beklerim."

Nefes aldım ve "Lütfen bekle" dedim. "Burada olacağım" diye cevapladı.

Başımı kaldırıp baktığımda Jake'in gözleri bana bakıyordu ama kaşığı kahverengileşen hamburger etine doğru uzanmıştı.

"Bu Alyssa. Kız arkadaşı Sofie'nin, ben

"Evet!" Ethan araya girdi. "Yarın okuldan sonra Bryant'ın evine gidebilir miyim baba? Gidebilir miyim? Ha?"

"Evet," diye cevapladı Jake, oğluna gülümseyerek. Sonra gülümsemesini bana çevirdi ve göz kırptı.

Bunu yaptığımda, karnımın çöktüğünü hissettim ve Jake'in karnımı çökertmesinin başka yolları olduğunu bilmek daha da iyi bir duyguydu.

Sonra Alyssa'ya döndüm. "Jake ve Ethan bununla sorun yok."

"Harika!" diye bağırdı. "Tamam, saat üçte görüşürüz. Maude's'ta. Cross Street'teyim, Wayfarer's'ın yaklaşık iki buçuk blok kuzeyinde. Görüşürüz!"

Veda ettikten sonra, benim vedamı beklemeden gitti.

Telefonumu tezgaha koydum.

"Yarın Alyssa'yla buluşacaksın galiba," dedi Jake gereksiz bir şekilde ve ben ona baktım.

"Evet," diye onayladım.

Gülümsedi ve yumuşak bir sesle "İyi" dedi.

Alyssa'yı zaten seviyordum ama onu daha çok seveceğimi hissediyordum çünkü Jake onu seviyordu ve benim için seviyordu.

Garaj kapısında bir gürültü duyduğumda ben de sııttım. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Amber ile erkek Taylor içeri daldı. Onların ardından kız Taylor, podyumun sonuna gelmiş ve poz vermek üzere durmak üzereymiş gibi içeri girdi.

Amber Jake'in yanına gitti, ona sarıldı (yakındaki pişmekte olan et ve elindeki tahta kaşık umurunda değildi), parmak uçlarına yükseldi

parmak uçlarına yükseldi ve yanağına öptü.

Bunu hızlıca yaptı ve aynı hızla "Merhaba baba. Hayattayım" diye selamladı. "Anlıyorum" diye cevapladı Jake, kızına gülümseyerek.

Bu da karnımın bir kez daha sızlamasına neden oldu.

Bunu tam olarak takdir edemedim çünkü Amber gecikmeden bana koştu, elimi tuttu ve çekmeye başladı, yüksek sesle ve büyük bir coşkuyla "Josie! Burada olduğuna çok sevindim! Seninle konuşmam lazım" dedi.

Benimle konuşmak için çok *ama çok* istekli olmalıydı ki beni mutfaktan çıkarıp merdivenlere sürükledi ve yukarı çıkardı. Taylor da onun acil iletişim ihtiyacına katılıyordu, çünkü ellerini popomun hemen üstüne koydu ve Amber'ın beni yukarı çekmeye çalıştığı merdivenlerden beni itekledi.

Onun odasının kapısına vardık. Daha önce fark ettiğim gibi, kapının üzerinde kenarlarına pembe ve mavi çiçekler çizilmiş beyaz bir tahta vardı. Ama neşeli çiçeklerin aksine, ortasına pembe renkle "Gir ve Öl!" yazılmıştı ve altında daha küçük ama büyük harflerle "BU SENİ KASTEDİYOR!" yazıyordu.

Bunun altında, çok daha küçük harflerle ve siyah kalemle, farklı bir el yazısıyla "Bana cüce deme!!!!!!!!!" yazılmıştı.

Bunu daha önce gördüğümde eğlenmiştim, şimdi de tekrar görünce eğlendim. Ancak o anda, Amber kapısını açıp beni içeri çekince, eğlencem şu anda neler olup bittiğine dair kafamdaki karışıklıkla karışmıştı.

Conner ve Amber'ın kapıları kapalı olduğu için Ethan'ın odası dışında (tamamen bir spor takımının eşyalarıyla, hatta çarşaflarıyla süslenmiş) çocukların odalarını görmemişim.

Şimdi Amber'ın bu yoğun erkeklik kokan evde nasıl yaşayabildiğini anladım.

Şık ama parlak yatak örtülerinden, duvarlara yapıştırılmış moda dergilerinden kesilmiş sayfalara, grup posterlerine, yerde dağınık duran giysi ve ayakkabılara, her yüzeyde duran aksesuarlara ve kozmetik ürünlerine kadar, pembe ve mavi odasının her santimetrekaresi "*genç kız*" diye bağıırıyordu.

Bütün bunları sindirmek için çok az vaktim vardı, çünkü Amber karşımda duruyordu. Taylor ailesi etrafımızda gevşek bir çember oluşturmuş, kapı kapatılmıştı. Amber, ellerini önünde havayı bastırarak, beni endişelendiren bir şekilde derin nefes alıyor ve tekrar tekrar "Tamam, tamam, tamam" diye mırıldanıyordu.

Derin bir nefes aldı.

Sonra kocaman bir gülümsemeyle "*Ne olduğunu asla tahmin edemezsin!*" diye bağırınca irkildim.

Kulak zarlarımın kanadığından korktum ama onun heyecanı bulaşıcıydı, ben de gülümsedim ve "Ne oldu, canım?" diye sordum.

"Alexi Prokorov bana selam verdi!" diye bağırdı. Gözlerimi kırptım. "Kim?"

"*Okuldaki en havalı çocuk!*" diye cevapladı erkek Taylor. "Öyle," diye onayladı kız Taylor. "O tam bir bomba."

Kız Taylor'dan Amber'a baktım, o da tekrar söylemeye başladı: "Tamam, tamam, tamam. Dün gece lokantadaydık ve o *bana doğru yürüyüp selam* verdi!"

"Onun yüzünü romantik palet numarası iki ile makyajlamıştım," erkek Taylor bana eğilerek paylaştı.

Bu iyi bir seçimdi.

Bunu söyleme fırsatım olmadı, kız Taylor konuşuyordu ve alışılmadık bir haber veriyordu: "Alexi, Magdalene Lisesi'nden kızlarla çıkmaz."

"Hiç çıkmadı," diye ekledi erkek Taylor. "Genelde diğer okullardan en seksi kızlarla çıkar."

"Bir motosikleti var," diye ekledi Amber ve bunu söylediğinde kalbim bir an durdu.

Uh-oh.

"Ve gitar çalıyor," diye devam etti.

Oh hayır.

"*Ve o bir müzik grubunda,*" diye devam etti. Olamaz.

Yüzü değişti, yumuşadı ve hüzünlü bir ifadeyle fısıldadı: "O rüya gibi birisi."

"Bu çok büyük bir olay," dedi Taylor. "Çok büyükten de büyük. Noah'ı geçebilecek tek kişi Alexi. Yani, Magdalene'deki kızlar ona bakmıyorlar bile çünkü şansları olmadığını biliyorlar." Geniş bir gülümsemeyle, "Bu *harika*," dedi.

"Kendi şarkılarını yazıyor," diye ekledi kız Taylor. "Onun grubunu, eskiden koyun aşağısındaki eski bir garaj olan reşit olmayanlar kulübünde çalarken gördüm. Harikaydı."

"Bak," dedi erkek Taylor ve ben onun telefon ekranını bana doğru çevirdiğini görmek için ona baktım. "O lokantadan çıkarken bu fotoğrafı çektim."

çok iyi değil ama durumu anlatıyor."

Telefonuna baktım ve fotoğraftaki hikayeyi gerçekten anlattığını düşündüm.

Fotoğrafta olağanüstü yakışıklı bir genç adam vardı. Oldukça formdaydı ve motosikletin üzerinde oturmuş, telefonla çekilen fotoğrafta önündeki parlak siyah motosiklet kaskını kaldırırken yakalanmıştı, ama aynı zamanda oldukça uzun boylu da görünüyordu. Çok dağınık ama çekici koyu sarı saçları vardı. Mükemmel bir kemik yapısı vardı. Soluk kot pantolon, dizleri yırtık ve yıpranmış, siyah motosiklet botları, siyah tişört ve siyah deri ceket giyiyordu.

Fotoğrafa bakarak, bu genç adamın tüm lise kızlarının hayali olduğunu düşündüm.

Ayrıca, bu genç adam Amber'ı randevuya çıkarmak için gelirse Jake'in çıldıracağını düşünerek fotoğrafa baktım.

"Şey..." diye mırıldandım, korku ciğerlerimi sıkıştırırken gözlerimi fotoğraftan ayırıp ıslıl ıslıl parlayan Amber'a baktım.

O, "Noah beni aradı. *İki kez.*" dediğinde daha fazla ilerleyemedim. "O cevap vermedi," dedi Taylor.

"Mesaj bıraktı. Onu bekletiyor," diye bitirdi erkek Taylor.

Amber'ın bunu yapmasından gurur duysam da, onun bu davranışı Ellie'nin Conner'a aynı şeyi yapmasına daha da ışık tuttu ve bu da zaten oldukça yüksek olan kaygı düzeyimi önemli ölçüde artırdı.

"Bence bu çok akıllıca, Amber," dedim ve o parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şimdi bu çocuğa gelince..." diye başladım ama o hemen bana atlayıp ellerimi tutup sıkıca tuttuğunda daha fazla konuşmadım.

"Josie, masamıza geldi ve *bana selam* verdi. *Hayatımın* en güzel anıydı."

Aman Tanrım.

Onun mutluluğu karşısında, başka bir şey yapamadan, ellerimden birini çekip, elimi yanağına koyarak ona doğru eğildim ve fısıldadım, "O zaman umarım seni sever, canım. Ama sevdiğini umuyorum çünkü sen güzelsin, zekisin ve iyi bir arkadaşsın ve o da muhtemelen bunların hepsini biliyordur."

Umut yüzüne yayıldı ve onu daha da güzelleştirdi. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Öyle düşünüyorum ve umuyorum, sevgili kızım," diye cevap verdim. Gülümsemesi daha da büyüdü.

Kimse bir şey söylemeden önce, aşağıdan "Dip's up!" diye bir ses duyuldu. Jake.

Amber beni bıraktı, geri atladı ve "Ro-Tel dip! Yee-ha! Açlıktan ölüyorum" diye bağırdı.

Sonra yanımdan geçip odadan çıktı. Taylor onu takip etti.

Kız Taylor ve ben geride kaldık, şimdi açık olan kapıya bakıyorduk.

Ona döndüm.

"Bu Alexi iyi bir genç mi?" diye sessizce sordum.

"Noah'tan daha iyi" diye cevapladı.

Bunu başarmak zor olmasaydı, kendimi daha iyi hissetmezdim.

"Ama Alexi bunu yaparsa, Bay Spear çılgına dönecek," diye bariz olanı söyledi.

"Doğru," bariz gerçeği kabul ederek kapıya baktım. Kız Taylor bana yaklaştı, ben de gözlerimi ona çevirdim.

"Notları hep A, müziği gerçekten çok havalı ve tek kadınlı bir erkek olduğu söyleniyor. Ayrıca şu anda kız arkadaşı olmadığını da biliyorum. Ama onu birkaç kez kızlarıyla gördüm ve Con'un kızlarıyla olduğu gibi onlarla birlikte. Yani daha kötüsü de olabilirdi, yani Noah gibi. Ama Alexi kesinlikle daha iyi."

Alexi'nin "tek kadın adam" olduğu haberini biraz rahatlatıcı buldum. Conner gibi kız arkadaşlarına davrandığı bilgisi (aynı anda sadece bir tane olması dışında) daha da rahatlatıcıydı.

Bu yüzden ona gülümsedim, elini uzattım ve elini kısa bir süre sıktım.

Sonra başımla kapıyı işaret ettim.

O benden önce çıktı, ben de onu takip ederek merdivenlerden aşağı indim.

Merdivenlerin altında Jake'in yanından geçerken, "Merhaba, Bay Spear," dedi ve oturma odasına doğru ilerledi.

"Selam tatlım," diye mırıldandı Jake, ama gözleri benim üzerimdeydi.

Sonra merdivenlerin altına ulaştığımda iri vücudu benim önümü kapattı ve durup ona bakmak zorunda kaldım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu sessizce, beni yakından inceleyerek ve ben de tedirginliğimi gizleyemediğimi biliyordum.

"Amber için, evet. Senin için, eğer işler onun istediği gibi giderse..." Tereddüt ettim ve sonra cümlemleri tamamladım, "Hayır."

"Bir daha söyler misin?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Dün gece lokantada genç bir adam ona selam verdi. Taylor bana onun fotoğrafını gösterdi, çok yakışıklı biriydi. Ayrıca bir motosikletin üzerinde oturuyordu."

Jake'in kaşları açıldı ve çenesi sertleşti.

Devam ettim.

"Gitar çaldığını duydum."

Gözleri parladı ve yanağındaki kas seğirdi.

Konuşmaya devam ettim.

"Ayrıca kendi şarkılarını yazıyor ve bir grupta çalıyor."

Jake arkamdan bakarak, "Siktir lan" diye homurdandı.

"Ayrıca, tüm derslerinden A aldığını ve tek kadınlı bir erkek olduğunu duydum."

Jake'in gözleri bana döndü ve bu açıklamalardan dolayı benim hissettiğim hafif rahatlamayı onun paylaşmadığını hemen anladım.

"Noah'ı özleyeceğimi kim düşünürdü?" dedi Jake.

Gülmek istedim ama kesinlikle gülmemem gerektiğini bildiğim için dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Motosiklet mi?" diye sordu.

Başımı yana eğdim ve ona hafifçe gülümsedim.

O da başını geriye eğdi ve tavana doğru, "Neden bana sadece erkek çocuk vermedin?" dedi.

Tanrı ile yaptığı bu bariz konuşmayı ilginç buldum ve "Tanrı'ya inanıyor musun?" diye sordum.

Bana baktı ve kaşları yine çatıldı. "Uh... evet."

"Öyleyse, Reverend Fletcher'ın beni ayine davet ettiğini ve seni ve çocukları da getirmemi özellikle istediğini sana bildireyim."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Jake, yanıma gelip kolunu omuzlarıma doladı.

"Şimdiden söyleyeyim, erken kalkmayı sevmem ama akşam ayinleri de var."

Bizi oturma odasına doğru götürürken bana baktı ve ben de kolumu onun beline doladım.

"Erken kalkmayı sevmiyor musun?" "Hayır."

"Benimle egzersiz yapmak için erken kalkıyorsun." Sadece ona baktım.

Gülümsedi ve yavaşça yaptı. Beni de kendine doğru çekti. Son olarak, bizi götürdüğü yöne baktı.

"Akşam ayini olacak, Slick. Ama bu gece değil. Gelecek hafta. Tanrı'ya yaklaşıp, O'nun evinde, basketbol yıldızları ve motosikletli gitaristlerin olduğu bir ortamda kızıma göz kulak olmasını istemekten mutluluk duyuyorum."

"Gerçekten," diye onayladım, ama bu sözüm ağır geldi ve o da kolumu sıktı ve başını eğerek bana bir kez daha sırttı.

Bizi, Jake'in aşırı büyük televizyonunda bir futbol maçı oynayan ve etrafta kırmızı ve yeşil parçacıklar içeren portakal sosunu mısır cipsiyle yiyen çocukların bulunduğu oturma odasına götürdü.

Jake, Jake tarzında, beni kendisi oturtmuştu. Bunu, aslında sadece bir kişinin oturabileceği, ancak iki kişinin de sıkışık da olsa oturabileceği, uyumlu bir puf ile birlikte aşırı büyük bir kulüp koltuğunda yapmıştı.

Sonra, "Eath, Josie ve bana bir kase daha getir ve yeni bir paket cips getir" diye emretti.

Ethan kanepeden atladı ve babasının emrini yerine getirmek için koştu. Böylece, çok kısa bir süre içinde, Jake'in büyük elinde bir kase sos ve kucağında bir torba cipsle karşı karşıya kaldım.

Karar verme zamanı gelmişti.

Dip sosunun keskin, baharatlı ve çok hoş bir kıvamda olduğunu ve cipslerin taze, çıtır ve tuzlu olduğunu görünce çok şaşırdım.

Mükemmel bir kombinasyondur.

"Denetimden geçti mi?" diye sordu Jake, ben bir cips daha

alırken. Ona baktım, beni inceliyordu, dudakları yine

kıvrılmıştı. "Camembert peyniri değil," dedim. "Ama lezzetli."

Dudakları kıvrılmayı bıraktı ve kendi cipsini alırken yine sırttı.

Futbol maçı izlemeye başladık ve Jake'in koltuğuna rahatça oturup, Jake'in etrafımızdaki neşeli arkadaşlarımızla maçı izlemesini çok sevdiğimi fark ettim. Ethan maça çok kaptırmıştı, bu yüzden çok bağıırıyordu. Conner ve Jake sık sık oyuncular, oyunlar veya kararlar hakkında yorum yapıyordu. Ben ise Amber ve Taylor'larla futbolla çok az, moda, makyaj, cilt bakımı ve aksesuarlarla çok ilgili sohbetlere katılıyordum, ayrıca sahadaki yakışıklı oyuncular hakkında yorumlar yapıyordum.

İlk maç bittikten sonra Jake hepimizi mutfağa çağırdı ve orada tacolarımızı hazırladık (Jake bana, etin "gerçekten iyi olması için" bir süre pişmesi gerektiğini söyledi).

Baharatları döktüğü zarfı gördüğüm için yemeğin vasat olacağını düşünmüştüm, ama yanılmamıştım. Tacolar çok lezzetliydi. Ethan ve Conner, kalan sosu mikrodalgada ısıttı ve tacolarına kaşıkla döktü. Ben de Jake'in evinde bir daha taco öğleden sonra yemeği yersem bunu denemeye karar verdim, çünkü oldukça iştah açıcı olacağını düşündüm.

Televizyonun önünde yemek yiyorduk ve Amber ile Taylorlar kullanılmış tabak ve çatal bıçaklarımızı mutfağa götürmüş ve içeceklerimizi yenilemişlerdi ki olay oldu.

Kapı zili çaldı.

Jake sadece "Amber" dedi ve Amber şaşırtıcı bir şekilde görevini yerine getirerek kalkıp kapıya gitti.

Ön kapı kapalı değildi (evde, gençler için oyun odası gibi görünen, içinde iki dizüstü bilgisayar ve bir tabletin dağınık olduğu büyük bir koltuk takımı bulunan gayri resmi bir oturma odası ve yerde patlamış sırt çantaları ve evin ön tarafında bir yemek odası vardı).

Kapı kapalı olmadığı için sadece mırıldanmalar duyduk ve kimse misafirleri olduğu için fazla rahatsız görünmüyordu.

Ta ki Amber geri gelene kadar ve onun titrek ses tonunu duyduğumda başımı ona çevirene kadar.

"Şey... Baba, Con... şey, Bay Earhart ve Mia sizinle konuşmak için geldiler." Mia mı?

Futbol maçında Conner ve Ellie ile yüzleşen genç kadın mı?

Jake'in vücudunun benimkine yakınlığını hissettim, Con'un "Ne oluyor?" diye mırıldandığını duydum, ama gözlerim Amber'ın yüzüne kilitlenmişti.

Korkmuş görünüyordu.

Aniden, Jake ellerini belime koyup beni ayağa kaldırdığı için sandalyeden kalktım.

Sonra evin ön tarafına doğru ilerledim çünkü Jake de sandalyesinden kalkmış, elimi tutmuş ve beni oraya sürüklemişti.

"Con, Josie ve benimle gel. Amber, herkesi burada tut" diye homurdandı.

Ama Jake'in en büyük çocuğuna bu emri vermesine gerek yoktu. Conner peşimize takılmıştı. Onu orada hissediyordum.

Sadece ben de neden bu ani ve açıkça hoş karşılanmayan toplantıya katıldığımı bilmiyordum.

Giriş holüne girip orada duran adamı gördüğüm anda bu konuyu pek umursamadım.

Jake kadar iri ve formda değildi ama zaten pek çok erkek öyle değildi. Sanırım ikisi de yaklaşık aynı yaşıydı. Jake kadar iri ve formda olmasa da, bu adam da kolay lokma değildi.

Diğer bir özelliği ise öfkeli olmasıydı.

Tamamen.

Öfkeli gözleri Conner'a öyle bir şekilde kilitlenmişti ki, ona fiziksel zarar vereceğinden gerçekten korktum.

Düşünmeden, elimi Jake'in elinden çekip bir adım geri attım. Omzum Conner'a çarptı ve durdum, onu da benimle birlikte durmaya zorladım.

Sonra gözlerim Mia'ya kaydı ve tüylerim diken diken oldu.

Bir şeyler çeviriyordu. Gözlerindeki ısıltı ve dudaklarındaki sırtıştan bunu anlayabiliyordum. Babasının aşırı öfkesi karşısında sırtmamalıydı.

Bir şeyler ters gidiyordu ve her ne ise, bunun arkasında o vardı.

"Neal, ne oluyor?" Jake rahat ama dikkatli bir şekilde sordu ve ona baktığımda onun da adamla oğlu arasında durduğunu gördüm.

Neal adındaki adam, Conner'dan gözlerini ayırdı ve Jake'e baktı.

"Konuşmamız lazım," dedi sert bir sesle. "Özel olarak."

Jake onu sadece bir an inceledi, ama dikkatle inceledi. Sonra başını salladı ve elini oturma odasına doğru uzattı. Oturma odası, alt kattaki diğer odalardan farklı olarak kapısı olan bir odaydı.

İçeri girdik, ben geride durdum, bu da Conner'ın geride durması gerektiği anlamına geliyordu ve bu da Conner ve benim odaya en son girenler olmamız için manevra yaptığım anlamına geliyordu.

Onu Mia ve babasından uzak tutarak, ona sessizce "Lütfen kapıyı kapat, tatlım" diye sordum.

Yüzünden kafasının karışık olduğunu, belki biraz kızgın olduğunu ve ayrıca çok temkinli olduğunu anlayabiliyordum.

Kapıyı kapattı.

O odaya döndüğünde, ben de döndüm. "Ne oluyor?" diye sordu Jake.

Neal gecikmeden durumu açıkladı.

"Mia hamile."

Aman Tanrım.

Henüz bitirmemişti.

"*Senin oğlan benim kızımı hamile bıraktı.*"

Oda boğucu bir hale geldi. Jake'in yüzünün mermer gibi sertleştiğini izlerken, her yönden gelen baskıyı hissettim.

Ama Conner'ın "Bu tamamen saçmalık" dediğini duydum.

"Oğluna dikkat et, Jake," diye Neal öfkeyle bağırdı.

Jake, Conner'a döndü ama Conner, "Bu tamamen saçmalık, baba," diye tekrarladığında hiçbir şey söylemedi.

"Sana inanamıyorum," dedi Mia bu noktada ve ben ona baktım.

O zaman anladım ki, yaralı gururunu kurtarmak ve onu yaralayan kişiye acı çektirmek için bu tür bir drama başlatacaksa, çok daha iyi bir oyuncu olması gerektiğini.

"Ben de sana inanamıyorum," diye karşılık verdi Conner. "Bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyorsun."

"Değil!" diye bağırdı.

"Hamileysen, babası kim? Çünkü benim olmadığından eminim," diye karşılık verdi Conner ve odadaki hava daha da ağırlaştı.

"Con," Jake uyarıcı bir tonla konuştu.

"Çok dikkatli olmalısın, evlat," diye uyardı Neal.

"Nasıl hamile olduğunu biliyorsun, Mia?" diye sordum ve gözlerinin bana doğru geldiğini gördüm, ama babasının da aynı şeyi yaptığını hissettim.

"Kim *olduğunuzu* sorabilir miyim?" diye sordu babası.

Ona baktım ama Jake cevap verdi. "Neal, bu Josie Malone. Ailemize yakın biridir."

"Keşke koşullar daha iyi olsaydı, Neal," dedim hızlı ama yumuşak bir sesle.

"Ama gerçekten, burada neler olup bittiğinin temelini bilmek, yapıcı bir tartışma yapabilmemiz için oldukça önemli."

"Hamilelik testi yaptım," dedi Mia, babası cevap veremedi. Ona baktım.

"Eczaneden aldığın mı?" diye sessizce

sordum. "Evet," diye cevapladı.

"Sonuçlar yanında mı?"

Yüzü sertleşti ama bunun, kaçamak bakışlarını gizlemek için olduğunu fark ettim. "Pozitif çıkınca çok korktum ve attım."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Conner ve hava yine değişti, ben de ona döndüm.

"Lütfen, tatlım," dedim sadece.

Gözlerime bakarak ağzını kapattı, çenesi sertleşti.

Odaya geri döndüm ve Mia'nın babasına baktım. "Çok üzgünüm, Neal. Bunun herkes için çok üzücü olduğunu biliyorum ama umarım bu haberin doğru olması halinde, çok şeyin değişebileceği için tartışılması gereken çok şey olduğunu anlayabilirsiniz. Aslında, çok genç insanların hayatlarının tamamı. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için Mia'dan başka bir test yapmasını isteyeceğiz."

"Hamile olduğunu söylüyor," diye cevapladı Neal.

"Ayrıca kısa süre önce Conner'la ayrıldı ve ben de maçta onun davranışlarını gördüm, bu yüzden onun bu konuda üzgün olduğunu anlayabiliyorum," dedim ve o da gözlerini kısarak bana baktı.

"Sen benim kızımın böyle bir şey uydurduğunu mu söylüyorsun?" Başımı salladım ama gözlerine bakmaya devam ettim.

"Diyorum ki, bu değişken bir durum ama sonuçta ortaya çıkacak sonuç tüm tarafları etkileyecek ve bu nedenle tüm taraflar sürecin her aşamasına dahil olmalı." Mia'ya baktım. "Hemen test yaptırmaya hazırım. Anladığım kadarıyla testin yapılması çok zaman almıyor. Burada yaptırabiliriz, sonra da bu tartışmaya devam edebiliriz."

Yüzü sertleşti ama ağzının hareketinden ne söyleyeceğini anladım: "Başka bir test yaptırmayacağım. İlkini yaptırmak yeterince kötüydü."

"Ne yazık, genç Mia," dedim, ses tonumu nazik tutmaya çalışarak. "Hamilelikle birlikte, önümüzdeki aylarda pek çok şey hoş olmayacak. Ama Conner sonuçları görmeyi hak ediyor."

Saçlarını savurdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "O hiçbir şeyi hak etmiyor. Benimle oynadı, beni hamile bıraktı ve sonra terk etti. Hiçbir şeyi hak etmiyor."

Conner sessiz kalarak ve olayı daha da kızıştırmayarak iyi davranmıştı, ama bu noktada artık sabrı taşmıştı.

"Seks yapmadığımız halde seni nasıl hamile bırakabilirim, Mia?" Bunu ilginç ve büyük bir rahatlama olarak buldum.

Çünkü ona inandım. Tamamen.

"Neal," Jake bu noktada hemen araya girdi. "Maalesef burada bir 'o dedi, bu dedi' durumu var ve kolay, hızlı bir çözümü olabilir. Gidip testi alayım. Josie burada seninle ve Mia'yla kalabilir. Conner diğer odaya gidebilir."

diğer odaya gidebilir. Şehre gidip gelmek, Mia'nın testi yaptırmaması, yirmi dakikadan az bir sürede neyle karşı karşıya olduğumuzu öğreneceğiz."

Jake böyle dedi ama Neal, Conner'a bakıyordu ve artık tam olarak öfkeli değildi (en azından tamamen değil). Ancak, onu hiç tanıımıyordum. Bu nedenle, onun ne olduğunu bilmiyordum.

Sonra kızına baktı ve yüzü yumuşadı. "Sadece testi yaptır tatlım."

O zaman onun ne olduğunu anladım. O, sadece bir erkekti, bu yüzden bir zamanlar genç bir erkekti ve bir kızın babası bu haberle kapısına gelirse nasıl hissedeceğini biliyordu.

Kızın sırtı dikleşti, yüzü solmaya başladı ve "Başka bir sınava girmeyeceğim" diye bağırdı.

"Hiç zaman almaz ve..." diye başladı Neal.

Kız babasına yaslandı, yüzü buruştu. "Başka bir test yaptırmayacağım, baba."

"Mia..."

Gözleri odanın içinde dolaştı ve babasını keserek, "Onu evde alacağım" dedi.

"Burada yapman konusunda ısrarcıyım," dedim.

"Nasıl ısrar edebilirsiniz bilmiyorum. Bu benim idrarım. Bu benim vücudum. Sen ailemden bile değilsin," diye karşılık verdi Mia.

Gözlerine bakarak, sakın bir şekilde cevap verdim: "Neden ısrar ettiğimi biliyorsun."

"Saygı duyuyorum Josie, ama orada durup kızıma yalancı demen hoşuma gitmiyor," dedi Neal zoraki bir sakinlikle.

Ben bir şey söylemeden önce Conner konuştu.

"O hamile, test yaptırmakta bir sorun yaşamamalı. Neden bununla bir sorunun var, Mia?"

"Çünkü sen bir pisliksin ve seninle aynı odada bulunmaya bile tahammül edemiyorum. Yirmi dakika boyunca orada durup bunu yapmayacağım," diye karşılık verdi.

"Neal, kızından dikkatli olmasını istemenizi rica etmek zorundayım," dedi Jake sessiz, öfkeli sesiyle.

Neal kızına döndü. "Bu hiçbirimiz için kolay değil, tatlım. İşleri daha da zorlaştırma."

"En zor olan *benim için*." Babasına doğru eğildi ve son iki kelimesinde başparmağını kendine doğru salladı.

"Aslında, bu benim için en zor olanı," dedi Conner sert ve öfkeli bir şekilde. Ona baktığımda, gözlerinin Mia'nın babasına dikildiğini gördüm. "Bay Earhart, ben kızınızla yatmadım. Onunla ilişkiyi bitirdim ve o bundan memnun değildi. Josie, maça onun olay çıkardığını gördü, kız kardeşim ve arkadaşları da gördü, muhtemelen bir sürü başka insan da gördü. Hemen hemen herkes, onun benim görüştüğüm kıza tehditler savurduğunu ve maça olanlardan daha fazla olay çıkardığını söyleyecektir. Ama sonuç olarak, yalan söylemiyorum, eğer hamileyse, kesinlikle benim çocuğum değil."

Bu oldukça iyi hazırlanmış konuşmanın ardından (bence), Neal'a döndüm ve onun yine Conner'ı incelediğini gördüm.

Bunu, kızına bakmadan birkaç saniye önce yapmıştı. "Testi yaptıracaksın Mia. Al."

"Yapmayacağım," diye tükürdü.

Neal, ölümcül bir ses tonuyla, "Kesinlikle yapacaksın," dedi.

Bunu söylediğinde Mia'nın yüzü bembeyaz oldu.

Babası bunu fark etmişti ve bunu, "Lütfen bana Conner Spear'ın seni hamile bıraktığı konusunda yalan söylemediğini söyle" diye fısıldadığında anladım.

Kız hiçbir şey söylemedi ama gözle görülür şekilde yutkundu ve vücut dili aşırı sinirli halinden son derece gergin bir hale dönüştü.

Babası bunu da kaçırmadı.

"Bana yalan söyledin," dedi Neal, hala fısıldayarak.

Mia, avuçlarını kot pantolonuna sürterken dudaklarını birbirine sürttü.

"Hamile değil misin?" diye sordu babası, sesi artık boğuk çıkıyordu.

Bir süre babasının gözlerine baktıktan sonra, sonunda başını hayır anlamında salladı.

"Bu bok ortaya çıktığında ne yapacaktın?" diye sordu babası inanamayan bir sesle, muhtemelen cevabını duymak istemediği halde sordu.

Ayaklarını yerinden oynattı.

"Mia," diye başladı, sesi çok kötüydü ve onu tanıımıyordum, ama ona acımıştım. "Ne yapacaktın?"

"Bu arada hamile kalacaktım, ama suçu Conner'a atacaktım," diye fısıldadı, sesi titriyordu, gözleri babasına kilitlenmişti.

"Tanrım," dedi Neal, ona daha önce hiç görmediği gibi bakarak.

Kızın yüzü buruştu ve elini Conner'a doğru uzattı. "Üç ay çıktık ve o *beni terk etti*."

Aman Tanrım.

Bütün bunlar *üç ay* için mi?

Dehşete kapıldım.

"Arabaya git." Neal yine fısıldıyordu.

Conner'a baktı. "Bir kızla birlikte olup sonra *onu* öylece *terk* edemezsin." "Mia, arabaya git," dedi Neal, bu sefer çok daha yüksek sesle.

Kız babasına baktı. "Beni *küçük düşürdü*. İkinci elenen bendim!" "Yemin ederim Mia, şimdi arabaya gitmezsen..." Neal'ın sesi kesildi.

sözünü bitirmedi.

Conner'a baktı ve tısladı, "Sen hala bir pisliksin ve *her zaman* pislik olacaksın."

O anda Jake'in sabrı taşı.

"Kızının benim evimde hoş karşılanacağından emin değilim, Neal," dedi Jake alçak sesle.

"Mia..." Neal başladı ama yüzü çöktükçe cesareti dağıldı. Ona hiç acımadım. Hamilelik hakkında yalan söylemek ve bunu başarmak için komplo kurmak? Kabul edilemez.

"Beni incittin," diye Conner'a fısıldadı.

Conner hiçbir şey söylemedi.

"Arabaya bin, Mia," diye emretti babası, ama sesi daha yumuşaktı, bu da Mia'nın neden böyle davrandığını biraz olsun anlamamızı sağladı. Yaptığı şey hiçbir şekilde uygun değildi, ama en azından duygularını göstermişti ve babası da ona karşı yumuşak davrandı.

Mia, Conner'a ıslak gözlerle baktı, sonra babasına baktı ve kimseye bir şey söylemeden, kimseye bakmadan Jake'in, benim ve Conner'ın yanından geçip kapıdan dışarı koştu.

Neal elini kaldırıp saçlarını okşadı, sonra Jake'e baktı. "Jake, ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Söylenecek bir şey yok," diye cevapladı Jake. "Çocuklar çılgınca şeyler yapar. Olan oldu." Jake, adamın gözlerine bakarak bir süre durakladı, sonra sözlerini bitirdi: "Yine de, kızınla Conner'ın kızı Ellie'ye yaptığı şey hakkında konuşursan sevinirim. Conner'a kızgın, anlıyorum. Bunu yapmasını anlamıyorum, ama bunu geçtik. Ellie'ye karışması doğru değil."

Neal bir an ona baktıktan sonra, o anda yapabileceği tek şeyi yaptı, başını salladı ve hareket etti. Bana çeneyle kısa bir hareket yaptı ve Conner'a baktı.

"Conner, evlat.

Üzgünüm." Conner

hiçbir şey söylemedi.

Cevap vermese de Neal ona da başını salladı ve kapıdan çıktı.

Conner hiç tereddüt etmeden kapıyı arkasından kapattı ve babasına gözlerini dikti.

"O Ellie'ye o saçmalığı söyledi. Ya da birine söyletmiş." Evet, öyle yaptı, diye düşündüm.

"Evet," dedi Jake.

"Ellie bu yüzden beni aramıyor," diye devam etti Conner. Kesinlikle öyleydi, diye düşündüm.

"Evet," dedi Jake.

"Onun yanına gitmeliyim," dedi Conner.

Kesinlikle öyle, diye düşündüm.

"Evet," dedi Jake.

Conner elini kapıya koydu.

"Oğlum," diye seslendi Jake.

Conner babasına baktı.

"Ders," dedi Jake nazikçe. "Erkeklerin kadınların kalbini kırma gücü vardır. Kadınların da kendi güçleri vardır. Bunu öğren ve gelecekte daha iyi seçimler yap."

Conner'ın çenesi sertleşti, sonra çenesini kaldırdı, kapıyı açtı ve odadan çıktı.

Jake kapıya yürüdü, kapıyı tekrar kapattı ve bana döndü. "Nasıl anladın?"

"O son derece hoş olmayan bir genç kadın ve berbat bir oyuncu."

Başını yana eğdi. "Oğluma daha fazla sorun çıkaracak mı?"

Derin bir nefes aldım ve sesimi alçaltarak cevap verdim: "Babası uygun bir ceza ile ona bilgelik aşılayamazsa, her fırsatta bunu yapması çok muhtemel."

"Conner her şeyi paylaşmıyor ama biz çok yakınız ve babasına çok şey anlatıyor," dedi Jake. "Ellie'ye onun tek sevgilisi olduğunu söyleyene kadar hiçbirine özel olacağına dair söz vermedi. Ben bir erkeğim, bu yüzden bu tür bir cezanın suça uygun olmadığını düşünüyorum çünkü onun bir suç işlediğinden emin değilim."

Ben hiçbir şey söylemedim.

"Bu konuda bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Jake, büyük bir kozmopolit şehirde beş kadınla çıkmıyordu. Küçük bir lisede beş kızla çıkıyordu. Bu felakete davetiye çıkarmaktı. Ama aslında haklısın. Eğer söz vermediyse, ceza suça uygun değil. Sadece kötü bir seçim yaptı." Bir süre durup sözlerimi bitirdim. "*Çok* kötü bir seçim."

"Peki bu kızla nasıl başa çıkacak, kız sürekli onunla uğraşıyor?" "Ona hak ettiğini verecek," dedim.

Kaşlarını kaldırarak sordu, "Peki o ne?" "Onu mahvediyor."

"Bir daha söyler misin?" diye sordu, kaşları hala yukarıda.

"Ben bir erkek değilim, ya da erkekliğe adım atan bir genç değilim, hiçbirisi olmadım. Ama olsaydım, üç aydır birlikte olduğu erkek arkadaşı ondan ayrıldığı için bir kızın bu kadar aşırıya kaçtığı biliniyor olsaydı, o kız benim birlikte vakit geçirmek isteyeceğim kızlar listesinde üst sıralarda olmazdı."

"Yani o bunu yayıyor," dedi Jake.

"Hayır. Bu onu düşüncesiz gösterir ve çok bariz olur. Ama Taylor ailesi bunu yapabilir. Ancak, dürüst olmak gerekirse, liseye gittiği ve onun da içinde bulunduğu bir ortamda, bunu kendisinin yapmasının uygunsuz olacağını düşünmüyorum. Bu, bir ayrılığa karşı aşırı, tamamen yersiz ve fazlasıyla dramatik bir tepkiydi. Genç Mia'nın da öğrenmesi gereken bir ders var."

Jake başını salladı. "O sormadıkça, bence bunu ona bırakacağım. Sorsa bile, ona bu seçeneği sunacağımı sanmıyorum."

"Yazık," diye cevapladım. "O oldukça kızgındı ve bunu kendine saklaması pek olası değil, ama kız babasıyla birlikte onun evine gelip babasını görmek istedi, ikinizi de son derece tatsız bir duruma sürükledi ve affedilemez bir şey yaptı. Ben, şahsen, hak ettiğini bulmasını umuyorum."

Bunun üzerine Jake gülümsedi ve bana doğru yaklaştı.

Kollarını bana doladı ve beni kendine yaklaştırdıktan sonra, "Anne ayı" diye mırıldandı.

"O genç kadını sevmiyorum," dedim, kollarında tutulmama rağmen vücudum gergin bir halde.

O mırıldanmaya ve sırtmaya devam etti. "Tam bir anne ayı."

Ona baktım ve "Bu senin için çok zor olmalı, yakın olmak, meselelerin bu kadar önemli olması, ama çoğunlukla güçsüz olmak,

"Parkta yürüyüş gibi kolay bir şey değil," diye kabul etti.

"Bu kolay bir şey değil," diye kabul etti.

"Hmm," diye mırıldandım, ellerimi onun pazılarına koyduğum yerin hemen üstündeki omzuna bakarak.

"Bebeğim."

Ona baktım. "Sen harikası."

Conner, Ellie, Mia, Amber ve motosikletli erkekleri düşünmeyi bıraktım ve gülümsedim.

"Keşke seni soyup şu anda kanepemde sikebilseydim."

Gülümsemeyi bıraktım ve oldukça yoğun ve olağanüstü hoş bir karıncalanma hissettim.

Ağzı ağzıma değdi ve sonraki sözlerini hem hissettim hem de duydum.

"Çocukların yan odada olması çok kötü."

Kesinlikle öyleydi.

"Evet," diye fısıldadım.

Dudakları benimkine değdi ve sonra yanağımdan kulağıma kayarak fısıldadı,

"Bu gece seni eve götürdüğümde, yatağında tekrar sevişelim."

Parmaklarım onun pazılarına sıkıca tutunduğumda, "Evet," diye fısıldadım.

"Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum, Slick." Fısıldamaya devam etti.

"Ben de, Jake."

"O zamana kadar bana devam etmem için bir şey verecek misin?"

diye sordu. Kesinlikle verecektim.

Ona bunu söylemedim.

Ona verdim. Kafamı çevirdiğimde, o da hissetti, kafasını çevirdi ve dudaklarımız birbirine değdi.

Sonunda, ona verdiğim tam olarak doğru değildi. Daha çok o benden aldı.

Ama Jake Spear'ın oturma odasında, çocuklarının dizüstü bilgisayarları, tabletleri ve sırt çantaları etrafta dururken, başım dönene kadar öpülürken, istediği her şeyi almasına aldırmadım.

Hayır.

Hiç umursamadım.

Çünkü ona her şeyi verirdim.

Ona her şeyi verirdim.

Eğer gücüm olsaydı, ona dünyayı verirdim.

* * * "Şey... o

kazak... hayır," dedi Taylor.

Günün son fiyaskosu biteli bir saatten fazla olmuştu ve biz, kendisine hiç yakışmayan krem rengi yakalı bir hırka giyen bir oyun kurucuyla yapılan röportajı izliyorduk.

Conner henüz dönmemişti.

Jake ve ben, oturma odasında olanları aile odasındaki çocuklarla paylaşmamıştık, ancak spekülasyon bakışlar aldık.

Yenileme öncesindeki Spear evinin fotoğraflarını görmek isteyerek bu merakı başka yöne çevirdim ve Ethan fotoğrafların bulunduğu zarfları almak için koştu. O zaman Ethan'ın haklı olduğunu gördüm. Ev tam bir "çöplük" gibiydi, tamamen harap durumdaydı. Jake'in mucizeler yarattığına şaşırırmam gerekirdi, ama yine de şaşırmıştım.

Şimdi futbol pazarını sürdürüyorduk, ama yemek festivali olmadan.

Jake yaklaşık bir saat sonra pizza sipariş edeceğini söyledi.

"Gerçekten," diye Taylor'a katıldım. "Çok yakışıklı. Fazla yakışıklı ve bunun farkında. Afrikalı-Amerikalı bir futbolcu, sırf iradesiyle o kazağı giyebilir. Daha sert bir adam, mesela boynu olmayan ve saçları kısa kesilmiş bir adam, kesinlikle. Yakışıklı olduğunu bilen yakışıklı bir adam, sadece gülünç görünür."

"Kesinlikle," diye onayladı Taylor.

"Josie'nin onu yakışıklı bulmasına çok sevindim. Herkes onu çok çekici buluyor. Bana göre hiçbir özelliği yok ve hiç de olmadı," dedi Amber, tam o sırada Jake'in hareket ettiğini hissettim ve sonra dudaklarını kulağımda hissettim.

"Uh... bebeğim, sadece söylüyorum, o benim takımımın oyun kurucusu."

Başımı çevirip ona baktım, bu adamın görünüşü ve kıyafetleri hakkındaki değerlendirmemin, Jake'in takımında oynayıp oynamadığından bağımsız olarak neden bir anlam ifade edeceğini anlamadım.

"Ve Ethan'ın," diye bitirdi, ben onun gözlerine baktığımda.

O zaman kanepede oturan Ethan'a baktım, bacakları uzanmış, kolları kavuşturulmuş, dudakları sıkı sıkıya kapalı, gözleri televizyona yapışmış, bağlanmaya hazır gibi görünüyordu.

Bunu ilginç buldum.

Görünüşe göre, bir adamın sevilen bir takımda oynadığı takdirde, onun görünüşü ve kıyafetleri hakkındaki değerlendirmem bir anlam ifade ediyordu.

"Taylors ve Amber," diye seslendim. "Bu adamın süveterini aşağılamayı bırakmalıyız. Ethan'ı üzüyor."

Hepsi Ethan'a baktı. "Üzgünüm

Ethan," dedi kız Taylor.

"Üzgünüm Eath," dedi erkek

Taylor. "Üzgünüm cüce," dedi

Amber.

Ethan yüzünü buruşturdu ve Amber'a öfkeyle baktı.

"Bana cüce deme!" diye kız kardeşine alışılmadık bir şekilde öfkeyle bağırdı.

"Eath..." diye başladı ama Ethan babasına baktı.

"Conner iyi mi?" diye sordu.

İçim eridi.

Muhtemelen bizim onun oyun kurucusunun triko giysisini aşağılamamızdan dolayı üzgündü, ama kardeşi için daha çok endişeleniyordu.

O *çok* iyi bir çocuktu.

"O iyi olacak, evlat," diye cevapladı Jake.

"Şu anda iyi değil," dedi Ethan oldukça zekice. Ve o çok zekiydi.

"Haklısın, Ethan," dedi Jake nazikçe. "Ama iyi olacak."

Ethan babasına uzun bir süre sert bir şekilde baktı ve sonra "Söz veriyor musun?" diye sordu. "Söz veriyorum, oğlum," diye cevapladı Jake.

Ethan babasına bakmaya devam etti, sonra bakışlarını televizyona çevirip "*Asla kimseyle çıkmayacağım*" dedi.

Jake, boğazına kaçmış bir kahkaha gibi bir ses çıkardı ve Taylorlar ile Amber birbirlerine gülümsediler.

"Öğleden sonramızı geri sarmak ve güvenlik konusunu tekrar gözden geçirmek istiyorum," dedim, konuyu değiştirmek ve belki de ortamı biraz hafifletmek için. "Olay olduğunda baban bana açıklamıştı ama hala pek anlamadım. Ethan, lütfen o açıklamayı biraz daha detaylandırır mısın?"

"Çok kolay, Josie," dedi Ethan. "Hücum kendi son bölgesinde düşürüldüğünde olur."

"Peki end zone nedir?" diye sordum.

Ethan gözlerini kırptı.

Jake yine homurdandı.

"Sahanın sonundaki büyük alan," diye açıkladı Ethan. "Touchdown yapmak için gittiğin yer."

"Ah," diye mırıldandım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ethan beni dikkatle inceledi ve "Uyduruyor musun?" diye sordu. "Tamamen," diye cevapladım.

İtirafım üzerine yüzünde bir gülümseme belirdi, bu da beni çok memnun etti.

Ne yazık ki, çok kötü bir zamanlamayla, tam o anda garaj kapısının açıldığını duyduk ve Ethan'ın gülümsemesi dondu, gözleri aile odasının girişine kaydı.

Kısa süre sonra, Conner giriş kapısında belirdi ve gözleri sadece babasına odaklanmıştı. Onun ifadesi midemi sıkıştırdı ve Jake'in gelecekte her şeyin yoluna gireceği yönündeki iddiasının tehlikeye girdiğini anladım.

"Baba," dedi ve giriş kapısından kayboldu.

Söylemesi gereken tek şey buydu. Jake, sandalyeden kalkmadan önce dizimi hızlıca sıktı ve en büyük oğlunun peşinden gitti.

"Uh-oh," diye mırıldandı Taylor.

Ama Amber ayağa kalktı ve küçük kardeşinin yanına gitti, kanepede yanına oturdu ve omzuyla ona çarptı. "Sıcak çikolatalı dondurma ister misin?"

"Aç değilim," diye mırıldandı Ethan, onu tanıdığımndan beri ilk kez böyle davranıyordu.

Kardeşi için çok endişeliydi.

"Taylorlar ve benim için biraz hazırlamama yardım eder misin?" Kız kardeşine baktı. Sonra başını salladı.

Kanepeden kalkıp mutfığa gittiler, ama yanımdan geçerken kız kardeşinin elini tutup sıktım.

Kız kardeşi bana endişeli bir bakış attı ama elimi sıkarak karşılık verdi. *Çok* iyi bir kız kardeşti.

Taylorlar ve Amber dondurmalarını yiyorlardı (Ethan da pes etmiş olmalıydı çünkü o da dondurma yiyordu) ki Jake giriş kapısında belirdi.

"Josie," dedi sadece, ama sonra ortadan kaybolmadı.

Ben ona ulaşana kadar bekledi, sonra yan tarafa dönerek önüme geçmemi sağladı, ama bunu, mutfığa gittiğimizi bildiğim bir şekilde yaptı.

Oraya gittim. Jake peşimden geldi.

Adanın uzak tarafına geçtim, durdum ve kalçamı adaya dayadım. Jake yaklaştı ve aynısını yaptı.

"Conner iyi mi?" diye sessizce sordum.

"Hiç de iyi değil," diye cevapladı.

Oh hayır.

Bekledim ve Jake bana anlattı.

"Görünüşe göre Mia Earhart gerçekten zor birisi." Bu sefer yüksek sesle söyledim.

"Ah canım."

"Evet," diye onayladı Jake. "Harika bir manevra yaptı. Ellie'nin annesiyle arkadaş olan bir arkadaşının annesine, Conner'ın Mia'yı hamile bıraktığını söyledi. O anne de hiç tereddüt etmeden Ellie'nin annesine anlattı. Conner, Ellie'yi sık sık görüyordu, bu yüzden durum pek iyi gitmedi. Ellie'nin annesi ve babası, Ellie'ye yarın okulda Conner'dan ayrılması gerektiğini ve bu olaydan önce ve sonra onunla hiçbir şekilde görüşmemesi gerektiğini söylediler. Conner onların evine geldiği için bu süreç hızlandı ve Conner, kızıyla hiçbir şekilde görüşmemesini isteyen çok öfkeli bir babayla yüz yüze gelmekle kalmadı, aynı zamanda onu bir pislik olarak gören ve çok sevdiği bir kızla da yüz yüze geldi.

"Ama Mia hamile değil," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum. Onları ikna etmek o kadar kolay olmadı."

Dudaklarımı sıkıştırdım, sonra daha da sessizce ekledim, "Gerçek elbette ortaya çıkacaktır."

"Oğlumun beklemeyi çok sevdiğinden emin değilim. Onu seviyordu, ama onu kaybedene kadar ne kadar sevdiğini bilmiyordu. Çok üzgün."

Kapıya baktım ve fısıldadım, "Zavallı Conner."

Jake'in elinin boynuma dolandığını hissettiğimde ona baktım ve yüzünün daha yakın olduğunu gördüm.

"Bu, bu geceki planlarımızı bozdu. Muhtemelen odasından çıkmayacak ama bu, her ihtimale karşı onun yanında olmam gerektiği anlamına gelmez. Ayrıca daha sonra kulübe gitmem gerekiyor ama bunu tüm çocuklar uyuduktan sonra yapmak istiyorum. Pizza yedikten sonra, hazır olduğunda seni eve bırakırım ama kalamam."

Bu çok üzücüydü, ama aynı zamanda anlaşılabilir bir durumdu, bu yüzden "Tamam" diye cevap verdim. Sonra, "Belki Ellie'nin ailesini arayıp durumu açıklayabilirsin" diye önerdim.

"Ben teklif ettim, Con hayır dedi. O incindi ve bir erkek için incinmek, kızgın olmak demektir. Ellie'nin ona inanmamasına inanamıyor çünkü, şükürler olsun ki, ikisiyle de o işi yapmadı. Oğlumun bakir olup olmadığını bilmiyorum. Tanrı'ya dua ediyorum ki bunu benimle asla paylaşmasın, tıpkı bu konuda akıllı davranmasını istediğim gibi, ki bunu ona defalarca söyledim. Sadece ikisiyle de yatmadığını biliyorum. Muhtemelen kendini korumak için

, Ellie'ye kesinlikle saygıdan dolayı. O yüzden bunun onun kaybı olduğunu, Mia'nın yalanlarına inandığı için ailesine karşı onu savunmadığını ve benim bu işe karışmamı istemediğini söylüyor.

"Onun hatalı olduğunu söyleyemem Jake," dedim ona.

"O iyi bir çocuk," dedi bana. "Ama evet. O her zaman diğerlerinden çok daha fazla ona ilgi duydu ve o utangaç, o da bunu seviyor, onun bu yönünü seviyor, ona bakmayı seviyor ve ilk engelleri aşarken, o düştü. Onun kızgın olmasını anlıyorum. Onu kaybettiği için incindi ve aşırı bir durumda ona inanmadığı ve yanında durmadığı için incindi. Bu çok büyük bir incinme, bu yüzden çok kızgın ve her ikisi de haklı. "

"Katılıyorum," dedim ve tekrarlardım. "Zavallı Conner."

"Evet," diye mırıldandı Jake ve bir an beni inceledikten sonra sordu, "Sence beyinsiz patronun seninle uğraşacak mı?"

Konunun bu ani değişimi karşısında kaşlarımın çatıldığını hissettim.

"Anlamadım?" "Yine senin evine gelecek," diye açıkladı.

Henry'nin o sabah ne yapacağını hiç tahmin edemiyordum, davranışlarıyla beni şok etmişti, Lavender House'da olması bir yana.

"Hiçbir fikrim yok," dedim Jake'e.

Parmakları cildime bastırırken gözleri başımın üstünden geçti.

"Jake?" diye seslendim, oğluna olanların dışında aklından ne geçtiğini bilmeden, ve o bana baktı.

"Bence çocuklar aramızda olanları anlıyorlar ama senin geceyi burada geçirmen için henüz çok erken."

"Tabii," diye hemen kabul ettim.

"Ama senin orada yalnız kalman, onun anahtarı olması ve belki de seninle dalga geçmek için ortaya çıkması hoşuma gitmiyor."

O anda anladım. Ve anladığım şey hoşuma gitti.

Bu yüzden kollarımı onun boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım, başımı geriye doğru eğerek gözlerine bakmaya devam ettim ve sesimi alçaltarak onu sakinleştirdim: "Ben iyiyim."

"Onunla uzun bir geçmişin olduğunu ve senin için bir anlam ifade ettiğini anlıyorum ama bu sabah yaptığı şeyin ne kadar berbat olduğunu anlamadığını düşünüyorum. Kafanı karıştırmasını istemiyorum."

"Eğer gelirse, anahtarı geri vermesini isteyeceğim, sonra gitmesini isteyeceğim ve olaylar henüz tazeyken ve ben

kızgınlığım geçince konuşacağımızı söylerim."

Başını yana eğdi. "Kızgın mısın?"

Başımı salladım. "Bu sabahki davranışı yersizdi. Haklıydım, eğer söylediği kadar uzun süredir ona karşı hisleri varsa, çoktan bir şeyler yapmalıydı. Çok fazla şey olduktan ve çok geç olduktan sonra bunları ona açıkça söylememeliydi."

Nefes aldım ve gözlerine bakarak dikkatlice konuşmaya devam ettim ve bunu samimi bir şekilde yaptım.

"Bir süre önce ona çok değer veriyordum, Jake. Onun bu duyguları paylaşmadığını düşünmek çok acı vericiydi. Senin de dediğin gibi, neden böyle davrandığını anlamıyorum. Seninle ve çocuklarla tanıştıkça, olayların gidişatı konusunda çok açık davrandım. Şu anki durumlarını paylaşmadım, çünkü olayların nereye gittiğini ben de bilmiyordum. Ama onun satır aralarını okuduğunu ve Mickey'nin dediği gibi, hakkını aramaya geldiğini sanıyorum. Bunu yapmak için yaklaşık yirmi yıl geç kaldığını söyleyebilirim. Bunu nasıl bilmediğini anlayamıyorum. Bunu yapmak için iş ilişkimizi ve daha da önemlisi kişisel ilişkimizi tehlikeye atmasını da anlayamıyorum. Bu çok acı verici. Yaptığı şey son derece uygunsuzdu. Evet, kızgıyım."

Ben konuşurken, başparmağıyla çenemi okşamaya başladı ve gözleri ısındı. Ben konuşmaya devam ettikçe, gözleri daha da ısındı.

Konuşmam bittiğinde, gözleri o kadar sıcaktı ki, *beni* de ısıttı.

"Anlamadıysan diye açıklığa kavuşturayım, bebeğim, seninle, benimle ve çocuklarımla olan ilişkimizin ilerlemeye devam etmesini umuyorum."

Onun sözleri üzerine, ona daha da yakınlaştım ve fısıldadım, "Ben de öyle umuyorum."

Başını yaklaştırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi, birkaç santim uzaklaşıp devam etti, "Başka şeyler de ilerlesin istiyorum, şu anda olduğundan çok daha hızlı, sadece sen ve benim yapabileceğimiz şeyler, ama yarın bunun için zaman bulmalıyız."

Ne demek istediğini çok iyi anladım, bu yüzden ona daha da yakınlaştım ve "Tamam" diye cevap verdim.

"Çok zaman," dedi.

Dudaklarımı ısırdım, bıraktım ve "Tamam" diye tekrarladım.

Ağzı ağzıma yaklaştı ve fısıldadı, "Lanet olası *saatler*." Onun vücuduna karşı titredim.

Başını eğdi, elini tekrar saçlarıma kaydırıp ve beni öptü.

Ben de daha da *derinlemesine* bastırarak ona karşılık verdim.

Harika.

"İğrenç!" Ethan yakından bağırdı ve öpüşmeyi bıraktık ama Jake, ikimiz de kapıya bakarken bile benim çok uzaklaşmama izin vermedi.

Ethan başını çevirip omzunun üzerinden bağırdı: "Amber!

Şuna bak! Josie ve babam mutfakta öpüşüyorlar!" "Aman

Tanrım," diye fısıldadım.

Jake yine boğuk bir kahkaha attı.

"Buraya gel, ufaklık, onları rahat bırak!" Amber bağırarak cevap verdi.

İşte, ortada kalmıştı. Görünüşe göre çocuklar, Jake ve benim aramızdaki durumu gerçekten anlamışlardı.

Sadece ben anlamamıştım. Neyse ki, artık

hiç anlamamış değildim.

"Bana cüce deme!" Ethan bağırdı, bize baktı ve "Siz ikiniz evleniyor musunuz?" diye sordu.

Bütün vücudum kaskatı kesildi.

"Kızımı korkutmak istemiyorsan, dostum?" diye sordu Jake.

"Bütün kızlar evlenmek ister," dedi Ethan babasına otoriter bir şekilde.

Nefesim hızlanmaya başladı.

"Başka bir şey deneyeceğim," dedi Jake. "Baban biraz mahremiyet isteyebilir mi sence?"

Ethan bana baktı ve "O maymun kıyafetlerinden giymeyeceğim" dedi.

"Not aldım," diye zorla çıkardım.

Bu onu yatıştırmış gibi göründü, çünkü dönüp gözden kayboldu.

O giderken, Jake'in (öpüşmemize rağmen) yanımızdaki tezgahın üzerinde duran eli bana doğru geldi, böylece kolunu bana dolayabildi ve saçımdan hiç ayrılmayan eli saçlarımin arasında kaydı.

Ona baktım.

"Evin sıkıcı değil," dedim. "Hayır," diye

onayladı.

"Çok ilginç bir gün oldu," dedim. "Evet,"

diye onayladı, dudakları seğirerek.

"Ve garip bir şekilde, acıktım," dedim ve dudakları yukarı kıvrıldı.

"Kadınıma yemek verme zamanı."

"Mm," diye mırıldandım.

"Sipariş yok. Pizzaları gidip alacağız, sipariş verdikten hemen sonra çıkacağız, böylece pizzaları beklerken kamyonetimde sevişebiliriz."

"Mm," diye tekrarladım ama bu sefer sesimin anlamı farklıydı.

Jake bu anlamı kaçırmadı ve gözlerime bakarken ağzını tekrar ağzıma yaklaştırdığında bunu anladım. "Hadi şimdi yapalım."

"Tamam," diye nefes aldım ve Jake'den bir gülümseme daha aldım, bu sefer sadece gözlerinde gördüm ama dudaklarımda hissettim.

Bu olağanüstüydü.

Sonra başını eğdi ve beni tekrar öptü.

Diğer bir deyişle, o anda pizza sipariş etmedik. Jake beni öpmeyi bıraktığında, beş dakika sonra pizza sipariş ettik.

Ve o bağlantıyı kestiği iki saniye sonra oradan ayrıldık.

On Beşinci Bölüm

Son Nefesiyle Onun Adını Söyle

Saçlarımın boynumdan kaymasını hissetmeden önce yatağın hareket ettiğini hissettim.

Gözlerimi açtım, başımı çevirdim ve Jake'i gördüm. Yatağımın kenarında oturuyordu, ağırlığını diğer tarafımdaki yatağa vermiş, gözleri üzerimdeydi.

"Egzersiz zamanı mı?" diye sordum uyuklu bir sesle.

"Evet," diye cevapladı, sesi garip, daha derin ve gürültülüydü, özellikle sabahın ilk saatlerinde bu ses tamamen sevimliydi.

Ona bunu söylememeye karar verdim ve bunun yerine sırtımı döndüm ve "Yeni egzersiz kıyafetlerim var, artık Amber'inkini ödünç almam gerekmiyor" dedim.

Bana daha da yaklaştı ve sesi daha da derin ve gürültülü bir şekilde, "Egzersiz yapacağız, Slick, kıyafetlere gerek yok," dedi.

Tüm vücudumun yatağa eridiğini hissettim.

Aman Tanrım.

Jake konuşmaya devam etti.

"Spor salonunu açtım, çocuklar orada, göz kulak olurlar." Daha da yaklaştı. "Saatlerce vaktimiz var."

"Saatlerce mi?" diye fısıldadım.

Ağzı ağızıma değdi ama gözleri kapanmadı, bu yüzden onun derin mavi gözlerinin derinliklerine bakarken, o vurgulu bir şekilde "*Saatlerce*" diye fısıldadı.

"Aman Tanrım," diye cevap verdim ve gözlerinin gülümsediğini gördüm.

Sonra kendi gözlerimi kapattım, çünkü başını eğdiğini gördüm ve beni öpeceğini anladım.

Öptü ve ben yatağın içine daha da eridim. Ama sadece bir anlığına. Ağzım açıldığında ve dili içeri girdiğinde, kolları beni sardı ve beni yataktan çekip kucağına aldı.

Hâlâ beni öperek, beni de yanında götürerek geriye doğru yuvarlandı, böylece tam olarak yatağa girdi ve hemen yuvarlandı, böylece üstte kaldı.

Onun beni uyandırmasını seviyordum. Sabahları ilk gördüğüm kişinin o olmasını seviyordum. Derin ve gür sesini seviyordum. Benimle yatakta olmasını seviyordum. Saatlerce birlikte olabilmemizi seviyordum.

Ve öpücüğünü çok seviyordum.

O kadar çok ki, daha fazlasını ve *onu* daha çok istedim. Bu yüzden ellerimi gömleğinin içine soktum ve sırtındaki sıcak tenini yukarı doğru çekerek gömleğini yukarı sıyırdım.

Ne yazık ki, bunu yaptığımda dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Neyse ki, bunu sadece gömleği daha yukarı çekebilmem için geri çekilmek için yaptı ve kollarım daha fazla uzanamadığında, o da yardım etti ve gömleği çekip bir kenara attı.

O tekrar üzerime uzanıp dudaklarımı öpmeden önce, geniş ve belirgin göğsünü bir an gördüm. Zihnim Jake'in derin öpücüğünde kaybolurken, vücudum ne istediğini biliyordu. Bu yüzden, dizimi büküp ayağımı yatağa dayadım ve onu itekledim.

Jake, Jake olduğu için, pes edip benim onu yuvarlamama izin vererek bana istediğimi verdi. Onunla birlikte yuvarlandım, öpüşmemizi kesip ona bakmak için başımı kaldırdım.

Koyu saçları yastığımın üzerindeydi. Gözleri ateşli ama halsizdi. Çenesi sakallıydı. Damarlı boğazı ve kaslı göğsü tam oradaydı.

Hepsi muhteşemdi.

Ve hepsi tam oradaydı.

Benim için.

Bunu kabul etmeye karar verdim ve başımı eğip dudaklarımı onun sert çenesine sürttüm, yumuşak tenime değen keskin, kıllı hissi sevdim. O kadar çok sevdim ki, daha fazlasını istedim ve dudaklarımı boynuna doğru kaydırdım.

Bu, boğazını ortaya çıkardı ve ben onu her zaman sevmiştim, bu yüzden dudaklarımla onu içime çekmek için hareket ettim. Elim, sert kasların üzerindeki sıcak cilde dokundu, bu da aklıma göğsünü getirdi, bu yüzden yavaşça oraya doğru ilerledim. O alan çok geniş olduğu için, bunu hakkıyla yapmak için doğru pozisyonda olmam gerekiyordu, bu yüzden Jake'in üzerine geçtim ve kalçalarına bacaklarımı attım.

Dudaklarımı her yere sürterek, Jake'in elleri geceliğimin içine kayıp sonra külotuma inip popomu avuçladığını hissettiğimde dilimi küçük bir miyavlamaya kullandım.

Parmak uçları pürüzlüydü. Kendi evini yenileyen, bir spor salonu sahibi, boks yapan bir adamdı. Bu nedenle parmakları nasırlı ve pürüzlüydü.

Ve daha önce duyduğum sesi gibi, son derece *sevimliydi*.

Meme ucuna rastladım ve dudaklarımla okşadım. Geri. Tekrar. Ve tekrar. Bir sonraki seferde, dilimin ucuyla okşadım.

Jake'in göğsünün derinliklerinden gelen bir ses çıkardığını duydum. Bu ses, parmakları popomu okşarken bacaklarımın arasında hoş bir yankı oluşturdu, bu hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti.

Başımı kaldırıp yastığın üzerinde yatan başını gördüm, çenesi aşağı doğru eğilmiş, gözleri bana bakıyordu.

Bakışlarındaki artan sıcaklıkla bacaklarımın arasında başka bir hoş his dalgalandı. Bu bakışı sevdim. Ayrıca bunu oraya koyan kişinin ben olmamı da sevdim.

Başımı eğip meme ucunu yalarken gözlerine baktım.

Bakışları daha da ısındı ve parmakları tekrar popomu sıktı.

Gözlerimizin temasını sürdürürken yalamaya devam ettim, sonra sonunda gözlerimi kapattım, dikkatimi tamamen meme ucuna verdim ve emmeye başladım.

Bir eli külotumun içinde kalırken, diğer eli hızla omurgamdan yukarı kayarak saçlarıma ulaştı ve başımın arkasını kavradı, "Siktir, bebeğim" diye inledi.

Bu işaretle, yaptığım şeyi çok beğendiğini anladım, ağızla meme ucunu emmeye devam ederken, elimle göğsünden karnına doğru kaydardım ve oradaki çıkıntıları hafifçe keşfettim.

Bu çıkıntılar büyüleyiciydi.

Tamamen.

Eli saçlarımı kavradı. O da bunu sevdi.

Meme uçlarını ve ellerimi değiştirdim, şimdi sağ elim meşguldü ve onu daha aşağıya kaydardım, egzersiz pantolonunun bel kısmının kenarını okşadım.

Kalçalarını hafifçe kaldırdı.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve bana tüm vücuduna erişim sağlamak için yuvarlandı, benim için yaptığı gibi o istediğinde ona istediğini vermemem doğru olmazdı.

Bu yüzden elimi doğrudan pantolonunun içine kaydardım ve parmaklarımı kalın, sert penisinin etrafında sıkıca kıvırdım.

"*Siktir, bebeğim,*" diye tekrar inledi, bu sefer daha derin bir şekilde, elini külotumdan çıkarıp kolunu bana sıkıca doladı.

Başımı kaldırıp ona baktım ve yumuşak bir sesle, "Vücudunu keşfetmeyi seviyorum, Jake," dedim.

Sert bir sesle cevap verdi: "Senin vücudumu keşfetmeni seviyorum, Josie."

Bu beni çok mutlu etti.

"Seni memnun etmekten memnuniyet duyuyorum," diye fısıldadım.

"Tatlım, bu saçlar her tarafımı kaplıyor," dedi ve eli nazikçe saçlarımı okşadı.

— "o yumuşak gecelik, güzel yüzün, harika ağzın, elin, beni memnun etmemen imkansız."

Bu benim için çok anlamlıydı, meme ucunu öptüm, yukarı kayarak göğsünü öptüm, yukarı çıkarak boğazının dibini öptüm ve yukarı çıkarak çenesini öptüm, sonra dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm.

O sırada sağ elimle okşadım.

"Tanrım," diye homurdandı, gözleri kapandı, kalçaları elim altında kıvrıldı.

"Sana her şeyi vermek istiyorum," dedim ona sessizce bir okşama daha yaparken. Gözleri açıldı ve benimkileri yakaladı.

"Bu konuda oldukça iyi iş çıkarıyorsun, Slick," dedi bana, eli saçlarımdan kayarak boynuma, göğsüme ve sonra da göğüslerimi kavrayan yere indi.

Dudaklarım onun dudaklarına değdi ve onu tekrar okşadım.

"Sen de bana her şeyi vermeme izin verecek misin?" diye sordu. Evet, verecektim.

Kesinlikle.

"Evet," diye fısıldadım.

Başparmağı, geceliğimin ipek kumaşı üzerinden meme ucumu okşadı. Onu tekrar okşadım ve kalçalarımı aramızda çalışan elime bastırdım.

Eli aşağıya, geceliğimin içine girdi ve yukarı çıktı, ben de onu göğsüme geri çektim, avucumla kapattım, başparmağı meme ucumu ovuşturuyordu.

Oh *evet*.

Tekrar okşadım ve ona sürtündüm.

"Beni bu kadar tahrik etmek seni ne kadar ateşledi?" diye sordu, dudakları benimkine değiyordu.

Tekrar okşadım, nefesim hızlandı ve cevap vermedim. "Ne kadar ateşlisin, bebeğim?" diye ısrar etti.

"Çok," diye nefes nefese cevap verdim. "Çok mu?" diye sordu. "Evet."

Onu tekrar okşarken, beni saran kolu aşağı indi, böylece eli, göğsümden kayıp, önümdeki külotumun içine doğru kayarken, popomu kavrayan eliyle külotumun içine daldı. Sert parmağı klitorisimin üzerinde sıkıca kaydı, sonra içime girdi.

Nefesim kesildi, sonra dudağımı ısırdım, o da hemen yanımda olduğu için onun dudağını ısırdım ve parmağı içeri girip çıkmaya başladığında göğsünden gelen başka bir düşük ses çıkardı.

"Haklısın," dedi, sesi artık kısılmıştı. "Çok seksisin."

Elim daha hızlı okşamaya başladı, yumruğum daha sıkı, tek duraklamalar, tepeye ulaştığımda ve başparmağımla ipeksi başını daireler çizdiğimde oldu, sonra onu tekrar pompaladım. Burnumu onun burnuna kaydırıp ve kalçalarımı onun eline sallarken nefes nefese kaldım.

"Beni öpecek misin yoksa o ağzınla sadece beni kızdıracak mısın?" diye sordu Jake.

"Ben..." Başparmağı klitorisime değdiğinde kalçalarımı daha hızlı sallayarak daha hızlı okşadım. "Seni öpebileceğimi sanmıyorum, sevgilim."

Eli hareket etti, parmağı çıktı, iki parmağı girdi ve başparmağı bastırıp daireler çizdi.

Dudaklarımdan keskin bir ses çıktı ve elini arkamda sıkıca kavradığında daha sert okşadım.

"Ne kadar hoşuma gitse de, durman gerek Josie. Yaptığın şey sihir gibi ama durmazsan bu çok yakında bitecek."

Kesinlikle bitmesini istemiyordum, bu yüzden elimi yukarı kaydırıp ve o parmaklarıyla beni okşarken başımı başparmağımla yuvarladım ve ona doğru sallandım.

Bana verdiği şeyi seviyordum, onun benimle birlikte olmasını seviyordum, ama aniden daha fazlasına ihtiyacım oldu.

"İçimde olmanı istiyorum."

Jake elini külotumun arkasından çıkardı, omurgamdan yukarı doğru kaydırıp ve parmaklarını boynuma doladı, saçlarımı parmaklarının arasına sıkıştırdı, başparmağını çeneme sıkıca bastırdı ve "Seni parmaklarımla oraya götüreceğim" dedi.

Tamam, peki... bu da kulağa hoş geliyordu.

"Tamam," diye nefes nefese söyledim.

"Sonra seni yiyeceğim ve seni tekrar oraya götüreceğim." Aman Tanrım.

Bu daha iyi geliyordu.

"Tamam," diye tekrarlardım, nefesim kesilmişti. "Sonra beni emersin."

Aman

Tanrım.

Evet.

Tanrım.

Bu *en* iyisiydi.

"Tamam," diye nefes nefese söyledim, başparmağı daha derine bastırıp daha sert dairesel hareketler yaparken hızla sallanıyordum.

"O zaman seni becereceğim."

"Jake." Hala nefes nefeseydim çünkü orgazma çok yakındım. Çok yakındım. İnanılmaz, şaşırtıcı, muhteşem bir şekilde *yakındım*.

"Sorun yok mu?" diye sordu.

"Evet," diye nefes almayı başardım ve sonra başım geriye doğru fırlayacaktı, eğer eli boynumda olmasaydı, beni görebileceği yerde tutmasaydı, ben çığlık atarken, eline sürtünürken, benimki onun penisini sıkıca kavrarken. Her şey yok oldu, sadece Jake'in büyük penisinin üzerinde oturan vücudum, bacaklarımın arasındaki eli, dudakları benimkine değen, parmakları boynumda kıvrılan ve bana verdiği hisler beni sarmalayan.

Bu hisler beni terk ettiğinde, elini çenemde tutarken alnımı boynuna yaslamama izin verdi, klitorisimdeki baskıyı kaldırdı ve parmakları bacaklarımın arasındaki ıslak kıvrımlarda nazikçe kaydı.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Oh evet," diye sessizce cevap verdim, elimle neyi kavradığımı hatırlayarak ve başparmağımla tekrar başını okşayarak.

Elini bacaklarımın arasından kaydırды, kalçama doğru uzattı, böylece tekrar popomu avuçlayabildi.

"Aşağı inmeden önce kahve ister misin?" Kahveye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Çok düşünceli.

Çok *harika*.

Ancak.

"Bu yataktan kalkarsan, çok kızarım."

Vücudu benim altımda titredi ve sesinde mizah duyduğum bir tonla, "Çıkar şunu bebeğim ve dön. Uyandığımda kadınının amını tatmak istedim, şimdi hazır, açım," dedi.

Onun sözleri beni titretti ve "kilitleri açtım", elimi onun penisinden çekip başımı kaldırarak ona baktım.

Bir şey söylemek istedim, ama ne olduğunu bilmiyordum. *Sen olduğun için teşekkür ederim. Ya da benim için çok önemlisin. Ya da beni mutlu ediyorsun ve ben on yıllardır mutlu olmamıştım. Ya da bunun gerçek olmasına çok seviniyorum.*

Bunların hiçbirini söyleme fırsatım olmadı. Boynuma baskı uyguladı, bu da ağzımı ağzına götürebileceği anlamına geliyordu.

Sonra bizi yuvarlarken ağzımı aldı.

Bundan sonra, beni tatmak için uyandığını kanıtlamaya koyuldu, ama daha da önemlisi, aç olduğunu kanıtlamaya koyuldu.

Çok.

Ancak sonunda, doyuran ben oldum.

* * *

Çıplak, doymuş, karnımın üstüne yatmış ve yatakta yalnızdım.

Çünkü Jake koridorun sonunda banyoda prezervatifle uğraşıyordu.

Onun benden bu kadar uzakta olması hoşuma gitmiyordu.

Ama üç kez orgazm olmuşum, hepsi de olağanüstüydü, Jake'in ağzı bacaklarımın arasındaykenki orgazm zihnimi değiştirmişti, bunu üzülme için içimde güç yoktu. Özellikle de kısa süre sonra geri gelecekti.

Kapıda bir hareket hissettim ve gözlerimi oraya çevirip, koridorda çıplak bir şekilde kapımın önünden geçen onu izledim.

Gözlerimi kırptım.

Nereye gidiyordu?

Ya da daha acil bir soru, çıplak olarak nereye gidiyordu?

Biraz çaba sarf ederek, vücudum tamamen uzanmayı tercih etse de, yatakta dirseğimi kaldırdım ve Jake'e seslenmek üzereydim ki, gözümün ucunda bir şey yakaladım.

Komodine baktım ve Jake'in az önce kullandığı prezervatifin bükülmüş, yırtılmış folyo ambalajını gördüm.

Ayrıca cüzdanının açık olduğunu ve orada durduğunu gördüm.

Son olarak, cüzdanından dökülen bir dizi prezervatif gördüm. Elimi uzattım ve onu çektim. Çıktı ve saydım.

Zincir beş prezervatiften oluşuyordu.

Kullanılmış olanla birlikte altı oluyordu.

Gülümsedim ve olduğum yerde kaldım, umarım yaptığı şey uzun sürmezdi (aynı zamanda umarım kafeinli sıcak bir içecek ile ilgisi vardır diye düşündüm) ve Jake'in iri vücudu kapıda görüldüğünde sevindim.

O ortaya çıktığında, prezervatif zincirini kaldırdım.

Gözleri ona kaydı, dudakları seğirdi ve bana doğru geldi. Parmaklarımın arasından prezervatifleri çekip aldı, onları komodinın üzerine attı ve sonra harika bir şey yaptı.

Yatağa girdi, ama bunu yaparken beni büyük, güçlü vücuduna yaklaştırdı ve üzerimize battaniyeyi çekti. Bizi rahat, sıcak ve huzurlu bir hale getirdiğinde, o sırt üstü, ben onun üzerinde ama kısmen de yan tarafında yatarken, ben konuştum.

"Kaç saatimiz var?"

Bana gülümsedi. "Kötü ama o kadar da fazla değil. O zulayı komodininin içinde bırakıyorum."

"Ah," diye mırıldandım, sonra ona daha da yaklaştım ve "Doğum kontrol hapi kullanıyorum Jake, ve sağlıklıyım," dedim.

Yüzü yumuşadı ve cevap verdi, "Bunu bilmek güzel, bebeğim. Ama yedi aydır muayene olmadım ve cinsel ilişkiden kaçınmadım. Soyunma odasında seninle olanlar hariç, her zaman korunuyorum ve asla prezervatifsiz yapmıyorum. Sadece sen ve ben olacağımız için, prezervatifsiz yapabiliriz, tamam mı? Ama yıllık sağlık kontrolümü öne almamı istiyorsan, benim için de sorun yok."

Sadece sen ve ben.

Bunu çok sevdim.

Elimi çenesine götürdüm ve ona "Sen gerçekten çok harikasin" dedim.

O anda gözleri ısındı ve bana doğru yuvarlandı, böylece ikimiz de yan yatmış olduk, Jake'in bacağı benim bacaklarımın arasındaydı ve "Sen de çok harikasin" dedi.

"Bunu düşünmen beni mutlu ediyor," dedim.

"Senin mutlu olman beni mutlu ediyor," diye cevap verdi ve ben daha da derine bastırdım.

Evet, o gerçekten... *çok... harikaydı.*

Jake ipucunu anladı ve beni öpebilmek için başını eğdi. Hafif ve kısıydı ama yine de tatlıydı.

Birkaç santim uzaklaştı ve "Kahve hazır" dedi.

"Harika," diye mırıldandım ve sonra, "Odaya girdiğinde de öyle yapmıştın," diye ekledim.

"Evet."

"Yani büyükanneemin evinde çıplak dolaştın."

Gülümsedi ve kolları gerildi. "Evet. Ayrıca *senin* evinde çıplak dolaştım."

Gerçekten de öyle yaptı.

Benim evimde. Jake

çıplak. Dudaklarımı

yaladım.

Kollarını daha da sıktı ama yüzü daha ciddi hale geldi.

"Anladığım kadarıyla, beyinsiz patronun dün gece sana bulaşmamış."

Kafamı salladım. "Ondan haber almadım. Ne söyleyeceğimi bilene kadar onunla iletişime geçmeyeceğim."

"Neye karar verdin?" diye sordu. "İstifa mı?" diye sordum.

Gülümsedi ama gülümsemesi kayboldu ve "Bunu yapabilecek durumda mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bir muhasebeciyle görüşmem gerekiyor ama büyükannemin mirası oldukça büyük. Ayrıca birikimlerim ve yatırımlarım da var. Miras vergisi ödemem gerekecek ama ondan sonra da rahat yaşayabileceğime inanıyorum." Konuşmamı bitirince gözlerim boğazına kayd. "Sadece işsiz kalmak hoşuma gitmiyor. Meşgul olmayı seviyorum."

"Ve hareket halinde," dedi Jake ve ben bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Anlamadım?"

"Ve hareket halinde," diye tekrarladı. "Dışarıda ve etrafta. Her yere uçmak. Roma.

Paris."

"O kadar da değil," diye mırıldandım.

Kaşları çatıldı. "Bir daha söyler misin?"

Onun bakışlarını karşıladım ve şöyle dedim: "Lavender House'da olmak çok güzel. Magdalene'de olmak. Tatil gibi bir ara var, rutininden uzaklaşıp başka bir rutine geçip rahatlayabiliyorsun. Ama sonunda, neredeyse her zaman kendi hayatına geri dönmek istiyorsun. Evine. Normal programına. Buraya geleli bir süre oldu Jake ve Henry'nin dünkü alçakça ziyaretinden önce bile, işimin çoğunu buradan yapıp yapamayacağımı ona soracağımı biliyordum çünkü aklıma geldi ki ben buradayım ve kalmak istiyorum."

"Yani zaten yavaşlayacaktın," diye cevapladı. "Evet," diye onayladım.

Kollarını daha da sıktı, yüzü yumuşadı ve gözleri daha sıcak oldu. "İyi haber, Slick."

Bu habere duyduğu derin memnuniyeti görünce gülümsedim ve "Evet" diye tekrarladım.

"Yapacak bir şeyler bulursun," diye beni teselli etti. "Evet," dedim yine.

"Şimdi, 'ignoble' ne demek lan?"

Kıkırdadım, ona öpücük vermek için eğildim ve geri çekilip onun gülümsemesini izledim.

"Onurlu olmayan. Utanç verici," diye açıkladım.

"Senin hakkında pek çok iyi şey var, tatlım. Bunlardan biri de Ethan'ın senin kelime dağarcığını öğrenmesi. Yemin ederim, Conner onu bugün okula götürmeden önce, bir şeyden rahatsız olduğunu söyledi ve doğru anladıysam, rahatsız olduğunu görünce bu kelimeyi doğru kullandı."

"Doğru kullanmış," diye onayladım, ama sözleri beni rahatsız etti. "Conner Ethan'ı okula mı götürüyor?"

"Bazen, evet," diye cevapladı Jake. "Spor salonunu erken açıyorum, böylece erkekler işe gitmeden önce antrenmanlarını yapabiliyorlar. Geri dönemezsem, Conner veya Amber onu okula götürüyor, çünkü ikisinin de arabası var."

O zaman spor salonunu açması gerektiğini fark ettim. Dün gece de kulübe gitmesi gerektiğini ve çocukları uyuduktan sonra gideceğini söylemişti.

"Çocuklar uyuduktan sonra sık sık kulübe gider misin?" diye sordum.

"Neredeyse her gece," diye cevapladı. "Spor salonu kâr ediyor ama Zar zor. Eğer bir çalışanın olsaydı olmazdı, bu yüzden açılış ve kapanışı ben yapıyorum. Con zamanı olduğunda yardım ediyor, ama başka bir işi olduğu için fazla zamanı yok. Evde ve kardeşi konusunda ona çok güveniyorum ve boş zamanlarında kitaplarına çalışması, antrenman yapması ya da eğlenmesi gerekiyor. Kulüpte bana yardım eden bir adam var ama orada işler ters gidebilir. Burası iyi bir yer ama bunun için çalışmak gerekiyor. Ne yaparsan yap, ahlaksız tipleri çekmekten kaçınamazsın. Benim geleceğimi bilirlerse ve ne zaman geleceğimi bilmezlerse sorun çıkmaz. Çocuklar Eath ile evde kalabilecek durumda olursa bütün gece orada kalabilirim. Gece bittiğinde gelirim. Geldiğimi bilirler ama ne zaman geleceğimi bilmezler, bu yüzden kimse sorun çıkarmak isterse bir kez daha düşünür."

"Yani, esasen, striptiz kulübünü satın almadan önceki hayatınla aynı hayatı yaşıyorsun, sadece daha fazla para kazanıyorsun ve çocuklarına bakacak bir karın yok," dedim.

"Evet, bebeğim, ama çocuklarım kendilerine ve küçük kardeşlerine bakabilecek yaşta. Gayet iyiyiz."

"Dün gece kulübe ne zaman gittin?" diye sordum. "On birden hemen sonra."

"Peki eve ne zaman geldin?" "İki civarı."

"Sonra saat yediye kadar spor salonunu açmak için kalktın mı?"

Bana doğru yuvarlandı, böylece ben sırt üstü yatarken o üstümdeydi, ama aynı zamanda kısmen yanımda yatıyordu ve yüzünü çok yaklaştırdı.

"Sorun yok," dedi.

"Sorun olmadığını anlayabiliyorum," diye cevap verdim. "Normal ergenlik sorunları dışında, çocukların mutlu. Sağlıklı. Güzel bir evleri var. Sevdikleri odaları var. Karınları doyuyor. Seni çok seviyorlar. Onlara zaman ayırıyor"

onlara zaman ayırıyor ve sık sık onlarla vakit geçiriyorsun. Seni önemsediklerini biliyorlar. Gerektiğinde katı bir babasın ama yine de yaklaşılabılır birisin. Bunların hepsi çok güzel. Aslında harika. Ve bunu belli etmiyorsun, bu da onlar için iyi çünkü böylece bunu hissetmiyorlar, ama bu seni çok yoruyor olmalı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, başını yana eğerek. "Spor salonunu bırakmam mı gerektiğini mi? Çünkü kulübü bırakamam. Kulüp, çocuklarımla sevdikleri odalarda kalmalarını sağlıyor."

"Hayır, demek istediğim, uyuyabilirsin ya da Ethan'ı okula götürebilirsin, ben de spor salonunu açıp sen gelene kadar ofiste otururum, olur da birinin bir şeye ihtiyacı olursa diye. Tek yapman gereken bana etrafı göstermek."

Jake hiçbir şey söylemedi. Ben de öyle yaptım.

"Zor olamaz. Ben oradayken, muhasebecin yoksa, senin muhasebeni ben yapabilirim. Henry'nin muhasebesini de ben yapıyordum. Diplomam falan yok ama Henry'nin yanında çalışırken onun için bu işi yapabilmek ve finansal konularla ilgili sorularına cevap verebilmek için birkaç ders almıştım."

Jake sessiz kaldı. Ne yazık ki, ben kalmadım.

"Ya da akşamları kulübe gidebilirim. Senin gibi otoriter birisi değilim ama seninle birlikte olduğumuz biliniyorsa, bir sorun ya da endişe verici bir durum olduğunda sana kolayca rapor verebileceğimi bilirler ve bu onları caydırabilir. En azından sen bunu bilirsin ve onları caydırabilirsin. Zaten ben bir gece kuşuyum. Kulüpte vakit geçirip göz kulak olmak benim için sorun olmaz."

Jake sessizliğini sürdürdü ve bu beni endişelendirdi.

Endişelenmemin nedeni, onun kesinlikle bir erkek olmasıydı. Otoriter bir erkek. Baba olmak da dahil, yaptığı her şeyde kendinden emindi.

Bunun üzerine, söylediklerimin onun işlerini, evini ve çocuklarını idare etme yeteneğini sorguladığımı ima edebileceği aklıma geldi.

Bu yüzden aceleyle devam ettim.

"Senin yapamayacağını söylemiyorum..."

"Sessiz ol, Slick" diyerek sözümü kesti.

Ağzımı kapattım.

Jake bana tepeden baktı.

Bunu bir süre yaptı. O kadar uzun sürdü ki, kıvranmak üzereydim. Kıvranmak yerine ağzımı açtım.

"Özür dilerim. Seni aşagılamak istemedim. Niyetim bu değildi..."

Elini çeneme koydu, başparmağı dudaklarımı okşayarak beni susturdu. Başparmağı hareketini tamamladığında başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Neyse ki bu öfkeli bir tepki değildi.

Kaldırırken fısıldadı, "Anne ayı çocuklarıma bakıyor. İyi kadın kocasına bakıyor."

"Anlamadım?" diye fısıldayarak cevap verdim, ama ne demek istediğini anlamadım ve çok hoşuma gitti. Onun da anladığını, yumuşak öpücüğünden anlamadım.

Jake soruma cevap vermedi. Bana bir hikaye anlattı.

"Üç, dört yıl önce, Junior işten çıkarıldı. Ekonomi çökmüş ve iş bulmak imkansız olduğu için iş bulmakta zorlanıyordu. Alyssa da zorlanıyordu. Harcanabilir geliriniz kalmadığında saçınızı veya tırnaklarınızı yaptırmamak kolaydır. Yine de, müşterilerine gelip onu görmeleri için daha fazla fırsat vermek amacıyla dükkânını daha geç saatlere kadar açık tuttu ve normalde kapalı olduğu günlerde de açtı. Bu kadar çok çalışmayı sorun etmedi. Evlerini hala idare ediyordu. Junior, tuhaf saatlerde tuhaf işler yapıyordu, bulabildiği her işi kabul ediyordu. Ya da lanet olası eyaletin her yerinde iş görüşmelerine gidiyordu. Alyssa hiç şikayet etmedi. Junior'a hiç baskı yapmadı. Neredeyse üç yıldır işsizdi ve onları birlikte gördüğünüzde, çok mutlu olduklarını düşünürdünüz. Güneş onun için doğar. Onun için batır. Her sabah. Her gece. Ve o bunu her gün ona gösterir. O da onu bunun için sever. Onun için kurşun yiyebilir. Son nefesini verirken onun adını söyler. Çünkü o, erkeğine bakan iyi bir kadındır."

Konuşması bittiğinde, gözlerim dolmuştu. Ayrıca

Alyssa'yı *gerçekten çok* sevdiğime karar verdim.

Ama o henüz bitirmemişti.

"Üç kez evlendim. Hiçbiri böyle değildi. Yüzüğümü takan kadınların hiçbiri bana böyle davranmadı. Bana harika olduğumu söylemedi. İşler zorlaştığında ya da kötüye gittiğinde yardım etmeyi teklif etmedi. Şimdi işler yolunda, istikrarlı, iyi gidiyor, seni birkaç haftadır tanıyorum ve ihtiyacım olmasa bile hala yardım etmeyi teklif ediyorsun."

"Sabahın ikisinde yatıp saat altı buçukta kalkamazsın Jake. Düzenli olarak. Bu sağlıklı değil," dedim yumuşak bir sesle.

"Yıllardır bunu yapıyorum Josie, bu benim hayatım. Alıştım. Beni rahatsız etmiyor. Uyumak için zaman buluyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "En çok sevdiğim şey, senin umursaman."

Kollarımı sırtına doladım ve ona, "Bunu sevdiğine sevindim, Jake. Çok sevindim. Ama yine de bana spor salonunun anahtarlarını vermeli ya da beni kulüpte tanıtmalı ya da her ikisini de yapmalısın," dedim.

Ben sözlerimi bitirmeden, vücudu titriyordu. Bitirdiğimde, yatak titriyordu. O da gülümsüyordu.

"Şaka yapmıyorum," dedim ona.

Derin sesi de titriyordu, "Biliyorum, değilsin" diye cevap verdi.

"Peki, spor salonunun anahtarlarını bana verecek ve kulübü gezdirecek misin?"

Hâlâ gülümserken sordu: "Bunu yapmazsam bu konuyu kapatacak mısın?"

"Bu pek olası değil."

"O zaman susacağım," dedi, *hala* gülümsüyordu.

"Bu beni daha iyi hissettirir," dedim ona.

"Seni daha iyi hissettirmek benim işim," dedi ama sanki dalga geçiyormuş gibi geldi.

Bunu görmezden gelmeye karar verdim ve "Orgazm olmam için yardımımın karşılığını ödeyebilirsin" dedim.

Bu sözüm

gülümsemeyi

kesintiye uğrattı.

Hayır, hayır.

Kahkahayı patlattı. O kadar şiddetli güldü ki, yüzü boynuma gömüldü ve ben onun ağırlığının çoğunu üstüme aldım.

Çok sertti. Çok sağlamdı. Çok sıcaktı. Ve *çok* ağırdı. "Jake,"

diye hırıltıyla söyledim, kollarımla onu sıkıca sarıldım.

Kalkmaya çalıştı, ama hala gürültüyle gülüyordu.

"Bu konuda da şaka yapmıyordum," dedim ona gülüşünün arasında, bu da onun alnını benim alnıma dayayıp *daha* gürültülü bir şekilde gülmesine neden oldu.

Sırtına hafifçe vurdum. Başını kaldırdı ve neşesi azaldı ama tamamen kaybolmadı.

"Sen gerçekten çok iyi orgazmlar yaşıyorsun," dedim ona.

"Duydum, hissettim, gördüm, bebeğim," dedi, şimdi kıkırdarak. "Ama sana bunları bedavaya veririm."

Evet, elbette verirdi.

Pazarlığımı değiştirdim. "O zaman bana tacolarla ödeme yapabilirsin."

Başını sallarken gözlerime bakmaya devam etti ve vücudu tekrar titremeye başladı. Gözlerimin kısıldığını hissettim. "Tekrar söylüyorum, ben eğlenceli davranmıyordum."

Aniden kahkahası kesildi ve elini çeneme koydu. Birdenbire, sadece vücudu benim üzerimde değil, aynı zamanda etkileyici varlığı da beni sarıp sarmaladı, sıcak ve rahat, ve en önemlisi, gelecek olanla ilgili olarak, güvende hissettirdi.

"Lydie'nin senden bahsettiğini biliyorsun."

Hiçbir şey söylemedim. Kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı ve kollarım, ben istemeden onu sarmalamıştı.

Bu da bir cevaptı ve Jake bunu duydu.

"Babanı tanıyorum. Babanın annene yaptıklarını biliyorum. Bunu sık sık yaptığını biliyorum. Senin de gördüğünü biliyorum. Seni sadece izlemek için çağırdığını biliyorum. Bunun berbat bir şey olduğunu ve senin için de berbat olduğunu biliyorum."

Bir süre

durdu.

Kendimi

hazırladım.

Devam etti, "Andy'yi biliyorum."

Gözlerimi kapattım ve başımı çevirdim. Hazırlıklı olsam da buna hazır değildim, ama hareket ettiğimde Jake'in ağzı kulağıma geldi.

"Ve o adamı da biliyorum."

Gözlerimi daha sıkı kapattım.

"Seni korkutmak için söylemiyorum bunu. Seni incitmek için. Lydie söyledi, çünkü o da bu konuyu unutmak zorundaydı. Beni seviyordu, bana güveniyordu ve senin o yönünü bana açıyordu, bu bir onur, bebeğim. Ondan ve senin hakkında bunu bilmekten."

Konuşmayı kesti ve başparmağıyla çenemi okşadı. Ben hiçbir şey söylemeyince devam etti.

"Şimdi sana şunu söylüyorum, benim olduğunda, benimle olduğunda, çıplak, yakın, güvende, ikimiz de birbirimizi önemsemişimizi ve bir şeyler kurmak istediğimizi biliyoruz, bu yüzden senin için bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu konuda tecrübeli değilsin. Hiç gerçek bir erkeğin olmadı ve nedenini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. İçtenlikle anlıyorum, bebeğim. Hazır olduğunda oraya gidebiliriz. Şu anda bilmen gereken tek şey, eğer istersen, artık bakmaya dayanamayana kadar sana taco yapacağım ve bunu

sırf sen istediğın için yapacağım. Sonuç olarak, sen bana göz kulak ol, ben de sana göz kulak olayım. İstedığın kadar orgazm olmanı sağlayacağım. Sana akşam yemeğı yaparım, seni yemeğı götürürüm, arkadaşlarını görmek için seni New York'a götürürüm, salyangoz yemek istediğın için seni Paris'e uçururum, umurumda değıl. Ama bunu benim için yaptığın şeylerin karşılığında yapmayacağım. Bu senin bana verdiğın şey. Tek kötüye gideceğı zaman, benden ihtiyacın olanı alamadığını hissettiğın ve sırf öyle olduğı için aldığın zaman.

Konuşmayı kesti. Ben

sessiz kaldım.

"Anlıyor musun, Josie?" diye sordu.

Burun deliklerimden nefes aldım, gözlerimi açtım ve ona dönüp baktım.

Söylediğı her şey çok güzeldi. Gerçekten çok güzel. Harika.

Ama benim sorduğum şey şuydu: "Andy'yi tanıyor musun?" "Evet, bebeğim," diye nazikçe cevapladı.

"Babam bulduktan sonra ne olduğunu biliyor musun?"

Jake sözümü kesti. "Seni hastaneye yatırdığını. Evet."

Dudaklarımı sıkıştırıp yuvarladım.

"Lydie'nin oğlunu Çocuk Koruma Servisi'ne şikayet ettiğini ve bu olaydan sonra senin velayetini aldığını biliyor musun?" dedi.

Büyükannem ona benden

bahsetmişti. Hakkımda her şeyi.

Sadece başımı sallayabildim.

Konuşmaya devam etti.

"Son sınıfını St. Michael's'ta geçirdiğini biliyorsun. İyi bir okul.

Özel. Sadece kızlar. Senin için güvenli. Lydie'nin yanında olabilmen için yakın." Tekrar başımı salladım.

Konuşmaya devam etti.

"Üniversiteye gittiğini ve orada büyük bir pislikle tanıştığını biliyorum." Kalbim hızla çarptı.

"Şu anda bu konuyu konuşmasak olmaz mı?" diye zayıf bir sesle sordum. Başparmağı yine çenemi okşadı. "Tabii, tatlım."

"Haklısın. Hiç bir ilişkim olmadı. Yani, şey... o zamandan beri," diye onayladım.

O hemen cevap verdi: "Ve benim iyi bir geçmişim olmadığını biliyorsun, bu yüzden ikimiz de yolumuzu bulacağız."

Gözlerine baktım, bunu sevdim, aldığım kararlar veya yaşadığım hayat yüzünden beni garip veya zayıf hissettirmemesini sevdim.

Ve kesinlikle Jake ile yolumu bulmak istiyordum.

Bakışlarım omzuna kaydı ve daha önce sorduğum soruya geri döndüm.

"Onda babamı buldum," dedim.

"Biliyorum," diye cevapladı sessizce.

"Andy değil," diye ekledim, anladığından emin olmak için. "O önceden de sevimliydi. Sonrasında da sevimliydi. Aradı. Hatta mektup bile yazdı. Ama geri dönemedim."

"Biliyorum."

"Diğeri," dedim, kimi kastettiğimi bildiğini bilmeme rağmen.

"Evet," diye fısıldadı.

"Tek bulabileceğim şeyin bu olacağından endişeleniyordum." "Anlıyorum."

O zaman, sevgili olduğumuz gece söylediği sözlerin anlamını anladım. "Bu yüzden bir kılık değiştirdim, bir nevi saklanmak için, ve hiçbir şey bulamamak için

hiçbir şey bulamayayım."

Çenemi okşamaya devam ederek fısıldadı, "Evet. Sen öyle yaptın.

Ve benim neyi sevdiğimi biliyor

musun?" Neyi sevdiğini?

Sevdi mi?

Gözlerim onun gözlerine kayarken, çok farklı bir nedenden dolayı kalbim bir kez daha atlamıştı.

"Neyi seviyorsun, Jake?"

"Benim dövüşümü izlerken o maskeni düşürmeni seviyorum. Senin için bir şeylerin değişmesi o anda gerçekleşti. Benim için orada olman, benim her zaman sevdiğim bir şeyi yapmamı izlemen. Gitmek istemediğini biliyorum ama benim için gittin. Sonrasında da hala aynı şekilde davranıyorsun, bebeğim, ama benim için külotunu indirip o duvara karşı sikimi aldığından beri, sahip olduğum tek şey sensin. Çocukların sahip olduğu tek şey sensin. Seni daha önce de sahipti ama farkı hissediyorum ve bu senin burada, yatağında çıplak olmanla ilgili değil. Sadece *sana* sahip olmakla ilgili. Gülmek ve Mia'nın yüzüne kendi tarzınla çıkmak ve Amber bir erkek için heyecanlandığında onun yanında olmak ve mutlu olmak ve sana bunu verdiğimi göstermek. Buna bir şans vermek istiyorsun. Benimle birlikte bunun için çalış. Yıllar sonra ilk kez bu şansını dene. Benimle birlikte. İşte bunu seviyorum."

Konuşmasını bitirdiğinde, gözlerim yine yaşarmıştı, o da elini uzattı ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı, sanki düşecek gözyaşlarını yakalamaya hazırlanıyormuş gibi.

"Lydie'ye paylaştığı için kızma," diye nazikçe emretti.

Jake'in sıcak, samimi ve her zamanki harika halinden daha da öte olduğu bu konuşmanın bu kısmını kabullenemeyerek başımı salladım.

"Onun bunu yapması, benim bunu yeniden yaşamak zorunda olmadığımı anlamına geliyor," dedim. Ve ben bunu yeniden yaşamak istemiyordum.

Büyükannem bana bunu da vermişti.

Ama kendimden çok şey alan bendim ve gözlerim onun omzuna kayarken, "O kılık değiştirme yüzünden hayatımın büyük bir kısmını kaybettim, Jake," dedim.

Parmak uçlarıyla yüzüme bastırdı ve bakışlarımı tekrar yakaladığında, "Şimdi yaşıyorsun, Josie. Ama geriye dönüp baktığında, yaptığın onca şey, tanıdığın insanlar, gittiğin yerler varken, daha önce tam bir hayatın olmadığını söyleyebilir misin?" diye cevap verdi.

Yine başımı salladım.

"Hayır," diye onayladı ve gülümsedi. "Sadece şimdi daha fazlasına sahipsin." Şimdi daha fazlasına sahiptim.

Çok daha fazlasına.

"Sence büyükannem bizim için bunu mu istiyordu?" diye sordum.

Jake'in gözlerinde bir değişiklik gördüm, sonra eli boynuma kaydı, başparmağı boğazımı okşamaya başladı ve kesin bir şekilde "Evet" diye cevap verdi.

"Yani sence o nerede olursa olsun mutlu mu?" Yine kesin bir "Evet."

Ben de öyle düşünüyordum, bu düşünceyi sevdim, hatta çok sevdim, bu yüzden onun altında rahatladım. "İyi."

Bir şey söyleyecek gibi göründü ama söylemedi. Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Sonra tekrar yaptı. Ve tekrar. Sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi ama çekmedi çünkü beni öpüyordu.

Bunu yaparken beni döndürdü, böylece üstte kaldım. O anda ben de onu öptüm.

Bir süre sonra tekrar döndük, böylece ben altta kaldım.

Ve o anda Jake tekrar öpüşmeyi devraldı.

Dudaklarını boynuma indirerek öpüşmeyi sonlandırdı ve "Neyse ki bir sürü prezervatif getirmişim" diye mırıldandı.

Onun "prezervatıfsız" olması benim için sorun değildi.
Onun beni koruduğu hissine kapıldım, ama öyle değildi.
Ama iki saniye sonra, sertliğini uyluğuma bastırıldığını hissettiğimde, eli göğsümü kapattı ve ağzı ağzıma geldi, prezervatifleri düşünmüyordum.
Hiçbir şey düşünmüyordum.
Hiçbir şey hakkında değil (kahve bile değil). Hiçbir şey.
Jake hariç.

* * *

Bahçedeydim ve fazla vaktim yoktu.
Eylül hızla Ekim'e doğru ilerliyordu ve ölü bitkileri çıkarmam, toprağı gübrelemem ve kış için dinlendirmem gerekiyordu.
Önümüzdeki baharda domates ekeceğimi düşünüyordum. Mısır. Patates.
Kabak.
Evet, kesinlikle kabaklar. Ethan, bahçemden bir kabak alıp Cadılar Bayramı için oynamayı sevebilir.

Jake, öğle yemeğı için sandviçler hazırladıktan sonra gitmişti. Yarım saattir yoktu. Saat bir yaklaşıyordu. Zaman azalıyordu.

Yıllar önce büyükanneme bahçede yardım ettiğimde bahçe çok daha küçük görünmüştü. Şimdi ise oldukça büyük görünüyordu. O gün yapmam gereken işleri bitirmem imkansızdı.

Yarın yapamadıklarımı ertesi gün yapmak zorunda kalacaktım.

Çünkü saat üçte Alyssa'nın evinde ücretsiz manikür ve pedikür randevum vardı, ondan önce de Ethan'ı okuldan almam gerekiyordu. Sonra da içki içmeye gidecektik. Bu da şık görünmem gerektiğı anlamına geliyordu.

Kesinlikle daha sonra şık görünmem gerekiyordu. Ethan'ı Alyssa'dan aldığımında, Jake, daha sonra onunla kulübe gideceğimiz için akşam yemeğı için onun evinde kalmam gerektiğini söyledi. Böylece bana ortamı gösterebilecekti, "orada takılıp benim için göz kulak olursan" (bu son cümleyi, sanki bu asla olmayacakmış gibi dudaklarını bükerek ve beni eğlendirmek için söyledi).

Ama ben orada kalıp onun için göz kulak olacaktım. Onun çok fazla sorumluluğı vardı. Bunun doğru olduğunu düşünmüyordu, ama benim yardımına ihtiyacı vardı.

"Kadını" ona baktığında ne kadar iyi olduğunu ona gösterecektim.

Bu düşünceyle, ölü bir mısır sapını çekip çıkardım, ama bunu gülümseyerek yaptım.

"Josephine" dediğini duyduğumda gülümsemem dondu.

Başımı kaldırdım ve Henry'yi bahçeyi çevreleyen beyaz çitin dışında dururken gördüm.

Dün karşılaştırma yapacak vaktim olmamıştı, ama bugün vardı.

Ve onlarca yıldır gördüğüm şeyi gördüm. Henry Gagnon uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Gri saçlara karşı bağışık gibi görünen güzel, kalın saçları vardı (ve saçlarını boyamadığını biliyordum) ve en çarpıcı olan güçlü yüz hatları vardı.

Ama Jake gibi değildi. Henry'nin görünüşü daha yumuşak, daha zarifti.

Tanıdığımız erkekler arasında Henry'nin bir avantajı olduğunu söylemek gerekir. Ama bu avantaj Jake'inkine yakın bile değildi.

Beni baştan aşağı süzdü ve boş yüzü boş bir maskeye dönüştü. Aradaki fark çok ince bir nüanstı ama onu yeterince iyi tanıyordum ve bunu görebiliyordum. Bunun ne anlama geldiğini de biliyordum.

Karşısındaki kişi onu rahatsız ettiğinde ve ona hiçbir önemi olmadığını, hatta hiç önemi olmadığını bilmesini istediğinde bu ifadeyi takınırdı.

Ancak, bu bakış hiç, bir kez bile, bana yöneltilmemişti.

"Henry," dedim, ona yaklaşmak için büyükannemin çizmeleriyle engebeli zemini geçerek. Yaklaştığımda, çitin benim tarafında durdum ve gözlerine baktım, ona şüpheyle bakan bakışım bir maske gibiydi. Ona kızgın olduğumu bilmesini umursamadım. "Seninle konuşmaya hazır olduğumdan emin değilim."

"Sabah Paris'e gitmek için ayrılıyorum," diye cevapladı. "Amond, seninle biraz zaman geçirebilmem için çekimi bir gün erteledi. Daha fazla vaktim yok. Bunu şimdi ya da telefonda yapmalıyız ve ben şimdi yapmayı tercih ederim."

Bu, telefon görüşmemiz sırasında Amond'un tuhaf sözlerini açıklıyordu. Henry'nin geleceğini biliyordu.

Ayrıca benim erkeklerin dövüşünü izlemeye gideceğimi biliyordu ve bunun nedeninin o erkeklerin benimle ilgilenmesi olduğunu tahmin etmişti.

Bu yüzden, Henry'nin sürpriz bir ziyaret yapacağını bana haber vermediği için oldukça sinirlendim.

Ancak, bunu düşünemedim.

Sadece Henry ile yüz yüze konuşmamızda söylenecek sınırlı olasılıklar hakkında düşünebiliyordum.

"Söyleyecek bir şeyin varsa Henry, lütfen söyle. Bahçede bitirmem gereken işler var, sonra da okula gidip Ethan'ı almam gerekiyor.

Ondan sonra bir arkadaşımın planım var ve akşamı Jake ve çocuklarla geçireceğim. Yani benim de fazla vaktim yok."

Maskesi biraz kaydı, ama sadece biraz. Sonra kısa bir şekilde, "Akşamı Jake ve çocuklarıyla geçireceksin" dedi.

"Evet," diye onayladım.

"Sence yerel striptiz kulübü sahibi, büyükannenin milyoner olduğunu biliyor olabilir mi?" diye sordu ve bu kısa bir cevap değildi. Neredeyse alaycıydı.

Sırtım dikleşti ve tüylerim diken diken oldu.

"Jake'in benimle sadece büyükannemin parası için ilgilendiğini ima ediyorsan, bu hem yanlış hem de aşağılayıcı. Jake'in işiyle ilgili kötü niyetli tavrın da çok kırıcı. O çok saygın bir kulüp işletiyor. Buraya yüz yüze konuşmak için mi geldin?"

Sorumu görmezden gelerek, "Saygın striptiz kulüpleri var mı?" diye sordu.

"Jake'inki var," diye cevap verdim. "Eğer konuşmak istediğin buysa, Lavender House'a boşuna geldin. Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Buraya bunun için gelmedim."

Tek kelime etmedim ama gözlerine baktım.

Çenesini sıktıktan sonra gevşeterek şöyle dedi: "Daniel ile konuştum. Los Angeles'taki bir şirketi aradı, onlar havuz evindeki tüm eşyalarınızı paketleyecek. Eşyalarınız ekspres kargo ile size gönderilecek. En geç hafta sonuna kadar elinize ulaşır. Daniel ayrıca resmi olarak asistanım olarak çalışmayı kabul etti. Sana altı aylık tazminat ödeyeceğim. Bu para iki gün içinde hesabına yatırılacak. Evrakların bu süre içinde Lavender House'a ulaşacak. İmzalayıp en kısa zamanda geri göndermen gerekiyor."

Kafamda büyük bir baskı hissettim. "Yani bir erkekle tanıştığım için beni kovuyorsun," dedim.

"Profesyonel ilişkimizi sonlandırıyorum çünkü artık yapıcı değil."

"Ve artık yapıcı değil çünkü sen bana aşıksın, bu konuda hiçbir şey yapmaya cesaret edemedin, ben de değer verdiğim birini buldum ve sen öfke nöbeti geçiriyorsun. Ve benim üzerimde bir miktar gücün olduğu için, geçirdiğin öfke nöbeti benim işimi elinden alıyor."

Yüzündeki ifade değişmedi. En ufak bir değişiklik bile yoktu.

"Sen milyonersin Josephine ve tazminat paketi adil."

"Senin için çalıştığım her yıl için bir aylık maaş tutarında bir tazminat paketi daha adil olur, Henry," diye cevap verdim, sırf o *beni* kızdırdığı için *ben* de onu kızdırmak için.

"O zaman Daniel'dan belgedeki miktarı ve ifadeleri değiştirmesini isteyeceğim," diye cevapladı Henry anında.

O anda kalbime bir ok saplandığını hissettim. Okun acısı o kadar şiddetliydi ki, geriye sendelemediğime şaşırdım.

Yine gururum incinmişti.

Ama bu sefer, dönüş oku bana yönelmişti. "Bu mu?" diye sordum.

"Evet, bu kadar," diye onayladı.

"Yirmi üç yıl boyunca senin yanında kaldım, sen de istediğim kadar parayı verip çekip gidiyorsun."

Cevabını bir an bile geciktirmedi. "Evet."

O gün üçüncü kez gözlerim yaşlarla doldu, ama bunlar güzel bir kadın hakkında duyduğum güzel bir hikayenin ya da giderek çok derin hisler beslemeye başladığım bir erkeğin nazik sözlerinin duygusallığıyla dolan güzel gözyaşları değildi.

Bunlar, kayıp ve ihanet duygularının baskın olduğu kötü gözyaşlarıydı.

"Gözyaşlarına gerek yok Josephine," dedi Henry küçümseyerek. "Biz biz sadece fotoğrafçı ve asistanız."

"Büyükanнем dışında, yirmi üç yıl boyunca sahip olduğum tek gerçek şey sendin."

Maske yine kaydı ama o hızla yerine geri koydu. Ama hiçbir şey söylemedi.

Ben söyledim.

"Seni incittim ve bunu sadece mutluluğu bulabileceğimi fark edip ona ulaşmaya çalışarak yaptım, sen de böyle mi karşılık veriyorsun?"

"Maine'in ortasında, küçük bir kasabanın striptiz kulübü sahibi ile ne tür bir mutluluk bulabileceğini bilmiyorum ama eğer istediğin buysa Josephine, artık önünde açık bir yol var."

Bana net bir şans veriyordu.

Kendini uzaklaştırarak bana açık bir şans veriyordu.

"Hayatımdaki ilk anım, babamın annemin kafasını mutfak zeminine vurmasıdır."

Bu, olduğu kadar açık ve çirkin bir şekilde ortaya çıktı. Ve bu onu vurduğunda, maske parçalandı ve Henry o kadar şiddetli bir şekilde irkildi ki, başı da onunla birlikte geriye doğru sıçradı.

"Bir süre sonra annem bizi terk etti ve bir daha geri dönmedi. Bir süre sonra, babam onun izni olmadan bir erkekle çıktığımı öğrendiğinde, beni o kadar kötü dövdü ki bir hafta hastanede kaldım."

Bir kez daha irkildi ve "Josephine..."

"Büyükanmem beni ondan kurtardı. Tekrar normale dönebildim. Üniversiteye gittim. Aşık oldum. Kontrolcüydü, bu doğruydı, ama yakışıklıydı ve beni önemsiyordu. Öyle sanıyordum. Ta ki ilk kez beni dövene kadar. Merdivenlerden düştüm ve omzum kırıldı. Ondan sonra da büyükanmemin yanına döndüm."

Elini uzattı ama ben bir adım geri çekildim.

"Neden bu kadar mesafeli davrandığımı hiç merak ettin mi, Henry?" "Tatlım..."

"Hiç sormayı düşündün mü?"

"Jo..."

"Hayır. Sormadın. Birlikte çalışmaya başladığımızda sana o kadar aşıktım ki, her gün acı çekiyordum. Ama ya acıya katlanacaktım ya da hayatımda değer verdiğim ve saygı duyduğum iki kişiden birini kaybedecektim. Ben de acıya katlandım."

Yüzü bembeyaz olmuştu. "Bana aşık mıydın?" "Kafadan kakı."

Sesi acıyla doluydu, fısıldayarak, "Tatlım..."

"Senin de aynı olduğunu ve neden kendimi koruduğumu, neden mesafeli davrandığımı, neden kopuk olduğumu *sormadığını* fark ettim. İçime girmeye bile *çalışmadın*. Bir an bile senin de aynı duyguları paylaştığını düşünmedim çünkü... çünkü... neden yaptığını bilmiyorum ama bana karşı böyle hissettiğine dair hiçbir zaman, tek bir kez bile ipucu vermedin. Diğer birçok kadına bu izlenimi verdin, benim gözümün önünde, ama bana hiç vermedin."

"Sana her zaman gösterdim, Josephine," dedi nazikçe.

"Hayır." Başımı salladım. "Jake gösterdi. Benim hakkımda her şeyi biliyordu ve dikkatli davranması gerektiğini biliyordu, ama önemli olan, benden hoşlandığını, bana çekildiğini fark etti ve *devam etti*."

"Korkarım onun haksız bir avantajı vardı, tatlım, çünkü ben bunların hiçbirini bilmiyordum," dedi Henry.

"Sen... *sormadın*" diye fısıldayarak eğildim ve geriye yaslandım. "Yirmi yıl boyunca sormadın mı, Henry?"

"Sormam gereken bir şey olduğunu nereden bilebilirdim, Josephine?"

"Birini seviyorsan, her şeyi bilmek istersin. Tüm yaraları iyileştirmek istersin. İhtiyaç duyduklarında yanlarında olmak istersin. Sadece her zaman onlarla birlikte olmak istersin."

"İki haftadır tanıdığın bir adama aşık olduğunu mu söylüyorsun?" "Hayır, Henry. Yirmi üç yıl boyunca sana bunu verdiğimi söylüyorum." Onun yine irkildiğini gördüm. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Her kelimesinin doğru olduğunu.

Kendini toparladı ve sordu: "Böyle bir şeyi, çalıştığın birine nasıl baskı yaparsın? Önemli birine. Eğer doğru yapmazsan, kaybedebileceğin ve kaybedemeyeceğini bildiğin birine."

"Bilmiyorum. Belki de, ne olursa olsun, riske girmeye değer olduğu için yaparsın."

"Hatırlatayım, tatlım, sen de aynı şekilde hissettim ve o riski almadın," dedi yumuşak bir sesle.

Haklıydı.

Kesinlikle

haklıydı.

"Korkuyordum," dedim ona.

"Şimdi anlıyorum. O zamanlar hiç bilmiyordum." Bu konuda da haklıydı.

Ayaklarımın dibindeki toprağa baktım.

"Josephine," diye seslendi Henry ve gözlerim tekrar ona döndü. "Olması gereken bu değildi," dedim.

"Denemeden nasıl bilebiliriz?" diye sordu.

"Çünkü sadece iki haftadır tanıdığım bir adama aşık oluyorum, ama aşık olsam bile, onsuz bir günün nasıl olacağını hayal edemiyorum. Hayır," Henry'nin yüzü tekrar sertleşmeye başlayınca başımı salladım. "Hayal edebiliyorum. Sadece istemiyorum."

"Onun senin için doğru kişi olduğundan emin değilim," dedi.

"Sen de onun doğru kişi olduğundan emin değilsin, onu hiç tanımadan böyle bir şey söyleyerek."

"Dün tartıştığımızı biliyorum Josephine, hoş olmayan bir tartışmaydı, o da başından sonuna kadar oradaydı ve senin için bir kez bile müdahale etmedi," diye işaret etti. "Haklısın. Müdahale etmedi. Ama sen yıllardır benim işverenimdin,

ben kırk beş yaşında bir kadını ve onun müdahale etmesi gerçekten uygun değildi. Ancak, o olaydan sonra duygularıma yenik düştüğümde Jake müdahale

etti, beni kollarına aldı, saçımı okşadı

ve beni sakinleştirmek için benimle konuştu."

"Yani bu adam mükemmel," dedi Henry inanamayan ve belki biraz da alaycı bir şekilde.

"Hiç de değil," dedim ona. "Gülünç derecede koruyucu ve saçma sapan bir şekilde otoriter. Ayrıca benim için koltuğumu seçme gibi bir alışkanlığı var, genellikle yanına oturmam için, ve bunu beni koltuğa oturtturarak yapıyor. Çok diktatörce davranabiliyor ve bu sık sık oluyor. Ben ciddiye gülüyor ve evin içinde nerede olursa olsun, konuştuğu kişiye bağırıyor. Ayrıca çocuklarının önünde bile sık sık küfürlü kelimeler kullanıyor ve onların da aynısını yapmasına izin veriyor, özellikle de en büyük oğlunun. Bu konuda çok yakında onunla konuşmayı düşünüyorum. Fırsat bulursam, başka kötü alışkanlıkları da olduğunu keşfedebileceğimden eminim. Beni mutlu eden şey, bu fırsatın olması.

"Yani bizi terk eden sensin," dedi Henry.

"Hayır, bizim zamanımız geçti, o zaman geçti diyorum. İkimiz de bu hatayı yaptık. Ve şimdi ben yoluma devam ediyorum. Beni kovmak için buraya ben gelmedim, Henry. Sen geldin."

"Benim sana olan hislerimi bilirken, benimle birlikte çalışabilir misin? Ve beni önemsiyorsan, başka bir adama aşık olduğunu izlememi isterken bunu gerçekten isteyebilir misin?"

"Hayır, istifa etmeyi düşünüyordum," dedim ona dürüstçe. "Ancak, bunu yaparken, benim için çok değerli olan ve çok sevdiğim biriyle olan ilişkiyi kurtarmayı umuyordum. Sadece bunu nasıl yapacağımı henüz bulamamıştım."

Hiçbir şey söylemedi, sadece
gözlerime baktı. Ben de aynısını
yaptım.

Sessizliği bozan ilk kişi Henry oldu.

"Siktir, Lydia'nın cenazesine seninle birlikte gelmeliydim," dedi kısaca.

Gelmeliydi.

Gerçekten gelmeliydi.

Ama gelmedi.

Ve eğer öyle olsaydı, Jake'im olmazdı.

Ya da Amber.

Ya da

Ethan'ım

olmazdı.

Ya da

Conner'ım

olmazdı.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Her şeyi mahvettim," diye fısıldadı ve bu şekilde öfkemi dindirdi ama acımı artırdı.

"İkimiz de mahvettik," dedim sessizce.

"Senin geçmişin olduğu gibi, başka seçeneğin yoktu. Benim vardı." Buna karşı çıkamadım.

"Bizi mahvettim," diye tekrarladı ve ben ona doğru yaklaştım ve elimi göğsüne koydum.

"Kes şunu, Henry."

"Yirmi üç yıl boyunca, her sabah kahveyle otel odama gelmeni dört gözle bekledim, tatlım. Daniel senin kadar çekici değil ve tamamen yanlış cinsiyette. O odaya servisle gönderiyor."

Gözlerimi kapattım ve başımı onun göğsüne koyduğum elime yasladım. Her sabah kahveyle Henry'nin otel odasına girmeyi ne kadar da seviyordum. Bana gülümserdi. Oturur ve o gün yapılacak işler, nereye gideceğimiz, sonra ne yapacağımız hakkında sohbet ederdik ya da hiçbir şey konuşmazdık. , nereye gideceğimizi, bundan sonra ne yapacağımızı ya da hiçbir şeyi konuşurduk.

Ve o beni her zaman güldürürdü.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bildiklerimi bilerek, bunun için çabaladığını, bana bunu vermek için çabaladığını anladım.

Her sabah.

Elini kaldırıp boynumun arkasına doladı ve bu, serin sonbahar havasında hoş ve sıcak bir his verdi. Güçlü. Tatlı. Sevimli.

Dudaklarını saçlarıma değdirerek, "İlişkimizi kurtarmanın bir yolunu bulursan, bana söyle. O zaman yaparız" dedi.

Yaklaştım ve aramızda çit olmasaydı diye düşündüm, başımı çevirip yanağımı göğsüne dayadım.

Elini boynuma doladı ve dudakları hala saçlarıma değiyordu. "Bu beni öldürüyor tatlım, gitmeliyim."

Başımı salladım, yanağım gömleğine sürtündü ve Henry'yi incitmek istemediğim için geri çekilmeye başladım. Asla.

Ama incitmişim.

İstemedim ama yine de yapmıştım. Bu yüzden bunu yapmayı bırakmalıydım.

Ama Henry'nin boynuma bastırıldığı eliyle durdum. Henry'nin aşağı indiğini görmek için başımı geriye eğdim.

Ve sonra beni öptü. Dudaklarıma hafifçe dokunmak gibi değildi. Ağzı benim ağzımın üzerinde açıldı ve nedense benim ağzım da onun ağzının altında açıldı ve dili içeri kaydı.

Tadı çok güzeldi. Çok iyi öpüşüyordu. İkisi de beni şaşırtmadı. O Henry'di ve onunla ilgili neredeyse her şey iyiydi, ama öpüşme konusunda çok fazla pratik yapmıştı.

Ama bu beni olması gerektiği gibi heyecanlandırmadı. Olabileceği gibi. Üç hafta önce bile olacağını bildiğim gibi.

Çünkü o sabah Jake vardı, ağzı, elleri, vücudu, ve alırken bile o kadar çok şey verdi ki, hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı.

Hiçbir şey.

Henry bile.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve gözlerime baktı.

Gördü çünkü saklamadım.

Sesi yine acı dolu bir şekilde mırıldandı, "Siktir, her şeyi mahvettim." Boğazım düğümlendi ve geri çekilmekten başka bir şey yapamadım.

Ben uzaklaştığımda eli düştü.

Gözlerim yine yaşlarla doldu.

Jake ile her şeyi elde etmiş gibi hissederken, Henry'nin uzaklaştığını, büyükannemin öldüğünü bildiğim o anda, her şeyi kaybetmiş gibi hissetmem nasıl olabilirdi?

"Senin mutlu olmanı istiyorum," dedi nazikçe ve ben yutkundum, gözyaşları artık gözlerimi yakıyordu. "Gerçekten istiyorum."

"Umarım sen de mutlusundur."

Henry başını yana eğip "Hoşça kal, Josephine'im" dediğinde boğazım ağrımaya başladı.

"Hoşça kal, Henry," diye zorla

söyledim. Gülümsedi. Üzücüydü.

Kaybolmuş gibiydi. Beni mahvetti.

Sonra uzaklaştı.

* * *

Ayaklarımı ılık su ve köpüklerle dolu küvete soktum.

Bunu yaptığım anda Alyssa, "Tamam tatlım, annene her şeyi anlat" dedi.

Şaşkın gözlerimle ona baktım.

Henry gittikten sonraydı bu. Bahçeden vazgeçip içeri girdiğimde, Alyssa'dan Ethan, Bryant ve Sofie ile işlerin nasıl gideceğini anlatan çok uzun mesajlar aldığımı gördüm.

Ethan'ı bıraktıktan sonra, o Bryant ile birlikte koşarak uzaklaştı, ben de Sofie ile tanıştım (Sofie'nin en büyük, Bryant'ın en küçük ve aralarında *üç kardeş* daha olduğunu öğrendim). Sofie'nin daha genç, daha utangaç ve

daha sessiz bir Alyssa olduğunu gördüm ve onunla geçirdiğim beş dakika içinde onun çok tatlı olduğunu fark ettim.

Ve Alyssa bizi arabasına bindirdikten sonraydı. Bizi şehre götürüp dükkanının arkasına park ettikten sonraydı. Bizi içeri aldıktan, ışıkları açtıktan ve pedikür koltuğunu hazırladıktan sonraydı. Maude's House of Beauty'ye hiç benzeyen, aksine New York, Los Angeles ve hatta Paris'te bulabileceğiniz şık bir spa gibi görünen dükkanını gördükten sonra. Altın, gümüş ve krem rengiyle dekore edilmiş, tavandan sarkan modern ışıklar ve çok sayıda kristal abajur, çok çekici prizmalar oluşturunuyordu.

Sonunda ona baktım, kahverengi gözlerinde sıcak bir endişeyle bana baktığını gördüm ve şöyle dedi: "Bütün gün cadalozlarla boğuşuyorum, yıllardır bu işi yapıyorum. Böyle bir yüz gördüğümde anlarım. Hadi anlat bana."

O zaman ellerimi kaldırdım, yüzümü kapattım ve gözyaşlarına boğuldum.

Bir süre böyle devam ettim, sonra yüzümden çektiği elime büyük bir mendil tutuşturdu ve ben de gözyaşlı gözlerimle ona döndüm.

"Anlat bana," diye ısrar etti.

Nedenini bilmiyordum, belki de ses tonuydu, gözlerindeki şefkatli bakıştı, Jake'in bana onun hakkında anlattıklarıydı.

Ama yaptım.

Yüzümü sildim, burnumu sildim ve ona anlattım. Her şeyi.

Büyükbabamın büyükanneme nasıl davrandığını anlattım. Babam ve amcamın da büyüdükçe aynı şeyi yaptıklarını, kendi tarzlarında, babalarından öğrendiklerini aynen yaptıklarını anlattım. Ona saygısızlık ettiklerini. Sözlü olarak taciz ettiklerini. Başlarını belaya soktuklarını. Zaten cehennem gibi olan hayatını daha da kötü hale getirdiklerini. Ve umursamadıklarını. Asla umursamadıklarını.

Ona annem ve babamla ilgili ilk anımı ve birkaç tane daha anımı anlattım.

Ona Andy'den bahsettim. Ne kadar harika biriydi. Dünyanın en iyi ilk erkek arkadaşıydı. Babamın ne kadar kötü olduğunu anlıyor gibiydi ve bunu telafi etmek için birçok harika yol denerdi. Bana karşı çok nazikti. İlişkimizi gizli tutmak için çok dikkatliydi. Arkadaşım Alicia'dan, babamın bana zarar verdikten sonra çılgına döndüğünü, babamın evine girip ona bağırıp eşyaları kırdıktan sonra polisin gelip onu götürdüğünü duyduğumu anlattım.

Ona bunun nasıl bittiğini ve babamla ilişkimizin nasıl sona erdiğini anlattım. Andy'yi nasıl geride bıraktığımı anlattım.

Ona büyükannemden bahsettim. Beni nasıl kurtardığını, bana nasıl baktığını, beni nasıl yeniden bir bütün haline getirdiğini anlattım.

Üniversiteye gittiğimi, kaygısız ve mutlu olduğumu, karizmatik, yakışıklı bir sınıf arkadaşım ile tanıştığımı, ona aşık olduğumu ve mezun olduktan sonra onunla birlikte yaşamaya başladığımı anlattım.

Onun beni nasıl sindirdiğini, öfkesiyle beni nasıl korkuttuğunu ve sonunda beni dövdüğünü anlattım.

Ona tekrar büyükanneme kaçtığımı, Henry'yi bulduğumu, kılık değiştirdiğimi ve yalanımı yaşadığımı anlattım.

Ona büyükannemin ölümünü, vasiyetini, büyükannemin beni Jake'e vermesini ve Jake'in beni almasını anlattım.

Ve son olarak, o zamandan beri olan her şeyi, Jake ile olanları, Jake ve Mickey ile olanları, Jake ve Henry ile olanları, birkaç saat önce Henry ile olan yürek parçalayıcı buluşmamla biten her şeyi anlattım.

Bununla birlikte, ayaklarımla ilgilendi, tırnaklarımı yaptı ve beni dinledi. Sınırlı iletişimimizde bana neredeyse hiç söz hakkı vermeyen bir kadın, birkaç "tamam", "mm-hmms", "boktan", "kahretsin" ve benzeri sözler dışında hiçbir şey söylemedi.

Ama işim bittiğinde, gözlerimin içine bakarak "Kardeşim, bu çok çılgın ve berbat bir hikaye" dedi.

Ve garip bir şekilde, onun bunu söylemesi, bu şekilde görmesi, kalbimde doğru olduğunu bildiğim şeyi onaylaması çok derin bir anlam ifade ediyordu. O kadar derin ki, içimde parıltıyan bir şey açığa çıktı ve kılık değiştirmişliğimin son izlerini yakmaya başladı.

"Ve bunu duymak seni eskisinden daha efsanevi yapıyor," diye devam etti.

Daha önce söyledikleri hoşuma gitmişti. Ancak bu beni şaşırttı.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Kızım, baban o kadar büyük bir pislik, annen seni terk etti, ilk erkeğin seni o kadar fena becerdi," diye sordu, başını salladı ve konuşmaya devam etti. "Bu birçok kadını yıkardı. Özellikle de bu boktan şeyler doğduğundan beri yaşandıysa. Daha önce bile, büyükannenin de aynı hayatı yaşadığını biliyordun. Lanet olası çılgınlık. Ama sen?" Kafasını tekrar salladı. "Seni yıkmadı. Kendine dünya çapında dolaşan, havalı bir iş buldun

en havalı insanlarla takılıyorsun, tüm o stili içselleştirip dünyaya geri yansıtıyorsun. Sen harikasin."

"Ama... şey..." Kekeledim. "Saklandığım ve yapmadığım için zayıf olduğumu düşünmüyor musun?"

"Babelicious, hepimiz hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaparız. Sen tasarımcı elbiseleri, birinci sınıf uçak biletleri, şampanya ve havyar ile hayatta kaldın." Bana sırtıttı. "Bence gayet iyi yaptın."

Ben öyle düşünmemiştim.

Ve böyle düşününce, aslında doğru yaptığımı fark ettim.

"Bayan Malone, tam bir pislik," dedi. "Vasiyetinde seni Jake'e mi bırakıyor?" Başını salladı, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "O yaşlı kadının bir şeyler çevirdiğini hep biliyordum. Bu kadarını çevirdiğini bilmiyordum."

"Bu doğru," dedim gülümseyerek.

Alyssa bana göz kırptı, sonra tekrar tırnaklarına baktı.

"Henry denen adamla olanlar çok kötü," diye devam etti. "Yani, ikiniz için de üzüliyorum, *yıllarca* karşılıksız aşk yaşamışsınız. Sanki epik bir aşk hikayesi olacağını sandığın ama sonunda kimse istediğini elde edemediği ve film bittikten sonra doğruca bara gidip o boktan filmi unutmak için bir düzine votka içmek istediğin o berbat sanat filmlerinden biri gibi."

"Ben de öyle hissediyorum," diye onayladım ve o tırnaklarımı cilalamayı bırakıp bana baktığında ona gülümsedim. "Ama iyi bir dinleyici olan nazik bir kadından manikür ve pedikür yaptırmak daha iyi olabilir," diye sessizce ekledim.

Bana, güzelliğini daha da güzelleştiren yumuşak bir bakış attı ve "Daha da iyisi, bu bok kuruduktan sonra sana o votkayı içireceğim," dedi.

"Evet, bu daha da iyi," diye onayladım.

Yine tırnaklarımı boyamaya odaklandı.

Ben de onun arkasından, "Bunu çok dört gözle bekliyorum ama Jake'e bugün Henry ile olanları anlatmak hiç hoşuma gitmiyor," dedim.

Bunu söylediğimde, başını geriye attı ve gözlerinin kocaman olduğunu gördüm ve kesinlikle sesi tizdi, "*Ne dedin?*" diye *bağırdı*.

"Ben... şey... Jake'e bu öğleden sonra Henry ile olanları anlatmak istemiyorum."

Vernik fırçasını şişeye geri koyarken, kafasını sanki zihnini boşaltmaya çalışır gibi kısa hareketlerle salladı. Sonra bakışları benimkilere kilitlendi.

"Kardeşim, Jake'e bu saçmalıkları anlatamazsın." Kaşlarımlın çatıldığını hissettim.

"Neden?" "Neden?" diye inanamayan bir şekilde sordu.

Ben başımı salladım.

"Çünkü o Jake Spear."

Bu, onun sözlerini veya tepkisini açıklamıyordu, çünkü onun Jake Spear olduğunu biliyordum ve hala kafam karışıkı.

"Alyssa..." diye başladım ama o sözümü keserek küçük taburesini bana daha da yaklaştırdı.

"Beni dinle, Josie. Uzun zamandır bir erkek arkadaşın yok ve daha önce olanlar da birinci sınıf pisliklerdi, bu yüzden bunu anlamıyorsun. Ama bir erkek arkadaşın olduğunda, o erkek Jake Spear olduğunda, sana on yıllardır aşık olan yakışıklı adamın, o seninle ilgilenemediğı sırada evine gelip sana asıldığını ona söylemezsin. O yakışıklı adamın sana asıldığını *kesinlikle* söylemezsin. Hem de olay henüz tazeyken. Beş yıl sonra da. *Asla*."

Bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşünmedim, Jake için değil. O çok açık ve samimiydi ve öyle olduğu için, aynı şeyi takdir edeceğini varsayardım.

Bu yüzden, "Jake'in bunu ondan saklamamı isteyeceğinden emin değilim" dedim.

O başımı salladı. "Babelicious, sana bir hikaye anlatacağım çünkü Junior, Jake ile aynı hamurdan yapılmış. Bir gün içki içmeye çıktık ve bir adam bana bakıyordu. Sonra biri yanıma yaklaştı, parmağında sevgilimin bana verdiği muhteşem bir yüzük olduğunu umursamadan. Bu, Junior yakınlarda olmadığında olur, çünkü o yanımda olduğunda böyle bir şey *asla* olmaz. Ama o yanımda olduğunda, mesela tuvaletten dönerken, bunu görürse, o adamı hemen uzaklaştırırım ve Junior bana ne olduğunu sorduğunda, adamın saati sorduğunu söylerim. Ya da maçın skorunu sorduğunu. Ya da başka bir şey. Adamın bana asıldığını söylemem. Söylersem, Junior onu takip eder, dövdürür ve ben de kefaletini ödemek için para toplamak zorunda kalırım.

Bu haber birçok açıdan endişe vericiydi. "Kocana yalan mı söylüyorsun?" diye sordum.

"Kesinlikle." Ne garip.

"Sence Jake Henry'yi arar mı?" diye sordum. "Kesinlikle."

Tanrım.

"Ama Henry yarın Paris'e uçuyor," dedim ona.

"Jake Spear'ın öfkesinden kaçmak için lanet olası aya gitmesi gerek. Jake, o adamın sana ikinci kez sürpriz ziyaret yaptığını, yine pislik gibi davrandığını ve konuşmanın bir öpücükle bittiğini öğrendi. Öpücüğün bir yere varmamış olması onun için önemli değil, çünkü senin için tek önemli olan Jake. Doğru ya da yanlış, öyle bir adam bir kadını kadını olarak kabul ederse, *o kadın... onun kadınıdır* ve kimse ona dokunamaz. Sen ve Henry denen adamın on beş yaşından beri karşılıksız aşık olmanız ve *Blue Lagoon'u* gizlice izleyerek seksin ne olduğunu öğrenmeniz umurumda değil. *Kesinlikle* onu kötü bir yüzleşmeyle gafil avlamazlar. Bir keresinde seninle bu adam arasındaki meseleyi senin halletmene izin vermiş olabilir. O adam ikinci bölümü kışkırtıyor," —başını tekrar salladı — "hayır-hayır."

"O ilk seferden beri Henry'nin seninle iletişime geçip geçmediğini sık sık soruyor," diye sırrımı paylaştım.

"Eminim," diye cevapladı.

"Ve Mickey ile randevumu iptal etmemi emrettiğinde, bunu yaparken elini boynuma koyarak tam önümde durdu."

"Eminim o da öyle yapmıştır."

Bu şeyler onun tavsiyesine inanmamı sağladığı için dudaklarımı ısırdım. Alyssa dudaklarını ısırmadı. Konuştu.

"O adamın seninle iletişime geçip geçmediğini sorarsa, hayır de. Daha sonra, Henry'nin aradığını ve ikinizin ilişkisi bittiğini söyle. O öpücükten *asla* bahsetme. *Asla*. Beni duyuyor musun?"

Başımı salladım.

Onu dinliyordum.

Yüzü yumuşadı ve konuşmaya devam etti.

"Tatlım, sana açıkça söyleyeyim, bir kadın Jake gibi, Junior gibi bir erkeği idare edebilir, *ödül...* vay canına." Yine başını salladı. "Daha iyisi yok. Aldıkları kadar vermezler. Aldıklarını alırlar ve daha iyisini verirler. Bunu yaparken kendilerini yorarlar. Bunu yaparken kendilerini yıpratırlar. Sen iyi davranırsan, o senin dünyanı sallayacak ve bunu tekrar tekrar yapacak."

Bu kulağa harika geliyordu ve Jake zaten bunu yaptığı için bunun doğru olduğunu biliyordum.

Ancak Alyssa henüz bitirmemişti.

"Ama bu olurken, onunla *başla çıkmayı* öğrenmelisin. Görünüşün, giyim tarzın, tavırların... kızım, Jake hepsi bu ve

bunun farkında olduğuna eminim, bu seninle iyi bir ilişkisi olduğunu bilmeyeceği anlamına gelmez. Kimsenin sana bakmasını istemeyecektir ve bunun olmaması için elinden geleni yapacaktır. Mickey'i halletti" — elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı — "*gitti*. Onlar arkadaşlıklar, rakibi olduğunu gördü ve seni ondan *hızla* çaldı. Peki, ünlü bir fotoğrafçıdan seni korumak için ne yapardı? Ve bu adamın sana herhangi bir şekilde zarar verdiğini veya seninle flört ettiğini düşünseydi ne yapardı?

"Hmm," diye mırıldandım.

"Hmm, doğru," diye onayladı.

"Bunu düşüneceğim," dedim ona.

"Bunu iyice düşün. Hala Henry'ye karşı hislerin var ve o da sana karşı aynı hisleri besliyor. Jake'i, seni kendisi için istediği için sevmiyor. Jake onu bulur ve ona yeni bir delik açar. Henry ne yapacak?"

Onun demek istediğini anladım.

Bana doğru eğildi ve sesini alçaltarak tekrar etti: "Onunla başa çıkmayı öğren. Onunla *başa çıkmayı öğren*. İyi gitmesi için üzerine düşeni yap. Tamam mı?"

"Uh... evet," tereddütle kabul ettim, çünkü onun ne demek istediğini anlıyordum ve bu iyi bir noktaydı, ama yine de emin değildim.

Ancak, onun çok emin olduğunu görünce, şimdilik kabul etmenin en iyi seçenek olduğuna karar verdim.

"Tanrım, şimdi bir içkiye ihtiyacım var. Hem de acilen," dedi ve fırçayı vernik şişesinden çıkardı. "İşini bitirelim de gidip votka içelim."

"Alyssa," diye seslendim, o benim işaret parmağıma çok çekici bir şarap rengi ojeyi mükemmel bir fırça darbesiyle sürerken.

Bana baktı. "Evet?" "Dinlediğin

için teşekkür ederim."

Gözleri parladı ve dudakları gülümsedi. "Ne zaman istersen, tatlım."

"Eğer sen... şey, senin için de her zaman, umarım biliyorsundur."

"Oh," diye başladı, dikkatini tekrar tırnağıma çevirerek, "Bunu kabul edeceğim. Junior beni deli ediyor. Haylazlarım beni deli ediyor. Çok iyi arkadaşlarım ve çok iyi müşterilerim var ama çoğu ağzı bozuk." İşaret parmağımyı bitirip bana baktı. "Sanırım sen sır tutmayı bilirsin."

"Biliyorum," diye onu temin ettim.

"O zaman seni 'Söylenecek Kız Kardeş Bulma Listesi'nin en üstüne yazdım."
O listenin üst sıralarında olmayı sevdim, bu yüzden gülümsedim.
Dikkatini başparmağıma çevirdi. "Neyse, sonunda maçlarda yanımda oturacak birini buldum. Bu *harika*."

Öyleydi.
Gerçekten
öyleydi.
Her şey.
Özellikle Alyssa.

* * *

"Ama sakın, hiçbir koşulda Brezilya fönü yaptırma. Formaldehit kullanıyorlar. Keratin tedavisi yaptırmalısın," dedim Jake'in kulübündeki sarışın dansçı Paulette'e, molası sırasında soyunma odasındaki makyaj masasında yanına oturarak. "Maude's House of Beauty'deki Alyssa bana keratin tedavisi yaptığını söyledi. Daha pahalı ama saçını parlak ve çok yumuşak yapar, hatta saçını güçlendirir."

"Ve bu saçımı pürüzsüz hale getirecek mi?" diye sordu Paulette.

"Belki de fazla düz," dedim ona. "Bu bir risk olabilir. Daha fazla hacim istiyorsan, bunu Alyssa ile konuş. Ama evet. Saçın oldukça düz ve çok pürüzsüz olacak. Ve hazırlık süresinin en az yarı yarıya azaldığını göreceksin."

"Saçımı kurutmak sonsuza kadar sürüyor," diye mırıldandı. "O zaman belki de denemelisin. Ve neyse, başını salladığında yaptığında ve saçların sallandığında, ışığı nasıl yansıtacağını ve sırtına nasıl düzeleceğini hayal et. Bence oldukça muhteşem olur."

Bana gülümsedi. "Evet, harika görünür." Gerçekten de öyle olurdu.

Ben de gülümsedim.

Kapıda keskin bir vuruş sesi duyuldu ve ardından Jake'in sesi duyuldu: "Adam odaya giriyor!"

"Tamam!" diye cevapladı Paulette, sonra bana doğru eğildi ve bornozunu kendine daha sıkı sararak, oldukça bol ve tamamen çıplak göğüs dekoltesini ortaya çıkaran açıklığı kapatmaya çalıştı. "Burada bunu yapan tek erkek o."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Ama o senin cazibeni zaten görmüş."

"Evet, *cazibemi* milyonlarca kez gördü," diye gülerek kabul etti. "Yine de yapıyor. Bu hoş. Ve tatlı. Diğer erkekler sanki

her şey normalmiş gibi içeri giriyorlar, Jake her zaman onlara bunu yapmamaları için baskı yapsa da. O etrafta değilse, unut gitsin."

Bunun beni şaşırtmadığını fark ettim. Jake havalıydı. Ve tatlıydı.

Dahası, Jake çalışanlarının emirleri yerine getirmediğini bilmeliydi.

"Selam," diye selamladı Jake, ben bu düşünceye dalmışken Paulette'ten dönüp ona baktım, oldukça dağınık soyunma odasında dolaşıyordu, gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu.

Açıkçası, ben kulüpteydim. Ve soyunma odasıdaydım çünkü Jake bana etrafı gezdirdikten, kapı görevlileri, garsonlar ve barmenlerle tanıştırdıktan sonra, kapı görevlilerinden biri ona bir telefon geldiğini söyledi ve beni barda bir martini ile bırakıp ofisine gidip telefonu cevapladı.

Bir süre gösteriyi izledim ama Paulette'in arkaya doğru eğildiğini gördüm ve bu yüzden, sık sık buralarda olacağım için şansımı denemeye karar verdim, kendimi ona tanıtip keratin tedavisinin faydalarını anlatmaya karar verdim.

Bu yüzden onu soyunma odasına kadar takip ettim.

Ve şimdi buradaydık.

"Paulette ile tanıştın galiba," dedi Jake yanımıza yaklaşarak. "Evet," diye cevapladım.

"Kız arkadaşın harika, Jake," dedi Paulette ve bu hoşuma gitti, bu yüzden ona tekrar gülümsedim.

"Sen de öyle," dedim ona.

Bana kocaman bir gülümseme attı. Sonra ayağa kalktı, bornozunu çıkardı, muhteşem, tonlu, solaryumda bronzlaşmış, yağlanmış vücudunu ortaya çıkardı ve kapıya doğru yürüyerek, "Sallama zamanı. Görüşürüz," dedi.

"Görüşürüz Paulette, tanıştığımıza memnun oldum," diye seslendim arkasından.

"Sana da, bebeğim," diye cevap verdi ve göz kırparak kapıdan çıktı. Jake'e baktım.

"Ona saçını düzeltmesini mi söyledin?" diye sordu. "Ona bu tavsiyeyi verdim," diye cevapladım.

Gülümsedi ve başını salladı, sonra eğilip elimi tuttu ve sandalyeden kaldırdı, "Martinin ısınmış. Sana yenisini getirmeliyim" diye mırıldandı.

Hiçbir şey söylemedim, çünkü söyleyecek bir şeyim yoktu. Bir martini daha kulağa hoş geliyordu ve ılık votkayı kesinlikle sevmiyordum.

Jake, kulüpte ilerlerken elimi tuttu ve beni barın kenarına oturttu. Ancak o zaman elimi bıraktı ve taburelerin arasına kayarak

yakın durmak için ve çenesini barmene doğru kaldırdı (geçen sefer geldiğimde de oradaydı, adı Adam'dı). Kısa bir süre sonra, önüme taze bir martini ve Jake'e de taze bir şişe bira kondu.

O birayı aldı ve bir yudum aldı.

Ben de aynısını yaptım ama bir yudum aldım.

Bardağımı bıraktığımda Jake yaklaştı ve ben ona baktım. O, dirseğiyle bara yaslandı ve eli belimin altına geldi, süveterimin eteğinin altına kaydı ve parmaklarını orada tembel bir şekilde gezdirdi.

Bu hoş hissin etkisiyle dilimi alt dudağıma değdirdim.

Loş ışıktaki, Jake'in gözlerinin ağzıma indiğini gördüm ve o bana daha da yaklaştı, parmakları okşamayı bırakıp pantolonumun bel kısmına bastırdı.

Başı yaklaştı ve bir şey söyleyeceğini anladım, hoşuma gidecek, çeşitli yerlerimde hissettiğim karıncalanmayı daha da güçlendirecek bir şey.

Ama nedense, ondan önce ben konuştum.

"Akşam yemeği çok güzeldi, teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Sadece çizburgerdi, bebeğim."

Öyleydi. Velveeta dilimleri ile. Velveeta'nın Spear evinde temel bir gıda maddesi olduğunu fark ettim. Ayrıca bunun beni rahatsız etmediğini de fark ettim. Kalın, sıcak hamburgerin üzerinde oldukça iyi eriyorlardı ve tadı oldukça zenginleştiriyorlardı.

"Conner'ın keyfi yerinde gibi görünüyor," dedim, çünkü öyleydi. Wayfarer's'daki vardiyasından sonra gelmişti ve önceki gün yaşanan dramlar hiç olmamış gibi davranıyordu.

"O bunu içine atıyor ve bastırıyor," diye cevapladı Jake. "O bunu atlatmış değil. Sadece bunu göstermiyor."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın ki?"

"Çünkü o bir erkek, babasının oğlu ve başka seçeneği yok."

"Ailesinin yanında böyle hissetmesi gayet normal," dedim.

"Öyle," diye onayladı Jake. "Ama herkesi, özellikle Ethan'ı da aşağı çekmenin bir anlamı yok. Bana ihtiyacı var, benim yanında olduğumu biliyor. Ama tek seçeneği devam etmek. Bunu biliyor. Üstesinden gelecektir. Bunu da biliyor. Ona biraz müsaade etmeliyiz ve bu konuyu kendi uygun gördüğü şekilde halletmesine izin vermeliyiz."

Bu mantıklı bir strateji gibi göründü, ben de başımı salladım.

Sonra ona, "Çalışanlarınız dansçıların soyunma odasına kapıyı çalmadan giriyorlar" dedim.

Bana bir saniye baktıktan sonra başını salladı ve "Küçük pislikler" diye mırıldandı.

"Paulette'in anlattıklarından, onun gerçekten umursadığını sanmıyorum. Ancak, senin bu saygıyı göstermene sevindiğini hissediyor."

"Çocuklarla konuşacağım" dedi ve durakladı, "*tekrar*. Ama bu sefer daha sert konuşacağım."

Ona doğru eğildim ve tekrar ettim, "Sanırım onun umurunda değil, Jake. Ama..."

Jake sözümü kesti. "Bir iş aldılarsa, yaparlar. Sahnede. Bu onları herkese açık hale getirmez. Orası onların alanı. Orada kendilerini güvende hissederler. Kendilerini kime göstereceklerine onlar karar verir, benim çocuklarım değil. O umursamıyor olabilir ama ben umursuyorum. Onlarla çalışan çocuklarım saygı gösteremiyorsa, müşterilere nasıl saygı göstermeleri gerektiğini nasıl anlatabilirim?"

"Harika bir noktaya değindin," dedim. Jake sırttı.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye sordum.

"Bana her şeyi sorabilirsin, Slick."

Yine başımı salladım.

Sonra yapacağım şeyi yapmalı mıyım diye düşündüm.

Jake'in gözlerimin içine bakan gözlerine baktım ve çok kısa bir sürede benimle paylaştığı her şeyi düşündüm. Kendini tutmadı. Saklanmadı. Yalan söylemedi. Beni tanımamı istedi ve bunu başından beri yapmaya çalıştı.

Bu yüzden, henüz paylaşmaya fırsat bulamadığımız şeyler dışında aramızda hiçbir şey olmadığını hissederek kendimi güvende hissettim.

Ve onun aramızda hiçbir şey olmasını istemediğinden (*nispeten*) emindim.

Bununla birlikte, aramızda hiçbir şey olmaması için, bunu "halletmem" gerekecekti.

Ve bunu akıllıca yapmalıyım.

"Tamam, o zaman, varsayımsal olarak," diye dikkatlice başladım, gözlerine baktım ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı dudaklarımı yaladım, sonra devam ettim. "Diyelim ki, senin hoşuna gitmeyeceğini bildiğim bir şey oldu. Böyle bir durumda, hoşuna gitmeyeceğini bildiğim için sana söylememek daha mı iyi olur? Yoksa sen oldukça samimi olduğun ve bunun karşılığını beklediğin için sana söylemeli miyim?"

Konuşmam bittiğinde, tavırları değişmemişti ama değişmişti.

Hem de çok.

Ve iyi yönde değil.

Görünüşe göre, bunu "idare etmekte" pek başarılı değildim.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi keskin.

"Ben varsayımsal olarak konuşuyorum," diye hatırlattım ona ve öyle de yapıyordum. Ama aynı zamanda yapmıyordum da.

"Ne oldu?" diye tekrarladı.

"Jake..." diye başladım ama daha fazlasını söyleyemedim.

Parmakları belimden kayboldu ve elimi kavradı. Sonra bar taburesinden kalktım ve kulüpte sürüklendim.

Ofisinin kapısı kulübün yan tarafındaydı ve beni doğrudan oraya götürdü. Kapıyı açan bir tuş takımı vardı ve vardığımızda, hiç vakit kaybetmeden parmağını kaldırıp numaraları tuşladı.

Tuş takımı ekranı yeşile döndü ve Jake kapıyı iterek açtı.

Daha önce oraya girmiştik ve ofisinin oldukça geniş ve güzel olduğunu fark etmiştim. Yerde mavi, siyah ve bej renklerde, ama çoğunlukla kırmızı renkli çekici desenli kalın bir halı vardı. Bir duvara yaslanmış lüks siyah deri bir kanepe. Büyük ama çok da büyük olmayan ahşap masasının önünde gece mavisi deri sandalyeler.

Çok fazla eşya yoktu, burada fazla zaman geçirmedeği belliydi ve geldiğinde de sadece iş için geliyordu, bu yüzden dekorasyona özen göstermiyordu. Ama yine de hoş bir mekan yaratmıştı.

Ayrıca dört basamak yukarıda olduğu için, kulübe bakan büyük tek yönlü pencere, müşteriler tarafından engellenmeyecek şekilde yüksek bir manzaraya sahipti.

Ayrıca, oda büyük ölçüde ses geçirmezdi. Tamamen değil, müzik duyulabiliyordu, ama kapı kapandığında ses önemli ölçüde azalıyordu.

O anda olan da buydu. Kapı arkamızdan kapandı, müzik sesi kesildi ve Jake beni merdivenlerden yukarı çekip halının üzerinden masasının önüne götürdü. Beni masaya dönük olarak oraya yerleştirdi ve elimi bırakarak masasının önüne, sırtını masaya dayayarak durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bunu yaptıktan sonra, "Ne oldu?" diye tekrarladı.

"İçkilerimizi barda bıraktın, Jake," dedim ve zaman kazanmak için bunu söylediğimi itiraf etmeliyim. Beni biraz endişelendiriyordu.

"Ne... oldu?" diye tekrar etti.

Onu uzun bir süre inceledim (daha fazla zaman kazanmak için, itiraf etmeliyim) ve sonra başladım, "Öncelikle, Alyssa'nın bana yapmamam gerektiğini söylediğini söyleyebilir miyim..."

Jake sözümü kesti. "Bebeğim, Alyssa için işe yarayan şey, ve sanırım bu işin gidişatına bakılırsa, Alyssa ve Junior'ın durumu bizim durumumuz değil. Biz Alyssa ve Junior değiliz. Sen *gerçekten* Alyssa değilsin. Ve benim sana karşı olan tavrım, Junior'ın Alyssa'ya karşı olan tavrı değil."

"Ama onların çok güçlü ve sağlıklı bir ilişkileri var gibi görünüyor," dedim.

"Öyle. Ama Alyssa'nın hepsi hayatta olan ve onu seven iyi bir ailesi var. Çılgın, onu destekle ve her zaman destekle. Sonra Junior'ı aldı ve daha fazlasını elde etti. Senin Lydie vardı. Tek sahip olduğun şey oydu. Beni bulana kadar. Ama beni bulduğunda onu kaybetmiştin. Alyssa için işler kötüye giderse, hayatı boyunca sağlam bir temele sahip olduğu için bunu kaldırabilir. Ya da kaldıramazsa, yardım isteyebileceği birçok insan var. Senin ise sadece ben varım."

Alyssa'nın haklı olduğu noktalar olduğu gibi, Jake'in de haklı olduğu noktalar vardı.

"Peki, Josie." Bana doğru eğildi. "*Ne oldu?*"

"Henry bugün Lavender House'a geldi ve beni kovdu," diye patladım.

Jake gözlerini kırptı.

Sonra geriye, çok geriye yaslandı, sırtını masanın kenarına dayadı ve "O sikik herif" dedi.

"Zaten istifa edecektim, Jake," diye hatırlattım ona.

"Bu onu daha az pislik yapmaz," diye cevapladı Jake ve devam etti, "Siktir et onu. Dava aç. İstifa edecektin ya da etmeyecektin, sana işten çıkarmak için bir neden vermedin. Başka yolu yok, bu haksız işten çıkarma. Onu mahvet."

"Bana yaklaşık iki yıllık maaşımı tazminat olarak veriyor," diye açıkladım.

"İki katını iste," diye karşılık verdi Jake.

"Durum zaten yeterince kötü, daha da kötüleştirmeye gerek yok, canım," dedim nazikçe. "Konuşmaya devam ettik ve başlangıçta düşmanca olsa da, öyle bitmedi. Aksine, üzücüydü. Beni çok önemsiyor..."

"Öyle olsaydı, seni kovmazdı."

"Lütfen dinle," diye fısıldadım.

Jake ağzını sıkıca kapattı.

"Biz... şey, birbirimizle epey şey paylaştık ve geçmişimizi düşünürsek, ikimizin de bir fırsatı kaçırdığını ve çok zaman kaybettiğini anlayabilirsin. Tabii ki bu gerçeği kabul etmek ikimiz için de acı verici olacak. Ve şimdi, Henry için, benim hayatıma devam etmem, mutlu olmam, kabul etmesi zor bir şey. O beni kaybediyor. Ben de onu kaybediyorum, bu acı verici, ama aynı zamanda başka bir şey kazanıyorum, bu da durumu kolaylaştırıyor. Onda bu yok."

Jake buna bir şey söylemedi ve ben bunu anladığını kabul ettiğim şekilde yorumladım.

"Yani, konuşma zor bir şekilde başlamış olsa da, üzücü bir şekilde sona erdi. Biraz zaman geçtikten sonra, sahip olduğumuz şeyin bir kısmını yeniden canlandırabileceğimize inanıyorum. Ancak, benim onun yanında çalışmamla bunu yapmayacağımız konusunda anlaştık. Bu ikimiz için de çok zor olurdu."

"İyi," diye homurdandı Jake.

Dudaklarımı birbirine bastırıp yuvarladım.

Jake'in gözleri ağzıma odaklandı, sonra gözlerime kaydı. "Başka bir şey var mı?" "Şey..." dedim ve sözümü yarım bıraktım.

"Siktir," diye mırıldandı Jake ve sonra keskin bir sesle sordu, "Ne?"

"Şey, ben... Yani, sanırım... Şey, doğrusu, bilmiyorum..." "Josie, bebeğim, *ne?*" Jake dişlerini sıktı.

"Sanırım sadece görmek, denemek, son bir şans vermek istedi ama..." Derin bir nefes aldım ve "Beni öptü" dedim.

Jake'in öfkesi odayı doldurdu ve ben, baştan ayağa, masaya yaslanmış bedeninin çok rahatsız edici bir şekilde tamamen hareketsiz kalmasını endişeyle izledim.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Gerçekten veda öpücüğüydü," diye çabucak söyledim.

"Öyle olsaydı, bana söyleme gereği duymazdın," diye karşılık verdi ve sonra sordu, "İçeri girdi mi?"

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

Jake'in kaşları birleşti.

"Onu içeri mi aldın?" diye fısıldadı. Belki de Alyssa haklıydı.

En azından bu konuda.

"Bu bir vedaydı, Jake." Bana baktı.

Orada durdum ve ona izin verdim.

Yüzündeki ifade hoşuma gitmedi. Beni korkuttu, ama korkutucu olduğu için değil. Çünkü öfkeliydi ve Jake bana daha önceki gün, bir erkek incindiğinde öfkeyle tepki verdiğini söylemişti.

"Jake..."

"Bir daha bunu yapma," dedi sessizce.

Yutkundum.

"O ağız benim," diye aynı sessizce devam etti.

Başımı salladım.

"Bir daha asla, Josie. Kim olduğu, geçmişin ne olduğu, durumun ne kadar yoğun olduğu, o adam için ne kadar kötü hissettiğin umurumda değil. O ağız benim."

Henry'nin bunu yapmasına izin vereceğim tek erkek olduğunu ve sadece o anda, o durumda ve bir daha asla olmayacağını belirtmenin mantıklı olmayacağını düşündüm.

Ayrıca kabul etmenin mantıklı olduğunu düşündüm. "Tamam, sevgilim," diye fısıldadım.

"Buraya gel," diye emretti.

Oraya gidip bunu hemen yapmanın akıllıca olacağını düşündüm. Öyle de yaptım.

Bunu yaptığımda, bacaklarını ayırdı ve eğildi, beni bacaklarının arasına çekti, böylece vücudum onun vücuduna çarptı ve kolları beni sımsıkı sardı.

Başımı geriye eğip ona baktım.

"Benden hiçbir şeyi saklama, nasıl tepki vereceğimi umursamıyorum. Nasıl tepki vereceksem öyle tepki vereceğim. Sana asla zarar vermeyeceğim. Ama erkeklerle kadınlar arasında neyin işe yaramadığını yeterince deneyimledim, birbirimizden bir şeyler saklamanın bunun büyük bir parçası olduğunu biliyorum."

"Tamam," dedim.

"O adam tekrar seninle iletişime geçerse, bana söyle." "Tamam," diye tekrarladım.

"Kimse sana sataşırsa, seni zerse, ne olursa olsun, bana da söyle. Marketten birinin sana kötü bakması gibi, önemsiz bir şey olduğunu düşünsen de umurumda değil. Bana söyle lan."

"Tamam, Jake."

Kollarını sıkılaştırdı ve yüzünü yaklaştırdı. "Senin her santimlerin, dışın ve içine girebileceğin her yer, bebeğim, fiziksel ya da duygusal olarak, benimdir. Bunu kimseyle paylaşmazsın. Asla."

Ben zaten buna razı olmuştum (aslında, o yeni şeyler eklemişti) ama daha fazla güvenceye ihtiyaçı olduğu belliydi, bu yüzden tekrar "Tamam, sevgilim" dedim.

"Alyssa iyi bir kadın ve sana tavsiyede bulunurken senin iyiliğini düşündüğünü biliyorum, tatlım. Ama kendi yolumuzu bulmalıyız ve bunu birlikte yapmaktan başka yolu yok. Bunu çözmek için birbirimizden uzaklaşmaya başlarsak, boku yemişiz demektir. Anladın mı?"

"Seninleyim Jake."

Bu sözler ağzımdan çıktığında, kolları titredi ve fısıldadı, "Sen benimlesin."

Onun sözlerinin, benim onu anladığımı bilmekten daha derin bir anlamı olduğunu hissettim. Önemli bir derinlik. Hayatları değiştiren, kalpleri onaran ve dünyaları sarsan bir derinlik. Ve bu derinliği sevdim, bu yüzden ona sarıldım ve ellerimi göğsüne kaydırdım.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum.

"Hayır, çünkü o şeyi benimle paylaştın. Paylaşmasaydın ve ben öğrenseydim, kızardım."

Başımı salladım, ellerimi boynuna kaydırdım, aynı anda vücudumu onun vücuduna kaydırdım ve başımı daha da geriye eğdim.

Ellerinden biri aşağı kayarak popomu kavradı ve gözleri ağzıma indi.

"Beni öperek bu boktan durumdan kafamı dağıtacak mısın, yoksa beni öpüp sonra masamda sikheme izin vererek kafamı dağıtacak mısın?" diye sordu.

Onun sözleri bacaklarımı o kadar titretti ki, artık beni ayakta tutamıyorlardı ve ben nefes nefese cevap verdim: "Seni öpeceğim, sonra da masanda beni sikheme izin vereceğim."

Ağzı ağzıma değdi ve "İyi cevap, Slick" diye mırıldandı. Dudaklarına gülümsedim.

Sonra onu öptüm.

Sonra Jake beni masasında sikti.

Ve çok sonra, barda tabureye geri döndüğümde, Jake yanımda, kapı görevlilerinden biriyle konuşurken sadece yarı dinliyordu, Adam'ın bana hazırladığı taze martini'ye gülümsedim ve sonunda Alyssa'nın haklı olduğunu düşündüm.

Jake'i idare etmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Sadece onun Junior'la başa çıkma şekli, benim Jake'le başa çıkmam gereken şekilde farklıydı.

Ve o, nasıl olabileceğini hayal edemesem de, Jake'le başa çıkmam gereken yolun daha iyi olduğunu iddia edebilir.

Çok daha iyi.

On Altıncı Bölüm

Mutlu

Başparmağım Jake'in meme ucunu ovuşturuyor, diğer elim boynunun yanını sarıyor, alnım alnına değiyor, ağır nefeslerimiz karışıyor, eli göğsümde, başparmağı ovuşturuyor, diğer eli kalçamda sıkıca tutuyor, sırtı başlığına yaslanmış, dizleri arkamda bükülmüş, ben onun üstünde hızlıca hareket ediyorum.

"Jake," diye fısıldadım, çünkü heyecanım artıyordu. "Acele et, bebeğim," diye fısıldadı o da.

"Jake," diye nefes nefese söyledim.

"Daha hızlı, Josie," diye homurdandı. Daha hızlı oldum.

Daha

sert.

Evet.

Bu daha iyiydi.

Başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu yuvarladı, aynı anda nazikçe çekerek.

Göğsümden bacaklarımın arasına doğru bir akım geçti ve daha hızlı hareket ettim.

Daha sert.

Oh evet.

Heyecan artıyordu.

"Hayatım," diye nefes nefese kaldım.

"Sik beni," diye inledi. "O amcığı bana ver."

Ben de öyle yaptım, aşağı doğru bastırdım ve başım geriye doğru savrulurken elini göğsüme sıkıştırdı, elim boynunu kavradı ve orgazmım beni sardı.

Jake kolunu belime doladı, beni aşağı bastırdı ve göğsümdeki eli göğsümden boynuma, oradan da saçlarıma kayd. Derin iniltiyi duymadan hemen önce, yüzümü boynuna gömdü.

Onun tenine nefesimi üfledim, nefesinin benimkine fısıldadığını hissettim, bu his benimde, omurgamda, kalçamda ve bacaklarımın arasında karıncalanmaya başladı. Bu hissi o kadar çok sevdim ki onu cinsel organımla sıktım.

Jake, bana sarılan kolunu sıkarken yine yumuşak bir inilti çıkardı.

"O amcığı seviyorum," diye boynuma fısıldadı.

Bunu yaptığına çok sevindim.

Nefeslerimiz sakinleşirken, uzun süre birbirimize yakın kaldık, birbirimize bağlıydık.

Sonra boynunu öptüm.

Jake iki kolunu da bana doladı ve beni kaydırarak kaldırdı, sırtımı yatağa, başımı yastıklara gelecek şekilde çevirdi. Derin bir şekilde eğilip, bacaklarımın arasındaki saçların üstüne, sonra karnıma, göğüslerimin arasına, yukarıya, boğazıma, çenemin altına öpücükler kondurdu, sonra ağzını ağzıma değdirdi ve fısıldadı, "Geri döneceğim."

"Tamam."

Doymuş gözlerinin gülümsemesini izledim, sonra tekrar dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve yuvarlanarak uzaklaştı, üzerime battaniyeyi attı ve sonra banyoya doğru yürüdüğünü izledim.

Onun yatağındaydım.

Kulübü bana gezdirdiği sabahın ertesi günüydü.

Alarmımı çok erken kurduğum için onun evindeydik, ama bunu, o geldiğinde spor salonunun arka kapısında bekleyebilmek için yapmıştım.

Kamyonetinin içeri girmesini izledim ve bana bakarak park etmesine hayran kaldım.

Arabadan indi ve bana doğru yürürken, kibirli bir şekilde, "Gördün mü? Ben de erken kalkıp spor salonunu açabiliyorum" dedim.

Cevap vermedi. Merhaba bile demedi.

Beni kollarına aldı ve derin, uzun, ıslak bir öpücükle dudaklarımı kapamadan önce kocaman, beyaz gülümsemesini gördüm.

Sonra bizi spor salonuna götürdü, kapıyı açtı, ışıkları yaktı (tüm bunları sıram geldiğinde yapmak için dikkatle izledim) ve ilk adam kapıdan içeri girdiğinde, "Kendi başınasın, John. Bir şeye ihtiyacın olursa, ara" dedi ve biz kapıdan çıkıp, onun kamyonetine binip evine doğru yola çıktık.

Biz vardığımızda çocuklar hala oradaydı.

Ethan bizi gördüğüne çok sevindi. O zaman, lisenin saat sekizde, Ethan'ın okulunun ise sekiz buçukta başladığını ve bu yüzden Conner veya Amber onu okula götürmek zorunda kaldığında, "sıkıcı" bir öğretmen ve "ezik" diğer çocuklarla yarım saat "takılmak" zorunda olduğunu öğrendim. Bunu yapmak zorunda olmadığı için çok sevindi.

Yapmadı da. Jake ve ben onu okula götürdük.

Ama bu haberi duyduğumda Jake'e döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. O da kahkahayı bastı.

Ethan, Amber ve Conner, kafaları karışmış bir ifadeyle ikimize baktılar.

Jake açıklama
yapmadı. Ben de
yapmadım.

Ethan'ı bıraktıktan sonra Jake beni evine götürdü, iki kat merdiven çıkıp yatağına götürdü ve eğlenceye başladı.

Şu anda doruğa ulaştı.

Onun odaya geri dönüp yorganı kaldırmasını izledim, sonra yanıma kaydı. Yarım saniye sonra, vücudumu üstüne kaydırıp ve bir elini aşağı kaydırarak popomu avuçladı, diğer kolunu da bana doladı.

"Tamam," diye başladı, "spor salonunda benimle buluşabileceğini anladım, ama sadece seni buraya sürükleyip, çocuğumu okula götürüp, sonra seni buraya sürükleyip yatağımda sikebileyim diye."

"Hmm," diye mırıldandım, benim gösterimin onun anlaması gereken başka nedenlerden dolayı önemli olduğunu düşünerek.

"Peki, bunu her gün yapmaya ne dersin?" diye önerdi. "Bu, uyuyamayacağın anlamına gelir, Jake," diye işaret ettim.

"Bebeğim, bana uyumak ya da seni sikmek arasında seçim yapmam gerekirse, seni sikmeyi seçerim."

Seçimini beğenmeme rağmen, yine de ona sert bir bakış attım. "Bu planı beğenmedin mi?" diye sordu.

"Yardımcı olmaya çalışıyorum."

Kolunu bana dolayarak elini saçlarıma koydu. Elini kullanarak yüzümü kendine yaklaştırdı ve şöyle dedi: "Öylesin, bebeğim. Şimdi biraz kestireceğiz ve sen beni sert ve hızlı bir şekilde becerdikten sonra, ben de harika bir uyku çekeceğim."

Canlandım.

"Şimdi biraz uyuyacak
mıyız?" "Evet."

Biraz uyku iyi gelirdi. Sabah birden sonra kulüpten çıkmıştık ve ben saat beş buçukta kalkıp duş almış, giyinmiş ve spor salonuna gitmiştim.

"Uyuyabilirim," dedim ve o gülümsedi.

Sonra beni döndürdü, başını kaldırmadan önce boğazımı öptü. "Tamam. Şekerleme. Kalk. Duş. Öğle yemeği. Sonra spor salonuna gidip kimse gelip beni soyup soğana çevirmemiş mi diye bakmam lazım."

Yine endişelendim. "Bu bir endişe mi?" O
güldü ve "Hayır, bebeğim" dedi.

"Oh," dedim. Sonra ona, "Ben duşumu aldım bile," dedim.

"Bir tane daha alacaksın." "Bir tane daha almam gerekmiyor."

Bana doğru eğildi, yüzü yaklaştı ve sesi alçaldı. "Bir tane daha alacaksın."

"Oh," diye tekrarladım. "Tamam."

"Tamam," diye cevapladı, sonra cüretkar bir şekilde emretti, "Şimdi sus ve uyu."

Gözlerimi kısarak baktım. "Birine susmasını söylemek kabalıktır."

"Bebeğim," diye cevap verdi.

"Ve bir yetişkine uyumasını emretmek saçmadır," diye devam ettim. "Bebeğim."

"Bebeğim?"

"Bebeğim."

"Cevabın bu mu?" diye sordum.

"Hayır, cevabım şu: bebeğim, sus ve uyu, ama bunu zaten söyledim, bu yüzden sadece bebeğim diye kısalttım, çünkü bu daha kolay ve seni kızdırmayabilir."

"*Bebeğim*de tüm bunları okuyamam,

Jake." "Bebeğimi okumayı

öğreneceksin."

Sinir bozucu bir şekilde, bunu yapmayı dört gözle bekliyordum. Bunu Jake ile paylaşmadım.

Ona bakmaya devam ettim.

Eğilip beni öptüğünde gözleri gülümsüyordu, bu sefer dudaklarımla hafifçe dokunmak değil, daha derin, daha tatlı ve çok daha uzun bir öpücüktü.

Jake bizi yan çevirerek öpüşmeyi bitirdi. Bacaklarımız lezzetli bir şekilde birbirine dolanmış, birbirimize sıkıca sarılmıştık. Öpüşmeyi bitirdikten sonra beni aşağı çekti ve yüzümü boğazına bastırdı.

"Şimdi uyu bebeğim," diye emretti.

"Tamam," diye pes ettim.

Başımın üstüne öptü.

Daha da yakınlaştım, daha sıkı sarıldım ve birkaç dakika içinde uykuya daldım.

* * *

Tezgahta oturmuş Jake'in bir kutu çorbayı ısıtmasını izlerken, çantamdaki telefonum çaldı.

Jake dönerek, tezgâhtan çantamı aldı, geri dönüp kucağıma bıraktı.

"Teşekkürler, hayatım" diye mırıldanarak telefonumu çıkardım ve aramanın Amber'dan geldiğini gördüm.

Gözlerim onun gözlerine kaydı.

"Amber," dedim, telefonu açarak, kucağımdaki çantama bakarak ve telefonu kulağıma götürdüm. "Merhaba tatlım," diye selamladım.

O "*Ne olduğunu asla tahmin edemezsin!*" diye bağırınca, telefonu hemen kulağımdan çektim.

Güvenli olduğunu hissettiğimde, telefonu tekrar kulağıma dayadım ve "Ne oldu?" diye sordum.

Ama garip, boğuk sesler dışında hiçbir şey duymadım ve gözlerim Jake'e kaydı.

Kaşları çatıldı.

"Amber?" diye seslendim.

"Selam Josie," dedi Taylor. "Amber hiperventilasyonla meşgul ve öğle yemeği bittiği için fazla vaktimiz yok, dersimize girmemiz gerekiyor, ama Alexi'nin bugün öğle yemeğinde bizimle oturduğunu bilmeni istiyor."

Kalbim bir an durdu.

Uzun zaman olmuştu ama o hissi hatırlıyordum. Ve o his *harikaydı*.

"Öyle mi?" diye fısıldadım.

"Bütün zaman boyunca," dedi Taylor.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Kesinlikle," diye cevapladı. "Ve bilmen gerek ki o da çok soğukkanlıydı. Ona karşı tatlı ve nazikti, biraz utangaçtı, ama çılgılık atıp hiperventilasyona girmeyi o çoktan gittikten sonraya kadar bekledi."

Hâlâ kaşlarını çatmış olan Jake'e gülümsedim. "Ona gurur duyduğumu söyle."

"Söylerim," diye cevapladı. "Ama gitmem gerek. Derse girmemiz lazım."

"Tamam, tatlım. İyi günler," dedim.

"Sen de.

Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Bağlantıyı kesti.

Jake, telefonu kulağımdan çektiğim anda "Ne?" diye sordu.

Kalbim tamamen farklı bir nedenden dolayı bir kez daha atladı.

Oh oh.

"Şey..." diye başladım ve sözümü yarım bıraktım. "Ne?" diye tekrarladı.

"Şey..."

Bana doğru eğildi ve uyarıcı bir şekilde "Josie" dedi.

"Alexi bugün ögle yemeğinde Amber'ın yanında oturdu."

Anında başını geriye eğdi ve "Tanrım" diye mırıldandı. "Oldukça heyecanlı," dedim ona.

Başını öne eğdi ve bana somurtarak baktı.

Elimi kaldırıp boynuna doladım, ona yaklaşıp "O mutlu" dedim.

"Ona çıkma teklif edip onu almaya o motosikletle gelirse, onu vururum."

Elimi indirdim ve geriye yaslandım, kaşlarımı kaldırdım. "Silahın mı var?"

"Hayır," diye cevapladı ve dikkatini tekrar çorbamıza verdi. "Ama bugün bir tane alacağım."

Jake gözlerini bana çevirdiğinde, çiçek açmadan önce yuttuğum küçük bir kıkırdama çıkardım.

"Şaka yapmıyorum."

"Tamam, canım," dedim yatıştırıcı bir sesle.

Çorbaya bakarak, "Siktir" diye mırıldandı.

Tezgahtan atladım ve çantamı adaya geri koydum, "İçecekleri ben alırım. Ne istersin?"

"Kola," diye cevapladı.

Ona kola almadım.

Ona yaklaştım, göğsümü sırtına yasladım, kollarımı beline doladım ve çenemi omzuna dayadım, sonra fısıldayarak "Sen iyi bir babasın" dedim.

Onu sıktım, gömleğinin üzerinden omzuna öptüm, onu bıraktım ve kola getirdim.

Ama buzdolabından döndüğümde, artık o kadar sinirli görünmediğini fark ettim.

Ve böylece, kocama uygun şekilde davrandığımı düşündüm. Bu yüzden gülümsedim.

* * *

"O, *Combat Raptor* berbat diyordu. Ben de, *Zombie Mayhem* berbat değil miydi dedim. O da, *Zombie Mayhem* harikaydı dedi. Ben de, zombi diye bir şey yok dedim. O da, erkekler jete dönüşebilir mi dedi? Ben de, *tabii ki, Transformers... dedim*. O da, *Transformers* robotlar dedi."

Bu, bilinmeyen bir nedenden dolayı büyükannesinin kanepesinde baş aşağı yatarken, ayakları koltuğun arkasına uzanmış, başı koltuğun üzerinden sarkmış olan Ethan'dan geliyordu.

Amber, büyükannenin koltuğunda tırnaklarını boyuyordu.

Benim hazırladığım akşam yemeğini (ve tatlıyı) yeni yemiştik, ama nedense Conner diğer koltukta oturmuş, Ethan'ın o öğleden sonra Pearl'ü market alışverişine götürdüğümüzde (kendime onun yürüteçle yürüdüğünü hatırlattım) almam gerektiğini söylediği cips ve salsayı yiyordu.

Bu arada, haklıydım. Ethan, Pearl'ü tanıyordu. Birbirlerini çok seviyorlardı ve öğleden sonramız oldukça keyifli geçti (tabii ki market yolculuğunun dayanılmaz uzunluğu *hariç*).

Conner sadece cips ve salsa yemiyordu, aynı zamanda uyluklarının üzerinde açık bir ders kitabı vardı ve ona pek dikkat etmiyordu.

Bana gelince, ters duran Ethan ile düz duran Jake'in arasında kanepede oturuyordum.

Televizyonda *Monday Night Football* maç öncesi programı vardı. Bunun nedeni, Jake'in benim DVR'ımı (böyle bir şeyin olduğunu bile bilmiyordum, hatta ne olduğunu da) "*Project Runway* ne zaman yayınlanırsa, tekrarları bile, istediğin zaman izleyebilen ve Amber'ın gelip seninle birlikte izleyebilmesi için" programlamış olmasıydı.

Bu Amber ve benim için kabul edilebilir bir şey olduğu için, *Monday Night Football* izlemeye karar verdik.

Ethan konuşmaya devam ederken, Jake kolunu omzuma doladı ve beni yanına çekti.

Başımı göğsüne yasladım, bacaklarımı yukarı çekip yanımdaki koltuğa yerleştirdim ve yorumcuları inceledim.

Ethan nefes aldığı anda, "Kel adamın taktığı kravat hiç yakışmamış" dedim.

"Biliyorum, değil mi?" Amber de aynı fikirdeydi.

Jake kolunu bana sıkıca doladı ve ağzından yumuşak bir kahkaha çıktı, ama ben bunun oradan ve göğsünden geldiğini duydum ve hissettim.

Üçü de çok nazikti.

"Tanrım," diye mırıldandı

Conner.

Jake'den ayrılmadan, sessizce ve dikkatlice Conner'a, "Tanrı'nın adını boş yere anmamalısın, tatlım," dedim.

Conner bana sırtıttı ve cevap verdi, "Futbol Onur Listesi'nde yer alan birinin kravatı hakkında kötü konuşmamalısın."

"Bu bir kural mı?" diye sordum.

"Kesinlikle," diye cevapladı Conner.

Gözlerimi devirdim ve tekrar açtığımda, o hala bana sırtıyordu. "Her neyse," diye mırıldandım.

Sonra daha yakınına sokuldum, kolumu Jake'in beline doladım, o da çoraplı ayaklarını büyükannemin sehpasının üzerine kaldırdı, ayak bileklerini çaprazladı ve birlikte *Monday Night Football'u* izledik.

* * *

Ertesi sabah spor salonuna giderken, o saatte açık olmasına çok şaşırdığım The Shack'e yaklaştım. Ama rıhtımdan geçerken pencerenin kapağının kapalı olduğunu görmüştüm ve oradaki kahvenin ne kadar lezzetli olduğunu hatırladığım için durdum.

Pencere açıldı, ancak ötesinde karanlık ve boş bir alan vardı, bu yüzden tereddütle "Merhaba?" diye seslendim.

"Josie, ne istersin?" diye cevap geldi. Boş pencereye gözlerimi kırptım.

"Tom?" diye seslendim.

"Buradayım. Sen ve Jake için kahve mi, kahve ve omlet mi istersin?" Haber kesinlikle yayılmıştı.

"Sadece kahve, Tom," diye cevap verdim. "İki tane."

"Hemen geliyorum," dedi bedensiz ses, tam da çantamdaki telefonum çaldığı sırada.

Telefonu çıkardım, ekrana baktım, pencereye sırtımı dönerek aramayı cevapladım ve "Seninle konuştuğumdan emin değilim" dedim.

"Josephine," dedi Amond sessizce.

"Onun geleceğini biliyordun," dedim öfkeyle.

"Seni kovacağını bilmiyordum," diye cevapladı

Amond. Ben hiçbir şey söylemedim.

"Henry'nin durumu kötü, kızım," dedi ve ben acıya karşı gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtım ve "Biriyle tanıştım, Amond" dedim. Bu

sefer sessiz kalan o oldu.

Ben de öyle yaptım.

"Sana da oldukça kızgınım. Elbette işlerin nasıl gelişeceğini bilemezdin. Ama sana şunu söyleyeyim, bu hepimiz için tatsız bir durumdu ve onun geleceğini bilseydim belki de böyle olmazdı."

"Sürpriz olsun istemişti," diye cevapladı Amond.

"Öyleydi," dedim.

Bir iç çekiş duydum, sonra "Onunla konuşacağım. Yeni sevgilisi Daniel fena değil ama o sen değilsin ve herkes Henry'nin ilham perisini kaybettiği için çıldırıyor. Sensiz yeteneğini kaybedeceğini düşünüyorlar."

İlham perisi mi?

Tanrım, Henry'nin ilham perisi miydim?

Aklım geriye gitti ve onun benim fotoğraflarımı aşırı derecede çektiğini fark ettim. Aslında, her çekimde, ben sadece oturup telefonla konuşuyor olsam bile, bir noktada kamerayı bana çevirirdi.

Her zaman bunun şakacı bir davranış olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi öyle olmadığını anladım.

Bu ne kadar güzel ve onur verici olsa da, tüm bunlar artık yokken bana gelmesi dayanılmazdı.

Bu yüzden, bunu kafamdan silip attım ve Amond'a, "Onunla konuşma. Çok şey değişti ve Henry ile konuşup, yine de biraz yavaşlayabilir miyim diye soracaktım. Burada, büyükannemin evinde olmayı seviyorum, hayat daha az telaşlı ve dediğim gibi, biriyle tanıştım." dedim.

Buna karşılık o, "Çekim biter bitmez oraya geliyorum" dedi.

Elim telefonda sıkılaştı, çünkü bunun Amond'un Jake'i kontrol etmeye geleceği anlamına geldiğini hissettim. Jake için tehdit oluşturabilecek çok az insan vardı, ama Amond onlardan biriydi. Sadece uzun boylu, iri ve formda olmakla kalmaz, aynı zamanda uğraşılmayacak biriydi. Ayrıca her zaman aklındakini söylerdi. Jake'i benim için sevmezse, bunu bana söylerdi.

Ve Jake'e.

Jake bunu beğenmeyebilirdi.

"Amond, buna gerek yok," dedim hemen.

"İki hafta içinde Henry'yi ve hayatını Maine ve bu adam için feda ediyorsun, kesinlikle gerekli."

"Amond..."

"Geldiğimde sürpriz olmayacak. Ne zaman geleceğimi sana haber veririm ve evinde yer varsa, ben de gelirim."

"Amond..." diye daha yüksek sesle söyledim.

"Sonra görüşürüz Josephine," dedi ve telefonu kapattığını duydum. Telefonu kulağımdan aldım ve "Tanrım!" diye bağırđım. "Kahve hazır," dedi Tom arkamdan.

Döndüm ve yine karanlık bir pencere ile pencere pervazında duran iki beyaz kağıt kahve bardağı gördüm.

Ama Tom yoktu.

"Sana ne kadar borçluyum?" diye boş pencereye sordum.

"Bir omlet daha yemeye gel, Jake'i de getir, onlar bedava," diye cevapladı Tom'un sesi.

Onun omletlerinden bir tane daha yemek için beni rüşvetle ikna etmesi gerekmedi. Omletleri muhteşemdi. Aslında, neden daha önce bir tane daha yemeye gelmediğimi bilmiyordum.

Gölgelere baktım ve yine de hiçbir şey göremedim, sadece *gölgeler* ve şüphesiz pişirme aletlerinin açık olduğunu gösteren küçük kırmızı ışıklar.

Çok ilginç.

Elbette, bir omlet daha yemek için gelecektim. Ama bedava kahveyi kabul edemezdim.

"Tom, gerçekten, ben ödemek istiyorum," dedim gölgelere doğru.

"Paramı almayacağım, kahve sıcakken Jake'e götür." Pencereden dışarı baktım.

Sonra, başka seçeneğim olmadığı için, fincanları aldım ve "Teşekkürler. Omlet için sonra görüşürüz" dedim.

"Jake'e selam söyle," diye cevapladı

Tom. "Söylerim," dedim.

Kahveleri aldım, kendiminkini sade bıraktım, Jake'inkine korkutucu miktarda şeker ve iki paket toz krema koydum ve Cayenne'ime doğru ilerlerken Tom'a bir kez daha veda ettim.

Yine spor salonunun arka kapısında Jake'i bekliyordum, ama Jake'in büyük kamyoneti gelene kadar sadece iki dakika kadar bekledim.

Park etti, indi ve bana doğru yürüdü, tüm bunları gülümseyerek yaptı.

"İki gün üst üste. Sanırım hakkımı kanıtladım," diye seslendim, o bana doğru gelirken. "Şimdi, bana anahtarı verecek misin?"

İlk başta cevap vermedi.

Hayır, elimde iki fincan kahve olsa bile, kolları beni sardı ve gizemli Tom'un oldukça lezzetli kahvesini korumak için kollarımı yanlara açmak zorunda kaldım. Jake başını eğip beni başımı döndürecek şekilde öptüğünde bu daha da zor bir girişim haline geldi.

Başını kaldırdığında cevap verdi ve bunu "Evet" diyerek yaptı. Ne yazık ki, sorumu unuttum.

"Anlamadım?"

"Sana bir anahtar veriyorum." "Oh," diye mırıldandım.

Yine gülümsedi.

Sonra beni bıraktı, başını ellerime doğru eğdi ve "Bana da ondan bir tane var mı?" diye sordu.

Onun sorusuna cevap vermedim.

"Amond seni kontrol etmeye geliyor" diye patladım. Kaşları kalktı. "Bir daha söyler misin?"

"Dee-Amond, benim arkadaşım ve senin de duymuş olabileceğin ödüllü bir hip-hop sanatçısı, Henry'nin beni kovduğunu öğrendi. Ona Maine'de kalacağımı ve biriyle tanıştığımı söyledim. O beni korumaya çalışıyor. Henry ile videosunu çektikten sonra seni kontrol etmeye gelecek."

"Ve?" Jake, konuşmamı bitirdiğinde sordu.

Bir an ona baktım ve sonra sordum, "Bu seni üzüyor mu?" "Beni üzecek olan, kimsenin seni umursamadığı bir hayat sürmen ve sen hayatında büyük bir değişiklik yapıp işini kaybettiğinde kimse senin için endişelenmezse bu beni üzülür. Senin için endişelenen bu adam, seni önemseyen iyi bir adam olduğunu söylüyor. Gelir, bizim iyi olduğumuzu görür. Yani hayır. Ünlü bir rap yıldızının beni görmeye gelmesi beni üzmez."

Ne diyeceğimi bilemedim ama ne düşüneceğimi biliyordum ve o da Jake Spear'ın... *bomba gibi bir adam* olduğuydu.

"Beni üzecek bir diğer şey de, bana The Shack'ten aldığım kahveyi vermek yerine bana bakmaya devam etmen. Kahvenin iyi olduğunu biliyorum ama soğuksa o kadar da iyi olmaz."

Ona geç de olsa kahvesini uzattım.

O da aldı, kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti, başını eğerek yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Tanıdığın her şarkıcı, tasarımcı, model beni görmek için buraya geldi, çocuklar da öyle, umurumda bile değil," dedi bana sessizce. "Aslında, ben bunu istiyorum. Onlar senin tek ailen, bu yüzden hayatının o kısmını bilmek *istiyorum*. Hadi bakalım."

Tanrım.

"Gittikçe daha da harika oluyorsun," diye fısıldadım.

"Bebeğim, saat henüz yedi bile olmadı, erken kalkmaktan nefret eden kız arkadaşım kollarımda, The Shack'ten bana aldığı kahveyi içiyorum ve yaklaşık iki saat sonra biraz daha alacağım. Bence sen de gittikçe daha harika oluyorsun."

"İyi cevap," dedim. O

sırıttı.

Sonra başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Sonra bizi içeri aldı, ben ışıkları açarken kapıları açtı ve bana bir anahtar verdi.

Yaklaşık iki saat sonra, Jake Ethan'ı okula götürdükten sonra, ben onun evinde kalıp kahvaltı bulaşıklarını yıkadım, o geri döndü, beni merdivenlerden yukarı sürükledi ve "ona biraz" aldı.

Bunu yaparken bana da biraz verdi.

Ve bu harikaydı.

* * *

İki gün sonra, Weatherby's Diner'da Alyssa ve benim için oldukça lezzetli cobb salatalarının hesabını ödemiştik ki telefonum çaldı.

Yine.

"Tanrım, çok popülersin," dedi Alyssa, ben (yine) telefonumu görmezden gelirken.

"Henry'nin beni kovduğu haberi yayılmış," diye açıkladım, hala çalan telefonumu çantama koyarak. "Ve ayrıca büyükannemin öldüğü haberi de. Günde düzinelerce telefon alıyorum."

Ve gerçekten de öyleydi. Bazıları başsağlığı dileklerini iletiyordu. Çoğu ise Henry ve benim artık "birlikte" olmadığımız için şok olduğunu söylüyordu.

Bu telefonlardan, pek çok kişinin Henry ile benim açık bir ilişkimiz olduğunu sandığını, ama sonunda Henry'nin benim için, benim de Henry için olduğumu öğrendim.

Bu da, yine, diğerlerinin benim çevremde olan bitenlerden benden çok daha hızlı haberdar olduğu anlamına geliyordu.

İş teklifleri de vardı, biri New York'ta yaşayan, oldukça yetenekli ve gelecek vaat eden bir tasarımcıdan geliyordu. Lavender House'da çalışsam ve ayda bir kez falan şehre gitsem bile, hizmetlerimi sunarsam "ölürmüş".

"Senin bağlantılarınla, sevgilim, beni beş yıl önce olmak istediğim yere altı ayda ulaştırabilirsin," demişti.

Tabii ki, bunun yanlış olsa da oldukça tatlı olduğunu düşündüm. Ama bunu düşünüyordum ve Jake beni bunu yapmaya teşvik ediyordu.

"Çoğu zaman bize vakit ayırırsın, ama yine de kim olduğunla bağlantını koparmazsın. Her iki dünyanın da en iyisi, bebeğim," demişti.

Onun haklı olduğunu düşünüyordum.

Ayrıca, nazik ilgileriyle gerçekten arkadaş olduklarını fark ettiğim çok sayıda tanıdığım olduğunu ve bu nazik ilginin içimi ısıttığı için onlarla bağlantıda kalmak istediğimi düşünüyordum.

Bu da çok zordu, ama bütün gün telefonda olmak istemiyordum, özellikle de Alyssa ile öğle yemeğindeyken (bu kabalıktı), bu yüzden bazı aramaları cevaplamamaya ve daha sonra geri aramaya başladım.

"Arkadaşların senin etrafında toplanıyor, bebeğim," dedi Alyssa, kabinden çıkarken.

"Gerçekten harika," diye onayladım.

Bana yaklaşıp kolunu belime dolarken bana gülümsedi.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim ve bu şekilde lokantadan geçtik. Alyssa, "Yarın akşam seninle The Circus'a gideceğim. Dansçıları izle, Junior'ın dünyasını sallayacak yeni hareketler öğrenmemi sağla," dedi.

Kapıdan çıkmak için ayrıldık ve ben ona sevinçle baktım. "Çok isterim," dedim.

"O zaman anlaştık. Saat onda orada buluşuruz," dedi, soğuk havada dışarıda dururken.

"Harika. Saat 10'da," diye kabul ettim.

"Şimdi, kutularını düzenlemek için yardıma ihtiyacın olursa beni ara. Gardırobunu karıştırmak için her şeyi yaparım ve birkaç parçayı denememe izin verirsen, seni vasiyetime yazarım."

Henry'nin havuz evinden gelen kutular gelmişti ve Alyssa'ya öğleden sonramı onları düzenleyerek geçireceğimi ve resmi olarak Lavender House'a taşınacağımı böyle söyledim.

Acı tatlı bir duygu.

Ama Alyssa bana yardım ederse bu kadar zor olmayacaktı. Bu nedenle, öğleden sonraki aktivitelerimi o bana yardım edebilecek bir zamana kadar ertelemek karar verdim.

"Teklifini kabul ediyorum," dedim. "Yarın akşamı planlayalım."

"Tamam," diye kabul etti.

İki kez yanaklarından öptük ve o, "Görüşürüz, güzelim" diyerek el sallayarak ayrıldı.

"Görüşürüz tatlım," diye seslendim ona, diğer yöne dönüp kaldırımdan Cayenne'ime doğru yürürken.

Neredeyse varmıştım ki çantamdaki telefonum çaldı ve son aramadan çok kısa bir süre geçmişti, aynı kişi mi arıyor ve gerçekten benimle konuşmak mı istiyor diye merak ettim.

Telefonumu çıkardım ama ekranda arayanın adını görünce kaldırımda donakaldım.

Hızla telefonu açtım ve kulağıma götürdüm.

"Arnie, nasılsın?" diye temkinli bir şekilde selamladım.

Uzun bir sessizlikten sonra, kalbimi parçalayan bir sesle cevap verdi: "Daha iyiydim, Josephine."

Kenara çekildim, başımı eğip yüksek topuklu botlarıma baktım ve tüm dikkatimi ona verdim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır, canım. Sadece Eliza'yı bugün hospise yatıracağımızı haber vermek için aradım."

Huzurevi

Kahretsi

n.

Kalbim sıkıştı ve fısıldayarak "Bu kadar çabuk mu?" dedim.

Cevap verirken sesinde kırık bir kalp vardı: "Evet, Josephine."

Elimin titrediğini hissettim, bu yüzden telefonu sıkıca kavradım ve "Onu görmeye gelebilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki," diye cevapladı. "Seni görmek isteyecektir."

"Ben... nerede olacak?"

Gözlerimi yaşartan gözyaşlarını kontrol etmek için derin nefesler alırken, bana bakım evinin adını verdi.

"Yarın gelirim," dedim.

"Bugün gel, Josephine," dedi sessizce ve gözlerim hemen yaşardı.

"Tamam." Bir süre durakladım. "Ben, şey... seni bırakacağım." "Görüşürüz."

"Görüşürüz, Arnie," diye güvence verdim. "Aradığın için teşekkürler. Görüşürüz."

"Hoşça kal, canım," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonu kapattığında, kaldırımda durup botlarıma bakarken, gözyaşları yüzümden süzülüyordu.

Jake haklıydı. Çok haklıydı. Bunu üstlenmemeliydim.

Bununla başa çıkamazdım.

Bu düşünceyle, adım seslendiğini duydum.

"Josephine?"

Başımı kaldırdım ve Mickey'nin önümde durduğunu gördüm. Yüzü sulanmıştı ama belli belirsiz gülümsediğini fark ettim. Ancak, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı gördüğünde, ifadesi endişeye dönüştü.

"Tanrım," diye mırıldandı, "Tatlım, ne oluyor?"

"Eliza Weaver bugün bakım evine yatacak."

O hiçbir şey söylemedi, ama ben de ona fırsat vermedim. Başımı eğdim ve bir elimde telefonum varken bile yüzümü ellerimle kapattım.

Sonra kendimi Mickey'nin kollarında buldum. Etrafımı saran gücünü, beni saran sıcaklığını, cildime işleyen nezaketini hissedince, vücudum titredi ve gözyaşlarım arasında o korkunç hıçkırık seslerinden birini çıkardım.

Kollarından biri beni bıraktı ve birkaç saniye sonra, bizi döndürüp yürümeye başladığında, hala beni sıkıca tutarken, "Jake, dostum, istasyona gitmelisin. Josephine benimle ve durumu iyi değil. Bir arkadaşının bugün hospise gideceğini söylüyor. Sanırım bunu sokakta öğrendi ama kendini kaybettiğini biliyorum." dediğini duydum.

O bizi istasyona doğru götürmeye devam ederken, ıslak gözlerimi ona kaldırdım ve "Ben... ben iyiyim" dedim.

Mickey bana baktı ama beni görmezden geldi ve kulağındaki telefona, "Tamam. Güzel. Görüşürüz. Dinlenme odasında olacağız. Görüşürüz." dedi.

"Jake meşgul," dedim, o telefonu arka cebine koyarken. "Jake senin için asla meşgul olmaz," diye cevapladı.

Bunun çok doğru olduğunu düşünüyordum ve daha da fazlası, sıkıntılı durumumda bile bu düşüncüyü çok seviyordum.

Mickey beni itfaiye istasyonuna götürdü, üst kata, tam donanımlı bir mutfak, büyük bir masa ve şaşırtıcı derecede tertemiz bir odada yıpranmış deri bir kanepeye oturttu.

Gözyaşlarımı kontrol altına almayı başarmıştım ve o da önüme bir sandalye çekip dirseklerini dizlerine dayamış, ellerimle ellerimi tutarak Eliza ve Arnie'nin kim olduğunu anlatmamı dinliyordu (onları tanıyordu, ama kim olduklarını bilmiyordu) ki Jake geldi.

Başımı kaldırıp bana doğru yürüdüğünü izledim.

Çok uzun boyluydu. Omuzları çok genişti. Duruşu çok güçlüydü. Gözleri bana kilitlenmişti.

Mickey ellerimi bıraktı ve ben ayağa kalkarken geriye yaslandı, gözlerim Jake'e kilitliydi.

Sonra kollarında buldum kendimi ve tekrar gözyaşlarına boğuldum.

"Sen... sen... haklıydın," diye kekeledim, kollarımı onun boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım.

"Şşş, bebeğim, hayır, haklı değildim."

"Bu... bu... çok fazla."

"Bunun üstesinden gelebilirsin," dedi.

O sözleri söylediği anda, sözleri beni derinden etkiledi.

Aynı anda, onun hem haklı hem de haksız olduğunu anladım.

Hemşirelik şirketinden büyükannemin öldüğünü bildiren telefonu aldığımda, Malibu sahilindeydim. Henry, dalgaların yanında durduğu için eteği ıslanan on bin dolarlık bir couture elbise giyen bir mankeni çekiyordu.

Bu haberi aldığımda çekimi kesmemi isterdi. Aslında, daha sonra ona söylediğimde, çekimi kesmediğim için bana kızdı ama durum nedeniyle bunu saklamaya çalıştı.

Şimdi onun bunu ne kadar çok isteyeceğini biliyordum.

Ama onu kesmedim.

Saç ve makyaj için kurulan çadıra sessizce geçtim, neyse ki çadır boştu ve duygularımı yalnız başıma yaşadım.

Ve bunu

hissetmiştim.

Tam olarak öyle.

Yalnız.

Keskin bir

yalnızlık.

Büyükannem öldüğünde, kendimi

tamamen yalnız hissettim. Ve

kaybolmuş.

Dahası, Henry'yi asla gerçekten sahip olamayacağımı ve büyükannem öldükten sonra bir daha hiçbir şeye sahip olamayacağımı düşünerek korkuyordum.

Eliza Weaver büyükannem değildi ama onun kaybıyla dünya daha fakir kalacak tatlı bir kadındı.

Sadece Eliza'nın yasını tutmadığımı biliyordum, aynı zamanda hala taze olan büyükannemin kaybını ve daha da taze olan, ancak farklı bir kayıp olan Henry'nin kaybını da tutuyordum.

Ama tüm bunları kaybettikten sonra, artık yalnız değildim.

Mickey beni sokakta bulmuş ve bana bakmıştı.

Ve Jake oradaydı, uzun boylu, geniş omuzlu, güçlü, beni sıkıca sarıyordu, iri vücudu hem fiziksel hem de duygusal titremelerimi emiyordu.

Bu, Henry'den bile hiç görmediğim bir şeydi. Gran dışında kimse yapmamıştı.

Ve şimdi Jake.

Yani o yanıliyordu, ben bununla başa çıkamazdım. Tek başıma bunu yapamazdım. Ama tek başıma değildim.

O vardı.

Yani o da haklıydı.
Bunun üstesinden
gelebilirim.
Ve bunu sevdim.

Ama en önemlisi, normalde üzücü bir anı olarak kalacak o acı verici anda, *onu* sevdiğimi anladım.

Bu yüzden, itfaiye istasyonunda Jake Spear'ın kollarında durup, ölen bir arkadaşım, büyükannemin kaybı ve Henry ile olan ilişkimizin sonu için ağladığımı hatırlayacağım.

Bunu hayatımın geri kalanında hatırlayacağım.
Ve bunu hazine gibi saklayacağım.

* * *

"Hey!" diye bir ses duydum.

Wayfarer's'ta arabamı aceleyle itmeyi bıraktım ve koridora bakmak için döndüm.

Gördüğüm şey sırtımı dikleştirdi.

Pazar sabahıydı ve Jake'in evine yemek, futbol ve aile zamanı için gidiyordum. Taylorlar da gelecekti. Conner çalışmak zorunda değildi. Ve Jake'i yemek yapmama izin vermesi için ikna etmiştim.

Oraya gitmek için sabırsızlandığımdan acele ediyordum. Ama önce yiyecekleri almam gerekiyordu.

Cuma günü Jake beni Eliza'yı görmeye götürmüştü.

O zamandan beri Arnie'yi rahatsız etmedim, bunun yerine Cumartesi günü Reverend Fletcher'ı arayarak korkunç olayın gerçekleşip gerçekleşmediğini öğrendim.

"Henüz değil, Josephine, ama çok yakında üzücü haberler alacağımızı düşünüyorum," dedi nazikçe.

Konuyu orada bıraktım ama Reverend Fletcher'dan haber alırsa bana haber vermesini istedim.

Şu ana kadar hiçbir şey yok.

Bu konuyu kafamdan uzaklaştırmak için, Jake Ethan ve beni Lavender House'a bıraktıktan sonra (çünkü onu almak için hospisten doğrudan okula gitmemiz gerekiyordu) Alyssa'yı aradım ve ona bu haberi verdim. Alyssa ve ben önceki gece Jake'in kulübünde harika vakit geçirdik.

Sofie'yi çocuklarına bakması için ikna etti ve Junior da onunla birlikte geldi.

Jake ile (çoğunlukla, bazen işleri vardı) hepimiz barda oturduk, içtik ve sohbet ettik.

Bunu yaparken, Junior'ı çok sevdiğimi fark ettim. Karısınınki kadar kaba bir dili olmasına rağmen, şaşırtıcı derecede yumuşak konuşuyordu. Garip bir şekilde

yumuşak sesli, iri ve korkutucu görünümlü bir adamdan gelmesi oldukça çekiciydi

Onu, eşiyle birlikte bir erkekler kulübünde izlerken ve gözlerinin bir kez bile dansçılara kaymadığını fark edince daha çok sevdim.

Başını belaya sokmamak için iyi davranmıyordu. O tamamen Alyssa'ya odaklanmıştı.

Bunu fark ettiğimde, Jake'in de bana karşı aynı şeyi yaptığını fark ettim. Junior'dan çok daha sık dansçıları görme fırsatı olmasına rağmen, güzel, neredeyse çıplak bir kadın, güzel, neredeyse çıplak bir kadındı.

Jake onlarla ilgilenmiyordu.

Ama bana *çok* ilgi duyduğunu açıkça belli etti.

Gece oldukça geç olmuştu ve maalesef Jake'in ilgilenmesi gereken bir olayla sona erdi, bu yüzden Junior ve Alyssa beni eve götürdüler.

Jake'i işine kaptırmış olsam da, genel olarak akşam çok keyifli geçmişti.

Ancak, gece ne kadar geç olmuştu umurumda değildi. Yemek, futbol ve Spear ailesi için hazırlamak istediğim trüf risotto için gerekli malzemeleri almak üzere gerektiğinde marketten alışveriş yapmaya giderdim.

Taco ve Ro-Tel sosu değildi ama *muhteşemdi* ve çocukların ve Jake'in yemeğimi afiyetle yemelerinden, onların da aynı fikirde olduklarını anladım.

Hoş karşılanmayan şey ise Jake'in eski eşi ve Conner ile Amber'ın asi annesi Donna'nın bana doğru aceleyle gelmesiydi.

Nefesimi tuttum.

O, tereddütlü bir gülümsemeyle durdu. "Uh...

Josie, değil mi?"

"Evet," diye cevapladım, ona benim kesinlikle Josephine olduğumu düzeltmemeye karar vererek. "Nasılsın, Donna?" diye sordum, ama aslında umurumda değildi. Ancak sormamak kabalık olurdu.

"İyiyim," dedi, sonra fikrini değiştirip "İyiyim. Ben iyiyim. Peki... sen? Sen iyi misin?" dedi.

"Evet, çok iyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

Ayaklarını birinden diğerine aktardı ve arkamdaki raflara baktı. Ne yazık ki, bana iyi günler dileyip uzaklaşmadı.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye sordum ve gözleri bana döndü. "Kaba olmak istemem ama Jake ve çocuklar beni bekliyor," diye ekledim.

"Ben sadece..." diye başladı, sözünü kesip yeniden başladı. "Sadece Con ve Amber'ı merak ediyorum. Con hakkında bazı şeyler duydum ve endişeliyim."

"Conner'ı aradınız mı?" diye sordum.

"Evet, aradım. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi," dedi. Ben hiçbir şey söylemedim.

O tekrar konuştu.

"Ama duyduğuma göre, bir kız onun çocuğuna hamile olduğunu söylemiş, ama hamile değilmiş, bu yüzden herkes ona çok kızmış, ama kız arkadaşı yine de ondan ayrılmış."

Bu doğrudu, çünkü Taylor birkaç gün önce genç Mia'nın herkes tarafından "ağır eleştirilere" maruz kaldığını bana sevinçle anlatmıştı.

Conner çok sevilen biriydi ve beklediğim gibi, meseleleri kendine saklamamıştı.

Taylor'a göre, Mia artık sadece erkekler arasında değil, kızlar arasında da dışlanmış biriydi.

Bana göre adil bir ceza. Donna'ya bunların hiçbirini anlatmadım.

Bunun yerine, sadece "Bu gerçekten oldu" diye onayladım.

"Ben, şey... onunla ayrılan kızdan hoşlandığını sanıyordum. Şey... Ellie." "Öyle."

Bana bir an baktıktan sonra, "Peki, o gerçekten iyi mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladım.

"Kahretsin," diye fısıldadı ve birkaç saniye odaklanamadı, sonra tekrar bana odaklandı. "Amber iyi mi?"

"Amber iyi," dedim.

"O iyi değil, şey... Bu seninle konuşmak garip ama... Telefonlarıma cevap vermiyor."

Bunun tuhaf olduğunu ben de kabul ettim ve ona da öyle söylediğime karar verdim.

"Bu konuyu benimle konuşman gerçekten garip, çünkü seni neredeyse hiç tanımıyorum ve çok önemli bir konuyu, yani kızını konuşuyoruz," dedim. "Telefonuna cevap vermese bile, neden onunla doğrudan iletişim kurmaya çalışmadığını anlayamıyorum. Okuduğu okulu ve yaşadığı yeri bildiğini varsayıyorum, bu yüzden onunla iletişim kurmadan önce çözmen gereken gizemler yok."

Ağız açık kalmış, bu da onu komik bir şekilde aptal gibi göstermişti, ama ben henüz bitirmemiştim.

"Ayrıca, Amber telefonlarınıza cevap vermiyorsa, babasını tanıyorsunuz ve kızınız hakkında doğrudan onunla konuşabilirsiniz. Neden bir gurme gıda mağazasının koridorunda bana yaklaştığınızı anlayamıyorum ve şunu söyleyeyim, bu beni rahatsız ediyor."

Konuşmayı kestim ve o uzun bir süre cevap vermedi, sonra "Vay be, lafı dolandırmıyorsun" dedi.

"Normalde hayır. Ama Jake, Conner ve Amber söz konusu olduğunda, asla dolandırmam."

Yüzünde bir değişiklik oldu ve sesi oldukça garipti, "Senden bunu almış olmaları çok güzel." dedi.

"Senden bir şey, *herhangi bir şey* alsalardı daha havalı olurdu," diye karşılık verdim. Yüzündeki ifade yine değişti. Irkandı.

Ama tek kelime etmedi.

Ben de ettim.

"Dinle, sana oldukça meşgul olduğumu söyledim ama bu fırsatı değerlendirip biraz daha konuşacağım. Çocuklarınla olan bağıyı kaybetmiş olmanı önemsiyor gibisin ve bunu oldukça memnuniyet verici buluyorum ama bununla ilgili bir şeyler yapacağını umuyorum. Ancak, çok uzun süredir onlarla bağlantın kopuk ve bu durum sadece senin iki çocuğunu değil, Jake'in en küçüğünü de etkilemiş. Ethan kardeşlerini çok seviyor, koşullar bu ailenin birbirine oldukça bağımlı olmasını gerektiriyor ve Ethan hala oldukça küçük olduğu için, diğerlerinden daha fazla babasına ve kardeşlerine bağımlı. Ethan'ın iyiliği için aniden bir girişimde bulunacaksan, bunu nasıl yapacağına dikkat etmelisin."

Konuşmayı kestim ve o sessiz kaldı, ben de devam ettim.

"Ayrıca, benim hiç olmadığım için, bir oğul ve kızın annelerini hayatlarına kabul edeceklerini varsayabilirim. Ancak, iki çocuğunuzla oldukça kötü bir hata yaptığınız için, bunu düzeltmenizi ve bunu çok yakında yapmanızı tavsiye ederim, aynı zamanda Jake ile bu konuyu konuşmanızı da tavsiye ederim, böylece bunu yaparken, onun ve çocukların başa çıkması zor olacak bir kargaşaya neden olmazsınız."

"Jake ile konuşmamı mı *istiyorsun*?" diye sordu, sesi inanmaz gibiydi ve kaşlarımın çatıldığını hissettim.

"Sen onun iki çocuğunun annesisin," diye cevapladım.

"Ama ben aynı zamanda onun eski eşı deyim. Yani, evliydik ve bir geçmişimiz var," dedi.

"Doğru. Ama son sözün çok önemli. *Tarih*," diye cevap verdim. Yine ırkildi.

Onu yakından inceledim.

Bu kadın o kadar da farkında değildi. Yıllar geçmişti.

"Donna, açık sözlü olduğum için, öyle olmaya devam edeceğim. Jake'e hala umut besliyorsan, onu sndrmelisin. O oldukça açık sözlü ve aranızda bir zamanlar olan şey artık çoktan yok oldu."

Yine ırkildi.

Tanrım.

O kadar da farkında *değildi*.

"Tamam, bu beni rahatsız ediyor," dedi. "zgnm. Seninle bu konuyu konuşmamalıydım."

"Gerçekten, konuşmamalıydın. Ama konuştun. Ve söylediklerimi dikkate almanı tavsiye ederim." Son cümlemi vurgulamakta tereddüt ettim. "Hepsini."

Gözlerime bakarak cevap verdi: "Komik olmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Bayan Malone gerçekten çok havalıydı ve seni tanıyanlar senin ona benzediğini söylüyorlar. Ama bilmen gerekir ki, Jake ve benim ilişkimiz karmaşık ve geçmişimiz asla tamamen silinmez."

O kesinlikle bu kadar farkında değildi.

İnanamıyordum, ama bu durum tam nmdeyken, çok üzücü buldum.

Bu yüzden, ona "Eğer buna inanıyorsan, çok zgnm. Jake ve sen karmaşık değilsiniz çünkü Jake ve sen diye bir şey yok. Görünüşe göre bu yanlış kanıyla hareket ediyorsun, ama kendi iyiliğin için bunu yapmayı bırakmanı tavsiye ederim" derken ses tonumu yumuşattım.

"Yine, şaka yapmak istemem, ama o daha önce bana geri dönmüştü," diye işaret etti.

"O da seni terk etti ve o zamandan beri iki kadınla evlendi ve sonra benimle tanıştı," diye karşılık verdim.

Kafasını salladı, belli ki sözlerim ona ulaşmamıştı ve bunu, "Kötü niyetli olmak istemem ama sen..." diye başladığında kanıtladı.

"Kötü niyetli değilsin, Donna," diye sözünü kestim ve bu aydınlatıcı ama yine de berbat tartışmayı sonlandırmak için kararlı bir şekilde devam ettim. "Ama benim zamanımı oldukça fazla alıyorsun. Lütfen Jake'i ara. Bütün bunları onunla konuş.

konuş. Senin için zor olacak ama sonunda senin için faydalı olacak ve umarım Amber ve Conner için de faydalı olacaktır."

"Tanrım," diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Jake ile konuşmamın senin için hiç sorun olmadığını söylüyorsun."

"Hiçbiri," diye cevapladım. "Şimdi, tekrar söylüyorum, kaba olmak istemem ama gerçekten gitmem gerek."

"Ben..." Yine başını salladı. "Tamam." "Jake'i ara," diye ısrar ettim.

"Ben..." Yine başını salladı ama "Arayacağım" dedi. "İyi günler, Donna."

"Um... sana da iyi günler, Josie."

Bana yine Josie diye seslendiği için gözlerimi devirdim. Son günlerde neredeyse herkes bana öyle sesleniyordu ama ondan duyduğumda pek hoşuma gitmiyordu.

Ancak, konuşmamızı biraz sinir bozucu buldum ve bitmesini istediğim için tek kelime etmedim. Ona bir kez başımı sallayarak, arabama döndüm ve dikkatimi tekrar listeme verdim.

Çok sonra, çocuklar ve Taylor ailesi sadece trüf mantarlı risottomu değil, aperatif olarak hazırladığım çeşitli bruschettaları da coşkuyla onayladıktan sonra, Jake ile mutfakta baş başa kalıp sıcak çikolatalı dondurma hazırladık.

O zaman ona Donna ile olan konuşmamdan bahsettim.

O daha güçlü olduğu için sert donmuş dondurmayı kaşıkla çıkarıyordu. Merakla, sıcak çikolata soslu kavanozları (üç tane) mikrodalgada ısıtıyordum. Bu, henüz tatmadığım ama çok merak ettiğim bir şeydi, çünkü Jake'in ayrıca krem şanti, fındık, şekerleme ve kiraz da vardı.

Kavanozlardan ve kutulardan çıksa bile, bunların hiçbiri kötü olamazdı.

Faaliyetlerimize dalmıştım, Jake'in "Bir daha söyle?" diye fısıldayan uğursuz sesini duyana kadar havayı hissetmedim.

Mikrodalgada dönen sıcak çikolata kavanozlarından Jake'e baktım ve Donna ile olan konuşmamı sadece tuhaf ve belki biraz üzücü bulmadığını gördüm.

Hayır, hiç de öyle bulmamıştı.

"Ben..." diye başladım, zihnim, o kepçeyi dondurma kutusuna düşürdüğünde ve garaj kapısına doğru sürünerek çıktığında onunla nasıl başa çıkabileceğime dair çeşitli seçenekler arasında gidip geliyordu.

Bir an için tezgahın üzerinde duran dondurmayı endişeyle düşündüm, onu tekrar dondurucuya koymam gerektiğini düşündüm. Ancak Jake açıkça kızgındı ve bu konuda bir şeyler yapmaya niyetliydi, ben de onu olduğu yerde bırakıp onu takip etmeye karar verdim.

Geniş garaj aydınlıktı, Jake garajda park etmiş kamyonetinin yanında duruyordu, telefonu kulağına dayamıştı ve ben geldiğimde, "Dalga geçiyorsun herhalde" dediğini duyduğumda onu durdurmak için çok geç kaldığımı anladım.

Oh hayır.

Yaklaştım ve Jake bana öfkeli bir bakış attı (garajın floresan ışıkları altında, daha önce görmediğim ve ne yazık ki bu durumdan dolayı tam olarak tadını çıkaramadığım, oldukça çekici bir gümüş rengi vardı).

"Hayır," diye telefona bağırdı. "İlk olarak, Josie ile *asla* konuşma. Şu anda imkansızı yapıp bu sorunu çözersek, ikinizin bir nedenden dolayı konuşması gerekirse, buna izin verebilirim. Ama bu boktan durumdan ve Con ve Amber ile yaptığın boktan şeylerden sonra, hayır. Josie sana yasak. Alyssa'da yan yana oturup pedikür yaptırıyor olsanız bile umurumda değil, o yok. Anladın mı?"

Bir duraklama oldu ve ben dudaklarımı ısırdım, sonra o devam etti.

"Ve kafandan, barışacağımızı çıkarsan iyi olur. Böyle bir şey asla olmayacak, Donna. Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin, hiç anlamıyorum. Seninle aynı yatağı paylaştığımdan bu yana yıllar geçti ve açıkçası, son kez ayrıldığımda geri dönmeyi hiç düşünmedim bile. Şimdi, bu boktan durum yüzünden bunu düşünmek zorunda kaldım, kadın, yirmili yaşlarda onca erkeğin sikini yaladıktan sonra benim oraya geri döneceğime inanamazsın. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Anla bunu, hemen anla, böyle bir şey olmayacak. Asla. Şimdi anladın mı?"

Oldukça acımasız davranıyordu, bu yüzden parmaklarımı onun pazılarına doladım ve fısıldadım, "Jake..."

Beni görmezden geldi ve konuşmaya devam etti.

"Çocuklarını mahvettin. Sana yardım etmemi istiyorsan, kafanı kışından çıkar. Bana, lanet olası bir fantezi dünyasında yaşamadığını, hemen hemen her şeyden tamamen habersiz olmadığını kanıtlayana kadar, benden yardım alamazsın. Onlar parmaklarının arasından kayıp gitmiyorlar, Donna. Onlar gitti. Con iyi bir çocuk olduğu için sana karşı nazik davranmaya çalışıyor. Amber'ı kaybettin. Kendini toparla ve onun ve benim için uygun bir yol bul, ben de seni destekleyeyim. Ama kendini toparlayana kadar olmaz. Anladın mı?"

Konuşmayı kesti ve ben de hiçbir şey söylemeden ona yaklaşmaya karar verdim. O uzaklaşmadı ama onun söylediklerine konsantre olduğunu biliyordum çünkü bana bakmaya devam etmesine rağmen gözleri odaklanmamıştı.

Sonunda tekrar konuşmaya başladı.

"Bu boktan durum, bu gözyaşları, benim için hiçbir anlam ifade etmiyor Donna. Bizim ilişkimiz çoktan bitti, kafasını karıştıran her ne boktan durum varsa, kız arkadaşına baktığımda, onun bir kadına ihtiyacı olduğunu anladığımda, onun için kızgın bir şekilde yapıyorum, çünkü annesi onun yanında değil. Artık Josie var ve senin uyanman gerekiyor. Bir kızın hayatında yeterince iyi kadın olamaz diye düşünüyorum. Ama Wayfarer's'ta Josie'ye yaklaşıp, onun iyi bir şeye sahip olduğunu ve her şeye sahipken bunu kaybedeceğini düşünerek onun için üzülmeyi beni deli ediyor. Oysa o, bunu asla kaybetmeyecek şekilde koruyor. Senin bakmadığın için kaybettiğin her şeyi, şimdi de bakmıyorsun ve kendini toparlamazsan, asla geri alamayacaksın."

Nefes almak için durakladı ama devam etti.

"Şimdi, bitti. Bu konuyu düşün, Donna, ve lütfen, Tanrı aşkına, uyan artık."

Gerçekten de bitirmişti, çünkü bağlantıyı kesti ve telefonunu cebine attı.

Gözleri hâlâ üzerimdeydi ve ben bir şey söylemeden önce o konuştu. "Şimdi o kaltağı anlıyor musun?" diye sordu.

"Bu konuyu daha fazla tartışmadan önce sakinleşmek için sıcak çikolatalı dondurma ister misin?" diye sordum.

"O eve geri döneceğiz, bebeğim, bu boktan durum geride kalacak ve Donna'nın saçma sapan zırvalarını düşünmeden sıcak çikolatalı dondurma yiyip keyfini çıkaracağız."

Bu onun istediği şeydi ve ben Jake'in her şeye sahip olmasını istiyordum, bu yüzden ona istediklerini verdim.

"Onun sevgililerinin çoğunun sana benzediğini ya da belki de senin gibi davrandığını varsayıyorum," dedim.

Çenesini sıkarken onaylayarak başını salladı, ama sadece "En azından benim gördüklerim öyle" dedi.

Ben de başımı salladım.

"O zaman, onun için çok önemsiz olan bu erkeklerle görkemli günleri yaşamaya çalışıyor ve gerçek görkemli günler geri dönecek diye yanlış bir düşünceye kapılıyor."

gerçek olan geri döndüğünde geri döneceğini yanlış bir şekilde düşünüyor."

"Bu delilik," dedi Jake. "Evet, öyle," diye onayladım.

"O deli," diye devam etti Jake. "Evet, öyle," diye tekrar onayladım.

Beni bir an inceledikten sonra sordu, "Seninle yatıyor mu?" "Anlamadım?" diye sordum, kafam karışmıştı.

"Bu saçmalıklarla kafanı karıştırıyor mu?"

Kaşlarımı çatarak ona "Kesinlikle hayır" dedim. "O ve ben bittik" dedi.

"Biliyorum Jake," diye onu teselli ettim.

Beni bir süre daha inceledi, sonra yüzündeki ifade yumuşadı ve sesi yumuşayarak, "Başıma gelenler için üzgünüm," dedi.

"Ben üzülmiyorum," diye hemen cevap verdim. "Bu, onun kıcını kaldırmasının habercisiyse, o zaman olanlara çok sevindim. O çocuklar annelerine ihtiyaç duyuyor. Belki de sorunlarıyla başa çıkıp sonunda onlara bir anne olur."

Jake'in yüzünde yavaşça çekici bir gülümseme yayılmadan önce bir an daha beni inceledi ve bana sarılmak için hareket etti.

"Sorunlarıyla başa çıkmak mı?" diye sordu. "Aynen öyle," diye cevapladım.

Gülümsemesi daha da genişledi ve kolları daha da sıkılaştı. "Bu beni çok kızdırsa da, keşke Wayfarer'da olsaydım da ona dürüstçe söylediklerini izleyebilseydim."

"Nedenini anlayamıyorum," diye cevap verdim. "Çok can sıkıcıydı."

"Can sıkıcı," diye mırıldandı, hala sırtıyordu ama şimdi dudaklarıma bakarak. Karnım kıpır kıpır oldu, ama dudaklarım "Evet. Can sıkıcı" dedi.

Yüzü yaklaştıkça kolları daha da sıkılaştı. "Sinir bozucu," diye fısıldayarak tekrarladı, dudakları o kadar yakındı ki sözleri dudaklarımda yankılandı.

"Evet," diye fısıldadım, tam o beni öpmeden önce.

Nefis bir şekilde, bunu iyice yaptı ve ben de ona eridim, kollarımı boynuna doladım, parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu bana tutturdum ve ona karşılık öptüm.

Bir süre bunu yaptık, sonra Ethan kapıyı yumruklayarak "Tanrım! Ne oluyor? Merhaba? Sıcak çikolatalı dondurma mı?" diye bağırmadan önce öpüşmeyi bırakmak zorunda kaldık.

Ethan hala bağırmaya devam ederken (artık kapıdan değil), Jake'in gülümseyen gözlerine gülümsedim ve o sanki bizi ispiyonluyormuş gibi bağırdı.

"Con! Babam ve Josie garajda öpüşüyorlar!"

Conner'ın cevabını duymadım ama Ethan'ın bağırarak verdiği cevabı duydum.

"Umurumda değil! Ama dondurma istiyorum!" Kapıyı tekrar çaldı ve bir sonraki yorumunu kapıdan yaptı. "Acele et!"

"Çocuğuma bir dondurma almalıyım," dedi Jake yumuşak bir sesle. "Almalısın," diye cevapladım.

"Yaklaşık bir buçuk saat sonra kiliseye gideceğini söylemeden önce onu yumuşatmalıyız," diye devam etti.

"İyi plan," diye onayladım.

Gözleri ısındı, boynunu eğdi, alnını alnıma değdirdi ve dudaklarını kaldırıp öptü.

Sonra beni bıraktı ama elimi tuttu ve dondurmalarımızı bitirmek için içeri girdik. Ethan mutfakta değildi ama ilk olarak onun yanına gittim, aile odasındaki kanepede oturuyordu ve ona bir kase uzattım.

Hemen yemeye başladı ve kaşığı ağzına götürürken, ağzını hareket ettirerek şöyle dedi: "Bir kız arkadaşım olduğunda, sadece el ele tutuşacağız. Öpüşme falan olmayacak."

Gülmemek için dudaklarımı sıkı sıkı kapattım.

Taylorlar ve Amber ise hiç aldırış etmediler.

Konuşan Conner'dı. "Sen çok saçmalıyorsun."

Ethan büyük bir kaşık dondurma yuttu ve gözlerini kardeşine çevirdi, "Öyle değilim."

Conner'ın gözleri parıldayarak cevap verdi, "Dostum, bana güven. Öylesin."

"Değilim," diye cevapladı Ethan.

Conner kardeşine sırtıttı, dikkatini bana çevirip göz kırptı, sonra tekrar maça döndü.

Jake'in hazırladığı diğer kaseleri almak için mutfığa dönmeden önce, elimdeki diğer kaseyi Taylor adlı kıza verdim.

Bunu gülümseyerek yaptım.

Aynı zamanda Donna için üzülerek yaptım. O çok şey kaçırıyordu.

Ama onun için üzülmemeye rağmen, kendim için çok mutluydum.

Çünkü ben kesinlikle öyle
değildim.

* * *

"Şu anda Colts maçı var," dedi Ethan, babasının diğer tarafındaki kilise sırasına oturmuş, homurdanarak.

"Kapa çeneni, dostum," diye mırıldandı yanımdaki sırada oturan Jake. Ethan "çenesini kapatmadı".

"Maçı kaçırıyoruz" dedi.

"Eath, maç kaydediliyor," Ethan'ın diğer tarafındaki Conner işaret etti.

"Eve dönmeden skoru öğrenmesem iyi olur," Ethan uyardı.

"Aman Tanrım," diğer tarafımda oturan Amber'ın yanında oturan Taylor heyecanla fısıldadı. "Kieran Wentworth orada."

"Nerede?" Kız Taylor'ın muhteşem parlak siyah saçları, etrafına bakarken bir o yana bir bu yana savruldu.

"Dört sıra geride, diğer tarafta," dedi erkek Taylor ve ekledi, "Hafta sonu için okuldan eve gelmiş olmalı."

Amber'a eğildim ve "Kieran Wentworth kim?" diye fısıldadım.

Bana doğru eğildi ve fısıldayarak cevap verdi: "Biz birinci sınıftayken o üçüncü sınıftaydı. Çok yakışıklı, bir efsane. Şu anda Boston Koleji'nde okuyor. Taylor ona *çok uzun zamandır* aşık."

Omzumun üzerinden baktım ve dört sıra arkada, diğer tarafta, kısa kesilmiş koyu kumral saçları, olağanüstü kare çenesi ve son derece fotojenik elmacık kemikleri olan çok çekici bir genç adam gördüm.

Ayrıca çok geniş omuzları vardı.

Ayrıca, oldukça şık, koyu mavi bir gömlek giymişti ve bu gömlek ona çok yakışıyordu.

Geri döndüm ve Amber'a yaslandım. "Çok çekici." "Evet," diye onayladı.

"Taylor'ın cazibesini fark etmediğini düşünemiyorum," dedim. "Uh... Josie, o on dokuz yaşında ve üniversitede okuyor. Taylor on altı yaşında. Bu olmaz."

Hmm.

"İki yıl bekle," dedim.

"İki yıl içinde kapışılır," diye cevapladı Amber.

"Bekleyecek bir şeyi varsa olmaz," dedim ve gözlerinin bana döndüğünü hissettim, ben de gözlerimi ona çevirdim.

Gülümsüyordu.

Ona göz kırptım.

Gülümsemesi daha da büyüdü.

Jake'in bana doğru eğildiğini hissettim ve dikkatimi ona çevirdim. "Taylor'ın babasını tanıyorum. O konuya girme," dedi.

Gözlerine baktım, sonra başka yere çevirdim ve "Hmm" diye mırıldandım.

"Bebeğim, çocuk on dokuz yaşında," Jake, Amber'ın az önce bana söylediği şeyi tekrarladı.

"Ee?" diye sordum.

"Ayrıca üniversiteye
gidiyor." "Evet?"

Bana baktı.

Koro şarkı söylemeye başladı, ben de kendi kendime gülümsedim ve diğer cemaat üyeleriyle birlikte ayağa kalktım.

Birkaç dakika sonra, Rahip Fletcher dışarı çıktı, cemaatini gözden geçirdi, beni Spear ailesiyle birlikte kilise sıramızda gördü ve bana gülümsedi.

Dahası, bir süre sonra, Reverend Fletcher'ın, birkaç saat önce sevgili Elizabeth'lerini kaybeden Arnold Weaver ve ailesi için hepimizden dua etmemizi istediğinde de bunu kesinlikle kaçırmadım.

Ve bu duyurulduğunda, Jake'in kolu, zaten arkamda koltuğun arkasına uzanmışken, beni kendine doğru çekmek için bana dolanırken, Amber da uzanıp elimi tuttuğunda, bunu kesinlikle kaçırmadım.

Arnie ve ailesi için çok üzıldüm.

Yine de, sonunda birini bulduğum için kendimi mutlu hissetmekten alıkoyamadım.

Son olarak, çok geçmeden, kiliseden çıkarken Kieran Wentworth'un bunu kaçırmadığından emin oldum ve kendimi, Amber'ı, Jake'i, Ethan'ı, Conner'ı ve özellikle Taylor'ları onun yanına manevra yaptım. O, muhtemelen ebeveynleri olan bir kadın ve erkeğin biraz uzağında duruyordu. Sonra takılıyormuş gibi yaptım ve hayatımda bunu çok sık yaptığım için, taklit etmekte çok iyiydim.

Tabii ki yere düşmek istemedim, bu yüzden bir şeye tutunmam gerekiyordu. Tutunduğum şey Taylor kızıydı, böylece onu da benimle birlikte salladım ve doğrudan Kieran Wentworth'a doğru savurdum.

Jake beni yakaladı.

Kieran Wentworth Taylor'ı yakaladı.

Kollarında kıvrılmış, egzotik güzellikteki kızın yüzüne baktığında gözlerini kırptı.

O bunu yaparken ben sııttım.

Jake bunu yaparken kolunu belime daha sıkı doladı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Ciddi misin?" diye sordu ve ses tonu hem eğlenceli hem de tedirgin geliyordu.

Bu soruya cevap veremedim çünkü Jake, çocukları veya çevremizdeki diğerleri bu kelimeyi sık sık kullandıklarında genellikle anlamadığım gibi, bu sefer de anlamamıştım. Bu yüzden bunu görmezden gelmeye karar verdim ve Jake'i de yanımda sürükleyerek ilerledim.

"Çok özür dilerim. Oldukça sakarım," dedim, Kieran Wentworth'un yüzüne masumca (umarım) gülümseyerek.

Belli bir çaba sarf ederek, Taylor adlı kızdan gözlerini ayırdı ve bana baktı.

"Uh... sorun değil," diye cevapladı.

Elinin hala Taylor'ın belinde olduğunu fark ettim.

Ona başımı salladım, gülümsedim, Jake'in kolunu karnımdan çektim ama bunu onun elini tutarak yaptım ve sonra doğanın işini yapması için onu uzaklaştırdım.

"Bu *muhteşemdi*," diye ilan etti, bizi takip eden erkek Taylor.

"Efsanevi olan Josie," diye karşılık verdi, yine arkamızdan gelen Amber.

Onun sözleri beni o kadar sıcak hissettirdi ki, dayanamadım ve bu sefer gerçekten tökezledim.

Jake beni kendine çekti ve kolunu bana doladı.

Hiçbir şey söylemedi ama ona baktığımda gülümsüyordu.

Arabaların yanında tam on dakika bekledik, sonunda Taylor da bize katıldı.

Onu gördüğümde çok sevindim, rüya gibi görünüyordu.

* * *

İki gün sonra öğleden sonra, Arnie'ye yaslandım, elimi koluna koydum ve yanağımı onun yanağına değdirdim.

Orada dururken, "Onu özleyeceğiz" diye fısıldadım.

"Öyle olacak, canım," diye cevapladı. Geriye yaslandım ve o, "Evde görüşürüz," dedi.

Ben başımı salladım, kolunu sıktım ve uzaklaştım. Jake yanına yaklaştı, Arnie'nin elini sıktı ve başsağlığı dileklerini fısıldadı. Bunu yapmak için fazla zaman harcamadı ve diğerlerinin yaklaşabilmesi için hızla uzaklaştı.

Bana yaklaştı, kolunu omzuma attı ve elimdeki şemsiyeyi aldı, beni daha da kendine yaklaştırdı ve büyük siyah şemsiyeyi başımızın üzerine tutarak bizi kamyonetine götürdü.

Mezarlığın ıslak çimlerinde yürüdüm, siyah botlarımın sivri topuklarının çimlere batmaması için uğraştım ama başaramadım.

Temizlenmeleri, havada kurutulmaları ve parlatılmaları gerekecekti ve umarım sonunda mahvolmamış olacaktı.

Jake, siyah kalem eteğimle kamyonete binmeme yardım ederken bir yandan da şemsiyeyi üzerimde tutarak bir tür mucize gerçekleştirdi.

Ben içeri girince, kapımı kapattı, şemsiyeyi katladı, arka koltuğa attı ve kamyonetin kaputunun etrafında dolaşmaya başladı, yağmur damlaları korumasız kafasına ve muhteşem Hugo Boss takım elbisesine düşüyordu.

Yanımda oturduğunda, "Bu takım sana çok yakışıyor, Jake" dedim.

"Teşekkürler, bebeğim" diye mırıldandı ve kontağı çevirdi.

Bizi yola çıkardı ve mezarlığın çıkışına yaklaşırken, "Senin için çok zor geliyorsa, açık eve gitmek zorunda değiliz, bebeğim," dedi.

"Büyükanнем giderdi," diye cevapladım.

"Sen Lydie değilsin," dedi.

Ana yola dönmeden önce durduğunda başımı çevirip ona baktım.

Saçlarında ve takım elbisesinin omuzlarında yağmur damlaları olsa da, o çok yakışıklıydı.

"Evet, öyleyim Jake," diye fısıldadım.

Bana baktı, beni inceledi, gözleri sıcak, yüzü yumuşaktı, sonra başını salladı.

Yola geri döndü ve yola girdi. Yola çıktıktan sonra elini uzattı, elimi tutup kendi tarafına çekti ve uyluğuna dayadı.

Ve Weaver'lara varana kadar elimi tutmaya devam etti.

* * *

Eliza'nın cenazesinden sonraki gün öğleden sonra, spor salonundaki Jake'in ofisinin penceresinden dışarı baktığımda, onu genç boks ligi için orada bulunan birçok çocuktan biriyle birlikte dururken gördüm.

Çocuk, Jake'e hayran bir ifadeyle bakıyordu, sanki Superman gerçek olsaydı ona bakacağı gibi.

"Cidden mi?" diye sordu Alyssa. "Burada nasıl bir şey bulabiliyor ki? Yani, üyeliği bilgisayar ortamında bile değil. Hepsi kağıt üzerinde."

Hiçbir şey söylemedim.

Gözlerim spor salonunda ring kenarında duran ve ringdeki iki çocuğa seslenen Mickey'e kaydı. Sonra üç çocuğun kum torbasına yumruk attığı Junior'a kaydı. Sonunda, gözlerimi yüzünün önünde ellerini tutan Jake'e çevirdim. Elleri yumruk şeklindeydi ve birini hızla indirip havaya yumruk attı, sonra diğerini de indirip havaya yumruk attı, sonra sağ elini kaldırıp yine havaya yumruk attı ve yumruklarını yüzünü neredeyse tamamen kaplayacak şekilde geri çekti.

Sonra ellerini indirdi ve çenesini çocuğa doğru kaldırdı.

Çocuk ellerini yüzünün önüne kaldırdı, duruşunu değiştirdi ve Jake'in yaptığı taklit etti.

Bitirdiğinde, Jake ona gülümsedi ve omzuna vurdu.

Çocuk ıslıl ıslıl gülümsedi.

O adamı çoktan sevmiş, tüm bunları görmüş, bu çocukları açıkça çok sevdiğini fark etmişken, Tanrı'ya beni asla bulmaması için dua ettim. "Onun işlerini düzeltmelisin, Josie. Nasıl bir şeyleri hallediyor, kimse bilmiyor. Burası felaket bölgesi," dedi Alyssa ve ben

Gözlerimi ona çevirdim ve Jake'in ofisini de gözlerimin içine aldım.

Gerçekten de bir felaket bölgesi gibiydi.

Ve önceki gün, Jake'e bunu bildirdiğimde (ancak "felaket bölgesi" kelimesini kullanmadım, bunun yerine "devasa bir dağınıklık" dedim), açılışa ilk kez tam olarak farkına vardığımda, isterse onun için düzenleyebileceğimi de söyledim.

Onun cevabı şuydu: "Ben masa başı çalışanı değilim, tatlım. Sen o pisliği düzenle, ben de sana o kadar çok taco yedirip o kadar çok orgazm yaşatayım ki, hareket edemeyecek hale gel."

Her iki seçenek de (özellikle ikincisi) bana çok cazip gelse de, "Hareket edemezsem ofisini düzenlemek zor olacak" diye cevap verdim.

Bu cevabım bana çok uzun, çok ateşli bir öpücük kazandı ve bu öpücük, bir üye içeri girip neşeyle "Hey! Bir oda tutun!" diye bağırınca kesintiye uğradı.

Böylece, şimdi Jake'in ofisindeydim ve Junior'ın orada olması nedeniyle değil, iki oğlunun da ligde olması nedeniyle orada bulunan Alyssa ile ofisi düzenliyordum.

Ben hiçbir şey söylemeyince, "Josie?" diye seslendi.

"Bir erkeği sadece birkaç haftadır tanıyarak ona aşık olmak mümkün mü sence?" diye sordum.

Cevap verirken yüzündeki ifade sorgulayıcıdan yumuşak bir ifadeye dönüştü.

"Evet." "Jake'e aşığım," dedim.

"Hadi canım?" diye garip bir şekilde cevap verdi. "Hadi canım," diye cevap vermeye karar verdim.

Dudakları yukarı kıvrıldı ve Jake'in oldukça yıpranmış ofis koltuğunda oturduğum yere yakın masaya yaslanacak şekilde yer değiştirdi.

Bana doğru eğildi ve "Junior'a aşık olmam ne kadar sürdü biliyor musun?" diye sordu.

Kafamı salladım.

"Otuz dakika," dedi.

"Otuz dakika mı?" diye sordum, şaşkınlıkla, çünkü bu hiç de uzun bir süre değildi. Aslında, bu, Jake'e aşık olmamın yıllar sürmüş gibi görünmesine neden oldu.

"Beni randevumuza almaya geldi, The Eaves'e götürdü, karşımda oturdu ve ben siparişimi verdikten sonra ona baktım ve o da bana, gördüğü en güzel şeyin ben olduğumu söyledi. Bu beni etkiledi. Bunu açıkça söyledi. Beni harika bir yere götürdü. Benimle birlikte olmaktan mutlu olduğunu bana açıkça gösterdi. Gözlerine baktım, bana nasıl baktığını gördüm ve o anda bunun sadece başlangıç olduğunu anladım. On dokuz harika yıldır birlikteyiz. Yani yanılmamışım."

"Bu çok güzel, Alyssa," dedim ona.

"Kesinlikle öyle, Josie," diye onayladı.

"Buna sahip olduğun için mutluyum," diye devam ettim.

"Ve çok güzelsin," dedi, elini kaldırıp yanağımı okşadı ve daha da yaklaştı, "hayatın tamamen mahvolduktan sonra, sonunda senin de buna sahip olmana çok sevindim."

Ben de öyleydim.

Çok mutluydum.

Çok

sevinçliydim.

Havada

uçuyordum.

Gözlerim yaşardı ama dudaklarım yukarı kıvrıldı ve gözlerim yaşlı olsa da, onun da aynı durumda olduğunu gördüm.

Aniden elini indirdi ve uzaklaştı, "Eğer aptal kızlar gibi bunu kaybedersek, muhtemelen kovuluruz" dedi.

Yanılıyordu. Jake beni asla kovmazdı. Boks salonunda ağlasam bile. O boksı çok ciddiye alırdı.

Ben bunu paylaşmadım.

"Derin nefes almalıyız" dedim. "Evet, öyle yapalım."

Derin nefes aldık ve bunu yaparken çok gürültü çıkardık. Sonra kahkahalara boğulduk.

"Kadın!" diye bağırdı Junior. "Boksda kıkırdamak yok!"

İkimiz de pencereden Alyssa'nın erkek arkadaşına baktık ve onun bize gülümsediğini gördük.

Kıkırdamamızı umursamadı.

Hatta, bunu sevdi ve bunu göstermekten de rahatsız olmadı. Evet, Junior'ı çok sevdim.

Gözlerim Jake'e kaydı ve onun gülümsemediğini gördüm, ama ofisten bana bakıyordu ve ifadesi sıcak ve tatlıydı.

Ona gülümsedim. O da gülümsedi.

"Doğru, kıkırdamak da bizi kovdurdurabilir. Bundan sonra sadece ciddi olalım," dedi Alyssa, dikkatimi Jake'den uzaklaştırarak.

Ona baktım ve ciddi bir yüz ifadesi takındım. "Sadece ciddiyet."

Yüzüme baktı ve yine kahkahaya boğuldu.

Ben de ona katıldım.

Junior, "Ne dedim ben?" diye bağırdı.

Onu iyi tanıımıyordum ama kalbinin bu işte olmadığını anlayabiliyordum.

Ve her neyse, nedense onun bağırması Alyssa'yı daha çok güldürdü. Ben de onunla birlikte güldüm.

* * *

İki gün sonra, Amber'ın yatağında yan yatmış, Taylor'ın oldukça yetenekli ve becerikli bir şekilde Amber'ın yüzünü fırçayla temizlemesini izliyordum.

Kapı açıldı ve kız Taylor içeri girdi. "Yola çıktı," dedi.

"Oh hayır, oh lanet olsun, oh Tanrım," diye mırıldanmaya başladı Amber. Ama kalbim bir an durdu ve kız Taylor'a baktım.

"Lütfen bana motosikletle gelmediğini söyle," diye yalvardım.

"Hayır." Başını salladı. "Eski bir Mustang."

"*Muhteşem*," diye nefesini tuttu Taylor.

"Babası klasik arabaları restore ederek geçimini sağlıyor," diye ekledi kız Taylor. "Alexi hafta sonları onunla çalışıyor. Her zaman müthiş arabalara biniyor."

"Tamamen destansı," diye tekrarladı Taylor.

Alexi'nin bir işi olması, özellikle de aile şirketine çalışarak babasını onurlandırması beni memnun etse de, Alexi'yi düşünemiyordum.

Aklım Amber'daydı. Ona baktım.

Korkmuş görünüyordu.

Neredeyse iki hafta boyunca öğle yemeğinde birlikte oturduktan sonra, dün Alexi Prokorov Amber'e çıkma teklif etti.

Ertesi sabah Bounce konseri için Boston'a gidecektik, ama o geceki randevuyu reddedebilecek kadar erken ayrılmıyorduk.

Zaten bunu yapmazdı.

Neredeyse sinirden titriyordu, ama aynı zamanda sevinçten kendinden geçmişti.

Böylece, halletmem gereken iki durum ve bunu yapmak için çok kısa bir süre vardı. Bu yüzden Amber'ın yatağından kalktım, ona yaklaştım ve elimi çenesinin altına koyarak daha da yaklaşmak için eğildim.

"Beni dinle ve bunu unutma," dedim yumuşak bir sesle. "Bu gece Alexi Prokorov ile çıkarak şanslı olan sen değilsin. Senin evet demenle şanslı olan o. Anladın mı?"

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama başını salladı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım, eğildim, alnını öptüm ve doğrulup ona baktım. "İyi eğlenceler, tatlım."

Gülümsedi. Biraz titriyordu ama çok güzeldi, heyecan ve umutla doluydu, umarım Alexi Prokorov ikisini de yerine getirir.

Taylor'lara gülümsedim ve odadan çıktım.

Dışarı çıkınca merdivenlerden aşağı koştum ve aşağı indiğimde Jake'in Alexi'ye kapıyı açtığını gördüm.

Neyse ki tam zamanında gelmiştim.

Alexi'nin şahsen çok daha yakışıklı olduğunu fark ettim ve haklıydım, aynı zamanda oldukça uzundu. Jake kadar uzun değildi ama ondan çok da kısa değildi.

"Bay Spear," dedi ve Jake kapıyı kapattıktan sonra Jake'e elini uzattı.

Jake, Alexi'nin eline baktı.

Ben de yaklaştım.

Jake Alexi'ye baktı.

Elimi Jake'in kot pantolonunun arka cebine soktum ve vücudumu onun yanına yasladım.

Jake sessiz iletişimimi anladı ve Alexi'nin elini tuttu.

Hemen bıraktı ve "Onun eve dönüş saati gece yarısı" dedi. "Onu zamanında eve götüreceğim" diye cevapladı Alexi.

"Bisiklet aldığını duydum," dedi Jake.

"Evet," diye onayladı Alexi.

"Kızım bisiklete binmez," dedi Jake.

Alexi başını salladı ve bana baktı. "Sen Josie'sin, değil mi?"

"Bayan Malone," diye düzeltti Jake.

Alexi'nin gözleri ona, sonra tekrar bana kaydı ve "Özür dilerim.

Bayan Malone."

Ona gülümsedim, elimi uzattım ve "Evet, Alexi. Ben Josie. Bayan Malone."

"Amber sürekli senden bahsediyor," dedi, elimi sıkıca ama kısa bir süre tuttu ve sonra bıraktı.

"Bunu duymak güzel," diye cevap verdim, ama daha sözlerim bitmeden o arkama bakmaya başladı.

Söylemeliyim ki, ifadesinin değişmesi hoşuma gitti, çünkü döndüğümde ne göreceğimi biliyordum.

Ve gördüm. Taylorları geride bırakarak (Alexi'nin onların makyaj ve moral desteği için orada olduklarını bilmesine izin veremezdim), Amber merdivenlerden aşağı iniyordu.

Kısa etek yoktu. Gece makyajı yoktu. Üzerinde yakışan bir kot pantolon, benim pembe renkli kaşmir süveterim, kendi eğlenceli platform sandaletleri vardı; bu sandaletlerin topuk kısmını pembe ve kahverengi iplerden oluşan sade bir kolaj süslüyordu ve koluna çikolata kahverengi süet bir ceket asmıştı.

Merdivenlerin altına ulaştı, Alexi'ye yaklaştı, ona baktı ve çok güzel, biraz utangaç bir gülümsemeyle gülümsedi.

Mükemmeldi.

"Merhaba," diye selamladı.

"Selam," diye cevapladı Alexi. "Harika görünüyorsun."

Çenesini biraz eğdi, güzel saçlarının bir kısmını kulağının arkasına attı ve "Teşekkürler" diye mırıldandı.

Tamamen mükemmeldi.

Onunla gurur duyuyordum.

"Biri beni öldürsün," diye mırıldandı Jake, neyse ki o kadar alçak sesle ki ne Amber ne de Alexi onu duydu.

Ya da belki de birbirlerine o kadar dalmışlardı ki Jake'i duymadılar.

Ama ben gülmemi bastırmaya çalışırken bir ses çıkardım, ama bunu yapmak çok zordu.

"Gece yarısı, Amber," dedi Jake ve Amber ona baktı.

"Tamam, baba," diye cevapladı Amber, yaklaşarak babasının kollarına girdi. Babasının yanağına bir öpücük kondurdu.

Jake kollarını ona doladı ve sıkıca ama kısa bir süre sarıldı. "Dikkatli ol, tatlım. Tamam mı?" diye sordu nazikçe, birbirlerinden yarım adım uzaklaştıklarında.

"Tamam, baba," diye tatlı bir sesle cevap verdi. Jake ona gülümsedi ve onu bıraktı. Alexi eğilip elini tuttu.

Parmakları onun parmaklarını kavradığı anda, gözleri bana doğru çevrildi ve parıldıyordu.

"İyi eğlenceler," diye seslendim.

"Teşekkürler," diye cevapladı Amber, Alexi onu kapıdan dışarı çıkarırken. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Alexi, onu yürüyüş yoluna doğru çekerek.

"Ben de," diye cevap verdim ve Jake ile birlikte kapıya doğru yürüdüm.

Jake benim duygularımı paylaşmıyordu ve ben yine kıkırdamayı bastırdım.

Mustang'e vardıklarında Jake kapıyı kapattı ve bana döndü.

Ona baktım ve "İyi birine benziyor" dedim. "Bu tür şeyler her yaşandığında biraz daha ölürüm."

Onun sözleri içime işleyene kadar gözlerimi kırptım, o kadar sıcak, o kadar iyileştirici bir iksir gibiydi ki, bir daha hiçbir şeyin beni üzemeyeceğini biliyordum. O hayatımda olduğu sürece. Böylece, hızla ona doğru ilerledim ve ona sarıldım, kollarımı onun etrafına doladım.

O da aynı şekilde karşılık verdi ve dudaklarını saçlarıma değdirdi.

"Sen *çok* iyi bir babasın, Jake Spear," diye göğsüne fısıldadım. Beni sıktı ama hiçbir şey söylemedi.

"*Harika* mıydı?" diye sorarak Taylor o anı bozdu.

Jake'in kolları gevşedi ama ben merdivenlere dönüp merdivenlerin altında duran Taylor'ları gördüğümde, bir kolunu omuzlarıma doladı.

"Harikaydı," diye onayladım.

Oğlan Taylor kocaman gülümsedi, zıpladı, alkışladı ve kız Taylor'la el çaktı.

Ethan, merdivenlerde onları iterek geçip yukarı çıktı ve "Hepiniz delisiniz" diye mırıldandı.

Ben sııttım.

Taylorlar güldü.

Jake omuzlarımı sıktı ve "Tanrıya şükür, Ethan'la bu saçmalığı tekrar yaşamadan önce en az altı yılım var" diye mırıldandı.

O anda sevgilime baktım ve sonunda kendimi gülmeye bıraktım.

* * *

"Jake," diye inledim.

"Sessiz ol, bebeğim," diye

fısıldadı. "Jake!" diye inledim.

"Siktir," diye mırıldandı, sonra elini saçlarıma daldırdı, yumruğunu sıkıp geri çekti ve ağzını ağzıma yapıştırdı.

Ve tüm bunları yaparken, orgazmımı boğazına doğru ağladım.

O bunu kabul etti, sonra beni öptü ve dudaklarımızı ayırarak, "Geriye yaslan," diye emretti.

Elimden geldiğince yaptım, parmaklarımı musluğa doladım ve diğer taraftaki tezgaha elimi dayadım.

Jake, Boston'daki otel odamın banyo tezgahında duran kalçalarımı kendine doğru çekerek içime girmeye devam etti.

Zaten kaldırılmış olan dizlerimi daha da yükseğe kaldırdım.

Jake'in gözleri üzerimde dolaştı ve bağlantımıza indi. "Siktir, beni almanı izlemeyi seviyorum," diye homurdandı.

Onun beni almasını izlemesini izlemeyi çok sevdim. O kadar çok ki, titredim.

"Güzel," diye fısıldadı.

Onu cinsel organımla sıkıca

kavradım. Gözleri benimkilere baktı.

"Güzel," diye tekrarladı, sesi daha derin, daha sert ve gözlerine bakarak, onun *çok... çok... haklı* olduğuna karar verdim.

Güzel.

Kalçaları benimkilere daha sertçe çarptı. "Lanet olası güzel."

"Evet," diye nefes aldım.

"Buraya gel," diye emretti.

Yukarı doğru ittim ve kollarımı ona doladım.

Jake kolunu belime doladı, yine elini saçlarıma soktu, başımı geriye doğru eğdiğinde yüzümü boğazına bastırdı, içeri girdi ve inledi.

Onu sıkıca kendime çektim ve dilimle boğazındaki çıkıntıları izledim.

Bu hissi, tadı çok sevdim, ama o başını eğip yüzünü boynuma gömdüğünde bu hissi kaybettim.

"Berbat, seni yatağa yatırıp gitmeliyim," dedi, hala düzensiz nefes alıp verirken sesi kaba çıkıyordu.

Haklıydı,
berbat bir
durumdu.

Ama konser bitmişti. Taylorlar ve Amber bir odayı paylaşıyorlardı, Conner ve Ethan Jake ile bir odayı paylaşıyorlardı, ben ise Jake'in emriyle, banyoda yaptığımız şeyin amacı gereği odamda yalnızdım.

Çocukların, Lavon'un ve Bounce'un diğer üyelerinin fotoğrafları Twitter, Instagram ve Facebook'ta dolaşıyordu. Hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı, muhteşem yıldızlarla tanışmışlardı, Lavon inanılmaz derecede sevimliydi, otele döndüğümüzde o kadar heyecanlıydılar ki, hiç uyuyamayacaklarını düşündüm.

Hepsi yarım saat içinde kaza yaptı. O
sırada Jake bana geldi.

Ve şimdi beni terk etmek
zorundaydı. Bu çok kötüydü.

Başını kaldırdı ve ben de onun gözlerine bakmak için başımı
geriye eğdim. "Sence çocuklar sana alıştı mı?" diye sordu.

"Şey..." diye mırıldandım, çünkü ne sorduğunu tam olarak anlamamıştım.

"Bebeğim, zamanımızı buluruz ama seni yatağında istiyorum, seninle yatıp
seninle uyanmak istiyorum. Dikkat et, yarın evimizden ayrıldıktan sonra
çocukları oturtup konuşacağım."

"Ne konuşması?" diye sordum, onun benimle yatakta uyumak ve uyanmak
istediğini söylediği için kafam karışmıştı.

"Josie'nin çok düzenli olarak geceyi bizimle geçireceği konuşması."

"Oh," diye nefes aldım ve bunu yaparken, gerçekten de o kadar mutlu
görünüyor muyum diye merak ettim. Dudakları kıvrıldı ve "Görüyorum ki sen
de bunu istiyorsun," dedi.

Gerçekten de mutluydum ve onun bunu bilmesini
umursamadım. "Gerçekten de kabul ediyorum, sevgilim,"
diye onayladım.

Dudakları kıvrılmayı bıraktı ve gülümsedi. Sonra başını eğip beni öptü. Bunu
bir süre yaptı, ben bu süre boyunca çok keyif aldım ve o çekilirken bile yapmaya
devam etti.

Sonra kondomu çıkarmak için harekete geçmeden önce göğsümü öpmek için derin bir eğilme yaptı.

Bunu yaptıktan sonra, beni tezgahıtan indirdi, elimi tuttu, yatak odasına ve yatağa doğru çekti. Beni nazıkçe yatağa yatırmadan önce, örtüleri çekmek için eğildi.

Üzerimde geceliğim vardı ve iç
çamaşırım yoktu. Bu durum beni
rahatsız etmedi.

Hiç de bile.

Ellerimi yanaklarımın altında dua pozisyonunda tutarak, onun giyinmesini izlerken, cevabını bildiğim bir soru sordum: "Sence çocuklar bu gece eğlendiler mi?"

Başını çevirdi ve gözleri benimkilere takıldı. "Ciddi misin?" Dudaklarımı ısırdım.

Gömleğini giydi, yatağa doğru yürüdü ve yatağın kenarına oturdu. Oturduktan sonra, saçlarımı boynumdan çekip, yüzü bana yakın olacak şekilde arkamdaki yatağa elini dayadı.

"Bu geceyi çok sevdiler, Josie," dedi sessizce.

Yastıkta başımı salladım.

"Her şeyi. Geziyi. Lüks bir restoranda yediğimiz ıstakozu. Hiçbirinin daha önce görmediği lüks oteli ve Taylor'ın babasının oldukça zengin olduğunu," diye devam etti. "Kesinlikle konseri ve grupla tanışmayı."

"Sevindim," diye fısıldadım.

Jake elini yataktan çekip çenemi avuçladı. O bunu yaptığıında, ben de ona döndüm ve çenemi eline daha derin bastırdım.

"Sen onlar için çok önemlisin, bebeğim," diye fısıldadı. "Hepsi için. Taylorlar için bile."

"Onlar benim için çok önemli," diye cevap verdim. "Ve sen de benim için çok önemlisin," dedi. Gözlerimi kırptım.

Sonra ona baktım.

Sonra kalbim durdu.

Ben hiçbir şey söylemeyince, "Bebeğim?" diye seslendi.

"Sen de benim için çok önemlisin," dedim ve sesim kısık çıktı.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı ve her iki kelimeyi de içtenlikle söyledi, çok ciddiymi ve bu benim için çok önemliydi. "Ben kötü bir şey yapmadan

iyi bir baba gibi davranmayıp, oğullarımı bütün gece Boston'da bir otel odasında yalnız bırakmadan önce beni öp."

Tüm odalarımız bitişikti. Tabii ki, benim odamdan çocukların odasına açılan kapı kapalıydı, onların odası ile Amber ve Taylor'ların odası arasındaki kapı da öyle, ama yine de.

Onları yalnız bırakmak istemiyordu.

Ne kadar iyi bir baba.

Yukarı doğru ittim ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Sonra dilimi ağzına soktum. Birkaç saniye onun dudaklarından zevk aldıktan sonra, kolları beni sardı ve o da benim dudaklarımdan zevk aldı.

O daha iyi yaptı.

Ne yazık ki, bir süre sonra ama yine de çok erken, öpüşmeyi bitirdi, dudaklarını kaldırıp burnumu öptü ve beni yatağa geri yatırdı.

"Sabah görüşürüz, Slick."

"Sabah görüşürüz, sevgilim." Jake sırttı.

Ben de sırttım.

Eğilip çenemi öptü.

Sonra onun bitişik kapıya doğru ilerleyip içinden geçmesini izledim.

Jake gittikten sonra uzun süre kapalı kapıya baktım ve Jake Spear için benim her şey olduğumu düşündüm.

Ben onun için her şey demekti. Bana öyle söylemişti.

Böylece, sadece birkaç dakika sonra, gülümseyerek uykuya daldım.

* * *

Pazar günüydü.

Hava kararmıştı.

Boston'dan dönmüştük. Taylor ailesi evlerine gitmişti. Jake ve çocuklarla onun evinde vakit geçirmiştik. Ama artık eve gitme zamanı gelmişti.

Jake benimle birlikte Cayenne'imın yanında duruyordu.

Kollarıdaydım ve birbirimize çok yakındık.

"Seni sonra arayıp konuşmanın nasıl gittiğini anlatırım," dedi.

"Tamam," diye cevapladım.

"Kötü bir hisse kapılmıyorum, yarın gece benim yatağında olacaksın," dedi.

Bu beni biraz gerginleştirdi ama daha çok mutlu etti, bu yüzden ona daha da yaklaştım ve "Tamam" diye tekrarladım.

"Tamam," diye mırıldandı, sonra başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Başını kaldırdı ve sessizce, "O işi halletmem lazım," dedi.

"Tamam, sevgilim. Sonra konuşuruz."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, başını tekrar kaldırdı ve "Evet" dedi.

Ona sarıldım ve gülümsedim.

Jake de aynı şekilde karşılık verdi.

Sonra benim için kapıyı açtı, ben arabaya bindikten sonra kapıyı kapattı ve ben geri geri çıkarken, sokağa dönüp uzaklaşırken, evine giden yolda durdu.

Çocuklarıyla yapacağı muhtemelen rahatsız edici konuşmayı kıskanmadım. Babalarıyla benim aramda neler olduğunu bildikleri oldukça açıktı, ancak bunu gündeme getirmek, tartışmak, en azından Conner ve Amber'ın anlayabileceği bir şekilde ilerletmek kolay olmayacaktı.

Ama umarım nispeten acısız geçerci. Eve giderken aklımdaydı bu.

Lavender House'un önündeki viraja girdiğimde de hala aklımdaydı.

Evimin önüne park etmiş parlak siyah Mercedes'i gördüğümde aklımda değildi.

"Bu da ne böyle?" diye öfkeyle taksiye sordum.

Park ederken Boston Stone'un Lavender House'un gölgeli girişinden çıktığını gördüm.

Gözlerimi ondan ayırmadan arabayı durdurdum, kapıyı açtım, dışarı çıktım, kapıyı çarptım, kilitleri kapattım ve ona doğru yürümeye başladım. Ona sadece Pazar akşamı geç saatte yaptığı ziyaretle ilgili değil, onun her ziyaretiyle ilgili hislerimi tam olarak anlatmak için.

Ancak, tek kelime bile edemedim ayağım takıldı, dengemi sağladım ve aniden durdum.

Sonra tamamen hareketsiz kaldım.

Ve bunu, Lavender House'un ön kapısının gölgesinden Boston Stone'u takip eden adama bakarak yaptım.

Düşünmeden ama duygusuz da olmadan bakıyordum.

Ve hissettiğim duyguların hiçbiri iyi duygular değildi.

Çünkü Boston Stone'u takip eden adam, hayatımda bir daha görmek isteyeceğim son ikinci adamdı.

O benim amcamdı.

On Yedinci Bölüm

Gitti. Derin.

Jake, Josie'nin arabayla uzaklaşmasını izledikten sonra evine girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Sonra merdivenlere doğru yürüdü, merdivenleri çıktı ve doğrudan kızının odasının kapısına gitti.

Kapıyı çaldı, bekledi ve açtı, kızının "Evet?" diye seslendiğini duyunca sadece gövdesini içeriye doğru salladı.

Kız yatakta yatarken telefonla konuşuyordu. Yüzündeki rüya gibi ifadeden Jake, kızının Alexi ile konuştuğunu anladı.

"Konuşmanı bitir tatlım. Mutfakta aile toplantısı var. İşimiz bittiğinde onu geri arayabilirsin," diye emretti.

"Tamam, baba," diye cevapladı kızı rahatça.

Jake onu bir saniye inceledi, sonra çenesini kaldırdı, geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Josie'nin etkisi mi, Alexi mi, yoksa ikisi birden mi bilmiyordu, ama kızının bu çocuğa karşı tavrını seviyordu.

Noah'ın yanında endişeli, kendinden emin olmayan, huysuz ve sinir bozucu biriydi.

Alexi'ye karşı ise daha rahat, daha emin, çekingen bir heyecan içinde ve hiç de baş belası değildi.

Çocuktan kaynaklanıyor olabilirdi, ama Jake bunu Josie'nin başarısı olarak gördü.

Alexi onu zamanında eve bıraktı ve ertesi gün Boston'a giderken yol boyunca randevunun keyfini açıkça çıkarıyordu.

Ancak Jake bir babanın ayrıcalığını kullanarak Alexi hakkında yargıda bulunmaktan kaçınıyordu ve onlar ayrılana kadar ya da, Allah korusun, en az on yıl sonra, umarım yirmi yıl sonra ilk çocuklarını yapana kadar bu tutumunu sürdürecekti.

Bu düşünceyle, merdivene döndü ve kapı ziline çaldığını duydu. Merdivenlerin yarısına kadar inmişken, Con'un girişten ön kapıya doğru yürüdüğünü gördü.

Oğlu ona bakarak, "Anladım baba" dedi. "Tamam" diye cevapladı

Jake.

Merdivenlerden aşağı indiğinde, başını çevirdi ve kapıda kimi gördüğünde durdu.

Aynı anda, oğlunun "Ne oluyor?" dediğini duydu.

Bunu söyledi çünkü Ellie dışarıda durmuş, Conner'a bakıyordu, yüzünde tereddüt, ciddiyet, korku ve utangaçlık vardı.

"Con, seninle bir saniye konuşabilir miyim?" diye sordu dikkatlice.

Jake, Conner'ın kendisine ihtiyacı olup olmadığını görmek için bekledi ve beklerken Con'un kesik kesik sesiyle "Oturma odası" diye cevap verdiğini duydu.

Bu pek hoş bir karşılama değildi ama yine de Ellie başını salladı. Conner onu içeri almak için kenara çekildi, babasının gözlerine baktı ve Jake onun halledebileceğini anladı. Zaten genelde her şeyi hallederdi. Amber'ın aksine, oğlu hemen her konuda kendinden emindi.

Jake yine de ona bir bakış attı. Conner başını sallayarak cevap verdi, ön kapıyı kapattı ve Ellie'nin kaybolduğu oturma odasına doğru ilerledi.

Jake oğluna yaklaştı ve alçak sesle, "Ne olduğunu bilmiyorum ama bir aile toplantısı yapmalıyız. Üzgünüm dostum, ama bunu mümkün olduğunca kısa tutman için elinden geleni yapmanı rica etmeliyim" dedi.

Conner bir saniye gözlerine baktıktan sonra başını salladı ve oturma odasına girip kapıyı arkasından kapattı.

Jake mutfığa girerken içini çekti ve arka cebinden telefonunu çıkardı. Telefonu şarj cihazına taktı ve buzdolabına gitti, Conner'ın Ellie'nin sorununu bir an önce halletmesini umuyordu. Josie'yi ailenin içine daha da sokmayı dört gözle bekliyordu. Bunu nasıl yapacağını tartışmak istemiyordu, özellikle de yatakta bir kadın olmasının ne anlama geldiğini çok iyi bilen iki gençle.

Neyse ki Ethan durumu anlamamıştı ve muhtemelen Josie'nin daha fazla etrafta olması onu heyecanlandıracaktı.

Sadece Conner ve Amber'ın da aynı olmasını umuyordu. Öyle olmayacaklarına dair hiçbir işaret vermediler.

Yine de, Ethan'ın annesini vurduğundan beri cinsel ilişkiden uzak durmuştu, ama bu kadınların hiçbiri yatağında yatmamıştı. Çocuklar yokken onları oraya getirmişti, ama çocukları hiç onun kadınlarını görmemişti.

Bu yüzden bu konuşma kolay olmayacaktı.

Bir bira çıkardı, kapağını açtı, kapağı çöpe attı ve bir yudum aldıktan sonra, bir maçın sesini duyabildiği aile odasına doğru yola çıktı. Ethan'a bir toplantı yapacaklarını söyleyecekti ama o kadar ileri gidemedi.

Kapı zili tekrar çaldı.

O yöne bakarken kaşlarını çattığını hissetti ve o yöne doğru ilerledi.

Oturma odasından hiçbir ses gelmiyordu, bu da iyiye işaretti.

Ama kapının üstündeki pencereden dışarıda kimin durduğunu gördü.

"*Siktir*," diye tısladı, bunu yapmak istemiyordu ama yine de yaptı, çünkü başka seçeneği yoktu.

Birasını kapının yanındaki masaya koydu ve kapıyı açtı. Donna dışarıda duruyordu.

Ve, biri onu öldürsün, Ellie'nin tereddütlü, ciddi, korkmuş ve utangaç ifadesinin aynısıydı. Tek farkı, bu ifade otuz yaş daha yaşlı bir kadının yüzündeydi ve kadının asla gerçekleşeceğini düşünemeyeceği bir şeyle ilgiliydi, bu yüzden tamamen yanlış bir ifadeydi.

Onu içeri almadı. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken, onu iki adım geri çekilmeye zorladı.

"Şu an uygun bir zaman değil," diye homurdandı. "Jake, konuşmamız lazım," dedi Donna sessizce.

"Evet," diye kabul etti. "Ama şimdi uygun bir zaman değil. Böyle bir şey yapmadan önce ararsın Donna. Beni gafil avlamazsın."

Derin bir nefes aldı, elini kaldırdı ve göğsüne koydu.

Anında yana kaydı, elini çekip aralarına iki adım daha mesafe koydu.

Donna elini indirirken şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kahretsin.

Cidden mi?

İki elini yanlarına kaldırdı, gözlerini onun gözlerine dikti ve "Her şeyi mahvettim" dedi.

"Bunu yapmayacağız," diye hemen cevap verdi.

"Jake..."

"Oğlumuz ve kızımızla ilgili batırdığından mı bahsediyorsun?" diye sordu. Kız başını salladı. "Evet. Çocuklar ve, şey... biz."

"Çocuklar hakkında sonra konuşuruz. Şimdi değil. Konuşacak bir 'biz' olmadığına göre, bizim hakkımızda konuşmayacağız."

Yüzünde yalvaran bir ifade belirdi. "Jake, her zaman bir 'biz' vardı."

Tanrım.

Vuruldum.

"Donna, beni ilk kez kovduğundan beri, bizim diye bir şey kalmadı."

"Seni incittiğimi biliyorum," diye fısıldadı.

"Kadın, bu on dört yıl önceydi."

"Mutluyduk," dedi ona.

"Hayır, Donna. Ben mutluydum. Sen hiç mutlu olmadın. Hep bir şey arıyordun, bir şey istiyordun, bulamadığın ya da elde edemediğin için sinirleniyordun ve bana sataşıyordun. O zamanlar mutlu *değildim* ve geriye dönüp baktığımda, şimdi beni gerçekten mutlu eden iyi bir şeye sahip olduğumu görüyorum. Ama bunların hiçbiri önemli değil çünkü o kadar geride kaldı ki, neredeyse bir anı bile değil."

Kadın onun darbesinden irkildi ama adam umursamadı.

Oğlu içeride, iki hafta önce kalbini kıran kızla konuşuyordu ve o da bu durumu izlemesi gerekiyordu. Ayrıca çocuklarıyla konuşması gereken şeyler vardı. Eski sevgilisiyle uğraşacak zamanı yoktu.

Ancak ona gitmesini söylemeden önce, kadın tekrar konuştu. "Yani Josie seni mutlu ediyor mu?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı, "Şimdi, dinle..."

Ama o anda Donna, çok kötü bir hata yapmak için sözünü kesti. Ve şöyle dedi: "O güzel, Jake, ama çok tuhaf."

Olamaz.

Hayır, olamaz.

"O tuhaf mı?" Jake fısıldadı.

"Komik konuşuyor ve, şey... komik *davranıyor*. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun...?"

"Kızını dinlemesi, onu alışverişe götürmesi, ona makyaj malzemeleri alması, Amber'ın ilgilendiği şeylere ilgi göstermesi ve Amber'a yaptığı her şeyde ona güvenebileceğini göstermesi, Amber'ın da ona gerçekten güvenmesi sana komik mi geliyor?"

"Ben..."

"Conner'ın babası ona kızgın bir şekilde bağırırken, Josie onunla adamın arasına girip durumu yatıştırması, sorunu çözmesi ve Conner'ı aslında yapmadığı bir şeyden kurtarmak için hiç vakit kaybetmemesi sana komik geliyor mu?"

Ağzını kapattı ve ona baktı.

"Haberin olsun Donna, bu tuhaf değil. Tuhaf olan, yatakta yatan adamın neredeyse yirmi yıl önce evlendiği kocasıymış gibi davranarak orgazm olmaya daha çok önem veren ve bu yüzden çocuklarına annelik yapmaya vakti olmayan bir kadın."

Bu da onu bir kez daha irkiltti ama o da umursamadı. Ona devam etti.

"Josie, son bir ayda onlara senin son beş yılda yaptığından daha fazla annelik yaptı."

Donna buna bir şey söylemek istedi.

"Bu çok kötü bir şey," diye fısıldadı.

"Öyle. Ve lanet olasıca her kelimesi doğru," diye cevapladı Jake. "Bunun kanıtı, çocuklarının bu lanet olası evin içinde olması ve senin onları görmek için burada olmaması, benimle konuşmak için burada olman. Onları sormadın bile. Ve geri adım atabileceğini düşünmeden önce, sana şunu söyleyeyim, şimdi onlarla birlikte olma vaktin değil. Onları düşünmeden buraya geldiğin sürece olmaz. Onları düşünmeye başlayana kadar, onlara erişimin yok."

Acı yüzünü kapladı ama Jake bunu da umursamadı. İşini bitirmişti.

Bu yüzden bu sahneyi bitirmek için harekete geçti.

"Görüyorum ki geçen hafta hiçbir şey düşünmemişsin. Ya da düşünmüşsen bile, yanlış şeyler düşünmüşsün. O yüzden sana bunun için daha fazla zaman vereceğim. Aslında, istediğin kadar zaman alabilirsin. Ama buraya geri dönme. Seninle konuşmak istemiyorum. Seni görmek istemiyorum. Çocuklarıyla konuşmanı engelleyemem, bu yüzden tek yapabileceğim şey, lütfen, Tanrım, onlarla aranızı düzeltmeye çalışırsan, bunu akıllıca yap, kendini değil, onları düşünerek yap. Bunu yapabileceğini sanmıyorum, bu yüzden senin geride bıraktığın parçaları Josie ve ben toplayacağız. Ama yine de, sana yalvarıyorum, bir kez olsun iyi bir anne olmaya çalış. Onlar için. Söyleyeceklerim bu kadar. Git ve bir daha geri dönme. Tamam mı?"

Gözleri yaşlarla doldu ve fısıldadı, "Bunun olduğuna inanamıyorum. Bana bu şekilde konuştuğuna inanamıyorum. İlişkimiz bitmiş olsa bile, Jake, bu hiç hoş değil."

Tanrım.

Onun nesi vardı?

"Öyle ve ben öyleyim. İnan buna. Sonunda kafanı kışından çıkaracaksın," diye cevapladı Jake, kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı, içeri girdi ve arkasına bakmadan kapıyı kapattı.

O bunu yaparken Ethan, "Baba! Telefonun çalışıyor!" diye seslendi.

Jake aile odasının kapısına doğru yürüdü ve "Teşekkürler, dostum" diye cevap verdi.

Oğlu oyundan gözlerini ayırmadan "Sorun değil" dedi. "Eath, birazdan aile toplantısı yapacağız, durmak için uygun bir yer bul" dedi Jake. "bir yer bul," dedi Jake.

Ethan ona baktı ve "Ne hakkında?" diye sordu. "Josie hakkında," diye cevapladı Jake.

Oğlu başını yana eğdi. "Onunla evlenecek misin?"

Oğlunun sözleri, Donna'nın az önce ona yaşattığı kötü anıları kafasından silip attı, bu yüzden gülümsedi ama başını salladı. "Henüz değil."

Ethan'ın yüzü değişti ve "O iyi mi?" diye sordu. "Evet, dostum," diye cevapladı Jake sessizce.

Yüzündeki ifade düzeldi ve sorgulamaya devam etti. "Senin yanına taşınıyor mu?"

Jake gülmesini zorlukla bastırdı ve "Tam olarak değil. Ama onun daha sık yanımızda olmasını istiyorum ve sizin de buna bir sakıncası olmadığından emin olmak istiyorum" dedi.

Ethan oyuna geri döndü ve "Benim için sorun yok, tabii o ve Amber bize karşı birleşip *Project Runway* ve *The Voice* gibi saçma programları izletmezlerse." dedi. Ethan ona baktı. "Madem benim için sorun yok, toplantıya gitmek için oyunu duraklatmam gerekmez, değil mi?"

Jake cevap vermek için ağzını açtı ama aynı anda telefonunun çaldığını ve arkasındaki oturma odasının kapısının açıldığını duyunca hiçbir şey söylemedi.

"Oyunu duraklatacak bir yer bul, evlat," diye dalgın bir şekilde mırıldandı, dönüp koridora baktı ve ağlayan Ellie'nin koşarak ön kapıyı açıp kendini dışarı atarak kapıyı arkasında çarptığını gördü.

Conner odadan yavaşça çıktı ve durdu, gözleri ön kapıya takıldı.

Jake giriş holüne doğru ilerledi.

Conner onun varlığını hissetti ve babasına baktı. Yüzünde pek bir şey belli olmuyordu, ama Jake, Ellie'yi ağlayarak evden kaçmaya iten şeyin, Conner'ı pek rahatsız etmediğine şaşırmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Onun için değil," diye cevapladı

Conner.

"Bana anlatmak ister misin?" diye devam etti Jake.

Conner omuz silkti. "Tekrar bir araya gelmek istedi. Beni savunmadığı için kendini kötü hissediyor. Ailesiyle konuştu. Onları, bana bir şans daha vermesi için ikna etti. Bir şans daha." Başını salladı, kapıya baktı, sonra babasına dönüp sözlerini bitirdi: "Artık çok geç. Şansını aldı ve onu mahvetti."

Jake, bunun Conner'ın kararı olduğunu ve doğru karar olduğunu kabul ederek, onun gözlerine baktı ve konuyu kapattı.

Sonra sessizce, "Gittiğinde durumu çok kötüydü," dedi.

Conner'ın gözleri kapıya kaydı ve "Evet," diye mırıldandı.

"Arabana bin, Con," dedi Jake. "Onu takip et. Eve sağ salım vardığından emin ol. Sonra geri gel. Konuşmamız gereken şeyler var."

Conner babasına baktı ve doğru tahminde bulundu: "Josie mi?"

Jake başını salladı, yine gülümsemeyle mücadele ediyordu. "Araba. Ellie. Eve sağ salım. Döndüğünde konuşuruz."

Conner başını salladı ve mutfaka doğru yöneldi, ama konuşmaya devam etti.

"Onunla ilişkinizi bir adım ileriye götürüyorsan, bil ki ben buna varım. Harika yemek yapar, her zaman bana yedirmeye çalıştığı sebzeleri servis etse de. Ve sabahları burada olursa, Eath'i okula götürmek zorunda kalmam."

Jake oğlunun peşinden gitti, mutfak kapısında durdu ve Con garaj kapısına doğru ilerlerken omzunu kapı pervazına dayadı.

Conner durdu ve ona dönerek, "Oyumu verdim. Ben olmadan toplantıya katılabilirsin." dedi.

"Döndüğünde konuşuruz," diye cevapladı Jake, başını kapıya doğru sallayarak. "Git."

Conner'ın dudakları seğirdi, sonra kapıdan çıktı.

"Josie taşınıyor mu?"

Bu ses arkasında geldi. Amber'dan geliyordu. Umut dolu bir sesiydi. Jake döndüğünde, kızının yüzünün de umut dolu olduğunu gördü.

Telefonunun tekrar çaldığını duydu ama kızına odaklandı. "Hayır, tatlım. Ama artık daha sık burada olacak."

"Harika," dedi Amber. "Evde daha fazla kız olacak. Bu, belki birkaç dekoratif yastık alacağımız ve büyük televizyonda *Say Yes to the Dress*'i izleyebileceğim anlamına geliyor."

Aile toplantısı planları suya düştüğü için bir karar verdi ve kızının gözlerine baktı.

"Demek istediğim, o geceyi burada geçirecek," dedi nazikçe. Bunu söylediğinde, Amber başını yana eğdi ve "Evet, baba. Ee... tabii ki."

Jake, bunun beklediğinden çok daha kolay olduğunu düşünerek ona baktı.

Kız başını düzeltti ve "Bu, toplantıya katılmam gerekmediği ve Alexi'yi geri arayabileceğim anlamına mı geliyor?" dedi.

Herkesin onayı vardı ve çocukların açıkça önemsemediği bir şeyi önemsemek iyi bir fikir olmadığını düşündü, bu yüzden başını salladı ve "Tabii, tatlım" dedi.

Kız ona kocaman bir gülümsemeyle atladı, eğilip yanağına bir öpücük kondurdu.

Bunu hızlıca yaptı, sonra da aynı hızla koşarak merdivenlere çıktı.

O, kızının gidişini izledi, öpücüğünü, gülümsemesini, bir ay önceki halini düşündü, ki o zamanlar hiç de böyle değildi, ve yine Josie'ye teşekkür etti.

Aklında Josie varken, telefonuna uzanıp onu arayarak yarın gece (ve ondan sonraki gece, ve ondan sonraki gece) kışının onun yatağında olacağını söylemek için hazırlandı.

Ama telefonunu eline aldığı anda, üç cevapsız arama olduğunu gördü.

Hepsi Josie'dendi.

Ekranı parmağıyla kaydırırken midesi düğümlendi.

Numarayı çevirdi ve telefonu kulağına götürdü.

Bir kez çaldıktan sonra cevap verdi ve sesi titriyordu. O anda midesi burkuldu.

"Jake."

"Bebeğim, ne oldu?"

"Boston Stone geldi," dedi ona ve göğsünde bir yanma hissi başladı. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

"Davis amcayla birlikte" diye eklediğinde sesi zayıfladı. Davis amca.

Davis Malone.

Lydie'nin ilk doğan oğlu ve tam bir pislik.

Bu haberi duyunca Jake, telefonunun şarj aletini çekip hızla merdivenlere doğru yöneldi.

Ne yazık ki Josie henüz bitirmemişti.

"Terry Baginski de az önce geldi."

"Ne *oluyor lan*?" diye bağırdı Jake, merdivenlere çıkıp iki basamak birden atlayarak.

"Davis amca vasiyeti itiraz ediyorlar," diye fısıldadı.

Lanet olsun.

"Sıkı dur, Slick, mümkün olduğunca çabuk gelirim," dedi Amber'ın kapısını sertçe tıklatarak.

"Tamam, Jake," diye cevapladı kızı, "Evet?"

"Hemen geliyorum, bebeğim. Evet?" diye nazikçe sordu. "Evet, Jake."

"Tamam. Birkaç dakika sonra görüşürüz," dedi.

"Tamam."

"Görüşürüz, tatlım."

"Görüşürüz Jake," dedi.

Onu bırakmak istemiyordu ama ona ulaşabilmek için bırakmak zorundaydı.

Bu yüzden bağlantıyı kesti, kızının kapısını açtı ve içeri girdi.

O, daha önce olduğu gibi yatakta, telefonu kulağına dayamış haldeydi. "Josie'ye gitmeliyim," dedi. "Ben yokken Ethan'a göz kulak ol."

Kız oturdu, gözlerini ondan ayırmadı ve "Josie iyi mi?" diye sorduğunda onu anladığını anladı.

"Bilmiyorum tatlım," diye cevapladı. "Gitmeliyim. Ethan'la buradasın, değil mi?"

Kız başını salladı, gözleri hâlâ ona dikilmişti, "Evet, baba. Git."

Odasından çıktı, kapıyı kapatmadı. Merdivenlerden aşağı koştu ve aşağı indiğinde oğluna seslendi, "Bir işim var dostum. Sen Amber'la kal."

Oyuna dalmış olan Ethan, "Tamam, baba" diye cevap verdi.

Daha fazla gecikmeden kamyonetine gitti, garajdan çıkardı ve telefonunu açarak Conner'ı aradı.

İki kez çaldıktan sonra Con cevap verdi: "Ellie eve geldi, baba."

"Sen benden daha yakınsın, bu yüzden hemen Lavender House'a gitmen gerekiyor," diye emretti.

Conner'ın sesi uyanık bir tondaydı: "Neden?" "Josie orada, amcası da orada."

Josie, fiziksel olarak hayatlarının bir parçası olduğundan çok daha uzun süredir hayatlarının bir parçasıydı. Bunun nedeni, Lydie'nin sadece Jake'le değil, çocuklarıyla da cömertçe paylaşması ve sadece Josie hakkında değil, aynı zamanda açık sözlü ama nazik bir şekilde kendisi hakkında da paylaşmasıydı. Çocukları her şeyi anlamamışlardı ama ana fikri kavramışlardı.

Jake, Conner'ın "Yola çıkıyorum" dediğinde ne demek istediğini anladığını biliyordu. "Ben oraya varana kadar ona yapışık kal. Yola çıkıyorum."

"Anladım."

"Görüşürüz."

"Hoşça kal baba."

Telefonu kapattı, Josie ararsa diye telefonunu elinde tuttu ve hızlıca yola çıktı.

Lavender House'un önündeki virajda dört araba vardı. Jake park edip arabadan indiğinde, şiddetli bir rüzgâr estiğini fark etti. Kapıyı açar açmaz rüzgâr onu ısırdı.

O bunu hissetmedi.

Bunun yerine, evin ön kapısının önünde duran gölgeli figürleri gördü. Beş kişiydiler. Yaklaştığında, Conner'ın Stone, Lydie'nin oğlu ve Terry Baginski ile karşı karşıya olduğunu gördü. Con'un arkasında Josie'nin olduğunu görünce sevindi.

Jake, gruba doğru ilerlerken, ertesi gün harekete duyarlı ışıklar taktırmayı aklına yazdırdı.

"Süvariler geldi." Terry'nin alaycı bir şekilde söylediğini duydu, kadına ve oğluna doğru ilerlerken.

"Burada ne oluyor?" diye sordu, ışıktaki elinden geldiğince Josie'nin solgun yüzünü inceleyerek ve gördüklerinden hoşlanmayarak.

"İçeri girmek istiyorlar," diye cevapladı Conner. "Josie onların içeri girmesini istemiyor, bu yüzden girmeyecekler."

Jake oğlunun yanına oturdu ve gözlerini Stone'a, yanında duran yaşlı adama ve Terry'ye çevirdi.

Öfkesini kontrol etmek için Stone'a veya Lydie'nin oğluna bakamıyordu. Bu yüzden Terry'ye odaklandı.

"Josie sizi istemiyor, gitme vaktiniz geldi," dedi. "Konuşmamız gereken şeyler var," diye cevapladı Terry.

"Öyleyse Josie'yi ara ve bir toplantı ayarla," diye cevapladı Jake.

"Hepimiz buradayken buna gerek yok," diye karşılık verdi.

"Bugün Pazar gecesi, Terry," diye hatırlattı Jake. "Bu ne olursa olsun, iş gününde uygun bir saatte halledilebilir."

"Durum şu ki, Lydia Malone vasiyetinde oldukça sıra dışı bir miras bırakmış ve ne yazık ki bunu yazarken aklı başında olmadığını göstermiş. Oğlunu oldukça önemli miraslarından hiçbirine dahil etmemesi de bunun doğru olduğunu kanıtlıyor," dedi Stone.

Jake ona bakmadı bile.

Gözlerini Terry'ye dikti. "Vasiyetnamenin şartlarını ve Lydie'nin mal varlığını Boston Stone ile paylaştın mı?"

"Davis Malone, Lydia Malone'un hayatta olan tek *doğrudan* torunu olarak, annesinin durumunun ayrıntılarını ve son isteklerini bilmeye hakkı var," diye cevapladı.

"Ben bunu sormadım," diye homurdandı Jake. "Lydie'nin vasiyetinin şartlarını ve varlıklarını, akrabası olmayan Boston Stone ile paylaştın mı diye sordum."

Cevap vermedi. Bu,
paylaştığı anlamına
geliyordu.

"Vasiyet okunurken Stone'dan bahsettin," diye devam etti Jake. "Şimdi de onunla gizli anlaşma yapıyorsun."

"Onunla işbirliği yapmıyorum," diye tersledi. "İşbirliği yapacak bir şey yok."

"Yani bu, Malone'un kârı cebe indirip Stone'un orayı yıkıp otel ya da ne halt etmek istiyorsa onu yapmak için Lavender House'u satmak için oynanan bir oyun değil mi?" Jake ısrar etti.

"Bay Malone Lavender House'u miras alırsa ne yapacağını elbette bilemem," diye yalan söyledi.

Jake ona kaşlarını çatı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama çıkar çatışması gibi görünüyor. Stone Incorporated'da hisselerin mi var?"

Cevap verme şansı olmadı. Lydie'nin aptal oğlu konuşmaya katılmaya karar verdi.

"Bu saçmalık, çocukluğumun geçtiği evden men edilmek."

Josie sırtına yapıştığını hissetmesine rağmen, Jake dikkatini adama çevirdi ve onun yaşlı, zayıf, Jake'in kendi yaptığı olduğunu bildiği zor bir hayat yaşamış ve yılan kadar kötü görüldüğünü fark etti.

"Sen burada hiç yaşamadın," diye cevapladı Jake.

"Tamam, o zaman, *annemin* çocukluk evinden men edildim," diye düzeltti Davis. "Evet, ve Lydie burada olsaydı, Josie'nin yanında durup bunu yapardı ve

bunu sen de biliyorsun," Jake ona kesinlikle bildiği bir şeyi söyledi. "Maalesef, annem biz barışmadan önce öldü," Davis saçmalıklarını sıraladı.

"Bunu yapmak için yaklaşık altmış yılın vardı ama yapmadın, sanırım barışmak mümkün değildi," Jake karşılık verdi.

"Bu saçmalık," diye bağırdı Terry. "Dışarısı çok soğuk. Bunu içeride konuşabiliriz."

Jake dikkatini ona çevirdi. "Bunu içeride tartışmayacağız. Josie, senin ayarlayacağın toplantıda bunu seninle tartışacak. Şimdi, ya gidersin ya da Coert'ü ararım ve o da senden gitmeni ister."

"Şerifi aramana gerek yok, Spear," dedi Stone ve Jake sonunda ona baktı.

Ve ona hitap ederken sesi önemli ölçüde değişti.

"Josie seni yerle bir ettiğinde çok sinirlendin, Terry ile işbirliği yaptın ve bu adamı buldun çünkü o kadar küçüksün ki, o darbeyi doğrudan alıp yoluna devam edecek kadar erkek değilsin. Bu konuda bir payın olduğunu sanıyorsun, ama yok. Tek yaptığın, kendine bir darbe daha alman için kendin tuzak kurmak oldu."

"Bir insanın vasiyetinde başka bir insanı belirlemek, aklı başında bir kadının davranışı değildir," diye karşılık verdi Stone.

"Josie ve benim için bu işe yaradığına göre, sana katılmıyorum, Lydie ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bu her açıdan mantıklı."

"Bu saçma," diye kesti Stone.

"İstersen öyle düşünebilirsin, ama yine de doğru."

"Siktir git, bu kadar sızlanma," diye bağırdı Davis Malone ve Jake ona baktığında gözlerinin Josie'ye çevrildiğini gördü. "Kızım, şu lanet kapıyı aç."

Jake, Josie'nin konuşmasına izin vermedi ve yerine "Gidin, hepiniz" diye emretti.

"Bir anlaşma yapılabilir," diye araya girdi Terry. "Bay Malone makul davranmaya ve Lavender House satıldıktan sonra varlıkların adil bir şekilde bölüşülmesi için pazarlık yapmaya hazır."

Bunun üzerine Jake, Josie'nin sırtına daha da yaklaştığını hissetti.

Jake, Terry'ye daralmış gözlerle baktı. "Davis Malone adına nasıl hareket edebileceğini bana açıkla," diye talep etti Jake. "Sen Josie'nin avukatımsın."

"Arnie Josie'nin avukatı. Ben değilim," diye cevapladı.

"Aynı firmadasınız ve *bu* bir çıkar çatışması değil mi?" diye sordu Jake. Josie hiçbir şey söylemedi.

Bu kesinlikle çıkar çatışmasıydı, kaltak. Jake bıkmıştı.

"Şerif tarafından dışarı çıkarılmak istiyorsan, durma," diye mırıldandı, dönüp oğlunu Josie'nin yanına götürdü. Karanlıkta gözleri onun gözlerine takıldı. "Anahtarları çıkar, bebeğim," diye fısıldadı. "Bizi içeri al."

Kadın bir anlığına ona geniş gözlerle baktıktan sonra başını salladı, ani bir hareketle döndü, topuklarında sendeledi ve Jake onu dengelemek için elini uzattı.

Jake ona söylemeden, Conner babası ve Josie'yi kapıda sıkıştırdı ve oğluyla birlikte onu içeri sokana kadar sıkıştırmaya devam ettiler, onu takip ettiler ve Jake kapıyı kapatıp arkalarından kilitleti.

"Işıkları aç, Con," dedi Jake, telefonuna bakarak Coert'in numarasını ararken.

"Jake," diye fısıldadı Josie ve Jake dikkatini ona çevirdi, telefonunu kulağına koydu ve diğer elini Josie'nin boynuna götürdü, parmaklarını boynunun yanına doladı ve onu sıktı.

"Bir saniye, bebeğim."

Josie dudaklarını birbirine bastırdı.

Coert telefona cevap verdi. "Selam Jake. İyi misin?"

"Josie Malone ile Lavender House'dayım ve mülkte izinsiz girenler var, defalarca gitmelerini söyledik ama gitmiyorlar."

"Siktir," diye inledi Coert, muhtemelen geceyi bir oyun oynayarak geçirecekti.

Jake, Josie'ye elini koyarken, kapının yanındaki pencereden dışarı bakmak için geriye yaslandı. Arabaların hala orada olduğunu gördü, gölgeli bedenler de öyle.

"Sana borçluyum, bu pislikleri kovarsan," dedi Jake telefona. "Borçlu olacaksın, hem de büyük bir borç. Broncs maçı var."

Coert, Denver'dan taşınmış olduğu için Broncos'u umursuyordu. Jake, Coert'in Mile High City'den neden kaçtığını da biliyordu. Sevdği bir kasabada sevdiği iyi bir işi olan bir adamın tüm ülkeyi geçip taşınmasının sadece iki nedeni olabilirdi. Ya işini batırmıştı ya da bir kadın onu batırmıştı.

Coert'in durumunda, ikinci neden geçerliydi.

"Seni uyarmalıyım, Boston Stone bahsettiğim pisliklerden biri," dedi Jake.

"Bu beni motive etti," diye şaşırtıcı bir şekilde cevap verdi Coert ve ardından, "Adam tam bir pislik," diye açıkladı.

"Katılıyorum."

"Yola çıkıyorum," dedi Coert.

"Teşekkürler dostum," diye mırıldandı Jake. "Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Bağlantıyı kesti, ona bakan Josie'ye baktı ve onun çok korktuğunu hemen fark etti.

Bu yüzden Con evi dolaşp ışıkları açtıktan sonra gözleri oğluna kayd.

"Kız kardeşinle telefonda konuş. Ona senin, Ethan'ın ve kendisinin için bir çanta hazırlamasını, kitaplarını almasını ve onu ve Ethan'ı buraya getirmesini söyle. Bu gece

Josie'nin evinde kalacağız."

"Jake," diye fısıldadı Josie.

"Anladım," dedi Conner ve mutfğa doğru yürüdü.

Jake kadına baktı. "Siktir et onları. Bu gece *evinde* kalacaksın ve bunu tek başına yapmayacaksın," diye ilan etti.

Kadın dudaklarını birbirine bastırdı, sonra öne doğru eğilip yüzünü onun göğsüne gömdü.

Jake, "Sana bir şey olmayacak, Slick," dedi.

"Lavender House'u istiyor," dedi kız, başını onun göğsüne yaslayarak. "Almayacak," diye cevapladı Jake.

"Şu anda dışarıda duruyor."

"Coert buraya gelecek ve on beş dakika içinde gidecek, bebeğim."

Kollarını onun boynuna doladı ama sarılması gevşekti, sanki sıkıca sarılmak için gücü yokmuş gibi.

Lanet olası Stone.

Bunu o düzenledi, pislik herif.

Jake onu sıkıca sarıp tekrar etti, "Her şey yoluna girecek."

Kafasını geriye attı ve hala korkmuştu ama şimdi gözlerinde korku vardı.

Kadın "Sence babam da gelir mi?" diye sorduğunda, nedenini anladı.

Siktir.

Neyse ki, tam o sırada Conner içeri girdi ve Jake ona baktı. "Josie'ye Lydie'nin içki dolabındaki o şeyden bir bardak getir. Süslü bir şişe, öksürük şurubu gibi görünüyor, kokusu da öyle. Tamam mı?"

"Sorun değil," diye cevapladı Conner ve mutfğa geri döndü. "Jake?"

diye seslendi Josie ve Jake ona baktı.

"Oturalım," dedi ve onu aile odasına götürüp kanepeye oturttarak bunu gerçekleştirdi.

Onu kucağına almak istiyordu. Daha da iyisi, onunla uzanmak, ona sarılmak ve onu kollarında güvende hissettiğinde ona vermek istediğı şeyi vermek istiyordu. Bunu yapmadı çünkü oğlu bundan rahatsız olabilirdi, Josie de öyle. Josie de rahatsız olabilirdi.

Bu yüzden onu olabildiğince kendine yaklaştırdı, kolunu omuzlarına doladı ve elini tuttu.

"Evet, bir süre önce Lydie benden bazı şeyleri araştırmamı istedi," dedi.

O, onun bakışlarını karşıladı ve başını salladı. "Ben istedim," diye devam etti.

O başını sallamadı, sadece gözlerine bakmaya devam etti. "Baban öldü, bebeğim."

Bir saniye boyunca ona baktı, yüzünde hiçbir ifade yoktu, sonra öne doğru eğildi ve yine göğsüne yüzünü gömdü.

Jake iki kolunu da ona doladı.

Conner mor bir sıvı içeren bir kadehle içeri girdi ve Jake, oğlunun gözleri Josie'ye kilitlenmiş halde, oğlunun doğrudan sehpa doğru yürüdüğünü, üzerine oturduğunu, bardağı kenara koyduğunu ve Josie'nin dizini kavrayacak şekilde parmaklarını uzattığını izledi.

Tanrım, ne iyi bir çocuktuk.

"Çocuklar geliyor mu?" diye sordu oğluna.

"Evet," diye cevapladı Conner. "Amber her şeyi hallediyor. "Teşekkürler dostum," diye fısıldadı.

Conner hiçbir şey söylemedi, sadece çenesini kaldırdı.

Josie geriye yaslandı, Conner'a hiç içten olmayan küçük bir gülümseme attı ve Jake'e baktı.

"Çocuklar için yatakları hazırlamam lazım."

"Amber ve Eath geldiğinde hallederiz," diye cevapladı. "Ama..."

"Bir içki al Slick, rahatla. Biz hallederiz."

Dudakları "Bunu halledeceksiniz" kelimelerini söylemeden önce gözlerinde bir değişiklik oldu.

"Evet," diye onayladı.

Ona baktı.

Conner, Conner'ın bardağını alması için onu bıraktı ve ona uzattı.

Jake, Conner'ın dönüp bardağı alabilmesi için bir kolunu çözdü.

"Bu şey berbat kokuyor," diye mırıldandı Conner, Josie bardağı ağzına götürüp bir yudum aldığı anda.

O anda Josie gülümsedi ve bu seferki gülümseme içtendi. İşte buydu.

O haklıydı.

Bu işi halletmişlerdi.

* * *

"Mickey dedi ki, oraya girmişsin, ama Tanrım," dedi Coert, gözleri Lavender House'un ön kapısına dikilmişti.

Coert ve Jake, Coert ve yardımcısı Josie'nin mülkünden inatla kalmaya devam eden pislikleri uzaklaştırdıktan sonra Josie'nin yanından ayrılmışlardı. Coert, mülk sahibine durumu hallettiğini bildirmiş ve bunu iki amaçla yapmıştı. Mülk sahibine durumu hallettiğini bildirmek ve Josie'yi görmek.

"Sarsılmış olsa bile, tam bir klas," dedi Coert, Jake'e bakıp sırtıttı. Jake, Coert'un devriye arabasıyla geldiğinde dış ışıkları açtığı için bunu görebiliyordu. "Oraya nasıl girdin?"

"O benim bir pislik olduğumu düşünüyor," dedi Jake, ona sırtarak. Coert ona saçmalamaya devam etti. "Yani ona beyin yıkadın."

Jake sırtmaya devam etti ama Coert, "Senin saçmalıklarını dinlemeyi sevdiğimi biliyorsun, Coert, ama bilmem lazım. Vasiyetle ilgili sorunlar çözülene kadar, amcasından gerçek bir tehdit mi aldı?" diye sorduğunda sırtışı kayboldu.

Coert'in yüzü de ciddileşti. "Bu kararı yargıç verecek, Jake. O zamana kadar varlıklar muhtemelen dondurulacak. Yaşlı adamın onu içeri almasını ya da kalmasına izin vermesini sağlayıp sağlayamayacağını soruyorsan, yine yargıç bu konuyu halledecek. Ama vasiyet değerlendirilip karar verilene kadar, durum gerginse, Josie zaten burada olduğu için muhtemelen hiçbir şeyi satmaması emredilecek, kalmasına izin verilecek ve amcası içeri girip etrafa bakmasına izin verilebilir, ama bunun dışında uzak durması emredilecek."

"Yani o iyi durumda," dedi Jake.

"Kendi geçimini sağlayacak mal varlığı varsa, evet," diye onayladı Coert.

Öyleydi. Ona söylemişti. En azından bu konuda endişelenmeleri gerekmiyordu.

Hâlâ iki tane daha vardı.

"Terry Baginski'nin Stone Incorporated'a yatırım yapıp yapmadığını biliyor musun?" diye sordu Jake.

"Birçok yerel halk Stone Incorporated'a yatırım yapıyor," diye cevapladı Coert. "Cevap vermemen, bilmediğin anlamına geliyor, değil mi?"

"Evet. Kesin olarak bilmiyorum ama şaşırmam," diye cevapladı Coert ve sesini alçaltarak devam etti, "Sadece seni kızdırmak için bu işe karışmış olmasına şaşıрма."

Jake başını salladı. "Onunla uzun zaman önce, iki numara ile üç numara arasında yatmıştım," diye belirtti. "O, şimdiye kadar yattığım en kötü kadındı, hiç şüphesiz. Yıllar oldu. Ben onun en sevdiği kişi değilim ama beni kızdırmak için aktif olarak çaba gösteriyor..." diye inanamıyormuş gibi sözlerini bitirdi.

"Kadınlar çok çılgınca şeyler yaparlar, bunu yapmak için kafalarına koyarlar," dedi Coert ve Jake onun haklı olduğunu düşündü, Donna ile daha önce yaptığı konuşma bunun kanıtıydı. Sonra Coert konuyu değiştirerek sordu, "Lavender House'dan sonra Stone mu?"

"Öyleydi," diye cevapladı Jake. "Sonra Josie'yi gördü ve onu tercih ettiğine karar verdi. Josie ilgilenmedi, ona bunu soğukkanlılıkla söylemeye çalıştı, ama onun kendisi hakkında kötü konuştuğunu duydu. Onu yerle bir etti ve belli ki bu hoşuna gitmedi."

Coert'in kaşları kalktı. "Hadi canım? Bu, bir kazaya ve yanmaya misilleme mi?" "Daha çok bir patlama gibi, ama evet. Adamın aleti mikroskobik boyutta."

Bunun üzerine Coert yaklaştı ve uyardı, "O senin için bir tehdit, Jake. Lavender House'u ele geçirmek için o yaşlı pisliğe para veriyorsa, işler çirkinleşebilir. Bu kasabada birçok insan Lydia Malone'u savunacak ve öldüğü güne kadar tamamen aklı başında olduğunu söyleyecektir. Ama Stone, bu seçenek mevcutsa, işi uzatacak paraya sahip."

Bu iyi bir haber değildi.

"Vasiyetinde Josie'yi bana bıraktı," diye Jake sırrını paylaştı ve Coert'un kaşlarının çatıldığını gördü.

"Bir daha söyler misin?"

"Lydie," diye açıkladı Jake. "Vasiyetinde Josie'yi bana bıraktı."

"Josie... o kişi mi?" Coert, kaşlarını kaldırarak sordu. "Evet," diye cevapladı Jake.

Coert bir anlığına ona baktıktan sonra kahkahayı patlattı.

Jake ona izin verdi, ama bu sırada kollarını göğsünde kavuşturdu.

Coert kendini kontrol altına aldığı anda, "Bu kadar yeter. Lydia ölmeden önce aklını kaçırmış olmalı ki kızını sana bırakmış," dedi.

"Kes sesini," Jake iyi niyetle mırıldandı, ama Coert'un aniden ciddileştiğini görünce gerildi.

"Seni çok severdi," dedi sessizce. "Çocuklarını da. Herkes bunu bilirdi. Sen onun hiç sahip olamadığı oğluydun. Her zaman istediği oğlu. Çocukların, kızı dışında hiç sahip olamadığı torunlarıydı. Açıkçası dostum, Sloane'ı başından attıktan sonra, bu kasabada çok konuşuldu, Lydia hayattayken neden seni kızıyla tanıştırmadı diye, çünkü sık sık buralarda olurdu. Onu tanıyan herkes, Lydia'nın son arzusu olarak bunu istemesine şaşmazdı. Yüz kişi mahkeme salonunda aynı şeyi söyleyip yemin altında bunu yapabilir. Şaka yapmıyorum."

Jake hiçbir şey söyleyemedi. Coert'un, onun Lydie'nin hiç sahip olmadığı oğlu olduğu sözleri boğazında takılıp kaldı ve boğazını karıncalandırdı.

Jake sessiz kaldığında, Coert konuşmaya devam etti.

"Ben buraya sadece on beş yıl önce taşındım, ama Magdalene'de sadece on beş yıl geçirdim ve Davis ile Chester Malone'un hayaletleri hâlâ bu kasabayı rahatsız ediyor ve o iki küçük pislik burada bile yaşamıyordu. Sadece dedelerini ziyaret ettiklerinde kargaşa çıkarıyorlardı, birçok insanın unutulması zor olan türden bir kargaşa. Anneleriyle olan ilişkilerini de hiç görülmemiş bir şekilde berbat hale getirdiler." Derin bir nefes aldı ve şöyle bitirdi: "Demek istediğim, sizler sabredin, her şey yoluna girecek. Bu arada bana ihtiyacınız olursa arayın. Bir süre başınızın belada olacağını tahmin ediyorum ama sonunda her şey yoluna girecek."

Jake başını salladı ve "Teşekkürler dostum" diye mırıldandı. "Hâlâ bana borçlusun" dedi Coert.

"Maçı kaydetmedin mi?" diye sordu Jake.

"Canlı izleyememek ne kadar kötü, biliyorsun," diye cevapladı Coert.

"Hiç de değil. Eve gidip reklamları hızlıca geçebilirsiniz.

Geceni renklendirdiğimizi ve bana borçlu olduğumu düşün."

"Yanılıyorsun," diye cevapladı Coert. "Tom'un omletlerinden bir tane istiyorum ve onu senin ısmarladığın ve kadının da yanında getirdiğin bir ortamda yemek istiyorum."

Bunun üzerine Jake sırttı. "Hiç şansın yok. Mick'e sor. O benden hoşlanıyor."

"Adam yine de bakabilir."

Jake başını salladı. Coert elini uzattı.

Jake kollarını açarak elini sıktı. "Teşekkürler, Coert."

"Benim işim, sorun değil," diye mırıldandı Coert, Jake'i bırakıp devriye arabasına doğru ilerlerken elini hafifçe salladı.

Yardımcısı çoktan gitmişti.

Jake onun ayrılmasını izlemek için beklemedi. Eve girdi, kapıyı arkasında kilitledi ve Josie'yi çocuklarıyla bıraktığı aile odasına gitti. Ethan, Josie için endişelenmediğini göstermeye çalışıyordu ama bunu kadının yanında oturarak yapıyordu. Amber ise onu çok şaşırtıyordu ve kimse sormadan evin içinde koşturup yatakları yapıyordu.

Ama aile odasına geldiğinde, orada sadece çocukları vardı.

"Josie bir telefon aldı, baba," dedi Conner hemen. "Telefonu almak için ışık odasına gitti."

Jake bir kez başını salladı, geri dönüp ışık odasına gitti.

Bir telefon her şey olabilir. Gagnon onu kovduktan sonraki iki hafta boyunca, telefonu sürekli çalıyordu.

Stone, Terry veya Josie'nin amcası onun numarasını biliyorsa, kötü bir şey olabilir.

Ama ışık odasına vardığında, açtığı tek ışığından, pencere kenarındaki koltukta oturduğunu, denize baktığını ve telefonda olmadığını gördü.

Gözleri ona döndü ve yüzünün hala boş olduğunu gördü.

Bu durum hoşuna gitmedi. Sadece Josie olmadığı için değil, yüzündeki ifadeyi okuyamadığı ve onun ne düşündüğünü bilmesi gerektiği için.

Ona doğru ilerledi, arkasına oturdu ve onu pencere kenarındaki koltuğa, bacaklarının arasına oturtacak şekilde yerleştirdi, bir kolunu göğsüne, diğerini kaburgalarına doladı, sırtı onun gövdesine yaslandı.

Kız başını omzuna yaslayıp kollarını onun kollarına doladığında kendini daha iyi hissetti.

"Amond aradı. Salı günü burada olacak," diye paylaştı, Jake'e yaslanıp rahatladıktan sonra.

Harika. Tam da ihtiyaçları olan şey. Koruyucu, uluslararası üne sahip bir hip-hop sanatçısı Jake'i yargılamak için ortaya çıkacaktı.

Bu düşüncelerini paylaşmadı.

"Bu ziyareti dört gözle bekleyebilmen iyi," dedi. Kız hiçbir şey söylemedi, sadece denize baktı.

Bir süre ona izin verdi, sonra artık izin vermekten bıktı, onu sıkıca sarıp nazikçe şöyle dedi: "Bebeğim, beni delirtiyorsun. Düşünecek çok şey var, kafanın bunlarla dolu olduğunu biliyorum ama bana hiçbir şey söylemiyorsun."

O zaman ona bir şey verdi.

"Babam nasıl öldü?" diye sordu, ama sanki akşam yemeğinde ne olacağını soruyormuş gibi yaptı.

Bu tuhaftı, ama Josie için değil. Doğduğu andan itibaren o duvarı inşa etmesi gerekiyordu. Ama sonunda, babası bunu onun için yaptı.

Yine de, nefesini çekti ve onu kendine yaklaştırdıktan sonra, "Belki yarın bunun hakkında konuşabiliriz," dedi.

Kız kollarında kıvrıldı ve babası çenesini eğerek kızın kendisine baktığını gördü.

"Babam nasıl öldü, Jake?"

Kahretsin.

"Bu gece çok şey yaşadın. Gerçekten hazır mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Evet," diye cevapladı hemen.

Onu ikna eden, bu "hemen" cevabıydı. Başını salladı ve onu kendine daha da yaklaştırmak göğsüne çekti, böylece göz göze geldiler.

Ancak o zaman ona gerçeği söyledi.

"Lydie senin velayetini aldıktan sonra, kendine başka bir kadın buldu. O kadını da dövdü. Onun için talihsiz, ama evren için şanslı bir şekilde, kadının bunu pek hoş görmeyen bir ailesi vardı. Onu o boktan durumdan kurtardılar ve suç duyurusunda bulunmasını sağladılar. Suçlama kabul edildi. Adam hapse girdi. Kısa süreli bir cezaydı ama o, kolayca arkadaş edinen türden bir adam değildi. Bıçaklandı ama durumu kötü değildi, gardiyanlar bunu görmediler ya da onu pek sevmedikleri için bildirmediler. Sebebi ne olursa olsun, yarasını sakladı. Yara iltihaplandı ve tedavi gördüğünde, o bok kan dolaşımına girmişti ve onu durduramadılar. Saldırıdan altı aylık ceza, ömür boyu hapis cezasına dönüştü."

"Hapishanede mi öldü?" diye sordu

kadın. "Evet," diye cevapladı Jake.

"Bıçak yarasından kaynaklanan enfeksiyondan mı?" diye devam etti. "Dosya öyle yazıyor."

"Çünkü o kadar sert bir adamdı ki, dikiş attırıp antibiyotik tedavisi görmeyi reddetti," diye devam etti.

Jake hiçbir şey söylemedi, ancak kızın "sert" kelimesini kullandığını görünce gülümsemeyi zorlukla bastırdı.

"Bu çok saçma, Jake," dedi kız. Bunun üzerine Jake sırtıttı.

"Babanın deliliğinin hiç sorgulandığını sanmıyorum, Slick."

Kız, duyduklarına inanamıyormuş gibi başını salladı, ama bunu yaparken ona dönüp sokuldu, başını göğsüne koydu ve gözlerini denize dikti.

Jake'in kolları daha da sıkılaştı.

"Lavender House'u alamayacak," diye fısıldadı.

"Hayır, alamayacak, bebeğim," diye fısıldadı Jake.

"Bütün paramı harcamam gerekse bile umurumda değil, büyükannemin hiçbir şeyini almayacak." Hâlâ fısıldıyordu ama sesi sertleşmişti. Bunu duyunca, sonunda rahatladı.

"Her kuruşunu harcamana gerek yok, Josie. Ama bu durum geçecek," diye söz verdi.

Kız başını salladı, yanağı babasının göğsüne değdi, sonra "Boston Stone kurbağa değil. O bir pislik" dedi.

Jake tekrar sırtıttı ve onu kendine çekti.

"Haklısın, Slick," diye onayladı.

"Ve şu Baginski kadını da iğrenç," diye devam etti. O

hiçbir şey söylemedi.

"Onun sorunu ne ki?" diye hafif bir merakla ve cevap beklemeden sordu. Ama Jake'in bir cevabı olduğunu bilmiyordu.

Kahretsin.

Ona her şeyi vermişti, bu noktada ona ihtiyacı olan bir şeyi, o da ona vermek zorundaydı.

O da verdi.

"Maalesef on yıl önce onunla yattım ve bir daha geri dönmedim," dedi Jake dikkatli bir şekilde ve kız, ona tekrar bakabilmek için kollarında sıçradı.

Ama kız "Hepsi bu mu?" diye sorduğunda Jake rahatladı.

"Hepsi bu mu bilmiyorum. Sadece bu geçmişi bilmen gerektiğini bil." Kız kaşlarını çatı. "Onda ne buldun?"

"On yıl önce sürekli kötü bir ruh hali içinde değildi, yüzünde de o boktan ifade yoktu."

Kız bir an onu inceledi, sonra Tanrı'nın gerçeğini söyledi: "Kadınlar çok garip."

O, sözlü olarak aynı fikirde olmadığını belirtmeye karar verdi.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi ve şöyle dedi: "En azından onunla, alabileceğim en iyi intikamı alıyorum. Sana sahibim."

Vücudu kaskatı kesilirken ona baktı.

Siktir et, ama onu seviyordu.

"Evet," diye fısıldadı, sesi kaba çıkmıştı.

"İyi," dedi kibirli bir şekilde ve tekrar yerine oturdu, bu sefer kollarını onun etrafına doladı. "Ne yazık ki, o asla benim seni tam da onun sahip olmadığı nedenlerden dolayı sevdiğimi, onun iğrenç ve gülünç olduğunu, benim ise öyle olmadığımı öğrenemeyecek. Tecrübelerime göre, sahip olmaya değer erkekler iğrenç ve gülünç olanlardan hoşlanmazlar."

Onun sözleri, gülmemeye çalışırken vücudunu gevşetmeye zorladı ve "Hayır, erkekler ikisini de sevmez" diye onayladı.

"Yani o gerçekten üzgün," diye sonuçlandırdı. "Evet," diye onayladı.

Kadın sessizleşti.

Adam, kızın başının üstüne, göğsüne yaslanmış yanağına baktı, ağırlığını hissetti, kollarını ona doladı ve tüm bunlar çok tuhaftı, ama orada sonsuza kadar onunla oturmak istediğini biliyordu.

Ama bu mümkün değildi ve ona nedenini söyledi.

"Çocuklar senin için endişeleniyorlar, tatlım. Eğer iyisen, aşağı inip onlara bunu göstermelisin."

Beklendiğı gibi, kadın hemen harekete geçti.

Kollarından çekilip elini tuttu ve ikisini de ayağına kaldırdı, "Tabii ki. Bunu düşünmeliydim." dedi.

Onu merdivenlere doğru çekmeye başladı ama o onu durdurdu ve "Bebeğim?" diye seslendi. O da ona baktı.

"İyi misin?" diye sordu.

Onun cevabı, "Sen varsın" oldu.

Bu cevabı beğendi ama emin olmak istedi ve bunu "Bebeğim" diyerek ifade etti.

Kız onu anladı ve kız bunu vurgulayarak tekrar ettiğinde Jake bunu anladı: "Evet, Jake, tabii ki iyiyim. *Sen varsın.*"

Oh evet.

Evet, tabii

ki.

Bu cevabı beğendi.

Elini kullanarak onu kendine çekmek, boş kolunu ona dolamak ve başını eğip ona bir öpücük vermek için yeterliydi.

O da kabul etti. Hoşuna gitmişti. Elleri omuzlarına dolandığında ve ona sıkıca sarıldığında bunu anladı.

Başını kaldırdığında, kız gözlerine bakarak sessizce, "Bana baktığın için teşekkür ederim, sevgilim," dedi.

"Benim işim, bebeğim," diye cevapladı.

"Bu işte iyi olduğuna sevindim," diye karşılık verdi. Evet, tabii ki.

Tabii ki evet.

Ona aşıktı. Kaybolmuştu.

Derinden.

Kalbini kaybetmişti. Onun kalbini, umduğu gibi, asla geri vermek istemeyeceğı şekilde ele geçirdiğini biliyordu.

Bunu ona söylemedi. Bu, onun hatırlamak isteyeceği, onun da hatırlamak isteyeceği bir an için olmalıydı, harika bir hafta sonunu boktan hale getiren bir gece için değil.

Bunun yerine, eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdi ve onu çocuklarının yanına götürdü.

* * *

Siktir.

Jake, Josie'nin gözlerine baktı, Josie'nin ona diktiği gözlere, ve gözleri kısılmıştı.

Ertesi sabahtı.

Conner, kasap masasında sırt çantasına kitapları tikiştırıyordu. Amber, dramın ortasında bir genç kız gibi koşturuyordu.

O sabah Josie'nin tüm gardırobunu ve makyaj koleksiyonunu seçebileceğini görünce, bunu yapmak için çok uzun zaman harcadı ve geç kalmaya başladı.

Ethan masada oturmuş, bacaklarını sallayarak Josie'nin omletini, pastırmasını ve tostunu ağzına tikiyordu.

Jake, kalçalarını tezgaha dayamış, elinde taze demlenmiş bir fincan kahve tutuyordu.

Josie ise lavabonun başında, Conner ve Amber'ın kahvaltı bulaşıklarını yıkıyordu. Bir dakika öncesine kadar Lavender House'da her şey yolundaydı.

Dün gece Josie toparlanmıştı. Çocuklar bunu gördü ve rahatladı. Ve hiçbir, babalarının uyuduğu aynı çatı altında, Josie ile aynı yatakta uyudukları bir gecenin ardından hiçbir şey söylemedi veya kötü bir hava yaratmadı.

Josie kahvaltı hazırlamak ve Spear çocuklarının okula hazırlanırken yarattığı kaosu kontrol etmek için evde kalırken, o spor salonunu açmaya gitmişti.

Jake on dakika önce dönmüşü.

Ancak Conner, Jake'in kadınıyla paylaşmadığı, Ellie'nin dün gece ziyaret ettiği bombasını patlatmıştı.

Bu, paylaşmadığı tek şey değildi, geri kalanını hala bilmiyordu.

Ve bakışlarından, Jake'in bunu geciktirmesinden hoşlanmadığı belliydi. Bu yüzden ona her şeyi anlatmak için pek istekli değildi.

Hâlâ Jake'e öfkeyle bakarken, oğluna "İyi misin tatlım?" diye sordu.

"Tabii. Onun kaybı," diye mırıldandı Conner.

"Con," diye seslendi Josie, sonunda gözlerini oğluna çevirdi ve Jake, Conner'ın ona bakışını izledi. "İyi misin?" diye sordu sessizce ve o kadar tatlıydı ki

tatlıydı ki, o tatlılığı ağzında hissetti. "İyiyim, Josie,"

diye cevapladı Conner, o da sessizce.

Josie onu yakından inceledi, gördüklerini onayladığını belli ederek başını salladı.

Josie, Conner'ın gözlerine bir kez daha baktı ve Jake bunun nedenini anladı. Josie bağırmayı sevmiyordu ve Conner'ın bağırmasından açıkça Jake'i sorumlu tutuyordu.

Bu, Jake'e Josie'nin bir kez daha bakmasına neden oldu ve Jake bunun nedenini biliyordu. Josie bağırmayı sevmiyordu ve Conner'ın bağırmasından açıkça Jake'i sorumlu tutuyordu.

Zaten gülümsemek için uğraşıyordu ama Amber'ın "Kendi arabam yok mu sanıyorsun! Bensiz git!" diye bağırmasıyla Josie'nin kaşları kalktığında bu daha da zorlaştı.

Conner bağırarak konuşmaya devam edince, Amber başını yana eğdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu: "Geç kalacaksın!"

"Conner," diye seslendi Josie, yine gözleri Jake'e bakarak. "Evet?" diye sordu Conner ve o da oğluna baktı.

"Kız kardeşinin devamsızlık kaydını takip etmen ve onun geç kalmasını istememen çok tatlı. Ama bunu evi yıkmadan yaparsan, bu akşam sana yeşil fasulye yedirmeye çalışmayacağım."

Conner geniş bir gülümsemeyle

"Anlaştık" dedi. Jake bu söz üzerine

kahkahasını zorlukla bastırdı.

Ne yazık ki, bunu yaparken ses çıkardı ve Josie'nin sert bakışlarına maruz kaldı. "Görüşürüz, Eath," dedi Conner, sırt çantasını omzuna asarak ve dışarı çıktı.

"Görüşürüz, Con," dedi Ethan ağzı dolu bir şekilde. "Hoşça kalın çocuklar," dedi Jake ve Josie'ye.

"İyi günler, Conner," dedi Josie, uzaklaşan sırtına seslendi.

"Görüşürüz, evlat." Jake de aynısını yaptı.

Ethan, Conner'ın arkasından koşarak, " Geometri kitabımı bulamıyorum!" diye bağırdı.

"Buraya geldiğinden beri bu evin beş odasına girdin, tatlım. Hepsini kontrol ettin mi?" diye sordu Jake.

Ama kızı cevap veremedi, ya da yüzündeki ifadeden anlaşıldığı üzere kendini kaybetmeden önce, Josie harekete geçerek, "Sana bakmana yardım ederim, Amber," dedi.

Kızının peşinden kayboldu.

Ethan sandalyesinden atlayarak boş tabağını lavaboya götürdü ve "Josie'nin yumurtaları harika" dedi.

Jake kahvesinden bir yudum aldı ve cevap vermedi çünkü buna gerek yoktu. Oğlu doğruyu söylüyordu.

Ethan tabağını lavaboya koydu ve babasına döndü. "Yani, Josie bizim eve daha sık gelmek yerine, biz buraya daha sık gelmeliyiz. Onun televizyonu bizimki kadar büyük değil ama kanepesi çok yumuşak."

"Yumuşacık bir kanepesi için televizyonumuzdan vaz mı geçeceksin?" diye sordu Jake.

"Sanki seni kucaklıyor gibi," diye cevapladı Ethan ve Jake oğluna gülümsedi.

"Anladım!" diye bağırdı Amber, geometri kitabını sallayarak mutfağa koştu, Josie de onu takip etti.

Amber kitabı çantasına attı, babasına koşarak yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra Josie'ye koşarak aynı şeyi yaptı.

Bunu yaparken Jake, kızının tekrar tatlı olmasına Josie'nin katkısını bir kez daha takdir etti.

Ama Amber, Ethan'a "Görüşürüz, cüce" dediğinde her şey Amber'ın suçu oldu. "Ugh!" Ethan homurdandı. "Sen berbat birisin!"

Amber kapıdan çıkarken durdu, küçük kardeşine sevimli bir gülümseme attı ve "Ama sen beni hala seviyorsun" diye alay etti.

"Hiç de bile," diye karşılık verdi Ethan.

"Kesinlikle seviyorsun," diye karşılık verdi Amber.

"Berbat birini sevemem," dedi Ethan.

Amber, bundan hiç etkilenmeden ona sıırıttı ve çıktı.

"Eath," diye seslendi Jake ve oğlu babasına sinirli bir bakış attı. "Dişlerini fırçaladın. Eşyalarını topla, çantanı kapının yanına koy. Tamam mı?"

"Evet," diye homurdandı ve dışarı çıktı.

"Bebeğim?" diye lavaboda bir bezi ıslatan Josie'ye seslendi.

O da gözlerini ona çevirdi, Ethan'ın az önce çıktığı kapıya baktı, Jake'e geri döndü ve tek kelime etti.

"Ellie?"

Jake gülümsedi ve "Bebeğim" diye cevap verdi.

Josie bezi lavaboya attı ve ellerini beline koydu. O sabah giydiği kot pantolonun beline oturduğu için Jake'in ona gecelik giydirmemiş olması canını sıkıyordu, ama çocuklarının yanına inmek için en uygun yol buydu.

"Con iyi mi?" diye sordu.

"Öyle dedi" diye cevapladı. "Con iyi mi?" diye tekrarladı kadın.

Sesini alçaltarak cevap verdi: "Bebeğim, iyi olduğunu söylüyorsa, iyidir."

Bu cevap ona yetmedi ve Ellie'nin "Ellie ne dedi?" diye sorduğunda bunu anladı.

"Onu geri istiyor."

"Ve o hayır dedi, hepsi bu mu?"

"Öyle sayılır."

"İki hafta önce çok üzgündü," diye hatırlattı ona.

"Lisedeki iki hafta, gerçek hayatta iki yıla eşittir," diye cevapladı ve kadının ağzını kapattığını izledi, çünkü ikisi için de uzun bir süre olmuştu, ama ikisi de bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Her şeyi ortaya döküyorum, dün gece senin işlerin burada bozulmaya başlarken daha fazlası oldu," istemese de paylaştı.

Ama söylemek zorundaydı.

Donna o kasabada yaşıyordu ve Donna'nın ağzı vardı. Josie onu görebilirdi ya da bu durum ona ulaşabilirdi.

Bu yüzden kadının bilmesi gerekiyordu. "Ne?" diye sordu.

"Donna geldi." Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ethan geri dönmeden önce, hızlıca ona anlattı ve "Kafayı yemiş ama bu sefer beni anladığından eminim" diyerek bitirdi.

"O kafayı yemedi, Jake," diye cevapladı. "Gençken istediğin her şeye sahip olabilirsin ve buna sahip olduğunu fark etmezsin."

O başını salladı. "Con doğduğunda ben otuz, Donna yirmi dokuz yaşındaydı. O genç değildi. Sadece bitkin düşmüştü.

O da başını salladı. "Her yaşta, kalbinin arzusunun farkına varamayabilir, onu kaybedebilir ve yıllarca inkâr içinde yaşayabilir, onun yerine geçecek bir şey ararken aynı zamanda geri gelmesini umut edebilirsin."

Jake donakaldı.

Kalbinin arzusu.

Bu sözler beyinde o kadar sert yankılandı ki, cevap veremedi, hareket edemedi, hiçbir şey yapamadı. Tek yapabildiği, kadınına bakmaktı.

Kalbinin arzusu, demişti ve lanet olsun, *ondan* bahsediyordu.

Kahretsin, o da onun için gitmişti.

Derinden.

Kadının kalbini kazanmıştı, bunu o anda anladı ve bir şey daha biliyordu.

Onu asla geri vermeyeceğinden emindi.

"Jake?" diye seslendi, o hiçbir şey söylemeyince. "Buradayım," diye çıkardı ağzından.

"İyi misin?" diye sordu. Evet, iyiydi.

"Evet," diye cevapladı.

Kız başını yana eğdi ve ağzını açtı ama Ethan o anda içeri girdi.

"Peki, beni okula kim götürecekt?" diye sordu ama cevap beklemeden konuşmaya devam etti. "Lavon Burkett ile tanıştığımı herkese anlatmak için sabırsızlanıyorum! Çılgına dönecekler!"

Jake tezgahıtan uzaklaştı, kupasını masaya koydu ve "Seni ben götüreceğim dostum. Hazır mısın, çantanı al ve kamyonete bin" dedi.

"Tamam," diye mırıldandı Ethan ve Josie'ye baktı. "Görüşürüz, Josie." "Okulda iyi günler, tatlım," diye cevapladı Josie.

Ethan yola çıktı.

Jake ona yaklaştı, iki elini de boynunun iki yanına koydu. "Saat dokuz olunca, bebeğim, firmayı ara ve ne olduğunu öğren."

Terry ve seni temsil edecek kişi.

Ellerini beline koydu ve başını salladı. O ısrar etti.

"Toplantı ayarlamak için bir telefon alırsan, bana danışmadan hiçbir şeye evet deme. Ben de seninle geliyorum."

Kız tekrar başını salladı.

"Şimdi, beni öp," diye emretti.

Gecikmeden, parmak uçlarına yükseldi ve ona dudaklarını uzattı.

Adam onu öptü ve derin bir nefes aldı, ama çok geçmeden bağlantıyı kesti, kadının burnuna bir öpücük kondurdu ve bunu yaparken kadının boynunu sıktı.

Gözlerine baktığında, "Bu gece yine buradayız. Amcanın neyin peşinde olduğunu anlayana kadar, Lavender House'u ele geçireceğiz," dedi.

Kız ona daha da yakınlaştı ve "Kabul" dedi.

"Dün gece çocuklar sorun çıkarmadı ve toplantı yapmadık ama her biriyle konuşma fırsatım oldu ve hepimizin daha fazla seninle vakit geçirmesinden memnunar."

Bunun üzerine, ona sarıldı ve "İyi" diye fısıldadı. "İyi kısımları ben alıyorum" dedi.

Bunun üzerine, ona gülümsedi.

Onun bu tepkisini görünce, onu iyi bir durumda bıraktığını bilen Jake tekrar eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

"Görüşürüz, Slick," dedi başını kaldırırken.

"Görüşürüz, sevgilim," diye cevapladı.

Jake, kızın boynunu bir kez daha sıktı, onu bıraktı ve oğlunu okula götürmek için dışarı çıktı.

* * *

O öğleden sonra Jake, Lavender House'un ön kapısının yanındaki merdivende dururken, Josie Cayenne'yle geldi, Ethan da yolcu koltuğundaydı.

Ethan arabadan indi, eve koştu ve "Selam baba!" diyerek bunu yaptı.

Adımlarını atlamadı ya da yavaşlamadı. Soğutucuyu yağmalaması gerekiyordu.

Josie arabadan indi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla yavaşça ön kapıya doğru yürüdü, kot pantolonunun içindeki kalçaları Ethan'ın çok hoşuna giden bir şekilde sallanıyordu.

Durdu, Ethan'ın taktığı lambaya baktı, sonra yere yığılmış lamba kutularına baktı.

"Hareket sensörleri. Her dış ışık. Yaklaşık bir milyon tane var," diye açıkladı ve tekrar Josie'nin gözlerine baktı.

Yumuşak gözler. Tatlı gözler. Çok şey anlatan gözler.

Sonra yumuşak bir gülümsemeyle gülümsedi. Tatlı bir gülümseme. Çok şey anlatan bir gülümseme.

Sonra sessizce, "Dikkatli ol, sevgilim," dedi ve eve girdi.

O anda Jake gülümsedi.

* * *

Josie tuvalete gidip temizlendikten sonra yatağın yanına uzandı.

Josie yatağa uzandığında Jake kolunu onun omzuna doladı, sırt üstü dönerek onu da yanına çekti ve kolunu uzatarak ışığı kapattı.

Onları yerleştirdiğinde, kız çoğunlukla onun üzerinde, kısmen de yan tarafında ama yine de derinlemesine bastırılmış halde, bacakları birbirine dolanmış halde, karanlıkta, "Eldiven takılmamış halini seviyorum" dedi.

Muayene olmuştu ve sonuçlar gelmişti. Tanrıya şükür, prezervatif kullanmayı bırakabilirlerdi.

"Ben de seviyorum, bebeğim," diye cevapladı, ondan çok daha fazla sevdiğini bilerek.

Kadın sessizce ona daha da yakınlaştı ve adam, kadının uykuya dalmak için kendini hazırladığını düşünürken, kadın tereddütle "Jake?" diye seslendi.

"Buradayım," dedi ve kolunu kadının omzuna doladı.

"Ben, şey... sana söylemem gereken bir şey var."

Kahretsin, bunu söyleme şekli hiç iyi gelmemiştir.

Yine de onu cesaretlendirdi, "Söyle."

"Şey... Amond yarın geliyor." "Evet."

"Ve onun benim arkadaşım olduğunu biliyorsun," diye devam etti. "Evet, Slick."

Derin bir nefes aldı ve ona söyledi.

"Senin bilmediğin şey, bir süre önce bir gece birlikte olduğumuz." Kahretsin.

Jake hiçbir şey söylemedi.

Kız başını kaldırdı ve Jake karanlıkta onun gözlerini hissetti.

"Senden hiçbir şey saklamamamı söylemiştin," diye hatırlattı ona, sesi yumuşak ve temkinliydi.

Öyle demişti, lanet olsun.

"Öyle dedim, Josie," diye onayladı.

O devam etmedi, hareket etmedi ve o, onun titreşimini, vücudunun sertleşmeye başladığını hissetti. Artık temkinli değildi, korkmaya başlamıştı. Bu yüzden elini kaldırdı ve çenesini kavradı, başparmağıyla yanağını okşadı.

"O seninle birlikte olacak, bunu bilmem gerek. O geçmişi sevmediğimi biliyorsun ama buna ihtiyacım var. Bana verdin. Bunun için minnettarım. Ama daha da önemlisi, bebeğim, son yirmi yıldır manastırda yaşamadığını biliyorum ve benim de keşif olmadığımı biliyorsun. Bu ortaya çıkacak çünkü çıkmak zorunda, tıpkı benim Terry hakkında konuşmak zorunda olduğum gibi. O yüzden bunu söylemekten korkma. Hayat bu ve biz hayatlarımızı paylaşıyoruz, değil mi?"

"Evet, Jake."

"Şimdi rahatla ve uyu."

"Tamam, sevgilim," dedi ve tekrar uzandı. O uzandığında ona bir kez daha sarıldı.

"Dürüstlüğün için teşekkürler," diye fısıldadı.

"Rica ederim," diye fısıldadı kadın ve Jake, kadının kendisine yaslanarak rahatladığını hissetti. Kadın ondan önce uykuya daldı.

Ama kendi yatağında, kendi evinde, çocukları yanında ve Josie sıkıca sarılmışken, o da çok geçmeden uykuya daldı.

* * *

"Aman Tanrım, vay canına, aman Tanrım, bu *efsanevi* olacak," diye nefes nefese konuştu Taylor. Ethan odaya koşarak girip yüksek sesle "Yaklaşık elli bin Escalade araba garaja giriyor!" diye bağırdığı için böyle tepki verdi.

Bu, rap yıldızı Dee-Amond'un geldiği anlamına geliyordu.

Ertesi gün öğleden sonraydı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onun geleceğini duyduktan sonra Amber okuldan sonra iki Taylor'ı da yanına alarak geldi ve Conner de orada olabilmek için vardiyasını bir arkadaşıyla değiştirmişti.

Jake'e gelince, Josie'nin eski sevgilisi olan arkadaşı geldiğinde orada olmaması mümkün değildi. Çoğunlukla erkek, zengin, ünlü, yakışıklı ve eski sevgili olduğu için.

Aslında, tamamen bu yüzden.

Ethan'ın bağırmasıyla Josie mutfak masasındaki sandalyesinden fırladı ve topuklu ayakkabılarıyla odadan hızla çıktı.

Çocuklar onu takip etti, Jake en arkada kalmıştı.

Dışarı çıktığında, oğlunun abarttığını gördü, ama bu, garaj yolunda bir dizi parlak Escalade olmadığı anlamına gelmiyordu.

Beş tane.

Eve en yakın olan ortadaki aracın arka kapısı açıktı ve Josie ona doğru koşuyordu.

Jake durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Dee-Amond'un SUV'den iri vücudunu kaldırıp Jake'in kadınına gülümsediğini ve kadın ona sarıldığında onu kollarına aldığını izledi.

Kahretsin.

"Bu... tamamen... *efsanevi*," dedi erkek Taylor.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı kız

Taylor.

"Lavon Burkett yüzünden çıldırıyorum sanıyordum ama *şimdi gerçekten* çıldırıyorum," dedi kızı nefes nefese. "Yani, o burada, *Magdalene'de*, *Josie'nin evinde*."

"Gel." Jake, Josie'nin emrini duydu ve gözleri kızından karısına kaydı ve onun artık Amond'un kollarında olmadığını, elini onun eline verip onu kendilerine doğru yönlendirdiğini gördü.

Gözleri Lavender House'u kavramak için yukarı kalktı ve ağzı hareket ediyordu, "Tanrım, çok güzel, şimdi neden kalmak istediğini anlıyorum. Bu ev *harika*."

Ona gülümsedi, sonra onu seyircilerin önünde durdurdu ve elini uzattı.

"Bunlar benim arkadaşlarım," dedi, o anda başka bir şey olsaydı Jake'i gülümsetecek sözler.

Jake gülümsemedi.

"Conner, Jake'in en büyük oğlu." Onu işaret etti ve Conner elini uzattı, Amond da elini tutup sıktı. "Amber, Jake'in kızı." Amber'ı işaret etti ve kızı bir kez alkışladıktan sonra elini uzattı, Amond da ona gülümsedi ve elini sıktı. "Taylorlar, Amber'ın kişisel arkadaş grubu, erkek Taylor ve kız Taylor," diye devam etti Josie ve Amond, sırayla ellerini sıkarken gülmemeye çalışıyordu. "Ethan, Jake'in en küçüğü," diye devam etti.

Amond, Ethan'a elini uzatarak, "Selam, küçük adam," dedi. Ethan elini tuttu ve "*Harika*," diye fısıldadı.

"Ve son olarak, Jake," diye bitirdi Josie, gülümseyen gözlerini ona çevirerek. Jake, Amond'a baktı ve adamın Jake'e baktığını gördü. Jake onunla göz göze geldiğinde Amond, "Vay canına," dedi.

Bu tuhaf sözlerle rağmen Jake, Taylor'ların yanından geçerek elini uzattı ve "Memnun oldum" diye mırıldandı.

Amond elini tuttu ve ona zaten bildiği bir şeyi söyledi, ancak rap yıldızının da bunu bildiğini öğrenince çok şaşırdı.

"Sen The Truck'sın."

"Vay canına! Baba! Seni tanıyor!" Ethan bağırdı.

"Evet," Jake Amond'a cevap verdi.

Amond elini bıraktı ve Josie'ye döndü. "Josephine, kızım, dövüşçünün The Truck olduğunu bana söylememiştin." O bir şey söylemeden, Jake'e baktı. "Vegas'ta De Matteo ile dövüşünü izledim. Onu mahvettin. Hakemler çıldırmıştı. O zar zor ayakta duruyordu, sen ise hala dans ediyordun."

Jake bunu hatırladı ama bayılmamak için hareket ettiğini Amond'a söylemedi.

"Dövüş hayranı mısın?" diye sordu Jake. "Tabii ki evet," diye cevapladı.

"O zaman ödeştik, senin müziğin de bok gibi," diye cevapladı Jake.

Amond sırtıttı, kulaklarındaki elmaslar güneşte parıldıyordu, dişleri o kadar beyazdı ki Jake neredeyse kör olacaktı.

"Herkes içeri," diye emretti Josie ve Jake'in ön incelemeyi geçtiği için mi, yoksa arkadaşının orada olduğu için mi, yoksa her ikisi için mi memnun olduğunu görmek için ona baktı.

Josie ona doğru ilerleyip bir eliyle kolunu tutup yanına çekince sevinen Jake oldu. Josie Amond'a dönüp elini uzattı ve "Üzgünüm Amond. Koşullar değişti. Evimiz dolu. Ama evimiz büyük, senin odan hazır. Ama ekibinin nerede kalacağına emin değilim" dedi.

"Onlar şehirde oda buldular," dedi Amond ve Jake, "ekibi"nin çoktan yola çıktığını, patron için bir Escalade bıraktığını görmek için sokağa baktı. Jake, adam devam ederken ona tekrar baktı, "Eğer eviniz doluysa ben orada kalabilirim."

Ama Amond onu yakından izliyordu, muhtemelen evin neden dolu olduğunu merak ediyordu.

"Çocuklar, Dee-Amond'un bu gece onlarla birlikte olduğunu okulda övünemedikleri için hayal kırıklığına uğrayacaklar," diye Josie ona gerçeği söyledi.

Amond, Josie'ye, sonra Jake'e baktı, tekrar Josie'ye dönüp "Çocukları hayal kırıklığına uğratabamayız" diye mırıldandı.

"Kesinlikle olmaz," diye onayladı Josie, Amond'un elini tutup Jake'i de yanına çekerek aynı şeyi yaptı.

Jake kapıyı kapatmak için ayrıldı ama Josie, "Akşam yemeğini hazırlamadan önce sana bir içki ikram edelim" diyerek Amond'u mutfığa doğru sürüklemeye devam etti.

Mutfığa girmeden önce, Jake'e omzunun üzerinden gülümsedi.

Bu, Amond'un Jake'e omzunun üzerinden bir bakış attığı anlamına geliyordu. Jake gülümseliyordu.

Sonra ortadan kayboldular.

Jake içini çekti, kapıyı kilitledi ve onların peşinden gitti.

* * *

Kulüpteki masasındaki cep telefonu çaldı. Jake içki envanterinden telefona baktı ve aramayı cevapladı.

"Selam," diye selamladı.

"Buna inanmayacaksın ama lanet olası Dee-Amond az önce kapıdan içeri girdi ve seni görmek istedi," dedi kapı görevlilerinden biri kulağına.

Beklenmedik bir

şey değildi. Ama

yine de istenmeyen

bir durumdu.

Daha önce içkiler iyi gitmişti.

Akşam yemeği de iyi gitmişti.

Çocuklar yatmaya gittikten sonra oturup sohbet ederken, Jake sonunda kulübe gitmesi gerektiğini söyledi, bu da sorun olmadı, ama sadece sorun olmadı.

Çünkü Josie'yi Amond'la bırakmak konusunda pek istekli değildi.

Bunun nedeni, Josie'nin Amond'u kabul edebileceği bir şekilde çok sevdiği açıktı, ancak Amond'un Josie'yi pek sevmediği bir şekilde çok sevdiği açıktı.

Neler olacağını hiç bilmiyordu.

Adam oraya geldiğinden beri, sohbet yüzeyseldi. Josie sohbeti yönlendiriyordu, Jake onu takip ediyordu. İlk başta bunun nedeninin çocukların heyecanlı bir şekilde etrafta olması ve Josie'nin onların yanında konuşmak istemediği bir konunun kafasında dolaşması olduğunu düşündü.

Ancak Taylorlar gittikten ve çocuklar yatmaya gittikten sonra bile Josie yüzeysel konuşmaya devam etti. Gergin değildi. Bir şey saklamaya çalıştığı izlenimi vermiyordu. Sonunda Jake, Josie'nin arkadaşıyla vakit geçirmek istediğini ve bu bokun bunu mahvetmesini istemediğini düşündü.

Ancak, spor salonu dışında hiçbir şeyin ayrıntılarını paylaşmamıştı. Jake, Amond'un kulübünün bir striptiz kulübü olmasına nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Adamın ilginç bir geçmişi vardı, bu yüzden sorun ıkarmayabilirdi. Ayrıca Jake'in Josie ile ilişkisini beğenmeyebilirdi.

"Onu kapıma getir," dedi Jake telefonda. "Orada buluşuruz." "Anlaşıldı," diye cevap verdi.

Telefonunu masaya bıraktı, kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Amond, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde büyük ilgi görerek, üç metre uzaklıkta olduğunda kapıyı açmıştı.

Ama Amond'un dikkati Jake'e odaklanmıştı.

Kapıda durduklarında, Jake'in koruması Amond'a elini uzatarak "Sizinle tanışmak çok güzel" dedi.

"Evet, kardeşim," Amond müziğin sesini bastırarak mırıldandı, elini tutup sıktı, bıraktı ve hemen Jake'e döndü.

Jake oğlunun çenesini kaldırdı, sonra yana dönerek Amond'un içeri girmesine izin verdi. Amond daveti kabul etti ve Jake onu merdivenlerden yukarı takip etti, kapı arkasından kapanırken müziğin sesini bastırdı.

Jake, Amond'un ortamı hazırlamasına izin verdi. Tek yaptığı, masasının nne geçip, masanın kenarına oturup kollarını kavuştırmaktı.

Amond odanın ortasında durdu, gözlerini Jake'e dikti ve "Kendine bir striptiz barı amışsın" diyerek konuşmaya başladı.

İyi bir başlangıç değildi.

"Evet," diye tek kelimelik bir cevap verdi Jake. Amond onu inceledi.

Sonra bunu bırakıp şöyle dedi: "Bunu açıklığa kavuşturalım, çünkü senin için bir şey ifade etmediğini hissediyorum. Josephine'i ben aldım."

Ve durum daha da kötüye gidiyordu. "Bana söyledi," dedi Jake.

Amond başını salladı ve devam etti. "Onu tutmak istedim, ama o buna sıcak bakmadı, ben de onun izin verdiği tek şekilde onu tuttum. Ben bekârım ama mesele bu değil. Mesele, onun benim için önemli olan iyi bir kadın olması."

Jake sadece başını salladı.

Amond devam etti.

"Bu bir yana, o lafı dolandırıyor ve sanırım sen ve çocukların burada yaşıyorsunuz ama onun evinde kalıyorsunuz. Ve onun evi çok güzel bir ev. Bilmek istediğim şey, neyi dolandırıyor ve neden sen ve çocukların benim kızımın evinde kalıyorsunuz?"

"Onun güvende olmasını istiyorum," diye cevapladı Jake.

"Neyden?" Amond hemen soruyu geri atıştı.

"Amcası vasiyeti itiraz ediyor. Bu haber ona ulaştığından beri hiçbir haber almadık. Büyükannesi yıllardır danışmanlık için çalıştığı firma onun aramalarına cevap vermiyor. Amcası yaşlı ama geçmişte büyük bir pislik olduğu biliniyor. O ev onun için çok önemli, onu orada yalnız bırakmayacağım ya da onu oradan alıp benim evime götürmeyeceğim, çünkü amcası dışarıda ve ne yapacağını bilmiyorum. Ama daha da önemlisi, o da amcasının neyin peşinde olduğunu bilmiyor ve ben onun orada kendini güvende hissettiğini biliyorum, bu yüzden orada kalacak. O orada olduğu sürece, onun kendini güvende hissetmesini sağlamak için ben de orada kalacağım. Ve çocuklarım da benimle gelecek.

Amond masasının önündeki sandalyelerden birine oturdu ve sırtını sandalyenin arkasına yaslayarak, "Bu amca hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Onun büyükannesiyle yakındım ve bana, diğer oğlu onu dövüp hastaneye kaldırdığında Josie'nin velayetini aldığından beri, yani yirmi sekiz yıldır oğluyla konuşmadığını söyledi. Büyük oğlu, onun bu işe karışmasına pek sıcak bakmıyordu. Aralarındaki husumet daha da kötüleşti ve o, oğullarından bir daha haber almadı. Josie'nin babası onu dövdükten sonra oğullarının ona sıkı sıkıya bağlı olduğunu görünce, Lydie'nin bu bağları koparmasının nedenini anladım. Şimdi, o para için ve belki de Josie'yi kaçırmak için bu işe bulaşmış. Bunun olmaması için elimden geleni yapacağım."

Amond gözlerini kısıp öfkeli enerjisi odayı doldururken bile konuşmaya devam etti. Konuşmasını bitirdiğinde, adamın tavrı hiç değişmemişti.

"Onu hastaneye mi yatırdın?" diye fısıldadı.

"Evet. Ama o öldü. Ne yazık ki kardeşi hayatta. Başından beri kötü tohumlardı ve öyle büyüdüler, Lydie'nin anlattığına göre babaları da onlardan daha kötüymüş."

"Tanrım, lanet olsun." Amond hala fısıldıyordu.

"Aynen öyle," diye onayladı Jake.

"Bunların hiçbirini bilmiyordum," dedi Amond.

"Lydie anlatmasaydı, ben hala bu sırrı çözmeye çalışıyor olurdum. Josie kimseye anlatmadı. Yakın zamana kadar Gagnon'a bile," diye cevapladı Jake.

"Bu adamın adı var mı?" diye sordu Amond.

Şükürler olsun, konuşmaları daha iyiye gidiyordu. "Sen de var mısın?" diye sordu Jake.

"Tabii ki," dedi Amond.

"Davis Malone, amcası," diye hemen paylaştı Jake. "Sanırım onu Boston Stone finanse ediyor, yerel bir büyük adam, küçük bir penisi var, Josie onunla ilgilenmedi, bunu açıkça belirtti ve o da Lavender House'u ele geçirerek ona ödetmek istiyor. Terry Baginski adında bir avukat tutmuşlar, ne yazık ki uzun zaman önce onun kışını becerdim, hoşuma gitmedi, aramadım ve onun sadece bir orospu mu yoksa kin besleyen bir orospu mu olduğunu bilmiyorum. Ama o da bu işe bulaştı."

"Ne kadar kirli olsun istersin?" diye sordu Amond ve Jake soruyu tam olarak anlamadı ama umursamadı da.

"Onu seviyorum, bu yüzden rahat nefes almasını ve bunu çabuk yapmasını istiyorum. O ev, büyükannesinden ona kalan tek şey. Onu benimle, çocuklarımla birlikte kendini güvende hissedeceği iyi bir yere getirdim, ama sanırım hala kendini gerçekten güvende hissettiği tek yer orası. Oradan ayrılmak istemiyor. O evi asla alamayacaklar, ama bu tehdit bile onun kafasını karıştıracak ve ben bundan hoşlanmıyorum. Stone'un bunu uzatacak gücü ve parası var ve Josie'nin bununla uğraşması da hoşuma gitmiyor. Ayrıca, onun asla yüzleşmemesi gereken kötü şeyleri de gündeme getiriyorlar. Ne istediğini bilmiyorum ama kirlenmek istiyorsan, nasıl olursa olsun, sana engel olmayacağım."

"Çok kirli işler yapabilirim," dedi Amond.

"Tekrar ediyorum, sana engel olmayacağım."

"Ne kadar kirlenmeye hazırsın?" diye sordu Amond.

"Ellerim temiz kalmalı, çünkü bu iş bittikten sonra ilgilenmem gereken bir kadını ve çocuklarım var."

Amond hiç tereddüt etmeden sordu: "Onu seviyor musun?" Jake de hiç tereddüt etmeden cevap verdi: "Kesinlikle."

"O da seni seviyor," dedi Amond.

"Biliyorum," diye cevapladı Jake.

Amond gözlerine baktı.

Sonra fısıldadı, "Siktir, bu çok acı verici."

Neyse ki Jake, onun acısını hissedecek durumda değildi ve asla da olmayacaktı.

Yine de onu anladı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Şu anda Henry'nin berbat bir havası var," dedi Amond. "O iyi ellerde," dedi Jake.

"Senin striptiz barına gitti mi?" diye sordu.

"Striptiz kulübü daha iyi, dostum, ve evet. Kızlara maksimum bahşış almak için saçlarını nasıl yapmaları gerektiğini öğretiyor."

Bunun üzerine Amond derin ve yüksek bir kahkaha attı. Jake de onun gibi gülümsedi.

Gülmesi bittiğinde, Amond ona "Sorun yok" diyerek onay verdi.

"Alınma," diye cevapladı Jake. "Ama olmasak da umurumda olmazdı. O benim ve bu asla değişmeyecek. Ama onun için minnettarım. Hayatı boyunca tek bir kadın tüm ailesi gibiydi. O kadın gerçekten çok iyiydi ama Josie daha fazlasını hak ediyor. Ben ona bunu veriyorum. Sen de ona daha fazlasını veren hepimizle iyi geçin. Ve onun her şeye sahip olmasını istiyorum."

"Anladım kardeşim," diye cevapladı Amond sessizce, gözlerini Jake'den ayırmadan.

"Harika," diye cevapladı Jake.

Amond sırtıttı. "Şimdi senin yeteneğini görmek istiyorum. Ekibimi buraya getirmeliyim, bir rulo ellilik getirmeliyim çünkü bir göz attım dostum ve söylemeliyim ki, Maine'in kıçının ciddi anlamda güzel olduğunu."

Ve o anda Jake de sırtıttı.

* * *

Jake, kadını başının üzerindeki yastığa ellerini bileklerinden tutarak, kadını becerdi.

Kadının tutunabileceği tek şey bacakları ve amıydı, bu yüzden bacaklarını Jake'in uyluklarının arkasına sıkıca doladı ve amı Jake'in sikini sardı.

Tanrım.

Cennet.

Tıpkı Josie gibi, o da hızla doruğa ulaşıyordu.

"Dayan, bebeğim," diye fısıldadı, kız onun dudaklarına nefes nefese yapışırken.

"Jake," diye nefes nefese, onun altında kıvranarak.

Kalçalarını salladı, içeri girdi ve kızın amcığı onu sıkıca kavradığında doğru noktaya ulaştığını anladı.

Tanrım.

Cennet.

"Dayan, Josie."

"Tanrım."

Onu almaya devam etti.

Kıpır kıpır dönüyor, nefes nefese kalıyor, bacaklarını sıkıyordu. "Ellerimi bırak, sevgilim," diye yalvardı.

"Seni becereyim, tatlım," diye cevapladı adam, kalçalarını geriye doğru çekip, içeri girerek, yumuşak, seksi bir inilti kopardı.

Harika.

Onu öptü, dilini içine sokarken penisini de içine soktu.

Kafası yataktan kalkarken aynı anda yana eğildi, böylece ağzını onun ağzına bastırarak daha fazlasını alabildi.

Adam daha sert girdi.

Kız ağzını onunkinden ayırdı, başını yana çevirdi ve "Dayanamıyorum" diye inledi.

"O zaman bırak kendini."

O bıraktı, adam bunu duydu ve hissetti. Ellerini yukarı kaydırarak parmaklarını kadının parmaklarına geçirdi ve kadın düşük bir iniltiyle sıkıca tutundu ve kalçalarını adamın kalçalarına doğru kaldırmak için adamın uyluklarını kaldıraç olarak kullandı.

Adam onu daha sert aldı.

Kız inlemeye, inlemeye, nefes nefese kalmaya ve tüm gücüyle ona sarılmaya devam etti, parmakları her seferinde onun penisini alırken gevşiyor ve sıkı sıkı tutuyordu.

Muhteşem.

O kadar muhteşemdi ki, onun üzerinde hareket etti. Derinlemesine girdi, yüzünü kadının boynuna gömdü ve olanağına bıraktı.

Kız, bacaklarını onun kalçalarına dolayabilmek için topuklarını onun uyluklarına kaydırды ve bunu sıkıca yaptı, ellerini tutarak, amını onun penisi etrafında sıkты.

Kalçaları, içine boşılırken iki kez sıçradı.

Ondan ayrıldığında, kadının boynunun derisini tattı, parfümünün kalıntılarını, saçının kokusunu kokladı, hepsini sevdi ama kadının amının kendi ardından penisine karşı dalgalandığı kadar sevmedi.

Evet, eldivenlerini çıkarmış halini seviyordu.

Sonunda, kulaklarında onun dudaklarını hissetti ve o sessizce sordu: "Artık ellerimi alabilir miyim?"

Ön kollarını yastığa daha derin bastırarak, ellerini daha derine bastırdı ve hafifçe kalkarak ona baktı. Saçları gölgelerde kararmış, her yere yayılmıştı. Onu net olarak göremiyordu ama yine de onun şimdiye kadar gördüğü en güzel şey, sahip olduğu en iyi seks, başına gelen en iyi şey olduğunu biliyordu.

Bu yüzden parmaklarıyla ellerini daha sıkı kavradı ve başını eğerek ona yavaş, derin ve uzun bir öpücük verdi ve bacakları kışını sıkıca kavrayana ve parmakları onun parmaklarını sıkıca kavrayana kadar öpmeye devam etti.

Ancak o zaman kızın ağzını ve ellerini bıraktı.

Kız hemen kollarını ona doladı ve onları da sıkıca tutmak için kullandı.

"Kulüpten döndüğünde beni uyandırmanı seviyorum galiba," dedi ve vücudu onun vücudunda hareket etmeye başladı, kahkahalarla titremek için.

O da öyle yapardı.

Adam onu bir öpücükle uyandırdı, sonra diğer yerlerini öptü ve bunu uzun süre yaptı. Ancak ondan sonra onu becerdi.

Kız onun ağzını seviyordu.

Onun penisini daha çok sevdi.

"Bunu not alacağım," diye cevapladı.

Kız ellerini onun teninde hafifçe gezdirmeye başladı ve Jake hiç bu kadar hafif dokunan bir kadınla birlikte olmamıştı. Çok tatlıydı. Nasıl bu kadar narin olup bu kadar çok şey verebildiğini, hiç bilmiyordu.

Sadece öyle olduğunu biliyordu.

"Temizlenmek ister misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı kadın, ama sesinden tam tersini tercih ettiği anlaşılıyordu ve Jake bunun onu kaybedeceği için olduğunu biliyordu ve kadın bundan hoşlanmıyordu.

Ama o bunu sevmiyordu.

Onu tekrar öptü, sonra başını kaldırıp alnını öptü, burnunu öptü, boğazını öptü, göğsüne indi ve kayarak kaburgalarını öptü. Yuvarlanarak karnını öptü.

Ancak o zaman kolunu yatağın kenarına koydu, onu görmek için başını kaldırdı ve "Acele et" diye emretti.

"Tamam," diye cevapladı kız, ona doğru yaklaşıarak çenesini iki eliyle tuttu, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve yataktan kaydı.

Gölgelerin arasından, kadının geceliğini ve külotunu giymesini izledi, sonra yatak ucundan bornozunu alıp giydi ve çıplak ayakla kapıya doğru yürüdü. Odadan çıkarken ses çıkarmamaya dikkat ediyordu ve adam, kadın odadan çıktıktan sonra dikkatli davrandığını biliyordu çünkü kadın geri dönene kadar hiçbir ses duymamıştı.

Işıklar açıldı ve o sırada yataktan kalkmıştı. Çantasını karıştırap pijama altını bulduktan sonra giydi ve ipi bağladı.

Kız doğrudan ona geldi, bornozunu çıkarıp yatağın üzerine attı, sonra kollarını onun boynuna doladı ve başını geriye eğerek gözlerine baktı.

"Kulüpte Amond ile her şey yolunda mı?" diye sordu, o da kollarını ona doladı.

"Ekibinde altı erkek vardı, menajeri, diğer menajeri, iki koruma, müzik direktörü ve 'danışman' olarak tanıttığı bir adam. Bana, basın danışmanı ve stilistini geride bıraktıklarını söyledi çünkü onlar kadın. Ama ellilik ve yüzlük banknotları geride bırakmadılar. Kızlarım çıldırdı ve şu anda, benim saydığım kadarıyla, dördü yatıyor, diğer menajer, iki koruma ve danışman da şanslı ama sadece nakit para dağıtarak bu şansı hazırladıkları için. Nakit para dağıtmak derken, saydım ama üç bin doları geçince bıraktım ve onlar henüz bitirmemişti. Kızlarım iyi bir gece geçirdi ve minnettarlıklarını göstermeye hazır oldukları belliydi."

"Yani her şey yolunda gitti diyelim," dedi.

"Hepsi en kaliteli içkileri içti, yani *en* en kaliteli içkileri. Birisi o kadar sarhoş olduğuunda, kredi kartını 150 dolarlık konyakla

Konyak içmek için kredi kartlarının limitini aşacak kadar sarhoş olduklarında ya da büyük bir şeyi kutladıklarında kasadan çıkardığımız içkiler. Ben bile bu içkileri bu geceye kadar tatmamıştım."

Konuşmasını bitirdiğinde, kadın gülümseyerek "Yani her şey yolunda gitti diyebiliriz" diye tekrarladı.

O, gülümseyen yüzüne sırtarak baktı. "Evet, iyi gitti." O, daha da yaklaşarak, "Onun seni seveceğini biliyordum," dedi.

O da ona sarıldı. "Bebeğim, o *seni* seviyor ve seni mutlu eden her şeyi sever, ne olduğu umurunda bile olmaz."

Yüzü yumuşadı ve adam bunun Amond için olduğunu düşündü, ama kızın sonraki sözleri onun yanıldığını kanıtladı.

"Evet, beni mutlu eden her şeyi severdi."

Kahretsin, ama o yüzündeki ifadeyi, gözlerindeki ışıltıyı görmekten hoşlanıyordu, hepsi ona yönelmişti, ona vermişti. Ve ona verdiği şey, onun ona verdiğini bilmesiydi.

Bunu hiç beklemiyordu, ama işte oradaydı.

Ve daha önce bunu yapmadığı için kendine kızmamak için tüm gücünü kullanması gerekti.

Ama yapmadı.

Şimdi
elindeydi.

Orada, onu ele geçirmişti. Bu yüzden ilerlemeye odaklanmalıydı.

"Bütün gece burada sarılmaya devam mı edeceğiz, yoksa biraz uyumama izin mi vereceksin?"

Kız sessizce kıkırdadı, sonra ona sarıldı, parmak uçlarına yükseldi, başını geriye doğru eğdi ve o da daveti kabul ederek başını eğip dudaklarını kızın dudaklarına değdirdi.

O işini bitirdiğinde, kız, "Biraz uyumana izin vereceğim," dedi.

Kızın kolları gevşedi, onun kolları da gevşedi ve yatağa geçtiler. Kız ona sarılırken o ışığı kapatıyordu, bu yüzden o yerleşene kadar kız sıkıca sarılmış, dolanmış ve derin bir rahatlamaya dalmıştı.

"İyi geceler, Slick," diye mırıldandı.

"İyi geceler, sevgilim," diye fısıldadı kız, onun cildine dokunarak karnını sıktı.

Adam da onu sıktı ve birkaç dakika sonra kadının ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetti.

Birkaç dakika sonra, uykuya dalarken ağırlığı yatağa yerleşti.

On Sekizinci Bölüm

En Az İki Kez

Ertesi sabah, Maude's House of Beauty'nin kapısını açtım ve bir ayağım içeri girmişken Alyssa'nın "Buraya gel, o süslü ayakkabılarını çıkar ve ayaklarını içeceğin içine sok, güzelim, çünkü... *sana... haberlerim var*" dediğini duydum.

Heyecanlı gözlerine baktım, sonra bakışlarımı kaydırdım ve pedikür koltuğunu hazırladığını, hatta koltuğun kolunun yanındaki çıkıntıya köpüklü suyla dolu bir cam kase koyduğunu gördüm.

Hazırdı.

Yüzüne bir kez daha baktım, ben hazır olduğumdan emin değildim.

Ama yine de sandalyeye koştum, ceketimi çıkardım, onu ve çantamı yanındaki sandalyeye attım ve kendimi yukarı çektim.

Ayaklarımı zar zor ılık köpüklü suya sokmuştum ki Alyssa elini uzattı, bileğimi tuttu, parmaklarımı kaseye soktu ve "Kaltak pisliği var, yani Donna Spear ve Terry Baginski'nin kaltak pisliği" dedi.

Sırtımın dikleştiğini ve gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissettim ve

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Gerçekten. Büyük bir pislik. Tam bir çamur seli."

Aman Tanrım.

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordum.

"Uh... kardeşim," diye başladı, ayağımı küvetten çekip, pedin üzerine koydu, havluyla kuruladı ve sonra aletlerinin bulunduğu arabaya uzanıp pamuk aldı, tüm bunları konuşurken yaptı. "Bu boktan şey kötü olsaydı, sana bunu söylerken neredeyse altıma sıçar mıydım?"

"Şey... hayır," diye cevapladım.

"Doğru, hayır. Şimdi, dinle," diye emretti ve derin bir nefes aldı.

Hazırlandım, gizlice etrafa baktım ve kuaför koltuklarından ikisinin dolu olduğunu, stilistlerin müşterilerle çalıştığını gördüm, ama salonun diğer ucundaydılar, bu yüzden en azından biraz mahremiyetimiz vardı.

Alyssa konuşmaya başladığında bakışlarım tekrar ona döndü.

"Donna'nın en yakın arkadaşı var, *yıllardır* çok sıkı fıkıdırlar. Adı Rita. İyi bir kızdır. Onu gerçekten severim. Uzun zamandır müşterimdir, benim çocuklarımla aynı yaşta iki çocuğu var. Eskiden birlikte araba paylaşırdık ve..."

"Kaba olmak istemem tatlım," diye nazikçe sözünü kestim. "Ama Jake'in eski sevgilisi ve bana kin besleyen kadın hakkında konuşmadan önce bu Rita hikayesini dinlemem mi gerekiyor?"

"Haklısın," diye mırıldandı Alyssa ve konuşurken ayağımı değiştirdi. "Sadece şunu söyleyeyim, o harika biridir. Harika olmasının nedeni ise, ilk olarak, uzun süre kız arkadaşının yanında durdu ve bu sürecin çoğu zorluydu. İkincisi, bunu biliyorsun çünkü ikiniz beni tedirgin edecek kadar açık sözlüsünüz" —gözleri bana döndü—"ama bana Jake'in bu hafta sonu Donna'yı dövdüğünü söyledin."

Onun "tüylerim diken diken oldu" yorumuna gülümsedim, özellikle de bunun nedeni partnerler arasındaki dürüstlük olduğu için, ve "Evet, biliyorum" diye onayladım.

O başını salladı ve tekrar ayaklarına baktı. "Tamam, Donna bu konuda çok üzgündü. Kız arkadaşını arayıp Jake hakkında sızlanmak ve rom içmek için çağırdı. Rita bu hüzünlü şarkıyı çok uzun zamandır dinliyordu ve o gece, bunu aştı. *Tamamen aştı.*"

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Evet," diye onayladı Alyssa ve hikayesini anlatmaya devam ederken pedikürümü yapmaya devam etti. "Rita, Donna'nın sarhoş olduğunu görünce zamanlaması kötü olsa da, orada tek başına müdahale etmeye karar verdi. Ama bu, Donna'ya her şeyi anlatmasını engellemedi. Kasabadaki herkesin Jake'in ona uygun olmadığını ve bir daha asla ona uygun olmayacağını bildiğini söyledi. Ayrıca kasabadaki çoğu insanın Donna'nın cougar tavırlarına kapılmasını üzücü, yani acınası bulduğunu da söyledi. Bununla da kalmadı, kasabadaki herkesin Donna'nın berbat bir anne olduğunu düşündüğünü söyledi. Bu yüzden onu hiç önemsemediklerini, Jake'in ise Donna'nın yardımı olmadan çocuklarına bakmak için büyük çaba sarf ettiği için harika bir baba olduğunu düşündüklerini söyledi. Kasabada yeni konuşulan şey, Jake'in seni bulduğu için herkesin çok heyecanlı olduğu idi, çünkü insanlar her zaman onun iyi bir kadın bulmasını istemişlerdi ve o da bunu başarmıştı. Ama daha da önemlisi, çocuklarının hayatlarında iyi bir kadın olmasını istiyorlardı ve bunu da başarmışlardı.

Magdalene kasabası sakinlerinin Jake'in kadını olarak beni onaylaması çok hoşuma gitti, ama Rita adlı bu kadının Donna'ya her şeyi anlatması konusunda hala endişeliydim.

"Donna bunu nasıl karşıladı?" diye sordum.

"Pek iyi değil, çünkü Donna dürüstlükten yana değildir. Donna inkârcıdır. Aynı gece hem Jake'den hem de en iyi arkadaşından bunu duymak mı?" Başını salladı. "Sinir krizi geçirdi. Büyük bir kriz. Rita'yı kovdu, sonra

arkadaşlarını arayıp Rita hakkında sızlanmaya başladı. Sorun şu ki, bunu yaptığında, hepsi Rita'ya hak verdi ve Rita'nın kapıyı açıp ona bu boktan durumu anlatması için içeri girdi."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Mm-hmm," diye cevapladı Alyssa, tırnak makasını alırken. "Donna'nın akşamdan kalma halini düşünerek ve kendini toparlamaya karar vererek geçirmemiş olması seni şaşırtmayacaktır. *Hayır*. Bunun yerine, akşamdan kalma halini geçirdi, dün sabah işe gitti ve istifasını verdi. Söylentiye göre Boston'a taşınıyormuş."

Bütün vücudumun gerildiğini hissettim. "Anlamadım?" diye fısıldadım.

Alyssa bana baktı. "O da pes ediyor. Başka bir müşterim, bir arkadaşının Donna ile markette konuştuğunu ve Donna'nın ona, başka bir kadını olan Jake Spear ile aynı kasabada yaşayamayacağını söylediğini anlattı, bu yüzden o da gitti. O kadın Donna'ya sormamış ama müşteriye Donna'nın Jake'in iki karısı ve birkaç başka kadını daha olduğunu nasıl fark edemediğini sormuş. Görünüşe göre Donna'nın hayal dünyası Jake onu paramparça edene kadar bir kale gibiydi ve o bu boktan durumu fark edemedi."

Ben zar zor dinliyordum.

Aklımda tek bir şey vardı.

"Conner ve Amber'ı da yanında götürmeyi düşünmüyor, değil mi?" diye sordum acil bir şekilde ve Alyssa ayak parmaklarımı masaj yapmayı bıraktı, elini ayağıma doladı ve bana bakarak güven verici bir şekilde sıktı.

"Hayatım, hayır," dedi nazıkçe. "O kadın karar verirken hiç çocuklarını düşündü mü?"

Onu çok kısa bir süredir tanıyordum ama onun hakkında bildiklerimden yola çıkarak, bu sorunun cevabı hayırdı.

Ama ben "Sanmıyorum" diye cevap verdim.

"Hayır. Hiç düşünmedi. Donna tek bir şeyi düşünür: Donna. Hayır, onu sil. Üç şeyi düşünür: Donna ve Jake ya da ona benzeyen biriyle yatmak."

Dudaklarımı ısırdım.

Alyssa beni bir süre inceledi ve "Mutlu görünmüyorsun" dedi.

"Boston iki buçuk saat uzaklıkta" diye hatırlattım ona.

"Evet, ve Junior'ın parmağında yüzüğü olan eski sevgilisi yok, ama olsaydı, onların iki buçuk saat uzakta olmaları beni çok daha mutlu ederdi."

"Bu, onun da çocuklarından iki buçuk saat uzakta olmadığı anlamına gelmeseydi mutlu olurdu."

Yüzü yumuşadı ve "Anlıyorum" diye mırıldandı. "Sence bunu gerçekten yapacak mı?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Bir anlık hevesle karar vermiş olabilir ve şimdi fikrini değiştirmiş olabilir. Ya da gitmiş olabilir. Anderson'ın bayisinde yönetici olarak iyi bir pozisyonu var. Bunu bırakması aptalca olur."

"Bunu Jake'e söylemeliyim," diye bariz olanı belirttim.

"Bekle biraz, güzelim, çünkü daha bitirmedim." Harika.

Ben "sabırla bekledim", Alyssa tekrar ayak parmaklarına odaklandı ve konuşmaya devam etti. "Bu çok önemli bir şey ve en iyisini sona sakladım."

Öyle umuyordum.

Gözlerini ayak parmaklarına dikmiş, şöyle dedi: "Tamam, bir müşterim var, Weaver, Schuller ve Ortakları'nda avukat yardımcısı. Senden hemen önce geldi ve bana bunu gizlice söyledi, bu yüzden ayaklarına masaj yaparken sanki sohbet ediyormuş gibi davranacağım. Seninle yakın olduğumu bilmediğini sanıyor ama sürekli ağzından laf kaçırıyor. Ben bir şey söylemem ama senin başına gelenler ortada, bilmen lazım. Ama o iyi bir kız, bu yüzden bu işi akışına bırak ve onu belaya sokma, tamam mı?"

"Tamam," dedim sessizce.

Tabii ki Alyssa'ya her gün konuştuğumuz için olan biten her şeyi anlatmıştım. Bu onun başlattığı bir şeydi ve ben de devam ettim çünkü o eğlenceli, nazik ve çok iyi bir arkadaş olmuştu.

"Mesele şu," diye devam etti. "Boston Stone ve Stone Incorporated, Weaver, Schuller ve Associates'in müşterileri."

"Olamaz," diye fısıldadım.

"Bekle, bebeğim," diye cevapladı. "Şimdi, Terry Baginski o 'ortakların' bir ortağı, ortak değil. Davis Malone'un Stone Incorporated ile hiçbir ilgisi yok. Yani, o 'yaklaştığında' - ellerimi kullanarak havada tırnak işareti yapamıyorum tatlım, ama beni anladın - bunu Stone aracılığıyla yapmış olsa bile, Bayan Malone ve dolayısıyla *sen* uzun süredir müşterileri olduğunuz için bunun bir çıkar çatışması olduğunu ona söylemeliydi. Bunun yerine, o davayı alarak Stone'u mutlu etme kararı aldı. En azından Schuller bunu duyduğunda ona böyle söyledi. Amcanızı almalarını ve sizi ortada bırakmalarını tavsiye etti. Sorun şu ki,

Bu kararı ancak ortaklar alabilir.

Derin bir nefes aldım. Alyssa konuşmaya devam etti.

"Mesele şu ki, o firma aslında büyükannenizin vasiyetini hazırladı, bu yüzden vasiyet itiraz edildiğinde onu savunmamaları mümkün değil. Arnold Weaver, karısının vefatı nedeniyle izinli olabilir, ama o karısıyla birlikte ölmedi ve Schuller ile uzun süredir ortaklardı. Onlar en iyi arkadaşlar. Ve aralarında bir uzlaşma olmadan hiçbir şey yapmazlar, bu yüzden Schuller bu konuyu Weaver'a götürdüğünde, Weaver görünüşe göre aklını kaçırdı."

Aniden kendimi daha iyi hissettim. Alyssa devam etti.

"Weaver ofislere girdi ve o ve Schuller Terry'yi içeri sürükleyip masasını toplamasını ve işten ayrılmasını söylediler. O zaman her şey ortaya çıktı, asistanlar ve avukat yardımcıları ortaklara Baginski'nin sana yaptığı şeyi diğer müşterilere de yaptığını, onlara Stone Incorporated'ın çeşitli saçmalıklarını dayattığını, mülk satışları ve varlık yatırımları konusunda tavsiyelerde bulunduğunu ve bunun nedeninin onun büyük miktarda yatırım yapmış olması olduğunu söylediler. Şimdi, hukuk bilgin yok ama bu Weaver ve Schuller'ı pek mutlu etmedi, bu yüzden bunun iyi bir şey olmadığını düşünüyorum."

Ben de hukuk bilgin yoktu, bu yüzden bunu doğrulayamadım ya da yalanlayamadım. "Her neyse," diye devam etti. "Stone bunu duydu ve randevusuz olarak

randevusuz ofise girdi, ortaklarla görüşmek istedi, onlara Terry'yi işe geri almaları ve amcanın işini üstlenmeleri gerektiğini, yoksa onun işini kaybedeceklerini söyledi. Ona dosyalarını nereye göndermelerini istediğini sordular."

"Tanrım," diye iç geçirdim.

"Biliyorum," diye onayladı. "Ama müvekkilimin anlattığına göre, Stone zengin olabilir ama Weaver ve Schuller bu ilçede hukuk danışmanlığı pazarını neredeyse tamamen ele geçirmişler. Burada orada birkaç ambulans avcısı var ama işini bilen birini istiyorsan, onlara gidersin."

Gülümsemeye başladım.

Bana baktı.

Gülümsememi bitirip kocaman bir gülümseme attım.

"Yani blöfünü gördüler," dedim. "O ne yaptı?"

"Gürültü kopardı, kime gideceğini onlara söyleyeceğini söyleyip gitti. Tek bir seçeneği var. Terry." Gözlerindeki ışık söndü

"Ve şimdi onun işe ihtiyacı var ve o tek müşteri olsa da büyük bir müşteri, bu yüzden senin için bu işin bittiğini sanmıyorum."

"Ama umarım bu, avukatımın beni arayacağı anlamına gelir," diye cevap verdim.

Gülümsedi ve tekrar ayak parmaklarıma bakarak, "Umarım" dedi.

"Bunu bana anlattığın için teşekkür ederim tatlım," dedim. "Ve müvekkilinle ilgili paylaştığın bilgileri gizli tutacağım."

"Bunun doğru olduğuna inanmasaydım sana söylemezdim."

"Bunu yaparken pedikür küvetinden düşeceğime emin olmasaydım sana sarılırdım."

Bana baktı ve gülümsedi.

Onun sıcak kahverengi gözlerine baktım ve yutkundum.

Sonra ona şöyle dedim: "Hayatımda verdiğim en iyi karar, eski hayatımı bırakıp Magdalene'de kalmak oldu."

O sıcak kahverengi gözler parladı ve boğuk sesiyle emretti: "Kardeşim, beni ağlatma. Tırnak etlerini kesmek ve oje sürmek kolay görünebilir. Ama öyle değil."

"Tamam, seni ağlatmayacağım."

"Bunun yerine, bu akşam Dee-Amond'la birlikte The Eaves'e çıkarken senin hangi kıyafetini ödünç alabileceğimi söyle."

Akşam için planlarımız böyleydi. Jake, ben ve çocuklar, Alyssa, Junior ve onların çocukları ile Dee-Amond ve arkadaşları The Eaves'te buluşacaktık. Menajeri her şeyi ayarlamıştı. Bizim için bir etkinlik salonu hazırlıyorlardı.

Sabırsızlanıyordum.

Gülümsedim ve "Ne zaman gelebilirsen gel, istediğini seçebilirsin" dedim.

"Son müşterimi iptal etmeye karar verdim."

Gülümsemem daha da genişledi. O da gülümsedi ve sonra dikkatini ayak parmaklarıma çevirdi.

Derin bir nefes aldım ve bıraktım.

Bir buçuk saat sonra, arkadaşşıma büyük bir bahşış verdim. O reddetmeye çalıştı.

Ama ben izin vermedim.

Ve sonunda ona sarılabildim.

* * *

Jake'in spor salonuna girdiğim anda muhteşem Christian Louboutin ayakkabılarımla ayağım takıldı.

Bunun nedeni, Jake'in ringin ortasında gevşek gri antrenman pantolonu, boks ayakkabısı, boks eldiveni, kafasında o yastıklı şeylerden biri ve başka hiçbir şey giymeden durmasıydı.

Islak ve kaygandı ve ben bakmadığım bir beyefendiyle sparring yapıyordu.

Sparring partnerine bakmadım çünkü hoş bir yerde bir spazm hissettim ve spor salonuna doğru ilerlerken yürümeye konsantre olmak zorunda kaldım, dikkatim dağınık bir şekilde salonun oldukça dolu olduğunu fark ettim.

Bu, benim için küçük bir mucizeydi, çünkü spor salonu sık sık doluydu, hatta şimdi, çoğu insanın çalışması gereken öğle saatlerinde bile.

Bugün daha doluydu çünkü Amond'un tüm ekibi kum torbaları veya ağırlıklarla çalışıyordu. Çok yakışan bir eşofman giyen ama Jake'in ringinin köşesine yakın duran Amond hariç hepsi.

Jake konsantre olduğu için, bana dönüp "Selam, güzelim" diyen Amond'du.

Spor salonunu geçerken tanıdığım erkekler bana bakıp selam verdiler, ama ben "Merhaba Amond" derken bile Jake'e odaklanmışım.

Jake'in ağzında ağızlık olduğu için bozuk bir şekilde "Bekle" dediğini duydum.

Ortağı uzaklaştı ve Jake bana doğru döndü, eldivenini kaldırıp içine tükürdü, gözleri bana bakıyordu, dudakları gülümsemeye başladı.

"Selam, Slick," dedi.

"Merhaba, sevgilim," diye
cevap verdim. İplerin başında
benimle buluştu.

Sonra çok hoş bir şey yaptı, büyük vücudunu iplerin üzerine eğerek yüzünü benimkine yaklaştırdı.

Davetini kabul ettim, başımı geriye eğdim ve elimi kaldırarak çenesinin yanındaki başlığının yastığını avuçladım. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve bir santim geri çekildi.

O zaman sessizce "Bir haberim var" dedim.

Gözleri yüzümde dolaştıktan sonra benimkilere kilitlendi ve tam o sırada çantamdaki telefonum çaldı.

"Bekle tatlım," diye mırıldandım. "Bir telefon bekliyorum."

Amond'a baktım ve ona gülümsedim, sonra çantamdan telefonumu çıkardım. Bilmediğim bir numara göründü ama yine de telefonu açtım çünkü numara yereldi.

"Ben Josephine Malone," dedim selam vererek.

"Josephine, canım, ben Arnie."

Jake'e baktım, dudaklarım hala kıvrılmıştı. "Merhaba, Arnie." Jake'in kaşları yukarı kalktı.

"Dinle," diye başladı Arnie. "Öncelikle, şimdiye kadar aramalarına cevap vermediğimiz için özür dilerim. Dikkatimi gerektiren bazı iç sorunlarımız vardı. Ama bunları hallettik ve Lydia'nın vasiyetinin itiraz edildiğini bildiğimi ve bu konuyla kişisel olarak ilgileneceğimi bildirmek istedim."

"Arnie," dedim yumuşak bir sesle, gözlerimi Jake'in göğsüne kaydurdım, ama bu manzara dikkatimi çok dağıttığı için gözlerimi ayaklarına çevirdim. "Buna gerek yok. Bu zamanda..."

"Gerekli, Josephine," diye sözümü kesti. "O vasiyeti ben hazırladım. Geçerli. Lydia'yı otuz yıldır tanıyorum ve aklının başında olduğunu biliyorum. Bu, can sıkıcı bir dava ve ben bunu öncelikli olarak ele alacağım."

Gözlerimi Jake'e çevirip cevap verdim, "Bu beni çok rahatlatmış, Arnie."

"Sana ihtiyacım olursa, canım, ararım. Ama önce Bay Malone yeni bir avukat bulduğunda ne yapabileceğime bir bakayım."

Kafa karışıklığı numarası yapıp, bunu başardığımı umarak, "Yeni avukat mı?" diye sordum.

"Weaver ve Schuller'da yanlışlıkla kabul edildi. Bu konuyu hallettik ve ona başka bir avukat bulması gerektiğini açıkladık. Avukatını bulduğunda ve işlerin nasıl ilerleyeceğini size haber vereceğim."

"Çok teşekkür ederim," dedim.

"Endişelenme, Josephine," diye beni sakinleştirdi, sesi alçak ama kararlıydı. "Dediğim gibi, bu bir rahatsızlık davası, benim önceliğim ve sonunda her şey olması gerektiği gibi olacak. Yani Lydia'nın senin için istediği şeyi, Lavender House'u, parasını ve mal varlığını alacaksın."

"Teşekkür ederim, Arnie," dedim

yumuşak bir sesle. "Rica ederim,"

diye cevapladı.

"Tekrar görüşene kadar," dedim veda ederken. "O

zamana kadar, canım. Kendine iyi bak."

"Sen de."

Telefonu kapattı ve ben Jake'e baktım, kocaman gülümsedim ve "Söylediğim gibi, hayatım. Bir haberim var," dedim.

Bana sırtıttı, dikleşti ve ringdeki adama döndü. "İşimiz bitti, Troy. Ama benim kadınla tanış," dedi ve adam bize doğru geldi.

"Troy, Josie. Josie, Troy," diye bitirdi

Jake. "Tanıştığımıza memnun oldum,
Troy," dedim.

"Ben de," diye cevapladı, ağız koruyucusunu çıkarmadığı için siyah bir gülümsemeyle bozuk bir şekilde. Onu eldivenine tükürdü ve Jake'e baktı.
"Solunu düşürüyorsun."

"Fark ettim," diye cevapladı Jake.

"Yukarı kaldır," dedi Troy, çenesini yukarı kaldırdı, Jake'in omzuna dostça bir yumruk attı ve sonra iplere doğru ilerleyip içinden geçti.

Jake de aynısını yapabilsin diye bir adım geri çekildim ve Jake atladığında Amond yanımdaydı.

"Ekipman, eldivenler, bebeğim," Jake dişlerinin arasından emir verdi, çünkü eldivenlerinden birinin bağcıkları aralarında kalmıştı.

Çekti.

Ben izledim ve başka bir spazm
hissettim. Diğer eldivenini de çekti.

Yine izledim ve bir spazm hissettim.

Sonra ellerini bana doğru uzattı.

"Ekipman, eldivenler, bebeğim" derken bunu kastetmiş olmalıydı, ben de eldivenlerini çıkardım.

Amond, "Haberler ne?" diye sordu. Ona baktım ve
onun bana dikkatle baktığını gördüm.

Jake'e baktım, başlığını çıkarırken "Dün gece kulüpte ona anlattım, Slick" dedi.

Gözlerim tekrar Amond'a döndü. "Gerçekten önemli bir şey
değil." "Haberler ne?" diye tekrarladı Amond.

İç geçirdim ve Jake'e baktım.

Jake gözlerime bakarken arkasına uzandı, ringin yanından bir sweatshirt aldı ve "Ofise gidelim" dedi.

Oraya gittik ve Jake başlığını kanepesine attı, benden eldivenlerini aldı, başlığın yanına koydu ve sonra sweatshirt'ünü çıkardı.

Sweatshirt'ü karnına kadar indirdiğinde, ben başladım, "Ben..."

"Arkadaşını senin saçmalıklarınla rahatsız etmek istemedim," diye Jake benim için cümlemi tamamladı. "İyi bir ziyaret geçirmek istediğini anlıyorum, bebeğim. Ama bir sorunun olduğunu ve onu çözmek için elindeki tüm kaynakları kullandığını anlamalısın."

Şimdi kafam karıştı.

"Anlamadım?"

"Önemli değil," Amond sohbete katıldı. "Haberler nedir?"

Ona, sonra Jake'e baktım ve "Açıkçası, artık bir avukatım var" dedim. "Daha fazla bilgi ver" diye Jake hemen cevap verdi.

İç geçirdim ve Alyssa'nın bana anlattığı her şeyi, bunu gizli tutmalarını rica ederek onlara anlattım. Amond'un anlatacak kimsesi olmasa da, Jake'in vardı.

"Güzel. O kaltak kovuldu," diye cevapladı Jake.

Bunu söyledikten sonra Amond'a baktı, ben de öyle yaptım. Amond Jake'e bakıyordu. Kaşlarını kaldırdı.

Jake'e baktım ve Jake'in başını salladığını gördüm.

Ağzını sıkı tutan Amond'a tekrar baktım, o da ayaklarına bakıyordu.

O anda ben de şöyle dedim: "Rahmim olduğunu biliyorum ama bunun bir kadının İngilizce konuşma veya stresli durumlar da dahil olmak üzere çeşitli durumlarla başa çıkma yeteneğini etkilediğini hiç bilmiyordum."

Bunun üzerine, iki kişi bana çok çekici bir gülümseme attı. Ancak, hiçbir şey söylemediler.

"Ee?" diye sordum.

Jake'in gülümsemesi kayboldu ve şöyle dedi: "Stone ve amcan hala ortadan kaldırılmalı."

"Doğru," diye onayladım.

"Yani henüz tehlikeyi atlatmış değiliz," diye devam etti Jake.

"Henüz şampanya açmadım, Jake," diye işaret ettim ve yine bir sırıtış aldım.

Ayrıca, "Akıllı olmaya devam et, Slick, yoksa buradaki adamın, akıllı olmaya çalıştığın zamanlarda bile ağzını ne kadar sevdiğimi gözleriyle göreceksin," dedi.

Bunun üzerine ağzımı kapattım. Jake'in sırıtışı daha da büyüdü.

"Siz ikinize biraz yalnız kalmanız gerektiğini düşünüyorum," dedi Amond ve ben ona baktım.

"Üzgünüm, Amond. Ama aslında öyle yapmalısın. Jake'e özel başka haberlerim var."

"Sorun değil, güzelim. Buraya ter atmaya geldim ve oyalanıp duruyorum. Gidip bunu yapacağım."

Bu sözlerle elini hafifçe sallayarak çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. "Özel haber ne?" Jake kapı kapandığında sordu.

Ona döndüm, sonra ona yaklaştım ve Donna hakkında öğrendiklerimi anlattım.

Bu haberin hoş karşılanmayacağı belliydi ve Jake'in gözleri öfkeyle parladığında ve oda da onunla birlikte ısındığında bunu anladım.

"O kaltak kaçacak mı?"

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz, hayatım. Bu güzellik salonu haberi. Hemen sonuca varmamalıyız."

Sanki beni duymamış gibiydi.

"Oğlum Ethan'ın orospu annesi çekip gitti. Onu terk ettiği için suçluluk duyduğu zamanlarda, ki bu çok sık olmuyor, onu arıyor. İçinde bir sürü para olan doğum günü kartları, Noel için pahalı hediyeler gönderiyor, ama onun yerine geçmiyor, lanet olası bir annesi yok. Yazın ve bahar tatilinde onu oraya göndermem için tutmayacağı planlar yapıyor ve sonra da bunları bozuyor. Şimdi de diğer çocuklarımla orospu annesi de şehirden kaçacak mı?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Bu saçmalığa inanmıyorum," dedi keskin bir sesle.

O anda ona yaklaştım ve iki elimi göğsüne koydum. "Jake, onun gideceğinden emin değiliz."

"Gidecek. Sonunda kasabadaki herkesin onu bir şaka olarak gördüğünü anladı, kendini çıkması zor bir çukura soktuğunu fark edecek. Ve ne yazık ki, çocuklarına bakmak için cehennem çukurundan tırnaklarıyla çıkmaya değer olduğunu anlayacak türden bir kadın değil."

Çocukları hakkında böyle hissetmesinden çok hoşlansam da dudaklarımı sıkıca kapattım.

"O bir kaltak," diye tısladı.

Göğsüne bastırarak ona yaklaştım. "Onunla iletişime geçmemi ister misin?"

"Hayır," diye keskin bir sesle cevap verdi. "Onun kıcını ben bulurum."

"Uh... sadece bilgin olsun, sevgilim, *ona* en son *ulaştığında* bu tepkiyle karşılaştın. Belki ben daha diplomatik davranabilirim."

Çenesini sıktı.

"Bunu bir düşünelim," diye nazikçe önerdim. "Biraz zaman tanı ve onun ne yapacağını gör. Tepki göstermenin, o duyguyu harcamana ve sonunda fikrini değiştirirse daha fazla husumet yaratmana gerek yok."

Jake ellerini kalçalarımın etrafına dolayarak kısa bir şekilde kabul etti,
"Haklısın, Slick. Öyle yapalım."

Ellerimi yukarı kaydırıp boynunun iki yanına doladım ve ona daha
yakınlaşarak, "Seni üzdüğüm için üzgünüm," dedim.

"Onu sen seçmedin, ben seçtim," diye cevapladı. "Siktir," diye homurdandı.
"Sonunda doğru seçimi yaptığım için şükürler olsun."

Midem düğümlendi, vücudum onun vücuduna eridi ve ellerim boynundaki
kaslara sıkıca tutundu.

Son iki şey olduğunda, bana odaklandı. "Böyle
düşündüğüne sevindim," dedim yumuşak bir sesle.

"Düşünme. Bil," dedi kararlı bir şekilde ve bu, midemin bir kez daha
çökmesine neden oldu, bir öncekinden daha büyük ve çok daha iyi bir şekilde.

Ancak, bunu hissetmeme rağmen, "Lütfen kendine bu kadar sert davranma.
Aşıktın ve tanıdığım adama göre, bunun nedenleri olduğuna inanıyorum. Bu
kadınların yaptıkları onların seçimi, onların sorumluluğu ve sonunda, Jake, onlar
büyük bir güzelliği kaçırıyorlar ve bunun sonucu da onlara ait. Sen değil.
Çocukların için fedakarlık yaptın ve onlara elinden gelen her şeyi verdin. Bir gün
bunu anlayacaklar ve henüz anlamamışlarsa, bunun için derin bir minnettarlık
duyacaklar."

"Sözlerini seviyorum bebeğim, ama yaptığım seçimler için kendimi
tekmelememek zor."

"Şey..." Parmak uçlarımda yükselip boynunu sıkıca kavradım, "Dene."

Bir süre gözlerimin içine baktı ve sonunda dudakları kıvrıldı, elleri hareket etti
ve beni kollarının arasına aldı.

"Ukala ve otoriter, bugün neyin var?" diye sordu. "Sadece
erkeğimi idare ediyorum," diye cevapladım.

Dudaklarının kıvrılması tam bir kahkahaya dönüştü, kolları beni sardı ve
eğlencesinden gürlledi.

Ben de ona sarılıp keyfini çıkararak onu izledim.

O da bunu fark ettiğinde daha da keyif aldım, başını eğdi ve bunu yapmaya
devam etti, ama bu sefer ağzını ağzıma yapıştırarak.

Oh evet.

Bunu daha çok
sevdim. Çok daha
fazla.

Ve kollarımı boynuna dolayarak ona ne kadar hoşlandığımı gösterdim.

Bunun üzerine Jake ciddileşti ve ben de ona izin verdim.

Bundan daha da çok keyif aldım.

Sonunda, sadece Amond değil, ekibi ve Jake'in kulübünün birkaç üyesi de Jake'in ofisinin pencerelerinden onun benim ağzımı ne kadar sevdiğini açıkça görebildi.

Ve umursamadım.

Hiç

umursamadım.

* * *

"Tamam, güzelim, gördüğüm şey şu ve gördüğümü sana söyleyeceğim ve sen de bir tür sihir yapmalısın, yoksa bir hafta, bir ay ya da Jake'in adamının dediği gibi bir gün içinde kıyamete uğrayacaksın."

Bu, The Eaves'in etkinlik salonunda hepimizin oturduğu büyük dikdörtgen masada yanımda oturan Amond'un bana fısıldadığı bir şeydi.

Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım. "Anlamadım?"

"Tamam, kafan çok dolu, o yüzden özetleyeyim. Kız arkadaşının kızı, senin evine geliyor, süslenmiş, yani *gerçekten süslenmiş*, sanki birinin dikkatini çekmek istermiş gibi güzel görünüyor. Ama erkek arkadaşının oğlu, muhtemelen çocukluktan beri ona davrandığı gibi davranıyor, çünkü muhtemelen onunla birlikte büyümüş."

Gözlerim masanın etrafında dolaştı, onun sözlerine biraz şaşkın bir şekilde, ta ki "kız arkadaşımın kız arkadaşı"nın Sofie ve "erkek arkadaşımın erkek arkadaşı"nın Conner olduğunu anlayana kadar.

Sonra gözlerim Conner'a kaydı.

"Şimdi, tatlı Sofie, Conner için süslenip püslenirken bunu hiç hoş karşılamadı," diye devam etti Amond. "Ve o sadece dostça davrandıktan sonra, o bakmıyorken, yüzü sanki dünyanın sonu gelmiş gibi görünüyordu."

Aman Tanrım.

"Sonra," diye devam etti Amond, "restorana vardık ve içeri girerken o tesadüfen onun arkasında yürüyordu. Tesadüfen, göz alıcı geçit törenini izlemekten zevk alan bir değil, bir sürü yaşlı ve genç erkek olduğunu gördü. Sen. Kız arkadaşın. Erkek arkadaşının kız arkadaşı. Ve kız arkadaşının kız arkadaşı."

Bifteklerini kesen Conner'dan, babasının yanında söylediği bir şeye kıkırdayan Sofie'ye baktım. Sonra hızla Conner'a döndüm, o da Sofie'ye bakıyordu.

"Oh hayır," diye yüksek sesle söyledim.

"Evet," diye onayladı Amond. "Senin oğlan o kızın ilgisini çekti ve birdenbire gözleri açıldı. Kız da aptal değil. Bunu fark etti. Sadece ne yapacağını bilmiyor. Ama ne yapacağını bildiği şey, şapşal, sevimli ve tatlı davranmak ve senin oğlan Con da açıkça bunu yapıyor çünkü on dakika içinde hafif ilgiden tamamen ona kapıldı."

"Lanet olsun," diye fısıldadım.

"Şimdi, benim üç çocuğum var ve üçü de kız ve sana şunu söyleyeyim, senin oğlan onlara bir kez bile baksaydı, aklımı kaçırırdım. Junior karısını seviyor. Ailesini seviyor. O iyi bir adam. Ama bu olayı fark ettiğinde iyi adam olmayı bırakacak. Ve yumuşak konuşanlar dikkat edilmesi gerekenler, çünkü patladığında neyin vurduğunu bilemezsin."

Amond'a baktım ve "Conner iyi bir genç adam" dedim.

Amond kocaman beyaz dişleriyle gülümsedi ve "Sen öyle diyebilirsin, ama o senin kışını sikmek isteyen on altı yaşındaki bir kız değilsin" diye cevap verdi.

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim, eğildim ve "Conner'ın en az iki kız arkadaşıyla cinsel ilişkiden kaçındığını bilmeni isterim" diye fısıldadım.

Kaşları kalktı ve sırtışı kötücül bir hal aldı ve "İki tane mi?" diye sordu.

Ben homurdandım ve koltuğuma daha sıkı oturdum, ona doğru daha fazla eğildim ve "Ve onlardan biri Sofie gibi oldukça utangaç ve çok sevimliydi" dedim.

Başını yana eğdi. "Tanrım, onunla o kadar samimi misin?"

Nefes aldım ve "Eski kız arkadaşlarından biriyle olan durumlar nedeniyle bu haber ortaya çıktı" dedim.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı, hala gülümsüyordu.

"Kız arkadaşlarına karşı oldukça koruyucu ve düşüncelidir," diye bilgilendirdim onu.

"Eminim öyledir," diye tekrarladı, *hala* gülümsüyordu.

Hafif bir endişe duymaya başladım ve "Ama şu anda tamamen bekâr" diye mırıldandım.

"Uzun sürmez," diye mırıldandı Amond.

Bir nefes daha aldım ve Conner'a baktım. Ne yazık ki, bunu yaptığımda onun gülümsediğini gördüm. Gülümsemesi Sofie'ye yönelikti, bu yüzden gözlerim ona kaydı. Onun da bunu fark ettiğini biliyordum, çünkü yanakları hoş bir pembeye dönmüştü ve su bardağına uzanırken bile kucağına bakıyordu. Bu girişimim başarısız olacaktı

bir girişim olduğunu çok iyi biliyordum ve haklıydım. Bardağı devirdi ve sandalyesinden fırladı, babası da aynı şeyi yaptı, ikisi de peçetelerini dökülen suya attılar.

Gözlerim Conner'a döndü ve onun tabağına oldukça bilmiş ve biraz da endişe verici bir şekilde yakışıklı bir şekilde sırtarak baktığını gördüm.

Kahretsin.

Amond kıkırdadı.

Ona dönüp sert bir bakış attım.

O anda, Jake'in diğer tarafımda bana yaslandığını hissettim ve kulağıma, "Boktayız. Con av peşinde. Hedefi: Sofie. Junior bunu duyarsa, çıldırır." dedi.

Başımı ona çevirdim, sahte bir masumiyetle kaşlarımı kaldırdım ve "Hmm?" diye mırıldandım.

Jake ifademi gördü, başını salladı ve "Sen tam bir pisliksin" dedi.

"Tamam, fark ettim," diye itiraf ettim. "Ama sadece Amond bunu işaret ettiği için."

"Evet," dedi Jake. "Bütün gece onun eğlencesi bu olduğunu fark ettim, ama istediği her şeye sahip olmak isteyen bir çocukla ve çocuğunun kafasını koparmak isteyen bir arkadaşla uğraşmak zorunda değil."

Durum muhtemelen vahimdi, ama Jake'in sözleri beni güldürdü ve o günün erken saatlerinde verdiğim tavsiyeyi tekrarladım: "Neden olayların nasıl gelişeceğini beklemiyoruz?"

"Nasıl gelişeceğini biliyorum, Slick," diye cevapladı. "Bak, geceleri yanımda uyuyan şapşal ve sevimli bir kız var, bu yüzden bunun tatlı bir şey olduğunu biliyorum. Ve benim gibi bir oğlum var. Bu yüzden neyi seveceğini biliyorum ve şimdi onun arabasının arka koltuğunda *bunu yapmamasını* sağlamalıyım. Oğlumu seviyorum. Onun bir süre daha bu dünyada kalmasını istiyorum. Junior'ı da seviyorum. Oğlumu öldürdüğü için onu bir ara sokakta döverek öldürmek istemiyorum."

"Çok dramatik davranıyorsun Jake," dedim. "Bence bir şey olursa, birlikte çok tatlı olacaklar."

"Senin zihninin bir zamanlar on altı yaşında bir kızın zihni gibi. Benim zihnim ise bir zamanlar on yedi yaşında bir erkeğin zihni gibi. Ve haberin olsun Slick, Junior'ınki de öyle."

Dudaklarımı ısırdım.

Jake bunu yaparken beni izledi, sonra gözleri tekrar benimkilere döndü ve "Doğru," dedi.

Dikkatimi tabağımdaki halibut balığına geri çevirdim ama garip bir şey hissettim ve masanın karşısına baktım.

Alyssa, Amond'un koruması ile "diğer menajeri" arasında oturuyordu ve gözleri, yüzündeki gülümseme gibi kocaman olmuştu. Gözlerinin komik ve hızlı bir şekilde onun tarafına kaymasını izledim, sonra çenesini dışarı çıkardı ve gözleri masanın karşısına kaydı ve geri döndü. Bunu dört kez tekrarladıktan sonra elini kaldırıp başparmağını yukarı doğru kaldırdı, sonra yumruğunu sıkıp üç kez yukarı aşağı salladı ve dikkatini tekrar tabağına verdi.

Jake tekrar kulağına fısıldayana kadar şaşkın bir şekilde ona baktım.

"Eh, bu bizim için iyi oldu. Alyssa, kız arkadaşının lisenin en popüler erkeğini tavlamasına çok sevindi. Oğlum harekete geçerse, sen de bu açıdan hareket et. Ben Junior'a göz kulak olurum."

Ah.

Demek Alyssa'nın durumu buydu. Jake'e döndüm.

"Anlaştık."

Bana sırtıttı, eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"İğrenç!" Ethan bağırdı ve Jake ile ben ona baktığımızda, tüm masaya bunu duyurduğunu gördük. "Bunu her zaman yapıyorlar."

"Sıran gelene kadar bekle, küçük adam," diye tavsiye etti Amond.

"Josie'yi öpmeyeceğim," diye cevapladı Ethan, biraz hasta gibi görünüyordu.

"Hayır, evlat," diye cevapladı Amond. "Kendi kadınına sahip olduğunda."

"Josie gibi yemek yapacak. Josie gibi giyinecek. konuşacak. Ama biz sadece el ele tutuşuyoruz," dedi Ethan Amond'a üstünlük taslayarak ve kalbim atarken karnım eridi.

"En azından zevkin iyi, ama seninle bir anlaşma yapıyorum, on beş yıl sonra seni arayacağım ve el ele tutuşma işini göreceğiz," diye cevapladı Amond.

Ethan, muhtemelen sadece Amond'un on beş yıl sonra onu arayacağını duyduğu için sırtıttı ve "Anlaştık" dedi.

Amond ona gülümsedi.

Şampanya kadehime uzandım.

Jake birasına uzandı ve bunu yaparken kolunu sandalyemin arkasına doladı, arkama yaslandı ve Amond'a bir şey söyledi.

Ama ben

dinlemiyordum.

Bakıyordum.

Ve hissediyordum.

İki farklı dünyadan gelen arkadaşlar bir masada oturmuş, konuşuyor, yemek yiyor, gülüyor ve benimle birlikte güzel anılar yaratıyorlardı. Ben de tam ortada oturmuş, her şeyi içime çekiyordum. Erkek arkadaşımın kolunu sandalyemin koluna koyarak bana sahip çıktığını hissediyordum.

Ve o zaman anladım.

Gran'ın benim için istediği Jake değildi.

Jake ve çocukları da değildi.

Bu idi.

Bu iyi bir hayattı. Mutlu bir hayattı. Sevdiğim ve güvendiğim insanlarla birlikte güvendeydim.

Ve bana Jake'i vererek, bana verdiği şey buydu.

Gözlerim yaşardı, şampanyamı geri koydum ve tekrar halibutuma odaklandım.

Bir ısırık aldıktan, çiğnedikten ve yuttuktan sonra, şampanyamı tekrar aldım ve dalgali saten gibi görünen hoş bir tonu olan çekici şarap rengine boyanmış tavana baktım.

Güzel boyayı görmedim.

Görmüyordum.

Konuşuyordum.

Sessizce.

Teşekkürler, büyükanne, dedim, kadehimi hafifçe kaldırıp bir yudum aldım. Kadehi masaya geri koyup dikkatimi halibut balığına çevirdim.

* * *

Ertesi gün öğleden sonra, Amond ve arkadaşlarının Escalade'lerin etrafında kucaklaşıp tokalaşmalarını izledim ve Jake ile Amond'un birbirlerinin ön kollarını kavradıklarında, birbirlerine yaslanıp kulaklarına fısıldayarak konuştuklarını fark ettim.

Bunu görmezden gelmeye karar verdim. Aralarında bir bağ oluşuyordu ve bu bağın, amcam ve Boston Stone ile olan sorunlarımdan kaynaklandığını fark etmiştim. Ama aralarında bir bağ oluşuyordu, önemli olan da buydu.

Amond'un ekibine de kucaklaştım ve o benim için sonuncu oldu. Beni kollarına çekti; bunu çok yakın bir mesafeden yaptı, kolları sıkıydı.

Ve kulağıma fısıldayarak beni şok etti, onurlandırdı ve yaraladı: "Tam da sana vermek istediğim şey buydu, güzelim."

Hiçbir şey söylemedim, sadece sarıldım.

"Sana veremesem bile, bunu elde ettiğine çok sevindim."

Gözlerimi kapattım ve daha sıkı sarıldım.

"Seni seviyorum Josephine," diye bitirdi.

Gözlerimi açtım ve başımı çevirerek dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.
"Ben de seni seviyorum, tatlım."

Beni sıktı, biraz geri çekildi, gözlerimin derinliklerine baktı ve gülümsedi.

Burnumdan nefes aldım ve ona gülümsedim.

Beni bırakıp Escalade'lerden birinin arka koltuğuna oturdu. O bunu yaparken Jake yanıma yaklaşp kolunu omuzlarıma dolayarak beni sahiplendi. Çocuklar da bana yaklaşıp beni sahiplendiler.

Böylece Jake, Conner, Amber, Ethan ve ben ayakta durup Amond ve ekibine el sallayarak veda ettik.

Onları gözden kaybedince, hep birlikte Lavender House'a geri döndük.

* * *

Ertesi sabah, Jake ve Ethan'ın peşinden mutfaktan çıktım, elimde kağıt ve kalemle notlar alıyordum.

"Bebeğim, bana ver ve bir şey unutursan mesaj at," dedi Jake sabırsızca.

"Bir saniye," diye mırıldandım, onlara yetişmek için aceleyle koşarken hala not almaya devam ediyordum. "Bu bir market listesi, Magna Carta değil, Slick," dedi Jake. "Sadece bana ver

bana ver. Oğlumu okula götürmem lazım, sonra da spor salonuna gideceğim."

Başımı kaldırıp gözlerimi kısarak ona hatırlattım, "Neden market alışverişine gidiyorsun, ben neredeyse bütün gün boşum." Kapıda durdu. "Çünkü Blakely'de içki dağıtıcılarımla buluşacağım ve ben oradayken senin oraya gitmene gerek yok. Zaten dün gece çocuklar sana bir sürü çamaşır bıraktı

"

"Çamaşır yıkayabilirim, market alışverişi yapabilirim ve bilgin olsun, Ethan'ı da bırakabilirim."

"Ben spor salonuna gitmek için yola çıktım bile. Senin de gitmene gerek yok."

"Tamam o zaman, ben..."

Beni keserek sordu: "Bebeğim, hiç beş kişinin çamaşırını yıkadın mı?"

"Hayır," diye cevap verdim, ki o da bunu zaten biliyordu.

"Ben de yapmadım. Ama dördünün çamaşırını yıkadım. İnan bana. Makine tüm işi yapıyor gibi görünüyor ama bu iş çok zaman alıyor. Lavaboda bulaşıklar var, Pearl'ü Alyssa'ya götürmen gerekiyor ve temizlik hizmetini kovmuş olan ben değilim, çünkü lanet olası kapıyı cilalamayı unutmuşlar."

Ethan kıkırdadı.

Jake'e sert bir bakış attım ve bunu yapmamın sebebi, onun haklı olmasından nefret etmemdi. "O ahşap yüz yıldan fazla, Jake. Sürekli bakıma ihtiyacı var," ona kibirli bir şekilde söyledim.

Jake cevap vermeden önce içini çekti, "Bana listeyi verecek misin, vermeyecek misin?" Defterin üstündeki sayfayı çekip ona doğru uzattım.

O da kağıdı aldı, arka cebine soktu ve "Şimdi bana öpücük verecek misin, vermeyecek misin?" diye sordu.

"Ben kamyonete gidiyorum," dedi Ethan bu sırada. Ama ben Jake'i öpmek ya da ne yapacağımı düşünüyordum. Ethan kapıdan çıktı.

"Bebeğim, buraya gel," diye emretti Jake. "Ben yardım etmem gerekiyor," dedim ona.

"Bu akşam eve geldiğimde, sen önündeki elli çamaşırı yıkayıp bitir, ben de çocuklarla oturup senin pişirdiğin yemeği yiyeyim, sonra da nasıl yardım etmediğini konuşuruz."

Hmm.

Eh, bunu söyleme şekli yardımcı gibi görünüyordu. "Bebeğim. Öp," diye sabırsızca homurdandı.

Ona doğru yaklaştım. Kollarını bana doladı, ağzını ağzıma yaklaştırdı ve ben ona öpücük vermedim, o aldı.

Ve çok güzel bir öpücüktü.

Bitirdiğinde, burnunu benim burnuma sürttü ve fısıldadı, "Görüşürüz, Slick."

"Görüşürüz, sevgilim."

Gözlerinin gülümsediğini gördüm, sonra onun gitmesini izledim.

Kapı arkasından kapandığında, döndüm ve ayağım takıldı, neredeyse ellerimin ve dizlerimin üzerine düşecektim. Tam zamanında kendimi tuttum ve ayağıma neyin takıldığını görmek için yere baktım.

Bir tenis ayakkabısıydı.

Yanında eşini ve başka bir çift ayakkabı daha gördüm. Yüksek topuklu botlar.

Benim değildi. Amber'ın.

Yukarı baktım ve kapının yanındaki sağlam, güzel askıda ceketler ve atkılar gördüm, sadece ikisi benimdi.

Döndüm ve koridorda dolaştım, koridordaki masanın üzerinde şarj olmak için fişe takılı duran Ethan'ın iPad'ini aldım.

Dolaşmaya devam ettim ve oturma odasına geldim. Kanepede bir dizüstü bilgisayar vardı, Amber'inki. Koltuğun yanındaki masada atılmış kağıtlar vardı. Ne olduklarını bilmiyordum ama dün gece orada ödevini yapan Conner'ın koyduğunu biliyordum.

Mutfığa geçtim ve durdum, Aga'nın üzerindeki tavayı, lavabodaki bulaşıkları, yanındaki meyve suyu bardaklarını ve kahve fincanlarını gördüm.

Mutfak masasına doğru yürüdüm ve pencereden dışarıya, gri ve rüzgarlı havaya baktım. Fırtınalı denizi, kış için dinlenmeye bırakılmış çitlerle çevrili bahçeyi, çardak etrafındaki wisteria çiçeklerini gördüm. Çiçekler budanmış ve baharda büyüme ve çiçek açmaya hazırды.

Gelecek yıl, Ethan için o bahçeye kabak ekecektim ve Conner'ın onları yemesini umarak domates de ekecektim.

Bunu
biliyordum.

Bunu
seviyordum.

Bu, hatırlayabildiğim kadarıyla istediğim hayattı, erkek arkadaşımın beni merdivenlerden aşağı düşürdüğü gece öldüğünü sandığım hayaldi. Omzumun kırıldığını duyduğum ve acı yayıldığı anda o güzel hayalin balonu patlamış, hayali o kadar silip süpürmüştü ki, onu kurduğumu bile hatırlamıyordum.

Ama o anda hatırladım.

Bu yüzden hayatımda yüzlerce kez baktığım pencereden dışarı bakıyordum. Belki de binlerce kez.

Ama bunu ilk kez güldüğüm anda yaptım. Aynı anda ağlamaya da başladım.

* * *

Ertesi gün öğleden sonra, eczanede Redbox'ın yanında durmuş, seçimimi yapmak için ekrana parmağımı basıyordum. Daha doğrusu, Ethan'ın seçimini yapıyordum, çünkü arkadaşları Bryant ve Joshua o gece yatıya kalmaya geliyorlardı ve gündemde bir video maratonu (Jake'in sözleriyle) vardı.

Telefonum çaldığı anda bir DVD'yi çıkarmayı başardım.

Çantamdan çıkardım, ekrandaki ismi gördüm ve telefonu açtım. "Genç Taylor, nasılsın?" diye selamladım erkek Taylor'ı.

"Güncelleme, Josie," diye selamladı beni.

Oğlan Taylor'ın benim numaramı aldığından beri biraz dedikoducu olduğunu öğrenmiştim. *Oldukça* da.

Bu hoş olmayan bir şey değildi. Aslında, her zaman ilginç ve çoğu zaman eğlenceliydi.

"Anlat bakalım," dedim ve Redbox'ın ekranına dokunarak bir sonraki seçimimi yaptım.

"Con zor zamanlar geçiriyor," diye hemen paylaştı. "Sofie utangaç değil. Kız aşırı *utangaç*. Bu hafta her gün öğle yemeğinde ona yaklaşmaya çalıştı ama kız bunu fark edince kaçmaya başladı, hatta öğle yemeği tepsisini masada bırakarak kaçtı."

"Ah canım," diye mırıldandım, kutu ikinci DVD'mi çıkardı.

Taylor konuşmaya devam ederken ekrana dokunmaya devam ettim. "Bugün daha da kötüydü."

"Oh hayır," diye tekrarladım.

"Evet. Kalkarken ayağı takıldı. Kafeterya'da kafasını yere çarptı. *Güm!*"

Yüzümü

buruşturdu

m.

Zavallı

Sofie.

Taylor devam etti.

"Sonra, yemin ederim, sanki bir Nicolas Sparks filmi gibiydi. Con yanına gitti, onu kaldırdı, iyi olup olmadığını sordu ve o da hemen ağlamaya başladı ve oradan uzaklaştı. Bütün okul bunu konuşuyor."

Bu iyi bir haber olmayabilir. "İyi mi, kötü mü?" diye sordum.

"Uh... Josie, Con çok yakışıklı, Mia ve Ellie tarafından aldatıldı, bu yüzden herkes onun yaralı kalpli, yanlış anlaşılmış bir kahraman olduğunu düşünüyor. Sofie ise güzel, tatlı ve bildiğim kadarıyla hiç öpülmemiş. Günlük tutan her kız bu hikayeyi pembe mürekkeple, etrafına bir sürü kalp çizerek yazacak."

"Bunu iyi haber olarak kabul edeceğim," dedim, son DVD uzun kırmızı kutudan çıkarken.

"Evet," diye cevapladı ve kahkahasını duyabiliyordum. Sonra devam etti, "Oh, Amber bana el sallıyor ve konuşuyor. Bay Spear'a bu gece geç kalacağını söylemeni istiyor. O ve Alexi okuldan sonra sinemaya gidecekler, sonra Alexi onu yemeğe çıkaracak."

Bu, Amber'ın tipik bir manevrasıydı, kızının flört etmesini kabullenmiş ama bundan hoşlanmayan babasına iletmem için bana bu bilgiyi veriyordu.

"Ona ben hallederim de" dedim.

"Tamam" diye cevapladı.

"İyi öğleden sonraları, genç Taylor. Derste dikkatli ol."

"Tamam. Sen de iyi öğleden sonraları geçir, Josie," diye cevapladı.

"Olur. Kendine iyi bak ve Amber'a ve Taylor'a selam söyle."

"Söylerim. Görüşürüz," diye veda etti.

"Hoşça kal Taylor," diye veda ettim, son DVD'yi yığına ekledim, döndüm ve birden durdum.

Sonra bir adım geri attım ve Redbox'a koştum.

"Aptal küçük *sürtük*," Davis amca tehditkar bir şekilde bana doğru eğilerek tısladı.

Ona baktım, vücudum donmuştu ama kalbim göğsümde çarpıyordu.

O gece, sürpriz ve istenmeyen ziyaretini yaptığı gece onu eve almıştım ama o gece karanlıktı.

Şimdi, yılların ona yaptıklarını görmek şok ediciydi.

Ben gençken, o çok güçlü, çok tehditkar, çok korkutucu görünüyordu. Beni babamdan bile daha çok korkutuyordu. Babamın içinde şiddet olduğunu biliyordum, bunu hatırladığım andan itibaren şahit olmuştum ve yaşamıştım.

Ama Davis amca bir şekilde daha kötüydü.

Şimdi ise eski halinin bir kabuğuydu. Üzerine basarsan kolayca ezilebilecek, kırılğan, çatlak bir kabuk.

Bu düşünceler göz açıp kapayıncaya kadar aklımdan geçti.

Ve aynı anda, Davis amca yaklaştı.

"Beni bulup Ma'nın sana ödediği paradan bahseden pislik, o avukatın firmasını tutmuştu. Şimdi, o parayı cebinden ödemek zorunda olduğu için, ödemek istemiyor. Özellikle de ona her şeyi halledeceğini söyleyen o aptal sürük... lanet olsun... *halletmediğinde*, işlerin kolay olmayacağını söylediğinde. Ayrıca, benim hak ettiğim mirası hızlı bir şekilde almamı sağlamaya çalıştığı ilk yargıç, Chess ve benim yarım asır önce ona bir şaka yaptığımızı ve bunu hala unutamadığı için tarafsız olamayacağını söyleyerek davayı reddettiğinde, o da bu pisliği *benim* kapıma attı."

Tüm bu bilgileri, ki oldukça fazlaydı, kafamda sindirirken gözlerimi kırdım.

Davis amca ne kadar para verdiğini bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi, çünkü vermeye devam ediyordu.

"Şimdi, o pislik Stone, kararın bana ait olduğunu söylüyor. Bana kazandığının bir yüzdesi karşılığında davayı alacak bir avukat buldum ve sonra senin..." Parmaklarını yüzüme o kadar yaklaştırdı ki, Redbox'a daha fazla yaklaşmaya çalıştım ama nfileydi.

"avukat onu o kadar çok pisliğin altına gömdü ki, şimdi davaya devam etmek için *benden* avans istediğini söylüyor." Yutkundum.

Davis amcamın gözleri kısıldı ve bana yaklaştı, ağzını açıp daha fazla konuşmak istedi ama söyleyemedi.

Bunun nedeni, yakınımıdaki birinin "Bayan Malone'dan uzak durun" diye emir vermesiydi. Soluma baktığımda, Magdalene'nin uzun boylu, yakışıklı şerifini gördüm. Şerif tarzı bir gömlek giymişti ama kot pantolonluydu. Uzun boylu ve yakışıklıydı (birkaç gün önce tanıştığım da fark etmişim, *o kadar* uzun boylu ve yakışıklıydı *ki* gözden kaçması imkansızdı; şimdi daha da fark ettim, çünkü o şerif gömleği onun gibi bir erkeğe çok yakışıyordu).

Ancak, uzun boylu ve yakışıklı olmasına rağmen, mutlu değildi.

"Burada neler oluyor?" diye bir ses duydum ve sağ tarafıma baktığımda Mickey'nin bize doğru geldiğini gördüm.

Ama ne yazık ki, Davis amca odaklanmıştı. Bana.

Bu yüzden ona odaklanmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Bu boktan şeyin parasını ödemem, bunu annemden almalıydım," dedi.

"Bayım, rica ediyorum... Bayan Malone'dan uzaklaşın," diye tekrarlardı şerif. Davis amca yine onu görmezden geldi.

"O ev ve o para benim, kaltak, ve sana iyilik olsun diye vermek istediğim yarısı aslında Chess'in ve ben Chess'i senin gibi sikmediğim için, onun da benim olduğunu düşünüyorum."

Şerif ve Mickey çok daha yakındılar, şerif tekrar etti: "Bayım, bir daha sormayacağım. Bayan Malone'dan uzaklaşın."

Bunu yapma fırsatı bulamadı. Mickey kolumu kavradı ve beni Davis Amca'nın önünden çekip çıkardı, sonra beni arkasına itti ve benimle amcamın arasına girdi.

Davis amca Mickey'e öfkeyle baktı. "Yeğenimle konuşmam bitmemiştir." "Evet, bitmiştir," diye cevapladı Mickey sessizce.

Davis amcanın kaşları havaya kalktı. "Yaşlı bir adama mı sataşıyorsun?"

"Josephine'e söyleyeceğin her ne varsa, söylemeyeceksin," diye cevapladı Mickey, sonra hafifçe bana doğru dönerek, "Arabana bin, tatlım," diye emretti.

"Kıpırdama lan," diye emretti Davis amca, yine elini kaldırıp parmağını bana doğru uzattı.

Mickey, amcamın parmağıyla benim aramda durarak beni görünmez kıldı.

"Bayım, sakın olun ve Bay Donovan ile Bayan Malone'dan uzaklaşın," diye emretti şerif.

Davis amca yana eğilip gözlerime baktı. "Bu iş burada bitmedi, kaltak. Ne pahasına olursa olsun, benim olanı alacağım."

"Şimdi sizden Bayan Malone'u tehdit etmeyi bırakmanızı rica ediyorum ve bunu tanıkların önünde değil, aynı zamanda bir polis memurunun önünde yaptığınızı hatırlatmak istiyorum."

Davis amca şerife döndü. "Sence umurumda mı?"

"Umursamıyorsan, pek akıllı olmadığını düşünüyorum," diye cevapladı şerif. Davis amca konuşmak için ağzını açtı ama ben ondan önce konuştum. "Hadi bakalım."

Tüm dikkatlerin bana çevrildiğini hissettim ve Mickey'nin arkasından çıkıp Davis Amca'nın beni net bir şekilde görebilmesini sağladım. Mickey parmaklarını bileğime doladı ama konuşmaya başlamadan önce yaptığı tek şey buydu.

"Hala senden korktuğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bence babandan bu dersi gerektiği gibi almamışsın," diye cevapladı.

Son derece uygunsuz.

Davis Amca.

"Evet, öğrendim, Davis Amca," dedim ona. "En son beni hastaneye yatırdığında kesinlikle öğrendim."

Mickey ve şerifin tetikte olduğunu hissettim ama henüz bitirmemiştim.

"Ama artık daha büyüğüm. Daha akıllıyım. Sen de daha yaşlısın. Zayıfsın. Ve pek akıllı değilsin. Ve tüm bunlar senin yaptığın şeyler. Sosyopat olduğun ve bundan zevk aldığın için insanların hayatını çekilmez hale getiriyorsun. Beni mutsuz etmek için çok çaba sarf edebilirsin ama başaramayacağını sana söylemek adil olur. Sonunda oldukça sinir bozucu bir durum olacak, bu yüzden şimdi zararını kesmeni tavsiye ederim."

"Buna epey çaba sarf etmek istiyorum, Josephine," diye cevapladı Davis amca ve ben omuz silktim.

"Davetim hala geçerli. Deneyin. Kaybedeceğiniz zaman ve para sizin olacak."

Gözleri bana dikildi, gözlerinde bir şey değişti ve şöyle dedi: "İşleri senin için kolaylaştır. Bana bir çek ver, ben de şehirden gideyim."

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Nasıl büyüdüğümü hatırladım. Onun ve babamın nasıl olduğunu hatırladım. Nasıl yaşadıklarını. Babamın o şekilde yaşaması benim nasıl yaşadığım anlamına geliyordu. Çocukken bile bunu biliyordum, çünkü özellikle çocukken bunu gözden kaçırmak imkansızdı.

"Demek istediğin, Boston Stone buraya gelmen için para ödedi ve şimdi senden elini çekti, evine gitmek için paran yok."

Bana sert bir bakış attı ama ayağını kaydırdı. Bu, haklı olduğum anlamına geliyordu.

"Benden bir kuruş bile alamayacaksın," dedim ona.

"O zaman o evi ve annemin parasını alarak hepsini senden alacağım," diye karşılık verdi.

"Eğer bu kavgayı kazanabileceğini düşünüyorsan, hadi bakalım," diye karşılık verdim. "Yetmiş iki yaşında, parasız ve arkadaşsız bir yerde yaşayan ben değilim."

"Göreceğiz," diye cevap verdi.

"Kesinlikle göreceğiz," diye onayladım. Sonra onu gönderip şerife baktım. "Sizi tekrar görmek çok güzel, şerif."

"Coert," diye düzeltti, bana gülümseyerek.

Yine alışılmadık bir isim. Bu isim hakkında ne hissettiğimden emin değildim ama Boston'dan iyiydi.

"Coert." Ona gülümsedim ve sonra Mickey'e baktım. "Teşekkürler, Mickey."

"Önemli değil, bebeğim," diye cevapladı.

"Belki yakında akşam yemeğine gelirsin?" diye sordum. "Evet," diye cevapladı.

"Güzel," diye mırıldandım, sonra amcamı görmezden gelerek iki adam arasında bakışlarımı gezdirdim ve günümü devam ettirmeye karar verdim.

"Görüşürüz beyler," diyerek kapıya doğru yöneldim.

"Görüşürüz, Josie," diye seslendi

Coert. "Görüşürüz, tatlım," dedi

Mickey.

Elimi sallayarak kapıdan çıktım.

Lavender House'a yarı yolda gelmiştim ki telefonum çaldı. Yolcu koltuğunda yüzüstü duran ekranına bir göz attım. Arayanın kim olduğunu görünce, normalde her zaman uyduğum bir kuralı çiğnedim, cep telefonumu alıp kulağıma götürdüm.

"Merhaba, canım," diye selamladım. "Ciddi misin?" diye cevapladı Jake.

Yine, bu kelimenin fazla kullanıldığını düşündüm ve dahası, özellikle bu durumda, anlamadım.

Bu yüzden "Cidden ne?" diye sordum. "Az önce Mick ile telefonda konuştum." "Oh," dedim.

"Oh mu?" diye sordu. "O pislik seni Redbox'a sıkıştırdı, beni aramadın mı? Sonra ben seni aradım ve tek söylediğin 'oh' mu?"

"Jake, hayatım," diye yatıştırıcı bir şekilde başladım. "O oldukça yaşlı. Boston Stone ona yardım etmeyi bıraktı. Neredeyse eminim ki meteliksizdir. O karşılaşma hoş değildi ama o bir tehdit değil ve zaten Mickey ve Şerif Coert oradaydı."

"Evet, ama *ben* orada değildim ve o boktan olay *benim* kadınıma oldu. Ve böyle boktan şeyler olduğunda bilmem lazım."

"Benim tehlikede olduğumu hissettiğinde, bir anda yanıma gelemezsin," diye işaret ettim.

Hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim.

"Üstelik, her şey bitti. Ben iyiyim. Bana, kendisi için iyi olmayan ama benim için çok iyi olan bir sürü haber verdi. Boston Stone, Davis Amca'dan elini çekti ve Arnie davayı üstlendi, bu yüzden başka bir avukat bulmakta zorlanıyor."

"Bebeğim," dedi alçak sesle ve pek de yatıştırıcı olmayan bir tonla. "Beni dinle. Başına hoş olmayan bir şey gelirse, senin için ne kadar önemsiz olduğunu düşünürsen düşün, *bana söyle*."

"Araba sürerken telefonla konuşmayı sevmiyorum," dedim. "Ama bil diye söylüyorum, bunu akşam yemeğinde sana anlatmayı planlıyordum."

"Akşam yemeğine daha beş saat var."

Söyleyecek bir şeyim olmadığı için hiçbir şey söylemedim.

Bu doğrudu. Ancak Jake bir şey söyledi.

"Marketteki bir bakıştan bile rahatsız olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Oh hayır.

Bunu hatırlıyordum.

"Evet," diye sessizce cevap verdim.

"Peki, bir dahaki sefere başına hoş olmayan bir şey geldiğinde ne yapacaksın?"

Görünüşe göre, bunu Jake'e gecikmeden anlatacaktım. "Sana haber vereceğim," diye cevap verdim.

"İyi cevap, Slick."

Bir süre düşündüm, sürmeye devam ettim ve o başka bir şey söylemeyince, "Bu akşam Ethan ve arkadaşları için tüm izleme seçimlerini elde edebildim" dedim.

Cevap verirken sesinde öfke ve eğlenenin tuhaf bir karışımı vardı: "Harika haber."

"En azından bir tanesinin kontrol edileceğinden endişeleniyordum ama öyle olmadı," diye bilgilendirdim onu.

"Şampanyayı ben getiririm."

Onun esprisine gülümsedim.

O espri yaptığına göre, o akşam oğlunun istediği tüm videoları aldığımdan çok daha az hoşuna gidecek bir haber paylaşmaya karar verdim.

"Amber, okuldan sonra Alexi ile randevusu var. Eve geç gelecek."

"Harika," diye mırıldandı mutsuz bir şekilde.

"Ve rivayete göre, Sofie ondan uzaklaşıp yere düştüğünde, Conner bir romantik filmdeki kahraman gibi davranarak onu yerden kaldırdı."

Bir an sessizlik oldu, sonra "Tanrım, Taylor'ın ağzı çok bozuk."

"Beni haberdar ediyor."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Jake ve sonra sordu, "Con, Sofie'yle birlikte mi?"

"Ne yazık ki, Sofie gözyaşlarına boğuldu ve kaçtı."

"Onun için bir zorluk olması iyi," diye mırıldandı Jake, sanki kendine söylüyormuş gibi. "Senin için çaba sarf etmedikçe, onu takdir etme. Kazandığında, neye sahip olduğunu bilirsin, ona iyi bakman gerektiğini bilirsin."

O sırada sessizdim ama karnım çok sıcak hissediyordu.

Jake sessizliğimi bozarak, "Tamam, sonra görüşürüz," dedi.

"Tamam, canım. Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal, Slick."

"Hoşça kal, Jake."

Telefonu kapattı.

O telefonu kapattığında ben de telefonumu yolcu koltuğuna attım ve eve sürmeye devam ettim.

* * *

Yatak hareket etti ve Jake yataktan kalkarken vücudunu kaybettiğim için bir soğukluk hissettim.

Dönüp uykulu bir sesle, "Jake?" diye seslendim.

"Işıkları açma. Telefonunu al. Dinle. 911'i ara, hoşuna gitmeyen bir şey duyarsan."

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı, bu yüzden kendimi zorlayarak "Anlamadım?"

dedim. "Hareket sensörlü ışık, bebeğim. Arka kapı. Telefon. Hemen," dedi ve Karanlıkta, sonra ortadan kayboldu.

Bir an için yatakta donakaldım, sonra vücudum bir hareket telaşına kapıldı. Yorganı geri attım, yatağın ucundan bornozumu aldım ve giydim. Sonra uzanıp telefonu aldım ve elime telefonu aldıktan sonra, beceriksizce ama başarılı bir şekilde bornozumun kemerini bağladım.

Gözlerim saat 4:12 olduğunu gösteren alarm saatine kayd, sonra pencereye doğru yöneldi. Arka kapının ışığından gelen loş bir ışık görebiliyordum ve Jake'in derin uykuda olması gerekirken bunu nasıl hissettiğini merak ederek pencereden dışarı baktım.

O sırada uzaktan bir pencerenin kırılma sesi duydum.

Kalbim durdu ama parmağım telefonun tuş takımına uçu ve şans eseri tuşa bastığım anda ekran aydınlandı.

Üç rakamı tuşladım ve pencerenin yanındaki masaya koştum. Orada, Empire State Binası şeklinde, demirden yapılmış antika bir kasa olduğunu biliyordum. Onu aldım ve 911 operatörü cevap verdiğinde kapıya koştum.

Koridora çıktım ve "Ben Magdalene'deki Lavender House'da yaşayan Josephine Malone. Lavender Lane 10 numara" dedim. Koridorda aniden durdum, telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım ve Conner'ın odasından çıkan gölgesini görünce elimi hızla kaldırdım ve konuşmaya devam ettim. "Bize hırsız girmiş ve erkek arkadaşım aşağıda."

Conner beni duydu, hızla bana doğru, yani merdivenlere doğru hareket etti ve 911 operatörü benimle konuşurken ben Conner'a fısıldadım.

"Con, hayır!"

Beni dinlemedi, ama yanımdan geçip merdivenlerden aşağı kaybolmadan önce elimden demir banka aldı.

Onu takip ettim ve operatörü keserek, "Jake'in on yedi yaşındaki oğlu aşağı iniyor," dedim.

"Bir ekip gönderdim. Lütfen güvenli bir yere gidin ve mümkünse kendinizi kilitleyin."

Merdivenlerin başında tereddüt ettim ve koridora baktım.

"Bu evde sekiz yaşında üç erkek çocuk ve on altı yaşında bir kız çocuğu var," dedim.

"Onları bir araya getir ve kendini güvenli bir yere kilitle. Bir ekip yolda."

Koridordan Amber'ın kapısına koştum ve "Jake ve Conner ne olacak?"

"Hanımefendi, çocuklarla ilgilenin."

Kahretsin!

Tabii ki!

Amber'ın kapısını açtım, yatağa koştum ve titreyerek ona dokundum.

"Ne?" diye mırıldanarak döndü.

"Kalk tatlım, acele et. Ethan'a gitmemiz lazım." Bir an hareket etmedi, ben de acil bir şekilde emrettim, "Kalk Amber."

O, örtüleri attı ve ayaklarını yere koydu, ışıklar yandığında ikimiz de çılgık attık.

Conner, üstü çıplak, eşofman giymiş bir şekilde kapıda duruyordu.

Onu bir süre önce büyükannemin cenazesinde gördüğümde haklı olduğumu fark ettim. Babasından fiziksel özellikleri de dahil olmak üzere birçok şeyi miras almıştı.

"Josie, babam amcanı mutfakta tutuyor. 911'i arayıp Coert'i buraya çağırmanızı ve onu götürmesini istiyor," dedi Conner.

"Hanımefendi, ne oluyor?" diye sordu operatör kulağıma. Ama ben dinlemiyordum.

Öfkelenmiştim.

Böylece Conner'ın yanına gidip ona telefonu uzattım ve "911 operatörü hatta. Ona bu haberi ver" diye emrettim.

Sonra onun etrafında, koridorda, merdivenlerde ve tamamen aydınlatılmış mutfakta dolaşım.

Orada, pijama altlığı giymiş, başka hiçbir şey giymemiş Jake'i mutfak masasında oturan amcamın üzerinde dikilmiş gördüm.

Amcam ayağa kalkmaya çalışırken Jake'in ona elini koyup sandalyeye geri ittiğini izledim.

"Otur. Kal. Bir daha kalkmaya çalışma, ihtiyar. Seni ikiye bölebilirim, umurumda değil. Bana bunu yapmak için bir neden ver, ben de yapayım," diye homurdandı Jake.

"Jake," diye seslendim ve odaya doğru ilerledim.

Jake bana öfkeli gözlerle baktı ve hemen sordu, "911'i aradın mı?"

"Evet. Conner şu anda onlarla konuşuyor," diye cevapladım, gözlerim Jake'e dik dik bakan amcama kaydı.

Conner arkamdan gelip telefonda konuşmaya devam edince sözlerimin doğru olduğu ortaya çıktı. "Evet. Sorun yok. Eve girmeye çalışan adam yaklaşık yedi yüz yaşında. Tehdit oluşturmuyor. Mutfak masasında oturuyor. Tamam. Teşekkürler." Telefonu kapattı ve babasına baktı. "Polis yolda."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Davis amca.

Ve o zaman oldu. O zaman içimden geldi. Durduramadım.

Ve bunu tamamen anladım.

Amcama baktım, kaşlarımı kaldırdım, ellerimi yanlara kaldırdım ve "Ciddi misin?" diye sordum.

"Josie..." Jake başladı ama onu kesip sözünü kestim.

Hâlâ amcama dönük olarak, "Sen kafayı mı yedin?" diye sordum.

"Kızım..." diye başladı ama ben onu da kestim.

"Ne başarmayı umuyordun?" Soruma cevap vermedi.

"Aptal hareket sensörlü ışıklar. Keşke icat edilmeseydi." diye homurdandı.

"Davis amca!" diye bağırdım. "Ne başaracağını sanıyordun?"

ne yapmayı düşünüyordun?"

Bana öfkeyle baktı ama tek kelime etmedi.

"Tanrım, sen bir aptalsın," dedim.

"Amcana saygı göster, kızım," diye bağırdı.

"Bana bunu yapmak için tek bir, ufak, minicik, önemsiz bir neden verseydin yapardım," diye karşılık verdim, sonra "Yuh" diye homurdandım.

Bana tekrar sert bir bakış attı.

Gözlerimi devirdim ve Jake'e baktım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim ama seranın kapısının penceresi iyi değil," diye cevapladı. Amcama gözlerimi çevirdim. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Nasıl?" diye sordu. "Kan vererek mi? Kızım, eve gitmek için benzin parası bile yoktu, bu yüzden rehin verebileceğim bir şeyler bulmak için oraya girdim."

"Peki, senin sorununun daha iyi bir çözümü, benzin parası için kan bağışında bulunmaktı, çünkü bu evden *hiçbir şey* alamayacaksın ve benden de *bir kuruş bile* alamayacaksın," dedim ona ve devam ettim, "İyi haber şu ki, en azından bu gece uyuyacak ücretsiz bir yerin var, çünkü ben *kesinlikle* suç duyurusunda bulunacağım."

Bana tekrar öfkeyle baktı.

Onunla işimin bittiğine karar verdim, bu yüzden kahve makinesine yöneldim ve "Kahve yapıyorum. Jake? Kahve ister misin?" dedim.

"Evet, bebeğim," diye cevapladı ama sesinde çok iyi bildiğim bir şeyin titremesi vardı.

Mizah.

Demleme işlemini başlatmak için düğmeye bastım ve ona baktım.

"Eğleniyor musun?" diye sordum.

Geniş gülümsemesine rağmen yalan söyledi: "Hayır."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Yanlış olsa bile doğru cevap bu."

Sesi hala eğlenceden doluydu: "Sen bu kadar kızgın ve bu kadar sevimliyken vereceğim cevap bu."

"Kızgın olmak sevimli değildir, Jake," diye onu eğittim. "Senin kızgın olma şeklin sevimli, Slick," diye cevap verdi.

Ona bir bakış attım ama Conner'a baktığımda yüzümü yeniden düzenledim. "Kız kardeşini uyandırdım ve muhtemelen onu korkuttum. Belki ona her şeyin yolunda olduğunu ve tekrar uyuyabileceğini söyleyebilirsiniz."

"Tamam, Josie," diye mırıldandı Conner, babasına gülümsedi ve çıktı. "Ve bir sweatshirt giy!" diye arkasına bağırdım. "Üşüteceksin!" O anda Jake kahkahayı patlattı.

Yine ona gözlerimi dikip sinirli bir şekilde sordum, "Şimdi ne komik?" Bana cevap vermedi.

Bunun yerine, "Eğer hasta olmasaydın, şu anda senin beyinsiz amcanın önünde seninle öpüşürdüm," dedi.

Ne yazık ki, bu iğrenç bir *şeydi* ve belki de Jake ile öpüşmenin hoş karşılanmayacağı birkaç durumdan biriydi.

"Sonra öpüşürüz," dedim ona.

"Tabii ki öpüşeceğiz," diye mırıldandı.

"Biri bana bir kova getirsin," diye yalvardı Davis amca.

"Yeter artık," diye bağırdım.

Jake yine kahkahaya boğuldu.

Gözlerimi devirdim ve hazırlık yapmam gerektiği için dolaba gidip bardakları aldım. Uzun bir sabah olacağına dair bir hisse kapıldım.

* * *

Davis Amca'nın arka koltuğunda oturduğu devriye arabası uzaklaşmıştı ve ben Jake, Conner ve Şerif Coert ile birlikte girişte duruyordum.

"Teşekkürler, Şerif Coert," dedim ve elimi uzattım.

Elimi tuttu, hafifçe sıktı ve "Sadece Coert" diye cevap verdi.

"Tamam. Sadece Coert." Gülümsedim ve onun elini sıktım. Elimini bıraktı ve Jake'e baktı.

"Josie'yi birkaç saat sonra karakola getir. Yaşlı moruk ranzasına alışılabılır ve Josie uygun bir saatte suç duyurusunda bulunabilir."

"Anlaşıldı," dedi Jake.

Şerif bana dönerek, "Bu olay için üzgünüm, Josie," dedi.

"Hayır. Gran'ın vasiyetine itiraz etmek için onu temsil edecek birini ikna edebileceğinden şüpheliyim, bir yargıç onun haneye tecavüzünü hoş görecektir mi? Bence kendi mezarının son çivisini çaktı, bu yüzden benim için sorun yok."

"Olumlu tarafına bakmak güzel," dedi Coert.

"Gerçekten," diye onayladım.

"Sabahın geri kalanında seninle sohbet etmeye bayılırım dostum, ama karımı ve oğlumu yatırmam lazım," dedi Jake bu noktada, kolunu omuzlarıma dolayarak.

"Tamam," diye mırıldandı Coert ve Conner'a baktı. "Con."

"Görüşürüz, Coert," dedi Con.

Coert bana baktı. "Josie. Bir dahaki sefere görüşmemiz iyi bir sebeple olsun."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim."

Çenesini kaldırdı, Jake'in omzuna vurdu ve Jake beni bırakıp kapıya doğru yürüdü.

Jake kapıyı kapatıp kilitledikten sonra Conner ve bana döndü.

"Yukarı çık," dedi Conner'a ve gözleri bana geldi. "Ben de birazdan gelirim."

Birazdan mı? Neden birazdan?

"İyi misin?" diye sordum.

"Bir pencereyi tahta ile kapatmam lazım,"

diye cevapladı. Tabii ki.

Jake, sabahın erken saatlerinde seranın penceresini tahta ile kapatacaktı.

Adamım *çok* harikaydı.

"Yardım edeyim baba," dedi Conner.

Conner *çok* sevimli bir gençti.

"Anladım, Con. Yat artık. Saat daha beş bile olmadı. Bugün işin var ve uyuman lazım," dedi Jake oğluna.

"Yardım edeceğim baba," diye tekrarladı Conner ve babasının tekrar reddetmesini beklemedi.

Merdivenlere yöneldi ve iki basamak birden atlayarak yukarı çıktı, muhtemelen babasına yardım etmek için ayakkabılarını giymek için.

Jake'e baktım. "Oğlun çok tatlı."

Jake'in gözleri ısındı ve "Evet, bebeğim" diye onayladı. Sonra sıcak bakışları merdivenlere kaydı, benim de bakışlarım merdivenlere kaydı ve Amber'ı merdivenlerin ortasında uyurgezer gibi dururken gördüm.

"Eath kusuyor, baba," dedi. Oh, hayır.

Jake'e baktım ve "Eath'i ben alırım. Sen pencereyi al," dedim.

"Tamam, bebeğim," diye cevapladı, bana doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Jake mutfığa doğru yöneldi, ben de merdivenlere doğru yürüdüm ve onları çıktım, çok yavaş yürüyen Amber'ı takip ederek, ellerimi onun ve onu yatağına geri götürdüm, orada yere yığıldı.

Üzerine battaniyeyi attım, hızla onu örttüm ve sonra Ethan'ın gerçekten kusmakta olduğu banyoya gittim.

Bu tatsız deneyimin beşinci dakikasında Bryant içeri girdi ve sonra o ve Ethan sırayla kusmaya başladılar.

O anda, bir dahaki sefere bu kadar çok atıştırmalık almayacağımı ve onların gece boyu uyanık kalıp DVD izlerken istedikleri kadar yemelerine izin vermeyeceğimi zihnimde not ettim.

* * *

Bir süre sonra, Jake yatağa gelince yatağın hareket ettiğini hissettim.

Ona döndüm, ona daha yakın sarıldım ve "Pencerede her şey yolunda mı?" diye fısıldadım.

"Evet, bebeğim. İyi misin?"

"Evet, sevgilim."

"Güzel," diye mırıldandı ve beni kendine daha da yaklaştırdı. "Jake?" diye seslendim.

"Evet?" diye sordu.

"Dışarıdaki ışığın yandığını nasıl anladın? Derin uykuda olman gerekirdi."

"Altıncı his," diye cevapladı. "Her erkek, Slick, ailesini bir çatı altında toplar, o çatının altında olanlara duyarlıdır,

özellikle de bir tehdit söz konusuysa."

Uykulu gözlerim tamamen açıldı ve şafak vakti zayıf ışığında göğsünün düzlüklerine baktım.

"Uyu, bebeğim," diye Jake saçma bir şekilde emretti.

"Tamam," dedim yalan söyleyerek, hala göğsüne bakarak, uzanmış vücudunun gücünü hissederek, benim vücudum onun vücuduna yaslanmış, üzerimizdeki battaniye sıcak bir koza oluşturunuyordu.

Ama hissettiğim sıcaklığın battaniyelerle bir ilgisi yoktu.

Güvende hissetmek ve bir ailenin parçası olmakla ilgiliydi.

Bu hissi o kadar çok sevdim ki, kendimi ona kaptırmaya izin verdim. Böylece Jake benden önce uykuya daldı.

O uyuduktan biraz sonra ben de ona katıldım.

* * *

"Selam, Josie."

"Merhaba, Deon," diye gülümseyerek cevap verdim, o da The Circus'un kapısını benim için açtı ve ben içeri girdim.

Kulübü geçerek, Paulette'e (keratin tedavisi sonrası saçları *muhteşem* görünüyordu) ve Shoshana'ya (bana, bahşişlerinin çoğunlukla aynı olduğunu, ancak kızıl saçlarını kahverengiye boyadıktan sonra erkek arkadaşının onu esmer olarak *çok sevdiğini* söylemişti) el salladım ve barın arkasındaki Adam'a başımı salladım.

Jake'in ofisinin kapısına vardım ve suç duyurusunda bulunmanın oldukça uzun bir süreç olduğunu düşünerek tuş takımına şifreyi girdim. Neyse ki, o gün saat üçe kadar bizimle birlikte olan Ethan, Bryant ve Joshua, "ezik yaşlı bir ezik"e (Ethan'ın sözleri) karşı suç duyurusunda bulunmak için karakola gitmenin harika bir fikir olduğunu düşündüler.

Neyse ki, Junior ve Alyssa da aynı şekilde düşünüyorlardı.

Joshua'nın ailesi, oğullarının yatıya kalma partisine şerifin ofisine bir gezi de dahil olması nedeniyle oldukça endişelendi, ancak Jake onlarla konuştu ve onlar da bu konuyu kapattı.

Yine de, tüm bu olaylar Jake ve benim öpüşme seansımızın gecikmesine neden oldu, özellikle de erkekler eve gittikten yaklaşık bir saat sonra Taylor kapıda ortaya çıkıp zıplayarak çılgılık attığında.

O kadar heyecanlı bir halde araba kullandığı için endişelendim ama Kieran Wentworth'un yine hafta sonu için üniversiteden geldiğini öğrenince anladım. Görünüşe göre, birkaç hafta önce kilisede tanıştığında, o gün küçük kardeşinin bir dövüş sanatları etkinliğine katılacağını söyleyen Taylor'a "rastlamak" için gelmişti.

Kieran Wentworth'un bu etkinlikte küçük kardeşi olmadığı için, onun sadece onun için geldiği yönündeki umutlu tahmininde haklı olduğu anlaşılyordu. Yine de aynı dövüş sanatları antrenmanına katılıyordu ve siyah kuşak sahibi olduğu için en azından zayıf bir bahaneye sahipti.

O, etkinlik boyunca onun yanında oturdu.

Sofie sevinçten kendini kaybetmişti.

Conner, aynı şeyi denedikten sonra işten çıkıp okulun düzenlediği bir koro konserine gittiğinde, akşam kötü bir hal aldı. Sofie'nin solo söylediği bir konserdi.

Conner, performans bittikten sonra ona yaklaşıarak şarkı söylemesini övdü. Sofie, bunu dinlemek için onunla yeterince uzun süre durduğunda önemli bir adım atılmış oldu. Sofie övgü için teşekkür ettiğinde daha da ilerleme kaydedildi. Conner onun numarasını istediğinde kazanılanlar kaybedildi. Jake'den Conner aracılığıyla bana aktarılan bilgiye göre, Sofie ona okulun en sevimli ve en tatlı erkeği olduğunu ve "Ellie gibi, benim gibi değil, ona layık birini hak ettiğini" söyledi.

Bu noktada, gözyaşlarına boğuldu ve kaçtı.

Conner, akşamın geri kalanını Sofie'nin numarasını almak için telefon ederek geçirdi. Bu çabasında başarılı oldu ve odasına çekildi. O zamandan beri ondan haber alınamadı ve ben en azından Sofie'nin onunla telefonda konuşmasını sağladığını umdum.

Onun vazgeçmesini istemedim. Bir zorluk vardı ve sonra da kafanı duvara vurmak vardı. Ama Sofie'nin buna değeceğini düşünüyordum. Sadece Conner'ın bunu anlayıp, pes etmeden devam etmesini ve o duvarı oluşturan her neyse onu yıkmasını umuyordum.

Bu sırada Jake kulübe gitmesi gerektiği için ayrıldı. Böylece bütün gün geçti ve söz verilen öpüşme seansı gerçekleşmedi.

Bu nedenle, çocukların bakımını sağladım, Ethan'ı yatağa yatırdım ve Amber'dan Lavender House'da her şeyin yolunda olduğundan emin olmasını ve göz kulak olmasını istedim. O da kabul etti. Sonra hazırlanmak için odama gittim.

Küçük, yapışkan siyah bir
elbise. Çok yüksek
topuklu ayakkabılar.
Akşam makyajı.
Saçlarımı açtım.

Bu kıyafeti gizleyen şık bir palto giydim ve Jake'in ofisine çıkan merdivenleri çıkarken paltoyu bağladım.

O masasının arkasında oturuyordu ve ben merdivenleri çıkarken gözleri üzerimdeydi.

"Sürpriz, bebeğim. Geleceğini bilmiyordum," dedi gülümseyerek.

"Buradayım," diye cevapladım, tam o sırada çantamdaki telefonum çaldı. "Bir saniye bekle

biraz bekle canım," dedim, gözlerimi ondan ayırmadan.

Telefonumu çantamdan çıkardım ve arayanın Alyssa olduğunu gördüm.

Çantamı Jake'in masasının önündeki sandalyelerden birine attım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Merhaba tatlım," diye selamladım, ceketimin kemerini çekiştirerek.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı kulağıma. "Sen... *inanmayacaksın*," dedi.

Oldukça heyecanlıydı ama Conner kızının numarasını aldığından beri onun neyden bahsettiğini tahmin edebiliyordum.

"Neye inanmayacağım?" diye sordum, Jake'e bakarak ceketimi omzumdan çıkardım.

"Çok mu geç kaldım?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladım, diğer omzumdan da paltomu çıkararak Jake'in gözlerinin benim oldukça dar elbiseye kaymasını izledim.

"Şunu dinle," diye başladı. "Az önce kız arkadaşlarımdan biri aradı ve Pearl Milshorn'un, iki hafta sonra Mills iskelesinde temeli atılacak olan yeni inşaat projesinden parasını çektiğini söyledi."

Ceketimi sandalyenin arkasına attım, Jake'e baktım, tepkisini ölçmeye çalıştım ve bu bilginin arkadaşımı neden bu kadar heyecanlandırıldığını anlayamadım, bu yüzden "Hmm?" diye mırıldandım.

"Pearl o projeden parasını çekiyor, Josie," diye tekrarladı, Jake'in gözleri tekrar bana döndü ve ben de onun gözlerine baktım, ama dar eteğimi yukarı çekince gözleri tekrar kaçtı. "Mills iskelesinin yanındaki proje. Tüm o mağazalar ve diğer şeylerin olduğu lüks proje. Pearl en büyük yatırımcı. Bunu çocukları için yapıyordu. Veraset vergilerinin bir kısmını yiyip bitireceğini biliyordu, bu yüzden bunu yapıp ölmeden önce hisselerini devrederse, Uncle Sam'in bir kısmını almadan sürekli getiri sağlayan bir hediye verebilecekti."

Elimi eteğimin altına soktum, parmaklarımı külotuma takıp bacaklarımdan aşağı kaydardım, ta ki yere düşene kadar.

Onlardan kurtuldum.

Jake'in gözleri tekrar yüzüme kaydı ve gözlerindeki bakış iç bacaklarımın içinden bir titreme geçti.

Bu olurken, Alyssa'ya "Bu oldukça ilginç" dedim.

"Josie," dedi sabırsız bir sesle. "Pearl o projeye yatırım yapıyordu. Hem de büyük bir yatırım. Kadın paraya boğulmuş durumda. Boston Stone dışında projenin en büyük yatırımcısı o. Ama parasını çekmesi, bu dev projenin suya düştüğü anlamına geliyor."

Boston Stone'dan bahsedilince, gözlerimi kırıştırdım ve yere baktım.

"Anlamadım?"

"Stone'un sana yaptıklarını duydu ve fonunu çekti. Bu *çok büyük bir* olay Josie. Diğer yatırımcılara, Stone'un yerine geçecek birini bulurlarsa devam edeceğini söyledi. Onu sıkıştırıyor ve *iki hafta içinde temeli atacaklar*. İşlerden, malzemelerden bahsediyoruz, birçok insan buna bağlı ve herkes Stone'a bakıyor çünkü Pearl, Stone'un sana davrandığı gibi davranan bir adamla iş yapmayacağını açıkladı. Bu proje milyonlarca dolara mal olacak ama söylentilere göre yatırımcılara milyonlarca dolar daha kazandıracak. Stone geri çekilirse, büyük bir darbe alacak. Yatırımcılar bu anlaşmanın bozulmasına izin vermeyecekler. Başka birini bulacaklar ve bunun arkasındaki beyin Stone. Tüm zamanını ve çabasını boşa harcayacak ve tek kuruş bile kazanamayacak.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, tam da Jake'in vücudu gözümün önüne geldiği anda, bir saniye önce eteğim kalçama kadar çekilmişti ve Jake beni o yöne ittiği için geriye doğru hareket etmeye başlamıştım.

Gözlerimi ona çevirdim, yüzündeki ifadeyi gördüm ve tüm vücudum kaskatı kesilirken ağzım kurudu.

"Bu *harika* değil mi?" Alyssa kulağıma neredeyse çığlık attı.

"Öyle, tatlım. Çok harika. Ama gitmem gerek. Yarın seni ararım," dedim ona.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, bacaklarım kanepeye değdiğinde ve Jake'in elleri popomu bulduğunda.

"Evet," dedim nefes nefese. "Beni arayıp bunu söylediğin için teşekkürler. Bunun çok iyi bir haber olduğunu hissediyorum."

"Sorun değil, ben de öyle hissediyorum," diye cevapladı. "Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, tatlım."

"İyi geceler, güzelim."

Jake telefonumu elimden almadan önce vedalaşmasını zar zor duyabildim. Masasının önündeki sandalyeye doğru bakmadan telefonu fırlattı. Ancak, telefonun yere düştüğünü duydum.

Ellerimi onun pazılarına koyup, "Boston Stone hakkında bir haberim var," dedim.

"Şu anda Boston Stone umurumda bile değil," diye cevapladı.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Burada oynamak istediğin başka bir şey var mı, bebeğim, yoksa sıra bende mi?" diye sordu.

Aslında oynamak istediğim bütün bir senaryo vardı ama Alyssa'nın araması o senaryoyu daha da iyi hale getiriyor olsa da, dikkatimi dağıttı.

Şimdi Jake'in sırasını beklemek istiyordum. "Sıra sende," diye cevap verdim.

"Normalde zaten çok güzel olan, ama o gün normalden daha da güzel görünen, klas bir kadının ofisine girip, muhteşem bir elbiseyle ona fantastik vücudunu gösterip, onun önünde külotunu çıkardığında, bir erkeğe ne hissettirdiğini biliyor musun?"

"Şey..." diye mırıldandım.

Onun için ne olmasını *umduğumu* bildiğimi söylemeliyim.

Ama gözlerindeki bakış ve ses tonundan, en çılgın hayallerimin ötesinde başarılı olduğum açıktı.

Bu bilgeliği açıkça paylaşmadı ama yine de paylaştı.

Ve bunu şöyle ifade ederek yaptı: "Tek bir seçeneğin var, ya beni yalarsın ya da ben seni yerim. Ondan sonra kontrolü ben ele alırım."

Bu zordu. Bacaklarımın arasındaki ağzı cennetti.

Ama onu ağzımda hissetmekten, tadını, ne kadar büyük ve sert olduğunu, ona yaptığım seslerden, onu bu şekilde tahrik edebilmenin bana verdiği tatmin duygusundan çok keyif aldım.

"Josie..." diye

başladı. "Um..." diye

mırıldandım.

"Seni yerim," diye benim için karar verdi. "O elbiseyle kanepemde uzanmanı istiyorum ve bana oral seks yaparak bunu yapamazsın."

"Uh... tamam, sevgilim."

Başını eğdi ve ağzı ağzıma yaklaştı ama beni öpmedi. *Her yerimde* hissettiğim bir fısıltıyla emir verdi. "Aşağı, bebeğim, ve uzan." Sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Ondan sonra kanepeye uzandım ve uzandım.

Jake'in gözleri beni süzdü, sonra elleri dizlerimin arkasına gitti, onları yukarı itti ve beni kanepenin koluna neredeyse asılı kalacak şekilde yukarı kaydırды, sonra bana katıldı, benden oldukça aşağıda, ağzını bacaklarımın arasında kapattı.

Bacaklarım onun kollarında gerildi ve başım geriye düştü. Jake beni yaladı.

Ve sanki daha önce kontrolü ele geçirmemiş gibi, bacaklarımın arasında ağzıyla beni orgazma ulaştırdıktan sonra, "kontrolü ele geçirerek" beni üç kez daha orgazma ulaştırdı.

Öpüşmekten daha iyiydi.

Çok daha
iyiydi. Hem
de çok daha
iyiydi.

* * *

Ertesi gün öğleden sonra, amcam hapse girmiş ve kefalet parasını ödeyememişti, küçük bir hırsızlık suçundan bile (ancak sabıkası olduğu için küçük suç biraz büyük bir suça dönüşmüştü), Jake'in evine geri döndük.

Ve yatak odasında çanta olan bendim.

Mikrodalgada ısıttığım bir kase Ro-Tel sosu ve bir kase cipsle mutfaktan oturma odasına doğru gidiyordum ki kapı zili çaldı.

"Ben açarım!" diye bağırarak kapıya doğru yürüdüm.

Ancak pencereden kim olduğunu gördüm ve donakaldım.

O da beni gördü. Zaten sert olan yüzünün daha da sertleştiğini görünce bunu anladım. Ama ben kıpırdamayınca kapı zili tekrar çaldı.

"Bebeğim? Sen açar mısın?" Jake aile odasından bağırdı.

Pencereden Boston Stone'a baktım ve "Hayatım, buraya gelmen gerek galiba" diye bağırdım.

Jake'in varlığını hissetmeden önce bir santim bile kıpırdamamıştım ve sonra onun "Oh hayır. Bu boktan şey olamaz." diye homurdandığını duydum.

Sonra etrafımda dolaşmaya başladı, kapıyı açtı ve emretti: "Beş saniye içinde mülkünden çıkmazsan, Coert ile bir kez daha konuşursun ve sana uzaklaştırma emri çıkarılır."

"Josephine ile konuşmam gerekiyor." Boston'ın söylediğini duydum ama sadece duydum. Jake kapıyı kapatıyordu ve onu göremiyordum.

"Siktir git. Beş saniye, Stone," diye cevapladı Jake.

"Özür dilemeye geldim," dedi Boston.

Ne oluyor yahu?

"Ona bir mektup yaz," dedi Jake keskin bir sesle.

"Özür dilerim, bu iş biter," dedi Boston.

"Bir," Jake saymaya başladı ve o anda harekete geçtim.

Ona yaklaştım, kaseleri kapının yanındaki masaya koydum ve elimi Jake'in sırtına koydum.

Bunun üzerine Jake, "İki" demek için ağzının etrafındaki kaslar dışında hiçbir kasını kıpırdatmadı.

"Jake," dedim yumuşak bir sesle.

"Üç," dedi Jake Boston'a.

"Jake." Elimi sırtına bastırdım. "Lütfen. Bunu halledebilirsek, yapalım."

"Onu dinle, Spear."

Jake saymayı bıraktı ama yine de kıpırdamadı.

Elimi sırtına daha da bastırdım.

Sonunda yana doğru kaydı. Ama çok az.

Yine de Boston'ı görebiliyordum ve o da doğrudan bana bakıyordu.

"Tamam, Josephine," dedi sertçe. "Özür dilerim. Şimdi köpeğini geri çağır." Kaşlarımın çatıldığını hissettim.

Köpeğim mi?

Jake'i mi kastetti? Pearl'ü kastetmiş olamazdı. Olabilir miydi?

"Ne demek istediğini anlamadım Boston, ama Jake veya Bayan Milshorn'dan bahsediyorsan, bu oldukça kırıcı."

Boston omuzlarını düzeltti, ama bana hâlâ somurtarak bakıyordu. "Neden bahsettiğimi biliyorsun, Josephine. Şimdi köpeğine özür dilediğimi söyle ve bu konu kapanmış olsun."

Ben de omuzlarımı düzelttim ve ona şöyle dedim: "Pearl'ü kontrol edemem. Jake de burada, eğer onu yatıştırmaya çalışıyorsan, bunu daha az aşağılayıcı bir şekilde yapmanı öneririm."

"Pearl ya da Spear'dan bahsetmiyorum," diye dişlerini gıcırdatarak konuştu. "Diğer köpeğinden bahsediyorum. *Siyah* olan."

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım ama Jake "Amond, bebeğim" diye mırıldandığında bu karışıklık ortadan kalktı.

Ona baktığımda, soğukkanlılığını korumaya çalıştığını gördüm, yani gülümsemek istiyor gibi görünüyordu ama buna direniyordu.

"Amo...?" diye başladım, sonra birden anladım ve Jake'e baktım.

Sonra Boston Stone'a baktım.

"Arkadaşım Dee-Amond'dan mı bahsediyorsun?" diye sordum.

"Bahsettiğim şey, sana doğrudan özür dileyip, artık hayatına hiçbir şekilde karışmayacağıma dair söz veririm, aniden karşılaştığım bazı zorlukların ortadan kalkacağı söylendi. Bu yüzden sana doğrudan özür diliyorum. Artık hayatına hiçbir şekilde karışmayacağım. Şimdi, arkadaşını arayıp bunu onunla paylaşmanı rica ediyorum."

Aniden, gülümsememi zorlukla bastırmaya çalışan ben oldum.

Ancak bu mücadele sırasında ona, "Ele alınması gereken küçük bir konu var" dedim.

Yanağında bir kas seğirdi ve sonra sordu: "Nedir o?"

"Amcamın eve gitme imkânı yok ve onun eve gidip orada kalmasını istiyorum. Bu sorunu hallederseniz, ona karşı olan suçlamaları geri çekeceğim. Yani, onu eve götürün ve orada kalması için ona bolca teşvik verin."

Boston hiçbir şey söylemedi, sadece bana

kaşlarını çattı. Ben de devam ettim.

"Bu çok fazla teşvik olur, Boston. Ne yazık ki, o açgözlü ve aynı zamanda hoş olmayan bir adam. Onu etkisiz hale getireceğinden emin değilsen, beni nerede bulacağını ve neyim olduğunu bildiği için, ölene kadar beni rahatsız etmeye devam edecektir."

"Bu her an olabilir, Josephine. O pek de genç sayılmaz," diye işaret etti Boston.

"O benim sorunum olmamalı," dedim yumuşak bir sesle. "Ve sen bu işi kendi başına bırakmış olsaydın, sorun olmazdı. Bu senin yarattığın bir karışıklık, Boston. Ya sen temizle ya da ben kimseyi aramayacağım."

Derin bir nefes aldı, boynu kızardı ve "Amcanla ben ilgilenirim" dedi.

"O zaman zamanım olduğunda arkadaşımı arayacağım," diye güvence verdim. "Mümkün olduğunca çabuk, sakıncası yoksa," diye tersledi.

"Tabii ki. Ancak Ravens maçı var ve onların formaları çok hoşuma gidiyor, o yüzden maçtan sonra aramam gerekecek."

Jake boğuk bir ses çıkardı ve Boston'ın çenesi sıkıldı. Sonra zorla, "Teşekkür ederim," dedi.

"Güzel bir pazar günü geçir, Boston," dedim ona.

Bana somurtarak baktı, Jake'e bakmadı bile, arkasını dönüp Mercedes'ine doğru fırladı.

Jake beni karnımdan hafifçe itti, kapıyı kapattı ve kilitledi.

Ona baktım ve kahkahaya boğuldum. Bu sırada kolları beni sardı, ben de kollarımı boynuna doladım ve yüzümü göğsüne dayadım.

Jake'in kollarında gülmek o kadar hoştu ki, bunu daha sık yapmaya karar verdim.

Belki günde bir kez.

Gülmem dinince, gülümseyen yüzüne baktım. "Belki de Amond'u aramalıyım," dedim.

"Daha ilk çeyrek. Ravens'ın formaları için maçın çoğunu izleyebilirsin," diye cevapladı.

"Hey!" Ethan bu sırada oturma odasından bağırdı. "Dip sosu neden bu kadar uzun sürüyor? Açlıktan ölüyorum!"

Bu da beni tekrar kahkahalara boğdu, bu yüzden yüzümü Jake'in göğsüne gömdüm ve sıkıca sarıldım.

Bu nedenle, bunu daha sık yapmaya karar verdim. Günde bir kez yapmayı hedeflemeyeceğim.

En az iki kez yapmayı hedefleyecektim.

"Dip sosunu tekrar ısıtacağım," dedim Jake'e.

"Cipsleri ben alırım," dedi bana.

"Tamam," dedim ama o beni bırakmadı.

Nedenini, "İyi misin?" diye sorduğunda anladım.

Cevabımı verdiğim anda gözlerindeki bakış ve yüzündeki ifade değişti. "Tabii ki iyiyim. Sen varsın."

Gözlerindeki bakışı ve yüzündeki ifadeyi çok sevdim. O kadar çok sevdim ki, ona tekrar vermek istedim.

Düzenli olarak.

Ama günde bir kez hedeflemeye çalışmazdım. En az iki kez hedeflerdim.

On Dokuzuncu Bölüm

Doğru Cevap

"İşte böyle, bebeğim!" Alyssa, ringde dövüşen Junior'a bağırdı. "Onu mahvet! Annenin bunu sevdiğini biliyorsun!"

Kucağıma gülümsedim, sonra tekrar ringe döndüm.

Blakeley'deki arenada yetişkinler ligi maçlarını izliyorduk ve Junior'ın bu seferki rakibi ondan oldukça yeteneksizdi.

Bryant ve Ethan bizimle birlikte koridorda oturuyorlardı ve ikisi de yanlarında getirdikleri Halloween şekerlerini dağıtmak için yanlarında çantalarla oturuyorlardı. Jake'in dövüşünü izlemek istediğim için, Ethan'ın kusmasıyla tuvalette kalmak istemediğimden, onların şeker tüketimini kontrol ediyordum. Bu ilk seferinde benim için yeterince tatsız bir deneyim olmuştu, bir daha bunun yaşanmaması için özen gösteriyordum.

Bu zordu, çünkü Cadılar Bayramı sadece iki gece önceydi ve Ethan, Bryant ve Joshua, *Combat Raptor* kostümleriyle ev ev dolaşarak epey çaba sarf etmişlerdi. Jake ve ben de onları takip ediyorduk, Jake elinde bir el feneri tutuyordu.

Dört mahalle dolaştık. Dört büyük mahalle.

Bu nedenle, işimiz bittiğinde, ben bitkin düşmüştüm. Jake'in evine döndüğümüzde, Ethan'a tüketimini azaltmasını, bir avuç kabak çekirdeği yemesini (ki bunların bağımlılık yaptığını fark ettim) ve yatmasını söyleyecek kadar gücüm kalmıştı.

Çok fazla çekirdeğimiz vardı çünkü Cadılar Bayramı'ndan birkaç gün önce, her birimiz için birer tane olmak üzere beş balkabağı oyup Jake'in ön kapısının önüne koymuştuk. Conner ve Amber'ın bile oyma sürecine katıldığını görünce, onların gençlik havasına şaşırdım.

Ama sonra bunun, onların asla kaçırmadıkları ve çok keyif aldıkları bir aile geleneği olduğunu öğrendim. Bunu biliyordum çünkü ben de çok keyifli bulmuştum.

Amber, "Evlenip kendi çocuklarım olsa bile, babamın evine kabak oymaya geleceğiz" dediğinde bunu daha da iyi anladım.

"Evlenip çocuklarım olduğunda" sözü Jake'in ağzını sıkılaştırdı, bu da beni gülümsemekten alıkoydu. Ama sonuçta Amber'ın duygusu çok tatlıydı ve Spear ailesinde kabak oyma deneyimini yaşadktan sonra, neden böyle hissettiğini anladım.

Bu arada, Jake kabak oyma ustasıydı. Bunu biliyordum çünkü Ethan'ın *Combat Raptor* kabaklarını serbest el ile oymasına yardım etmişti ve eğer böyle bir yarışma olsaydı, ödül kazanacağına emindim.

Conner, Amber ve Alexi, Jake'in evinde kalıp şeker dağıtmak için geride kaldılar (bunu Jake ayarlamıştı, Conner ise belli belirsiz bir şekilde gözetmenlik yapıyordu), biz ise Ethan'ı dışarı çıkardık.

Geri döndüğümüzde, Conner'dan kardeşinin şeker tüketimine dikkat etmesini istedim ve Jake ile aynı yatağı paylaşmaya başladığımızdan beri ilk kez Jake olmadan yatağa girdim. Yani, Jake kulüpte olmadığı sürece, Jake ile aynı yatağı paylaşmaya başladığımızdan beri her gece birlikte yatıyorduk.

Jake daha sonra bana katıldı, beni kollarının arasına çekerek uyandırdı ve ben, "Gelecek yıl evde kalıp şeker dağıtacaksın, böylece Ethan'ın şekerlerini toplamasını izlemek için 20 mil yürüdükten sonra bayılmayacaksın" diye mırıldandığını duyarak hemen tekrar uykuya daldım.

Sadece gelecek yıl olacağı için mutluydum.

Bu yüzden hemen tekrar uykuya daldım.

Çağımızın en ünlü tasarımcılarının podyumlarının yanında oturduğumun farkındaydım. Beş kıtayı gezmiş ve bunu defalarca yapmışım. Paris'te kruvasan satın almak için en iyi yeri biliyordum. Napoli'deki *Antica Pizzeria Port'Alba*'da pizza yemiştim. Avustralya'daki Bondi Plajı'nda güneşlenmişim. Ve Alaska'da gerçek bir igloda uyumuştum.

Ama Jake'in mutfağında kabak oymak ve kabak çekirdeği kavurmak, hayatımda yaptığım en muhteşem şeydi.

Hiç şüphesiz.

Bu düşünceyle, aşırı yemekten midelerini boşaltan iki sekiz yaşındaki çocuğa bakmaktan duyularım keskinleşmişti, Alyssa'nın bağırışları ve çılgın bir kavga kalabalığına rağmen, bir şeker kağıdı sesi duydum. Aşağı baktığımda Ethan'ın küçük boy Snickers açtığını gördüm.

Ona doğru eğildim ve kulağına fısıldadım, "Tatlım, tatlıları sevdiğini biliyorum ama sanırım onu yutmayı ve daha sonra tuvalet klozetinin üzerinde tekrar deneyimlemeyi tercih edersin. O yüzden bu gece sonuncusu olsun, tamam mı?"

Biraz uzaklaştım ve gözlerine baktım. Onlar da benimkilere bakıyordu ve Ethan (ne harika bir çocuk) başını salladı.

"Teşekkür ederim, tatlım," dedim.

Çikolata, fıstık, karamel ve nuga ile dolu bir gülümsemeyle çiğnedi, yuttu ve sırttı.

Ben de ona gülümsedim.

Bu sırada Alyssa sandalyesinden fırladı, yüksek topuklu sandaletleriyle zıplamaya başladı ve "*Aferin bebeğim! Devam et. Pes etme! Onu yen!*" diye bağırmaya başladı.

Kısa ve dar olsa da çekici kırmızı elbisesini hayranlıkla seyrettikten sonra ringe baktım ve Junior'ın rakibini iplere dayadığını ve rakibinin savunmakta zorlandığı bir dizi kombinasyon vurduğunu gördüm.

Ne yazık ki, hakem onları ayırdı ve Junior'ın rakibinin durumunu değerlendirmek için yanlarına gitti. Adam kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı, sonra hakemin gözlerine bakarak başını salladı.

Hakem onları tekrar serbest bıraktı.

"Aptal hakem," diye homurdandı Alyssa, yanımdaki koltuğa oturdu, gözleri ringden hiç ayrılmadan.

Zil çaldı ve henüz ikinci raunt olduğu için, Alyssa'nın tekrar koltuğundan fırlayıp, aklını kaçırıp, çığlık atıp, alkışlayıp, hakem Junior'ın elini kaldırdığında zıplamaya başlaması için bir raunt daha vardı.

Junior karısına gülümsedi.

Karısı ona o kadar abartılı bir öpücük gönderdi ki, kolunu genişçe sallarken ayağından kalktı. Sonra aniden koltuğa döndü, çantasını ve paltosunu kaptı ve gözleri bana geldi.

Bana doğru eğildi ve alçak sesle, "Tamam, Takım Operasyonu başlasın. Sen Bryant'ı al. Ben eve gidip erkeğimle sevişirim. Jake işini bitirince mesaj at, Eath ve Bry'yi bizim eve bırak ki sen de sevişebileşin. Tamam mı?" dedi.

Başımı salladım, arkadaşımın gözlerindeki mutlu ışığı keyifle izleyerek, başıma gelecekleri düşünerek bacaklarımın arasında hissettiğim daha da mutlu duyguyu görmezden gelmeye çalışarak.

"Evet," diye kabul ettim.

Yumruğunu kaldırdı, parmak eklemleri bana dönüktü, Conner'ın yaklaşık bir hafta önce bana öğrettiği "yumruk tokuşturma" hareketi. O da bana aynısını yaptıktan sonra bunu yaptı ve ben ne yapacağımı göstermeden önce yarım dakika boyunca şaşkın şaşkın eline baktım.

Böylece ne yapacağımı anladım, yumruğumu onun yumruğuna vurdum ve o, "Dövüş gecesini seviyorum," diye fısıldadı.

Ben de "Hadi" diyerek onu cesaretlendirirken kıkırdadım.

Ona daha fazla cesaret vermeme gerek yoktu. Oğluna koşarak gitti, yüzünün iki yanını tuttu ve ağzına yüksek sesle bir öpücük kondurdu, bu da oğlunun "İğrenç, anne!" diye bağırmasına neden oldu.

Sonra oğlunun saçlarını okşadı, Ethan'a bakarak "Görüşürüz dostum" dedi. "Görüşürüz Bayan Harper" diye cevapladı Ethan.

Alyssa bana el salladı ve koridordan uzaklaştı. "Popcorn alabilir miyiz?" diye sordu Bryant ve ben ona baktım.

"Mideni, midenin doluluğunu, daha fazla şey yersen midenin geri kalanına sığması için bir kısmını boşaltması gerekebileceğini iyice düşün ve sonra bana gerçekten patlamış mısır isteyip istemediğini söyle," dedim.

"Boşaltmak ne demek?" diye sordu.

"Boşaltmak," diye cevapladım ve o sırttı.

"Boşaltmak ne demek?" diye sordu.

Bunun üzerine ben de sırttım. "Boşaltmak" diye cevapladım.

"Çok havalı konuşuyorsun," diye cevapladı. "Tuhaf. Ama havalı."

"Gerçekten. Ve yaşlandıkça, genç Bryant, normal olan şeylerin sadece normal olduğunu göreceksin. Herkes normal olabilir. Bu yüzden, benim deneyimime göre, tuhaf olan çoğu şey havalıdır."

"Yani tuhaf olmaya çalışmalıyız mı diyorsun, Josie?" diye sordu Ethan, gözlerinde alaycı bir ışıltıyla.

"Hiçbir şey olmaya çalışmamalısın diyorum. Kendin olmalısın ve nasıl olursan ol, havalı olacaksın, tabii herkes gibi olmaya çalışmıyorsan, ki bu normal ve havalı *değil*," diye cevap verdim.

"Peki, ben *White Collar'daki* adam gibi dolandırıcıdan FBI danışmanına dönüşmeye karar verdim. Bu senin için yeterince tuhaf ve havalı mı?" Ethan, gözlerinde hala alaycı bir ışıltıyla, geleceği için son planlarını paylaştı.

Bu, Ethan'ın Netflix'te yeni keşfettiği bir diziydi. Bunu biliyordum çünkü bana sadece anlatmakla kalmamış, sürekli bundan bahsediyordu. Ve sürekli izliyordu. O zamanlar onunla oldukça fazla vakit geçirdiğim için ben de izledim.

Mükemmel bir programdı.

Ancak, dolandırıcı olmak, hatta "*White Collar'daki* adam" gibi şık ve zeki, fötr şapka takma konusunda kesin bir yeteneği olan bir dolandırıcı olmak gibi bir yaşam hedefi, pek de uygun değildi.

"Dolandırıcı kısmını atlayıp sadece FBI ajanı olmayı hedefliyorsan, evet," diye cevap verdim.

Kafasını salladı ama bunu sırtarak yaptı.

Bryant'a baktım ve "Popcorn değerlendirmelerin nedir?" diye sordum.

"O on beş Kit Kat'i midemde tutmak istiyorum, Bayan Malone," diye cevapladı Bryant.

Malone," diye cevapladı Bryant.

"İyi seçim," diye mırıldandım.

Yerlerimize yerleştik, ben kalabalığı inceliyordum, çocuklar birbirleriyle gevezelik ediyorlardı. Sonra bir sonraki maçı izledik, Mickey'nin maçını, çocuklar onu kazanması için oldukça gürültülü bir şekilde teşvik ediyorlardı ve ben bağırmasam da, Mickey'nin kolu kaldırıldığında alkışladım.

Ondan sonra heyecanlanmaya başladım.

Çünkü Mickey'nin zaferi, gecenin son dövüşünü müjdeliyordu.

Jake'in dövüşü.

Maçlar arasındaki gecikme bitmek bilmez gibi gelmeye başlayınca, kıpırdanmaya başladım. Ama spiker dövüşçüleri tanıttığında, herkes gibi ben de koltuğumdan kalkıp alkışladım, ama bacaklarım titriyordu.

Jake koridordan gelirken ağzımın kuruduğunu hissettim. Sonra bizim sıramızda durup, eldivenli elini önce Bryant'ın, sonra Ethan'ın başına koyduğunda kalbimin çarptığını hissettim.

Gözleri bana geldiğinde ayakta kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Gözleri anında ısındı ve beni baştan aşağı süzdü. Yüzüme geri döndüklerinde *daha da* ısınmışlardı, bu da ayakta kalmamı *daha da* zorlaştırdı.

Tabii ki kendimi süslemiştim.

Saçlarımı açık bırakmışım ama kıvrarak daha fazla görünmesini sağlamışım.

Çok daha fazla.

Ve omuzlarımı ve sırtımı tamamen açıkta bırakan, yüksek yakalı ve halter yakalı gece mavisi bir elbise giymiştim. Elbise göğüs kısmında neredeyse boldu ama diğer her yerinde oldukça çekici bir şekilde vücuda yapışlıyordu. Önde bir yırtmaç vardı ve dizimin hemen altına kadar geliyordu. Son olarak, gece mavisi renginde neredeyse fark edilmeyen bir parlak gümüş dalgası vardı, bu yüzden narin, çok ince askılı ve çok yüksek topuklu gümüş sandaletlerimi de giymiştim.

Jake benim çabalarımı takdir etmiş gibi görünüyordu. Hem de çok.

Ve ben de onun takdirini takdir ettim.

Hem de çok.

Sonunda, tutsak ettiği gözlerimi serbest bıraktı ve ringe gitti.

Minnettarlıkla koltuğuma çöktüm.

Ama kıpırdanmalar bitmemişti.

Hayır, çünkü kısa bir süre sonra dövüş başladı.

Jake bu sefer rakibini ilk rauntta nakavt etmedi. Üç raunt sürdü. Bu benim için tam bir işkenceydi çünkü Jake'in dövüşünü izlemek, ilk rauntun birinci dakikasında bitmesini istemem anlamına geliyordu.

Çünkü Jake'in dövüşünü izlemek, birinci rauntun birinci dakikasında bitmesini istemem anlamına geliyordu.

Ama onun boksunu izlemek, kaba kuvvetini, odaklanmasını, kaslarının hareketlerini, vücudunun dönüşlerini, sadece dövüşü değil, sadece ringi değil, tüm arenayı kontrol etmesini izlemek, görülmeye değer bir manzaraydı.

Yine de, maçın sonunda eli kaldırıldığında çok heyecanlandım. Yine koltuğumdan kalktım, bu sefer fırladım, hızlı ve sert bir şekilde alkışladım, geniş bir glmsemeyele.

Jake, koridordan geri dönerken çocuklara gülümsedi ve bana göz kırptı. Ben de hemen Ethan ve Bryant'a döndüm.

"Tamam ocuklar. Eşyalarınızı alın. Hiçbir şey unutmadığınızdan emin olun. Gidelim," diye teşvik ettim.

Onlar da söyleneni yaptılar. Ceketimi giydim ve çantamı aldım. Hazır olduğumuzda, onları koridordan geçip soyunma odalarının kapısına götürdüm.

Aynı güvenlik görevlisi oradaydı ve ben çocuklarla yaklaşıncaya bana gülümsedi.

"Aynı oda, bebeğim," dedi bana.

Başımı salladım ve çocukları kapıdan geçirdim. Koridordan Jake'in kapısına doğru koştuk ama bu sefer kapıyı aldım.

"Hey!" diye bir ses duyduk.

Ethan içeri daldı, ardından Bryant geldi ve ben de arkadan girdim.

Jake'i geçen seferkiyle aynı pozisyonda, masanın üzerinde şortuyla otururken, arkadaşı ve antrenörü Bert'in önünde dururken gördüğümde bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettim.

"Baba! Harikaydın!" Ethan bağırarak babasına koşup ona sarıldı.

Jake masadan atlayarak ona sarıldı. Ayrıldıklarında, oğluna baktı. "Beğendin mi?"

"Tabii ki!" diye bağırdı Ethan.

"Sen bir ustasın, Bay Spear," dedi Bryant.

"Teşekkürler, Bry," Jake Bryant'a gülümseyerek mırıldandı, sonra bana doğru geldi. Yaklaştı, kolunu belime doladı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı.

"ocuğumu seviyorum, bebeğim, bunu biliyorsun. Ama onu ve arkadaşını arabaya bindir, Alyssa'ya bırak ve benimle senin evinde buluş. abuk."

Eldivenlerini çıkarmıştı ama dediğim gibi, hala sadece şortuyla duruyordu. Bu yüzden, konuşurken omzunu görebiliyordum ve geriye yaslandığında, pürüzsüz göğsünü de görebiliyordum.

Gözlerimi ona çevirdim ve birdenbire konuşmadan başımı salladım.

Gözleri elbiseme kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü.

"Çabuk," diye emretti, sesi alçaktı.

"Tamam, sevgilim," diye zorla çıkardım.

Kolunu indirdi ve uzaklaştı. Gözlerimi Bert'e çevirdim. "Merhaba Bert," diye selamladım.

"Seni görmek güzel, Josie," diye cevapladı.

Bu kadar nezaket yeterdi diye düşündüm, ellerimi çırpıttım ve "Hadi çocuklar, gidelim. Cayenne'ye binme zamanı" dedim.

Ethan bana baktı. "Cayenne'i severim Josie, ama biz babamla gitmek istiyoruz."

"Burada yapmam gereken işler var dostum. Saat geç oluyor. Josie ile git," diye cevapladı Jake. "Ama..." diye başladı Ethan.

"Dostum. Josie," Jake kesin bir şekilde söyledi.

Ethan onun gözlerine baktı, sonra ayaklarına bakarak "Tamam" diye mırıldandı.

Ethan'ın omzuna elimi koydum ve onu ve Bryant'ı tekrar yönlendirmeye başladım, veda ederek, "Spor salonunda görüşürüz, Bert," dedim.

"Evet, Josie," diye cevapladı Bert.

Jake'e baktım. "Görüşürüz, sevgilim."

Bana baktı ve veda değil, bir söz gibi kararlı bir şekilde "Görüşürüz" dedi.

Bu, bacaklarımda çok güçlü bir titremeye neden oldu, bu yüzden kendimi zorlayarak çocukları arabama götürmeye odaklandım.

Cayenne'yi çalıştırdıktan sonra Alyssa'ya mesaj attım ve sonra çocukları onun evine götürdüm.

Alyssa, çok dağınık saçlarıyla bornoz giymiş bir şekilde kapıyı açtı ve teslimatı kabul etti, ancak bunu doymuş bir gülümseme ve şehvetli bir göz kırpması ile yaptı.

Ben de ona göz kırptım (benimki muhtemelen şehvetli değildi), hızla arabama geri döndüm ve dikkatli ama hızlı bir şekilde Lavender House'a doğru yola çıktım.

Jake'in kamyoneti şeritte duruyordu ve ön kapının her iki yanındaki pencerelerden ışıklar geliyordu.

Cayenne'den indim ve kapıya koştum. Ben oraya varmadan kapı açıldı.

Kapının açıldığını görünce heyecanla tökezledim, ama Jake kolunu uzatıp beni belimden yakaladı ve beni öne doğru çekerek vücuduna çarptırdı. Beni oraya bastırarak eve sürükledi, kapıyı

kapıyı çarptı ve kilitledi. Sonra beni yana kaydırđı ve duvara doğru itti.

Aman Tanrım.

Tam zamanında başımı geriye eğdim, çünkü o anda dudakları benim dudaklarıma değmişti.

Elleri ceketime uzandı ve kollarımdan aşağı doğru çekti.

Çantamı düşürdüm ve ceket yere düştü.

"Külot, bebeğim."

Tüm vücudum titredi. Jake yardım etti ve

eteğimi yukarı çekti.

Külotumu aşağı çektim ve ayak bileklerime kadar düştü.

Jake beni iç çamaşırlarımdan kurtardı ve dudaklarını dudaklarıma değdirirken beni duvara doğru itti.

Kollarımı omuzlarına doladım, bacaklarımı kalçalarına doladım ve onun hareketine karşılık verdim, dili içime girdi.

Boks elbisesi ile arenanın koridorunda yürüdüğünden beri yıllar gibi gelen bir süre bekledikten sonra, onun tadına hazırdım ve bunu aldığımda, ağzına inleyerek karşılık verdim.

Ellerinden biri popomdan ayrıldı ve bacaklarımın arasındaki nemli bölgeye kaydı.

Bunu yaptığında, dudakları kulağıma kaydı ve parmakları bacaklarımın arasından kayarak antrenman pantolonuna gitti.

"Kadınım, erkeğinin dövüşmesini izleyerek tahrik olur," diye kulağıma fısıldadı. "Evet," diye fısıldadım.

Onun ucunu hissettim, nefesimi tuttum ve sonra o içime girdi.

"Evet," diye fısıldadım.

"Çok ıslak," diye inledi.

"Evet."

"Evet, sık beni."

Jake içimde sertçe hareket ederken ben de ona sarıldım, burnumu çenesine, dudaklarımı boynuna, dilimi kulağına sürttüm.

Jake

homurdandı.

Ben inledim.

Jake parmaklarını kalçama sıkıca geçirdi, kalçalarımı kaldırdı ve daha sert vurdu.

Ben inledim.

Jake ağzımı ağzıyla yakaladı ve beni sert ve derin bir şekilde öptü.

Bacaklarımı kalçalarına daha sıkı doladım, bir elimi saçlarına kaydurdım ve diğer elimi boynunun arkasına doladım, sıkıca tuttum.

Jake daha hızlı girmeye başladı.

O duygu birikti ve patlayacağını biliyordum, bu yüzden öpüşmemizi kesip dudaklarına fısıldadım, "Hayatım."

"Evet."

"*Jake.*"

"Tabii ki, bebeğim."

Dudaklarım açıldı ve bana yaşattığı orgazmın lezzeti beni sararken, dilinin alt dudağımı izlediğini hissettim, bu da her şeyi daha da lezzetli hale getirdi.

Sonra dili tekrar içeri girdi ve beni duvara çarparak sertçe becerdi.

Onu sıkıca tutmaya devam ettim, tüm gücümle ona sarıldım, bana verdiği her şeyi, bana verdiği her şeyi hissettim, her duyumu sevdim, ta ki o öpüşmeyi kesip yüzünü boynuma gömüp uzun, güzel bir iniltiyle içime derinlemesine girene kadar.

Beni duvara dayadı, bana yakın tuttu, boynuma ağır ağır nefes alırken içimde kaldı ve ben de ona sarıldım.

Sonunda dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve fısıldadım, "Dövüş gecesini *seviyorum.*"

Bunu duyunca Jake başını kaldırdı, gözlerime baktı, gözleri hala ateşliydi ama doygun ve mutluydu, en güzel haliydi ve gülümsedi.

* * *

"O zorbalığa uğradı."

Ertesi sabah, Amber yanımda, market arabasını iterek ilerliyordum. Futbol maçı öncesindeki Pazar günü için hazırlık yapıyorduk.

Ve Conner'ın hala başarısız olan, ama neyse ki yılmayan Sofie'yi takibinden bahsediyorduk.

Ancak bu durum o kadar uzun sürmüştü ki endişelenmeye başlamıştım.

Sofie'nin Conner'dan hoşlandığı belliydi. Conner'ın da Sofie'den hoşlandığı çok açıktı, çünkü bunun için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Alyssa bu ikiliyi destekliyordu ve bunu açıkça belli ediyordu. Junior pek desteklemiyordu, ama Jake gibi, kızının eninde sonunda biriyle çıkacağı gerçeğini kabullenmişti.

Ayrıca Alyssa, Junior'ın on altı yaşında olmasına rağmen hiç bir erkekle çıkmamış olmasından endişelenmeye başladığını söyledi. Conner'ın

, o Jake'in oğluydu. Junior onu, gözüne kestirdiği bir kız olan on yedi yaşındaki bir çocuk olarak tanıyordu, ama Jake ve Conner'ı da çok iyi tanıyordu. Bu nedenle, Conner'ın Junior'ın kızına ilgi duyduğunu ilk fark ettiğimizde yapılan kötü tahminlerin aksine, Conner bu ilişkiye tamamen sıcak bakmasa da, şiddetle karşı çıkmıyordu.

Sonuç olarak, Sofie ve Conner'ın *Sofie ve Conner* olmalarının önündeki tek engel Sofie'ydi.

Ve bu yüzden Alyssa endişelenmeye başlamıştı. Ben de öyle.

Arabayı itmeyi bıraktım ve Amber'a baktım. "Anlamadım?"

"Sof," diye cevapladı Amber. "Ortaokulda zorbalığa uğramıştı ve durum oldukça kötüydü."

Ona inanamadan baktım.

Sofie çok tatlı, çok güzel, oldukça zeki, sevimli bir vücuda ve sevimli, kız gibi ve çok yakışan bir stil anlayışına sahipti.

Ayrıca, görünüşe göre, şarkıcı olarak da büyük bir yeteneği vardı. Lise Noel konserinde iki solo söyleyecekti ve ben bunu çok heyecanla bekliyordum. Alyssa, koro şefinin mümkün olduğunca çok öğrencisine parlama fırsatı vermek için soloları adil bir şekilde dağıtmaya çalıştığını söylediği için bu duyulmamış bir şeydi.

Ama Sofie o kadar iyiydi.

Onu zorbalığa maruz bırakacak ne vardı ki?

"Sofie nasıl zorbalığa uğradı?" diye sordum ve Amber omuz silkti.

"Mia ve arkadaşlarıydı," diye cevapladı ve Mia'nın adını duyunca ağzımın sıkılaştığını hissettim. "Herkes Mia'nın ne kadar cadaloz olduğunu biliyor ve üzgünüm Josie, ama başka türlü söylemenin yolu yok. Mia bir cadaloz."

Bir lise öğrencisi hakkında bu gerçeği kabul etmek bana ne kadar acı verse de, bunu yapmak zorunda kaldım. Amber'ın kullandığı dil için onu azarlamayarak sessizce kabul etmeye karar verdim.

Amber konuşmaya devam etti.

"Ama Mia en popüler kızdı ve Con ile olan olaydan çok önce de öyleydi. Sofie ise gerçekten çok tatlıydı. O zamanlar, tüm erkekler kızlara ilgi duymaya başlamıştı ve Sofie'ye ilgi duyuyorlardı. Mia bundan hoşlanmıyordu."

"Gerçekten de öyle," dedim, bunun çok doğru olduğunu düşünerek.

"Ama daha fazlası vardı," diye devam etti Amber. "Bay Harper işsizdi ve paraları kısıtlıydı, Mia'nın babası ise iyi bir işi vardı, bu yüzden güzel bir evleri vardı ve Mia'nın tüm havalı kıyafetleri vardı ve Sofie..." Başını salladı. "Eh, onların pek bir şeyleri yoktu ve o bu gerçeği vücudunda taşıyordu. Mia, kıyafetlerini TJ Maxx'tan aldığı için onunla dalga geçiyordu."

Çünkü kıyafetlerini TJ Maxx'tan falan alıyordu. Kulağa aptalca geliyor. TJ Maxx'ın ürünleri harikadır ve ben orada çok havalı Şeyler buluyorum. Ama bu tür Şeyler, özellikle de Mia ve kız arkadaşlarının ona karşı birleşip ona sataŐmaları, gerçekten incitici olabilir."

Kesinlikle inciticiydi.

"O zaman mı utangaç oldu?" diye sordum.

Amber bir an için düşünerek ağzını büküp, "O her zaman sessizdi ama evet. O zaman daha da kötüleşti." dedi.

"Conner bunu biliyor mu?" diye devam ettim.

"O okulda ondan bir sınıf üstte ve erkek olduğu için, o zamanlar Mia'nın avını nasıl hedef aldığını ve parçaladığını pek umursamadığını tahmin ediyorum. Umursasaydı, Mia'ya çıkma teklif etmezdi. Con o tür Şeyleri pek umursamaz."

Bu da muhtemelen doğruydı.

"Her neyse," diye devam etti. "O zamana kadar, Sofie hariç, hepsi eski tarih olmuştu."

"Hmm," diye mırıldandım, dikkatimi tekrar arabaya çevirip onu itmeye devam ettim, bu bilginin sadece Conner'a aktarılabilceğini ve onun stratejisini deđiŐtirebileceđini, aynı zamanda Alyssa'ya da aktarılabilceğini ve onun kızının ruh halini anlayabilceğini düşündüm.

Aniden aklıma bir Şey geldi ve durdum.

Amber'a dönüp sessizce sordum, "Mia sana zorbalık yaptı mı?"

Gözlerime bakarak başını salladı ve "Hayır. Con benim kardeşim ve o da tüm kızlar gibi hep ona ilgi duyuyordu. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu çünkü biz Spearslar kendi aramızda kavga edebiliriz ama dışarıdan kimse bize karıŐmaz."

En azından bu iyiydi.

Ama...

"Başka kimse sana zorbalık yaptı mı?" diye nazikçe sordum.

"ocuklar berbat olabilir," diye onaylayarak cevap verdi.

"Tatlım," diye fısıldadım, ilk tanıştığımızda onun tavrını Şimdi anlıyordum.

"Bu değil gibi olmaz olmaz dedi dedi bana başladı yemeğe bakmaya

rahatsız

Onun rahatsız olmasını istemedim ama konuyu bırakamadım. Henüz değil.

Söyleyecek bir Şeyim daha vardı.

Ve bunu söylemek için ona yaklaştım, elini tutup sıkıca tutmak için elimi uzattım.

"Böyle bir şey tekrar olursa ya da aklını kurcalayan ve konuşmak istediğin bir şey varsa, ben buradayım. Eğer bu senin için duygusal olarak bir tehlike oluşturuyorsa, bunu babanla paylaşman gerektiğini konuşmam gerekebilir. Ama eğer bu kızlara özgü bir şeyse ve bunu aşmış ve hayatta kalmış biriyle konuşman gerekiyorsa, lütfen bunu benimle konuşmayı düşün."

Gözlerimin içine bakıyordu, gözleri biraz şaşkın görünüyordu ama bana bakışında derin bir güzellik vardı. O kadar değerliydi ki, onu hafızama kazıyordum. Ve ben onu hafızama kazıyorken, ikimizin de çok iyi tanıdığı bir ses duyuldu.

"Uh, kızım ile konuşabilir miyim?"

Gerildim.

Amber gerildi.

Ve ikimiz de Donna'ya baktık.

Donna, birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyordu. Oh hayır.

Donna'ya rastlamamak için Wells'teki markete yarım saat daha fazla yol gitmeye karar vermiştim ki, Donna bakışlarını bana çevirip "Sakıncası var mı?" diye sordu.

"Benim için sorun yok ama karar Amber'a kalmış," diye cevapladım, Amber'ın eli benimkini daha sıkı kavradığını hissedince kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Söyleyecek bir şeyim yok," dedi Amber ve Donna kızına baktı.

"Sadece iki saniye, tatlım, lütfen?" diye sordu Donna.

"Hayır," diye cevapladı Amber.

Donna yanına yaklaştı. "Telefonlarıma cevap vermiyorsun ve sana söylemem gereken önemli bir şey var."

"Aramalarına cevap vermiyorum çünkü buna gerek yok," diye cevapladı Amber. "Bak, uzun zamandır annem yok, yani, o öldü ya da öyle bir şey. Bu yüzden, babam Josie ile evlendiğinde, o beni yasal olarak evlat edinebilir ve böylece gerçek bir annem olur. Bilirsin, hiç sahip olmadığım gibi."

Bu saldırı o kadar acımasızdı ki, darbe tam güçle indi, Donna'nın yüzündeki etkiyi görebiliyordum.

Bu yüzden elini sıktım ve fısıldadım, "Amber."

Beni bıraktı, önüme geçti, arabayı tutup ileri itti. "Bunu halletmeliyiz, yoksa Eath sinirlenir."

kahvaltısının etkisi muhtemelen bir saat önce geçti."

Bu kesinlikle doğrudu, ama Donna'nın yanında olmaktan hoşlanmasam da, ya da Amber hoşlanmadığı halde orada olsa da, bu durumu olduğu gibi bırakamazdım.

"Belki de hepimiz bir kahve içmeliyiz," diye önerdim.

Amber durdu ve bana baktı, yüzü sertleşmiş, gözleri parlıyordu. "Hayatta olmaz."

"Sorun değil," Donna'nın sesi cırtlak çıkmıştı ve ona baktığımda bunun duygularını bastırmaya çalıştığı için olduğunu anladım. "Ben, şey... ben sadece..." diye mırıldandı, etrafına bakındı ve kaçacağını anladım.

Bu da *kaçacağı* anlamına geliyordu.

Bakışlarımı Amber'a çevirdim. "Tatlım, sen listeye ilgilen. Ben annenle konuşacağım. Kasada buluşuruz."

"Bana uyar," dedi Amber hemen ve dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi arabayı iterek uzaklaştı.

Donna'ya dönüp, "Belki de dışarı çıkmalıyız," dedim.

Bana baktı ve hayır demek istediğini anladım. Ama o kadar incinmişti ki, başını sallamaktan başka bir şey yapamayacağı belliydi.

Mağazanın dışına çıktık ve kapılardan uzaklaşmak için önündeki yürüyüş yoluna doğru ilerledik.

Ancak o zaman konuşmaya başladım.

"Magdalene'den ayrılıyor musun?" diye sordum. Gözlerini kırptı.

"Burası küçük bir kasaba, Donna," diye hatırlattım ona.

"Ben... şey... Anderson kalmam için maaşıma zam teklif etti ama Boston'da daha yüksek maaşlı bir iş var ve..."

Onu keserek sözünü kestim. "Kasabadan ayrılamazsın." Bana baktı.

"Jake senin gitmeni istemiyor," dedim ve ağzı açık kaldı. "Çocuklarının annesinin, çocuklarına anne olmasını istiyor. Muhtemelen senin için önemi yok ama ben de aynı nedenle senin gitmeni istemiyorum. Çocukların, ne yazık ki, bir şekilde umursadıklarını göstermeyecekler. Ama seni temin ederim ki, gösterdikleri ile hissettikleri aynı şey olmayacak. Sen onları terk etmiş sayılırsın. Bunu resmi olarak yaparsan, onları hayatları boyunca unutamayacakları bir şekilde inciteceksin ve bu incinme asla iyileşmeyecek."

"Ama o benden nefret ediyor," diye fısıldadı Donna.

"Bu duyguyu hissetmeye hakkı var," dedim ona dürüstçe. "Ve sen bu duyguyu tersine çevirme gücüne sahipsin. Kızgın ve bu kolay bir mücadele olmayacak. Ama başarılı olmak için vurduğu her darbeye değecek."

Kafasını salladı ve sordu: "Bunu nasıl yapmaya başlayabilirim ki?"

"O zamanı kabul edip şehirden ayrılmamakla başla," diye cevap verdim. "Sonra sadece *başlamakla* başla."

"İnsanlar düşünüyor ki..." diye başladı.

"Eski kocan ailesini geçindirmek için bir erkek kulübü işletiyor," diye sözünü kestim. "Çocukların söz konusu olduğunda insanların ne düşündüğünün önemi var mı sence?"

Ağzını kapattı.

"Onu ara ve alışverişe gitmek ister mi diye sor. Reddederse, sinemaya gitmeyi teklif et. Conner'ı ara ve akşam yemeğine davet et, kız kardeşini de getirmesini iste. Reddederse, aramaya devam et. Onları düşündüğünü belirten mesajlar at. Senin evinde kalmalarını iste. En azından sana biraz ilgi göstermeleri için onlara bir şeyler al. Ne yaparsan yap, hangi taktiği kullanırsan kullan, çocuklarını geri kazanmak için mücadele ediyorsun. Yap. Kullan. Yalvar. Dilen. Özür dile. Onlara senin için ne kadar değerli olduklarını gösterebileceğin her yolu dene. Bunların işe yarayacağını garanti edemem. Tek bildiğim, çabalamaya değer oldukları.

"Sizin çocuğunuz var mı?" diye sordu ve yüzündeki ifadeden, bu sorunun incitmek için sorulmadığını anlamama rağmen, sorunun acısını hissetmekten kendimi alamadım.

"Hayır."

"O zaman nasıl...?"

"Çünkü annem beni bir canavara terk etti," dedim ona açıkça ve gözlerinin büyüdüğünü gördüm. "Kendini kurtardı ve bir daha geriye bakmadı. Otuz beş yıldır ondan haber almadım. Ama onun beni babamdan korumasına ihtiyacım yoktu, sadece *ona* ihtiyacım vardı."

Dudaklarını sıkıca kapattı ve bu hareketinden, yapabileceğim her şeyi yaptığımı anladım.

Bu yüzden, "Karar senin. Ama umarım doğru olanı yaparsın. Güzel bir pazar günü geçir, Donna," dedim.

Dönüp uzaklaşmaya başladım ama adım seslendiğini duyunca geri döndüm.

Donna, ben dönünce hemen sordu: "Lucky Brand hâlâ en sevdiği mağaza mı?"

Rahatladım ve başımı sallayarak, "Evet, Donna. Öyle. Anthropologie'de de beğendiği şeyler buluyor. Ayrıca, Buckle'da da sık sık beğendiği şeyler buluyor." dedim.

Donna hemen başını salladı.

Gözlerine bakarak içtenlikle "İyi şanslar, Donna" dedim.

Sesi tereddütlü ve kısık çıkıyordu, "Teşekkürler, Josie" diye cevap verdi.

Bana el salladı ama ben karşılık vermedim çünkü dönüp uzaklaşmaya başlamıştı.

Amber'ı kasa kuyruğunda dururken buldum.

Yanına yaklaşır yaklaşmaz, "Ona ortadan kaybolmasını mı söyledin?"

diye sordu. "Hayır, canım, söylemedim," dedim nazikçe.

"O bizim için hiç umursamıyor, Josie."

"Göreceğiz."

Sıraya dönerek, "Evet, göreceğiz" diye mırıldandı. Ben iç geçirdim.

Amber, Jake'in evine kadar yol boyunca sessizdi ve çantaları içeri taşımama yardım ettikten sonra, hiç şüphesiz odasının sığınağını aramak için doğrudan merdivenlere çıktı.

Bu, Taylor'lardan birini ya da erkek Taylor'ın dediğine göre iyi bir dinleyici olan Alexi'yi aradığı anlamına geliyordu.

Ne yazık ki, erkek Taylor'dan onun iyi öpücü olduğunu da biliyordum. İlki için sevindim.

İkincisini bilmesem daha iyi olurdu.

"Ne oluyor?" Jake arkamdan sordu.

Dönüp ona baktım. "Çocuklar da oyuna katılıyor mu?" "Oh, kahretsin," diye cevap verdi.

Elimi göğsüne koydum. "Çocuklar da oyuna katılıyor mu, hayatım?" "Evet," diye cevapladı, beni dikkatle izleyerek.

"O zaman mutfakta paylaşırım."

Bunu yaparken bir torba Ruffles'ı bir kaseye boşalttım ve Jake'in bir kaseye bir paket ekşi krema koyup karıştırdıktan sonra bir paket hazır çorbayı da ekleyip karıştırmasını endişeyle karışık bir ilgiyle izledim.

Marketteki talihsizliklerimi anlatmayı bitirdiğimde, mutlu görünmüyordu, kızgın da görünmüyordu.

Sadece endişeli görünüyordu.

"Bunu takip etmeliyiz," dedi bana.

"Katılıyorum," diye cevap verdim. Sonra onun dikkatini bu konudan başka yöne çekmek için, "O kaseğin içinde ne var?" diye sordum.

Gözleri bana döndü. "Soğan sosu."

Dudaklarımı sıkıştırdım.

Gülümsedi ve şöyle dedi: "Buna bayılacaksın, bebeğim."

"Çocuklarına, poşetten karıştırıp, kutudan çıkarıp veya kavanozdan ısıtıp servis ettiğin bir şey var mı?"

"Evet. Sen yemek

yaptığında." Gözlerimi

devirdim.

Gözlerimi geri çevirdiğimde, Jake parmaklarını boynumun yanına dolamış, diğer elinde de kaseyi tutuyordu.

"Ethan mızızlanıyor, oğluma yemek yedirmem lazım," dedi bana.

"O zaman aile odasına gitmeyi geciktirmeyelim de, çocuklarının vücutlarını kimyasallarla korumaya devam edebilesin."

Jake kahkahayı bastı.

Bir an izledim, dudaklarım kıvrıldı, sonra cips kasesini aldım.

* * *

Jake, karnımı saran koluyla beni sıktı ve yüzünü saçlarımın arkasına gömdü.

Gözlerimi kapattım, kalçalarımı geriye doğru iterek kollarımı önüme uzattım. Buna karşılık Jake kalçalarını yukarı doğru kaydırarak penisini içime daha derine soktu.

İkimiz de az önce boşalmıştık, Jake bana kaşık pozisyonunda sevişmişti. Bu, pazartesi sabahı onun evinde yaşanan kargaşadan sonraydı, Jake spor salonuna açılış için gitmiş, ben Ethan'ı okula götürmüştüm, ikimiz de Jake'in yatağında sabah ortası seansının tadını çıkarmak için geri dönmüştük.

Eli yukarı kaydı ve göğsümü avuçladı, başparmağıyla yan tarafımı okşarken, "Uyuyacak mısın?" diye sordu.

"Sen almayacak mısın?" diye sordum.

"Eğitim için bir adam geliyor. Maalesef, gitmem gerek." "Mm," diye mırıldandım, ona daha da yaslanarak.

"Tanrım," diye homurdandı, elini göğsüme sıkıca bastırarak bana daha da yaklaşarak. "Gitmemi zorlaştırıyorsun."

"Sanırım yapılacak işler var," diye pes ettim.

"Evet. Ve benim için bunlardan biri de kadınımdı. Onu hallettim. Artık işime bakmam lazım."

Jake kalkıp omzumu öptü ve nazikçe çekildiğinde, onun sözlerine gülümsedim. Sonra ne istediğini anladığım bir şekilde hareket etti. O geriye doğru yuvarlanırken, ben de ona doğru yuvarlandım, başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

Şimdi koyu

maviydi.

Olağanüstüydü.

Gözlerini

seviyordum.

Saçlarını

seviyordum.

Yanağındaki yara izini

seviyordum. Vücudunun

gücünü seviyordum. Sıcaklığını

seviyordum.

Hâlâ bacaklarımın arasında olduğunu

hissetmeyi seviyordum. Onu seviyordum.

"Siktir," diye fısıldadı ve düşüncelerim Jake Spear'ı sevmekten, benimle yatakta yatan gerçek Jake'e kaydı.

"Ne?" diye fısıldadım.

Elini çeneme koydu ve cevap verdi, "Gitmemi zorlaştırıyorsun."

"Ben hiçbir şey yapmıyordum, Jake."

"Bana bakarken bir şeyler düşünüyordun, Slick, ve ne düşünüyorsan, seni terk etmemi zorlaştırıyor."

Nefes aldım.

O yükseldi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve orada bıraktı, gözleri gözlerime bakarak, "Neyse ki geri dönebileceğimi biliyorum," dedi.

"Evet," dedim yumuşak bir sesle. "Bu beni de şanslı yapıyor."

Gözleri gülümsedi ve bu gülümseme her zamankinden daha sıcak ve derindi, bu da onun burnunu burnuma sürtüp uzaklaşmadan önce her zamankinden daha çok keyif aldığım anlamına geliyordu.

Yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdüğünü izledim, çarşafı çekip sırtına, "Biraz tembellik yapacağım," dedim.

"Keyfine bak," diye seslendi.

Ben de öyle yaptım ve o geri döndüğünde, spor kıyafetleri giymiş olarak, beni bıraktığı yerdeydim. Ellerini yatağa koydu, eğildi ve beni öptü.

"Bu akşam görüşürüz," dedi ayrılırken. "Elbette

görüşürüz," diye cevapladım.

Gözlerinde bir gülümseme daha belirdi, sonra başını kaldırıp şakağıma bir öpücük kondurdu ve odadan çıkarken onu izledim.

O anda kendime gülümsedim ve kollarımı yastığına doladım.

Beş dakika sonra, Alyssa ile ögle yemeği randevum olduğunu ve Lavender House'a geri dönüp çantamı yeniden hazırlamam gerektiğini hatırladım, çünkü getirdiğim tüm giysiler kirlenmişti. Ayrıca çamaşır yıkamam da gerekiyordu. Ve o akşamki akşam yemeği için ihtiyacımız olan şeylerin hazır olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Bu da acele etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Yataktan kalktım, yerden giysilerimi topladım ve güne (tekrar) hazırlanmaya başladım.

Ama hazırlandığımda ve merdivenlere doğru yürürken, bir şey gözüme çarptı.

Jake'in ofisine dönüp baktım ve birden durdum.

Masasında benim çerçeveli bir fotoğrafım vardı.

Kafamı sallayarak fotoğrafa baktım.

O fotoğrafı tanıyordum. Henry birkaç yıl önce çekmişti. Cannes'da sahildeydik. Fotoğraf çekimi bir gün önce bitmişti. Henry, dinlenmek için birkaç gün daha kalmaya karar vermişti. Sahilde yürüyüş yapıyorduk ve Henry beni güldürüyordu.

Güzel bir anıydı, ama şimdi acı tatlı bir anı olmuştu. Jake o fotoğrafı neden elinde tutuyordu?

Odaya girdim, düşünceler ve sorular beynimi meşgul ediyordu. Henry o fotoğrafı büyükanneme vermiş, büyükannem de Jake'e vermiş olmalıydı.

Ama neden?

Jake'in ofisine sık sık gitmezdim, ama birden fazla kez gitmiştim ve o fotoğrafı hiç görmemişim. Aslında, hiç açılmayan masasının sağ üst çekmecesini şimdi açıktı.

Fotoğraf oradan mı çıkmıştı?

Ve eğer öyleyse, neden onu çekmecedeki sakladı?

Belki de büyükannemin ona verdiği bu şeyi, herhangi bir nedenle unuttu diye düşündüm. Son yedi yılda Jake ile ilgili yaptığı ve benim için net olmayan birçok şeyden biri buydu, ama sonuçları tartışılmaz olduğu için artık kafama takmıyordum.

Bu düşünceyle, çekmecedeki mavi kurdeleyle bağlanmış zarf yığını gördüğümde boğazım düğümlendi ve olduğum yerde donakaldım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, zarfları izlerken boğuk bir sesle.

Ne olduklarını biliyordum. Son yirmi yıldır büyükannemin masasında sık sık görmüştüm.

Ve Jake onları masasındaki çekmecedeki benim fotoğrafımla birlikte saklıyordu. Neden?

Neden onlarda vardı?

Büyükannem ona vermiş olmalıydı, ama neden böyle bir şey yapsın ki? Ve neden bana olduğunu söylemedi?

Neden?

Yavaşça elimi uzattım ve parmaklarımı yığının etrafına doladım. Kağıtlara dokunduğumda ve onları çekmecedeki çıkardığımda, içimi büyük bir rahatsızlık kapladı, böylece onların gerçek olduğunu kanıtlamış oldum. Oradaydılar.

Tüm geçmişim. Tüm hayatım.

Mektuplar halinde.

Jake'in masasında.

Büyükannem Jake'e benden bahsetmemişti ve vasiyetinde beni ona bırakmamıştı.

Beni ona çoktan vermişti. Tamamen. Ama *bana söylememişti.*

O da söylemedi.

"Bebeğim, cüzdanımı unuttum," diye Jake yakından seslendi ve ben donakalmış bir şekilde kapıya döndüm.

Onun merdiven sahanlığına çıktığını gördüm ve başını çevirip beni gördüğünü, elimde tuttuğum şeyi gördüğünü ve aniden durduğunu da gördüm.

Ve yüzündeki ifadeden, o fotoğrafın, o mektupların, sahip olduğunu unutup bana söylemeyi unuttuğu şeyler olmadığını anladım.

Hayır, bunlar onun sakladığı şeylerdi.

Bana her şeyi veren dürüst, *gerçek*, açık sözlü Jake Spear'ın sakladığı bir sırrı vardı.

Benden.

Odaya girdi, gözlerini gözlerime dikti ve şöyle başladı: "Slick..."

Mektupları hafifçe kaldırdım ve sözünü keserek sordum: "Bunları sana büyükannem mi verdi?"

O, alışılmadık bir mesafede, yani hiç mesafe bırakmadan durdu ve çok uygunsuz bir şekilde cevap verdi.

"Masamda ne yapıyordun, bebeğim?"

"Bunları bana büyükannem mi verdi?" diye tekrarladım.

Cevap vermedi. Sorusunu tekrarladı.

"O masada ne yapıyordun, Josie?"

"Açık duruyordu. Fotoğraf dışarıdaydı." Fotoğrafi göstermek için yana doğru çekildim. "Gözüme çarptı, tabii ki, çünkü o benim ve büyükannem ve senin onda olduğunu bilmiyordum."

Jake fotoğrafa, sonra bana baktı. "Fotoğraf dışarıda mıydı?"

"Jake," dedim sakın bir sesle, her ne kadar bunu nasıl başardığımı bilmesem de, çünkü vücudumun geri kalanı titriyordu. "Fotoğrafın dışarıda olması sorun değil. Bu fotoğrafı sana büyükannem mi verdi? Bu mektupları?" Mektupları tekrar kaldırdım.

Gözleri yine benimkilere kilitlendi ve sonunda "Evet" diye cevap verdi. Kalbim sıkıştı.

"Okudun mu?" diye sordum.

"Bebeğim..."

"Okudun mu, Jake?" diye sorduğumda sesim daha keskin çıkmıştı.

"Evet."

Mektuplara baktım, sonra ona. "Kaç kez?" "Tatlım, bunun önemi yok."

"Benim için önemli," dedim. "Kaç kez?"

"Lydie sana benden bahsetti, biliyorsun," dedi.

Mektupları elimde tutmaya devam ettim ama elimi indirdim ve "Bana senden bahsettiğini biliyorum. *Sana söyledim, Jake. Özel mektuplarımı seninle paylaştığını bilmiyordum. Neden böyle bir şey yapsın ki? Ve sen neden okudun?*" dedim.

"Çünkü o bana verdi."

"Ama onlar" —ona doğru eğildim— "*özeldi.*"

Gözlerimin içine baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Ben de sordum, "Ne zaman verdi sana?" "Bir süre önce."

"Ne kadar zaman önce?"

Bana doğru bir adım attı ve "Josie..." dedi. Ama ben geri çekildim.

O durdu ve ben sertçe "Ne kadar uzun zaman önce?" diye sordum.

Cevap vermeden önce çenesini sıkıldığını gördüm, "Beş, altı yıl." Ona baktım, kalbim daha da sıkıştı.

"Beş ya da altı yıl mı?" diye

fısıldadım. "Evet, bebeğim. Şimdi..."

Yine kucakladım. "Beni bu kadar iyi tanıyorsun, *her şeyi* biliyorsun, büyükannemin ihaneti yüzünden

beş ya da altı yıl boyunca ihanetiyle mi?"

"Lydie sana ihanet etmedi" dediğinde tüm vücudu hareketsiz kaldı. İşte o anda oldu.

Kırıldı.

Ya da *ben*

kırıldım.

Bunu, paketi duvara şiddetle fırlatarak ve "*O yaptı lan!*" diye bağırarak yaptım. O tekrar bana doğru hareket etti ama ben geri çekildim, sonra onu atlattım ve durmadığında, "Jake, bana yaklaşırsan, yemin ederim, giderim ve beni bir daha asla görmezsin" diye uyardım.

Anında durdu.

Başka bir ruh halinde olsaydım, bunu dayanılmaz derecede tatlı bulurdum.

Şu anki ruh halimde de aynı şeyi hissettim, ama iyi anlamda değil. "Neden büyükanнем seni bana tanıtmadı?" diye sordum.

"Josie, bunu konuştuk," dedi.

"Konuştuk ve bu mantıklı gelmedi. Ve biliyor musun Jake? Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Hiçbiri hiç mantıklı gelmedi. O sana, çocuklara çok bağlıydı. Seni seviyordu. Seninle çok zaman geçirdi. Sana evini açtı. Sana kalbini açtı. Sana kendinden ve benden bahsetti. Sana her şeyi verdi. Öyleyse Tanrı aşkına, ben nasıl seninle tanışmadım?"

"Neden böyle yaptığını artık bilemeyiz, tatlım. O artık yok."

"Hayır," diye hemen onayladım. "Bilemeyiz. Tıpkı neden bir adamla tanışıp sadece *kendi* en derin, en karanlık sırlarını değil, *benim sırlarımı* da paylaştığını bilemediğimiz gibi."

"Slick, nefes al ve..."

"Nefes almayacağım, Jake," diye bağırdım. "Bunu garip bulmuyor musun? Tamamen tuhaf? Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilemeyiz..."

"Eminim bilebiliriz," diye tısladım, geriye yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Söylesene, sana o mektupları verdiğinde ne dedi, Jake? 'Al, bunları. Uyumana yardımcı olacak yatmadan önce okuyacak bir şeyler.' Böyle mi dedi?"

Jake cevap

vermedi. *Cevap*

vermedi.

Her şeyi anlatan Jake cevap vermedi. Tanrım, kesinlikle bir şey saklıyordu.

"*Beni sana vermeden önce bana verdi,*" diye ona çok iyi bildiği bir şeyi söyledim. "Beni evine aldın." Resme işaret ettim ve sonra

mektupları işaret ettim. "Bütün benliğim. Her düşüncem. Her sırrım. Vermem gereken bütün benliğim."

"Verir miydin?" diye nazikçe sordu.

"Bu seçeneğim olsaydı isterdim," diye karşılık verdim.

"Verecek miydin, Josie?" diye ısrar etti, hala nazikçe.

"Belki vermezdim," diye sertçe kabul ettim. "Ama öyle olsa bile, kanıtlar açıkça ortada olduğuna göre, büyük bir planı varsa." Kolumu odanın içinde salladım. "Belki de o bunu seninle paylaştığı gibi sen de benimle paylaşabilirdin. Bunu yaparak, bilmiyorum, belki de onun neden böyle şeyler yaptığını yüksek sesle merak ettiğim zamanlardan birinde. Bana, bilmiyorum, benim hakkımda gerçekte ne kadar çok şey bildiğini ve her şeye sahip olduğunu söyleyerek."

"Bebeğim, olan oldu ve şu anda bu noktadayız. Ne önemi var ki?" Bu *yanlış* bir cevaptı.

"Çünkü önemli olduğunu düşündüğüm sorular soruyorum ve bu odada cevapları bilen tek kişi bana cevap vermiyor," diye karşılık verdim.

O hiçbir şey söylemedi.

Hiçbir şey.

Sadece gözlerime bakıp hiçbir şey söylemedi.

Neden?

"Neden bana söylemiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü önemi yok," diye cevapladı. "Benim için var."

Yine hiçbir şey söylemedi.

Ve yine, *neden?*

"Benden bir şey saklıyorsun," diye fısıldadım.

"Bebeğim, ben tamamen seninim."

"Hayır, *sen benim* her şeyimsin," diye cevap verdim. "Benden sakladığın bir şey var."

"Lütfen bu konuyu kapatıp devam edebilir miyiz?" diye rica etti.

"Sen kabul etsen de etmesen de, Jake, onun paylaştıklarının boyutu, büyükannemin beni ihanet ettiği anlamına geliyor," diye bilgilendirdim onu. "Sana ihanet etti. Ve birlikte geçirdiğimiz zaman, paylaştığımız şeyler, bana bunun boyutunu söylememek, dolaylı olarak da bir ihanettir. Yani, hayır. Son *beş altı yıldır* büyükannemle benimle ilgili olarak *tam olarak* ne yaptığınızı bana açıklayana kadar bu konuyu geçiştiremeyiz."

"Senin için önemli olan şeyler benim için de önemli, tatlım. İçtenlikle, kalbimin derinliklerinden söylüyorum. Buna inan. Ama şunu söylemeliyim ki, bunu unutman benim için önemli."

"*Yıllardır* ruhunda yazan her kelimeyi bilmediğin biri, sonra senin için önemli hale geliyor ve bunu seninle paylaşmıyor ve nedenini söylemiyor olsa, nasıl hissederdin? Bu seni nasıl hissettirirdi, Jake?"

"Bilmen gereken şeyi söyleyeceğim, hem Lydie hem de ben senin iyiliğini düşünüyorduk."

"Gerçekten mi?" diye sordum, kollarımı açarak. "Çünkü öyle olsaydı, beş ya da altı yıl önce seninle tanışmış olurdum, sen ve çocukların benden uzak tutulmak yerine."

Bunun üzerine, o
irkildi. Aman

Tanrım.

Neden?

"Jake..."

"Boş ver."

"Jake!"

"Lanet olsun!" diye bağırdı aniden, bana doğru eğildi ve kükredi, "*Siktir et!*"

Bir adım geri attım.

Jake bana kızgın bir şekilde baktı.

"Babam günlüğümü bana fırlatıp gözümü morarttığında," diye fısıldadım.

"Boş ver, bebeğim," diye homurdandı.

"Adet gördüğüm zamanı biliyorsun."

"Bırak gitsin."

"Bekaretimi kaybettiğim zamanı biliyorsun."

"Tanrım, siktir *et...* onu..."

"Sen hayatını benimle kamyonunda paylaştın. Akşam yemeğinde. Yatakta. Ben o lüksü yaşamadım Jake. Neden?"

"Josie, lanet olsun..." "*Neden?*"

diye bağırdım.

"*Boş ver!*" diye bağırdı.

"Hayır," diye fısıldadım ve çenesi sertleşirken bile yüzünün buruştuğunu gördüm. "Söyle bana, Jake."

"Hayır," diye cevapladı.

Orada sessizce durduk, birbirimize baktık ve bunu uzun süre yaptık.
Sessizliği bozan bendim.

"Bu nasıl olabilir?"

Jake cevap vermedi, ben de devam ettim.

"Yarım saat önce birbirimize bu kadar yakinken, şimdi nasıl bitti?"

Jake'in vücudunun sarsıldığını gördüm.

"Bitmedi." Buna cevap vermedim.

"Bana bunu nasıl yapabilir?" diye sordum.

"O sana hiçbir şey yapmadı Josie, sana hayallerini gerçekleştirdi." Evet, doğru.

O da bunu biliyordu.

Ne yaptığını *çok iyi* biliyordu.

"Onu sahiplenmek, hayır," demişti vasiyet okunurken. "Lydie'nin onunla yapmamı istediği şeyi yapmak, evet."

Evet, *tam olarak* biliyordu.

"Bunu bildiğini biliyorum," dedim sessizce, sesim berbat çıkmıştı ve Jake'in bunu duyduğunu biliyordum çünkü çenesi yine sertleşti ama gözleri sıcak ve endişeli bir hal aldı. "Bunu okuduğunu biliyorum. Benim bilmediğim şeyi biliyor musun?"

Cevap vermedi. Ben
de konuşmaya
devam ettim.

"Bir erkeğle olan sevgimin temelinin neye dayandığını. Ve bunu bilmiyorum çünkü *o bana söylemiyor.*"

Yüzü değişti, yumuşadı ve "Beni seviyorsun" dedi. "Evet"
diye onayladım.

Yüzü daha da yumuşadı ve sesi son derece güzeldi, "Bebeğim, ben de seni seviyorum" diye devam etti.

"Yeterli değil."

Vücudu yine sarsıldı.

Odanın dışına çıktım. Jake
peşimden geldi.

Doğrudan çantama gittim ve o koluma elini koyduğunda, onu çekip kurtardım ve bir adım geri attım.

"Bana dokunma."

"Josie, lanet
olsun..."

"Bir ara çocuklarla konuşup Lavender House'u neden satıp ayrılmak zorunda olduğumu açıklamak istiyorum."

Bana doğru bir adım attı, vücudu tetikte, gözleri tekrar endişeli bir hal aldı. "Ne oluyor lan?"

"Biz bittik."

"Bitmedi." "Bitti,
Jake."

"Bitmedi lan, Josie."

Gözlerini sabitleyerek, "Kesinlikle bitti," dedim. "Tanrım, bunu yapma. Güven bana, buna değmez."

"Bence bu kararı verecek olan benim ve tüm gerçekleri bilmediğim için karar veremem. Sadece bir karar verebilirim. Ve ben de bunu yapıyorum."

"Her şeyi boşuna çöpe atıyorsun." "Tekrar söylüyorum, bunu bilemem."

Arkalarına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kahretsin, çok inatçısın."

Çantama doğru yürüdüm, onu kaldırdım ve askısını omzuma astım. Sonra tekrar onunla yüzleştim.

"Bunu bir tartışma sanma. Bu bir tartışma değil. Bu, zamanını bekleyip beni yıpratarak kendi düşünce tarzına çekebileceğin bir şey değil. Bu kadar."

Kafasını salladı ve beni dikkatle inceledi.

"Anlamıyorum, bu senin için çok gerçek mi oluyor, hayatını yaşamak zorunda kalmamak için kılık değiştirmenin nedenlerini mi arıyorsun, eğer öyleyse, soru neden olduğu olur. Neden, bu kadar iyi bir şey varken, hiçbir anlamı olmayan bir şey için uzaklaşıyorsun?"

"Bu soruyu soruyorsan, büyükanneme rüyamı anlattığım mektuba pek dikkat etmemişsin demektir," diye cevap verdim ve uzaklaştım.

Ağlamadım. Çantamı ve paltomu alıp garaja koştuğumda da ağlamadım.

Jake'in bana verdiği anahtarı alıp çalışma tezgahına koyduğumda da ağlamadım.

Lavender House'a dönerken de ağlamadım. Çilingiri arayıp kilitleri değiştirmesini ve bunu acilen yapmasını istediğimde de ağlamadım.

Her şey bittiğinde, ışık odasında kilitli kaldığımda ağladım.

Orada kendimi güvende hissetmiyordum. Artık hissetmiyordum. Büyükannem bana ihanet ettiğinden beri hiçbir yerde güvende değildim. Ama burası da diğer yerler kadar iyiydi.

* * *

O öğleden sonra Jake, Ethan'ın odasının kapısında durdu ve elinde kumanda ile Xbox'ında video oyunu oynayan oğluna baktı.

"Selam," dedi Jake.

"Selam baba," diye cevapladı Ethan, televizyondan gözlerini ayırmadan. "Oğlum, sana bir sorum var," dedi Jake.

"Evet?"

Jake derin bir nefes aldı ve sordu, "Ofisime girdin mi?" "Ne?"

"Ofisime, Eath. Masama mı girdin?"

Oğlunun gururlu bir gülümsemeye ona bir bakış attıktan sonra oyununa geri dönüp cevap verdi: "Evet. Kesinlikle. Amber'ın saç tokalarından biriyle kilidi açtım. Harikaydı. Bryant yıllardır kilit açmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyor. Ben kazandım." Babasına kısa bir bakış attıktan sonra şöyle dedi: "Josie'nin resmi çok güzel. Onu oturma odasına asmalısın."

Jake yine sakinleştirici bir nefes aldı.

Her şeyi mahveden oğlu değildi. Her şeyi mahveden oydu.

Yine de.

"Oğlum, oyunu bir saniye durdurur musun?"

Ethan onun ses tonunu anlamış olmalıydı, çünkü oyunu duraklatıp babasına bakmakta gecikmedi.

"Sadece bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi Jake sessizce. "Bu evde çok insan var ve Amber, Con ya da ben, gizli tutmak istediğimiz şeyler olabilir. Bir gün, senin de böyle şeyler olabilir. Buna saygı duymalısın Eath, çünkü doğru olan bu ve çünkü senin de aynı şekilde davranılmasını istersin."

Ethan'ın yüzü Jake'in hoşuna gitmeyen bir şekilde değişmişti ve Eath "Yanlış mı yaptım?" diye sorduğunda nedenini anladı.

"Hayır," diye yalan söyledi Jake.

Ama Ethan hata yapmamıştı. Hata yapan Jake'ti.

Ethan, "Josie bugün beni okuldan almadı, bunun sebebi benim yaptığım şey mi?" diye sorduğunda yüzü daha da kötüleşti.

"Hayır, dostum," dedi Jake
kararlı bir şekilde. Bir yalan
daha.

Siktir.

"Sadece bu tür konularda sakın olmanı istiyorum," diye devam etti. "Anladın mı?"

"Evet, baba."

"Teşekkürler, Eath," diye mırıldandı Jake. "Oyununa geri dönebilirsin," dedi ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Ethan, babasının adını söyleyerek onu durdurdu ve Jake geri döndü. "Josie *nerede*?" diye sordu, babasını dikkatle izleyerek.

"Yapması gereken işleri var." Muhtemelen yalan değildi. "Geri dönecek, evlat." Siktir, umarım bu bir yalan değildir.

Ethan bir an onu inceledi, sonra "Tamam," diye mırıldandı ve oyuna geri döndü.

Jake, durumun hiç de iyi olmadığını düşünerek kapısından uzaklaştı. Hiç de iyi değildi.

Siktir, her şeyi
mahvetmişti. Ve bunu
düzeltmesi gerekiyordu.

Ama Josie'nin zamana ihtiyacı
olduğunu düşündü. Gece onun içindi.

Yarın, kadının yanına gidecek ve her şeyi "düzeltmeyi" umacaktı.

* * *

Ertesi sabah, Jake spor salonundaki ahşap zeminde yüksek topuklu ayakkabı sesleri duydu ve kalbi göğsünde çarpmaya başlarken başını hızla çevirdi.

Masasından doğruldu ve Alyssa'yı görünce dişlerini sıktı.

Alyssa'

yı
görd
ü.

Hayı

r.

Onu sil.

Alyssa'nın bağlanmaya hazır olduğunu gördü.

Alyssa, onun ofisine doğru dümdüz yürüdü, gözleri ondan hiç ayrılmadı, onun gözleri de ondan hiç ayrılmadı ve kapıdan içeri girer girmez, "Alyssa, vaktim yok" dedi.

Kapıyı çarptı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Zaman ayır" diye cevap verdi.

"Kadın..." diye başladı ama Alyssa sözünü kesti. "Josie dün öğle yemeğinde beni ekti."

Jake iç geçirdi, masasına yaslandı ve parmaklarını masanın kenarına doladı. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Bütün gün onu aradım. Sonunda dün gece geç saatlerde ona ulaşabildim. Her şeyin değiştiğini söyledi. Lavender House'u satıyor. New York'ta bir tasarımcıyla çalışacak ve ilk fırsatta buradan ayrılacak."

Kalbi yine göğsünde çarpmaya başladı. Bu sefer o kadar şiddetliydi ki canı acıdı. "Ne oldu?" diye sordu kız.

Sonunda konuştu. "Josie'nin bunu senin meselen haline getirdiğini düşünüyorsun. Ama öyle değil."

"Yanılıyorsun. O benim arkadaşım. İyi bir arkadaş. Onu önemsiyorum. Büyükannesi dışında, hayatındaki tek iyi şey sensin ve o da bunu biliyor. Şimdi gidiyor mu?" diye sordu ve cevap almadan devam etti. "Neden?"

"Ben halledeceğim," diye onu temin etti.

"Öyleyse acele et, Jake," diye karşılık verdi. "Çünkü sesi normal gelmiyordu. Soğuk ve kibirli geliyordu ve her zamanki gibi kendini beğenmiş tavırları vardı ama bu seferki öyle değildi. *Buz gibi soğuktu.*"

Bu iyi değildi.

Kahretsin.

Alyssa henüz bitirmemişti.

"Üç kadın parmaklarının arasından kayıp gitti, Jake. Onlar kaygandı ve tutunmaya değmezdi. Şimdi ise buna değer bir tane buldun. Durum bu ve sen de bunu biliyorsun, o zaman neden lanet ofisinde ne halt ediyorsan onu yapıyorsun, anlamıyorum." Kolunu uzattı. "Ama ben olsam acele ederdim, bebeğim. Eğer etmezsen, o kayıp gidecek."

"Saygı duyuyorum, Alyssa," dedi alçak sesle. "Bunu benden aldığını biliyorsun. Ama geri çekilip Josie ile bu sorunu çözmemize izin vermelisin."

Bir an gözlerine baktıktan sonra eğilip fısıldadı, "*Acele et.*" Ve bununla birlikte döndü, kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Jake onun gidişini izledi.

Sonra masadan anahtarlarını aldı, spor salonuna girdi ve hız torbasının başında duran Troy'a seslendi. "Bir işim çıktı. Bana mesaj at, sen gidersen kimse kalmaz burada."

"Anladım," diye cevapladı Troy, gözlerini torbadan ayırmadan, eldivenleri sürekli hareket halinde.

Jake doğrudan kamyonetine gitti.

Sonra doğruca Lavender House'a gitti.

Bunu dün gece çocuklarını düşünerek yaptı. Sorular. Karışıklık. Huzursuzluk. Josie haftalardır her gece onlarla birlikteydi. Şimdi ise gitmişti.

Bunu sevmediler.

Bu durumdan çok korkmuşlardı.

Ve ona neden böyle olduğunu açıklayacak iyi bir nedeni yoktu.

Sadece lanet olası bir aptal olduğu için. Ama bunu çocuklarıyla paylaşmadı. Ona en başından itibaren açıkça söylemeliydi.

Ve bunu yapmadığında, onu o lanet mektuplarla gördüğünde, gerçeği söylemeliydi.

Ama yapmadı.

Ve bunu yapmadı çünkü aptaldı. Gururundan dolayı yapmadı. Yarım saat önce, yatakta, saçları dağınık ve sıırıslıklam, içinde hala onun spermi varken, ona attığı o bakışı kaybetmek istemediği için yapmadı.

Memnuniyet.

Güvenlik.

Mutluluk.

Aşk.

O bunu öğrendiğinde, çocuğunuzun sizin mucize yaratamayacağınızı ilk kez öğrendiği zamanki gibi olurdu.

Kızının büyükannesi öldüğünde onu geri getiremediğinizi ve onun her acısını dindirmek istediğinizi bildiği, bunun için dağları yerinden oynatabileceğinizi düşündüğü zaman gibi. Ve bunu yapamayacağınızı anladığında, onun sevgisini ve kalbini hala kazanmış olursunuz, ama değerli bir şeyi kaybetmiş olursunuz. Kaybettiğiniz şey, her şeyi yapabileceğinize dair derinlemesine inandığınız o anlayış.

Ve ona her şeyi vermek istediğinizde, onun gözlerinde bunu yapamayacağınızı bildiğini görmek çok acı verici.

Josie'den bunu elde etmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Ona söylemeliydi.

Şimdi ona söyleyecekti.

Ve şükürler olsun ki bunu yapabilirdi, Lavender House'a giden yolu sürerken gördü ki Cayenne'i ön tarafta park edilmişti.

Birkaç müstemilatı vardı, bunlardan biri Model A'nın piyasaya çıktığı yıl inşa edilmiş gibi görünen bir garajdı. Onarılması gerekiyordu, Josie'nin oraya park edebilmesi için düzgün bir kapı takılması gerekiyordu. Özellikle de hava kötüleşecekti.

Ya da yıkılıp evin üzerine bir şey inşa edilmeliydi, böylece dışarıya hiç çıkmasına gerek kalmazdı.

Bunu onunla konuşup daha sonra halledecekti. Bu işi hallettikten sonra.

Arabadan indi, kapıya gitti ve kolu çevirdi. Kilitli olduğunu görünce kapıya baktı.

Anahtarlığını bulduktan sonra kapı zilini çaldı. Anahtarı kilide uymayınca kilide bakakaldı.

Tanrım.

O kadar uzaklaşmış mıydı ki kilitleri değiştirmişti? Yine kapı zilini çaldı ve kapıyı vurdu.

İçeriden ses gelmiyordu, ama o kalın ahşap kapı sesin dışarı çıkmasına izin vermezdi.

Anahtarı tekrar denedi.

Olmadı.

"Tanrım," diye fısıldadı bu sefer, kapı zilini tekrar çaldı. Hiçbir şey olmadı.

Telefonunu çıkardı ve onu aradı. Sesli mesaj çıktı.

"Siktir," diye mırıldandı, bağlantıyı keserek, kalbi yine göğsünde çarpıyordu. Evin etrafında dolaşarak, her kilitte anahtarı denedi ve pencerelere baktı.

Kadın tüm kapıların kilitlerini değiştirmişti ve ortalarda yoktu.

Arka tarafta, seranın ötesine geçip manzarayı seyretti.

Deniz. Çardak. Boş bahçe.

Dönüp eve baktı. Onu aydınlık odada gördü.

Kız pencere kenarındaki koltukta oturmuş ona bakıyordu. Jake elini kaldırmaya başladı ama kızın ayağa kalkıp arkasını dönüp kaybolduğunu görünce eli havada kaldı.

"Siktir, siktir, siktir," diye fısıldadı Jake, ama hızla seraya doğru koştu, kilitli olduğunu bildiği kapıyı denedi ve içeriye baktı.

Kız mutfakta görünmüyordu.

O geçerken aile odasında da görünmedi. Ya da oturma odasında.

Ya da geri dönüp kapıyı çaldığında n kapıda da görünmedi.

Jake telefonunda kadının numarasını çevirdi ve sesli mesaja yönlendirildiğinde göğsü yanıyord ve çenesi gergindi.

"Bebeğim, beni ara. Konuşmamız gereken şeyler var. Şimdi gidiyorum, sana zaman veriyorum. Yarın, The Shack'te omlet yemek için buluşalım. Saat dokuzda." Nefes aldı ve bitirdi, "Çocuklar seni zlyor, Slick, ben de yle."

Bağlantıyı kesti, şeride geçti ve Lydie'nin evine baktı. Josie'nin evine.

Kahretsin, ona söylemeliydi.

Sonra göğsü hala yanarken, çenesi sıkılı, midesi gergin bir şekilde kamyonetine bindi ve uzaklaştı.

* * *

Ertesi sabah saat dokuz elli beşte, bir kahve alıp neredeyse bir saat boyunca iskelenin ucunda durduktan sonra, Jake Spear The Shack'ten uzaklaştı.

Tom onu izledi.

Sonra pencerenin üzerine elik kepenk indirdi.

* * *

"Sizi yalnız bırakayım," dedi banka müdürü ayrılırken. "Teşekkür ederim," dedim, derin bir nefes aldım ve büyükannemin güvenli kasasına baktım.

Aklımı, üzerinde durmam gereken şeylerden uzak tutarak, kasayı açtım.

Çantamı karıştıırken önceki gün tamamen unutmuş olduğum anahtarı buldum, yine aklımı, üzerinde durmam gereken şeylerden uzak tutarak.

Bu, Donna'nın yaptığıyla hemen hemen aynı şeyi yaptığım gerçeğiydi.

Bir drama yaşamış, aptalca bir karar vermiş, kendimi bu işe bulaştırmış ve gerçekleri görmeyi reddetmiştim.

Bunlar, Jake'e aşık olmam, Jake'in bana aşık olması, mutlu olmamız ve onunla büyükannem arasındaki her neyse, onunla büyükannem arasında olmasıydı.

O bu durumu böyle devam ettirmek istiyordu ve ben onun nedenlerine güvenmek zorundaydım. Bana bunu unutmamın önemli olduğunu ve bunun o kadar da büyük bir mesele olmadığını söylemişti.

Bu iki şey birbiriyle çelişiyordu.
Ama bu çelişki olsa da, ben iki şeyi biliyordum.
Büyükanmem beni seviyordu.
Jake de öyle.
Ve bana bunu ilk söylediğinde, ben uzaklaşmışım.
O bana nasıl düzeltereğimi söylemiş olmasına rağmen, ben nasıl düzeltereğimi bilmiyordum. Onu ara.
The Shack'te buluş.
İkisini de yapmadım.
Son erkek arkadaşım ile kavga ettim ve sonuçları çok tatsız oldu.
Jake o değildi.
Hala, aptalca davrandığını itiraf edip özür dilemek için birini nasıl arayacağımı bilmiyordum.
Jake bir daha aramadı.
Jake, The Shack'te onunla buluşmadığım için aramamıştı.
Ve şimdi saat bir geçmişti, Jake ile The Shack'te buluşmam gereken saatten çok geç olmuştu ve ben tedbirsiz hissetmekten korkmaya başlamışım.
Bu yüzden, bir tür otomatik pilotta, Alyssa'yı bulup, yarattığım karmaşayı çözmek için onun fikirlerini almalıydım, ama bunun yerine önemsiz şeylerle uğraşıyordum.
"Bundan sonra yaparım," diye mırıldandım kendi kendime, büyükanmemin kutusundaki eşyalara bakarken.
Hisse senetleri. Oldukça fazla sayıda. Mücevherler. Çok fazla sayıda, hepsi yüksek kaliteli ve pahalı. Doğum belgeleri. Onun. Benim. Babamın ve amcamın. Şaşırtıcı bir şekilde, Florida'da bir arsa tapusu.
Ve en altta, sade beyaz bir zarf.
Zarfı çıkardım ve içinde mektup değil, başka bir şey olduğunu gördüm.
Dışında büyükanmemin el yazısıyla "*Benim Buttercup'ım için*" yazıyordu.
Zarfı elime aldım ve dikte makinesindeki küçük kasetlerden biri gibi olduğunu fark ettim.
Ya büyükanmem bana bir mesaj bırakmıştı ya da bu, Watergate skandalındaki Deep Throat'un kimliğini ortaya çıkaran kasetlerden biriydi.
Büyükanmemden bir mesaj olduğunu düşünüyordum. Tanrım.

Aceleyle kutudaki tüm eşyaları yerine koydum ve zarfı çantama attım. Kapıya doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve banka müdürünün gözlerine baktım.

"İşimi bitirdim."

O başını salladı, içeri girdi, kutuyu aldı ve onu geri koymak için kasaya geri döndük. O anahtarını çevirdi. Ben de benimkini çevirdim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Rica ederim," diye cevapladı.

Ona küçük bir gülümsemeyle veda edip hemen çıktım.

Dikkatli bir şekilde eve giderken büyükannemin masasını düşündüm. Çekmeceleri didik didik aramamıştım ama orada bir kaset çalar gördüğümü hatırlamıyordum.

Ancak, benim için bir şey kaydetmişse, bir yerlerde bir tane olması gerekiyordu.

Sadece onu bulmam gerekiyordu.

Bu düşüncelerle eve doğru giderken, yolun kenarında oldukça bakımlı ama yine de çok eski bir beyaz kamyonet gördüm. Cayenne'imle arkasına yaklaşırken, uzun boylu, sağlam yapılı, biraz yaşlı bir adamın ön kapının girişinden çıktığını gördüm. Rüzgar, gümüş grisi saçlarını ve ceketini savuruyordu, (söylemek gerekirse) oldukça yıpranmış yüzündeki gözleri güneşte kısılmıştı.

Onu hayatımda hiç görmemiştim ve nazik görünse de ziyaretçi istemiyordum.

Bir kayıt cihazı bulmam, o kaseti dinlemem, Alyssa'yı aramam, ona erkeğine aptal olduğunu nasıl itiraf ettiğini sormam ve sonra Jake'i bulmam ve, şey... *onunla ilgilenmem* gerekiyordu.

Yine de, bunun ilk kısmını yapmak için Lavender House'a girmem gerektiğinden, arabamdan inip eve yaklaşmak zorundaydım.

Bunu yaptım ve "Merhaba" diye seslendim.

"Josie," diye biraz tanıdık bir ses cevap verdi.

Beni tanıyordu.

Ama daha yakından baktığımda, onu tanımadığımı fark ettim.

"Affedersiniz, tanışmış mıydık?" diye sordum.

"Tom," diye

cevapladı. Gözlerimi

kıptım.

Tom mu?

The Shack'teki gizemli Tom mu?

"Jake bu sabah The Shack'te seni özlemiş," diye devam etti.

Aman Tanrım.

The Shack'teki artık gizemli olmayan Tom'*du*. Jake'in orada olduğunu ve benim orada olmadığımı söylemek için kapıma gelmişti. Aman Tanrım.

"Şey..." diye başladım.

"O bendim," dedi. Ona tekrar göz kırptım.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Ben," diye tekrarladı. "Lydia'ya Jake ile birlikte olman gerektiğini söyleyen bendim."

Bu şok edici haber karşısında, o kadar derin bir nefes aldım ki, bunu yapmak için bir adım geri çekilmek zorunda kaldım.

"Anlamadım?" diye sordum, nefes nefese.

"Senin için endişeleniyordu. Sürekli senin için endişeleniyordu. Mutlu olmanı istiyordu. Sana göz kulak olacak, seni güldürecek, sana iyi bir hayat sunacak birini istiyordu. The Shack'e sık sık gelirdi. Kahvemi severdi. Konuşmaya başladık ve bana anlattı. Sana neye ihtiyacın olduğunu anlattı. Uzun boylu, yakışıklı, zeki, koruyucu ve sert olması gerektiğini söyledi. Seninle birlikte olabilmesi için, ama daha çok Magdalene ve Lavender House'a sahip olabilmen için, yakınlarda yaşaması gerektiğini söyledi. Bana tüm bunları anlattı, ben de ona Jake'den bahsettim."

Aman Tanrım.

Konuşmaya devam etti.

"Jake o zamanlar Sloane ile evliydi ama ben yine de ona Jake'den bahsettim. Muhtemelen umuttan çok başka bir şey değildi, ama Sloane'nin iyi bir kadın olmadığını gördüğüm için bu ilişkinin uzun sürmeyeceğini düşünmüştüm. Güzel görünüyordu. Erkeklerin dikkatini çekebilirdi, tabii senin gibi değil," dedi iltifat ederek, sırtarak ve başını bana doğru eğerek. "Ama yeterince güzeldi. Başlangıçta her şey Jake ile ilgiliydi. Ama yine de, her zaman öyledirler. Öyle bir adam gördüğünde, görünüşüne, tavırlarına bakarsın ve her şeyin yolunda gideceğini düşünürsün. Öyle güçlü bir adam, hayatın tüm zorluklarını ortadan kaldırır ve senin tek yapman gereken arkana yaslanıp, sana sunduğu hayatın tadını çıkarmak ve ona izin vermektir. Ama bilirsin, hayat hayattır ve, kusura bakma ama, boktan şeyler olur. Jake gibi bir adamın bile engelleyemeyeceği boktan şeyler."

Konuşmayı bitirdiğinde ve benden bir şey bekliyor gibi görüldüğünde, "Tabii ki" dedim.

Ama onu içeri davet etmeden veya daha fazla bir şey söylemeden, o devam etti.

"Yine de Lydia'ya Jake'den bahsettim, Sloane'dan ayrılmasını umarak. Şimdi," elini kaldırdı, "evliliğin kutsallığına inanmadığımı düşünme. İnanıyorum. Sadece Sloane'ın dahil olduğu bir evliliğe inanmıyorum."

Bunun üzerine, histerik bir şekilde kıkırdamak istedim ve bunu yutarken neredeyse boğuluyordum.

Tom devam etti.

"Lydia Jake'e bir göz attı, muhtemelen Sloane'ı gördü ve kesinlikle benimle aynı fikre kapıldı. Çünkü bir sonraki hatırladığım şey, Jake'in onun evinde olukları temizliyor olmasıydı. Çocuklar okuldan sonra ve hafta sonları oradalar. Jake bahçesinde ona yardım ediyor, çünkü hepimiz biliyoruz ki Lydia bahçesinden taze sebzeleri sever."

Jake.

Büyükannemin bahçesini düzenleyen Jake'ti.

Çünkü ne kadar meşgul olursa olsun, ne kadar çok işi olursa olsun, Jake bunu yapardı çünkü büyükannem bahçesinden taze sebzeleri severdi ve o da büyükannemi severdi.

Gözlerimin yanmaya başladığını hissettim.

"Şimdi, Jake ve ben birbirimizi çok iyi tanıdığımız halde, bilmiyorum. Ben onun babasının en iyi arkadaşıydım, babasının düğününde sağdıçtım, Jake'in büyümesini izledim. Lydia ve ben, o hala yürüyebiliyorken kahve içip sohbet ederdik, yürüyemediğinde ise ona kahve getirip burada onunla sohbet etmek için fırsat bulurdum. Ama tüm bunlara rağmen, Sloane'ı vurduğunda, neden onu sana getirmediğini hala bilmiyorum," dedi Tom. "Yıllarca bunun olup olmayacağını görmek için bekledim."

Nefesimi tuttum. Tom

konusmaya devam

etti. "Olmadı."

Yutkundum.

Tom devam etti.

"Sonra seni gördüm."

"Beni mi gördün?" diye sordum zorlukla.

"Çok güzelsin," dedi bana yine gülümseyerek. "Tam bir klas."

"Ben..." Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

"Gerçeği söylediğim için bana teşekkür etmene gerek yok," dedi. "Jake de seni iyice görmüş olmalı, Lydia'nın evindeki o süslü resimlerden anlaşılıyor."

Boğazım yine düğümlendi.

Tom gözlerime bakarak, dikkatle devam etti.

"Erkekler bir kıza öylece aşık olabilirler." Parmaklarını şıklattı ve ben onun söylediklerine o kadar dalmıştım ki irkildim. "Eğer o kız

senin o resimlerdeki gibi

görünseydi." *Aman... Tanrım.*

"Çok güzel, bir film yıldızı gibi," diye devam etti Tom.

Aman Tanrım.

"Tom," diye fısıldadım.

"Lydia'nın seni övdüğü gibi. Kasabada seni tanıyan ve ne kadar iyi kalpli olduğunu bilen insanlar. Herkesin senin büyükannen ne kadar sevdiğini, onu sürekli ziyaret ettiğini, yokken bile onun hakkında konuştuğunu bildiği gibi. Evet," diye başını salladı, "bir erkek öylece aşık olabilir."

Nefes almak için boğazımı açmak için yutkundum.

"Ama bak," hikayesine devam etti. "O birinci sınıfta jetlerle seyahat ediyor, zengin bir adam için çalışarak lüks bir iş bulmuş ve süperstarlarla takılıyor. Pahalı kıyafetler giyiyor. Hiçbir yükü yok. Eski kocası yok. Çocuğu yok. Ona tüm bunları veremeyen bir adam. Bu tür yükleri ve daha fazlasını taşıyan bir adam. İyi bir hayat süren ama egzotik dansçılardan para kazanan bir adam. Böyle bir adam, o kadından uzak durur, umut eder, onun için her şeyi yapacağını bilse bile, onun daha iyisini bulacağını düşünür."

"Jake'den daha iyisi yok," dedim yumuşak bir sesle. "İyi cevap," diye cevapladı o da aynı yumuşak sesle.

Omuzlarımı düzelterip gözlerine bakarak, "Seni bir içki içmeye davet etmek isterdim ama Jake'i bulmam oldukça acil," dedim.

O da başını salladı, dudakları kıvrıldı, mavi gözleri parladı. "Anlıyorum."

"Yarın omlet yemeye gelirim belki."

"Şimdiden sabırsızlanıyorum, Josie." "Ben... şey... seni görmek çok güzeldi, Tom." "Ben de."

Başımı salladım ve hızla arabama doğru yürüdüm. Arabayı çalıştırdım, Tom'un kamyonetinin yanından geçtim ve telefonumu kulağıma dayadım.

Jake'in sesli mesaj servisine ulaştım.

"Kahretsin!" diye bağırdım ve Lavender Lane'den çıkıp yola çıktım. Jake'in "Spear. Mesaj bırakın." dediğini dinledim. Sonra dedim ki, "Jake... canım, ben... şey, konuşmamız lazım. Ben..." Kahretsin! "Konuşmamız lazım. Mümkün olduğunca çabuk. Arabadayım ve nerede olursan ol sana gelirim. Sadece ara."

Bağlantıyı kestim ama Jake spor yaparken, dövüşürken veya antrenman yaparken cep telefonunu genellikle spor salonundaki ofisinde bıraktığını bildiğim için, sürerken telefonumu elimde tuttum.

Belki de bu yüzden telefonuma cevap vermemişti.

Spor salonuna gidecektim.

Cross Street'e vardığımda telefonum çaldı.

Kalbim hızla çarptı ve telefona baktım, Alyssa olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

Yine de telefonu açtım çünkü benim için endişelendiğini biliyordum. Aslında bunu bilmemem imkansızdı. Lavender House'u satıp Magdalene'den ayrılacağımla ilgili saçma sapan laflarımı dinledikten sonra, "Babelicious, açıkçası bu çok saçma ve senin için *çok* endişeleniyorum" demişti.

Onun endişelenmemesi için ona durumu açıklamam gerekiyordu. Ve Jake'e ulaşmam gerekiyordu.

Bu yüzden "Selam Alyssa. Şimdi uygun değil..." diye selamladım.

"Bebeğim, lanet olsun, kahretsin, *bebeğim*," diye sözümü kesti ve sesi çok telaşlıydı.

Bu sefer kalbim bir an durdu ve bu iyi bir durma değildi. "İyi misin?"

"Hayır!" diye bağırdı. "Sofie'm hapiste."

Yine iyi olmayan bir kalp atışı.

"Hapiste mi?" diye sordum inanamadan, çünkü tatlı, sessiz, utangaç Sofie'nin hapiste olması hem inanılmaz hem de bir felaketti.

"Okul hapishanesi," dedi Alyssa. "Müdürün odası. Şimdi oraya gidiyorum. Sen de oraya gelmelisin, güzelim. Conner da onunla birlikte hapiste."

Kalbim yine bir kez daha sıçradı. Bu seferki daha kötüydü.

"Ne?" diye bağırarak üzereydim, Cross Street'ten dönüp liseye doğru yola çıktım.

"Evet. Sofie aradı, tamamen çıldırmış *haldeydi*. Anlamlı bir kelime bile çıkmıyordu ağzından ama ben çok fazla kelime duyduğum için, bir şekilde anlamını çıkarmayı başardım. Sanırım o küçük pislik Mia, Conner'ın hayatını mahvettiği için ona çok kızgındı. Koridordaydılar ve Sofie olanları gördü, kızıma ne oldu bilmiyorum ama olaya karıştı. Sözlü tartışmayla başladı ama sanırım Mia çok sinirlendi, Sofie onu dolaba çarptı ve bacağına tekme attı. Mia çılgına döndü ve üzerine atladı. Conner onları ayırmak için araya girdi ve maalesef Sofie tarafından yumruklandı, ama Mia'nın üzerine düştü ve Mia onun kendisine saldırdığını söylüyor. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Hiçbir Spear adamı bir kadına el kaldırmaz, hak etsin ya da etmesin, Donna'nın on yıl önce biraz akıl verilmesi gerektiği ve

bu hiç olmadı. Ethan'ın annesine ne yapılması gerektiği konusuna hiç *girmeyeceğim* bile.

Tanrım.

Zavallı

Conner.

Zavallı Sofie.

Ve o küçük ispiyoncu

Mia. Ne karmaşa!

"Yoldayım," dedim ona. "Ben yeni geldim," diye cevapladı.

"Jake orada mı?" diye sordum.

"Tabii ki," diye cevapladı. "Kamyonetini gördüm ama Sofie, benimle telefonda konuşurken onun geldiğini söyledi."

Bu, neden aradığımda telefonu açmadığını açıklıyordu.

Rahatlamalı mıyım, yoksa rahatlamamalı mıyım bilemedim. Conner'ın okulun hapishanesine girmesini istemiyordum ama işleri bu kadar berbat ettikten sonra okula gittiğimde Jake'in nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Yapacak bir şey yoktu.

Ne olursa olsun, bununla başa çıkmak zorundaydım. "Görüşürüz," dedim Alyssa'ya.

"Görüşürüz bebeğim. Ve şunu söyleyeyim... Mia denen kız buralarda ve kızımın işine karıştığını görürsem, bana saldırmama, beni odadan dışarı atmana, ne yapman gerekiyorsa yapmana izin veriyorum. Kızımla, bana anlattığın zorbalık hakkında konuştum. Şimdi de bu. Mia'nın bir ders alması gerekiyor ama benim saldırı suçlamasıyla uğraşmak istemiyorum."

"Seni yere sererim ya da... ne gerekiyorsa yaparım," dedim, umarım bunu yapmak zorunda kalmam.

"Tamam.

Görüşürüz."

"Görüşürüz,

Alyssa." Telefonu

kapattı.

Arabayı sürdüm ve Jake'in kamyonetini okulun önündeki otoparkta görünce kalbim bir kez daha endişeyle atladı.

Park ettim, arabadan indim ve okula koştum.

İdari ofisler ön tarafta idi ve ben doğruca içeri girdim. Resepsiyonist bana baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Ve o anda kalbim çarpıp midem düğümlendi. Çünkü Jake'in "O benimle birlikte" dediğini duydum.

Yan tarafa baktım ve onu açık bir kapıda, kolunu bana doğru uzatmış, gözleri bana kilitlenmiş halde gördüm.

Rahatlama hissi beni o kadar derinden sardı ki, neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum, ama bunun üstesinden geldim ve gecikmeden ona doğru yürüdüm, elimi uzattım ve elini tuttum.

Parmakları benimkini sıkıca kavradı ve gözleri benden hiç ayrılmadı.
Sonra beni odaya çekti.

* * * *

"Git," dedi Mia'nın babası Neal.

"Ama baba..." diye başladı.

"Bir kelime daha etme, Mia," diye uyardı. "Sana söyledim, Conner Spear'dan uzak dur. Sana söyledim, düzgün bir insan gibi davranırsan, insanların güvenini geri kazanırsın. Beni dinlemedin. Şimdi, seni dinlemesi için başka yollar bulup bulamayacağımı göreceğiz."

Lisenin dışında duruyorduk ve görünüşe göre şımarık Mia babasını çok fazla zorlamıştı.

Sonunda.

Mia üç günlüğüne okuldan uzaklaştırılmıştı.

Sofie ise bir günlüğüne.

Conner, durum nihayet çözüldükten sonra, günün son dersi olduğu ve geri dönüp dersi bozmasının bir anlamı olmadığı için erken serbest bırakılmıştı. Özellikle de okulun çoğu kişinin gördüğü ve muhtemelen şimdi tüm okulun duyduğu kargaşadan sonra.

Gerçek ortaya çıkmıştı, Conner'ın Sofie'yi dikkatle izlediği (eklemeliyim ki, oldukça sevimli bir kekemelik) geçmişteki zorbalık da dahil olmak üzere her şey.

Buna hamilelikle ilgili yalan da dahildi, Mia'nın babası bunu kendisi şöyle dile getirdi: "Önce Con'un seni hamile bıraktığına dair yalan söyledin, bu saçmalığı yaydın, şimdi de bu mu? Tanrım, seninle ne yapacağım ben?"

Görünüşe göre müdür oldukça pratik biriydi ve Mia'yı iş başında görmüş, Sofie'nin onur listesindeki bir öğrenci ve koronun güzeli olduğunu biliyordu, bu yüzden durumu anlamıştı.

Bu nedenle Sofie, Mia'yı itip tekmelediği için uzaklaştırma cezası aldı, ancak Mia, durumu başlatan, geri adım atmayan,

Sofie'ye fiziksel olarak karşılık verip Conner'a ve sonra Sofie'ye bayanlara yakışmayacak küfürler yağdırdığı için cezanın ağırlığını çekti.

Neal'ın Mia'yı arabasına götürmesini izledik ve onlar duyulmayacak kadar uzaklaştıkları anda Alyssa kızına döndü.

"Sen... çok... harikasın," dedi ve Sofie'yi sıkıca kucakladı. "Seninle gurur duyuyorum, hiçbir saçmalığı kabul etmedin."

Sofie annesine sarılırken yüzünde çekingen bir gurur gülümsemesi gördüm. Ancak, Conner parmaklarını Sofie'nin koluna dolayarak onu annesinin kollarından nazıkçe çekince bu kucaklaşma erken sona erdi.

Alyssa'nın kolları düştü ve gözleri Conner'a kaydı.

"Sofie'yi eve götürüyorum, Bayan Harper," dedi.

Oh hayır.

"Ama ben..." Sofie başladı ama Conner ona bakınca ağzını kapattı.

"Seni eve götürüyorum," bu sefer çok daha kararlı bir şekilde tekrarladı ve önceki beyanının çok kararlı olduğunu düşünürsek, bu seferki kaya gibi sağlamdı.

Aman Tanrım.

Sofie dehşete kapılmış görünüyordu. Ama sonra gözleri Conner'ın elmacık kemiğindeki kırmızı izi gördü, onu oraya koyan oydu. Elbette kazara, ama bunu o yapmıştı.

Sonra fısıldadı, "Ben... tamam," ama aslında başka seçeneği yoktu. Conner ona başka seçenek sunmaya devam etmedi.

Elini Sofie'nin eline kaydırarak, onu tutup kaldırırda sürükleyerek bunu yaptı.

Hepimiz, onlar köşeyi dönüp öğrenci park alanına doğru gitmeden önce, Sofie'nin bize baktığı ifadeyi mesafe nedeniyle anlayamadığım bir şekilde izledik.

Onlar kaybolduğu anda, Alyssa mutlu gözlerle bana döndü.

"Düşünsene, eve gittiğinde, kızımın dudaklarında Spear'ın tadı olacak," diye coşkuyla duyurdu.

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıca kapattım.

Jake, "Tanrım" diye mırıldandı.

Alyssa Jake'e baktı.

"Jake, bebeğim, sen bunu anlamıyorsun ama sana açıklayayım," diye başladı. "Bak, bir kız ilk öpücüğünü asla unutmaz. Ve bu ikimizin arasında bir yere varamayabilir, ama bu önemli değil. Onun ona iyi bir öpücük verecek kadar deneyimli olduğunu düşünüyorum."

O akıllı. Sevimli. Tatlı. Ve ona çok düşkün. Böylece hayatı boyunca geriye dönüp baktığında gülümseyecek. Ve bir anne olarak, bir anne kızının bunu elde ettiğini bilir ve bunun biraz da olsa iyi olduğunu düşünür."

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?" diye sordu Jake.

Alyssa kocaman gülümsedi ve bana baktı. "Bir baba için, kızının ilk öpücüğü düşüncesi, gizli cinayet eğilimlerinin uyanmasıdır. Oğlunun bir kızı öptüğü düşüncesi, o zaman Babies 'R' Us'tan hisse senedi almaya başlar."

"Görüyorum ki bu konuyu konuşmaktan vazgeçemiyoruz," diye mırıldandı Jake.

"Tamam," dedi Alyssa. "Siz ikinizden ve sorunlarınızı çözdüğünüz için ne kadar heyecanlandığımdan bahsedeceğiz. Bu da demek oluyor ki cumartesi günü barbekü yapacağız. Çünkü Sofie'yi tanıyorum ve Con bir saat boyunca duvarını yıkmaya çalıştıktan sonra, o duvarı yeniden inşa etmek isterse, bunu yapacaktır." Elini kaldırıp Jake'i işaret etti. "Sen oğlunu oraya götür. Ben marketten bir şey almayı unutacağım. Sofie'den gidip almasını isteyeceğim. Sen oğlunu onu götürmesi için çağır." Bana baktı. "Tabii ki, ben zaten almış olacağım çünkü umarım Con onu eve geri getirmek için *çok* uzun zaman alır ve biz de onsuz kalmak istemeyiz."

"Gerçekten burada durup oğlumu kızınla yalnız bırakmak için plan mı yapıyorsun?" Jake inanamayan bir şekilde sordu ve Alyssa omuz silkti.

"Bu öğleden sonra malı alacak, uğraşmasına gerek kalmayacak ve cumartesiye kadar zaten samimi olacaklar," diye cevapladı.

"Tekrar soruyorum. Bu konuyu konuşmayı bırakabilir miyiz?" diye tekrarladı Jake.

Alyssa onun gözlerine baktı. "Evet, Jake. Ama sana bir şey daha söyleyeceğim. İlk öpücüğünü asla unutmayacağını biliyorum ve iyi bir öpücük alırsan, ilk erkek arkadaşını da asla unutmazsın." Sonra bana döndü. "Ve Spear'ı erkek arkadaşın olarak elde etmek unutulmaz bir şey olacaktır."

Bu çok tatlıydı.

Ve çok doğrudu.

Jake hiçbir şey

söylemedi.

Ben de

söylemedim.

"Tamam, gitmem lazım," dedi. "Bir müşterimi folyo altında bıraktım ve umarım Lindsey benim istediğim gibi onunla ilgilenmiştir, yoksa döndüğümde saçları kalmamış olacak." Bize el salladı ve sonra yüksek topuklu botlarıyla zarifçe koşarak arabasına gitti.

Jake'in göğsü görüş alanımı kapladığı için artık izleyemeyene kadar onu izledim.

İşte bu kadar.

Ya kızgındı ya da başka bir şey vardı.

Nefesimi tuttum ve yukarı baktım.

"Müdürün odasında telefonunu aldım tatlım. Cevap veremedim."

Nefesimi bıraktım.

O başka bir şeydi.

O başka şey Jake'ti. "Sorun değil,"

diye cevap verdim.

"Konuşmaya hazır mısın?" diye

sordu. Tanrım.

Onu o kadar çok seviyordum

ki. Bu yüzden "Hayır"

dedim.

Kaşları çatıldı ve vücudu gerildi.

"Paylaşmaman önemli," dedim. "Senin için önemli olan benim için de önemli, bu yüzden paylaşmak istemiyorsan paylaşmak zorunda değilsin. Ancak, bundan bahsetmek istemiyor da benim akşam yemeği için hazırladıklarımın bahsetmek istiyorsan..."

Cümlemi bitiremedim.

Ve bitiremedim çünkü Jake beni öpüyordu.

Kaldırımda durduğumuz yerde sınıflar vardı, bu yüzden öğrenciler ve öğretmenler bizi görebilirdi.

Bu yakışıksızdı. Ama

umursamadım.

Ona tüm gücümle karşılık verdim.

Bu bir süre devam etti, sonra Jake başını bir santim bile kaldırmadan, "Biliyorsun, o ağzı elde edebildiğim sürece, her yerde, her zaman seninle öpüşürüm. Ama oğlumu okuldan almam lazım. Şimdi, bunu kim yapacak, sen mi ben mi?" dedi.

"Ben," diye hemen cevap verdim.

Ve o anda Jake'in gülümsemesi geri geldi.

Sadece iki gün olmuştu.

Ama, tanrım, onu ne kadar özlemişim.

* * *

Taylor'ın evinde ödevini yaptıktan sonra on dakika önce eve gelen Amber mutfığa girdi ve ben ona baktım.

Eve geldiğinde, garajdan içeri girdi, beni yemek yaparken gördü, önce şaşkın, sonra umut dolu bir bakış attı, ardından önceki ikisi kadar iyi olmayan, anlamadığım bir bakış attı ve "Çantalarımı bırakmam lazım" diye mırıldandıktan sonra merdivenlere koştu.

Son iki gün içinde, dramımı yaşayarak onu saçma ve uygunsuz bir şekilde sonuna kadar götürmenin sonuçlarının sadece Jake ve benim için değil, çocuklar için de olduğunu fark etmiştim.

Ethan'ı okuldan almaya gittiğimde, Cayenne'ye bindi, bana baktı ve "Öğle yemeği berbattı. Pizza istiyorum" dedi.

Bu iyiydi.

Conner ise beni babasıyla birlikte müdürün odasında görmüştü. Bunu gördüğünde rahatlamış gibi görünüyordu, ama babası ve benden çok Sofie'ye olanlarla ilgileniyordu.

Conner geri dönmemişti. Ama Wayfarer's'ta vardiyası vardı ve yarım saat sonra dönmesi gerekiyordu.

Şimdi, ona bir bakış attığımda, Amber'la olan sorunumun sonuçlarıyla başa çıkmam gerektiğini anladım.

"Yemek hazır. Ethan'ın servis edilmesini beklemesi imkansız ve kardeşin de bir süre eve gelmeyecek," dedim ona sessizce. "Bana bir iyilik yapıp ona bir tabak hazırlayabilir misin, üzerine folyo koyup fırına koyarak sıcak tutabilir misin?"

Bana bakmadan, "Tabii" diye mırıldandı.

Bunu iyiye işaret olarak almadım. Haftalar önce anlaşmamızı yaptığımızdan beri mırıldanmıyor ya da homurdanmıyordu.

Bu durumu nasıl halledeceğimi düşünerek dolaba tabak almaya gittim.

Amber tartışmayı kendisi başlatınca düşünmeyi bıraktım. Bunu

"Babamı mahvetme" diyerek yaptı.

Ona baktım, mutfak adasının diğer tarafında duruyordu, gözleri üzerimdeydi, güzel yüzü biraz solgundu. Ayrıca zorlandığını da görebiliyordum.

Bunu ona ben yapmıştım ve bunu bilmek kalbimi parçaladı.

"Tatlım..." diye başladım.

"Seni seviyorum Josie," dedi ve o anda kalbim tamamen durdu. "Sen harikasın. Hepimiz senin harika olduğunu düşünüyoruz. Ben, Con, Eath. Öyle düşünüyoruz. Sen havalısın. Bizim için havalısın. Ama en önemlisi, babamı mutlu ediyorsun."

Onun bakışlarını karşıladım, söylediklerini sevdim ama gözlerindeki bakışı nefret ettim. Konuşmaya devam etti.

"Son birkaç gündür babam mutlu değildi." "Amber..."

"O aptal sürük Mandy onu terk etti. Ethan'ın aptal annesi Sloane hem babamı hem de Ethan'ı terk etti. Delilik. Babam en iyi adamdır. Ama biz biliyoruz. Ben ve Con, bunu bizim yüzümüzden yaptıklarını biliyoruz."

"Bu doğru olmayabilir," dedim ona nazikçe.

"Doğru," diye hemen cevap verdi. "Onlar babamı istiyorlardı. Bizi istemiyorlardı."

Jake'den bunun yanlış olmadığını bildiğim için ağzımı kapattım.

Amber ve Conner'ın bunu bilmesi beni çok üzdü.

"Ama hepimiz bir aradayız," dedi.

"Biliyorum, canım."

Kafasını sallamadı. Bana inandığını gösteren hiçbir işaret vermedi.

Sadece "Babamı mahvetme, Josie" diye tekrarladı.

Nefes aldım, cesaretimi topladım ve ona doğru yürüdüm.

O geri çekilmedi, ben de ellerimi kaldırdım, yüzünü avuçlarımla kavradım ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım.

"Baban ve ben hoş olmayan bir tartışma yaşadık," diye dikkatlice anlattım. "Buna kötü tepki verdim. İlişkiler konusunda pek deneyimim yok, sevgili kızım, ama bu bir mazeret değil. Kötü tepki verdim derken, aşırı tepki verdim demek istiyorum. Ama o zamandan beri her şeyi düşündüm ve babanı seviyorum, sizi seviyorum çocuklar ve bunu bir daha yapmamayı öğrendim."

Bana dokunmadı, hiçbir şey söylemedi, ama gözlerini benden ayırmadı, bu yüzden devam etmenin güvenli olduğunu hissettim.

"Her şey yolunda gitmeyecek, Amber. Hayat hayattır ve hepimizin dışarıda ve aramızda sorunlar çıkacaktır. Ama umarım tüm bu fırtınaları atlatabileceğimiz bir temel inşa ediyoruzdur. Son iki günde, güçlü durmam ve bu fırtınaları atlatmam gerektiğini öğrendim. Gittiğim için çok üzgünüm. Yanlış bir şey yaptım. Tek söz verebileceğim şey, bunu bir daha yapmayacağım."

"Asla mı?" diye sordu.

O sorduğunda, bunun çok önemli bir soru olduğunu ve tamamen dürüst cevap vermem gerektiğini düşündüm.

Ama düşünürken bile biliyordum.

Jake'in bana vurmayacağını biliyordum. Jake'in beni sözleriyle incitmeyeceğini biliyordum. Jake'in beni aldatmayacağını biliyordum. Jake'in bana yalan söylemeyeceğini biliyordum. Jake'in kumar oynamayacağını, çalmayacağını, parayı çarçur etmeyeceğini, dışarı çıkıp tecavüz ve yağma yapmayacağını biliyordum.

Bunu biliyordum.

"Hiçbir zaman," diye söz verdim ona.

Bunu söylediğinde, gözlerini kapattı ve başını öne eğdi, alnı ağzıma değdi, elleri yukarı kalktı ve parmaklarını bileklerime doladı.

"Seni seviyorum, tatlı kızım," diye fısıldadım, ellerimle ona dokunarak.

O geri çekildi, gözlerime baktı ve bileklerimi sıktı. "Ben de seni seviyorum, Josie."

Gülümsedim.

O da gülümsedi.

Tanrıya şükür.

Birbirimizi bıraktık ve ben tabaklara geri döndüm. Ona bir tane uzattım ve o Conner için hazırlamaya koyulurken ben çekmeceye gidip çatal bıçakları aldım.

Çatal ve bıçakları sayarken, arka cebindeki telefonu bir mesaj geldiğini belirten uyarı sesini çıkardı.

Ona baktım ve telefonunu çıkarıp baktıktan sonra tekrar cebine koyduğunu gördüm.

Bu alışılmadık bir durumdu.

Amber genellikle okulda olmadığı sürece mesajlara hemen cevap verirdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı.

"Amber," diye seslendim, vücudundaki gerginliği fark ederek. Bana baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye tekrarladım.

"Annem beni rahatsız ediyor," dedi.

Nasıl devam edeceğimi bilemedim, bu yüzden dikkatli davrandım, "Nasıl rahatsız ediyor?"

"Bu hafta sonu sinemaya gitmek istiyor."

"Ah," diye mırıldandım.

"Hayır dedim ama sanki anlamıyor gibi. Ama film hakkında bir daha sormadı. Sadece mesaj atıp nasıl gittiğini soruyor. Kahve içmek isteyip istemediğimi

Kahve içmek ister miyim diye soruyor. Hatta Lucky'de bana yakışacağını düşündüğü bir süveterin fotoğrafını gönderip, onu almak ister miyim diye sordu."

"Ne dedin?" diye sordum, o konuşmayı bitirince.

"Ben de 'ne fark eder' diye mesaj attım," dedi.

"Kazak hoşuna gitti mi?"

Conner'ın tabağını hazırlamaya odaklanarak cevap verdi: "Oldukça havalıydı."

Gülümsedim ve peçete almak için kiler odasına gittim.

"Con'u da rahatsız ediyor," dedi bana ben hareket halindeyken. "Öyle mi?" diye sordum kilerden içinden.

Dışarı çıktığımda onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ve ona baktım. "Bunu sen yaptın," dedi.

Bu bir suçlama değildi, ama bir bakıma da öyleydi.

"Evet," diye dürüstçe onayladım.

Yüzü inatçı bir ifadeye büründü. "Kazakları alacağım Josie, çünkü çok havalıydılar.

Ama onunla sinemaya, kahve içmeye ya da başka bir şeye gitmeyeceğim."

"Senin seçimin, canım," diye cevap verdim ve adaya geri döndüm.

"Onu görürsen, ona bunu söyleyebilirsin," dedi.

Böyle bir şey yapmazdım. Bu yüzden cevap vermedim.

"Josie?" diye seslendi.

Ona baktım.

"Seni seviyorum, ama bazen çok sinir bozucu olabiliyorsun." Gülümsedim.

Amber bir an bana baktı. Sonra o da gülümsedi.

* * *

Jake'in sesi, çok sevdiğim bir şekilde alçak ve sert bir tondaydı, "O işin sonucunu ağzında istemiyorsan, bebeğim, en iyisi buraya gel."

Gözlerimi ona kaldırdım, ağzımı onun penisine kaydurdım, emmeye devam ettim, sonra dilimin ucuyla başının alt kısmını yuvarladım.

Bacaklarının yanlarımda gerildiğini hissettim, çenesindeki kasların seğirdiğini gördüm, bana bakan ateşli gözleri parlıyordu.

Bu işaretleri çok iyi biliyordum, bu yüzden ağzımı ondan ayırdım ve onu saran yumruğumu yukarı doğru kaydurdım. Onu bıraktım ve sonra hareket ettim. Dört ayak üzerinde onun üzerinde sürünerek, karnındaki çıkıntılara zaman ayırdım

Daha sonra boğazına, boynuna ve kulaklarının arkasına geçtim.

Sonuna geldiğimde, onun üzerine çömelmişim, bu yüzden kulağına odaklanırken, onun penisinin ucunu bacaklarımın arasındaki ıslaklığa kaydırıldığını hissettim.

O benim klitorisimi ovuşturdu ve ben onun cildine karşı nefesimi tuttum, tam o sırada o kolunu belime doladı, penisini geriye kaydırıldı ve beni aşağı iterek içimi doldurdu.

Boynum gerildi.

Jake'in diğer eli başımın arkasındaki saçlarımı okşadı ve yuvarlanırken bizi birbirimize bağlı tuttu.

Sonra üstüme çıktı, yavaş ve tatlı bir şekilde itti, ağzını ağzıma, dilini içime soktu, tadını aldı, içti, ama verdi... daha yavaş ve daha tatlı.

Ellerim onun teninde dolaştı ve bir bacağıma kalçasına, diğerini uyluğuna doladım ve onu öptüm.

İtmeleri hızlanmaya başladı, ama tatlılığı azalmadı, öpüşmemizi keserken ama uzaklaşmadan, dudakları benimkine değerek, nefesleri benimkine karışarak, gözleri benimkine bakarak, güzelce tırmandı.

Onun bakışlarını tuttum ve orada yanan ateşi gördüm, onun yarattığı ısıyı, benim içimde inşa ettiği şeyi, benim onun içinde inşa ettiğim şeyi, ama daha fazlası vardı. Asla sönmeyecek bir alev.

Bana olan sevgisi.

Bunu görünce, bacaklarımı onun etrafında sıktım, kalçalarımı ona doğru eğdim ve elimi saçlarına kaydırıldım.

"Seni seviyorum Jake," diye fısıldadım ve bunu söylediğim anda, onun hareketleri daha da hızlandı, çok daha tatlı hale geldi, nefeslerimiz daha da ağırlaştı.

"Siktir, bebeğim," diye fısıldadı.

"Senin her şeyini seviyorum."

"Siktir, Josie," diye inledi.

Heyecanım giderek artıyordu ve vücudum onun etrafında gerildi, gözlerim odaklanamadı, heyecan beni sarmaya başladı ve yanmayı hissetmeye hazırdım.

"Josie," diye seslendi.

Odaklanmaya çalıştım ama zordu. Teslim olmak istedim. Bana verebileceği şeyi istedim, her seferinde, bazen daha sert, bazen daha hızlı, bazen daha yavaş, bazen daha tatlı, bazen daha uzun, ama her zaman elde ettim çünkü Jake her zaman bana verdi.

Ve şimdi de onu istiyordum.

"Sevgilim," diye inledim.

"Sana seni seviyorum dediğimde bana bak," diye emretti.

O sözleri söylemeden önce, beni seven ve benim de sevdiğim adama bir anlığına odaklandım.

"Seni seviyorum, bebeğim."

Onları o kadar derin bir şekilde duydum ki, *hissettim*, o duygu beni oraya götürdü ve ben haykırdım, sesi onun ağzı benimkini derin bir öpücükle kapladığında boğuldu.

Birkaç dakika sonra, derinlemesine girdi, kendini sabitledi ve aynı şekilde inlemesini bastırdı.

Onu terk ettiğinde anladım, çünkü tekrar beni öpmeye başladı.

Ve yine, ben de onu öptüm.

Yavaştı. Tembeldi. Jake içimden çıktıktan sonra bile uzun süre devam etti. Sonra dallara ayrıldı, boynumu, köprücük kemiğimi, göğüslerimin arasını, kaburgalarımı, karnımı, göbeğimi öptü.

Beni öpücüklerle yağmurlandırdı. Sevgisini her yere yaydı.

Gözlerimi kapattım ve bağlantıyı sürdürmek için elimden geleni yaptım, parmaklarım saçlarında, elim boynunda, o bana her şeyi verirken.

Sonunda, büyük vücuduyla beni kapladı ve gözlerime baktı.

"Sana bir şey söylemeliyim," dedi, sesi kalın ama kararlıydı ve ne söyleyeceğini biliyordum.

Bana ne vereceğini biliyordum. Ve buna ihtiyacım olmadığını biliyordum.

"Hayır, ihtiyacın yok," dedim hemen.

"Bebeğim..."

"İhtiyacın yok, Jake."

"Şu anda, sen altımda, saçların yastığıma yayılmış, kıyafetlerin yerde, bunu defalarca yaşadım ve hala inanamıyorum."

Ağzım kapandı, boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Seninle buluşmayı reddeden bendim," dedi.

Tanrım.

"Hayatım..."

"Lydie bana sordu... Lanet olsun, kaç kez sordu bilmiyorum. Her ziyaretine geldiğinde, kesin olarak. Hatta senin ziyaretine gelmen için uydurma bahaneler bile uydururdu, böylece biz de buluşabilirdik. Bunun gerçekleşmesi için elinden gelen her şeyi yaptı. Bana senin e-posta adresini verdi. Hatta Skype hesabını bile verdi ve lanet olası bilgisayarda bizi tanıştıracakını söyledi."

"Hayatım, sana gerek yok..."

"Lavender House'a ilk girdiğimde, sola baktım ve kanepenin arkasında senin fotoğrafını gördüm..." Başını salladı. "Sloane'la birlikteydim, onunla işler iyi gitmiyordu, ama yine de o fotoğrafa bir bakış attım ve sana aşık oldum, bu da beni pislik yapar."

Aman... Tanrım...

Tanrım.

Gözümün köşesinden bir damla yaş süzüldü ve Jake onu başparmağıyla sildi ama konuşmaya devam etti.

"Lydie senin hakkında söylediği her kelimeyle durum daha da kötüleşti. Daha da aşık oldum. Bu yüzden, seni görürsem, elini sıkarsam, benim sunabileceğim şeyi istemediğini anlarsam, bu beni mahvederdi. Bu yüzden bunun olmasına izin veremezdim."

Ellerimi sırtında yukarı kaydardım, göğsüne ve daha da yukarıya, sonra çenesine doladım.

"O zorladı," diye devam etti. "Ama zorlamadı. Beni anladı. Bunu biliyordum. Bunun onu rahatsız ettiğini de biliyordum. Bu yüzden vazgeçmedi. Bana senin fotoğrafını verdi. Sonra da mektuplarını verdi."

"Jake..."

"Seni anladım. Seni tanıyordum. Bana seninle ilgili her şeyi verdi. Ve bunları aldıktan sonra, senin daha iyisini bulmanı istedim."

Tanrım.

"Lütfen, sevgilim," diye yalvardım.

"Senin istediğin şeye sahip olmanı istedim. Nazik, sabırlı, sofistike, başarılı birine. Ve o ben değildim."

Gözlerimi kapattım ve gözyaşları her iki yanımdan da akarak şakaklarımı ıslattı. Jake başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi ve ben gözlerimi açtım.

"Yıllarımı boşa harcadım," diye fısıldadı, sesi artık kısılmıştı, her bir özelliğinde pişmanlık vardı.

"Yapma," diye fısıldadım.

"Ben bunu mahvetmedim, seninle bir çocuk yapmaya çalışabilirdim." "*Yapma,*" diye yalvardım, ellerimle çenesine bastırarak. "Beni isteyeceğini hiç bilmiyordum."

"Sen benim her şeyimsin," dedim ona.

O başını salladı. "Ben her şey değilim. İki kadından üç çocuğum var, üç eski karım var, zar zor ayakta duran bir spor salonum var ve rahat nefes alabilmemi, çocuklarımın araba, kıyafet ve diğer şeyleri alabilmesini sağlayan lanet bir striptiz kulübüm var. Deneyimlerimden biliyorum ki pek çok kadın bunların hiçbirini kabul etmek istemez. Beni kabul ederler, evet. Geri kalanıyla ise hiçbir ilgileri olmaz.

Ama seninle olanlar daha fazlasıydı. Seni uçağın birinci sınıf koltuğuna oturtup, istediğin zaman istediğin yere götüremem."

"Seninle burada olabiliyorken neden başka bir yere gitmek isteyeyim ki?" Gözlerini kırptı.

"Senden başka hiçbir şey istemedim Jake," dedim ve o sadece bana baktı, ben de devam ettim. "Seni tanımadan önce bile seni istiyordum. Yakışıklı, güçlü, koruyucu ve sert birini. Sen benim istediğim her şeysin sevgilim."

"Bebeğim," alnını benim alnıma dayadı, kaldırdı ve devam etti, "Hayatını olduğu gibi gör. Benimkini olduğu gibi gör. Kafamın nasıl çalıştığını anlayabiliyor musun?"

"Kesinlikle," diye onayladım. "Ama senin benim için doğru kişi olduğunu bilen kişinin, gerçek beni tanıyan, ne istediğimi ve neye *ihtiyacım olduğunu* bilen ve benim için seni seçen tek kişi olduğunu görebiliyor musun?"

Hiçbir şey söylemedi, ben de bunu evet olarak kabul ettim.

"Yapman gerekeni yaptın," dedim sessizce. "Ve bitti. Sonunda, hayalim gerçek oldu. Beni sevdiğin için, senin de istediğini elde ettiğini umuyorum. Artık bunu unutabilir ve hayatımıza devam edebilir miyiz?"

"Çocuk istediğini biliyorum,
Josie." "Ve şimdi onlara sahibim,
Jake."

Vücudunun benimkine yapıştığını hissettim, bu fırsatı değerlendirip ellerimi çenesine koyarak onu kendime doğru çektim. Aynı anda başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim, sonra tekrar yastığa uzandım.

"Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim, sevgilim. Buna gerek yoktu ama şimdi sahip olduğum için, ona değer vereceğim. *Her şeye*. Ama ciddten, bunu unutabilir ve yolumuza devam edebilir miyiz?"

"Acıtacak, bebeğim, sana sahip olmak, sahip olduğumuz şeye sahip olmak, daha uzun süre sahip olabileceğimi bilmek, sana daha uzun süre vermek, sana daha fazlasını vermek, tüm bunları kafamı kıcımdan çıkarsaydım."

Ona gülümsedim ve cevap verdim, "Daha iyi hale getireceğim."

Gözlerimin içine baktı ve fısıldadı, "Siktir, seni seviyorum."

Bunu duymaktan asla bıkmazdım.

Asla.

Küfürlü olsa bile.

"Ben de seni," dedim. "Şimdi üstümden kalkarsan çok sevinirim, böylece temizlenip uyuyabiliriz. Saat altı çabuk geliyor ve yarın iç mimar tutmam gerekiyor. Büyükannenin odasına taşınıyoruz

. Orada kendi banyosu var ve şu anda, seninle seviştikten sonra temizlenmek için koridorda parmak uçlarında yürümek zorunda kalmak, çocukları uyandırmamak için biraz zahmetli oluyor."

Sonunda gözleri gülümsedi.

"Lavanta Evi'ne mi taşınıyoruz?" diye sordu.

"Evin harika, Jake, ve sen onu tamir ettin. Çocuklar burayı çok seviyorlar. Ben de yle. Ama hepimiz bykannemizin yanında olmayı daha çok severiz."

Başparmağıyla şakağımi okşadı ve "Evet" diye fısıldadı.

"Ama önce ana yatak odasını yeniden dekore etmeliyim. Bütün o iekler..." Yastığa başımı sallayarak sözümü bitirdim.

Bu bana bir gülümseme ve bir "Evet" daha kazandırdı.

"şimdi, üzerimden kalkacak mısınız?" diye sordum.

"Evet ve hayır."

Bu beni şaşırttı, bu yüzden başımı yana eğdim. "Anlamadım?"

"Bu hayır kısmı," dedi ve beni uzun, derin, ıslak ve tatlı bir öpücükle öptü. Başını kaldırdığında, "şimdi evet kısmı geliyor," diye bitirdi.

O yuvarlanırken ben de hafifçe güldüm.

Sonra ona doĝru yuvarlandım, eğildim ve karnını, gbeĝini, kaburgalarını, gĝs kaslarının arasını, köprücük kemiĝini, boynunu, kulaĝının altını öptüm.

Onu pcklerle yaĝmurlandırdım. Sevgimi her yere yaydım.

Bitirdiĝimde gözlerine baktım ve onun da hissettiĝini anladım.

Ve hoşuna gitmişti.

Sonra dudaklarını öptüm, yataktan yuvarlandım ve banyoya gittim.

Temizlendim ve geceliĝimi giydim, sonra yatağa girip yanına uzandım.

Iřıĝı kapatmak için elini uzattı ve bizi yatırırken bana sıkıca sarıldı.

Ben de ona daha sıkı sarıldım ve "Sadece ana banyo için bile büyükannemin odasına taşınmamız gerek" diye mırıldandım.

"Evet," diye

cevapladı. Ben daha

da içime ktm.

Jake bana sarıldı.

"Seni seviyorum, hayatım," diye fısıldadım. "Ben de

seni seviyorum, Slick," diye fısıldamadı. Gülümsedim.

Ve birkaç dakika sonra, sevgilime sıkıca sarılarak uykuya daldım.

* * *

"Hey! Josie!" Jake'in sesini duydum.

Ertesi gün öğleden sonraydı ve ben ışık odasında kayıt cihazı arıyordum.

"Işık odası!" diye bağırdım, büyükannemin masasındaki dağınıklığı karıştırarak ve yarın burayı düzenlemeye karar vererek.

Bunu yapmam gerekiyordu, çünkü sadece ilçede iş yapan iki iç mimarla randevu almayı başarmış olmakla kalmamış, New York'u da aramış ve gelecek vaat eden tasarımcıyla iş görüşmelerine başlamıştım. O, benim altı haftada bir haftalık ziyaretlerimi düşünüyordu, böylece toplantılara katılabilecektim ve podyum gösterileri ve benzeri etkinlikler için çok sınırlı seyahatler yapabilecektim.

Dolayısıyla, şartlarım kabul edilirse, düzenli bir masaya ihtiyacım olacaktı.

Işıklı odada çalışmayı, bunu yaparken büyükannemle birlikte olmayı dört gözle bekliyordum.

Bu yüzden şartlarımı kabul etmesini çok umuyordum.

"Bebeğim," diye Jake'in sesini duydum ve masadan, onun ortaya çıktığı spiral merdivenin girişine baktım.

"Merhaba, sevgilim," diye cevap verdim.

"İşler nasıl gitti?" diye sordu, masamın yanına gelerek.

"Yarın iki tasarımcıyla randevum var. New York'u da aradım. Koşullarım değerlendiriliyor," diye cevap verdim ve dikkatimi tekrar yaptığım işe verdim, hala büyükannemin masasını karıştırıyordum.

Cevap verirken masanın yanında durduğunu hissettim. "Tamam," dedi. Sonra "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ona baktım, sonra masaya uzanıp içinde bant olan zarfı aldım ve ona verdim.

Zarfı açmadan önce yazıya baktı, sonra gözleri bana kaydı. "Lydie'den mi?"

"Onun kiralık kasasında buldum," dedim.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Yine karıştırdığım çekmeceye odaklandım. "Dinleyebilmek için bir kayıt cihazı arıyorum."

Hiçbir şey bulamadım ama Jake yardım etmek için bir çekmeceyi

açtığını duydum. Birkaç saniye sonra, "İşte" dedi.

Ona baktım ve elinde bir dikte makinesi tuttuğunu gördüm. Ve aniden nefes alamadığımı fark ettim.

"Slick," diye seslendi Jake ve gözlerim onun gözlerine kaydı. Gözleri yüzüme kaydı ve sesi yumuşadı: "Bu seferlik bırakabilirsin."

Yavaşça başımı salladım.

Jake bunu anladı, uzun bir süre ifademi değerlendirdi ve sonra başını salladı.

Kasetçete kaseti takmasını izledim ve sonra, elimi tutup beni pencere kenarındaki koltuğa götürdüğü için onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Jake'in tarzına uygun olarak, bizi istediği şekilde koltuğa yerleştirdi. Jake arkamda, bacakları beni çevreleyen koltuğun üzerinde, sırtım onun göğsüne yaslanmış, kolları beni sarmış, beni gücüne, korumasına, güvenliğine sarmalamıştı.

Derin bir nefes aldım ve kollarımı onun kollarının üzerine koydum.

"Hazır mısın?" diye kulağıma fısıldadı.

"Evet," diye denize fısıldadım.

Bir klik sesi duydum, sonra uzun bir süre hiçbir şey duymadım, sonra büyükannemin sesini duydum.

Josie, benim tatlım, dedi. Eğer bunu dinliyorsan, ben öldüm demektir.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Ve sen bunu dinlediğinde, Jake ile tanışmış olacaksın.

Gözlerimi açtım ve Jake'in kolları beni daha da kendine çekti.

Onu gördüğüm anda senin için mükemmel olduğunu anladım. Ayrıca, senin fotoğrafını gördüğünde yüzündeki ifadeden, senin de onun için mükemmel olduğunu anladığını biliyordum.

Aman Tanrım.

Boğazımda biriken gözyaşlarını yutarken boğazımdan bir ses çıktı ve döndüm. Jake'e sarıldım ve alnımı boynuna dayadım, denizi seyredip sevgili büyükannemin sesini dinlemeye devam ettim.

Büyükannem devam etti, *muhtemelen bu saatte Arnie sana vasiyetimi okumuştur. Muhtemelen kafan karışık ve belki de endişelisin. Bu bilgiyle seni üzmem istemem, ama hayatından memnun olduğunu söylemene rağmen, ben rahatsız oldum. Senin memnun olmanı istemedim, benim çiçeğim. Senin mutlu olmanı istedim. Bu yüzden seni mutlu etmek için gerekeni yaptım. Seni Jake'e verdim ve bunu yaparak Jake'i sana verdim.*

Alnımı Jake'in boynuna dayadım.

O seni mutlu edecek, benim değerli Josie'm.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve sanki bunu hissetmiş gibi Jake beni kendine daha da yaklaştırdı.

Şimdi, bilmen gereken bazı şeyler var, dedi Gran, birdenbire ciddi bir ses tonuyla. Jake'in en büyük oğlu Conner, kızları toplamaya meyillidir.

Bence onun yaşındaki erkekler için bu olağandışı bir şey değil. Ama Conner için durumun farklı olduğunu hissediyorum. Babasını hayranlıkla izliyor ama çok zeki bir çocuk. Bence, babasının aşta şanssız olduğunu görünce, doğru kişiyi arıyor. Ama bunu yanlış bir şekilde yapıyor. Bu konuyu halletmen gerekiyor.

O anda boğazımdan bir kıkırdama kaçtı, Jake'in göğsünden de bir kahkaha yükseldi.

Sana söylemeyecek, vücudunu protein ve karbonhidratlarla doldurmayı tercih ediyor, yani et ve ekmekle, ama sebze de ihtiyacı var ve biraz zamanımı aldı ama Conner'ın bezelyeyi sevdiğini keşfettim.

"Bezelye," diye fısıldadım, neden henüz servis etmediğimi merak ederek ve o gece servis edeceğimi bilerek.

Jake'in kızı Amber, Gran devam etti, uygunsuz bir genç adamdan etkilenmiş. Çok tatlı bir kız ama çekiciliğinin farkında değil. Onun dikkatini çektiği için kendini şanslı görüyor ve bunun tam tersi olduğunu anlamıyor. Bunu ona anlatmanın bir yolunu bulmalı ve onu bu durumdan kurtarmalısın. Bana anlattıklarına göre, bu Noah denen kişi ona layık değil ama ona bunun doğru olduğunu anlatamadım. Lütfen bununla ilgilen, çünkü Amber çok daha iyisini hak ediyor.

Yüzümde kocaman bir gülümseme yayıldı ve Jake'in vücudunun kahkahadan titrediğini hissettim.

Son olarak, Ethan, Jake'in en küçüğü, şey... bu sevimli çocuk hakkında ne söylenebilir ki? Bir anneye ihtiyacı olan sevimli bir çocuk olduğu dışında pek bir şey yok.

Gülümsemem kayboldu ve Jake gülmeyi kesti.

Bunu da hallet, tatlım, dedi büyükanmem. Ve bunu yaparken, beslenmesine de dikkat et. O büyümekte olan bir çocuk ve neredeyse sürekli aç olması anlaşılabilir bir şey. Ama bazen aşırı yiyor. Buna bir son ver, olur mu?

Jake çenesini başımın üstüne koyup beni kendine daha da yaklaştırdığında, çeşitli nedenlerden dolayı içimi bir sıcaklık kapladı.

Jake hakkında söyleyecek çok şeyim var, dedi büyükanne. Ama bunların söylenmesine gerek olmayacağını hissediyorum. Çünkü Jake'in sana söylenmesi gereken her şeyi göstereceğinden hiç şüphem yok. Ben sadece sana, benim değerli kızım, onun bunları kendi tarzında söylemesine izin vermeni tavsiye ediyorum. Sana söz veriyorum... söz veriyorum, Josie, bunları duymak isteyeceksin.

Parmaklarım Jake'in süveterine kıvrıldı.

Kızım, bunu bil ve asla unutma. Mutluluğa ulaşmak için asla geç değildir ve hayat sana ne yapmış olursa olsun, mutluluğu bulmak için asla geç değildir. Sakın alınma ama senin saklandığını biliyorum

nedenini biliyorum. Anlıyorum, tatlım, ama artık gün ışığına çıkma zamanı. Sana yol gösterecek özel birini buldum. Lütfen, Josie, Jake'in elini tut ve seni mutluluğa götürmesine izin ver.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve Jake çenesini saçlarıma dayadı.

Ve son olarak, seni seviyorum Josie. Sana az önce anlattıklarımın doğru olduğunu biliyorum çünkü hayatımda birçok şey yaşadım, en iyi ihtimalle sadece memnuniyet bulabileceğime inanmamı sağlayacak şeyler. Ama sen hayatıma girdiğinde, mutluluğu buldum.

Vücudum hıçkırıklarla sarsıldı ve Jake beni kaldırdı, böylece yüzümü boynuna gömebildim.

Teşekkür ederim, tatlım, dedi büyükannem yumuşak bir sesle, hayatımın ışığı olduğun için. Doğduğundan beri seni çok sevdim, burada oturup sana bunları söylediğim şu anda da, son nefesimi verdiğim anda da ve ondan sonra da seni çok seveceğim. Çünkü sen bir hazinesin, benim Josie'm. Her zaman öyle oldun ve her zaman öyle olacaksın.

Gözyaşlarım yanaklarımdan Jake'in boynuna akarken, hıçkırıklarım nefesimi kesiyordu.

Jake, Conner, Amber ve Ethan'a kalbimde özel bir yerleri olduğunu söyle, olur mu, tatlım? Sen yanımda olmadığında, hayatım dolu dolu olsa da, sık sık boşluk hissettiğimi bilmek üzücü olacak, biliyorum. Ta ki onlarla tanışana ve hayatımı böylesine güzellekle doldurana kadar. Böylesine büyük bir güzellekle.

"Tanrım," diye mırıldandı Jake, sesi boğuktu.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve ona sevgiyle sarıldım.

Ve sen izin verirsen, onlar da senin için aynısını yapacaklar, Josie. Lütfen izin ver, tatlım.

Gözyaşlarımı kontrol etmek için derin bir nefes aldım. İşe yaramadı.

Hoşça kal, benim değerli kızım, dedi büyükannem ve gözyaşlarım yanaklarımdan daha hızlı akmaya başladı. Seni her zaman seveceğim. Sonsuza kadar ve tamamen.

Bir klik sesi duydum, sonra sessizlik oldu, ama odayı dolduran hıçkırıklarım bu sessizliği bozdu.

Jake'in kollarını daha da sıkılaştırdığını ve bir elini saçlarıma kaydırıldığını, parmaklarını saçlarımda gezdirdiğini, beni tuttuğunu, okşadığını, sakinleştirdiğini hissettim.

Beni bir süre sıkıca tuttu. Gözyaşlarım dinene kadar dakikalar ya da saatler geçmiş olabilir.

Sonra beni daha uzun süre kucakladı.

Gözlerim kaşınıyordu, kalbim acıyordu, dudaklarım kıpırdadı. "Bana her şeyi verdi," dedim Jake'e.

"Evet, bebeğim," diye cevapladı.

"Sonra öldü ve bana yine her şeyi verdi."

Vücudunun hafifçe sarsıldığını hissettim, sonra sakinleşti ve "Evet, Slick, bana da onu verdi" dedi.

Büyükannem Jake'e de
bunu vermişti. Gözlerimi
kapattım.

Sonra gözlerimi açtım, hafifçe uzaklaştım ve başımı kaldırıp erkeğimin bakışlarını yakaladım.

"Temizlenip Ethan'ı almam lazım."

Jake uzun bir süre gözlerimin içine baktı.

Sonunda, onun sıra dışı fırtına grisi gözlerinin renginin güzel bir açık maviye dönüştüğünü hayranlıkla izledim.

Ve o anda gözleri gülümsedi.

Epilog

Sonsuza Kadar ve Tamamen

"Bitti mi?" diye sordu Jake.

Arnie gülümseyerek başını salladı, "Hepsi burada."

Jake ona baktı, sonra Arnie'nin az önce kendisine uzattığı zarfa baktı ve bu kadar büyük bir şeyin bir zarfa nasıl sığabileceğini merak etti.

"Baba!"

Ethan'ın bağırdığını duydu ve bakışlarını o yöne çevirdi.

Küçük smokinli Ethan, ona doğru koşuyordu ve o kadar hızlı koşuyordu ki kendini kontrol edemedi ve Jake'e çarptı.

Jake sabit durdu, bunu yaparak oğlunu sakinleştirdi ve elini oğlunun omzuna koydu.

Ethan ona bakıyordu ve heyecanlı bir sesle "Bu mu?" diye sordu.

Jake oğluna baktı, yüzündeki ifadeyi ezberledi ve bunu asla unutmamasını diledi.

"Evet, dostum, bu kadar," diye onayladı.

"*Harika*," dedi Ethan, zıplayarak uzaklaştı ve "Con ve Amber'ı çağırayım. Şimdi yapabilir miyiz? Yapabilir miyiz?" diye sordu.

Tabii ki yapabilirlerdi.

"Tabii ki," diye cevapladı ve sözünü bitirmeden Ethan koşarak uzaklaştı.

"Bu belki de şimdiye kadarki en güzel hediye," dedi Arnie ve Jake gözlerini adama çevirdi. "Bu konuda rol almaktan onur duydum," diye bitirdi.

Jake ona gülümsedi ve "Hala faturayı ödemeyi planlıyorum" diye cevap verdi.

Bunun üzerine Arnie başını salladı, "Hayır, Jake. Bu benim sana, Josie'ye ve çocuklarına bu mutlu günde verdiğim hediye."

Jake itiraz etmeden önce, Arnie onun koluna hafifçe vurdu ve hızla uzaklaştı.

Jake bir an onu izledi, sonra başını çevirip etrafı seyretti.

Lavender House'un arka tarafının her iki yanında beyaz çadırlar vardı, bunlar ve güneşin altında dizilmiş masalar, evin etrafındaki çalılardan koparılmış lavanta demetleri, beyaz güller ve zambaklarla süslenmişti.

evdeki çalıların dallarından koparılmış lavanta dalları, beyaz gller ve zambaklarla süslenmişti.

Deniz güneşte parıldıyordu.

Bahçe ekilmişti ama yeşil filizlerin kırdığı zengin koyu renkli toprak dışında pek bir şey yoktu.

ardak zerindeki wisteria çiçekleri tam açmıştı, ancak mor yapraklarının çoğu hafif esintiyle kopmuş, konfeti gibi etrafa dağılmıştı. Aslında, kırk dakika önce, Josie'nin karısı ilan edildikten sonra onu orada öptüğünde, bir esinti kopmuş ve yaprakları her yere samıştı.

O bunu görmemişti. Karısını pmekle meşguldü. Ama Alyssa ona bunu anlattı ve Junior'ın telefonuyla çektiği bir fotoğrafı ona ve Josie'ye göstererek "*Harika*" dedi.

Ve fotoğrafta gördüklerinden sonra Jake de aynı fikirdeydi.

Gözlerini geri evirdiğinde Ethan'ın Amber'ı bulduğunu ve onu Alexi, erkek Taylor, kız Taylor ve Kieran Wentworth'tan uzaklaştırdığını gördü. Bu, Ethan'ın Amber'ı beline dolanmış olan Alexi'nin kollarından çekip çıkardığı anlamına geliyordu. Gözlerini oradan ayırdı ve Kieran'ın da Taylor'ı aynı şekilde kollarının arasına aldığını gördü.

O anda sırttı.

Kız Taylor, her erkeğin sahip olmak isteyeceği, çarpıcı, sadık ve tatlı bir geç kadındı.

Ama yine de.

O, tamamen Josie'ye aitti.

Lavanta rengi nedime elbisesini giymiş kızını ve en küçük oğlunu çimlerin üzerinde ilerlerken izledi ve onların gittiği yöne baktı.

Orada, smokin giymiş Conner'ı masalardan birinde beyaz bir sandalyede uzanmış gördü. Sofie onun yanında oturuyordu ve Con kolunu onun sandalyesinin arkasına atmıştı.

Sofie, Jake'e Josie'yi çok hatırlatıyordu, bu yüzden Jake, sonunda aralarını düzeltip yakınlaşıp yakın kalmalarına şaşırmadı. Conner mutluydu. Sofie mutluydu. Alyssa çok sevinçliydi. Ve Junior da kendini tutmayı başarmıştı. Jake gibi, kızının erkek arkadaşı olması konusunda pek hoşnut olmasa da, bunu başarmıştı.

Conner birkaç ay sonra Boston niversitesi'ne gidecekti, bu da gerçekten çok kötü olacaktı.

Neyse ki Jake, onun sık sık geri geleceğinden emindi. Babasını, ailesini ve kız arkadaşını görmek için.

O anda, Conner'ın kolunu Sofie'nin sandalyesine koyduğunu, ama gözlerinin kardeşi ve kız kardeşine odaklandığını gördü.

Zamanın geldiğini
biliyordu. Bunu
planlamışlardı. Hepsi
birlikte.

Bu nedenle, Amber ve Ethan ona ulaşmadan önce, Jake, Conner'ın kız arkadaşına dönüp kulağına onu gülümseten bir şey söylediğini izledi.

Sonra onu kısa bir süre öptü, kalktı ve babasına baktı. Jake
çenesini kaldırdı.

Conner başını salladı ve Jake'e doğru yürümeye başladı.

O sırada Jake tekrar etrafı taradı ama kızın nerede olduğunu biliyordu.

Yine de bunu yaparken, Donna'nın Alyssa ile oturduğunu gördü. Alyssa da nedime elbisesi giymişti ve konuşuyordu. Donna gülümsüyordu.

Kafasını kışından çıkarmıştı ve bu biraz zaman almıştı ama çaba göstermiş ve sonuç almıştı.

Conner ve Amber onun evinde kalmadılar ama sık sık görüştüler.

Josie bununla yetinmedi, planının ikinci kısmını da uygulamaya koydu ve Donna'nın akşam yemeğine gelmesini sağladı (nadiren, ama oldu, çoğunlukla doğum günleri ve Paskalya gibi özel günlerde).

Josie, oğluna ve kızına annelerini geri vermişti. Donna bu işi başarmıştı; Josie ona bu konuda hak vermek zorundaydı. Donna bunu kabullenmiş ve başarmıştı.

Ama bunu başlatan Josie'ydi.

Gözleri, konuşan, içen ve garsonların taşıdığı gümüş tepsilerden lüks yemekleri yiyen konukları izlemeye devam ediyordu.

Onlar bunu yaparken, Bert'i gördü. Troy'u. Mickey'i. Coert'i. Pearl'ü. Junior'ı. Reverend Fletcher ve eşi Ruth'u. Kız Taylor'ın ebeveynlerini. Oğlan Taylor'ın ebeveynlerini. Spor salonunun neredeyse tüm üyelerini. Tüm fedailerini ve onların kadınlarını. Tüm dansçılarını ve onların erkeklerini. Genç boks ligindeki çocuklarını ve onların ebeveynlerini.

Ayrıca kasaba halkı arasında, makyaj sanatçısı Jean-Michel DuChamp, süper model Acadie ve Bounce'un solisti Lavon Burkett'i de gördü. Tabii ki, Amber onların geleceğini öğrendiğinde çıldırmış olan bazı ünlü tasarımcılar ve tüm çocuklarının onların geleceğini öğrendiklerinde çıldırmış olan diğer kayıt sanatçıları da vardı.

ve tüm çocuklarının da onların geleceğini öğrendiklerinde çıldırmış olduğu daha fazla kayıt sanatçısı vardı.

Son olarak, Josie'yi uçurumun kenarında, arka planda deniz, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Amond'u dinlerken gördü.

Onu bir kez daha süzdüğünde, elbisesinin inanılmaz olduğunu fark etti. O anda öyle düşündü. Bir saat önce de öyle düşünmüştü, Tom'un kolunda evden çıktığında, ikisi de ona doğru ilerlerken, çocukları yanında dururken, Alyssa ve Amber de aynı yolculuğu yapmışlardı.

Josie'nin çalıştığı tasarımcı, elbiseyi özellikle onun için yapmıştı.

Beyazdı ve omuzlarından dizlerine kadar vücudunu sarıyordu. Kolsuz, V yakalı, arkada derin bir V kesimiyle çok fazla ten gösteren elbise, dizlerinde geniş ama zarif bir tül ile genişliyordu.

Ancak elbisenin beyaz gövdesi, içine bazı dantel parçaları dikilmiş olan tülün içine sızan koyu lavanta rengi dantelle kaplıydı.

O, olduğu gibi
görünüyordu. Saf zarafet.

Saf stil.

Tam bir
güzellik.

Saçları yukarıda olması dışında.

Saçları çok güzel görünüyordu ama ilk fırsatta onu açacaktı.

Çocukları yanına toplanınca dikkatini karısından ayırdı. Conner'a baktı.

"Con, bana bir iyilik yap, bir kalem getir."

Conner smokininin iç cebine uzandı ve bir tane çıkardı. "Zaten aldım."

Jake oğluna gülümsedi.

"Baba! Hadi yapalım şunu!" Ethan sabırsızlıkla istedi.

Jake en küçük çocuğuna baktı.

Evet.

Sabırsızdı.

Ve bu hem Josie hem de onun içindi. Jake için de öyleydi. Conner ve Amber için de öyleydi.

Ama en çok Josie içindi. Ve

Ethan içindi.

Oğlunun ve karısının istediği şeyi Jake onlara vermek istiyordu. Bu nedenle Jake başını kaldırıp bağırdı: "Hey! Slick!"

Josie başını ona doğru çevirdi ve uzak mesafeden bile, büyükannesinin elmas ve ametistlerinin kulaklarında parıldadığını gördü.

Kızının yardımıyla, boynunda ve bileğinde parıldayanlar onun elmasları ve ametistleri idi.

Noel günü çocuklarının önünde parmağına taktığı kocaman elmas da onundu. O gün taktığı elmaslarla süslenmiş yüzük de öyle.

Josie, Amber'ı New York'a kızlar gezisine götürmüştü, bu yüzden Amber onun elbisesini görmüştü. Ayrıca Jake ile birlikte o lanet şeyi seçmeye gitmişti. Son olarak, hazırlıklar sırasında Jake'in kolyesini ve bileziğini Josie'ye vermişti, çünkü Amber, Alyssa ve Josie, Jake'in gelinini düğün töreninden önce görmesine izin vermeyecekti.

Bu durum onu rahatsız ediyordu. Noel, Şükran Günü ve Cadılar Bayramı'nda gelenekleri severdi.

Kadını olmadan uyumayı sevmiyordu.

Ama onların stratejisini eleştiremezdi. Giydiği gelinlik muhteşemdi, ama onu karısı olmak için kendisine doğru yürürken ilk kez gördüğünde daha da muhteşemdi.

Çenesini tekrar kaldırarak, kıcını ona doğru hareket ettirmesini istediğini belli etti.

Gözlerini devirdiğini göremiyordu ama bunu yaptığını biliyordu.

Sonra Amond'a bir şey söylediğini gördü ve ona doğru gelmeye başladığında, bacaklarının etrafındaki ağırlara takılıp ya da pahalı ayakkabısının topuğu çimlere takılıp düşmeye başladığında kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

Amond şans eseri onu yakaladı ama Jake, kadının ağzının hareket ettiğini gördü ve "kahretsin" dediğini anladı.

Sevimli

.

Sakarla.

Onun kadını.

Karısı.

Düğün felaketini önledikten sonra, Amond Josie'yi çimlerin üzerinden geçirmek gerektiğini düşündü ve bunu yaptı.

"Çağırdın mı?" Josie geldiğinde sordu ve Jake karısına gülümsedi, sonra gülümsemesini Amond'a yöneltti.

"Teşekkürler dostum," dedi.

"Çim lekeleri o elbiseye yakışmazdı," diye cevapladı Amond.

Bu doğrudu ve Jake yine gülmesini zorla bastırdı, ama çocukları bastıramadı. Josie gözlerini devirdiğini görünce yine gülmesini bastırmak zorunda kaldı.

Kolunu Josie'nin beline doladı, onu kendine çekti ve "Çocuklar sana düğün hediyemizi vermek istiyorlar" dedi.

Josie'nin kızgınlığı anında geçti ve Conner, Amber ve Ethan'a bakarak parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ne kadar eğlenceli," dedi.

Hiçbir fikri yoktu.

Amber dudağını ısırıldı.

Conner babasına gülümsedi.

Ethan öne atladı, Josie'nin elini tuttu ve onu eve doğru çekerek neredeyse bağırarak, "*Hadi!*" dedi.

Josie mutlu ama meraklı bir şekilde Jake'e baktı, sonra kendini eve çekilmeye bıraktı.

Ethan bir elini, Jake diğer elini tuttu ve Conner ile Amber'ın da onları takip ettiğini hissetti.

Jake giderken Amond'a gülümsedi. Amond da gülümsedi.

Ethan onları aile odasına götürdü.

O oda hiç değişmemişti. Oturma odası, yemek odası, mutfak, ışık odası, çalışma odası, sera ve misafir odaları da öyle.

Ancak, Noel'den sonra taşındıklarından beri, Amber'ın odası, Conner'ın odası ve Ethan'ın odası tam olarak istedikleri gibi değiştirilmişti. Josie bununla ilgilenmişti.

Ve en üst kattaki Jake ve Josie'nin odasında tek bir çiçek bile yoktu. Oda gri, krem ve Josie'nin taupe dediği bej renklerle dekore edilmişti. Şık bir odaydı. Çarşaf lar cennetten çıkmış gibiydi. Her gece, beş yıldızlı bir otelde sevgilisiyle yatağa giryormuş gibi hissediyordu. Çocukları bir kat aşağıda, ev sağlam ve dayanıklı inşa edilmişti, kapıyı kapattıklarında, onu becerirken istedikleri kadar gürültü yapabilirdi.

Jake bunu seviyordu.

Josie de öyle.

"Tamam, hadi *yapalım şunu*," dedi Ethan, herkes durup birbirine yaklaşınca ve Jake kıpırdamayınca.

Jake oğluna baktı, gözlerine baktı ve sessizce, "Tamam, dostum," dedi. Ona zarfı uzattı ve "Yap şunu," diye bitirdi.

Jake, oğlunun yüzündeki heyecanın kaybolup yerini endişenin aldığını gördü.

Conner da bunu gördü ve iyi bir çocuk olarak iyi bir adam, ama kesinlikle iyi bir kardeş olarak yetişen Conner, araya girdi.

"Tamam, Josie, hepimiz konuştuk" —başını sallayarak kız kardeşini ve erkek kardeşini işaret etti—"sen ve babamın düğünü için ne alacağımızı konuştuk. Bu Amber'ın fikriydi. Benimle konuştu. Eath ile konuştuk. Eath bu fikri çok beğendi. Sonra babamla konuşup ona da haber verdik."

Josie, elini sıkıca tutan Conner'a gözlerini dikmiş izliyordu ve Conner konuşmayı bitirdiğinde, "Tamam, tatlım" dedi.

"Babam avukatlarla konuşmak zorunda kaldı," diye araya girdi Amber ve Josie ona baktı, gözleri büyüdü. "Ve, şey, başka biri daha." Kız arkadaşı oğluna baktı, sonra tekrar Josie'ye döndü. "O da kabul etti."

"İşte burada," Ethan sözünü keserek zarfı Josie'ye uzattı.

Josie zarfı almadan önce ona baktı ve yumuşak bir sesle, "Nedir bu, tatlım?" diye sordu.

Jake elini sıkıca tuttu, sonra bırakarak onu cesaretlendirdi: "Aç şunu."

Gözleri, çocuklarının üzerinden kaymadan önce onun gözlerine takıldı ve sonra dikkatini zarfa çevirdi.

Onun zarfı açmasını izlerken göğsünün sıkıştığını hissetti. Çocuklarının da onu izlerken gerginleştiğini hissetti. Sonra Josie'nin kağıtları çıkararak ilk sayfanın üstünde yazanı gördüğünde tüm vücudunun donduğunu gördü.

"Benim," diye fısıldadı Ethan, sesi artık kısılmıştı ve Jake oğluna bakarken kendi boğazının da kuruduğunu hissetti. "Düğünün için sana beni veriyoruz."

Josie hiçbir şey söylemedi. Sadece Ethan'a baktı.

Bu durum bir süre devam edince Jake elini Josie'nin beline koydu ve ona yaklaştı.

"Evlat edinme belgeleri, bebeğim," dedi, onun da bildiğini bildiği bir şeyi söyledi, çünkü belgelerin üzerinde yazıyordu. "Sloane kabul etti. İmzaladı. Sen de imzalamak zorundasın, o zaman Ethan senin oğlun olacak."

Bu durum ne kadar güzel olsa da, Jake bu konuda çelişkiliydi.

Son dokuz ayda Josie'nin Ethan'a, Sloane'ın sekiz yılda yaptığından daha fazla annelik yaptığı doğrudur.

Ama yine de Sloane'ı arayıp kendi oğluna olan tüm yasal haklarından vazgeçmesini teklif ettiği anı hatırlamak içini kemiriyordu. Sloane'ın sesindeki rahatlamayı, "Emin misin, Jake?" diye sorarken kullandığı sahte belirsizlikle gizlemeye çalıştığı anı hatırlamak içini kemiriyordu.

Sonunda, bunun onun kaybı olduğunu iliklerine kadar hissetti ve bu kaybın ne kadar büyük olduğunu çok iyi biliyordu.

Ve onun kaybı, karısının kazancıydı.

Ve oğlunun.

Ve Amber'ın ve Conner'ın. Ve son olarak, kendisinin.

Jake, Josie'nin yanaklarının kızardığını, boğazının titrediğini, gözlerinin yaşardığını, Ethan'dan gözlerini ayırmadığını gördüğünde, Josie'nin tüm bunları hissettiğini biliyordu.

Sonunda, boğuk bir sesle, Sloane'ın sormadığı bir soruyu fısıldadı. Ethan'ın bu konuda ne hissettiği sorusunu.

"Emin misin, tatlım?"

Ethan'ın cevabı şöyleydi: "Sana anne diyebilir miyim?"

O anda Jake, oğlunun neyi kaçırdığını bildiğini anladı. Ve elde ettiklerinden mutlu olduğunu.

Belki de bir çocuğun bu dünyaya boktan bir anneyle gelmesi o kadar da kötü bir şey değildi, çünkü istediği anneyi seçebilirdi.

Josie de Ethan'ın mutlu olduğunu biliyordu ve Jake, Josie yüzünü elleriyle kapattığında ve bacakları tutunamadığı için neredeyse yere düşerken kağıtların yere düştüğünü gördü.

Jake onu yakaladı ve kollarına aldı, Josie yüzünü Jake'in boynuna gömdü ve gözyaşlarıyla Jake'in vücuduna titreyerek sarıldı.

Jake onu sıkıca tuttu ve sırtını okşarken Ethan'ın şaşkınlık ve biraz da korkuyla "Bu, onun hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?" diye sorduğunu duydu.

Amber'ın nefesi kesildi, bu yüzden cevap veren Conner oldu. "Evet, Eath, dostum, hoşuna gitti."

Josie onun kollarından kurtuldu ve Ethan'a döndü, dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Onu kendine doğru çekti ve "Hayır, hoşuma gitmiyor değil, tatlım. Bayılıyorum. Çünkü *seni seviyorum*. Bu yüzden *çok* mutluyum. Senin de mutlu olmana

mutlu ettiğine çok seviniyorum. Bana anne dersin onur duyarım."

Ethan'ın dudakları titredi, sonra öne doğru düştü, Josie onu kollarına aldı ve Jake uzanıp kızını kucaklayıp ona sarıldı, çünkü kızı artık yüksek sesle ağlıyordu.

Conner bir süre böyle devam etmesine izin verdi, sonra sahte bir öfkeyle sordu: "Kahretsin, belgeleri imzalayacak mısın, yoksa ne yapacaksın?"

Ethan'ı hala sıkıca tutan Josie, Jake'e baktı.

"Hayatım, yardımına ihtiyacım var. Bu elbiseyle ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum."

Bunun üzerine Jake sonunda gülmeye başladı. Conner da ona katıldı.

Ethan, muhtemelen neden yaptığını bilmeden, yine de onlara katıldı.

Amber burnunu çekerek kıkırdadı.

Ama Josie sadece kocasına baktı ve kaşlarını kaldırdı. Jake kızını bıraktı ve karısını ayağa kaldırdı.

Conner yerden kağıtları aldı ve kalemi çıkardı.

O bunu yapar yapmaz, Josie ikisini de ondan kaparak pencerenin yanındaki masaya doğru yürüdü ve daha fazla gecikmeden belgeleri imzaladı.

Bunu yaptığında, Amber yine yüksek sesle ağlamaya başladı ve Conner tavana baktı, ama bunu kız kardeşini kollarına alarak yaptı.

Ethan, Josie'yi belinden kucakladı.

Jake karısına ve oğluna yaklaştı, elini oğlunun başına koydu ve kolunu karısının beline doladı.

O anda olan oldu.

Con'a baktı, oğlunun bakışlarını üzerinde hissetti ve gözlerinde okudu.

Kızının da kendisine baktığını hissetti ve orada da gördü.

En küçük çocuğuna baktığında, Eath'in kendisine baktığını gördü ve aynı şeyi gördü.

Ve sonunda Jake karısının yüzüne baktı ve gözleri parlıyordu.

Siktir.

Siktir.

Oradaydı. Hepsinden bunu alıyordu. Tanrım, onun mucizeler yaratabileceğine inanmaktan asla vazgeçmemişlerdi. Jake aniden kendini çıplak hissetti. Alçakgönüllü. Minnettar.

Onurlu.

Sevildiğini.

Ve ailesi o anı yaşarken, dışarıda esen rüzgârın mor konfeti gibi wisteria çiçeklerini havada uçurduğunu ve lavanta çalılarının sanki göklerin iç çekişi gibi sallandığını hiç fark etmediler.

* *

Sütlerinin kapısı çalındı ve Jake, sonunda lanet olası ceketini çıkardı, bu son evliliği diye şükrederek o tarafa baktı.

Josie banyodaydı. İçeri girer girmez hemen oraya gitmişti.

Bir sürü valizi vardı.

Çünkü ertesi gün Boston'a arabayla gidecekler ve birinci sınıfta uçarak Paris'te balayını geçireceklerdi.

Mücevherlerle birlikte, bu da karısına düğün hediyesiydi.

Ama Josie'nin tuvalete götürdüğü çanta, valizlerinden çok daha küçüktü ve ayrıydı. Jake, içinde ne olduğunu merakla bekliyordu, çünkü her ne olursa olsun, onun düğün hediyesi olacağını düşünüyordu.

Ayrıca Josie'nin ona güzel bir hediye vereceğini de tahmin ediyordu.

Ceketini bir sandalyenin üzerine attı ve kapıya doğru yürüdü. Gözetleme deliğinden baktığında, beklediği şeyi gördü.

Oda servisi.

Ama kapıyı açtığında, beklemediği bir manzarayla karşılaştı.

Sipariş ettiği gibi çilekler, bir kase çırpılmış krema ve çikolatalar vardı.

Ama sipariş ettiği Dom Perignon şampanyasından bir şişe yoktu. Bunun yerine iki şişe vardı.

Tepsiyi tutan adama baktı.

"Sadece bir şişe şampanya sipariş etmiştim," dedi, iki şişe olması umurunda değildi ama karısının iyi şampanya içmesini istiyordu, şampanyadan sarhoş olmasını değil.

"Diğeri hediye," diye cevapladı adam.

Amond.

Bunu kabul edilebilir buldu, bu yüzden Jake kenara çekildi, adam arabayı içeri sürdü ve Jake ona bahşış verdi.

Rahatsız etmeyin tabelasını astı, kapıyı kilitledi ve şampanya kovalarının birinin yanında duran küçük kartı aldı.

Kartın üzerinde *Josephine ve Jake* yazıyordu.

Parmağını kapağın içinden geçirip açtı ve kartı çıkardı. Sonra okuduğu şeyi görünce donakaldı:

Mutlu ol.

Henry

Siktir.

Adam düğüne davet edilmişti. Henüz unutamamıştı, bu yüzden gelmemişti. Josie'ye bunu nazikçe söylemişti ama bu, Josie'nin hayal kırıklığına uğramadığı anlamına gelmiyordu.

Jake onu anladı. Josie başka bir adamla evleniyorsa, o da bu boktan durumdan kaçmak için başka bir kıtaya giderdi.

Henry de oradaydı.

Ama şampanya, Jake'in karısını mutlu edecek sağlam bir jestti.

Yine de, arkasındaki kapının açıldığını duyduğunda, dönüp kadının vücudunu saran, dantelli fildişi geceliği içinde, içinden fildişi külotunu görebildiği, saçları omuzlarına dökülmüş ve kıvrılmış halini gördüğünde, kartı tepsiye attı.

Ona daha sonra söyleyecekti.

Şimdi, onu mutlu edecek olan Jake'ti.

Bunu yapmak için harekete geçti ve odanın diğer ucuna doğru yürüyerek ona doğru gitti.

Ona doğru hareket ettiği anda, güzel mavi gözleri yumuşadı ve deneyimlerinden bildiği kadarıyla, onu ne kadar sevdiğini düşündüğü anlardı ve gülümsedi.

Sonunda, onu mutlu eden Josie oldu.

Bir süre sonra, göğüslerinin arasından kalan son şampanyayı yalarken ve boğazından çıkan mırıldanmayı duyarken, hiç de fena bir iş çıkarmadığını düşündü.

* * *

Yakında yıkılacak olan Lavender House'daki garajda, Jake raftan bir kutu aldı.

Bunu yaparken, beyaz bir zarfın arkadan düşüp yere süzülmesini izledi.

Yüzüstü düştü ve Jake yazıyı gördü. O anda donakaldı.

Garajı temizliyordu. Yer açmak için oradan çıkması gerekiyordu. Mimar, evin görünümünü ve hissini çok fazla değiştirmeden, evin yapısına mükemmel uyum sağlayacak bir garaj tasarlamıştı.

görünümü çok fazla değiştirmeden, mekanın hissini hiç bozmadan, kilerden girilebilecek bir garaj tasarlamıştı. Üç araba alabilecek büyüklükte olacaktı, böylece Amber ve Ethan eve gitmek için hava şartlarına maruz kalmayacak ve ön camlarını kazımak zorunda kalmayacaktı.

Bu Josie'nin fikriydi. Jake iki arabalık bir garaj istemişti. Ama Josie üç arabalık istiyordu, o da ona üç arabalık bir garaj yapacaktı.

Önce eski garajın yıkılması gerekiyordu.

Josie Ethan'la bahçedeyken, Jake garajda temizliğe başladı. Conner işten çıktıktan sonra ona yardım edecekti.

Jake, çömelip kutuyu yanına koyarken bile yerde duran zarfı izledi.

Zarfin üzerinde sadece "Jake" yazdığını biliyordu ve elini uzatıp zarfı aldığında kalbinin çarpıntısını hissetti.

Dikleşti ve zarfı arkasını açabilmek için çevirdi. Sonra içindeki kağıdı çıkarırken nefesini tuttu.

Kağıdı açıp okumaya başladığında, bu kez daha keskin bir nefes daha aldı.

Jake,

Josie'ye sonunda düzgün bir garaj yapacağını biliyordum, böylece ıslanmak veya karda yürümek zorunda kalmayacaktı.

"Tanrım," diye mırıldandı, okumaya devam ederken bile.

Bu yüzden sana mesajımı buraya yazdım, çünkü çöpleri temizleyecek kişinin sen olacağını da biliyordum.

Bildiğim diğer şeyler ise, onun seni mutlu edeceği ve senin de onu mutlu edeceğiydi.

Bunu yapabileceğine seni ikna etmek için çok uğraştım, biliyorsun. Ama hayatta başarısız olduğum yerde, sana verebileceğim en değerli hediye verdiğimde başarılı olacağımı biliyordum, sen de bunu gerçekleştireceğin gibi ona da iyi bakacağını biliyordum.

Bunu biliyordum çünkü sen ve çocukların beni mutlu ettiniz. Çok mutlu, kuzum. Seni, Conner'ı, Amber'ı ve Ethan'ı bulduğumda, bir zamanlar hiçbir şeyi olmadığını düşünen bir kadın olan ben, birdenbire her şeye sahip oldum.

Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim.

Değerli kızımı mutlu ettiğin için teşekkür ederim.

Sen olduğun için teşekkür ederim.

Seni seviyorum, Jake'im, her zaman.

*Sonsuza kadar ve
tamamen. Lydie*

Jake kelimelere bakarak boğazını temizledi.

Sonra tekrar okudu.

Ve bir kez daha.

Ve bir kez daha.

Sonra mektubu zarfa geri koydu ve garajdan çıktı.

Lavanta bahçesinin içinden, Jake karşıdaki bahçede karısını ve oğlunu gördü.

Onlara gitmedi.

Eve girdi ve odalarına çıktı. Mektubu, daha sonra Josie ile paylaşmak üzere komodinin üzerine koydu. Yalnız kaldıklarında. O mektubu okuduğunda ona ihtiyacı olanı verebileceği ve o da yeniden yaşadığında ondan ihtiyacı olanı alabileceği zaman.

Odayı terk etti, merdivenlerden aşağı indi, evin içinden geçip dışarı çıktı.

Güneş yüzüne çarptığı anda, bahçeden gelen kahkahalar duydu.

O yöne baktı ve kızının eve geldiğini gördü. Orada erkek Taylor, kız Taylor, karısı ve oğulları vardı.

Josie'nin başı geriye doğru eğilmişti, güneş saçlarına vuruyordu, esinti saçlarını dalgalandırıyor, bukleler yüzünün etrafında uçuşuyordu. Kalçaları kısa şortla kaplıydı, uzun bacakları bronzlaşmıştı. Üstünde eski tişörtlerinden biri bolca duruyordu, ayaklarında büyükannesinin lastik çizmeleri vardı.

O ve çocuklar yüksek sesle ve uzun süre gülüyorlardı. Ethan gülmekten ikiye katlanmıştı ve Taylor, nedense pembe kot pantolon giyen çocuğun bacağını tekrar tekrar tokatlıyordu.

Jake neden güldüklerini bilmiyordu ve umurunda da değildi.

Gülüyorlardı.

Birlikteydiler.

Mutluydular.

Onun için önemli olan tek şey

buydu. Hayatında önemli olan tek

şey buydu. Ve bunu elde etmişti.

Bu düşünceyle, olay gerçekleşti.

Karısının bir elini kalçasına koyup diğer eliyle dalgalanan saçlarını geri çekmesini izledi. Saçlarını tepesinde tuttu, ama bu çabasına rağmen, saç telleri hala gülen yüzünün etrafında uçuşuyordu.

O Maine'deydi, kısa şort, eski bir tişört ve Wellington botları giymişti, ama bu, yıllardır kafasında canlandırdığı görüntünün canlı bir yeniden canlandırmasıydı.

Ve bu canlı canlandırma, karısı kocasını gördüğünde devam etti ve gülümseyen yüzü o kadar parlak bir şekilde ışıldadı ki, Jake bu ışığı uzaktan bile hissedebiliyordu. Elini kalçasından çekip dudaklarına götürdü ve ona bir öpücük gönderdi.

Bir rüya gerçek
olmuştu. Onun rüyası.

Siktir.

Güzelli

k.

Ona bir gülümseme gönderdi, hala gülümserken, Jake Spear işe geri dönmek için garaja doğru döndü.

Karısı ve çocuklarının bir şeye ihtiyacı vardı.

Daha doğrusu, karısına ve çocuklarına bir şey vermesi gerekiyordu, onları doğa şartlarından korumak gibi.

Bu yüzden bunu yapmaya
koyulmalıydı. Ve her zamanki gibi,
yaptı.

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, Indiana'nın Brownsburg kasabasında büyüdü, ancak Colorado'nun Denver kentinde ve İngiltere'nin Batı Bölgesi'nde yaşadı. Bu sayede, dünyanın dört bir yanında arkadaşları ve ailesi olduğu için çok şanslıydı. Arkadaş grubu (en azından) biraz çılgındı, ama yazmak istediğinizde çılgınlık iyi bir şeydir.

Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir ailenin evinde büyüdü. Orta Amerika'nın kalbindeki küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in şarkıları (ve bunlara uygun gardıroplar) arasında yaşıyorlardı.

Söylemeye gerek yok, müzik, kıyafetler ve sevgiyle dolu bir evde büyümek, büyümek için iyi bir yoldu.

Ve o büyüdükçe, her şey daha da iyiye gidiyor.

Kristen ile çevrimiçi bağlantı kurun:

Resmi web sitesi: www.kristenashley.net

Kristen'in blogu: www.kristenashley.net/menu/blog.html

[Kristen'in Facebook Sayfası](#)

Kristen'ı Twitter'da takip edin: KristenAshley68

Kit Crack bağımlılığınız için desteğe mi ihtiyacınız var?

[Goodreads'teki Kristen Ashley Addict's Support Group'a](#) katılın

Kapak Tasarımı: 8 Dot Graphics

Kristen Ashley'nin diğerk kitaplarını keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Kurtuluşu

Rock Chick Renegade

Rock Chick İntikamı

Rock Chick Hesaplaşma

Rock Chick Pişmanlık

Rock Chick Devrimi

The 'Burg Serisi:

Senin İçin

Huzur

Altın İz

Kalbin Oyunları **Kaos**

Serisi: *Rüzgarı Ele*

Geçir

İçindeki Ateş

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar Şans

Meleği

Nefes Al

Kaleydoskop

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun

Adamı

Motosikletli Adam

Fantasyland Serisi:

En Vahşi Hayaller

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kırık Güvercin

Üçlü Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

*Tüm Varlığım*la
Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövaly

e

Creed

Raid

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

Canlanan Masal Cennet

ve Cehennem

Lacybourne Malikanesi

Şanslı Yıldızlar

Mathilda, Süper Cadı

Penmort Kalesi

Güvenli Oynayın

Sommersgate Evi Üç

Dilek

Lisans Notları

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2014 Kristen Ashley İlk
e-kitap baskısı: Nisan 2014

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

